Timothy Good

Sisä-piiri

Ufot, sotilaat ja tiedustelupalvelut

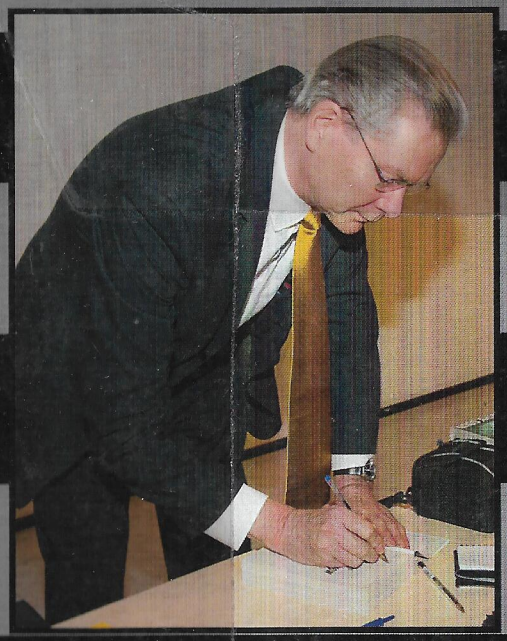

Timothy Good on eräs maailman tunnetuimpia ufotutkijoita. Hän on luennoinut muun muassa Royal Canadian Military -instituutissa, Ison-Britannian kuninkaallisen laivaston Portlandin lentotukikohdassa, the House of Lords All-Party UFO -tutkimusryhmässä, Medical Laboratory Sciences -instituutissa sekä Oxfordin ja Cambridgen Union Societyn järjestämissä foorumeissa. Good vierailee usein myös koululaitoksissa. Toukokuussa 1998 hänet kutsuttiin keskustelemaan tutkimusaiheistaan Yhdysvaltain puolustusministeriön alaiseen Defence Airborne Reconnaissance -virastoon, ja neljä vuotta myöhemmin hän vieraili samasta syystä Ranskan ilmavoimien päämajassa. Good on toiminut myös konsulttina useissa Yhdysvaltojen kongressin järjestämissä tutkimuksissa.

jatkuu takakannen sisäpuolella...

Sisäpiiri

Ufot, sotilaat ja tiedustelupalvelut

Alkuperäinen teos:
Need to Know UFOs the Military Intelligence

The right of Timothy Good to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise) without the prior written permission of the publisher. Any person who does any unauthorized act in relation to this publication may be liable to criminal prosecution and civil claims for damages.

Suomennos: Lauri Tervonen

Kannen kuvat: Lasse Ahonen

Graafinen suunnittelu: Lasse Ahonen

ISBN 978-951-98374-8-2

Kopi-Jyvä Oy
Jyväskylä 2010

Sisällys

Kiitokset 9
Esipuhe 12
Johdanto 14

Ensimmäinen osa: 1930–49

1. Aikakauden alku 24
2. Toinen maailmansota 29
3. Aaveraketit 47
4. Konflikti 66
5. Roswell 82
6. Piiritystilanne 116
7. Aztec 136

Toinen osa: 1950–59

8. MJ-12 145
9. Laivaston tiedustelu 162
10. Hävittäjäilmavoimat 172
11. Nousuhdanne 184
12. Washington 1952 197
13. Durant-raportti 210
14. Tarkkailijat 234
15. Ufot, vakavasti otettava ilmiö 244
16. Maailman tapahtumia 260

Kolmas osa: 1960–2006

17. Sähkökatkos 270
18. Todellinen uhka 289
19. Kohtaamiset merillä 304
20. Maailmanlaajuinen ilmiö 320
21. Tunkeutumiset Yhdysvalloissa 355
22. Snowbird-projekti 366
23. Tunkeutumiset Neuvostoliitossa 385
24. Tapahtuipa kerran brasilialaisessa leikkaussalissa 401
25. Avoimet taivaat 412
26. Ruuhkaa ilmaliikenteessä 432
27. Tähtien sota 440

Hakemisto 467

Omistettu majuri L. Gordon Cooperille (1927–2004)

Kustantajan esipuhe

Millaista ufoihin liittyvää tietoa Suomen ja eri maiden viranomaiset ovat piilotelleet jo vuosikymmenien ajan? Tämä kirja kertoo perin mielenkiintoisia asioita sisäpiiristä, ufoista, puolustusvoimista, viranomaisista ja tiedustelupalveluiden toiminnasta. Monien maiden viranomaisten mielestä ufoilmiö on todellinen ja he ovat olleet huolissaan kansalaistensa turvallisuudesta. Esimerkkinä mainittakoon Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entisen johtajan, amiraali Roscoe Hillenkoetterin lausunto: *"Korkea-arvoiset ilmavoimien upseerit ovat kulissien takana todella huolissaan ufoista. Viranomaisten salailu ja naurettavuustekijät saavat ihmiset uskomaan, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat silkkaa pötyä."*

Maailma, jossa elämme, ei ole sellainen miltä se asioihin perehtymättömän silmin näyttää. Sisäpiiri on ympäri maailmaa oleva pieni joukko valtaa pitäviä henkilöitä, jotka tietävät ufoilmiöstä paljon enemmän kuin voit edes kuvitella. Tämä kirja raottaa lukijalleen tuota sisäpiiriä suojaavaa "naamioverkkoa".

Maailmanlaajuisesti tunnetun englantilaisen ufotutkijan Timothy Goodin tähän teokseen kerätty vuosikymmenien tutkimustyö sisältää lukuisten sotilas- ja tiedustelualan ammattilaisten, lentäjien, poliitikkojen, sekä tieteentekijöiden haastattelujen lisäksi huippusalaiseksi luokiteltuja asiakirjoja ja raportteja. Teoksessa käydään läpi maailmanlaajuista ufohistoriaa ensimmäisestä maailmansodasta aina nykyhetkeen saakka.

UFO-Finland ry:llä on ollut ainutlaatuinen tilaisuus saattaa tämä kirja suomenkielelle. Kirja sisältää huomattavan määrän sellaista informaatiota, jota ei aiemmin ole ollut saatavana suomeksi. Teoksen laajuudesta johtuen suomentaminen on ollut yli vuoden kestänyt urakka. Ansiokkaan suomennoksen on tehnyt Lauri Tervonen, josta haluamme esittää hänelle parhaimmat kiitoksemme. Kiitokset kuuluvat myös niille monille henkilöille, jotka ovat avustaneet tekstin tarkistamisessa ja erikoistermien selvittelyissä. Erityiskiitos myös Atte Särkelälle. Hänen omistamassaan lomakylässä Kelosyötteellä suoritimme kirjan viimeistelyn.

Haluamme omistaa tämän kirjan ufotutkija Matias Päätalon (1941–2009) muistolle.

Syötteellä toukokuussa 2010

Lasse Ahonen ja Tommi Ruuskanen

Kiitokset

Olisi epäkäytännöllistä kiittää kaikkia niitä ihmisiä ja organisaatioita, jotka toiminnallaan edesauttoivat teokseni valmistumista. Haluan kuitenkin osoittaa erityiskiitokseni seuraaville tahoille:

Jan Aldrich, Johan Andersson, Don Berliner, Robert J. Durant, Larry Bryant, Rhiannon Burruss, John Callahan, Grant Cameron, Franklin Carter, the Centre of UFO Studies, *The International UFO Reporter,* Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu (CIA), Bill Chalker, *China Daily,* Kiinan ilmavoimat, Ronald C. Claridge DFC, David Clarke, Andy Roberts, Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelu (DIA), Copyprint Bromley (erityisesti Joanne, Karly, Mike, Simon ja Viktoria), Philip Corso Jr., Glenn Dennis, Robert F. Dorr, Frederick C. Durant, Ethan Eisenberg, Yhdysvaltain liittovaltion poliisi (FBI), Yhdysvaltain kansallinen lentotietokeskus (NFDC), *Flying Saucer Review,* Forteanin kuvakirjasto, Raymond E. Fowler, Rene Giraud, Jay Gourley, Jean Gabriel Gresle, tohtori Richard Haines, Richard H. Hall, C. M. Hanna, Jan Harzan, David J. Hastings, Georgina Howell, Tim Iahn, Intian ilmavoimat, Japan Airlines, Philip Jarrett, Anthony L. Kimery, George Knapp, Andrzej Krzewski, *Los Angeles Times,* Ison-Britannian puolustusministeriö (MOD), Jean-Pierre Morin, ufotutkimusjärjestö Mutual UFO Network (MUFON) ja *MUFON UFO Journal,* Lontoon ja Washingtonin kansalliset arkistot (NA), Yhdysvaltain kansallinen turvallisuusvirasto (NSA), *Newsweek, New York Times,* Sidney Padrick, tri Harold Puthoff, Gian J. Quasar, Nick Redfern, Madeleine Rodeffer, Ison-Britannian kuninkaalliset ilmavoimat (RAF), Bradford Runyon Jr., Mike Sacks, Robert Salas ja James Klotz, John F. Schuessler, L. Schultz, Esen Sekerkarar, *Time,* Tim Shawcross, Margaret Sheppard, Arthur Stansel, Carlton Stowers ja *Dallas Observer,* Clas Svahn, *UFO Magazine,* Rebecca Ullrich, Yhdysvaltain ilmavoimat, Yhdysvaltain maavoimat, Yhdysvaltain

laivasto, Dorothee Walter, *Washington Post,* Fred Whiting ja ufotutkimusta rahoittava The Fund For UFO Research, Steve Williams, John Timmerman, *UFOBC Quarterly,* UPI-uutiskuvat, Yhdysvaltain tietopalvelu.

Olen kiitollisuudenvelassa Yhdysvaltain laivastosta eläköityneelle ja USS *Forrestalin* komentajana toimineelle kontra-amiraali Joseph J. Barthille lentotukialusten operaatioihin liittyvissä kysymyksissä; Dermot Butler ja Carl Nally, kiitokset ensiluokkaisesta tutkimustyöstä Irlanninmeren 2004–05 lentokoneonnettomuuksien selvittämisessä; Ingrid Connell ja Georgina Difford, pitkäpinnaiset kustannustoimittajani Sidgwick & Jacksonilla, jotka kestivät meitä kohdanneet vaikeudet; Kate Eshelby, tiedottajani Sidwick & Jacksonilla; Lucius Parish, kiitokset kannustuksesta, avunannosta, ja hänen UFO Newsclipping Service -palvelustaan; kiitokset Yhdysvaltojen ilmavoimista eläköityneelle kapteeni Robert Fillerille tutkimuksistaan Kaliforniassa ufovälikohtaukseen vuodelta 1961; Bill Gunston (OBE) kiitokset esipuheen lisäksi myös käsikirjoituksen ja koevedoksen tarkistuksesta; Michael David Hall ja Wendy Connors, lainasin paljon materiaalia heidän monumentaalisesta kirjastaan, "Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers – 1952"; Terry Hansen, sain käyttää kosolti materiaalia hänen loistavasta teoksestaan, "The Missing Times"; Leslie Kean, käytin sitaatteja hänen Kecksburg-kirjoituksestaan, "Pennsylvia crash-retrieval case of 1965", sain häneltä myös muuta aiheeseen liittyvää tietoa; Jon "Andy" Kissner, jolle olen erittäin kiitollinen hänen mullistavasta käsikirjoituksestaan "A Peculiar Phenomenon", joka tarjoaa yksityiskohtaista tietoa vuoden 1947 järisyttävistä tapahtumista; tohtori Lynne Kitei, lainauksista hänen kirjastaan "The Phoenix Lights"; kiitokset Yhdysvaltain laivastosta eläköityneelle James M. Kopfille hänen henkilökohtaisesta todistuksestaan USS *John F. Kennedyn* vuoden 1971 tapahtumista; Don Ledger ja Chris Styles, lainauksista heidän kirjastaan, "Dark Object" sekä lisäinformaatiosta; tohtori Roger Leir, joka ystävällisesti antoi minun jäljentää pitkähkön osion hänen mahtavasta kirjastaan "UFO Crash In Brazil"; Nikolai Lebedev, kiitos loistavasta tutkimustyöstä Venäjän armeijatapausten kanssa; kiitokset agentilleni Andrew Lownielle; Clark C. McLelland, joka antoi minulle paljon tietoja epätavallisista kokemuksistaan Nasan vuosilta; Yhdysvaltojen laivaston reservin (USNR) palveluksesta eläköitynyt komentaja Will Miller,

jota haluan kiittää hänen henkilökohtaisesta todistuksestaan liittyen UFO/USO-välikohtaukseen tämän palvellessa USS *Learyllä* Vietnamissa ja ylimääräisestä avusta.

Roberto Pinotti ja Alfredo Lissoni, sain käyttää materiaalia heidän teoksestaan, "Mussolini e gli UFO"; Nick Pope, kiitos tarjoamastasi avusta ja neuvoista, sekä lainauksista kirjastasi "Open Skies, Closed Minds"; Scott ja Suzanne Ramsey, kiitokset materiaalista Uuden Meksikon Aztecin tapaukseen vuodelta 1948; UFO Monitors East Kent ja Chris Rolfe, kiitos tutkimuspanoksesta Kentin Burmarshin välikohtaukseen vuodelta 1997; tohtori Irena Scott, lukuisista lainauksista hänen loistavasta kirjastaan "Ohio UFOs (and many others)"; Joan Woodward, runsaista lainauksista hänen artikkelistaan Washington DC:n havainnoista heinäkuulta 2002, ja tarjoamastaan lisäavusta.

Ja kuten aina, suurin kiitos menee niille, joiden apu oli korvaamatonta, mutta joutuvat jäämään nimeämättömiksi. Lopuksi pahoittelen jo etukäteen, jos kiitokseni eivät saavuttaneet kaikkia sen ansainneita.

Timothy Good

Esipuhe

Bill Gunston

Tunnen Timothy Goodin jo vuosien takaa ja olen iloinen, että hän pyysi minua kirjoittamaan esipuheen uuteen teokseensa.

Ensin luin tietysti tekstin. Kirjailijan aiemmat teokset aiheesta – jotka ovat muuten poikkeuksetta myyntimenestyksiä – ovat pistäneet lukijan miettimään: "Onhan tämä pätevää tekstiä ja Good on kieltämättä käärinyt kasaan vakuuttavan määrän todisteita, mutta eihän tämä yksinkertaisesti voi olla totta!"

Ajatus avaruusvieraista toisilta planeetoilta tuntuu meistä mielettömältä. Tiedämme, tai luulemme tietävämme, etteivät moiset oliot voi olla kotoisin aurinkokunnastamme. Pitäisihän niiden edustaa huomattavasti kehittyneempää sivilisaatiota, sillä lähimmätkin tähdet ovat kaukana valovuosien päässä. Entäpä väitteet muukalaisalusten laskeutumisista kotoiselle pallollemme? Kukapa uskoisi kertomuksia avaruusolennoista, jotka tulevat tervehtimään meitä omalla äidinkielellämme?

Olivat vierailijamme keitä tahansa, on selvää, että heillä on ollut riittävästi aikaa oppiakseen maanpäällisten kielien kirjo. He ovat pitäneet meitä silmällä, ja kuunnelleet radiolähetyksiämme. Ehkä se olisi jäänyt siihen. Ehkä he eivät olisi koskaan kutsuneet itseään kylään, ellei jokin ihmiskunnan kehityksessä olisi huolestuttanut heitä. Tosiasia kuitenkin on, että vierailut tihentyivät dramaattisesti ydinaseiden aikakaudella. He jopa laskeutuivat ensimmäisen ydinpommin räjäytyspaikalle.

Goodilla on etulyöntiasema lukijaan nähden. Käsissäsi oleva teos sisältää nimittäin runsaasti uusia asiakirjoja ja todistajanlausuntoja. Meidän ei kuitenkaan tarvitse luottaa häneen tai hänen todisteluihinsa. Pohditaanpa kysymystä toisesta näkökulmasta. Oletetaan, ettei lentäviä lautasia ja avaruusolentoja ole olemassa. Koko homma

on huuhaata, täyttä hölynpölyä. Jos lähdemme liikkeelle tästä perusoletuksesta, joudumme ratkomaan ainakin seuraavat väitteet:

- Toistaiseksi tuntematon taho on saanut sadoissa eri tapauksissa yksittäiset ihmiset tai ihmisryhmät väittämään kokeneensa jonkin epätavallisen ilmiön, niin että heidän kertomuksensa yksityiskohdat täsmäävät toistensa kanssa.
- Hävittäjälentäjät, sota-alusten miehistöt ja matkustajakoneiden lentäjät, joita pidetään niin sanotusti luotettavina todistajina, keksivät toinen toistaan uskomattomampia tarinoita muukalaishavainnoista, ja teeskentelevät jälkeenpäin olevansa hyvin järkyttyneitä tapahtuneesta.
- Lukuisat viranomais- ja sotilashenkilöt (joista suurin osa hyvin koulutettuja ja älykkäitä ihmisiä) näkevät suurta vaivaa esittääkseen rooliaan kuvitteellisten laskeutumispaikkojen puhdistamisoperaatiossa sekä olemattomien esineiden kuljetuksissa turvaluokiteltuihin laboratorioihin.
- Tästä UFO/ET -huijauksesta vastuullinen taho on onnistunut vakuuttamaan tuhannet ihmiset ympäri maailmaa asiastaan siten, että huijaukseen osallistuneet ihmiset ovat suostuneet näyttelemään osaansa kuvitteellisten tapahtumien silminnäkijöinä, ja vieläpä niin, ettei heidän välilleen ole syntynyt sisäisiä erimielisyyksiä.

On totta, että ufoilmiön piirissä on aina ollut eripuraa ja kiistakapuloita. Lukuisia valtion viranomaisia on yksinkertaisesti käsketty luomaan peitetarina, kuulosti ilmiön virallinen selitys miten satumaiselle tahansa. Jotkut ilmiöön vihkiytyneet asiantuntijat ovat taas ottaneet asiakseen kiistää kaikki ne tarinat, jotka tuntuvat liian uskomattomilta. Heille tämä teos ei ole helppoa luettavaa.

Bill Gunston, OBE (Brittiläisen imperiumin upseeri), kuninkaallisen ilmailuyhdistyksen jäsen ja ilmailualan historioitsijoista on kirjoittanut aiheesta lähes 400 teosta.

Johdanto

Todisteet osoittavat kiistattomasti, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat olemassa. Ihmiset ovat tehneet miljoonia raportteja havainnoistaan eri puolilta maailmaa. Vaikka onkin totta, että näistä havainnoista 90–95 prosentille löytyy yleensä arkinen selitys, jäljelle jää silti kymmeniä tuhansia selvittämättömiä tapauksia. Arkistoista löytyy tuhansittain sotilas- ja siviilipilottien, maa- ja merivoimien upseerien, astronauttien ja tähtitieteilijöiden raportoimia selvittämättömiksi jääneitä havaintoja, joissa todisteena on usein mukana tutka- ja luotainotoksia, ja joskus myös videomateriaalia ja valokuvia. Olen arvioinut monet edellä mainittujen kaltaiset tapaukset aidoiksi.

Tiedotusvälineet suhtautuvat aiheeseen ristiriitaisesti. *The Timesin* pääkirjoitus vuodelta 2005 otsikoitiin näinkin näppärästi: "Ufoja ei ole".[1] Pääkirjoitus kommentoi Ison-Britannian puolustusministeriön julkituomia ufoasiakirjoja pohjautuen lehden samassa numerossa julkaistuun David Charterin artikkeliin. Tiedonvapauslaki FOIA (Freedom Of Information Act) oli tullut voimaan saman vuoden tammikuussa, ja Ison-Britannian puolustusministeriö joutui julkistamaan ennen salaiseksi luokittelemiansa ufodokumentteja ja raportteja. Charter kirjoitti: "Puolustusministeriöltä vei 54 vuotta kertoa, että ufoja ei ole olemassa."[2] Roskapuhetta (katso kuvaliitteet luvun lopussa).

The Times oli poikkeus, sillä FOIA:n aikaansaama ufouutisointi oli pääosin positiivista. Esimerkiksi Robert Verkaik mainitsi *Independent*-lehdessä puolustusministeriön julkistamien asiakirjojen sisältävän uforaportteja, joissa mainitut havaitsijat ovat olleet muun muassa Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien (RAF) henkilöstöä, British Airways -lentoyhtiön pilotteja ja poliisivirkamiehiä.[3] Tiedetoimittaja Robert Matthews kommentoi tilannetta seuraavasti:

> "Viime päiviin asti jopa tabloidilehdet ovat pitäneet lentäviä lautasia vitsinä. Nyt sanomalehdet, kuten Financial Times ja Independent raapustelevat FOI-lomakkeita painostaakseen virallisia lähteitä kertomaan mitä he todella tietävät."[4]

Virallisten ufoarkistojen sinettiä ei kuitenkaan murrettu 2005. Ison-Britannian puolustusministeriö (MOD) oli julkistanut useita asiakirjoja aiemminkin. Salaiseksi luokitellut dokumentit saatettiin tuoda ennen julki joko salausluokitusjaksojen päätyttyä tai yksityisten toimijoiden johonkin tiettyyn tapahtumaan kohdistuvista anomuksista.

FOIN:n tultua lainvoimaiseksi Yhdysvalloissa vuonna 1966, lukuisat maan tiedustelupalvelut ja armeijan alaiset yksiköt ovat julkistaneet kymmeniä tuhansia ufoasiakirjoja (monet näistä organisaatioista eivät aikaisemmin "tienneet" pitävänsä hallussaan ufoaiheeseen liittyviä dokumentteja). Muista maista arkistojaan ovat avanneet muun muassa Kanada, Ranska, Italia, Venäjä, Tanska ja Espanja. Toimitin useita edellä mainituista ufoasiakirjoista ensi kertaa lukijoiden saataville kirjassani "Above Top Secret" (1987).[5] Toukokuussa 2005 Brasilian ilmavoimat keräsi koolle maansa tunnetuimmat ufotutkijat, ja suostui julkistamaan enemmän ufoaiheeseen liittyviä asiakirjoja. Lopulliset selonteot aiheesta jäävät kuitenkin aina tekemättä, sillä arkaluontoisinta tietoa ei voida julkistaa kansallisten turvallisuuskysymysten vuoksi.

Jo aiemmin mainittu *The Timesin* pääkirjoitus väitti myös, etteivät tähtitieteilijät "ole löytäneet minkäänlaisia todisteita maapallolla vierailevista muukalaisista", ja miten heidän mielestään "ihmisten pakkomielteet ufoihin vain hankaloittavat virallista avaruustutkimusta". On totta, että monet tähtitieteilijät ajattelevat tähän tapaan – tosin harvaa heistä voi sanoa ufoilmiön asiantuntijaksi.

Tähtitieteilijöiden pääasialliset tutkimuskohteet ovat planeetat, kuut, komeetat, asteroidit, tähdet ja maan ulkopuolinen älykkyys galaksissamme että kauempana (SETI). Uforaportit sen sijaan sisältävät pääasiassa maapallon ilmakehässä havaittuja tunnistamattomia lentäviä kohteita. Tässä yhteydessä on hyvä muistaa Peter Sturrockin vuonna 1977 Amerikan tähtitieteellisen seuran jäsenille teettämä kysely. Vastaajista 53 % (1356/2611) oli sitä mieltä, että ufoilmiö ansaitsisi "ehdottomasti" tiedeyhteisön huomion.[6] Olennaisempi huomio piilee kuitenkin siinä, että 62 prosenttia vastaajista ilmoitti "todista-

neensa tai tallentaneensa heille selittämättömäksi jääneen tapahtuman, jonka he arvelivat liittyvän ufoilmiöön".[7]

Tutkijat Dearhoff, Haisch, Maccabee ja Puthoff arvioivat tämän hetkistä ET-hypoteesia uudelleen väittämällä eräässä vasta julkaistussa ja vertaisarvioidussa artikkelissaan, että "laadukkaat uforaportit saattavat sisältää todisteita muukalaisten läsnäolosta". Tekijät kirjoittavat myös tähtienväliseen matkailuun liittyvistä mielikuvista:

> "Muukalaishypoteesi (ETH) on saanut uskottavuutta valonnopeuden rajoitteisiin liittyvien käsityksien höllentymisestä. Itse asiassa, He siis 'voivat tulla tänne'. Edellä mainitut käsitykset pohjautuvat erityiseen suhteellisuusteoriaan, jota emme lähde kyseenalaistamaan tässä asiayhteydessä. On kuitenkin sanottava, että yleinen suhteellisuusteoria tarjoaa kolme tähtien välisen matkailun mahdollistavaa vaihtoehtoa. Ne edellyttäisivät kuitenkin hyvin pitkälle kehittynyttä teknologian ja fysiikan ymmärrystä."

Tekijät kirjoittavat artikkelissaan useista eksoottisista avaruusmatkailun mahdollistavista keinoista, kuten "madonreiät, poimuajo sekä muiden ulottuvuuksien hyödyntäminen". Tutkijat kertovat, että vaikka meidän näkökulmastamme esteet voivat näyttää ylitsepääsemättömiltä, "muukalaisten tiedot fyysisen universumin laeista saattavat mahdollistaa valonnopeuden ylittävän matkustamisen. Tähän vaihtoehtoon tulee suhtautua vakavasti, onhan 'linnunradan elinkelpoisen vyöhykkeen' – johon maapallokin kuuluu – soveliaiden tähtien keskimääräinen elinikä 10^9 vuotta aurinkoamme vanhempia, viitaten ihmiskuntaa suunnattomasti kehittyneempien sivilisaatioiden olemassaolon mahdollisuuteen."[8]

Los Alamosin kansallisessa laboratoriossa työskentelevän Eric M. Jonesin laskelmien mukaan sivilisaatiot, jotka kykenisivät saavuttamaan vain kymmenesosankin valonnopeudesta, saattaisivat teoriassa asuttaa koko galaksin 60 miljoonassa vuodessa.[9] Tästä voidaan päätellä galaksimme voineen kuhista teknologisesti kehittyneitä sivilisaatioita jo ikuisuuksien ajan.

Asenteet saattavat olla muuttumassa, vaikka mediat usein luokittelevatkin ufotutkijat "uskovaisiksi", "friikeiksi" tai "salaliittoteoreetikoiksi". Yleensä jätetään huomioimatta, että tuhannet tieteentekijät eri puolilta maailmaa suhtautuvat tähän poikkitieteelliseen aiheeseen tutkimuksellisella vakavuudella. Esimerkiksi ufotutkimusjärjestön Mutual UFO Network (MUFON) jäsenistä löytyy 127 fyysisten tieteiden, 120 lääketieteiden, 43 biologisten tieteiden ja 22 maantieteiden tohtoria.[10]

Dorothy Rabinowitz arvioi *Wall Street Journal* -sanomalehdessä PBS/NOVA-televisiokanavan vuonna 1996 tuottamaa, asenteellista dokumenttia muukalaissieppaus-ilmiöstä, jossa esiintyi edesmennyt MUFON:in asiantuntija, Harvardin lääketieteellisen tiedekunnan psykiatrian professori John Mack:

> "Tohtori Mackin tutkimukset ovat lisänneet ilmiön uskottavuutta, eikä hän luultavasti pitäisi dokumentista, jossa se leimataan kaikenlaisten ekshibitionistien, verkostomarkkinoijien, huijareiden ja sekopäiden mielikuvitusmaailmaksi."[11]

Entinen Chilen ilmavoimien kenraali Ricardo Bermudez ilmoitti joulukuussa 2004 pitävänsä Chilen yliopistossa opintopisteisiin oikeuttavan kurssin "epätavallisista ilmakehän ilmiöistä". Laitoksen asiantuntijana toimi muun muassa Chilen ensimmäinen astronautti Klaus von Storch. Ilmiötä käsittelevää akateemista koulutusohjelmaa pidettiin tarpeellisena. Aihepiirin sensaatiomaiseen käsittelyyn tiedotusvälineissä vastattiin jättämällä niin sanotut ufologit kurssin ulkopuolelle. "Maailmalla on tapahtumassa jotain. Emme tiedä mitä se on, mutta varmaa on, etteivät hallitukset ja tiedeyhteisöt voi sivuuttaa asiaa olankohautuksella", Bermudez kertoi.[12]

Kansallisten sanomalehtien ja tieteellisten julkaisujen väheksyvä asenne ilmiötä kohtaan on aiheuttanut sen, etteivät tieteentekijät uskalla ilmaista kiinnostustaan julkisesti. Näin ei ole kuitenkaan Kiinassa. Käsittelin kirjassani "Beyond Top Secret" kappaleen verran Kiinan sotilas- ja siviililentäjien sekä muiden yleisesti luotettavina pidettyjen havainnoitsijoiden raportoimia ufotapauksia, joiden ohella kerroin miten vakavasti sikäläinen akateeminen yhteisö suhtautuu aiheeseen. Kiinan ufotutkimusjärjestöön (CURO), joka on Kiinan tiede- ja teknologiayhdistyksen tytärjärjestö, vuonna 1992 kuului 3600 täysjäsentä, ja 40 000 tutkimusapulaista.[13] Suurin osa kiinalaisista ufotutkijoista on koulutukseltaan tieteentekijöitä tai insinöörejä, ja monien ufojärjestöjen jäsenyys edellyttääkin yliopistollisen tutkinnon, ja julkaistua tutkimusta aiheesta. Entisen Kiinan ulkoministeriön virkamiehen ja Pekingin ufotutkimusyhdistyksen johtajan Sun Shilin sanoin:

> "Yhdysvaltalaiset aihetta tutkivat tieteentekijät joutuvat työskentelemään julkisessa paineessa, ja heitä pilkataan tutkimuskohteensa vuoksi. Kiinassa akateeminen keskustelu on siltä osin vapaampaa, joten tässä suhteessa yhdysvaltalaiset kollegamme lienevät meille kateellisia."[14]

LAPIN MAAKUNTAKIRJASTO

Turvallisuusluokitukset tyrehdyttävät sananvapauden ufoaiheessa maasta riippumatta, ainakin niiden tieteentekijöiden osalta, jotka työskentelevät sotilas- ja tiedusteluorganisaatioissa. Tiedetoimittaja Terry Hansen julkaisi tutkimuksensa yhdysvaltalaisten tiedotusvälineiden osallisuudesta ufoaiheen salaukseen teoksessaan "The Missing Times". Hän olettaa tiedeinstituutioiden vastustuksen aiheen tutkimusta kohtaan olevan selitettävissä pääasiassa "tieteentekijöiden luontaisella taipumuksella välttää tutkimuksia, joiden tulokset saattavat olla ennalta arvaamattomia". Hansen huomasi kyseisen vastustuksen kuitenkin liittyvän enemmän hallinnollisiin käytäntöihin.[15]

Kanadan hallituksen huippusalaiseksi luokittelema muistio 1950-luvulta paljastaa, että "Yhdysvaltain hallitus pitää aihetta hyvin arkaluontoisena, ja sen salausluokitus on jopa korkeampi kuin vetypommilla".[16] Ja kuten entinen CIA:n johtaja, kontra-amiraali Roscoe Hillenkoetter huomautti 1960-luvulla:

> "Korkea-arvoiset ilmavoimien upseerit ovat kulissien takana todella huolissaan ufoista. Viranomaisten salailu ja naurettavuustekijät saavat ihmiset uskomaan, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat silkkaa pötyä."[17]

Hansen kirjoittaa: "Vaikka tunnetut uutistoimistot ovat varsinkin viime vuosina vältelleet ufoaihetta, yhdysvaltalaiset vaikuttavat suhtautuvan entistä epäilevämmin uutistoimistojen tarjoamaan kuvaan todellisuudesta." Hän viittaa *Time*-lehden vuonna 1997 julkaisemaan kyselyyn, jonka mukaan 80 prosenttia 1024 täysikäisestä vastaajasta kertoi uskovansa Yhdysvaltain hallituksen salaavan tietoja muukalaisten olemassaolosta. 64 prosenttia uskoi muukalaisten ottaneen yhteyttä ihmisiin tai siepanneen ihmisiä, ja 37 prosenttia vastaajista uskoi muukalaisten ottaneet yhteyttä Yhdysvaltain hallitukseen![18]

Koska teokseni käsittelee armeijoiden ja tiedustelupalveluiden maailmanlaajuisia kytköksiä ufoaihepiiriin aina 1930-luvulta alkaen, ja koska useimmat kirjani ovat loppuunmyytyjä, eikä niistä ole uusia painoksia, viittaan aiemmissa teoksissani mainittuihin tapauksiin. Koin olennaiseksi sisällyttää teokseen reilusti aineistoa 1940- ja 1950-luvuilta – aikakaudelta, jonka ymmärtäminen on erityisen tärkeää hahmottaaksemme ongelmien kehityksen ja sotilastiedusteluiden osallisuuden niiden ratkaisemiseksi. Suurin osa materiaalista on uutta – jopa aiheen harrastajille.

Aineisto herättänee lukijassa levottomuutta. Monet lukijat saattavat järkyttyä lukiessaan miten armeijoiden varhaiset toimenpiteet ufoja vastaan johtivat sotilas- ja siviililentokoneiden maahansyöksyihin ennennäkemättömässä mittakaavassa; miten sadat lentäjät ovat kuolleet tai kadonneet ufoja vastaan tehdyissä torjuntatehtävissä; ja miten me, ihmiskunta, olemme konfliktissa joidenkin muukalaisrotujen kanssa. Hallitusten haluttomuus tietojen julkistamiseen tulee varsin ymmärrettäväksi.

Olen kerännyt viime vuosikymmenten aikana tietolähteiltäni niin paljon tietoa, että koen voivani kertoa asiantuntijan varmuudella lukuisista järkyttävistä tapahtumista. Jotkin lähteistäni ovat olleet tai ovat tälläkin hetkellä sidoksissa, virallisiin tai epävirallisiin ufo- ja muukalaisongelmiin keskittyvissä operaatioissa tai organisaatioissa. He ovat korostaneet, että varmin tie edetä on tietojen asteittainen julkistaminen. Minua on rohkaistu paljastamaan nämä tiedot. Ja vaikka tieto lisääkin tuskaa, meidän on otettava totuus sellaisena kuin se on – en kuitenkaan tarkoita, että meidän pitäisi hyväksyä se.

Kirjani on omistettu vuonna 2004 edesmenneen lentäjän, astronautin ja ufotutkijan L. Gordon Cooperin muistolle. "Gordo" pääsi ensimmäiselle lennolleen viisivuotiaana, oppi lennon salat kahdeksanvuotiaana, ja aloitti yksin lentämisen 12-vuotiaana. Hän lensi ansiokkaalla sotilasurallaan monentyyppisillä lentokoneilla – myös omilla suosikeillani: F-86 Sabrella ja F-102 Delta Daggerilla. Hän näki ensimmäistä kertaa ufon palvellessaan vänrikkinä ilmavoimien tukikohdassa Saksan Neubibergissa 1951, kun tunnistamaton lautasmainen kohde lensi parin päivän ajan heidän tukikohtansa yläpuolella. Cooper ja hänen palvelustoverinsa saivat käskyn nousta torjuntahävittäjiinsä, mutta F-86:t eivät kyenneet lentämään tarpeeksi korkealle saavuttaakseen kohdetta (luku 11). Cooperin toimiessa hävittäjäosaston testilentäjänä ja projektijohtajana kokeellisten lentolaitteiden teknisessä divisioonassa Edwardsin lentotukikohdassa Kaliforniassa, lentävä lautanen laskeutui kuivuneen järven pohjalle. Kameramies sai otoksen talteen (luku 15).

Cooper oli nuorin ja rennoin seitsemästä Mercury-astronautista. Hänen ensimatkansa avaruuteen – kaksikymmentäkaksi kertaa maapallon ympäri – vei miehen Valkoisessa talossa pidettyihin juhlallisuuksiin ja New Yorkin paraatiin, jossa kuluikin sitten 2900 tonnia kreppipaperia! Hän eläköityi Nasasta ja ilmavoimien palveluksesta

1970 "full bird" -everstinä torjuttuaan ylennyksen kenraaliksi, koska ei olisi voinut enää lentää yksipaikkaista pienlentokonettaan.[19] Vaikka olemme olleet yhteydessä pariinkin otteeseen, en koskaan tavannut henkilökohtaisesti tätä paljon ihailemaani rohkeaa, vaatimatonta ja suorapuheista miestä.

Cooper kirjoittaa omaelämänkerrassaan seuraavasti:

> "Mitä se vaatisi? Pitääkö ufon todellakin laskeutua keskelle Super Bowlia?"[20]

Toivon, että kirjassa esittämäni todisteet tuovat huomiota tälle ristiriitaiselle, hämmentävälle ja kiinnostavalle asialle, joka edelleen kuuluu maailman salatuimpiin aiheisiin.

Viitteet

1. *The Times*, pääkirjoitus 4.2.2005, "Pie in the Sky".
2. David Charter, "How Britain's X-Files said that UFOs were just a waste of time", *The Times*, 4.2.2005.
3. Robert, Verkaik, "Uncovered at last: the sightings of strange flying objects found in Britain's X-Files", *Independent*, 22.1.2005, s. 17.
4. Robert Matthews, *Focus*, numero 150, maaliskuu 2005.
5. Timothy Good, "Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1987.
6. Peter A. Strurrock, "Report on a Survey of the Membership of the American Astronomical Society Concerning the UFO Problem", *Journal of Scientific Exploration*, vol. 8, numerot 1; 2; 3, s. 1–45; 153–195; 309–346 (1994).
7. Edellä mainittu lähde, s. 3.
8. J. Deardorff, B. Haisch, B. Maccabee, ja H. E. Puthoff, "Inflation-Theory Implications for Extraterrestrial Visitation", *Journal of the British Interplanetary Society*, vol. 58, s. 43–50 (2005).
9. Eric M. Jones, "Discrete Calculations of Interstellar Migration and Settlement", *Icarus*, vol. 46, s. 43–50 (2005).
10. Mutual UFO Network (MUFON), P. O. Box 369 Morrison, 80465–0369 USA. www.mufon.com, mufonhq@aol.com
11. Dorothy Rabinowitz, "TV: Talk-show wars; Alien abductors; Black-listed actors", *Wall Street Journal*, 12.2.1996, s. A12.
12. *Inexplicata*, The Journal of Hispanic Ufology, 28.12.2004.

13. Timothy Good, "Beyond of Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1996, s. 209–222.
14. Elisabeth Rosenthal, "In UFOs, Beijing finds an otherworldly interest it can live with", New York Timesin uutispalvelu, *International Herald Tribune*, Lontoo ja Pariisi, 12.1.2000.
15. Terry Hansen, "The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover-up", Xlibris Corporation, 2000, s. 298–299.
16. Huippusalaiseksi luokiteltu muistio. Lähettäjä: Wilbert Smith, vanhempi radioinsinööri, liikenneministeriö, Ottawa, 21.11.1950. Vastaanottaja: tietoliikenteen valvoja.
17. *New York Sunday Times*, 28.2.1960.
18. "Poll: US hiding knowledge of aliens", CNN:n verkkosivut, 15.7.1997.
19. Gordon Cooper & Bruce Henderson, "Leap of Faith: An Astronaut's Journey into the Unknown", HarperCollins, New York, 2000.
20. Edellä mainittu teos, s. 200.

As an RAF Fighter Controller you are responsible for guiding the pilots to their target, as well as anticipating how the target might react.

You have to make split-second decisions that will place your pilots in a position where they can make positive identification.

Whether it is reporting on unidentified objects, guiding fighter pilots, or checking on thousands of man-made objects orbiting the earth – Fighter Controllers are maintaining the defence of their country in one of the most high-pressure environments there is.

Katkelma *Daily Express*-lehdessä 25.7.1991 julkaistusta Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien rekrytointi-ilmoituksesta. Lennonjohtajia kosiskeleva mainos oli otsikoitu "UFO vai VIP". *(Royal Air Force)*

- The flight safety aspects of the findings should be made available to the appropriate RAF Air Defence and other military and civil authorities which operate aircraft, particularly those operating fast and at low altitude.

In so advising:

- **It should be stressed that, despite the recent increase in UAP events, the probability of encountering a UAP remains very low.**
- **No attempt should be made to out-manoeuvre a UAP during interception.**

UNCLASSIFIED
UK EYES ONLY
UK RESTRICTED
SECRET

11

Ote Ison-Britannian puolustusministeriön tiedustelujaoston tutkijoiden tekemästä, yli 460-sivuisesta tieteellisteknisestä muistiosta nimeltä "Tunnistamattomat ilmakehän ilmiöt Ison-Britannian ilmatilassa" ("Unidentified Aerial Phenomena in the UK Air Defence Region", 2000). Tutkimustyöstä käytettiin koodinimeä Project Condign, ja suurin osa siitä julkistettiin vuonna 2006. *(Crown Copyright)*

Ensimmäinen osa

1930–49

1. Aikakauden alku

Eri maiden viranomaistahot alkoivat varsinaisesti kiinnittää huomiotaan ilmakehän tapahtumiin vasta ensimmäisen maailmansodan puhjettua vuonna 1914. Esimerkiksi Australiassa, New South Walesin osavaltiossa raportoitiin havainto epätavallisesta "konemaista huminaa" ja outoja valoja tuottavasta ilma-aluksesta.[1] Edellisen kaltaiset havainnot tulee tietenkin tulkita aikaviitekehyksessään, toimihan ensimmäinen maailmansota sotilaskäyttöisten ilma-alusten ensinäyttämönä. Vuonna 1920 Australian viranomaiset suhtautuivat selittämättömiin ilmakehän ilmiöihin kuitenkin vakavammin. Kyseisenä vuonna Bassinsalmen edustalla nähtiin outoja valoja samoihin aikoihin, kun höyrylaiva *Amelia J.* ilmoitettiin kadonneeksi. Etsintäoperaatioon lähetetty lentokone katosi myös ilman jälkiä.[2]

Bassinsalmi on yksi niistä lukuisista alueista – kuten Bermudan kolmio ja Yhdysvaltojen Suuret järvet – joissa on mysteerisesti kadonnut useita lentokoneita ja laivoja. Kun sitten silminnäkijät kertoivat havainneensa vuonna 1930 tunnistamattoman "ilma-aluksen" Bassinsalmen pohjoisrannalla sijaitsevassa Warrnamboolissa (Victorian osavaltiossa), Australian kuninkaalliset ilmavoimat päätti ottaa tapauksen tutkittavakseen lähettämällä paikalle majuri George Jonesin. Ilma-aluksen alkuperää ei kuitenkaan saatu selville.

Samantyyppinen tapaus sattui aamulla 19.10.1935. Qantas Empire Airways -lentoyhtiön nelimoottorinen matkustajalentokone, *Miss Hobart*, katosi selittämättömästi Bassinsalmen alueella. Paikalliset olivat nähneet sekä kyseisenä iltana, että kolme iltaa myöhemmin outoja valoja yötaivaalla niillä main missä *Miss Hobart* katosi.[3]

Pari vuotta myöhemmin Skandinaviassa, Yhdysvalloissa ja Britein saarilla havaittiin salaperäisiä, mutta rakenteeltaan tavanomaisia lentokoneita. Niin sanotut "kummituslentokoneet" lensivät usein hankalissa sääoloissa, kaarrellen matalalla, valaisten alla siintävää

maata valonheittimillä. Vaikka havainnoissa kerrottiinkin moottorin äänistä, kummituslentokoneiden tiedettiin myös matkaavan äänettömästi. Ruotsin 4. ilmajoukkojen komentaja kenraalimajuri Carl Fredrik Reuterswärd:

> "Ei ole epäilystäkään etteikö salaisten sotilasalueidemme ilmatilassa olisi laitonta lentoliikennettä. Kuka tai keitä he ovat, ja miksi he loukkaavat ilmatilaamme?"

Tutkija Roberto Pinotti sai käsiinsä Italian viranomaisten raportin vuodelta 1936. Sen kirjoittaja, Italian salaisen palvelun agentti "Andrea" kuvaa raportissaan Venetsian lähettyvillä 17.8.1936 havaittua tunnistamatonta lentävää alusta:

> "Se oli läpimitaltaan 10–12 metrinen kiillotettu metallinen kiekko, jonka pinta heijasti valoa. Kaksi hävittäjää lähti sen perään läheisestä tukikohdasta, mutteivät saaneet sitä kiinni... Se liikkui äänettömästi, joten joku voisi luulla sitä kuumailmapalloksi, mutta eivähän ne liiku tuulta nopeammin. Olen varma, että myös lentäjät näkivät sen... Noin tunnin kuluttua, sen lennettyä Mestren yli, ihmiset kuvailivat sitä jonkinlaiseksi metalliseksi sylinteriksi tai harmaaksi liuskaksi."

Entinen pilotti, myöhemmin fasistisena diktaattorina tunnettu Benito Mussolini – Il Duce – oli hyvin kiinnostunut kyseisestä tapauksesta, kuten muistakin aikalaishavainnoista.[4] Edellinen raportti lähetettiin myös Mussolinin vävylle, ulkoasianministeri kreivi Cianolle. "Andrea" kuvailee silminnäkijän havaintoja seuraavasti:

> "Pääkohteen kerrottiin näyttäneen jonkinlaiselta ilmatorpedolta, jonka ikkunat erottuivat selvästi. Niissä vilkkuivat vuoroin valkoiset ja punaiset valot. Kahta muuta kohdetta kuvailtiin 'hatuiksi', sellaisiksi mitä papit käyttävät; leveä, pyöreä ja kupoli keskellä. Ne olivat metallisia ja seurasivat torpedoa säilyttäen saman etäisyyden toisiinsa... Prefektuuri on järjestänyt tapauksen tutkittavaksi, mutta voit kuvitella miten siinä käy... Il Duce ilmaisi huolensa, sillä jos ne olivat englantilaisten tai ranskalaisten aluksia, hänen on omien sanojensa mukaan suunniteltava ulkopolitiikkansa uudestaan."

Pinotti ja hänen kollegansa saivat haltuunsa kyseisen kirjeen, ja monia muita erikoisia asiakirjoja alkuperäiskappaleina, joiden mukana oli muun muassa käsinkirjoitettuja muistiinpanoja ja sähkeitä. Niiden alkuperäisyyden vahvistaa Senato del Regnon sinetti. Pinotti ja Alfredo Lissoni julkaisivat asiakirjat yhdessä toimittamassaan kirjassa.[5]

Pinotti ei kuitenkaan ollut ensimmäinen, joka oli lukenut kyseiset dokumentit. Bolognalainen sanomalehti, *Il Resto del Carlino* oli saanut postilähetyksessä paketin, joka sisälsi 34 valokopioitua sivua asiapapereita Italian ufohavainnoista vuosilta 1934–40. Asiapapereiden mukana oli silloisen Italian kuninkaallisten ilmavoimien raportti, jossa suositeltiin "ettei ilmiöstä puhuttaisi Il Ducelle mitään". Kolme sähkettä liittyi tarkemmin nimeämättömälle alueelle 13.7.1933 (oletettavasti Milanon lähitienoille) laskeutuneen lentävän kiekon talteenotto-ohjeistukseen sekä vastavakoilun toimenpiteisiin, jotka kohdistuivat muun muassa lehdistön sensurointiin (katso kuvaliite luvun lopussa).

Asiakirjoissa viitataan toistuvasti huippusalaiseen ryhmittymään nimeltä Gabinetto RS/33, jonka toimintaan kuului koota, tutkia ja jopa salata "tuntemattomiin ilma-aluksiin" (velivoli sconosciuto) liittyvää tietoa. RS/33:n ylin johto: Mussolini, Ciano ja ilmajoukkojen kenraali Italo Balbo olivat hankkineet jäsenistöön useita merkittäviä ilmailuinsinöörejä, tähtitieteilijöitä, ja muita tieteentekijöitä. Ryhmän työskentelyä johti, kukapa muukaan kuin maineikas keksijä Guglielmo Marconi, joskaan hän ei osallistunut aktiivisesti kabinetin toimintaan, vaan delegoi vastuun tähtitieteilijä Gino Cecchinille. RS/33:lla oli yhteytensä Italian kuningaskunnan salaiseen poliisiin, OVRA:an, ja Agenzia Stefaniin, josta oli tehty fasistisen hallituksen propagandaa levittävä uutistoimisto.[6] Pinotti valaisi asiaa minulle seuraavasti:

> "...Ufologian 'virallisena' alkuna voidaan siis pitää Mussolinin Italiassa vuonna 1933 salassa perustettua erityistutkimusryhmä RS/33:a (Ricerche Speciale), jonka tehtäväksi muodostui epätavallisten ilma-aluksien (velivoli non convensionali) tutkiminen. Tutkijaryhmä koottiin heti Milanon lähistöllä mahdollisesti sattuneen ufon maahansyöksyn jälkeen. Voimmekin olla varmoja, että RS/33:n tutkijajäsenet pyrkivät käyttämään 'reverse-engineering' -tekniikkaa 'kopioidakseen' nämä oletetut englantilaisten tai ranskalaisten salaiset ilmavakoilulaitteet fasistien käyttöön. Italialaisten tutkimukset päätyivät käsitykseen, etteivät heidän tutkimansa pyöreät lentävät koneet olleet samoja, mitä saksalaiset käyttivät toisen maailmansodan lopussa."[7]

Pinotti kertoi minulle, että Antonio Garavaglia, yksi Italian johtavia oikeustieteellisen tutkimuksen asiantuntijoita, oli todistanut kyseiset asiakirjat – jotka olivat peräisin erään RS/33 jäsenen veljenpojalta

– aidoiksi suorittamalla oikeustieteellisesti pätevän tutkimuksen, johon sisältyi muun muassa paperin ja musteen kemikaalianalyysi. Italian fasistisen kauden asiantuntija, historioitsija Andrea Bedetti taas varmensi historialliset paikkansapitävyydet.[8] Alfredo Lissoni kaivoi esiin ylimääräistä todistusaineistoa Milanossa sijaitsevasta Prefetturan alueviranomaistoimiston arkistoista, jonne vuosien 1933–38 aikana lähetetyistä noin viidestäsadasta sähkeestä ainakin yhdeksän liittyi tunnistamattomiin ilma-aluksiin (*velivoli non identificabili*).[9]

Alfredo Lissoni löysi vielä mielenkiintoisen otteen Mussolinin puheesta fasistisen federaation taistelijoille 23.2.1941:

> "Yhdysvaltain valtaajat ovat akselimaiden sotilaita paljon todennäköisemmin vähemmän tunnetut, mutta sotaiset planeetta Marsin asukkaat, jotka laskeutuvat maapallollemme uskomattomilla lentävillä linnoituksillaan."[10]

Tätä voidaan pitää melkein varmuudella ensimmäisenä virallisena viittauksena muukalaissivilisaation avaruusaluksiin – ja profeetallisena sellaisena. Vuoden kuluttua tapahtunut hyvin epätavallinen välikohtaus sai eräät yhdysvaltalaisetkin sotilasjohtajat epäilemään, että he olivat joutuneet muukalaisolentojen hyökkäyksen kohteeksi.

Viitteet

1. Bill Chalker.
2. Paul Norman: "Countdown to Reality", *Flying Saucer Review*, vol. 31, numero 2, 1986, s. 13–22.
3. Katso edellinen.
4. John Keel, "Mystery Aeroplanes of the 1930s", Osa II, *Flying Saucer Review*, FSR Publications Ltd., P.O. Box 585, Rickmansworth, WD3 1YJ, UK, vol. 16, numero 3, 1970, s. 10–13.
5. Roberto Pinotti ja Alfredo Lissoni, "Gli X-Files del Nazifascismo: Mussolini e gli UFO", Idea Libri S.r.l., Rimini, Italy, 2001.
6. Alfredo Lissoni, "UFO Cover-up by Mussolini!", *Flying Saucer Review*, vol. 46, numero 3, 2003, s. 13–14, kääntänyt Gordon Creighton, alkuperäisteksti: *Il Giornale dei Misteri*, numero 353, maaliskuu 2001.
7. Kirje, 7.8.2005.
8. Lissonin jo aiemmin mainittu teos, s. 15.
9. Pinotin ja Lissonin jo aiemmin mainittu yhteisteos.
10. *Giornale d'Italia*, 25.2.1941, Lissonin siteeraamana jo aiemmin mainitussa teoksessa, s. 16.

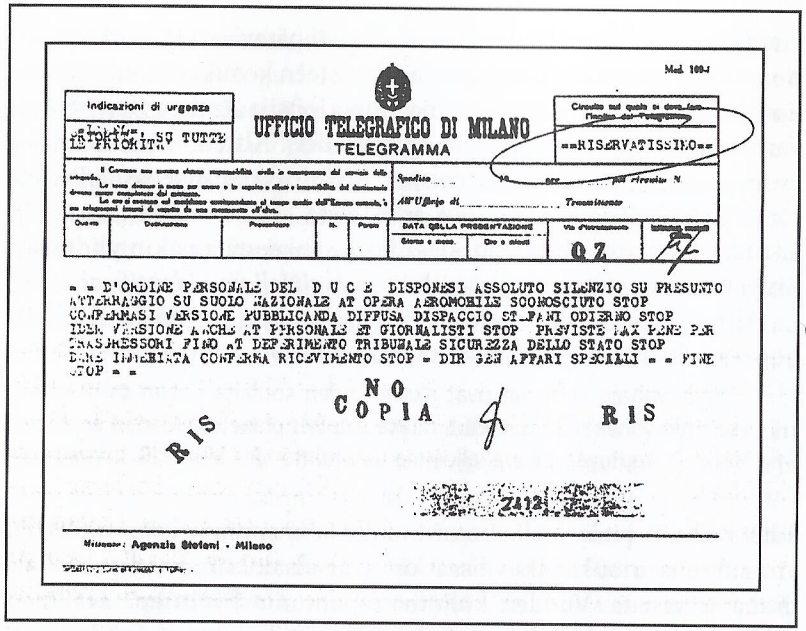

UFFICIO TELEGRAFICO DI MILANO
TELEGRAMMA

==RISERVATISSIMO==

= = D'ORDINE PERSONALE DEL D U C E DISPONESI ASSOLUTO SILENZIO SU PRESUNTO ATTERRAGGIO SU SUOLO NAZIONALE AT OPERA AEROMOBILE SCONOSCIUTO STOP CONFERMASI VERSIONE PUBBLICANDA DIFFUSA DISPACCIO STEFANI ODIERNO STOP IDEM VERSIONE ANCHE AT PERSONALE ET GIORNALISTI STOP PREVISTE MAX PENE PER TRASGRESSORI FINO AT DEFERIMENTO TRIBUNALE SICUREZZA DELLO STATO STOP DANNI INDEBITA CONFERMA RICEVIMENTO STOP = DIR GEN AFFARI SPECIALI = = FINE STOP = =

NO COPIA

RIS

RIS

Agenzia Stefani - Milano

Italian hallituksen alaisen erityisasiainviraston johtajan lähettämä "erittäin salaiseksi" luokiteltu sähke heinäkuulta 1933: "Il Duce on antanut henkilökohtaisesti käskyn pidättäytyä mainitsemasta mitään väitetyn tuntemattoman ilma-aluksen laskeutumisesta valtion maaperälle – sama pätee uutistoimisto Stefanin tämän päivän julkaisuihin, ja yksittäisiin journalisteihin. Valtion turvallisuusneuvoston tuomioistuin asettaa enimmäisrangaistuksen käskyn noudattamatta jättämisestä." *(Roberto Pinotti/Alfredo Lissoni)*

2. Toinen maailmansota

Aamutuntien ilmahyökkäyssireenit ja taivasta halkoneet valonheitinten kiilat synnyttivät Los Angelesiin hälytystilan 25.2.1942, lietsoen pelkoa uhkaavasta japanilaisten maahanhyökkäyksestä. Pearl Harbouriin oli isketty kolme kuukautta aikaisemmin ja edellisenä päivänä japanilainen sukellusvene oli hyökännyt Santa Barbaran salmien kautta Los Angelesin pohjoispuoleiselle rannikolle (katso luvun lopussa oleva kuvaliite, jossa esikuntapäällikkö kenraali George C. Marshallin allekirjoittama salainen muistio presidentti Franklin D. Rooseveltille käy läpi kyseisiä tapahtumia).

Tuhansien silminnäkijöiden mukaan suuri tunnistamaton kohde pysyi hievahtamatta kaupungin yläpuolella ilmantorjuntaohjusten räjähdellessä sen ympärillä, ja osuen ajoittain itse kohteeseen, kuten tapahtumasta otettu lehdistökuva osoittaa. Eräs *Herald Expressin* uutistoimittaja kertoi olleensa varma useiden ohjusten osuneen suoraan keskelle kohdetta, eikä hän voinut käsittää miten se pysyi ilmassa. Lopulta kohde alkoi livetä paikalta verkkaista vauhtia ylittäen rannikkokaupungit Santa Monican ja Long Beachin, kadoten näkymättömiin noin 20 minuutin kuluttua. Ilmahälytys kesti yhteensä melkein viisi tuntia.[1]

Los Angeles Timesin lehdenkantajana työskennellyt John E. Seidel muistaa sanomalehden ensipainoksen julkaisua viivytellyn, jotta etusivulle saatiin liitettyä uutinen "ulkomaisesta" lentokoneesta:

> "Seriffin virasto tiedotti aamuviiden aikaan, että lentokone on ammuttu alas lähellä Vermont Avenueta ja 185. katua. Ilmavoimien 4. joukko-osasto San Franciscosta ilmoitti aiemmin, että hyökkäyksessä oli tippunut ainakin yksi lentokone."

Uutista ei painettu lehden myöhempiin numeroihin, eikä mitään viittauksia pudonneeseen koneeseen sittemmin julkaistu. Seidel kuuli jälkeenpäin, että yhdysvaltalaislähtöiseksi väitetty lentokone

oli todellakin pudonnut 185. kadun ja Vermontin lähistölle, mutta armeija oli hakenut romun nopeasti pois ja siivonnut alueen.[2]

Olisiko mahdollista, että yksi tai useampia tunnistamattomia kohteita oli ammuttu alas? Luvun myöhemmistä osista näemme, että todisteet toisen maailmansodan aikana useaan eri otteeseen takavarikoiduista muukalaisaluksista ovat olemassa. Los Angelesin ilmahälytyksestä, jota voidaan pitää modernin ufohistorian ensimmäisenä merkkipaaluna, uutisoitiin kyllä Yhdysvalloissa, mutta maailman ajauduttua ennennäkemättömän laajaan sotatilaan, yleisön ja viranomaistahojen kiinnostus tapausta kohtaan hiipui nopeasti.

Kesällä 1942 paikalliset kalastajat kertoivat nähneensä outoja valoja Bassinsalmen yläpuolella. Eräänä iltapäivänä tarkastuslennolle lähtenyt Australian kuninkaallisten ilmavoimien partiolentokone kohtasi Tasmanian niemimaan kohdalla sitä pilven takaa lähestyvän tuntemattoman kohteen. Lentäjä kuvaili kohdetta "kiiltävän pronssin väriseksi yksisiipiseksi", jonka pituus oli noin 45 metriä ja halkaisija 15 metriä. Lisäksi kohteen yläosassa näytti olevan jonkinlainen auringonvaloa heijastava kupu. Ufo matkasi lentokoneen vierellä muutamia minuutteja, kunnes kääntyi toiseen suuntaan "helkkarinmoista kyytiä". Tämän jälkeen ufo suoritti toisen käännöksen ja syöksyi mereen aiheuttaen "vesipyörteitä sekä aaltoja", upoten lopulta veteen kuin sukellusvene. Näin ufosta tulikin tunnistamaton vedenalainen kohde (USO).[3]

Useat raportit vuodelta 1942 – jotka puolustusministeriö julkisti viisikymmentä vuotta myöhemmin – liittyvät Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien (RAF) havaintoihin epätavallisista ilmaaluksista. RAF Syerston -tukikohdassa 3.12.1942 päivätty salainen muistio alkaa seuraavasti (katso myös kuvaliite luvun lopussa):

> "Tässä kopio Avro Lancasterin miehistön raportista, jonka he tekivät Torinon pommitusoperaation jälkeen. Miehistö ei aio muuttaa kertomustaan, vaikka he joutuisivat yleisen leikinlaskun tai pilkan kohteeksi."

Lancester "J" kuului 61. joukkueeseen asemapaikkanaan RAF-Syerston Lincolnshiressä. Raportissa kerrotaan kohtaamisesta marraskuun 28.–29. välisenä yönä seuraavasti:

> "Korkeammalla lentäneen koneen miehistö näki sen... kohteen. He olettivat sen pituudeksi ainakin 60–90 metriä ja leveydeksi yksi viidesosa tai yksi kuudesosa kohteen pituudesta. Sen nopeudeksi arvioitiin 800 kilometriä tunnissa. Kohteen rungossa oli neljä paria punaisia valoja tasaisilla etäisyyksillä toisistaan. Nämä valot eivät olleet mitään kaasuvaloja; kohde ei jättänyt minkäänlaista vanaa tai jälkeä taivaalle, mutta se lensi tasaisesti."

Miehistö sai näkökontaktin kohteeseen kahdesti pommittaessaan Torinoa. Seuraavassa yksityiskohdat lyhyesti:

> "Pommituksen jälkeen kello 22.40, lentokone 3,3 kilometrin korkeudessa. Tässä vaiheessa lentokone lensi luoteissuunnassa, noin 16–24 kilometrin etäisyydellä Torinosta lounaaseen. Kohde matkasi kaakkoon samalla korkeudella tai hieman lentokoneen alapuolella.
>
> Pommituksen jälkeen kello 22.45 lentokone oli 4,2 kilometrin korkeudessa. Lentokoneen lähestyessä Alppeja, kohteen havaittiin matkaavan länsilounaan suunnalla alppilaakson vuorenhuippujen alapuolella. Sen valot näyttivät sammuvan, ja kohde katosi näköpiiristä."

Raportissa mainitaan myös, että koneen lentäjä, kapteeni Lever, "oli nähnyt samankaltaisen kohteen kolme kuukautta aiemmin Amsterdamin pohjoispuolella, jolloin kohde vaikutti olevan maanpinnalla. Myöhemmin sen havaittiin matkaavan rannikkoa myöten erittäin nopeasti parin sekunnin ajan, alemmissa korkeuksissa kuin raportin kohde. Sitten sen valot sammuivat pariksi sekunniksi, ja syttyivät uudestaan. Tämän jälkeen kohteen nähtiin matkaavan taas samaan suuntaan."[4]

Foo-hävittäjät

Toisen maailmansodan aikakaudelle tyypillisemmät havainnot tulivat niin liittoutuneiden kuin akselivaltojen lentäjiltä, jotka raportoivat pienistä, oletetusti kauko-ohjatuista kohteista, jotka seurasivat ja joskus hyörivätkin lentokoneiden lähettyvillä näiden suorittaessa tehtäviään. Yhdysvaltain armeijan ilmavoimissa (USAAF: 20.7.1941–17.9.1947, jonka jälkeen Yhdysvaltain ilmavoimat, USAF, perustettiin omaksi puolustushaarakseen) levinneen huhun mukaan saksalaiset olisivat suunnitelleet uudentyyppisen aseen häiritsemään pommikoneiden sytytysjärjestelmiä. Vaikka "foo-hävittäjät" (415. yöhävittäjäjoukkueen niille ristimä lempinimi) olivatkin uhkatekijä, niiden ei kuitenkaan koskaan tavattu käyttäytyvän vihamielisesti. Useimmat lentomiehistöt pitivät foo-hävittäjiä jonkinlaisena psykologisen sodankäynnin muotona (katso kuvaliite luvun lopussa).

Yhdysvaltain armeijan ilmavoimat ei kyennyt ratkaisemaan foo-hävittäjien arvoitusta, vaikka järjestikin aiheesta täysmittaisen tutkimuksen.[5]

Noin viidensadan lentokoneen pommittaessa saksalaista Essenin kaupunkia 26.–27.5.1943 välisenä yönä, Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien nelimoottorinen Halifax-pommikone kohtasi rakenteeltaan vastaavanlaisen aluksen, jollaisesta oli raportoitu puoli vuotta aiemmin Torinosta. Halifaxin lentoperämies, ilmavoimien ylikersantti G. N. Cockcroft muistelee kohtaamista:

> "Se tapahtui kaksi tai kolme minuuttia ennen viimeistä kierrosta, noin 5,7 kilometrin lentokorkeudessa. Näimme vasemmalla edessämme hopeankultaisen, teräväpiirteisen, pitkän sylinterimäisen kohteen, joka ikään kuin roikkui lentokorkeudellamme arviolta 40 asteen kulmassa. Kohteessa oli lukuisia ikkunoita, jotka asettuivat tasaisin välein koko pituudelle."

Kohteen havaitsi ensimmäisenä pommikoneen kapteeni, Kanadan kuninkaallisten ilmavoimien ylikersantti Ray Smith. Hän hälytti Cockcroftin, lentoinsinöörin, radio-operaattorin ja sivuaseista vastanneen tykkimiehen. Navigaattori ja peräaseista vastannut tykkimies pitivät koneen kurssissa varmistaen, ettei heitä ammuttaisi alas. He eivät siis kyenneet näkemään kohdetta. Cockcroft kertoo:

> "Luulen enimmän osan porukasta ällistyneen näkemästään, sillä kohde ei todellakaan kuulunut sinne. Sen nopeus oli jotain täysin uskomatonta. Se lensi tuhansien kilometrien tuntinopeudella! Kiihdyttäessään sen muoto muuttui ja ääriviivat hämärtyivät. Kokoa on vaikeampi arvioida, mutta se oli erittäin suuri, taatusti lentokonettamme paljon suurempi. Se näytti pituussuunnaltaan sikarilta tai paremminkin jättiläiskokoiselta sellaiselta. Palasimme tukikohtaan hoidettuamme pommituksen. Kuvailimme kohdetta meitä kuulustelleelle sotilastiedustelu-upseerille, mutta emme osanneet arvioida mitä merkitystä sillä oli ylemmille tahoille..."[6]

Lentokoneiden miehistöjen raportoitiin kohdanneen samalla kertaa myös useampia tuntemattomia lentäviä kohteita. Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien 348. pommituslaivue raportoi havainneensa kesken operaation "ryhmitelmän kiekkoja Schweinfurtin yläpuolella" ajankohtana, jolloin vihollisen lentokoneita ei ollut ilmatilassa. Ilmavoimien tiedusteluraportti jatkuu:

> "Kiekot kuvailtiin hopeisiksi, 2,5 senttimetrin paksuiksi, halkaisijaltaan liki 8 senttimetriä. Ne lipuivat hitaasti alaspäin hyvin yhtenäisessä ryhmitelmässä. Lentokone 026 ei pystynyt väistämään kiekkoja, joten sen oikea siipi pyyhkäisi suoraan ryhmitelmän lävitse. Koneen pinta ja moottori eivät vaurioituneet kontaktissa. Yhden kiekon kuultiin osuvan koneen peräosaan, mutta minkäänlaista räjähdystä ei havaittu. Kahden muunkin lentokoneen havaittiin lentävän hopeisten kiekkojen lävitse ilman näkyviä vaurioita. Kiekot nähtiin vielä pariin otteeseen samalla kun taivaalta havaittiin tippuvan pirstaleita, joiden alkuperää ei tiedetty."[7]

Kenraalimajuri William "Wild Bill" Donovanin johtama Strategisten palveluiden virasto (OSS, Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu CIA:n edeltäjä) oli kiinnostunut edellisen kaltaisista raporteista. He olivat aluksi vakuuttuneita raporttien kertovan saksalaisten miehittämättömistä luotaimista, ennen kuin OSS:n Euroopassa toimivat agentit osoittivat oletuksen tutkimuksillaan vääräksi. Lopulta Donovan ja hänen alaisensa päättelivät foo-hävittäjät epätavalliseksi, mutta vaarattomaksi ilmiöksi.[8]

Tutkija Jacques Vallee toi julkisuuteen entisen Yhdysvaltain tiedustelupalvelun Saksan jaostossa työskennelleen insinöörin hänelle välittämiä tietoja, joiden mukaan yhdysvaltalaiset olivat oppineet jo vuoteen 1943 mennessä, että tuntemattomat lentävät kohteet, erityisesti foo-hävittäjät, voivat häiritä polttomoottorien toimintaa välimatkojenkin päästä. Tuolloin tutkijat epäilivät syyksi elektrostaattista ilmiötä. Kansallinen standardivirasto (NBS, 1901–1988) suoritti ilmiöstä salaisen tutkimuksen 1943, jonka johtajana toimi ansioitunut aerodynamiikko ja professori Hugh L. Dryden.[9]

Muita ilmakehän ilmiöitä

Samalla kun sodanaikaiset havainnot foo-hävittäjistä jatkuivat, raportoitiin myös toisen tyyppisistä epätavallisista ilmiöistä, esimerkiksi suurikokoisista aluksista. Yli 20 vuoden lentokokemuksen Ison-Britannian ja Uuden-Seelannin kuninkaallisista ilmavoimista omaava uusiseelantilainen Gordon W. Cammell kuvailee toukokuun 1943 kohtaamistaan seuraavasti:

> "Olin Lancaster-pommikoneen kapteeni. Ylittäessämme Englannin kanaalia paluumatkallamme Saksaan tehdystä ilmahyökkäyksestä, minä ja ryhmäni näimme valtavan oranssin pallon meren lähettyvillä, 2–2,5 kilometriä alapuolellamme. Tarkkaillessamme sitä noin kymmenen minuutin ajan, se vaikutti pysyvän paikallaan ja valon voimakkuus säilyi tasaisen

kirkkaana. Päättelimme ettei se ollut lentokone, eikä palava laiva, sillä emme nähneet liekkejä tai vaihtelevaa heijastusta veden pinnassa. Raportoimme havainnostamme vastaavalle upseerille laskeuduttuamme RAF East-Wrethamin tukikohtaan (Suffolk). Hänkään ei osannut sanoa mitä olimme nähneet." [10]

Erään huumorilla höystetyn, silti salaiseksi luokitellun RAF-uutispalstaosion mukaan, tuntematon lentoalus havaittiin kesken Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien suorittamaa päiväpommitusta Saksan Emdenissä 11.12.1943. Näkyvyys oli selkeä, ja sää kirkas:

"Kohdealueella havaittu, arviolta Thunderboltin kokoinen tuntematon kohde lensi 45–65 metriä lentomuodostelman alapuolelta. Se lensi julmettua vauhtia tasaisesti vaakasuoraan jättäen taivaalle valkoista vanaa, joka säilyikin nähtävillä pitkän aikaa (ei veikkoset, kohde ei ollut vauhkoontunut Lancester). Lopulta kohde häipyi sen verran nopeasti, ettei havaitsija osannut sanoa siitä sen enempää."[11]

Ainoa kuvaukseen sopiva sen aikainen lentokone olisi ollut pyrstötön, rakettimoottorinen Messerschmitt Me 163B Komet -torjuntahävittäjä (huippunopeudeltaan 959 km/h). Vaikka hävittäjämallilla lennettiinkin ensikerran jo 1941, se otettiin sotilaskäyttöön vasta kesäkuussa 1944. Saman vuoden elokuussa niiden ensitehtävä oli torjua B-17 Flying Fortress -pommikoneiden päivähyökkäyksiä – selvästi siis esimerkkitapauksen jälkeen.[12] On kuitenkin mahdollista, että yhdysvaltalaisten pommikoneiden miehistöt näkivät tämän erikoisen hävittäjämallin.

Neuvostoliiton ilmavoimien pommikone koki rajun kohtaamisen erittäin epätavallisen ilma-aluksen kanssa vuonna 1944 neuvostokoneen lentäessä kohti Romaniaa tehtävänään pommittaa saksalaisten öljynjalostamoita. Boris Surikov ja lentueen päällikkö, majuri Bajenov, lensivät viiden kilometrin korkeudessa Ukrainan lounaisosan taivaalla, kun suuri soikion muotoinen kohde lensi heitä kohti. Surikov kertoo:

"Olimme lukeneet saksalaisten aseistuksesta sanomalehdistä, mutta emme olleet nähneet mitään sellaista. Raskas 14,5 tonnin painoinen lentokoneemme alkoi täristä, öljynpaine kohota, ja nojatessani ikkunaan tunsin vahvan elektrostaattisen latauksen. Pelkäsin koneen leimahtavan liekkeihin. Kohde ohitti meidät ja katosi jättäen jälkensä koneeseemme; koko kone säteili ja siivet loistivat kuin sateenkaaret."

Pelätessään lentokoneen syttyvän tuleen, majuri Bajenov antoi käskyn tiputtaa kahden tonnin pommikuorma Lounais-Ukrainaan Romanian sijasta. Lentäjät eivät maininneet episodista mitään saavuttuaan tukikohtaansa, "vahvistaen" vain pommittaneensa jalostamoita onnistuneesti. Surikovin mukaan tuntematon ilma-alus muistutti avaruussukkulaa:

"Se valaisi ilman ympärillään näyttäen pieneltä auringonnousulta, jonka keskellä lensi oudon näköinen kohde. Se oli Buran-avaruussukkulaamme suurikokoisempi. Luulisin, että ainakin kaksi kertaa pidempi."

Boris Surikov – joka vuosien kuluttua ylennettiin yhdeksi Neuvostoarmeijan joukkotuhoaseista vastaavaksi sotilasviranomaiseksi – pyysi ilmiöstä silloisten tieteentekijöiden mielipidettä:

"Minulle kerrottiin, että lentokoneen sähköistyminen on voinut aiheutua tuntemattoman lentävän kohteen uuden tyyppisestä, ilmakehää ionisoivasta voimanlähdejärjestelmästä."[13]

Distinguished Flying Cross -kunniamerkillä palkittu Ronald R. Claridge palveli toisessa maailmansodassa radio-operaattorina Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien 7. lentueen Lancaster-pommikoneissa. Hänen koneensa johti 11.8.1944 ilmahyökkäystä kohteenaan Ranskan La Pallicessa sijainneet öljynjalostamot. Claridge kirjoittaa:

"Olimme palaamassa Oakingtonin tukikohtaamme. Tiesimme Ranskan ilmatilassa operoivan lukuisia hävittäjiä, joten olimme hyvin varovaisia. Kuten radio- ja tutkaoperaattorin pitääkin tehdä, keskityin etsimään saksalaishävittäjiä 'kalalammikkotutkastani'. Tiesin jotain outoa olevan tapahtumassa, kun tutkan näyttö tyhjeni – luulin sitä ensin sähköviaksi. Olin raportoimasta tästä kapteenille, kun hän huusi sisäpuhelimen kautta; 'Mikäs hitto se tuo on?' Menin havaintokupuun, josta oli taivaalle 360 asteen näkyvyys. Kyseisellä hetkellä Lancasterimme lensi suoraan ja tasaisesti. Tarkkailin yömaisemaa seisaaltani. Sitten näin oikealla puolellani jotain mitä en sittemmin ole unohtanut. Näin miten valon säikeet kurottuivat koneemme etupuolelle, ja vielä kauemmas taaksemme. Vieressämme hohtavat, loputtomalta tuntuvaan etäisyyteen häviävät valot vaikuttivat yhä laajemmilta ja kirkkaimmilta. Turbulenssia ei ollut. Kuulimme vain oman moottorimme hurinan. Vain valot näkyivät.

Silmieni totuttua valaistukseen, erotin kirkkauden keskeltä lautasmaisen kohteen. En osaa vieläkään määritellä sen kokoa… harrastan kuvataiteita ja olen kyllä piirtänyt näkemäni. Lancasterimme oli raskas pommikone, mutta verrattuna kohteeseen olimme kuin kärpäsen kakka

karttapallolla. Seurasimme kohdetta noin kolme minuuttia. Näimme sen kiihdyttävän paikalta – se häipyi valonväläyksessä, alle sekunnissa, ilman ääntä, ilman turbulenssia.

Tapahtuma veti meidät hiljaiseksi. Voin tietenkin kuvailla vain omat tuntemukseni. Mikä tahansa se oli, jotenkin tiesin sen seuranneen meitä. Olin täysin rauhallinen, ja minusta tuntui että sotahommat saisivat jäädä – itse asiassa tuo tunne ei ole koskaan hävinnyt. Olin arvoltani ilmavoimien vääpeli; suoritimme vielä neljä operaatiota, ja päätin sotilaspalvelukseni olevan sitten siinä. Ajattelin noihin aikoihin, että kohtasimme ihmiskunnan sodat lopettavan aseen – eihän kukaan haluaisi sotia moista vastaan!

Mietin usein oliko tapahtumalla mitään vaikutusta myöhempiin elämänvaiheisiimme. Omalta kohdaltani vastaan kyllä. Muistan etten tuntenut noiden minuuttien aikana minkäänlaista pelkoa. Miksihän tykkimiehemme eivät avanneet tulta?"

Lentomiehistön palattua tukikohtaansa Oakingtoniin, kuulustelutilaisuuteen saapui tavallista useampia tiedustelu-upseereita:

"He tekivät muistiinpanoja eivätkä näyttäneet kovinkaan yllättyneiltä raportoimistamme tapahtumista. Meitä ei muuten edes kuulusteltu varsinaisesta tehtävästämme. Muistan selvästi miten meitä kiellettiin puhumasta näkemästämme kellekään, edes toisillemme, ja luulen, että jokainen meistä noudatti tuota käskyä."[14]

Hävittäjä hyökkää pallopommin kimppuun

Marraskuussa 1944 japanilaiset alkoivat lähettää "fugo-pallopommeja" Yhdysvaltojen länsipuolelle. Arviolta 15 000 kappaleen kokonaistuotannosta matkaan lähetettiin noin 9000.[15] Suhteellisen pieni lukumäärä pääsi kuitenkaan koskaan perille ja niiden aiheuttama tuho jäi vähäiseksi. Vakavin tilanne sattui maaliskuussa 1945, kun fugo törmäsi korkeajännitteisiin voimalinjoihin Washingtonin osavaltiossa aiheuttaen laajamittaisen sähkökatkoksen. Esimerkiksi Hanfordissa sijainneessa plutoniumin tuotantolaitoksessa työt jouduttiin keskeyttämään kolmeksi päiväksi.[17] Pallopommien ainoat ihmisuhrit tulivat Oregonin Lakeviewistä, jossa kuusi ihmistä sai surmansa peukaloituaan maahan laskeutunutta fugoa.

Michiganin Mount Clemensin asukkaiden ja paikallisen Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien Selfridge Field -tukikohdan sotilas-

henkilöiden havainnot lukuisista ympyränmuotoisista lentävistä kohteista tukikohdan lähistöllä kesällä 1945 tulkittiin luonnollisesti japanilaisten pallopommeiksi. Myöhemmin kävi kuitenkin ilmi, että viimeiset fugot laskeutuivat heinäkuussa, ja että vain harva pallopommi ajautui niinkin itään kuin Michiganiin. Useat Kanadan kuninkaallisten ilmavoimien ja Yhdysvaltain armeijan ja laivaston lentäjät olivat osallistuneet halkaisijaltaan kymmenmetristen fugojen tuhoamisoperaatioihin (fugot kuljettivat viiden pommin kuormaa: neljää palopommia ja yhtä 15 kiloista miehistöräjähdettä).

Harva fugoista oli kuitenkaan ammuttu alas. Kun sitten heinäkuussa 1945 Selfridge Fieldin kiitoradan yläpuolella havaittiin kolmesta neljään pallomaista kohdetta, tukikohdan komentaja pyysi vapaaehtoisia niiden alas ampumiseksi. Joukko-osastossa kouluttajana palvellut Ranskan vapaiden ilmavoimien Jean Kisling vastasi komentajan heittämään haasteeseen:

"Olin ainoa joka vastasi kyllä, joten hyppäsin koneeseen ja nousin taivaalle. Oli mahdotonta tietää miten korkealla tämänlaiset lentävät – sanotaan, että... erittäin korkealla. Nousin reippaasti P-47D:n lakikorkeuden yläpuolelle, ja lopulta sain yhden niistä tähtäimeen. Se kääntyi poikittaisasentoon heti kun avasi tulen... mutta hetkinen, eihän pallo voi mennä poikittaisasentoon. Se olikin muuttanut muotoaan pallosta särmikkääksi! Ja taivaalle jäi jättövanaa. Tämä ei taatusti ollut mikään pallo!"

Laskeuduttuaan kentälle Kislingiä juhlittiin sankarina. Hän kertoo muistavansa käsiä puristaneen kivun: "Paineenvaihtelu... lensin liian korkealla." Ja näin ranskalaismiehestä tuli tiettävästi ensimmäinen lentäjä Yhdysvalloissa, joka oli yrittänyt ampua tuntemattoman lentävän kohteen alas. Kislingiä voidaan pitää onnekkaana. Joitakin päiviä myöhemmin hävittäjä lähetettiin torjumaan samankaltaista kohdetta. Kone räjähti ja syöksyi maahan Denverin lähistölle. Lentäjä kuoli.[17]

Varautukaa pakkolaskuun!

Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien tiedustelu-upseeri Leonard Stringfield oli yksi kahdestatoista 5. ilmavoimien erikoisasiantuntijasta, jotka matkustivat 28.8.1945 miehistökuljetuskoneessa Ie-shimasta Iwo Jiman kautta Tokioon tehtävänään Atsugin lentoaseman valtaa-

minen. Curtiss C-46 Commando -miehistönkuljetuskoneen lähestyessä Iwo Jimaa kolmen kilometrin korkeudessa auringon porottaessa kirkkaalta taivaalta, Stringfield hätkähti nähdessään oikealle antavasta sivuikkunasta kolme kyyneleen muotoista kohdetta:

> "Kohteet olivat kirkkaan valkoisia kuin palava magnesium. Ne lähestyivät konettamme sivusuunnasta. Yhtäkkiä vasen moottori sammui – myöhemmin kuulin, että kompassineulat olivat heittäneet häränkiekkaa. Koneemme menetti korkeutta ja vasemmasta moottorista purskahteli öljyä. Pilotti antoi miehistölle ja matkustajille varoituksen; Varautukaa pakkolaskuun!
>
> En muista ajatuksiani tai reaktioitani seuraavien karmeiden hetkien ajalta. Mutta muistan nähneeni kolme kohdetta viimeisen kerran koneestamme noin 20 asteen korkeudella. Ne katosivat pilviverhoon tiiviissä ryppäässä. Tämän jälkeen vasen moottori hurahti jälleen käyntiin. Saimme nostettua lentokorkeuttamme, ja lensimme kurssissa kunnes laskeuduimme turvallisesti Iwo Jimaan."[18]

Tästä alkoikin Stringfieldin kiinnostus ufoilmiötä kohtaan. Hänen kertomuksensa tuo tapaukseen lisäuskottavuutta, että tiedän hänet rehelliseksi ja ahkeraksi aihepiirin tutkijaksi. Tulen kertomaan monista edellisen kaltaisista tapauksista, joissa lentokoneen ja tunnistamattoman lentävän kohteen kohtaamisesta koituu vakavia, joskus tuhoisiakin seurauksia.

Maahansyöksyt

Erään myytin mukaan toisen maailmansodan aikana raportoidut tunnistamattomat ilmiöt ja alukset olivat lähtöisin Natsi-Saksasta. Kuka tahansa ilmailuhistorioitsija voi vahvistaa saksalaisten työstäneen sodan viimeisinä vuosina mitä epätavallisimpia lentoaluksia – muun muassa muotorakenteeltaan ympyrämäisiä konemalleja. Luotettavaa todistusaineistoa ei kuitenkaan löydy sille, että saksalaiset olisivat rakentaneet suorituskyvyltään niin ylivoimaisen aluksen, josta tehtäisiin lukuisia havaintoja maailman joka kolkasta vuodesta 1942 lähtien, ellei jo aiemmin. Muutenhan Saksa olisi luultavasti voittanut sodan. Asiaan liittyvät myös useiden erikoisten alusten väitetyt sodanaikaiset maahansyöksyt. Seuraavassa yhteenvedossa kerron myös kahdesta uudesta tapauksesta.

Varhaisin maahansyöksyyn viittaava raportti on tietojeni mukaan keväältä 1941. Charlotte Mannin kertomuksen mukaan hänen isosänsä pastori William Huffman soitettiin onnettomuuspaikalle 24 kilometrin päähän Missourin Cape Girardeausta. Palattuaan kotiin hän kertoi perheelleen, ettei ollut nähnyt ennen vastaavanlaista lentokonetta. Törmäys oli rikkonut koneen ja sirpaleet olivat levinneet ympäriinsä. Vahingoittumattomana säilyneessä ympyränmuotoisessa osassa ei näyttänyt olevan kulmia, eikä liitoskohtia. Sen pinta oli kiiltävää metallia. Charlotte antoi Leonard Stringfieldille lisää yksityiskohtia:

> "Paikalla oli poliiseja, sotilaita, ja siviilejä – ainakin vaatetuksen perusteella. Maassa lojui kolme romuttuneesta koneesta kannettua olentoa. Ne eivät olleet ihmisiä. Isoisä rukoili olentojen puolesta… ne eivät näyttäneet loukkaantuneen törmäyksessä. Niillä oli päällään jonkinlainen alumiinifolio, päästä varpaisiin asti. Paikalla oli useita valokuvaajia, jotka napsivat kuvia joka puolelta. Kaksi siviiliasuista miestä nosti yhden olioista kannatellen häntä kainaloista. Joku otti kuvan. Juuri sen kuvan minä näin sitten myöhemmin. Yksi sotilaista sanoi isoisälle, ettei välikohtauksesta saisi turvallisuussyistä puhua kellekään. Eihän hän sitä paitsi haluaisi hätäännyttää paikallisia… Isoisä palasi kotiin, ja kertoi kokemuksensa perheelleen. Sen koommin hän ei puhunut asiasta."

Huffman sai myöhemmin käsiinsä kopion tuosta Charlotten näkemästä kuvasta, jossa näkyi isopäinen, pitkäkätinen, noin 1,2 metriä pitkä olento:

> "Hän oli laiha, mutta en erottanut minkäänlaista luustorakennetta. Olento oli pehmeän näköinen. Hänellä ei ollut hiuksia, eikä vartalokarvoja. Suuret, soikeat, hieman viistot silmät – ei itämaalaisittain viistot oikealta vasemmalle, vaan enemmänkin ylhäältä alas. Hänellä ei ollut korvia, eikä nenää kuten meillä. Kasvoista erottui vain pari pientä reikää. Hänen suunsa oli kuin paikoilleen viilletty lyhyt viiva."

Oletetaan, että kertomus on totta. Miksihän muut tapahtumaa todistaneet eivät tuoneet tietojaan julki?

Entisen yhdyskuntatekniikan professorin, tohtori James Harderin mukaan Sonoran aavikolta Meksikosta saatettiin takavarikoida epätavallinen alus jo vuoden 1941 loppupuolella. Operaation suoritti Yhdysvaltain laivaston tiedusteluviraston alainen ryhmä. Yksi ryhmän jäsenistä kuljetti paikalta muutamia valokuvia aluksesta ja pienistä ruumiista. Tohtori Harder kertoi minulle haastatelleensa erään todistajan sukulaista, joka oli nähnyt kuvat kymmenen vuoden ikäisenä. "Hintelät" ruumiit olivat noin metrin pituisia.

Puolan rannikolla Gdynian lähellä sijainneessa Exelgroudissa tapahtui jotain merkillistä 18.7.1943. Daniel Leger oli suorittamassa asepalvelustaan Exelgroudin työleirillä löytäessään osittain hiekkadyynien peittämän, erittäin epätavallisen ilma-aluksen. Halkaisijaltaan noin kuusimetrinen ilma-alus oli muodoltaan kuin "siirtomaatyylinen hattu". Aluksen yläosassa oli useita neliömäisiä sivuikkunoita pyöreine kulmineen. Pinnassa ei näkynyt tunnuksia, saumoja, hitsauskohtia tai minkäänlaisia liitoksia. Oletettavasti pilotti, joka oli nainen, touhusi ilma-aluksen vierellä yrittäen irrottaa sitä hiekkakahleista. Hän vaikutti aistivan Legerin läsnäolon.

Vaaleahiuksisella naisella oli päällään vartaloa myötäilevä tummanruskea, yksiosainen puku. Hän oli noin 1,75 metrin pituinen, leveälanteinen ja kapea vyötäröinen. Leger oletti naisen Saksan ilmavoimien lentäjäksi, olihan paikalliseen tukikohtaan sijoitettu useita Luftwaffen pilotteja. Kasvonpiirteet olivat tavanomaiset, valkoinen iho, ja hieman vinot aasialaissilmät. Nainen puhui Legerille kieltä, jota tämä ei ymmärtänyt.

Jonkin ajan kuluttua suurin osa hiekasta oli saatu pois, ja lentäjätär meni alukseensa. Kuului vaimeaa jylinää. Alusta kiertävät kaksi kehää alkoivat pyöriä, toinen myötäpäivään, toinen vastapäivään. Kehät erottava tumma juova kirkastui alkaen värähdellä. Alus kohosi maasta hitaanlaisesti ja kiihdytti yhtäkkiä nopeudella minkä Leger tiesi saksalaistekoisille lentokoneille mahdottomaksi. Jean Sider, eräs Ranskan tunnetuimmista ufotutkijoista, pitää Legeriä erittäin uskottavana todistajana.[19]

Samankaltaisen tuntemattoman lentävän kohteen laskeutumistapauksen väitetään tapahtuneen keväällä 1944 Havaijin Oahun saarella, lähellä Yhdysvaltain laivaston lentotukikohtaa. Väitteen esittäjä oli Yhdysvaltain laivaston insinöörijoukkojen nuori rakennusinsinööri esikunnan 112. komppaniasta. Hän kertoi nähneensä maassa pinnaltaan "rokonarpisen" hopeisen kohteen, jonka yläosaa peittävän "läpinäkyvän kuvun sisällä oli hieman kullan värinen, vaihtelevalla nopeudella pyörivä laite". Yhdysvaltain liittovaltion poliisin (FBI) tutkijat kuulustelivat häntä kysymyksin, jotka rakennusinsinöörin mielestä edellyttivät tutkijoilta aiempaa taustatietoa tunnistamattomista kohteista.[20]

Seuraava tapahtui elokuussa 1945, melkein viisi viikkoa maailman ensimmäisen ydinpommin räjäytyksen jälkeen. Kaksi poikaa,

Jose Padilla ja Reme Baca olivat toimittamassa elokuisia askareitaan Padillojen maatilalla Uuden Meksikon San Antoniossa, kun he havaitsivat kirkkaan valon ja sen mukana kantautuneen ratisevan äänen. Paikalle päästyään pojat näkivät maahan kovertuneen pitkän kourun päässä makaavan tasapaksun, avokadon muotoisen aluksen. Palavan savuverhon läpi näkyi aluksen toisessa päässä kohoava ulkonema. Maahan levinneet pirstaleet olivat tinapaperin kaltaista kiiltävää metallia. Kiven alle puristunut metallinpalanen suoristui vapauduttuaan välittömästi. Sitä säilytettiin maatilalla useita vuosia.

Aluksen kylkeen repeytyneestä railosta kantautui liikehdintää. Humanoidien kaltaiset olennot ryntäilivät ympäri alusta päästäen vikisevää ääntä.

Alkoi olla jo myöhä. Pojat ohjastivat ratsunsa maatilaa kohti kertoakseen tapahtuneesta Faustino Padillalle. Faustino totesi menevänsä paikan päälle parin muun miehen kanssa "tässä joku päivä" – outo suhtautumistapa lento-onnettomuuteen, sillä pojathan puhuivat loukkaantuneista.

Kaksi päivää myöhemmin pojat veivät Padillan ja osavaltion poliisin, Eddie Apodacan onnettomuuspaikalle. He joutuivat patikoimaan loppumatkan maaston vaikeakulkuisuuden vuoksi. Aluksi he eivät havainneet mitään tavallisesta poikkeavaa, sillä alus oli peitetty mullalla ja maaperällä. Humanoidit olivat poissa ja laaja pirstaleiden peittämä alue oli haravoitu puhtaaksi. Alus oli kuitenkin paikoillaan. Oliko armeija oli ottanut opikseen?

Myöhemmin maatilalle saapuneen kersantti Avilan mukaan Padillan tiluksille oli tippunut "kokeellinen ilmapallo", jonka poiskuljettamiseen tarvittaisiin raskaampaa välineistöä. Useita päiviä kestäneessä operaatiossa käytettiin nosturia ja matalaa perävaunua. Pojat tarkkailivat miesten puuhia hieman syrjemmältä. Eräänä yönä, kun alus oli jätetty vartioimatta, Jose Padilla kiipesi perävaunuun, meni aluksen sisälle ja nappasi muistoksi lapion kaltaisen esineen.

Tutkin huolellisesti tämän muistoesineen Seattlessa. Otin siitä myös kuvia. Se näyttää epäilemättä maan päällä tehdyltä, kuten todistajat itsekin myöntävät. Kulmarautaa muistuttava esine on pituudeltaan 30 senttimetriä ja painaa 425 grammaa. Siinä on lukuisia reikiä jonkinlaisia kiinnikkeitä varten. Kun esineestä leikattiin pala happotestiä ja analyysiä varten, metalli paljastui 200-sarjaiseksi alumiiniksi tai vastaavaksi. Pienempi, puoliympyrän muotoinen esine,

jonka todistaja uskoo olevan peräisin aluksesta, löytyi vuosia myöhemmin maatilan pääsisäänkäynnin luota. Testit osoittivat esineen 330/380-sarjaiseksi alumiiniksi tai vastaavaksi.[21]

Ei ole sattumaa, että ufohavainnot kasvoivat räjähdysmäisesti toisen maailmansodan aikana. Olen varma atomiaikaan siirtymisen tarkoittaneen samalla ihmiskuntaan kohdistuvan tarkkailun ja järjestelmällisen tiedustelun lisääntymistä yhden tai useamman meitä kehittyneemmän muukalaisälyn taholta. On mielestäni todennäköistä, että jotkut näistä muukalaisälyistä asuvat maapallolla tai käyttävät sitä tukikohtanaan. Tämä selittäisi heidän huolensa planeettamme tilasta. Uskon näiden muukalaisälyjen hallinneen avaruusmatkailun vuosituhansien ajan – enkä epäile hetkeäkään etteivätkö toisenlaisetkin muukalaisrodut vierailisi maapallolla.

Tiedustelun asiantuntijat spekuloivat atomiajan alkamisen ja vierailuiden yhteneväisyyksistä Grudge-projektin (1949) tuottamassa Yhdysvaltain ilmavoimien toisessa virallisessa uforaportissa:

> "Sellainen sivilisaatio havaitsisi luultavasti atomipommimme ja nopeasti kehittyvän ohjustekniikkamme. Ihmiskunnan historiaa tuntien heidän tulisi pitää kehitystä huolestuttavana. Tästä syystä voimme odottaa näiden vierailujen todella tapahtuvan aikanamme..."[23]

Viitteet

1. Paul T. Collins,"The UFOs of 1942", *Exploring the Unknown*, numero 48, syyskuu 1968.
2. *Air & Space* -lehti, helmi- ja maaliskuun numerot, s. 8 julkaistu kirje.
3. Bill Chalker, "Australian A. F. UFO Report Files", *The APRO Bulletin*, vol. 30, numero 10/1982, s. 6–7.
4. Ison-Britannian kansalliset arkistot, viite: AIR 14/2076, "A Note on Recent Enemy Pyrotechnic Activity over Germany".
5. *Just Cause*, P.O. Box 218 Coventry, 06238 YK, numero 32, heinäkuu 1992.
6. Britannian ufotutkimusyhdistys BUFORA:n arkistot, David Clarken ja Andy Robertsin lainaukset *UFO Magazine* (UK), tammikuu 2003, s. 9.
7. Kansalliset arkistot, AIR 40, "Annex[e] to Intelligence Report Mission Schweinfurt, 16 October 1943".

8. Warren Smith, "UFO Trek", Zebra Books, New York, 1976, s. 220.
9. Jacques Vallee, "Forbidden Science: Journals 1957–1969", North Atlantic Books, Berkeley, California, 1992, s. 309.
10. Gordon W. Cammell, "Memories of UFO Sightings Fresh After 50-plus Years", *UFO Magazine* (USA), vol. 12, numero 1/1997, s. 17.
11. Ison-Britannian kansalliset arkistot, AIR 14/2076, "BANG ON, 115 Squadron Gen. News Sheet, Number 1, December 31st 1943".
12. Frances K. Mason, "The Illustrated Encyclopedia of Major Aircraft of World War II", Aerospace/Temple Press, Feltham, Middlesex, 1983, s. 108.
13. Lawrence Mooren ja Livia Russellin helmikuussa 1994 tekemä kenraalimajuri Boris Surikovin haastattelu.
14. Ronald R. Claridgen kirjeet Alex Turnerille, saatettu kirjailijan haltuun 23.9.2003 ja 8.10.2003.
15. Robert C. Mikesh, "Japan's World War II Balloon Bomb Attacks on North America", Smithsonian Institution Press, Washington, 1997.
16. John Covington, "Fugos: Japanese Balloon Bombs of WWII", www.seanet.com/~johnco/fugo.htm
17. Henkilökohtaiset haastattelut, Pariisi, 2000, 2004, 2005.
18. Leonard Stringfield, "Situation Red, The UFO Siege", Doubleday, New York, 1977, s. 9–10.
19. Timothy Good, "Alien Base: Earth's Encounters with Extraterrestrials", Century, Lontoo, 1998.
20. Don Worley, "UFO Occupants: The Hearth of the Enigma", *Official UFO*, vol. 1, numero 2/1976, s. 15 ja 46.
21. Henkilökohtaiset haastattelut, Seattle 6.–7.7.2004. Olen keskustellut aiheesta kyseisten henkilöiden kanssa lukuisia kertoja.
22. Tohtori G. E Valley, "Some Considerations Affecting the Interpretation of Reports of Unidentified Flying Objects", liite D, "Unindentified Flying Objects: Project 'Grudge'", Air Materiel Command, Intelligence Department, Headquarters, Wright-Patterson Air Force Base, Dayton, Ohio, elokuu 1949. Alkuperäisluokitus: salainen.

OCS 21547-86

February 26, 1942.

MEMORANDUM FOR THE PRESIDENT:

The following is the information we have from GHQ at this moment regarding the air alarm over Los Angeles of yesterday morning:

"From details available at this hour:

"1. Unidentified airplanes, other than American Army or Navy planes, were probably over Los Angeles, and were fired on by elements of the 37th CA Brigade (AA) between 3:12 and 4:15 AM. These units expended 1430 rounds of ammunition.

"2. As many as fifteen airplanes may have been involved, flying at various speeds from what is officially reported as being 'very slow' to as much as 200 MPH and at elevations from 9000 to 18000 feet.

"3. No bombs were dropped.

"4. No casualties among our troops.

"5. No planes were shot down.

"6. No American Army or Navy planes were in action.

"Investigation continuing. It seems reasonable to conclude that if unidentified airplanes were involved they may have been from commercial sources, operated by enemy agents for purposes of spreading alarm, disclosing location of antiaircraft positions, and slowing production through blackout. Such conclusion is supported by varying speed of operation and the fact that no bombs were dropped."

(Sgd) G. C. MARSHALL

Chief of Staff.

DECLASSIFIED
E.O. 11652, Sec. 3(E) and 5(D) or (E)
OSD letter, May 3, 1972
By LL NARS Date 4-9-74

21347
86

mkn

Kenraali George C. Marshallin presidentti Franklin D. Rooseveltille lähettämä, ennen salaiseksi luokiteltu muistio, jossa kerrotaan yksityiskohtia Los Angelesin ilmahälytyksestä helmikuussa 1942. *(The National Archives, Washington)*

The National Archives
Ref.: AIR 14/2076
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the 'Terms and Conditions of supply of the National Archives' leaflets

From: R.A.F. Station, SYERSTON.

SECRET

3B.

To: Headquarters, No. 5 Group.
(Attention Major Mullock, M.C., F.L.O.)

Date: 2nd December, 1942.

Ref: Syn/414/A/Int.

Report by the Crew of 61 Sqdn. a/c 'J', Captain W/O Lever, of object seen during raid on TURIN, night of November 28/29th, 1942.

The object referred to above was seen by the entire crew of the above aircraft. They believe it to have been 200-300 feet in length and its width is estimated at 1/5th or 1/6th of its length. The speed was estimated at 500 m.p.h., and it had four pairs of red lights spaced at equal distances along its body. These lights did not appear in any way like exhaust flames; no trace was seen. The object kept a level course.

The crew saw the object twice during the raid, and brief details are given below:-

(i) After bombing, time 2240 hours, a/c height 11,000 feet. The aircraft at this time was some 10/15 miles South-West of Turin travelling in a north-westerly direction. The object was travelling South-East at the same height or slightly below the aircraft.

(ii) After bombing, time 2245 hours, a/c height 14,000 feet. The aircraft was approaching the Alps when the object was seen again travelling West-South-West up a valley in the Alps below the level of the peaks. The lights appeared to go out and the object disappeared from view.

The Captain of the aircraft also reports that he has seen a similar object about three months ago North of Amsterdam. In this instance it appeared to be on the ground and later travelling at high spped at a lower level than the heights given above along the coast for about two seconds; the lights then went out for the same period of time and came on again, and the object was still seen to be travelling in the same direction.

for Group Captain Commanding,
R.A.F. Station, SYERSTON

Kuninkaallisten ilmavoimien Lancaster-pommikoneen miehistön, ennen salaiseksi luokiteltu raportti havainnostaan Turinin ilmahyökkäyksessä marraskuussa 1942. Raportti sisältää myös pommikoneen kapteenin aiemman havainnon.

Foo-Fighters

Lt. Donald Meiers of Chicago was flying a Beaufighter on an intruder mission over Germany. He was braced to meet Nazi planes or anti-aircraft. Suddenly an eerie light split the darkness around his plane. Looking up from his instrument panel, the horrified lieutenant saw two red balls of fire cruising alongside his wingtips. Thinking he had run into a secret anti-aircraft weapon, Meiers tensed and waited for a German on the ground to push a button and blow him up. But the balls merely kept pace with him for a while and then disappeared.

That was more than a month ago, one of the first times Allied fighters encountered what they now call "foo-fighters."* In addition to the wingtip balls, pilots have reported two other types. One is a group of three similar balls which fly in front of their planes, the other a group of about fifteen which appear some distance away and flicker on and off. Apparently controlled by radio, the foo-fighters keep formation with the planes, even when they dive, climb, or take violent evasive action. "But they don't explode or attack us," Meiers said last week. "They just seem to follow us like will-o'-the-wisps."

*The name comes from the "Smokey Stover" comic strip.

Probably related to the silvery balls seen by daylight pilots (NEWSWEEK, Dec. 25, 1944), the foo-fighters so far apparently baffle intelligence officers. Possibly they are the results of a new anti-radar device which the Germans have developed. On the other hand, they may be the exhaust trails of a smaller model of the radio-controlled Messerschmitt-163, a rocket-propelled flying wing.

Foo-Fighter

If it was not a hoax or an optical illusion, it was certainly the most puzzling secret weapon that Allied fighters have yet encountered. Last week U.S. night fighter pilots based in France told a strange story of balls of fire which for more than a month have been following their planes at night over Germany.* No one seemed to know what, if anything, the fireballs were supposed to accomplish. Pilots, guessing that it was a new psychological weapon, named it the "foo-fighter."

Their descriptions of the apparition varied, but they agreed that the mysterious flares stuck close to their planes and appeared to follow them at high speed for miles. One pilot said that a foo-fighter, appearing as red balls off his wing tips, stuck with him until he dove at 360 miles an hour; then the balls zoomed up into the sky.

Skeptical scientists, baffled by the whole affair, were inclined to dismiss the fireballs as an illusion, perhaps an afterimage of light which remained in the pilots' eyes after they had been dazzled by flak bursts. But front-line correspondents and armchair experts had a Buck Rogers field day. They solemnly guessed: 1) that the balls of fire were radio-controlled (an obvious absurdity, since they could not be synchronized with a plane's movements by remote control); 2) that they were created by "electrical induction of some sort"; 3) that they were attracted to a plane by magnetism.

The correspondents further guessed that foo-fighters were intended: 1) to dazzle pilots; 2) to serve as aiming points for antiaircraft gunners; 3) to interfere with a plane's radar; 4) to cut a plane's ignition, thus stop its engine in midair.

Some scientists suggested another possibility: that the fireballs were nothing more than St. Elmo's Fire, a reddish, brush-like discharge of atmospheric electricity which has often been seen near the tips of church steeples, ships' masts and bayonets. It often appears at a plane's wing tips.

* Last month pilots reported that they had seen mysterious floating silvery balls, apparently another "secret weapon," in daylight flights over Germany.

TIME, JANUARY 15 71

Otteet *Newsweek*-lehden ja *Time*-lehden 15.1.1945 julkaisemista artikkeleista, joissa viitataan liittoutuneiden ja akselivaltojen lentomiehistöjen toisen maailmansodan aikana Euroopassa ja muualla kohtaamiin "foo-hävittäjiin".

3. Aaveraketit

Havainnot niin sanotuista "aaveraketeista" alkoivat Skandinaviasta kesällä 1946. Tanskassa, Suomessa, Norjassa ja Ruotsissa tehdyt havainnot jatkuivat aina Portugaliin, Marokkoon, Italiaan, Kreikkaan, ja Intiaan saakka.[1] Niitä raportoitiin satunnaisesti muualtakin, myös Yhdysvalloista.

Aaveraketeista (tai aavepommeista) voidaan keskustella niiden erikoisen ulkomuodon vuoksi. Ne kuvailtiin usein rakettityyppisiksi aluksiksi, jotka vetivät perässään tulista vanaa. Aaveraketit esittivät ajoittain uskomattomia lentosuorituksia, matkaten taivaalla suunnattomalla nopeudella, syöksähtäen, kohoten taas korkeuksiin. Joskus niiden nähtiin etenevän verrattain rauhallisin liikkein. Aikanaan salaiseksi luokiteltu Yhdysvaltain sotaministeriön tiedustelukatsaus vuodelta 1947 summasi havainnot yhteen:

> "Raketteja kuvailtiin pääsääntöisesti 'tulipallopyrstöisiksi' ja 'kirkkaiksi sikarin muotoisiksi kohteiksi'. Havaintojen perusteella niiden lentoradat vaihtelivat, pohjoissuunnan paljastuessa hiukan yleisemmäksi. Lentokorkeudet vaihtelivat puiden latvakorkeudelta aina viiteen kilometriin saakka, jota korkeammalla havaitut raketit raportoitiin melkein poikkeuksetta Suomesta. Niiden nopeudet vaihtelivat hieman yli sadan kilometrin tuntinopeudesta 'salamannopeuteen'. Raporttien perusteella raketit vaikuttavat lentävän pääasiassa vaakasuoraan; muutamissa tapauksissa niiden kerrotaan syöksyneen maahan, järveen tai räjähtäneen jo ilmassa. Yhdenkään raketin varsinaisia jäänteitä ei ole kuitenkaan löydetty, sillä etsinnöissä on löydetty vain 'ei-metallimaista kuonaa'... Lentäviä kohteita raportoitiin laajalti Euroopasta, ja Afrikasta elo- ja syyskuussa (mm. Belgia, Kreikka, Italia, Marokko, Itävalta). Näitä havaintoja ei ole kuitenkaan saatu varmennetuksi..."[2]

Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien komentajalle, kenraali Carl "Tooey" Spaatzille osoitetun salaisen, 19.7.1946 päivätyn, muistion mukaan ensimmäinen havainto aaveraketeista tehtiin Suomessa

13.3.1946. Havaitsijat kertoivat nähneensä raketin Helsingin yläpuolella noin 300 metrin korkeudessa. Heidän arvionsa mukaan äänennopeudella lounasta kohti matkannut raketti jätti jälkeensä savuvanaa ja magnesiumin hohtoista valoa.

Ylivoimaisesti eniten raportteja tuli kuitenkin Ruotsista. Yhdysvaltain ilmavoimien esikunnan apulaispäällikön, kenraalimajuri George C. McDonaldin tiedustelujoukoille kirjoittamassa muistiossa listataan lukuisia "V-pommeihin" viittaavia raportteja (vallitseva selitysmalli piti raketteja tuntemattoman tahon haltuun ottamina saksalaisten V-aseina):

> "Etelä-Ruotsista on tehty noin kymmenen raporttia V-pommeista aikavälillä 23.3.–8.7.1946. Niiden esiintymiset eivät vaikuta suunnitelmallisilta. Rakettien havaittiin matkaavan koillisesta lounaan suuntaan, ja niiden kerrottiin olevan sikarinmuotoisia, pienlentokoneen kokoluokkaa. Lentokorkeus vaihteli sadasta tuhanteen metriin. Rakettien yhteydessä nähtiin joka kymmenes sekunti leimahteleva tulipallo. Ruotsalaiset tähtitieteilijät hylkäävät meteoriteorian, joskaan Ruotsin armeijalla ei ole muuta selitystä havainnoille..."

Muistiossa viitataan ulkoministeriön sähkeeseen 12.7.1946:

> "Eräs lähetystön jäsen kertoi nähneensä rakettimaisen ohjuksen tiistai-iltapäivällä 9.7. Se näytti tippuvan suurella nopeudella kohti maata, mutta törmäyksestä ei kuulunut ääntä. Samaisena iltapäivänä toinen samankaltainen ohjus laskeutui Tukholman lähistöllä sijaitsevalle rannalle. Vaurioilta säästyttiin... Sotilasasiantuntijat tutkivat jäämistöjä paraikaa. Paikallisen tieteentekijän mukaan ensimmäiset tutkimukset viittaavat sirpaleiden orgaaniseen alkuperään, joka näyttää päällepäin kovametallilta... Jos ohjukset todella ovat neuvostoliittolaisten, kuten useimmat olettavat... heidän motiivinsa voivat olla poliittisluontoisia. Ehkä he yrittävät pelotella ruotsalaisia meneillään olevien lainaneuvotteluiden tiimoilta tai saada Ruotsia vakauttamaan Yhdysvaltojen armeijan oletetusti lisääntynyt vaikutusvalta-asetelma Neuvostoliitolle edullisemmaksi... Ohjusten alkuperästä on kuitenkin vaikeaa sanoa mitään varmaa, sillä havainnot ovat jokseenkin kirjavia, eikä todistusaineistoa ole kovinkaan paljon."[3]

Kenraali McDonald spekuloi neuvostoliittolaisten laukaisseen ohjuksensa Latviasta tai Virosta. McDonaldin mukaan he yrittivät kehittää saksalaisten Peenemündea vastaavan rakettikeskuksen (V-ohjukset kehitettiin juuri Peenemündessa ja niitä käytettiin toisessa maailmansodassa Britanniaa vastaan, joista muutamat tippuivat jo Ruotsiin).

Neuvostoliittolaiset eivät jääneet toimettomiksi, vaikka yhdysvaltalaiset saivatkin selvän etulyöntiaseman V-aseteknologiaan Wernher von Braunin ja useiden hänen tutkijatovereidensa siirryttyä Yhdysvaltojen hallitsemalle Saksan länsivyöhykkeelle heinäkuussa 1945. Neuvostoliittolaiset perustivat rakettitutkimuskeskuksensa Bleichenrodeen – alkuperäisen Mittelwerken A-4 -rakettituotantolaitoksen lähelle – onnistuttuaan värväämään lukuisia saksalaisia teknikoita ja tieteentekijöitä. Huippufyysikko ja johtava V-2 -lennonvalvontajärjestelmän asiantuntija Helmut Gröttrup johti satojen työntekijöiden ryhmää tehtävänään V-2:n jälkituotannon aloittaminen.

Ilmakehä- ja avaruusalan toimittaja Anatoly Zak kertoo asiasta seuraavasti:

> "Lentokelpoisten V-2 -rakettien kolistessa kunnostetun tuotantolinjan hihnalla Neuvostoliiton hallitus teki 13.3. salaisen, Josef Stalinin allekirjoittaman päätöksen ballistisiin ohjuksiin liittyvien töiden, myös saksalaisten raketti-insinöörien siirtämisestä Venäjälle vuoden loppuun mennessä."

Tuotantoryhmä siirrettiinkin Kazakstanin rajan tuntumaan lokakuussa 1946, ja vuotta myöhemmin, elokuussa 1947, Kapustin Jariin perustettiin uusi laukaisupaikka.[4] Esitän myöhemmin todisteet sille, ettei Neuvostoliitto voinut aiheuttaa vuoden 1946 aaverakettiaaltoa.

18.7.1946 kaksi brittiläistä tiedustelu-upseeria lähetettiin Tukholmaan tapaamaan yhteyshenkilöitään. Ilmavoimien majuri Heath oli ilmailuministeriöstä, ja majuri Malone MI10-tiedustelujaoston ampumatarvikkeisiin ja raketteihin erikoistuneen sotilastiedusteluorganisaation haarasta. Heidän ruotsalaiset kollegansa eivät halunneet tapaamisen vuotavan julkisuuteen. Ruotsalaisia vaikutti erityisesti huolettavan mitä yhdysvaltalaiset ajattelisivat, jos he saisivat tietää meneillään olevasta yhteistyöstä.[5] Britannian ilmailuasiamiehen lähettämä sähke kertoi seuraavaa:

> "Ruotsin ilmavoimien esikunta on esittänyt meille pyynnön ottaaksemme huomioon kaikki mahdolliset varotoimenpiteet, jotteivät amerikkalaiset saisi tietoonsa ruotsalaisten yhteistyötä kanssamme salaperäisten rakettien tutkimuksissa."[6]

Tiedustelupiirit pitivät ilmiötä V-aseiden aiheuttamana. Presidentti Harry S. Trumanille osoitetussa huippusalaiseksi luokitellussa muistiossa kerrotaan, että ruotsalaiset ja norjalaiset ovat säätäneet aihees-

ta uutiskiellon, ja että sen hetkisten tietojen valossa raketteja voitiin pitää V1-ohjuksen pidemmälle kehitettynä mallina, joita neuvostoliittolaiset laukaisivat pelotellakseen Ruotsia, Norjaa ja Yhdysvaltoja antaen näytteen ylivertaisesta aseistuksestaan (muistio lähetettiin Trumanille keskustiedustelua johtavan Yhdysvaltain ilmavoimien kenraalin Hoyt S. Vandenbergin puolesta 1.8.1946).[7]

Yhdysvaltojen ensihavainnon aaveraketeista teki taktisen lennonjohdon 300. yksikön lentoturvallisuusupseeri, kapteeni James Puckett. Välikohtaus tapahtui Puckettin lentäessä asemapaikastaan Virginian Langley Fieldistä kohti Floridan osavaltiossa sijaitsevaa Tampan MacDill Field -tukikohtaa:

> "Luulin sitä tähdenlennoksi. Lähestyimme Tampaa koillissuunnasta 1,2 kilometrin korkeudessa noin kuuden aikaan aamulla. Myös lentoperämieheni, luutnantti Henry F. Glass, ja lentoteknikkoni havaitsivat kohteen. Se lähestyi meitä törmäyskurssissa. Noin 900 metrin päässä koneestamme kohde muuttikin suuntaansa. Se oli noin kaksi kertaa B-29 -koneen kokoluokkaa, muodoltaan sylinterimäinen. Kohteen ikkunat olivat kirkkaasti valaistut."

Puckettin mukaan kohde vaikutti rakettimoottoriselta, sillä sen jättämä "tulinen" vana oli pituudeltaan noin puolet itse kohteen koosta. Havainto kesti kahdesta ja puolesta kolmeen minuuttiin.[8]

Kolmen raketin kerrottiin räjähtäneen Keski-Ruotsissa 11.8. Niiden lisäksi yksittäisen raketin raportoitiin kaartaneen Tukholman ylitse syöksyen maahan kaupungin pohjoispuolella. Armeijan asiantuntijoiden ensimmäiset selonteot antoivat ymmärtää, ettei oletetulta törmäyspaikalta löydetty mitään. Ruotsin ilmavoimien luutnantti arvioi raketin pituudeksi noin 20 metriä: "Sillä oli vihreä keula ja valkoiset sivustat. Ulkomuodoltaan se muistutti sikaria." Luutnantin mukaan kohde lensi erityisen kovaa ja harvinaisen matalalla.[9]

Samana vuonna – tarkkaa päivämäärää ei tiedossa – ruotsalainen tähtitieteilijä oli tekemässä pilviin liittyviä tutkimuksiaan, kun kiikarihorisonttiin ilmestyikin kirkas, nopeasti liikkuva "ammus":

> "Luulin sitä ensin lentokoneeksi, kunnes huomasin sen liikkuvan liian nopeasti. Minulta kesti kymmenisen sekuntia saada se kokonaan hollille. Erotin ammuksen rungon selkeästi, ja arvioin sen pituudeksi ainakin 27 metriä. Torpedon muotoinen ammus heijasti valoa kuin metalli. Siitä ei lähtenyt ääntä, vaikka se oli vain vajaan kahden kilometrin päässä. Mielettömän kirkas valo sokaisi minut hetkeksi sen räjähdettyä. En kuitenkaan havainnut merkkejä tulesta, savusta tai kipinöistä."[10]

Kuten edellinen Ruotsin pääesikuntaan lähetetty raportti antaa ymmärtää, monet näistä kohteista olivat jonkinlaisia "ammuksia". Mutta kenen? Ja miksi? Yhdysvaltojen Pariisin laivastoasiamiehen 13. elokuuta päiväämä kolmisivuinen huippusalainen raportti otsikoitiinkin itsevarmasti: "Raportti ohjuksista, jotka laukaistiin Skandinaviaan Neuvostoliiton hallitsemilta alueilta." Arviointi osoittautuu yksityiskohtaiseksi:

> "Suurin osa ammuksista vastaa rakenteeltaan V1-ohjuksia. Kaksisiipisen torpedon siipiväli on 2,5–3 metriä ja sen voimanlähteenä toimii rakettimoottori. Joka toinen sekunti moottoreista leimahtava, usein sinivihreä liekki voi kasvaa jopa 30-metriseksi. Eräs silminnäkijä kertoi etummaisen osan kiiltävän kuin tuli, joka viittaa mitä todennäköisimmin reaktiomoottorin sulkijan avautumiseen. Todennäköisesti kysymys on toisen tyyppisistä laitteista. Seuraavassa yhteen kerättyjä tunnusmerkkejä;
>
> Äänen nopeus – Suomen ilmavoimien päämajan epävirallisen tiedon mukaan he ovat mitanneet jopa 2800 km/h nopeuksia. Vaikka jotkin tunnusmerkit muistuttavat meitä V2-ohjusmallista (jättövana, viheltävä ääni, meteoriittimainen ulkonäkö kaukaa katsottuna), eräskin raportti mainitsee 'suurta sikaria muistuttavan koneen'. Meillä ei ole mitään syytä uskoa, että kyseessä olisivat havainnot saksalaisten V2-ohjuksista…
>
> Yhteenvetona voidaan siis todeta, että Suomen ja Ruotsin ylitse on lentänyt rakettimoottorilla varustettuja ammuksia, joiden yleisimmät reitit tiedetään nyt kohtalaisen hyvin, ja joiden kantomatka ylittää reippaasti V1- ja V2-ohjusten vastaavat."[11]

Törmäyskurssilla

Tukholmalaiset sanomalehdet uutisoivat lentokoneen ja raketin yhteentörmäyksestä 18.9.1946. Seuraavassa lainaus *Washington Post* -lehdestä:

> "Kolme lentäjää menehtyi eilen ruotsalaisen sotilastiedustelukoneen törmättyä yhteen raketin kanssa. Sanomalehti Aftonbladetin mukaan tiedustelukone syöksyi maahan Etelä-Ruotsissa, lähellä Vaggerydiä. Radioyhteys katkesi lentäjän havaittua kohteen, jonka jälkeen maa-aseman kerrotaan 'kuulleen rysähdyksen', kuten lehti siteerasikin tapaturmatutkijoita. Useat muutkin iltapäivälehdet uutisoivat tapahtuman, mutta asiaan ei ole vielä saatu lopullista vahvistusta."[12]

Tapaturmasta liikkui ristiriitaisia tietoja. Erään sanomalehden mukaan useat silminnäkijät havaitsivat navigaatioharjoituslennolla olleen kaksimoottorisen Saab B18 -pommikoneen kaartelevan Valdshultin yläpuolella kilometrin korkeudessa 15 minuutin ajan (tämä osoitettiin jälkeenpäin vääräksi, sillä kyseessä oli toinen lentokone) ennen tippumistaan maahan melkein pystysuorassa asennossa. Turmakoneesta ei saapunut radiolähetyksiä maa-asemalle.[13] Onnettomuuslautakunnan jäsenet saapuivat paikalle turman jälkeisenä päivänä.

Valdshultin onnettomuus on tähän päivään saakka pysynyt kysymysmerkkinä Ruotsin kuninkaallisten ilmavoimien arkistoissa. Ruotsalainen ufotutkimusryhmä, AFU (Archives for UFO Research), on tutkinut tapauksesta tehdyt viralliset asiakirjat. Räjähdeasiantuntija majuri C. F. Westrell painotti näkemystä, jonka mukaan ilmassa ei tapahtunut minkäänlaista räjähdystä. Eräs onnettomuuslautakunnan jäsen taas huomautti, ettei pilotti kersantti Segerhorn ollut lentänyt kyseistä konemallia aiemmin "pelkästään mittalaitteiden avulla" (lennonohjausohjelma, johon lentäjä oli ilmeisesti kytkeytynyt harjoituksen ajaksi).[14]

243:sta Saab-yhtiön rakentamasta B18-koneesta kymmenen oli osallisena kuolemaan johtaneessa lento-onnettomuudessa pelkästään vuonna 1946. Jos mukaan lasketaan Valdshutin lentoturma, jo 34 miehistön jäsentä oli menettänyt henkensä. Ruotsin ilmavoimat syytti onnettomuuksista "uudentyyppisiä lentokoneita ja lentäjien riittämätöntä perehdytystä".[15] Otan huomioon kuitenkin sen, että monet lento-onnettomuuksista sattuivat samoihin aikoihin ufohavaintoaaltojen kanssa. Käsittelen tätä hieman myöhemmin.

Ruotsin hallituksen viranomaiset valmistelivat maanlaajuista "rakettijahtiohjelmaa", ja armeijan joukot, ilmatukikohdat, tutka-asemat asetettiin varotilaan sikarin muotoisten "aavepommien" varalta.[16]

Samana päivänä kun B18 oli tippunut taivaalta, Keski-Ruotsissa veneillyt pariskunta oli jäädä "syöksypommin" tulilinjalle. Osuttuaan veteen pommi oli räjähtänyt kappaleiksi, ja jäämistöt upposivat järven pohjaan. Göteborgin lähellä partiolaispojat olivat taas kertoneet lentävästä raketista, joka "kääntyi 35 astetta ja palasi sitten alkuperäiselle lentokurssilleen".[17] Kaksi päivää myöhemmin, 14.8., kaksimiehistöinen B-18 kertoi lähikontaktista rakettiin. Seuraavassa ensimmäisen osan käännös luutnantti "I:n" Tukholman ilmapuolustusosastolle lähettämästä virallisesta raportista:

"Olin B18A-navigaatioharjoituksen lentäjä. Kersantti M. toimi radio-operaattorina/viestimiehenä. Lensimme 100 metrin korkeudessa reittiä F1 (ilmavoimien tukikohta Västeråsissa) – Malingsbo (18 kilometriä Skinnskattebergistä luoteeseen) – Krylbo – F1.

Noin kahden minuutin kuluttua siirryttyämme reitille Malingsbo–Krylbo havaitsimme epämääräisen kohteen etuvasemmallamme (noin 60 asteen kulmassa kaakossa hieman horisontin yläpuolella). Arvioin sen lentokorkeudeksi suunnilleen 250 metriä. Lensimme itse noin 200 metrissä, ja etäisyytemme kohteeseen oli noin 2000 metriä. Sääolot olivat seuraavanlaiset; pilvet, noin 800 metrissä; pilvien määrä, noin 6–8/10; horisontaalinen näkyvyys, 30–40 km.

Olin varuillani. Muistin viimeaikaiset uutisoinnit Ruotsin ilmatilassa havaituista raketeista, eikä kohde vastannut ulkomuodoltaan mitään tuntemaani ruotsalaista lentokonetta. Päätin siis tarkkailla kohdetta, ja ohittaa sen sopivan tilaisuuden tullen. Ja sitten, kymmenen sekuntia myöhemmin kohde olikin poissa (katseeni viivähti hetken mittarilaitteistossa kytkiessäni päälle maksiminopeuden). Epäilin sen painuneen näköpiirini alapuolelle, joten laskin lentokorkeutta. Olin oikeassa. Noin 20 sekunnin kuluttua kersantti M. havaitsi sen 30 asteen kulmassa oikealla puolellamme. Olimme molemmat siis laskeneet lentokorkeuttamme, melkein saman verran, mutta säilyttäneet silti tasaisen kurssin. Lensimme suhteellisen alavan maaseudun yläpuolella. Havainnon jälkeen tein melkein välittömästi käännöksen oikealle. Olimme nyt rinnakkain kohteen kanssa, ja kytkin maksiminopeuden päälle. Keskinäinen etäisyytemme oli pienimmillään noin tuhat metriä. Minulle selvisi aika nopeasti, ettemme voisi kisailla kohteen kanssa. Arvioin sen nopeudeksi ainakin 600–700 kilometriä tunnissa. Kahden minuutin kuluttua kohde kaikkosi kaakkoon, jossa havaitsimme myrskypilven noin 100–300 metrin korkeudessa. Kohde lensi pilveen ja katosi.

Kohteen vakiolentokorkeus oli 250 metriä, joka vaihteli maanpinnan muotojen mukaan. Sen liikkui huomattavasti lentokonetta nopeammin... ainakin 600–700 km/h. Oma lentonopeutemme katoamishetkellä oli 380 kilometriä tunnissa. Kohteen runko muistutti B18-pommikonetta. Emme havainneet kohteessa siipiä tai muita ulkonevia osia. Se oli väritykseltään tumma. Havainto tehtiin kello 10.02."

Miehistön mukaan kohteesta ei lähtenyt pakokaasua tai savua. Havaintohetkellä luutnantti "I." oli B18-pommikonedivisioonan F1-lentueen komentaja. Hänestä tuli myöhemmin ilmavoimien koeaseman johtaja, ja hän työskenteli uusien ruotsalaisten lentokoneiden ja rakettien parissa. Kyseinen henkilö vahvisti raporttinsa oikeellisuuden Clas Svahnin, yhden ruotsalaisen ufotutkimuksen huippute-

kijän, vuonna 1985 tekemässä puhelinhaastattelussa. Lentäjä kertoi ilmailulaitoksen johtajan kutsuneen hänet Tukholmaan antamaan suullisen lausunnon tapauksesta. Hän kuvasi kohdetta Svahnille seuraavasti:

> "Sitä voisi sanoa sikariksi tai kiekoksi. Olin tarpeeksi lähellä pystyäkseni luokittelemaan sen epätavalliseksi tai tavalliseksi lentokoneeksi. Kohde oli torpedon muotoinen – se kapeni molempiin päihin kuin iso lihava sikari. Kohteessa ei ollut havaittavissa värien ääriviivoja tai vivahteita. Se oli tasaisen tumman harmaa."[18]

Seuraava ote pitkähköstä huippusalaiseksi luokitellusta Yhdysvaltain laivastoasiamiehen tiedusteluraportista (katso kuvaliite luvun lopussa) tuo ilmi sotilaspiireissä lisääntyneen turhautuneisuuden:

> "Yhdysvaltain armeijan maajoukkojen tai laivaston edustajat eivät tähän päivään mennessä ole nähneet yhtäkään todistetta sille, että Ruotsin ilmatilassa olisi havaittu kauko-ohjattavia ohjuksia... Vaikka Tukholman yläpuolella 11.8. havaittu kirkas valoilmiö aiheutti ristiriitaisia tunteita ja huolta ruotsalaisen lehdistön sekä kansalaisten keskuudessa, Ruotsin ilmavoimat ei kutsunut upseereitaan kesälomilta, eikä ruotsalaisia lentokoneita ole asetettu varotilaan rakettien vuoksi. Ottaen huomioon ympäri maata tehdyt sadat raportit sikarin muotoisista, tulenlieskoja tuottavista raketeista, jotka lentävät niin matalalla, että ruotsalaisten lentokoneet eivät kykenisi torjumaan niitä, viranomaisten huolettomuus vaikuttaa erikoiselta."[19]

Sensuuri

Yhdysvaltain sotaministeriön huippusalainen, 16.8. päivätty viesti paljastaa yhdysvaltalaisten olleen tietoisia brittiläisten tiedustelu-upseerien, Heathin ja Malonen Tukholman vierailusta. He eivät kuitenkaan näyttäneet olettavan vierailun liittyvän erityisesti aaveraketteihin. Upseerien "ylimääräiseksi tehtäväksi tuli tutkia raketeista tehtyjä raportteja. He eivät löytäneet mitään sellaisia tietoja, joita sanomalehdet eivät olisi jo julkaisseet."[20]

Toisessakin yhdysvaltalaisten huippusalaisessa sähkeessä viitataan Heathiin ja Maloneen. Tiedustelu-upseerien kerrottiin olevan "ilmailuministeriön Ruotsiin lähettämiä kauko-ohjattujen ohjusten asiantuntijoita". Sähke jatkuu:

> "Ilmailuministeriön tiedusteluosasto raportoi, että Ruotsin pyyntö tutkalaitteiston ja ohjusteknikoiden lähettämisestä on vuotanut julkisuuteen. Ruotsalaiset ovat sittemmin peruneet pyyntönsä, eikä ilmailuministeriö ole lähettämässä henkilöstöään Ruotsiin..."[21]

Todellisuudessa molemmat, britit ja yhdysvaltalaiset lähettivät asiantuntijoitaan Ruotsiin. Yhdysvaltojen armeijan ilmavoimien kenraaliluutnantti James H. Doolittle, pitkän matkan pommitustekniikoiden erityisasiantuntija, saapui Tukholmaan David Sarnoffin, ilmasodankäynnin tiedusteluekspertin kanssa. Heidät vastaanotti Ruotsin pääesikunnan komentaja, eversti C. R. Kempf. Sarnoffin kerrotaan sanoneen jälkeenpäin, etteivät raportoidut kohteet olleet mikään myytti tai meteorologinen ilmiö, vaan "oikeita raketteja".[22]

Näihin aikoihin sensuuriasetukset tulivat voimaan Norjassa. Lontoon *Daily Telegraph* uutisoi aiheesta 31.8.1946:

> "Norjalaiset sanomalehdet lakkasivat keskiviikkona uutisoimasta Skandinavian yli lentävistä raketeista. Pääesikunnan kyseisenä päivänä lehdistölle lähettämässä muistiossa pyydettiin olemaan mainitsematta mitään Norjan ilmatilassa havaituista raketeista, ja välittämään kaikki havaintoraportit pääesikunnan tiedusteluosastolle. Tilanteen katsotaan aiheutuneen poliittisesta hermostuneisuudesta ja Norjan armeijan maanpuolustuksellisista uhkakuvista. Ruotsissa sensuurin rajat asetetaan siten, ettei lehdistön tule nimetä rakettien räjähdys- tai laskeutumispaikkoja."

Toisen maailmansodan aikana V1- ja V2-ohjusten moukaroidessa Lontoota räjähdyspaikkoja ei vuodettu julkisuuteen, jotta saksalaiset eivät saisi tietoonsa ohjusten osumatarkkuutta. Aaveraketit aiheuttivat ihmisissä huolestuneisuutta, ellei jopa paniikkia. Viranomaisten piti ylläpitää kulisseja oman saamattomuutensa vuoksi. Sensuuri oli siis aiheellista.

Tiedustelu

Mielikuva Neuvostoliiton syyllisyydestä raketti-ilmiöön piti pintansa. Esimerkiksi keskustiedustelun johtaja, kenraali Vandenberg kertoi 22.8. presidentti Trumanille osoittamassaan huippusalaisessa muistiossa neuvostoliittolaisten ottaneen Peenemünden uudelleen käyttöön, ja että aaveraketteja voitiin todennäköisesti pitää ohjusten koelentoina.[23]

Brittiläisten tutka-asiantuntijoiden raportoitiin palanneen Ruotsista 23.8. ja "jättäneen salaiset selontekonsa rakettien alkuperästä maansa hallitukselle".[24] Yksi raporttien tutkijoista oli Britannian ilmavoimien esikunnan tiedustelun päällikkö, ja MI6-tiedustelupalvelun IV-jaoston tieteellinen neuvonantaja professori R. V. Jones. Häntä pidettiin työhön hyvin pätevänä. Hän johtikin aikanaan V1- ja V2-ohjuksista vastannutta tiedusteluyksikköä.

Jones suhtautui väheksyvästi neuvostoliittoteoriaan. Hän kirjoitti asiasta seuraavasti:

> "Neuvostoliittolaisten ohjuksien kantomatka oli siis kaksi kertaa se mihin saksalaiset pystyivät. On epätodennäköistä, että he olisivat teknologisesti niin kehittyneitä saavuttaakseen huomattavasti luotettavammin 320 kilometrissä toimivia ohjuksia mihin saksalaiset kykenivät vain 160 kilometrissä."[25]

Yhdysvaltalaiset alkoivat lopulta epäillä Ruotsin ja Britannian tiedustelupalveluiden salailevan heiltä ilmiöön liittyviä faktoja. Seuraavassa ote Yhdysvaltain Lontoon sotilasasiamiehen Washingtoniin 1.10. lähettämästä huippusalaisesta tiedotteesta (kopio raportista luvun lopussa):

> "Ruotsin sotilas- ja laivastoasiamiehemme, kuten myös eräät muut Tukholman lähetystömme sotilasjäsenistä ovat sitä mieltä, etteivät britit ole välittäneet meille kaikkea saatavilla olevaa tietoa Skandinaviassa raportoiduista raketeista."[26]

Lokakuun kymmenes päivä Ruotsin sotilasjohto ilmoitti julkisesti epäonnistuneensa neljä kuukautta kestäneissä tutkimuksissaan varmentamaan aaverakettien alkuperää tai ominaisuuksia. Erityistiedotteessa kerrottiin, että 80 prosenttia tuhannesta raportista voitiin määritellä "taivaan ilmiöiksi". V-aseteoria hylättiin.[27] Erityistiedote jatkuu: "Mutta joissain tapauksissa tehtyjä selkeitä ja yksiselitteisiä havaintoja ei voida todeta luonnonilmiöksi, ruotsalaisiksi lentokoneiksi tai havainnoitsijan mielikuvituksen tuotteeksi. Kaiku, radio ja monet muut laitteet ovat reagoineet kohteisiin, mutta niistä ei ole voitu päätellä millaisia kohteet ovat." Maahansyöksypaikoilta löydetyt jäänteet paljastuivat "kuonahiekaksi".[28]

Yhdysvaltain Lontoon laivastoasiamies raportoi helmikuussa 1947 laivastotiedustelun johtajalle lähettämässään huippusalaisessa viestissä Ruotsin ilmavoimien välittäneen "metallikappaleita" Britannian ilmailuministeriölle: "Niitä altistettiin korkeille lämpötiloille, ja ruotsalaiset arvelivat niiden irronneen kauko-ohjatusta ohjuksesta." Tutkimukset kuitenkin osoittivat, "ettei ruotsalaisilla ollut tarjota riittävää todisteaineistoa väitteensä tueksi".[29]

Kappaleet analysoitiin Farnboroughin kuninkaallisessa ilmailulaitoksessa, RAE:ssa. Vaikka tieteentekijät totesivat heti tutkimusten alussa yhden kappaleista sisältävän yli 98 prosenttia tuntematonta alkuainetta, professori R. V. Jones huomautti, ettei materiaalille oltu tehty hiilitestiä:

> "Hiili ei näkyisi normitesteissämme, mutta oikeastaan meidänhän piti vain katsoa materiaalia. Sehän oli koksia!"[30]

Oli asia miten oli, tieto tutkimuksissa paljastuneista epätavallisista alkuaineista tai materiaaleista olisi salattu heti löytöhetkellä, ja totuuden peitoksi kirjailtu peitetarina voisi näyttää samalta kuin professori Jonesin lausunto.

Havainnot aaveraketeista jatkuivat, joskin satunnaisesti. Osa vuoden 1947 syksyyn mennessä – ainakin Skandinaviasta ja Neuvostoliitosta – raportoiduista havainnoista liittyi todennäköisesti Neuvostoliiton ohjuskokeisiin. Koelaukaistiinhan Kapustin Jarista noihin aikoihin V2-ohjuksia.[31] Neuvostoliittolaiset kokeilivat myöhemmin G-1 -ohjuksia, joiden kantomatka oli pidempi kuin V2-ohjuksilla. He myös tekivät useita koelentoja V1-tyyppisillä ohjuksilla.

Olisiko siis mahdollista, että Neuvostoliiton koelaukaisut loivat koko aaveraketti-ilmiön? Aihepiirin asiantuntija Bill Gunston on eri mieltä:

> "Pidän neuvostoliittolaisia edelläkävijöinä rakettimoottorien tehon soveltamisessa lentokoneisiin. Toisaalta hekin, kuten kaikki, olivat toisen maailmansodan loputtua valovuosia jäljessä von Braunia ja hänen A-4- ja A-10 -ohjelmiaan. Tiedossani ei ole yhtään merkittävää neuvostoliittolaisten rakettiohjelmaa heti vuoden 1945 jälkeisinä vuosina, johon olisi kuulunut ohjuskokeita. Paitsi tietysti saksalaisvalmisteiset A-4 -ohjukset ja sen neuvostojohdannaiset, joilla kaikilla oli selvästi ulkoneva pyrstö, mutta ei siipiä."[32]

Yhdysvaltain ensimmäisestä aaverakettitapauksesta raportoitiin kaksi vuotta Skandinavian tapahtumien jälkeen. Eastern Airlines -lentoyhtiön DC-3 -kuljetuslentokoneen kapteeni Clarence Chiles ja lentoperämies John Whitted ällistyivät aamutunteina 25.7.1948 havaittuaan kohteen törmäyskurssissa. Chiles:

"Se liikkui meitä kohti, joten kaarsimme vasemmalle. Se ohitti meidät yläoikealta noin 200 metrin etäisyydeltä. Sitten, aivan kuin kohteen pilotti olisi nähnyt meidät haluten väistää koneemme, se kääntyi jyrkästi pilviin mahtavan liekin purkautuessa peräosasta. Sen potkurien tai rakettimoottorien aallot ravisuttivat konettamme."

Lentäjät kuvailivat kohdetta "siivettömäksi, sikarin muotoiseksi, halkaisijaltaan kaksi kertaa B-29 -pommikoneen kokoiseksi, 30 metriä pitkäksi lentokoneeksi, jossa ei ollut ulkonevia pintamuotoja... Kohteen kyljestä tuli jokseenkin tummansinistä hehkua koko rungon pituudelta. Sivuilla oli myös ikkunoita tai aukkoja." Ilmavoimien tiedusteluosaston tutkijat selvittivät, ettei lähistöllä tuona ajankohtana ollut kuin yksi C-47 -miehistönkuljetuskone (katso kuvaliite luvun lopussa).[33]

Mistä hyvänsä nämä kohteet tulivatkaan, oli selvää, että ainakin tiedustelupiirit olivat huolestuneita tilanteesta.

Vuonna 1947 Kreikan armeija hankki professori Paul Santorinille, yhdelle maan arvostetuimmista fyysikoista, insinööriryhmän tehtävänään tutkia Kreikan ilmatilassa risteileviä, neuvostolähtöisiksi oletettuja ohjuksia.[34] Santorini oli opiskellut Zürichin yliopistossa yhdessä Albert Einsteinin kanssa. Santorini kehitti muun muassa ajastimen, jolla Hirosiman atomipommi saatiin räjäytettyä ennalta määrätyssä korkeudessa, ja suunnitteli ohjausjärjestelmän, jota Yhdysvallat käytti myöhemmin Nike-ohjuksissaan.[35]

Kolme vuotta eläköitymisensä jälkeen Santorini toi varoen julki tutkimuksiensa lopputulokset aaveraketeista Kreikan astronauttiselle yhdistykselle pitämässään luennossa, joka lähetettiin myös Ateenan radiossa. Santorini:

"Huomasimme jo varhain, etteivät tutkimuskohteemme olleet ohjuksia. Mutta ennen kuin pääsimme eteenpäin tästä havainnosta, armeija lopetti tutkimuksemme neuvoteltuaan asiasta ensin ulkomaalaisten viranomaisten kanssa. Ulkomaalaisia tieteentekijöitä lensi luokseni puhuakseen aiheesta luottamuksellisesti."

Kyseiset nimeämättömäksi jääneet ulkomaalaiset olivat yhdysvaltalaisia tieteentekijöitä, muun muassa Pentagonista.

Santorini julisti "maailmanlaajuisen peitteen" kietoutuneen ufokysymyksen ympärille, sillä viranomaistahot eivät halua myöntää sellaisten voimien olemassaoloa, joita vastaan meillä ei ole mitään mahdollisuuksia puolustautua...[36]

Viitteet

1. Loren E. Gross, "Ghost Rockets of 1946", "The Encyplopedia of UFOs", toim. Ronald D. Story, New English Library, Lontoo, 1980, s. 147–149.
2. "Ghost Rockets over Skandinavia", *Intelligence Review*, numero 47, tiedustelujaosto, sotaministeriön pääesikunta, Washington DC, 9.1.1947. "The Ghost Rocket File", toim. Jan Aldrich, Fund for UFO Research, P. O. Box 277 Mount Rainier, 20712 USA, 2000.
3. "The Ghost Rocket File".
4. Anatoly Zak, "The Rest of the Rocket Scientists", *Air & Space*, Smithsonian, vol. 18, numero 3/2003, s. 69–71.
5. Kansalliset arkistot, FO371/56988, C. B. Jerramin Tukholmasta Britannian ulkomisteriöön 13.7.1946 lähettämä muistio.
6. Kansalliset arkistot, FO371/56951, herra Hendersonin Tukholmasta Britannian ulkoministeriöön 27.7.1946 lähettämä muistio.
7. "The Ghost Rocket File".
8. Ufotutkimusjärjestö NICAP:ille (National Investigations Committee on Aerial Phenomena) jätetty raportti, joka julkaistiin *The UFO Evidence* -lehdessä. Toimittanut: Richard H. Hall, Barnes & Noble Books, New York, 1997, s. 25.
9. "Swedish Army Investigating Rocket Mystery", *The Washington Post*, 12.8.1946.
10. "Swedes Use Radar in Fight on Missiles", *New York Times*, 13.8.1946.
11. Huippusalainen tiedusteluraportti, Yhdysvaltain laivastotoiminnan päällikön virasto, valmistelija: luutnanttikomentaja A. A. Rocheleau, välittäjä: kapteeni Roscoe H. Hillenkoetter (ylennettiin kontra-amiraaliksi, ja seuraavana vuonna hänestä tuli CIA:n johtaja), 13.8.1946.
12. "Plane Hits Rocket, Three Swedes Killed", *Washington Post*, 14.8.1946.
13. *Jönköpings-Posten*, 12.8.1946.
14. Raportti tutkimuksista, 13.10.1946, Ruotsin ilmavoimien arkistot.
15. *Morgon Tidningen*, 14.8.1946.
16. "Sweden Declares War On Rockets", *News-Journal*, Mansfield, Ohio, 14.8.1946.
17. "Two Swedes escape a Ghost Rocket", *New York Times*, 14.8.1946.
18. *AFU Newsletter*, nro 44 , 9/2002, UFO Research Foundation, P. O. Box 11207 Norrköping, S-600 11 Ruotsi.
19. Huippusalainen tiedusteluraportti, välittäjä: kapteeni William D. Wright, Yhdysvaltain laivastoasiamies, Tukholma, 16.8.1946.

20. Sotaministeriön salattujen viestien keskus, huippusalainen lähetys (TOT), Lontoon sotilasasiamieheltä kenraali Spaatzille ja muille, 16.8.1946, "The Ghost Rocket File".
21. Yhdysvaltain sotaministeriö, salattujen viestien keskus, huippusalainen lähetys, 22.8.1946, "The Ghost Rocket File".
22. Paris Flammonde, "UFO Exist!", G. P. Putnam's Sons, New York, 1976, s. 127–134.
23. "The Ghost Rocket File".
24. *New York Times*, 23.8.1946.
25. Professori R. V. Jones, "The Natural Philosophy of Flying Saucers", *Physics Bulletin*, vol. 19, heinäkuu 1968, s. 225–230.
26. Sotaministeriön salattujen viesten keskus, huippusalainen lähetys, Yhdysvaltain Lontoon sotilasasiamieheltä sotaministeriölle Washingtoniin kenraareille: Chamberlin, Spaatz, ja Norstad. "The Ghost Rocket File".
27. "Swedish Inquiry Fails To Solve Rocket Case", *New York Times*, 11.10.1946.
28. "Swedish Report on Rockets", *Daily Telegraph*, Lontoo, 11.10.1946.
29. Yhdysvaltain laivastoasiamiehen, Tully Shelleyn Lontoon lähetystöstä laivastotiedustelun johtajalle lähettämä huippusalainen viesti.
30. Professori R. V. Jones, edellä mainittu artikkeli.
31. Zak, edellä mainittu artikkeli.
32. Sähköpostiviesti, 3.3.2006.
33. Kenneth Arnold ja Ray Palmer, "The Coming of the Saucers", Amherst Press, Wisconsin, 1952, s. 90–91.
34. *Sydney Sun*, 25.2.1967.
35. Raymond E. Fowler, "UFOs: Interplanetary Visitors", Exposition Press, Jericho, New York, 1974, s. 106.
36. *Sydney Sun*, 25.2.1967.

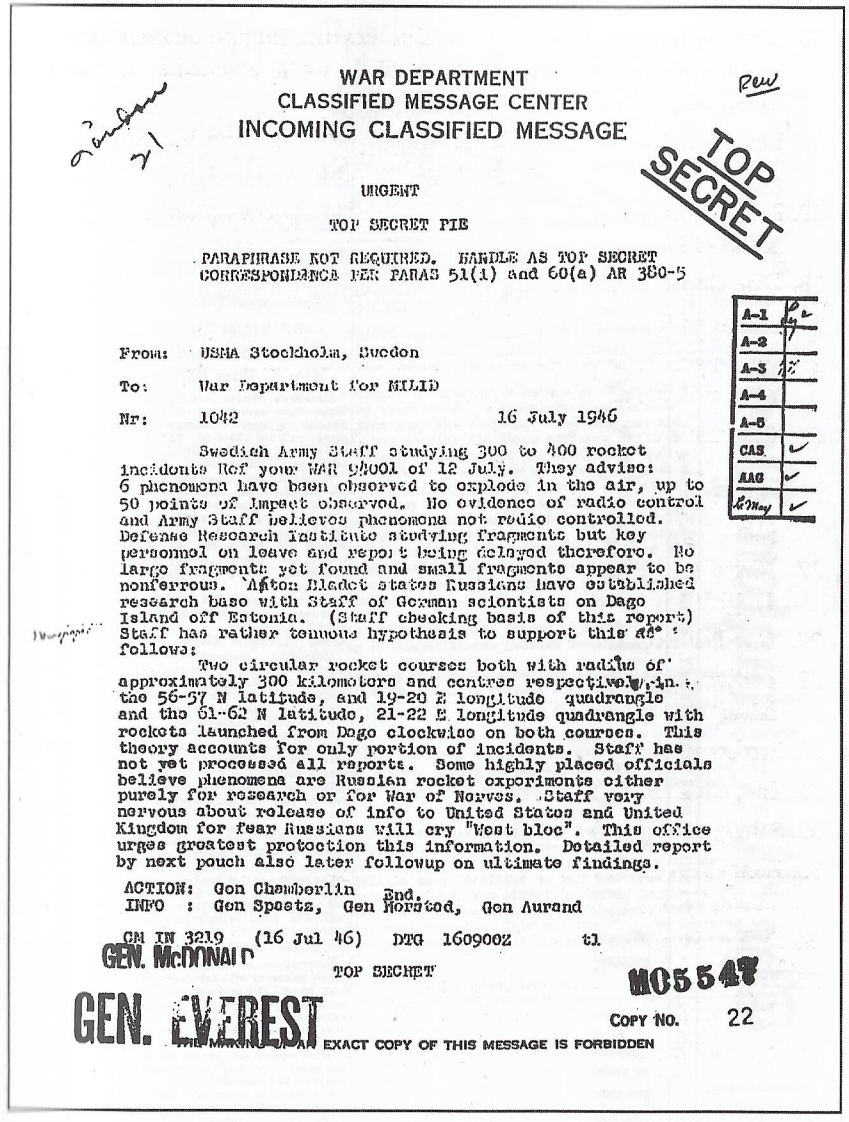

WAR DEPARTMENT
CLASSIFIED MESSAGE CENTER
INCOMING CLASSIFIED MESSAGE

TOP SECRET

URGENT

TOP SECRET PIE

PARAPHRASE NOT REQUIRED. HANDLE AS TOP SECRET CORRESPONDENCE PER PARAS 51(1) and 60(a) AR 380-5

A-1	
A-2	
A-3	
A-4	
A-5	
CAS	✓
AAG	✓
Army	✓

From: USMA Stockholm, Sweden

To: War Department for MILID

Nr: 1042 16 July 1946

Swedish Army Staff studying 300 to 400 rocket incidents Ref your WAR 94001 of 12 July. They advise: 6 phenomena have been observed to explode in the air, up to 50 points of impact observed. No evidence of radio control and Army Staff believes phenomena not radio controlled. Defense Research Institute studying fragments but key personnel on leave and report being delayed therefore. No large fragments yet found and small fragments appear to be nonferrous. Aftonbladet states Russians have established research base with Staff of German scientists on Dago Island off Estonia. (Staff checking basis of this report) Staff has rather tenuous hypothesis to support this as follows:

Two circular rocket courses both with radius of approximately 300 kilometers and centres respectively in the 56-57 N latitude, and 19-20 E longitude quadrangle and the 61-62 N latitude, 21-22 E longitude quadrangle with rockets launched from Dago clockwise on both courses. This theory accounts for only portion of incidents. Staff has not yet processed all reports. Some highly placed officials believe phenomena are Russian rocket experiments either purely for research or for War of Nerves. Staff very nervous about release of info to United States and United Kingdom for fear Russians will cry "West bloc". This office urges greatest protection this information. Detailed report by next pouch also later followup on ultimate findings.

ACTION: Gen Chamberlin
INFO : Gen Spaatz, Gen Norstad, Gen Aurand

End.

CM IN 3219 (16 Jul 46) DTG 160900Z tl

GEN. McDONNALD

TOP SECRET

MC5547

GEN. EVEREST

COPY NO. 22

THE MAKING OF AN EXACT COPY OF THIS MESSAGE IS FORBIDDEN

Yhdysvaltain sotaministeriön 16.7.1946 päivätty huippusalainen viesti, jossa kerrotaan Skandinaviassa, erityisesti Ruotsissa, vuonna 1946 raportoiduista yli kahdestatuhannesta "aaveraketti" ja "aavepommi" havainnosta. *(The National Archives, Washington)*

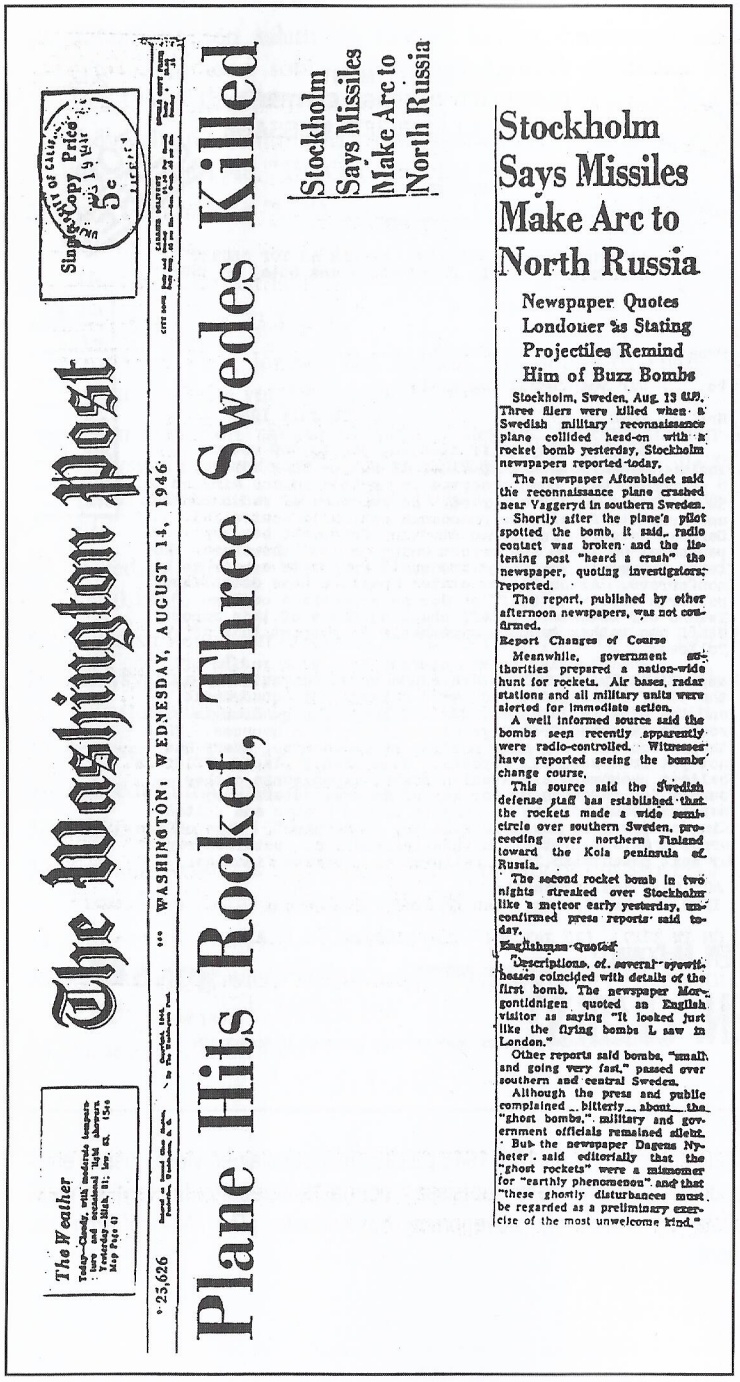

The Washington Post

The Weather
Today—Cloudy, with moderate temperatures and occasional light showers. Tomorrow—Mostly fair. Temperatures Monday: H., 86; low, 65. Map Page 23

Single Copy Price 5c

• 23,626 ... WASHINGTON, WEDNESDAY, AUGUST 14, 1946

Plane Hits Rocket, Three Swedes Killed

Stockholm Says Missiles Make Arc to North Russia

Stockholm Says Missiles Make Arc to North Russia

Newspaper Quotes Londoner as Stating Projectiles Remind Him of Buzz Bombs

Stockholm, Sweden, Aug. 13 (U.P.).—Three fliers were killed when a Swedish military reconnaissance plane collided head-on with a rocket bomb yesterday, Stockholm newspapers reported today.

The newspaper Aftonbladet said the reconnaissance plane crashed near Vaggeryd in southern Sweden.

Shortly after the plane's pilot spotted the bomb, it said, radio contact was broken and the listening post "heard a crash" the newspaper, quoting investigators, reported.

The report, published by other afternoon newspapers, was not confirmed.

Report Changes of Course

Meanwhile, government authorities prepared a nation-wide hunt for rockets. Air bases, radar stations and all military units were alerted for immediate action.

A well informed source said the bombs seen recently apparently were radio-controlled. Witnesses have reported seeing the bombs change course.

This source said the Swedish defense staff has established that the rockets made a wide semicircle over southern Sweden, proceeding over northern Finland toward the Kola peninsula of Russia.

The second rocket bomb in two nights streaked over Stockholm like a meteor early yesterday, unconfirmed press reports said today.

Englishman Quoted

"Descriptions of several eyewitnesses coincided with details of the first bomb. The newspaper Morgontidningen quoted an English visitor as saying "It looked just like the flying bombs I saw in London."

Other reports said bombs, "small and going very fast," passed over southern and central Sweden.

Although the press and public complained bitterly about the "ghost bombs," military and government officials remained silent.

But the newspaper Dagens Nyheter said editorially that the "ghost rockets" were a misnomer for "earthly phenomenon" and that "these ghostly disturbances must be regarded as a preliminary exercise of the most unwelcome kind."

Aaveraketin ja lentokoneen törmäyksestä 14.8.1946 julkaistu uutinen (*The Washington Post*)

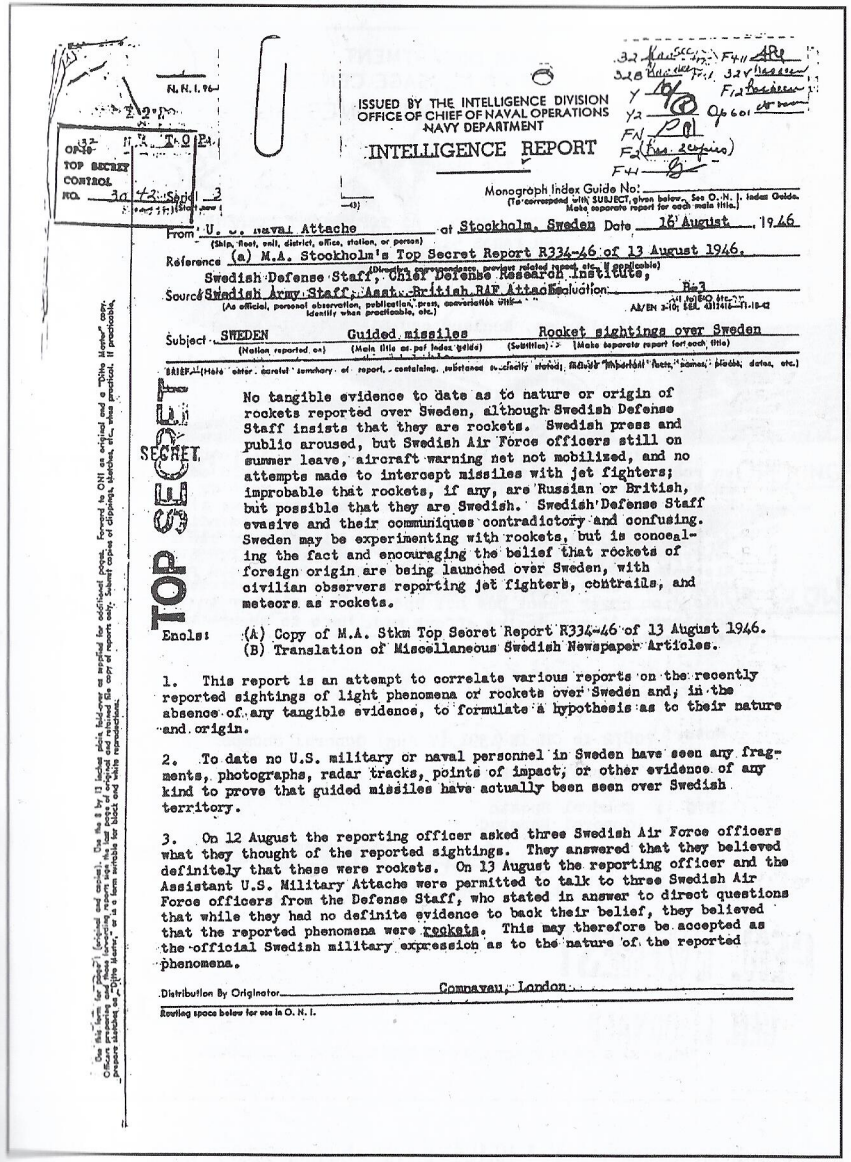

ISSUED BY THE INTELLIGENCE DIVISION
OFFICE OF CHIEF OF NAVAL OPERATIONS
NAVY DEPARTMENT

INTELLIGENCE REPORT

TOP SECRET CONTROL NO. 30 42 Serial 3

Monograph Index Guide No:

From U. S. Naval Attache at Stockholm, Sweden Date 15 August 1946

Reference (a) M.A. Stockholm's Top Secret Report R334-46 of 13 August 1946.

Source Swedish Defense Staff; Chief Defense Research Institute, Swedish Army Staff; Asstt. British RAF Attache Evaluation Re 3

Subject SWEDEN (Nation reported on) Guided missiles (Main title as per Index guide) Rocket sightings over Sweden (Subtitles)

TOP SECRET

No tangible evidence to date as to nature or origin of rockets reported over Sweden, although Swedish Defense Staff insists that they are rockets. Swedish press and public aroused, but Swedish Air Force officers still on summer leave, aircraft warning net not mobilized, and no attempts made to intercept missiles with jet fighters; improbable that rockets, if any, are Russian or British, but possible that they are Swedish. Swedish Defense Staff evasive and their communiques contradictory and confusing. Sweden may be experimenting with rockets, but is concealing the fact and encouraging the belief that rockets of foreign origin are being launched over Sweden, with civilian observers reporting jet fighters, contrails, and meteors as rockets.

Encls: (A) Copy of M.A. Stkm Top Secret Report R334-46 of 13 August 1946.
(B) Translation of Miscellaneous Swedish Newspaper Articles.

1. This report is an attempt to correlate various reports on the recently reported sightings of light phenomena or rockets over Sweden and, in the absence of any tangible evidence, to formulate a hypothesis as to their nature and origin.

2. To date no U.S. military or naval personnel in Sweden have seen any fragments, photographs, radar tracks, points of impact, or other evidence of any kind to prove that guided missiles have actually been seen over Swedish territory.

3. On 12 August the reporting officer asked three Swedish Air Force officers what they thought of the reported sightings. They answered that they believed definitely that these were rockets. On 13 August the reporting officer and the Assistant U.S. Military Attache were permitted to talk to three Swedish Air Force officers from the Defense Staff, who stated in answer to direct questions that while they had no definite evidence to back their belief, they believed that the reported phenomena were raketa. This may therefore be accepted as the official Swedish military expression as to the nature of the reported phenomena.

Distribution By Originator: Comnaveu, London.

Routing space below for use in O. N. I.

Otos Yhdysvaltain laivastotiedustelun 16.8.1946 päivätystä huippusalaisesta raportista. *(The National Archives, Washington)*

WAR DEPARTMENT
CLASSIFIED MESSAGE CENTER
INCOMING CLASSIFIED MESSAGE

TOP SECRET

TOP SECRET TOT

PARAPHRASE NOT REQUIRED. HANDLE AS TOP SECRET CORRESPONDENCE PER PARAS 51i and 60a, AR 380-5.

A-1	
A-2	
A-3	
A-4	
A-5	
CAS	
AAG	

From: USMA, London, England sgd Bissell

To : War Department for MILID personal for Chamberlin

Nr : 71085 1 October 1946

MC-5699 - MC5687A

Military Attache report 3658-46 of 25 September en route by mail raises 6 points under comments on cover sheet. Military and Naval Attache Sweden as well as some of MA Staff London feel British may not have given us all available information on reported rockets over Scandivavia. My understanding is that Intelligence Division is securing everything available to the British through British Staff Mission (See our Radio number 70872 of 6 August and your WARX 96774 of 7 August). If British data on 6 points raised on cover sheet has not been made available in Washington do you desire effort made here to secure this information?

End

Note: 70872 is CM-IN-1391 (7 Aug) General Chamberlin

ACTION: General Chamberlin

INFO : General Spaatz
General Norstad

CM-IN-193 (1 Oct 46) DTG: 011310Z jjf

GEN. EVEREST

TOP SECRET

23

GEN. McDONALD

COPY NO. MC6184

THE MAKING OF AN EXACT COPY OF THIS MESSAGE IS FORBIDDEN

Yhdysvaltain sotaministeriön 1.10.1946 päivätty huippusalainen viesti. *(The National Archives, Washington)*

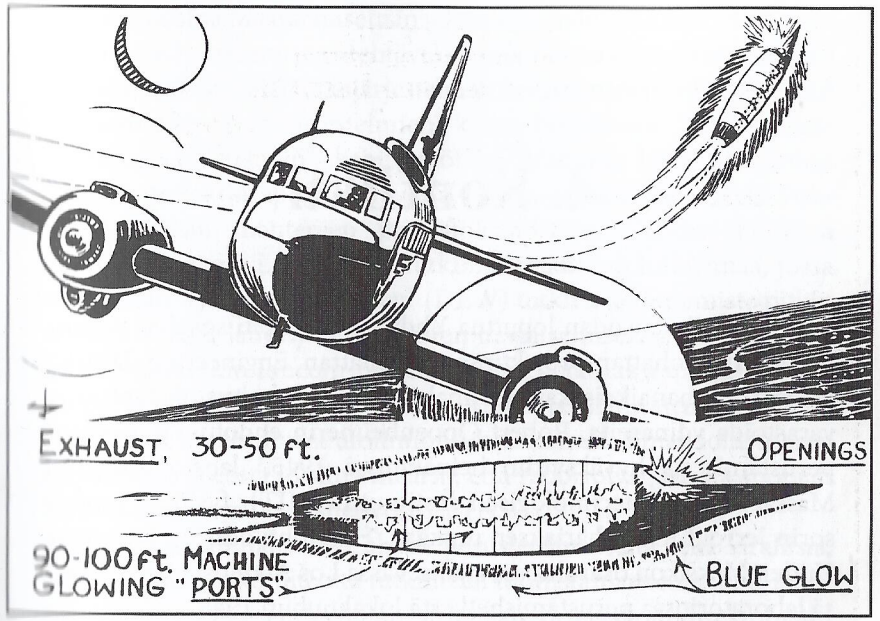

Piirros Richard H. Hallin teoksesta "The UFO Evidence".

4. Konflikti

Toisen maailmansodan loputtua Yhdysvaltojen piti soveltaa sodanaikainen Manhattan-projektinsa (Manhattan Engineering District Project) rauhanaikaiseksi ohjelmaksi, jonka tarkoitus oli tuottaa ja varastoida ydinaseita. Robert Oppenheimerin ehdotus "Z-jaoston" perustamisesta hyväksyttiin heinäkuussa 1945.[1] Jaosto nimettiin Massachusettsin technologisen instituutin (MIT), fysiikan professorin Jerrold R. Zachariaksen mukaan. Hän johti osaston toimintaa Uuden Meksikon osavaltiossa sijaitsevassa Los Alamosin tieteellisessä laboratoriossa perustamishetkestä lokakuuhun 1945.

Sandia National Laboratories -yhtiön yrityshistorioitsija Rebecca Ullrich kertoi minulle vuonna 2005, että "uuden ryhmän tärkeimmäksi tehtäväksi tuli suunnitella Fat Man -atomipommista kehitellympi versio. Ryhmä keskittyi siis atomiaseisiin liittyvien teknologioiden kehittämisprosesseihin. Z-jaosto jaettiin aihepiirien mukaan useiksi ryhmiksi." Yksi Rebeccan mainitsemista ryhmistä oli syyskuussa 1947 muodostettu Manual Preparation Group, eli Z-12.[2] Z-jaosto sijoitettiin noihin aikoihin Sandia Base -tukikohtaan Uuden Meksikon Albuquerqueen.

Z-jaostoon kuului 12 ryhmää, joista joillakin oli omat aliryhmänsä (1948 ryhmiä listattiin kuitenkin olleen 13). Esimerkiksi Z-1:seen (kokeelliset järjestelmät) kuului Z-1A (lentotestaus) sekä aliryhmät B ja C. Vuosina 1997–2000 republikaanien Uuden Meksikon osavaltion edustajana toiminut Jon Andy Kissner työskenteli aiemmin erään suuren Yhdysvaltojen puolustusurakoitsijan avaruusjärjestelmiin erikoistuneessa jaostossa. Hän on tutkinut aihetta perusteellisesti, ja uskoo että Z-jaoston toiminta liittyi tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin "projekti Y:n" kautta kesällä tai alkusyksystä 1947 (projekti Y:llä tarkoitetaan Los Alamosin tieteellistä laboratoriota, josta tuli myöhemmin Los Alamosin kansallinen laboratorio).[3]

Sotavuosina Massachusettsin teknologisen instituutin (MIT) professori Zachariaksen ensitehtäväksi muodostui "kaukaisimmatkin kohteet tunnistavan" tutkajärjestelmän kehittäminen. Hän osallistui myös muiden tutkajärjestelmien, kuten brittiläisen "Oboe-sokeapommitusjärjestelmän" kehitystyöhön. Vuonna 1951 hän toimi Charles-projektin apulaisjohtajana saaden aikaan suosituksia Pohjois-Amerikan mantereen ilmapuolustukseen. Vuoden kuluttua hän johti Lincoln Laboratory -tutkimuskeskuksen tutkielmaa, jossa suositeltiin "ajoissa varoittavien" (DEW) tutkien ketjuttamista pitkin arktista aluetta lähestyvien ohjusten havaitsemiseksi.[4] Charles-projekti nimettiinkin Lincoln-projektiksi, ja Zachariaksesta tuli projektin puheenjohtaja. Ryhmään kuului MIT:n ja CIA:n tieteentekijöitä, jotka olivat huolestuneet ufoilmiön aiheuttamasta ilmapuolustuksen turvallisuusvajeesta jo siinä määrin, että raportoivat asiasta suoraan kansalliselle turvallisuusneuvostolle (NSC).[5]

Toisen maailmansodan alussa perustettiin useita sekä virallisia, että epävirallisia komiteoita tutkimaan tunnistamattomia ilma-aluksia. Vuonna 1947 Yhdysvaltain armeijan vastavakoiludirektoraatin tieteellistekniseen haaraan perustettiin planeettainvälisien ilmiöiden tutkimusyksikkö (IPU), joka hajotettiin myöhemmin 1950-luvulla (kenraali Douglas MacArthur kuitenkin kertoi, että IPU olisi perustettu jo 1945). Everstiluutnantti Lance Cornine kertoi kirjeessään tutkija William Steinmanille seuraavaa:

> "Yksikkö muodostettiin talon sisäiseksi projektiksi oikeastaan vain tiedusteluesikunnan apulaispäällikön alaisuuteen. Se ei koskaan ollut armeijamainen yksikkö. Sitä ei varsinaisesti organisoitu, eikä sen toiminnasta tehty selvityksiä. Sillä ei ollut omaa tutkimuskohdetta, tehtävää tai toimivaltaa. Ehkä siitä ei tehty minkäänlaisia virallisia asiakirjoja. Yksikkö on oikeastaan olemassa vain laitosten arkistoihin jääneissä maininnoissa."[6]

Vastavakoiludirektoraatin johtaja eversti Anthony Gallo Jr. kertoi minulle, että edellä mainittu ryhmä "hajotettiin 1950-luvun loppupuolella, eikä projektia koskaan käynnistetty uudelleen. Kaikki ryhmään liittyvät asiakirjat siirrettiin Yhdysvaltain ilmavoimien erityistutkimusviraston Blue Book -projektin yhteyteen."[7] Kyseiset asiakirjat odottavat julkistamistaan – jos ne ovat siis vielä olemassa. Blue Book -projekti (1952–1969) oli Yhdysvaltain ilmavoimien kolmas ja samalla viimeinen selittämättömiin ilmakehän ilmiöihin kohdistu-

nut tutkimus.

Yhdysvaltojen sotilasjohdon tavoitteena oli takavarikoida ainakin yksi tunnistamaton lentoalus tieteellisteknisiä tutkimuksia varten. Epäonnistuneet yritykset niiden alas ampumiseksi (Los Angeles, 1942; Detroit ja Colorado, 1945) sekä räjähdysmäisesti lisääntyneet raportit Yhdysvaltojen ilmatilassa havaituista mahdollisesti vihollisten "raketeista", ja muista aluksista (1946–1947) olivat vain lisänneet sotilasjohdon kiinnostusta ilmiöön. Väitetään, että armeija olisi takavarikoinut muukalaisaluksen Uuden Meksikon San Antoniosta 1948, mutta en ole varma ammuttiinko se alas. Kehittyvä ydinaseohjelma oli todennäköinen syy tähän lisääntyneeseen strategiselta tiedustelulta vaikuttavaan toimintaan, josta vastuullisen tahon perimmäiset motiivit jäävät hämärän peittoon. Tämän vuoksi oli siis erittäin tärkeää suojata Los Alamosin Sandian kaltaiset laitokset, ja vastata Neuvostoliiton muodostamaan uhkaan.

Sotilasjohdon kaavailema suunnitelma luokiteltiin huippusalaiseksi, ja se toteutettiin hajauttamalla tehtävät ja vaiheet lukuisiin eri osastoihin. Ydinaseohjelman monimutkainen turvallisuusluokitusjärjestelmä ja osastorakenne tarjosivat suunnitelmalle täydellisen peitteen. Manhattan-projektin sotilasvastuuhenkilönä toiminut kenraali Leslie Groves kirjoitti:

> "Tiedon osastoiminen takasi projektin turvallisuuden. Sääntöni olivat yksinkertaiset; jokaisen tuli tietää vain ne asiat, jotka hän tarvitsi työnsä tekemiseen. Ei muuta."[8]

Arkaluontoiset salaisuudet nimettiin myöhemmin "sensitiiviseksi, osastoiduksi tiedoksi" (SCI), ja "erittäin sensitiiviseksi tiedoksi" (ESI). Muitakin luokituksia oli olemassa, esimerkiksi Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusviraston (NSA) vuonna 1974 "erittäin rajoitetuksi tiedoksi" (VRK) määrittelemä luokitus, joka sisälsi erittäin arkaluontoista informaatiota tietoliikennetiedustelun (COMINT) toiminnasta ja ohjelmista. William M. Arkinin mukaan VRK jakautui vielä useammaksi rajaavaksi tietoluokitukseksi, kuten VRK-7.[9] Jon Andy Kissner kertoo T-joukon toiminnasta:

> "Se oli Yhdysvaltain armeijan osastojen välinen erikoisjoukko, jonka tehtävä oli vallata, ylläpitää ja puolustaa vihollisen erityislaitoksia tai erityismateriaalia, joilla OSRD (tieteellinen tutkimus- ja kehittelyvirasto) tai JCS (pääesikunta) katsoivat olevan merkittävää tieteellistä tai teknistä arvoa."[10]

T-joukko turvasi esimerkiksi Hitlerin salaisimmat ilmakehän ja avaruuden tutkimukseen erikoistuneet laboratoriot yhdysvaltalaisten haltuun, ja sen jäsenistö koostui Strategisten palveluiden viraston agenteista (myöhemmin CIA). Kissner kertoi minulle, että:

> "Ulkomaisten materiaalien takavarikoimistoimemme luokiteltiin II MS:n jälkeen erittäin salaiseksi. 'Paperclip' ja muut ulkomaisen asemateriaalin takavarikoimisoperaatiot, kuten myös niiden käyttämät metodit olivat yhtä lailla erittäin salaisia. Lentävät lautaset olivat käsittääkseni vain yksi 'ulkomaisen' teknologian tuotos, jonka olimme ottaneet haltuumme. T-joukko operoi presidentin toimeenpanevan viraston ja pääesikunnan tutkimus- ja kehitysjohtokunnan alaisuudessa."

Kissner kertoi myös omat tietonsa Roswellin tapahtumista:

> "T-joukon tehtäväksi tuli takavarikoida lentävä lautanen (tai lautasia) ja siivota onnettomuusalue. He saivat käskynsä OSRD:ltä."[11]

Outo ilmiö

Uuden Meksikon osavaltiossa sijaitsevan White Sands -koeaseman (WSPG) komentaja everstiluutnantti Harold R. Turner syytti 15.3.1947 epäonnistuneesta V2-ohjuksen koelaukaisusta "outoa ilmiötä".[12] Kissner sai selville, että tunnistamaton kohde oli ilmestynyt noin 64 kilometrin korkeuteen kohonneen ohjuksen vierelle.[13] Noin kahden minuutin kuluttua ohjus kaartoi kurssiltaan ja tippui maahan. Tutkijat lähetettiin törmäyspaikalle, ja Turnerin kuultiin sanoneen, ettei heillä ollut aavistustakaan onnettomuuden syistä.[14]

Kissnerin mukaan ohjusepisodi "aloitti tapahtumaketjun, joka kasvoi puolessa vuosisadassa maailman historian salatuimmaksi sotilastieteelliseksi tutkimus- ja kehittelyprojektiksi. Se luokiteltiin paljon salaisemmaksi kuin Manhattan-projekti, joka sentään räjäytti ensimmäisen ydinkokeen Trinityssä. Ja kuten olettaa saattaa, tämä uusi projekti tarvitsi samaisen atomienergiakomission laboratorioita." Hän jatkaa:

> "Tuosta mysteerisesti ilmestyneestä ja kadonneesta kohteesta tuli pienen piirin ykkösprioriteetti. Siihen kuului pääesikunnan korkea-arvoisia upseereja ja siviilitieteentekijöitä, jotka olivat White Sands -koeaseman perustajatahojen palkkalistoilla. Tutkimus- ja kehitysvirasto sekä pääesikunnan kehityslautakunnan yhteistutkimuksen virasto päättivät myös

aseman toiminnasta. Näitä kahta kansallista aseteknologian tutkimus- ja kehitysorganisaatiota johti yksi mies – tohtori Vannevar Bush."

Kissner osoittaa, ettei "outoa ilmiötä" havaittu ennen V2-ohjuksen laukaisua. Silti spekulaatiot leimasivat kohteen neuvostoliittolaisten pitkänmatkan tiedustelulentokoneeksi tai Meksikosta laukaistuksi miehittämättömäksi ilma-alukseksi (UAV):

> "Tutkiin asennettujen nauhurien ja ohjuksen lentoa maasta tallentaneiden kameroiden materiaalit tutkittiin. Laukaisua olivat seuraamassa myös saksalaiset tieteentekijät, mukaan lukien Wernher von Braun, jonka Yhdysvaltain armeijan vihollisen varustukseen erikoistunut tiedusteluosasto oli tuonut – tohtori Bushin kehotuksesta – Fort Blissin tukikohtaan. Braun todisti laukaisun yhdessä laivaston tutkimuslaboratorion tieteentekijöiden kanssa, joiden joukossa oli muun muassa tohtori James van Allen Johns Hopkinsin yliopistosta. Saksalaisetkaan eivät osanneet selittää ilmiötä..."

WSPG:lle tutkimusaineistoa arvioimaan tuotujen joukkoon kuuluivat ilmatorjunta- ja ohjattavien ohjusten asiantuntija, prikaatinkenraali Robert Montague, ja kenraalimajuri John Homer, Fort Blissin ohjattavien ohjusten keskuksen ja ilmatorjuntatykistön johtaja.

Alamogordon Fieldin tukikohtaan sijoitetut armeijan ilmavoimien joukot asetettiin kohotettuun hälytystilaan tuntemattomien ilma-alusten varalta. Everstiluutnantti Turner ja kenraali Montague vaativat, että "Gapat", miehittämättömät lentoalukset, otettaisiin käyttöön nopeammassa aikataulussa. Ne kuitenkin kuuluivat kenraali Nathan F. Twiningin johtaman ilmavoimien materiaalihallinnan teknisen haaran alaisuuteen.[15] Wernher von Braunin mukaan niitä oli ehditty valmistaa yli sata kappaletta ennen projektin päättymistä vuonna 1949. Kaikki Gapat olivat kaksivaiheisia, kiinteäpolttoaineisia "ohjuksia".[16]

Kosto

Andy Kissner uskoo viidennentoista päivän välikohtauksen johtaneen useiden tunnistamattomien kiekkojen alas ampumiseen. Tämä taas aiheutti ennenäkemättömän määrän lentokoneonnettomuuksia – kostonkierteen syntymisen.

Ensimmäisen II maailmansodan jälkeisen hyökkäyksen väitetään

tapahtuneen 29.5.1947. V2-ohjuksen laukaisu WSPG:llä keskeytettiin kello 16.00. Puolentoista tunnin kuluttua Yhdysvaltain armeijan Curtiss SB2C Helldiver -syöksypommittaja rysähti Las Crucesin lentokentälle, 40 kilometrin päähän laukaisupaikasta. Onnettomuuden syyksi ilmoitettiin laskutelinevika. Noin kello 18 harjoituslentäjä epäonnistui laskeutumisyrityksessään samaiselle lentokentälle. Ja sitten kello 19.15, ainakin yksi 300 kilogramman taistelukärjellä varustettu ohjus laukaistiin yhteen tai useampaan WSPG:n lounaispuolen laukaisurivistön yläpuolella leijuvaan tutkakohteeseen. Kissner:

> "Taistelukärjen lähisytytin laukesi noin 07.20 yli 18 kilometrin korkeudessa, 16 kilometriä Mount Franklinin länsipuolella. Räjähdys tapahtui yli kymmenen minuuttia ennen toista räjähdystä, vähintään 48 kilometrin päässä eteläsuunnassa. Kenraali Homer todisti räjähdykset, ja Hanson Baldwin raportoi tapauksesta seuraavan päivän New York Timesiin. Kenraali Homer käski joukot etsimään ohjuksen romukappaleita, ja tutkimaan ensimmäistä räjähdyspaikkaa 16–24 kilometrin etäisyydeltä Fort Blissin tukikohdasta. Kohde jatkoi matkaansa räjähdyksestä mahdollisesti vaurioituneena Fort Blissin pohjoispuolen ilmatilaan. Se tippui 1,6 kilometrin päähän vastavalmistuneesta Buena Vistan lentokentästä (etelään Juarezin keskustasta) kello 19.32. 'Sokaisevan kirkasta valoa' seurasi valtava paineaalto, ja taivaalle piirtyi sienen muotoinen pilvi. Paikalliset pelkäsivät atomipommin räjähtäneen... Räjähdys värisytti maata jopa 56 kilometrin päässä kraaterista."

Kohde siis tuhoutui räjähdyksessä. Kraatterista (noin 15x15x7 metriä) löydettiin vain "harmaan metallin palaneita kaistaleita sekoittuneena sulaan hiekka- ja kiviainekseen". V2-ohjuksesta ei löytynyt ruuviakaan. Hieman ennen kohteen räjähdystä maahan laskeutuneet meksikolaiset lentäjät kertoivat nähneensä kirkkaan, heidät väliaikaisesti sokaisevan valon, jota seurasi korviahuumaava pamaus.

Fort Blissin sotilaspoliisijoukot ja WSPG:n sotilashenkilöstö ylittivät Meksikon rajan kiireellä turvatakseen pudonneen kohteen. He kohtasivat kuitenkin paikalle rynnänneet meksikolaiset sotilasjoukot, jotka suoraan sanottuna häätivät heidät takaisin Yhdysvaltoihin. Viikkoja välikohtauksen jälkeen Juarezin varuskuntapäällikkö, kenraali Enrique Diaz Gonzalez salli Yhdysvaltojen armeijan henkilöstölle vapaan pääsyn varuskuntaansa. Koskaan ei kuitenkaan saatu selville, mitä kenraali Homer löysi Franklin-vuorten länsipuolella (itään Anthonyn kaupungista) sijaitsevalta ensimmäiseltä räjähdyspaikalta vain 12 minuuttia ennen räjähdystä.

Lehdistölle tarjottiin välittömästi pätevältä kuulostava peitetarina: WSPG:ltä laukaistuun ohjukseen oli tullut gyroskooppinen vika, joka aiheutti ohjuksen kurssilta suistumisen ja sen rysähtämisen Meksikoon.

Las Cruces Sun News -lehden toimittaja oli seurannut taivaalle kiipeävää ohjusta: "Tajusimme jotain olevan pielessä verrattuamme kahden kirkkaan tähden kirkkausastetta ohjuksen jättövanaan." Kissner huomauttaa kyseisen ajankohdan olleen aivan liian valoisa, jotta edes ensimmäisen kirkkausasteen tähdet olisivat olleet nähtävissä. Hän pitää näitä "tähtiä" kiekkoina. Samainen toimittaja arveli lehtijutussaan V2-ohjusta jonkinlaiseksi muunnelluksi versioksi osoittaen sen paloajan pidemmäksi kuin alkuperäisellä.[17] Hän oli oikeassa.

Kissner kertoi minulle, että "Yhdysvaltojen armeijan versio oli aina vuoteen 1997 saakka se, että Juarezin lentokentälle oli tippunut V2-ohjus. He muuttivat kertomustaan samana vuonna. Nyt se olikin Hermes A1 -ohjus. Kukaan ei ole vielä pystynyt selittämään pilotin raportoimaa 'sienen muotoista pilveä', räjähdyksen tuottamaa kraatteria tai miten El Pason seriffin toimiston seinäkello pysähtyi juuri räjähdyshetkellä."[18]

Saksalaiseen Wasserfalliin perustunut A1-ohjus oli kooltaan noin yksi kolmasosa V2-ohjuksesta. Se suunniteltiin pudottamaan korkealla lentäviä lentokoneita, ja se kykeni lentämään 24 kilometriä liki kolmentuhannen kilometrin tuntinopeudella. Wernher von Braun ja monet muut kertoivat, että White Sandsin tukikohdasta laukaistiin toukokuun 1950 ja huhtikuun 1951 välisenä aikana viisi A1-ohjusta. Aiempaa tietoa ei näytä olevan saatavilla.[19] Kissner osoittaa satoihin sanomalehtiartikkeleihin viitaten, miten lento-onnettomuudet jatkuivat tihentyvään tahtiin:

> "Tutkimuksieni mukaan Yhdysvaltain armeija ja laivasto menettivät yli kuusikymmentä lentokonetta näiden kahden kuukauden aikana (onnettomuuteen joutuneet lentokonemallit: B-29, B-17, Corsair, P-80, P-84, AT-6, P-51, C-47, C-54, F-7). 120 sotilasta kuoli, ja 74 haavoittui – poimin tiedot neljästä paikallislehdestä ja yhdestä maanlaajuisesta sanomalehdestä. Valtaosa onnettomuuksista tapahtui Yhdysvaltojen ilmatilassa. Armeijan erityistehtävät, hälytykset ja poikkeukselliset määrät kotimaan ilmatilassa tehtyjä partiolentoja kuluttivat Yhdysvaltojen armeijan lentokoneiden polttoainevarastoja niin, että heinäkuun puolivälissä 1947 varastoissa oli vain yksi kolmannes vaaditusta määrästä."

Sotilas- ja siviililentokoneet joutuivat onnettomuuksiin yhä kiihtyvälle tahdilla. Seuraavassa ote parin päivän ajalta:

29.5.

- Yhdysvaltain armeijan Curtiss SB2C Helldiver -syöksypommittaja syöksyy maahan noustessaan Las Crucesin lentokentältä.
- Lentoharjoittelijan kone kääntyy ympäri laskeutumistilanteessa samalla kentällä.
- United Airlines -lentoyhtiön DC-4 -matkustajalentokoneen nousu La Guardian lentokentältä epäonnistuu. 38 ihmistä menehtyy. Koneesta nähdään putoavan "useita kiiltäviä, metallisia esineitä".
- Yhdysvaltain armeijan C-54 -miehistönkuljetuskone syöksyy maahan lähellä Tokiota. 42 ihmistä menehtyy.
- Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien B-29 -pommikoneen nousu Alaskan Ladd Fieldin lentokentältä epäonnistuu. Kolme ihmistä menehtyy.
- Kaksi Hollannin armeijan lentokonetta törmää kesken ilmalennon Tilburgissa. 12 ihmistä menehtyy.
- Icelandic Airways -lentoyhtiön DC-3 -matkustajalentokone törmää vuoreen Islannissa. 25 ihmistä menehtyy.
- Ranskan hallituksen Junkers JU-52 -kuljetuslentokone törmää vuoreen eteläisessä Algeriassa. Kolme ihmistä menehtyy.

30.–31.5.

- Eastern Airlines -lentoyhtiön DC-4 -matkustajalentokone kääntyy ilmassa ympäri ja syöksyy maahan Marylandin Port Depositin lähelle. 53 ihmistä menehtyy – siihen asti pahin lentokoneonnettomuus kaupallisten lentoyhtiöiden historiassa.
- Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien B-24 Liberator -pommikone räjähtää selittämättömästi kiitoradalla. Neljä ihmistä loukkaantuu.
- Air China -lentoyhtiön DC-3 -matkustajalentokone tekee pakkolaskun toisen siiven sytyttyä tuleen.

- Yhdysvaltain laivaston tutkimusviraston operaatiossa käytetty DC-4 -matkustajalentokone törmää maahan syöksyvään Piper Cub -pienlentokoneeseen New Jerseyssä. Kaksi ihmistä menehtyy.
- Lentokonemekaanikko saa surmansa menetettyään hallinnan pienlentokoneestaan Kalifornian Hemetissä.
- Yhdysvaltain kaksimoottorinen harjoituspommikone häviää yhdessä nelijäsenisen miehistön kanssa lentovälillä Louisianan Shreveport – Texasin San Antonio.

Yhdysvaltain armeijan kuljetusliikenteestä vastannut johto käski 6.7. kaikkia C-54 -miehistönkuljetuskoneita pysymään maassa. Kissner:

> "Armeijan ilmavoimien edustaja puhui kahdesta Yhdysvaltain kaupallisen lentoliikenteen pahimmasta lento-onnettomuudesta. Hän ei kuitenkaan maininnut muita, yhteensä yli 40 lento-onnettomuutta, joita oli sattunut melkein jokaiselle sotilas- ja siviilikäyttöiselle lentokonemallille."

Lento-onnettomuuksien jatkuessa *New York Timesissä* kirjoitettiin tarpeesta rekrytoida lisää henkilökuntaa ilmatorjuntatykistöön. Kirjoituksessa kerrottiin myös miten taistelutannerten uusi uhka muodostuu "lentokoneista ja pitkän matkan roboteista".[20] Kissner sanoo olevansa melkein varma, että nämä "pitkän matkan robotit" olivat peitenimi tunnistamattomille lentäville kohteille. Yhdysvaltain kansallisen ilmailualan neuvoa-antavan komitean puheenjohtaja Jerome C. Hunsaker vaati 13.7. Yhdysvaltain kongressin määrärahakomitealta tuntuvaa korostusta budjettiinsa, mikäli he mielisivät säilyttää ilmatilansa herruuden. Sanomalehti raportoi Hunsakerin esiintymisestä:

> "Valtaosa lausunnoista liittyi niin salaisiin asioihin, että ne jouduttiin poistamaan julkisesta pöytäkirjasta."[21]

13.7. – Pennsylvania Central-lentoyhtiön DC-4 -matkustajalentokone törmäsi vuorijonoon lähellä Virginian Leesburgia. Onnettomuudessa menehtyi 50 ihmistä.[22] B-29 -pommikone katosi myöhemmin samana päivänä Tusconin lähellä sijaitsevasta Davis-Monthanin lentokentältä. B-29 löydettiin kappaleina kahden ja puolen tunnin kuluttua. Se oli törmännyt Hawks-vuoreen surmaten 12 miehistön jäsentä.

15.7. – Armeijan C-47 -miehistönkuljetuskone teki pakkolaskun Goldmanin lentokentälle Kentuckyssä. Miehistön jäsenet selvisivät vammoitta.[23] Kaksikymmentä kyseisen miehistön jäsenistä oli osa tiedusteluosastoa, jonka johtajana toimi kenraalimajuri W. G. Wyman.[24]

16.7. – Yhdysvaltain laivaston hävittäjä joutui tekemään pakkolaskun New Jerseyn esikaupungin moottoritielle. Ampumatarvikkeita kuljettanut kone syttyi tuleen. Pilotti ehti paeta ennen koneen räjähtämistä.[26]

Lento-onnettomuudet siis jatkuivat – samoin havainnot lentävistä lautasista. Presidentti Harry S. Truman huolestui lentoturmista, ja perusti niille oman erityistutkimuslautakunnan. Sen johtajaksi tuli siviili-ilmailulautakunnan puheenjohtaja James L. Landis, jonka apulaiseksi taas valittiin Jerome C. Hunsaker (katso kuvaliite luvun lopussa).[25]

Ja sitten 24.7.1947, pilotti Kenneth Arnold näki yhdeksän litteää, pyöreää piirakkavuoan muotoista kohdetta Mount Rainierin lähistöllä Washingtonin osavaltiossa. Havainto uutisoitiin maailmanlaajuisesti. Arnold kaarteli alueella yksimoottorisella CallAir A-9 -pienlentokoneellaan etsien muutamaa kuukautta aiemmin vuoristoon kadonnutta merijalkaväen C-46 -miehistönkuljetuskonetta. Laivasto oli luvannut koneen ja kyydissä olleiden 32 merijalkaväensotilaan ruumiista 5000 dollarin löytöpalkkion.

Lopulta McChord Fieldin etsintä- ja pelastusryhmä löysi koneen romun noin 2,9 kilometrin korkeudesta Mount Ranierin Tacoman jäätikköalueelta. Arnold sai kuulla McChordin ryhmänjohtajalta tarkemman selvityksen etsintäoperaation vaiheista. Löydettyään koneen heitä oli ihmetyttänyt miten ehjänä sen runko oli säilynyt maahansyöksyssä. Jopa matkatavarat ja laskuvarjot olivat vielä kyydissä! Arnold kertoi tarinan toimittaja Bob Pratille:

> "Hänen mukaansa siellä ei ollut verta tai luita, puhumattakaan ruumiista. Hän sai sen vaikutelman, että puumat olivat raahanneet ruumiit pois. Palattuaan tukikohtaan he sanoivat maaston olleen sen verran petollista, etteivät kyenneet tuomaan ruumiita alas. Se taisi sitten jäädä viralliseksi selitykseksi. Hautajaiset kuitenkin pystyttiin järjestämään ilman ruumiitakin… eikä ryhmä koskaan saanut palkkiotaan."[27]

Hopeiset kohteet

27. heinäkuuta Albuquerquesta El Pasoon ajomatkalla ollut naishenkilö havaitsi "hopeisen kohteen" 24 kilometriä White Sandsin eteläpuolella. Silminnäkijän mukaan kohde "oli niin kirkas mitä nyt pystyy kuvittelemaan. Näkö siinä olisi mennyt, jos se olisi ollut lähempänä... semmoista jälkeä se jätti taivaalle. Arvelin, että ammuskelevat WSPG:llä." Viranomaiset kiistivät tiedon väittäen, ettei koelaukaisuja oltu tehty 12.7. jälkeen. Toinen todistaja kertoi nähneensä samana päivänä "kirkkaita kiekkoja" Mount Franklinin lähistöllä.[28]

WSPG:n komentaja, everstiluutnantti Harold R. Turner käski etsintäpartiot liikkeelle saatuaan tiedot tukikohtansa lähettyvillä "putoilevista kohteista". Partioiden tehtäväksi tuli "paikantaa kohteet tai hankkia niistä lisäinformaatiota".[29]

Heinäkuun viidenteen päivään mennessä lentäviä kiekkoja oli raportoitu yli 31 osavaltiosta. Eritoten niitä havaittiin Uudessa Meksikossa, mm. El Pasossa, Las Crucesissa ja Carrizozon alueella sekä Teksasin länsiosissa.

Wisconsinin havainnot alkoivat 7.7.1947. Ensimmäisen raportin tekivät Elkhornista matkaan lähteneet lennonopettaja ja oppilas, jotka kertoivat nähneensä 2700 kilometrin tuntinopeudella matkanneen "lautasen". Seuraavan havainnon tekivät Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien purseri, kapteeni R. J. Southey ja hänen matkustajansa.[30] Hekin kertoivat nähneensä lautasen, arvioiden sen nopeudeksi 4000 kilometriä tunnissa. Saman päivän *New York Timesissä* kirjoitettiin asiasta:

> "P-80 hävittäjä ja kuusi muuta hävittäjää olivat valmiustilassa armeijan lentokentillä Murocissa ja Portlandissa. Hävittäjät pidettiin kiitoradalla, mikäli lähialueilta havaittaisiin lentäviä lautasia."

Seuraavana aamuna kello 9.20 luutnantti J. C. McHenry ja kolme muuta havaitsivat Murocin yläpuolella noin 2,4 kilometrin korkeudessa kaksi pallomaista kohdetta, jotka liikkuivat arviolta 600 kilometrin tuntinopeudella. Hieman aiemmin samaisena aamuna kaksi sotilasinsinööriä oli raportoinut nähneensä tukikohdan yläpuolella "syöksähtelevän ja heiluvan" metallisen kiekon. Mielenkiintoista tässä on se, ettei edellisen päivän käskyistä piitattu – yhtään hävittäjää ei lähetetty ilmaan.[31] Ehkä armeija ei halunnut hyökätä tunkeilijoiden

kimppuun vielä tässä vaiheessa. Oli miten oli, kaksi kiekkoa syöksyi maahan heinäkuun lopulla Uudessa Meksikossa, josta käynnistynyt tapahtumasarja alkoi kaupungista nimeltä Roswell.

Viitteet

1. "Sandia History Program & Corporate Archives", Sandian kansallinen laboratorio. www.sandia.gov/recordsmgmt/zdiv.html
2. Kirje, 5.7.2005.
3. Andrew J. Kissner, "Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs".
4. Norman F. Ramsey, "Biographical Memoirs of Jerrold R. Zacharias", http://stills.nap.edu/html/biomems/jzacharias.html
5. Michael David Hall ja Wendy Ann Connors, "Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers – 1952", Rose Press International, Albuquerque, Uusi Meksiko, 2000, s. 117–118, s. 202.
6. William Steinman ja Wendelle C. Stevens, "UFO Crash at Aztec: A Well Kept Secret", UFO Photo Archives, P. O. Box 17206 Tucson, 85710 Arizona, 1987, s. 55.
7. Eversti Anthony Gallon (Jr.) lähettämä kirje, pääesikunta, vastatiedustelun johtaja, puolustusministeriön armeijan osasto, Washington DC, 12.3.1987.
8. J. M. Weisgall, "Operation Crossroads: The Atomic Tests at Bikini Atoll", Naval Institute Press, Annapolis, Maryland, 1994, s. 84.
9. William M. Arkin, "Code Names: Deciphering US Military Plans, Programs, and Operations in the 9/11 World", Steerforth Press, Hanover, 03755 New Hampshire, 2005, s. 548.
10. Kissnerin edellä mainittu teos.
11. Kirje, 4.7.2005.
12. "V-2 Goes Astray", *Las Cruces Sun News*, 16.5.1947.
13. Kissnerin edellä mainittu teos.
14. *Las Cruces Sun News*, 16.5.1947.
15. Kissnerin edellä mainittu teos.
16. Wernher von Braun ja Frederick I. Ordway III, "History of Rocketry & Space Travel", Nelson, Lontoo, 1966, s. 144.
17. *Las Cruces Sun News*, 1.7.1947.
18. Sähköpostiviesti, 3.10.2005.

19. Wernher von Braun, edellä mainittu teos, s. 126.
20. Hanson W. Baldwin, "Few Men Assigned to Anti-Aircraft", *New York Times*, 7.7.1947.
21. "Aerial Weapons Research Funds Urged to Keep Air Superiority", *Las Cruces Sun News*, 14.7.1947.
22. *New York Times*, 15.7.1947.
23. *Arizona Republic*, 16.7.1947.
24. *El Paso Times*, 16.7.1947.
25. *Arizona Republic*, 16.7.1947.
26. *New York Times*, 18.7.1947, s. 10.
27. Bob Pratt, "Conversations with Major Donald Keyhoe", www.mufon.com/bobpratt_frame.htm
28. "More El Pasoans Report Seeing 'Flying Discs' In Southwest", *El Paso Times*, 29.7.1947.
29. "Now – 'Falling Objects'", *El Paso Times*, 28.7.1947.
30. Kissnerin edellä mainittu teos.
31. "Report on Flying Saucers", Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien salainen raportti komentavalle kenraalilleen.

Round-the-World Series of Plane Wrecks Kills 180

By ASSOCIATED PRESS

A world-wide series of disastrous crackups the past few days has taken 180 lives — more than a third of the 428 killed in major commercial and military crashes so far this year.

At least 26 other persons were injured, some critically, and three fliers were missing. Investigators and witnesses reported the apparent causes of the crackups were varied.

53 Die in One Crash

The worst tragedy and biggest plane disaster in the history of the United States was the crash of an Eastern Airlines DC-4 Friday near Port Deposit, Md., with the loss of 53 lives. The cause still was in doubt but some witnesses told investigators they saw the tail section of the big plane come off before it plunged in flames.

Less than 24 hours earlier, the previous worst crackup crash in the nation's aviation history occurred when a United Air Lines plane was wrecked in an attempted take-off in New York, causing 43 deaths. Investigators said a sudden shift in wind took place as the plane was attaining its speed.

A flight instructor and his student were killed Saturday when their light plane crashed after it and a Navy DC-4 collided near Red Bank, N. J. The Navy plane returned to its base and none of its passengers was injured.

Army Wreck Kills 40

Near Tokyo, an Army transport crashed in the mountains Thursday killing 40. The American craft struck a 500-foot ridge as it was approaching Tachikawa for a landing.

Bad visibility was suggested as a possible cause for the crackup of an Icelandic Airways plane which struck a mountain in northern Iceland Thursday, killing 25.

Twelve persons were killed in the collision of two planes Thursday at Tilburg, the Netherlands. Three plane crashes in Argentina the past three days killed four and injured one critically.

Other crackups included: Three were missing and nine escaped when an Army B-29 crashed on a takeoff at Fairbanks, Alaska Thursday. Twelve were injured at Bogota, Columbia, when a Columbian army airforce transport crash landed Friday after striking a buzzard. A Royal Air Force liberator bomber flew up on an airport runway Friday at Litchfield, England, injuring four civilians.

Domestic Travel Low

Three French government fliers were killed Thursday when their Junkers transport plane crashed in a mountain range 650 miles south of Algiers.

Domestic plane travel at La Guardia Field, New York, dropped below peak capacity Saturday. Although some airline representatives said unofficially the recent air crashes might be the cause, the majority said the condition was normal in the middle of a week-end holiday.

Aviation Inquiry Ordered

WASHINGTON, June 15—(INS) President Truman acting to end the wave of death-dealing airline disasters across the nation—appointed a special board of inquiry today to make a sweeping investigation of American air safety.

Mr. Truman designated James M. Landis, Civil Aeronautics Board chairman, head of the new national board, and Dr. Jerome C. Hunsaker, chairman of the National Advisory Committee for Aeronautics, as his aid.

He named Brig. Gen. Milton W. Arnold, vice president of the operations and engineering of the Air Transport Association; Theodore P. Wright, civil aeronautics administrator, and R. B. Cox, a flying member of the Air Line Pilots' Association, to serve on the board.

MR. TRUMAN said he was "deeply concerned" about air safety "especially in view of the recent accidents to aircraft of our certified domestic air carriers."

The President acted less than 48 hours after the nation was shocked by the crash of a DC-4 Capital air liner in the Blue Ridge mountains, with a death toll of 50.

Other crashes within the past 15 days killed 43 at New York's La Guardia Field and 53 near Perryville, Md. The total for major plane crashes within the period, including that in the Blue Ridge, stood at 244 lives.

Mr. Truman, in a letter to each member-designate of the new board, declared "the development of our air transportation system has repeatedly been recognized as

(Continued On Page 3, Col. 4)

Army Plane Burns; 20 Escape Death

FORT KNOX, Ky., June 15—(UP)—An army C-47 transport plane crashed and burned in a landing at Godman Field here today, but all of the approximately 20 persons on board escaped without serious injury.

The two-engined transport, army version of the commercial DC-3 air liner, bounced and crumpled upon the runway as it came down for a

Etusivun juttu *Las Cruces Sun News* -lehdessä 1.7.1947, ja katkelma *New York Timesissä* 16.7.1947 julkaistusta artikkelista.

Now--'Falling Objects'

New Mexicans Add To Mystery Reports

Mysterious falling objects reported near Tularosa and Engle N.M. Friday had not been located or identified late Friday night. There were no rockets fired from the White Sands Proving Ground Friday.

There was much conjecture as to whether the falling objects had any relation to the mysterious flying discs which had been variously reported seen recently from Oregon to Oklahoma.

Lt. Col. Harold R. Turner commanding officer at White Sands said that he had received reports that a track walker said he had seen a falling object near Engle N. M. and an Army captain flying his own plane reported seeing an object falling from the skies near Tularosa.

Search parties were sent out from White Sands in attempts to locate the objects or secure additional information.

At Silver City Dr. R F. Sensenbaugher, a dentist said that while traveling along the Tyrone Road Wednesday he saw a luminous disc sail out of the northern sky. According to Associated Press dispatches Dr Sensenbaugher was

(Continued on Page 6, Col.. 7)

with his wile and her sister Mrs. C. B. Munroe when the disc appeared for a few seconds before disappearing over the southern horizon.

He said it appeared to be about half the size of a full moon very brilliant, far-distant and not moving at a very high rate of speed. He told his story after reading reports of similar objects in Washington and Oklahoma.

According to the United Press an Oklahoma City flier Byron Savage refused to budge from his story of having seen the sailing saucers- just like residents of Oregon and Washington had seen them. But when Tinker Army Air Field jet plane experts were asked about them the reply was:

"Oh Applesaucers!"

Col. Frederick Bell though skeptical added that he would like to meet the man who's flying the disc-like objects.

Savage said even his wife scoffed at his story but he felt better after reading the papers. They reported led that an excited man telephoned the Daily Oklahoman city desk Thursday night to report he saw one of the saucers flying overhead from northeast to southwest.

Assistant City Editor Ed Hunter said the caller was so excited he hung up without giving his name or address. One cynical jet pilot at Tinker said maybe the caller had been seeing headlines instead.

El Paso Timesin 28.7.1947 julkaisema artikkeli.

Military Planes Hunt Sky Discs With Cameras in Vain on Coast

By The Associated Press.

SAN FRANCISCO, July 6—Military aircraft hunted the skies over Pacific Coast states today for sight of the mysterious "flying saucers" that for twelve days have puzzled the entire country. Early reports of results were negative.

Five P-51's of the Oregon National Guard cruised over the Cascade Mountains of Washington — the area where the strange objects first were reported sighted. A sixth circled over Portland, in constant radio contact with the other five. All carried photographic equipment.

Col. G. R. Dodson, commanding, described their flight as a "routine patrol," but said they had been instructed to watch for the flying discs.

At Manhattan Beach, Calif., A. W. McKelvey took a Mustang fighter plane up above Van Nuys. For two hours he cruised at 35,000 feet.

"I didn't see a thing," he said when he landed.

Gen. Carl Spaatz, commandant of the Army Air Forces was in the Pacific Northwest. He denied knowing anything about the flying discs or of plans to use AAF planes to look for them.

"I've been out of touch with things for four or five days," he said. Then he went to Medford, Ore., on a fishing trip.

A P-80 jet fighter at Muroc Army Air Field in California and six fast regular fighters at Portland, Ore., stood ready to take off on an instant's notice should any flying saucers be sighted in those areas. Some of the planes carried photographic equipment.

First sighted on June 25 and greeted generally with scornful laughs, the objects have been reported every day since by observers in thirty-three states. Airline pilots said they had seen the discs, larger than aircraft, flying in "loose formation" at high speed.

A cautious attitude marked both official and scientific comments,

Ote *New York Timesissä* 7.7.1947 julkaistusta artikkelista.

5. Roswell

Useat silminnäkijät havaitsivat 2.7.1947 Roswellin yläpuolella luoteissuunnassa lentävän lautasmaisen kohteen. Kuusi päivää myöhemmin, 8.7., silminnäkijöihin kuulunut Dan Wilmot päätti käydä kertomassa havainnostaan paikallislehdelle – vain minuutteja ennen tiedusteluviraston lehdistötiedotetta, jossa viranomaisten kerrottiin saaneen haltuunsa "lentävän kiekon". Lehdistö sai päivän ykkösuutisensa, ja Roswell-saaga alkunsa.[1] Kaupungin tapahtumista on tehty kirjoja, artikkeleita, dokumentteja ja elokuvia. Asioilla on myös kääntöpuolensa. Roswellin tapahtumiin liittyi alusta asti intensiivisen vastavakoilukampanjan perustemppuja: todistajien uhkailua, häpäisemistä ja tosiasioiden vääristelyä. Seuraavassa yhteenvedossa on lisäksi jonkin verran uutta, vasta viime vuosina paljastunutta informaatiota.

Samoihin aikoihin kun Wilmot ja muut havaitsivat kohteen kaupunkinsa ilmatilassa, epätavallinen lentoalus syöksyi maahan rajun myrskyn saattelemana J. B. Fosterin maatilalle Coronan kaakkoispuolelle, noin 120 kilometriä Roswellista luoteeseen. Seuraavana aamuna tilanhoitaja William "Mac" Brazel löysi laajalle alueelle levittyneitä erikoisia, metallimaisia kappaleita. Muutaman päivän kuluttua hän ajoi Roswelliin kertoakseen havaintonsa seriffi George Wilcoxille, joka taas otti yhteyttä Roswellin lentotukikohtaan, jonne oli sijoitettu maailman ensimmäinen ydinaseyksikkö, 509. pommiryhmä.

Pommiryhmän tiedustelu-upseeri majuri Jesse Marcel, vastavakoilujoukkojen upseeri, kapteeni Sheridan Cavett, ja Mac Brazel lähtivät yhdessä paikan päälle. Marcel kertoi löytäneensä pinta-alaltaan noin 60x90 metrin suuruisen alueen, jota peittivät kevyet, mutta erittäin kestävät materiaalin kappaleet. Hän kertoi kokemuksestaan Bob Prattille vuonna 1979:

> "En ollut koskaan nähnyt mitään sellaista, enkä vieläkään tiedä mitä se oli. Kärytin sytyttimellä yhtä kappaleen palaa, eikä se syttynyt. Siellä oli joitain kiinteitä osasia, joita ei saanut väännettyä tai murrettua. Mielestäni ne eivät näyttäneet metallilta, ehkä enemmänkin puulta. Ne vaihtelivat kooltaan, ainakaan ne eivät olleet kovin pitkiä."

Suurin kappale oli noin kolmen metrin pituinen, mutta Marcelin mukaan "sitä ei edes tuntenut – se oli kevyt kuin balsapuun karahka". Marcel kertoi nähneensä joissakin kappaleissa outoja "hieroglyfejä". Jotkin osaset olivat pergamenttimaista, erittäin ohutta syttymätöntä materiaalia.[2] Majuri Marcelin poika, tohtori Jesse Marcel Jr. käsitteli myös kyseisiä kappaleita. Hän kuvaili niitä seuraavasti:

> "Ne olivat kovaa foliomaista, metallisen harmaata ainetta. Kappaleet vaikuttivat hauraalta, hieman muovimaiselta ruskeanmustalta bakeliittimateriaalilta. Ne olivat kuin I-palkkien osasia, joiden sisäpuolelta löytyi violetin värisiä figuureja yhdistettynä kaarevaan geometriseen muotoiluun..."[3]

Yhdysvaltain ilmavoimat on selittänyt materiaalit Mogul-hankkeessa käytettyjen tiedustelupallojen jäänteiksi. Huippusalaiseksi luokitellun projektin tarkoituksena oli tarkkailla Neuvostoliiton ydinaseohjelmaa Uuden Meksikon Alamogordon lentotukikohdasta käsin. Itse asiassa asia on juuri niin kuin ilmavoimien historioitsija Richard P. Hallion kirjoittaa esipuheessaan Yhdysvaltain ilmavoimien toiseen selontekoon Roswellin tapauksesta: "Mogul-hanke *tarjoaa* selityksen Roswellin tapahtumiin."[4] Maasta löydetyt tiedustelupallot ja niihin asennettu välineistö eivät kuitenkaan selitä Roswellin tapahtumia kokonaisuudessaan.

Tohtori Jesse Marcel Jr. on Montanan entinen osavaltion lääkäri, ja on palvellut everstinä Yhdysvaltain kansalliskaartin ilmavoimissa. Hänellä on myös viranomaisten myöntämä lentoturmatutkijan lupakirja. Tavatessani Jessen 2004, kysyin hänen mielipidettään ilmavoimien selitykseen Roswellin tapahtumista:

> "Siinä heidän tuomassaan foliossa oli paperivuoraus. Mutta siinä materiaalissa minkä näin aiemmin ei ollut mitään paperia. Tiedustelupallon kappaleiden merkistö oli peitetty balsapuun teippauksella. Sekään ei vastannut näkemäämme. Olin vasta 12-vuotias, mutta muistikuvani ovat selkeitä. Kenelläkään ei ole vielä ollut vastausta näkemäämme."[5]

Jesse Marcel Jr. kuvaili 60 senttimetriä pitkää ja 30 senttimetriä leveää kappaletta:

"Koetimme jopa moukaroida sitä seitsemän kiloisella lekalla. Siihen ei tullut minkäänlaista jälkeä... Kappaletta saattoi taivutella edestakaisin, onnistuimme jopa rypistämään sitä, mutta se vain palautui aina muotoonsa... se oli kuin muovimaista metallia." [6]

Armeijan joukot saarsivat Coronan lähialueen, ja etsintäoperaatio kappaleiden takavarikoimiseksi alkoi. Roswellin lentotukikohdassa julkistettiin 509. pommijoukkojen komentajan eversti William H. Blanchardin hyväksymä virallinen lehdistötiedote. Tukikohdan tiedottajana vuonna 1947 toiminut Walter Hault kertoi minulle:

"Eversti Blanchard käski minut pakeilleen heinäkuun kahdeksantena. Hän antoi minulle perustiedot, jotka halusi julkaistavan – että olimme siis saaneet haltuumme lentävän lautasen. Maatilallinen oli tuonut aluksen kappaleita seriffille, ja materiaalit lennätettiin 8. ilmavoimien komentavalle kenraalille, Roger Rameylle." [7]

Majuri Marcel sai käskyn lastata kappaleet B-29:ään, ja lentää Ohion Daytoniin, Wright Field -tukikohtaan (materiaalit kuljetettiin Roswellista useilla eri lentokoneilla). Kenraalimajuri Ramey otti tilanteen komentoonsa välipysähdyksessä Teksasin Forth Worthin lentotukikohdassa, joka oli 8. ilmavoimien päämaja. Ramey käski Marcelin ja tämän mukana tulleet sotilaat koneeseen, ja kielsi heitä puhumasta toimittajille.

Seuraavaksi viranomaiset julkistivat toisen tiedotteensa, jonka mukaan kyseessä oli säähavaintopallo, ja sen alumiinifoliosta tehty signaalilevy – joka havainnollistettiinkin näyttävästi lehdistötilaisuudessa. Tällä välin alkuperäinen romu ja kappaleet saapuivat aseistettujen joukkojen turvaamana Wright Fieldiin. Marcel palasi Roswelliin, ja Brazelia pidettiin eristyksissä melkein viikon ajan, kunnes maahansyöksyalue oli saatu puhdistettua.[8]

Jon Andy Kissner huomauttaa, "ettei Brazel koskaan ymmärtänyt, miksi ilmavoimat väitti hänen löytäneen romun kaksi tai kolme viikkoa ennen raportoimistaan sitä seriffille. Hänhän löysi sen kaksi päivää ennen kuin kertoi siitä. Vastaus löytyy eversti Harold R. Turnerista. Hän oli sanonut julkisesti vain seitsemän päivää aiemmin WSPG:n henkilöstön havainneen kahden lentävän kiekon syöksyvän maahan, ja että WSPG:ltä lähetettiin etsintäpartiot niiden paikantamiseksi."[9]

Andy kertoi minulle, että hänen Yhdysvaltain atomienergiakomission alaisuudessa laivastossa palvellut ystävänsä vietiin kuusi-

kymmentäluvun lopulla Manzanon ydinasesäilöön Kirklandin ilmatukikohtaan, jossa hänelle näytettiin "Roswellin lentävä kiekko, jonka yläosan ulosmenoaukot näyttivät hänestä ilmatorjuntaohjusten hylsyiltä".[10]

Albuquerquelainen radioasema kuvaili lähetyksessään "lentävän lautasen" takavarikointioperaatiota, kun yhtäkkiä heitä varoitettiin jatkamasta lähetystään:

"HUOMIO ALBUQUERQUE: LOPETTAKAA LÄHETYS. TOISTAN. LOPETTAKAA LÄHETYS. KYSYMYS KANSALLISESTA TURVALLISUUDESTA. ÄLKÄÄ JATKAKO LÄHETYSTÄ. JÄÄKÄÄ ODOTTAMAAN..."[11]

"Reverse-engineering"

Prikaatinkenraali Arthur E. Exon nimitettiin Wright Fieldissä sijainneen ilmavoimien materiaalikomentokeskuksen (myöh. Wright-Pattersonin lentotukikohta) komentajaksi vuonna 1964. Hän on vahvistanut tiedon, jonka mukaan erikoiset materiaalikappaleet lennätettiin salassa Uudesta Meksikosta Wright Fieldiin. Hänen mukaansa tukikohdan laboratorion johtajat perustivat erikoisryhmän niiden tutkimiseksi. Kappaleita testattiin eri menetelmin, joihin kuului muun muassa "kemikaalianalyysi, rasitus- ja painetestit sekä taivutuskoe. Kukaan ei tuntunut tietävän mitä materiaali oikein oli. En koskaan kuullut mihin tuloksiin tutkimusryhmä lopulta päätyi." Exon arveli jäämistöä säilytettävän vieläkin Wright-Pattersonin lentotukikohdassa, todennäköisesti ulkomaisen teknologian osastolla.[12]

Kuulin eräältä korkeassa asemassa olleelta lähteeltäni 1990-luvun alussa, että paikalta löydettyjen tekstiilikappaleiden koostumusta koetettiin selvittää niin sanotulla "reverse-engineering" -tekniikalla. Toinen lähteeni vahvisti tämän vuosia myöhemmin. Sitten tuli vuosi 1995, ja everstiluutnantti Philip J. Corson kirja "Day After Roswell". Corso oli palvellut tiedustelu-upseerina presidentti Dwight D. Eisenhowerin kansallisen turvallisuusneuvoston alaisuudessa, ja johtanut armeijan esikunnan ulkomaisen teknologian tutkimus- ja kehitysprojektia Pentagonissa. Hän väitti kirjassaan toimineensa vuosina 1961–63 kenraaliluutnantti Arthur Trudeaun johtamassa armeijan projektissa, joka "jakoi" näytekappaleita muukalaisteknologiasta yh-

dysvaltalaisille yhtiöille, kuten IBM, Hughes Aircraft, Bell Labs ja Dow Corning – ilman, että yhtiöt olivat tietoisia kappaleiden alkuperästä. Corson mukaan Roswelliin maahan syöksyneestä aluksesta takavarikoidut materiaalit ja laitteistot olivat muun muassa mikropiirien, valokuitukaapeleiden, lasereiden ja veto- ja murtolujien kuitumateriaalien edeltäjiä.[13]

Tiedetoimittaja Andreas von Retyin luotettavana pidettävältä lähteeltään saamien tietojen mukaan Nasa pitää hallussaan fyysistä todistusaineistoa Roswellin tapauksesta. Nasassa vuonna 1974 työskennellyt puolalainen biofyysikko ja insinööri, nimimerkki "tohtori Cris", kuului brittiläisistä, ranskalaisista ja italialaisista tieteentekijöistä muodostuneeseen kansainväliseen ryhmään, jolle annettiin tutkittavaksi metallin ja muovin yhdisteeltä vaikuttavaa materiaalia. Tutkimusaineiston kerrottiin olevan peräisin Neuvostoliitosta tai jostain toisesta Yhdysvalloille vihamielisestä valtiosta. Tohtori Cris kertoi Retyille, etteivät he saaneet tietoonsa sen tarkempia yksityiskohtia. Ryhmän tehtäväksi tuli analysoida materiaalia seuraavien kuukausien ajan.

Materiaali oli pinnaltaan hyvin sileää ja kiiltävää, kun taas materiaalin vaurioituneet alueet olivat himmeän kiillottomia. Ryhmä sai käyttää materiaalista vain erittäin pieniä koenäytteitä. Elektronimikroskoopilla tutkittaessa niiden nanometrialueelta paljastui "erittäin heijastavia" pyramidirakenteita. Metallurgian asiantuntijat löysivät materiaalista metalliseoksia, jollaisten tuottaminen olisi mahdollista vain painovoimattomissa olosuhteissa.

Tutkijat alkoivat epäillä materiaalin alkuperää, sillä sen valmistusajankohta ajoittui noin 1950-luvun alkupuolelle. Tohtori Cris kertoi Retyille:

> "Huomio kiinnittyi siihen tosiseikkaan, ettei silloin vielä osattu valmistaa solumuoveja, eikä kukaan ollut vielä kuullutkaan Kaptonista. Tämä materiaali oli valmistettu samalla tavoin kuin nykyiset metallilasit, mutta tuohon aikaan sitäkään menetelmää ei tunnettu."

Kappaleiden sulamispiste oli yli 2000 celsiusta, eivätkä helium-neon- tai rubiinilaserit tehonneet niihin. Materiaali vaikutti myös muistavan fyysiset testaukset, kuten tämän päivän muistimetallit, mutta kertoimella 10^3 tai vielä enemmän.[14] Vuonna 1977 Nasa antoi tohtori Crisin ja hänen kollegoidensa tutkittavaksi vielä kiintoisampia materiaaleja. Kerron niistä edempänä.

Muukalaisten ruumiit

Eräs hämmentävä seikka Roswellin tapauksessa on se, että useat todistajat väittävät maahansyöksypaikkoja olleen yhteensä kolme – ei yksi tai kaksi, vaan kolme – joista kahdesta otettiin talteen muukalaisolentojen ruumiita. Epäjohdonmukaiset kuvailut ruumiiden ulkonäöstä ovat vain lisänneet tapauksen ympärillä vellovaa epävarmuuden tilaa.

Kenraali Arthur E. Exon muistelee nähneensä kaksi toisistaan erillistä törmäysaluetta Coronan ja Roswellin välillä lennettyään alueen halki pari vuotta itse tapauksen jälkeen: "Luultavasti kyseessä oli yksi ja sama onnettomuus." Exon oletti, että ensimmäinen törmäysalue oli peittynyt irtokappaleisiin ja jäänteisiin, ja että "itse avaruusaluksen päärunko sijaitsi toisella alueella… he kertoivat löytäneensä törmäyksessä kuolleet ruumiit avaruusaluksen ulkopuolelta…"[15]

Eräät takavarikointioperaatiossa operoineet todistajat kuitenkin väittävät kohdanneensa paikalla myös eloonjääneitä. Yksi Roswellin lentotukikohdasta paikalle lähetetyistä sotilashenkilöistä oli tekninen kersantti Ernest R. Robbins. Hänen tärkeää 1990-luvun lopulla tekemäänsä selvitystä tapahtumasta ei juuri tunneta.

Robbinsin vaimo Anne on kertonut muistavansa hyvin sen heinäkuisen yön vuonna 1947, jolloin hänen miehensä soitettiin tukikohtaan. Hän ei osannut olettaa, ettei kuulisi miehestään mitään yli 18 tuntiin. Anne Robbins kertoi toimittaja Carlton Stowersille vuonna 2003 seuraavaa:

> "Palasimme kotiin alipäällystön (NCO) klubin illallisilta vasta kymmenen tai puoli yhdentoista aikaan. Emme ehtineet saada unen päästä kiinni, kun yhtäkkiä yö muuttuikin päivänvaloksi. Sitä jatkui useiden minuuttien ajan, ja me arvelimme, että tukikohdan helikopterit lentelevät valonheittimet päällä."

Hetken päästä puhelin soi, ja kersantti Ernest R. Robbinsin käskettiin ilmoittautua tukikohtaan:

> "Oletin sitä lento-onnettomuudeksi. En kuitenkaan ymmärtänyt miksi mieheni, lentokoneita korjaava peltiseppä, kutsuttiin paikalle."

Kersantti Robbins palasi kotiin seuraavana iltana univormu virttyneen likaisena:

"Kysyin mitä hänelle on oikein tapahtunut, ja miksi hänen vaatteensa olivat märät. Hän sanoi, että hänen piti käydä tukikohdan puhdistussäiliössä. Kysyin, että ihan vaatteet päälläkö? Hän vastasi, että näissä vehkeissä minä olin siellä hommissa."

Anne alkoi kysellä mieheltään lento-onnettomuudesta, kunnes Ernest sanoi: "Sama kai se minun on kertoa, eiköhän tuo lie huomisen lehdessäkin. Roswellin ulkopuolelle oli tipahtanut lautanen." Anne: "Sanoin Ernestiä hulluksi, mutta hän vaikutti yllättävän rauhalliselta – itse asiassa hän oli viileä kuin viilipytty. Ernest teki kuitenkin selväksi, ettei hän aikonut sanoa asiasta enempää."

Anne jatkoi kyselyään seuraavana aamuna. Hän kysyi minkä muotoinen alus oli. Ernestin mukaan alus oli kuin kaksi lautasta päällekkäin, jonka yläosaa kiersivät suorakulmion muotoiset ikkunat. Hän ei ollut katsonut aluksen sisälle:

"Kysyin oliko aluksessa matkustajia. Hän vastasi 'voin sanoa sen verran, että kolme matkustajaa. Yksi kuollut ja kaksi elossa. En voi kertoa enempää.'" Ernestin mukaan toinen kahdesta elossa olleesta oli pahoin loukkaantunut, ja toinen hyvissä voimissa.

Muutaman päivän päästä kersantti Robbins kyllästyi vaimonsa kyselyihin ja suostui viemään tämän maahansyöksypaikalle (tarkkoja koordinaatteja ei ole, mutta jotkut tutkijat olettavat alueen sijaitsevan 24–32 kilometriä lähempänä Roswellia kuin Coronaa). Aluksen jäänteet oli jo kuitenkin haravoitu talteen, eikä armeijan läsnäolosta näkynyt jälkeäkään. "Ernest ei puhunut mitään ennen kuin saavuimme paikalle, jossa näkyi suuri palanut maa-alue. Se oli täydellisen pyöreä, ja niin musta että kiilsi. Tavallinen nuotio ei saa semmoista aikaan." Oli kuin hiekka olisi sulaessaan muuttunut mustaksi lasilevyksi. Lopulta Ernest avasi suunsa: "Tässä minä olin ne 18 tuntia."

Anne tiedusteli paluumatkalla, mitä avaruusalukselle ja sen matkustajille mahtoi tapahtua. "Ihan oikeasti, en voi kertoa. Äläkä kysele enää siitä." Asia jäi siihen joksikin aikaa, kunnes pariskunnan poika halusi tietää asiasta enemmän. Ernest yritti tyrehdyttää keskustelun toistaen taas "en voi kertoa, älä kysy", mutta pojan sinnikkyys palkittiin. Ernest suostui piirtämään yhden olioista:

"Sillä oli päärynän muotoinen pää ja isot mustat silmät. Oliolla ei ollut nenää, eikä suuta. Ihonväri oli ruskea."

Ernest puhui tapauksesta viimeisen kerran vain muutamia vuosia ennen kuolemaansa vuonna 2000. Televisiossa pyörivä Roswell-dokumentti sai Annen kyseenalaistamaan ohjelman aitouden:

"Ernest sanoi, että 'totta se on, että se laskeutui'. Minä kyselin mihinkä ne sen aluksen piilottivat. Ernest vaikeni taas sanoen, ettei voi kertoa siitä."[16]

Toisen käden tietojen mukaan Yhdysvaltain maaperän suojelupalvelussa (SCS) työskennellyt insinööri Grady L. "Barney" Barnett oli todistanut avaruusaluksen maahansyöksyn. SCS oli operoinut alueella armeijan toimeksiannosta. Barnett teki töitä San Agustinin tasangolla, Magdalenassa, noin 280 kilometriä Roswellista länsiluoteeseen. Hän paljasti kesällä 1947 todistamansa tapauksen useille ihmisille. Hänen uskomattoman tarinansa saivat kuulla muun muassa William Leed III, hänen kaverinsa LaVerne Maltais ja Jean Maltais (katso kuvaliite luvun lopusta). Alice Knight, Barnettin vaimon sukulainen, väittää Barneyn kertoneen hänelle, että välikohtaus tapahtui "Datillin lähellä", noin 300 kilometriä Roswellista länsiluoteeseen.[17] Tunnettu Roswell-tutkija, ydinfyysikko Stanton Friedman on kuitenkin toista mieltä. Hän sijoittaisi paikan Horse Springsin lähialueelle, noin 32 kilometriä Roswellista luoteeseen.

Jos Barnett ja Robbins puhuivat totta, ja heidän kuvailunsa muukalaisruumiista kirjattiin ylös totuudenmukaisesti, hypoteesi kahdesta erillisestä maahansyöksypaikasta pitää paikkansa, ottaessamme tietenkin huomioon Coronasta löydetyt aluksen kappaleet.

Roswellin lentotukikohta

Veljekset Ruben ja Pete Anaya työskentelivät tapahtuman aikaan siviilityöntekijöinä Roswellin lentotukikohdassa. Ruben kertoi häntä haastatelleelle brittiläiselle televisio-ohjaajalle ja tuottaja Tim Shawcrossille puhelusta, jonka soittaja, Uuden Meksikon varakuvernööri, senaattori Joseph Montoya pyysi häntä kuskikseen:

"Senaattori kävi usein Roswellissa. Hän kulki usein kyydissämme, sillä tiesi, että turvallisuusluokituksillamme pääsi tukikohtaan. Senaattori hoputti minua pitämään kiirettä, ja pyysi ottamaan Peten mukaan. Otin matkan varrelta mukaan vielä pari kaveria, ja ajelimme tukikohtaan. Sotilaspoliisit sanoivat senaattorin olevan lentokonehallissa, joten he ohjasivat meidät paikalle. Parkkeerasin kiesin puolen korttelin päähän, ja sitten se jysähti. Mitäs helvettiä täällä tapahtuu? Menimme lähemmäs lentokonehallia kun sen ovi yhtäkkiä aukesi. Seuraavaksi senaattori ryntäsi pihal-

le, ja sanoi 'lähdetään pojat äkkiä pois täältä!' Se rupesi rukoilemaankin siinä... Kysyin häneltä, että mikä hätä, ja senaattorilta pääsi, että 'en voi uskoa sitä! Se liikkuu! Se yksi liikkuu!!' Uteliaisuushan siinä heräsi.

Siellä lepäsi kaksi ruumista valkoisen lakanan alla. Ne oli liian pieniä ihmisiksi... sitten toisen päältä kiskaistiin lakana, ja sehän liikkui. Kysyin, että mitäs hittoa täällä on oikein käynnissä? Kysyin siltä hoitajalta, että keitä nämä oikein on, ja se vastasi 'ettei tästä maailmasta', ja minä tuumin, että jaahas. Sitten senaattori olikin jo ehtinyt autoon. Se istui takapenkillä poikien välissä."

Pete Anya vahvistaa pääpiirteet Ruben-veljensä kertomuksesta:

"Montoya kertoi nähneensä kaksi isopäistä pikku-ukkoa, joista toinen oli elävien kirjoissa. Montoya näytti pahasti säikyltä kun se tuli ulos hallista, eikä sinne laskettukaan enää ketään. Siellä oli paljon sotilaspoliiseja. Sitten yksi tuttu sairaanhoitaja tuli siihen pihalle, ja kävin kysymässä onko sinne mahdollista päästä, mutta se sanoi, että 'Et sinä Pete kuule oikeasti halua nähä sitä'. Sitten sekin lähti menemään siitä."

Rouva Anaya muistaa miten Pete, Ruben ja senaattori palasivat yhdessä heidän kotiinsa: "Pete oli ihan innoissaan, ja pyysi minua menemään autolle. Senaattori tarvitsi kuulemma ihmistä. Tein kuten pyydettyä, ja näin miten senaattori tärisi ja vapisi, ja sanoi minulle 'Tiedätkö mitä? Olen nähnyt jotain sellaista mitä en ole nähnyt koskaan aiemmin.'" Rubenin mukaan Montoya tarvitsi yli puoli pulloa Jim Beam Bourbon -viskiä selvitäkseen järkytyksestään.[18]

Roswellin lentotukikohdassa suoritettiin muukalaisolioiden ensimmäiset ruumiinavaukset. Ballard Funeral Home -hautaustoimiston urakoitsija Glenn Dennis teki sopimuksen lentotukikohdan kanssa hautajaisseremonioiden suorittamisesta. Hän suostui paljastamaan mielenkiintoisen ja vetoavan tarinansa osallisuudestaan näihin dramaattisiin tapahtumiin (katso kuvaliite luvun lopusta). Ilmavoimat oli kutsunut hänet kertomaan heille "noin teoriassa", miten aavikolta tukikohtaan siirrettävät ruumiit saataisiin parhaiten säilymään kuljetusmatkan ajan ilman palsamointia. Dennis:

"Meillä ei ollut Roswellissa noihin aikoihin ilmastoitua ruumisautoa tai patologia. Sanoin, että paras keino olisi hankkia mahdollisimman paljon kuivajäätä Sunsetin krematoriosta tai Clardysin meijeristä, ja pakata ruumiit siihen."[19]

Vaikuttaa siltä, että ilmavoimat toimi Dennisin ohjeen mukaisesti. Koko ikänsä Roswellissa asuneen Rogene Cordesin tarina vahvistaa

Glennin väitteet. Rogene tarvitsi jäitä heinäkuun 4. tai 5. päivä perheen piknikkiä varten:

"Mutta jäitä ei kerta kaikkiaan löytynyt mistään. Tapasin kärrätä kuutioittain jäätä maatilamme jättimäisiin pakastimiin. Clardysin meijerin omistanut perhe asui vastapäätä isoäitiäni, mutta putiikki oli kiinni juhlapäivinä. Päätin kokeilla juna-asemaa. He sanoivat ilmavoimien tyhjentäneen varastot. Muistan kuulleeni tarinan, jossa Glenn suositteli jäitä ruumiiden säilytykseen."[20]

Dennisin muukalaisten ruumiinavauksesta antaman valaehtoisen todistuksen mukaan sairaanhoitaja kertoi hänelle, että olioiden neljän sormenpään imukupit tulivat näkyville vasta, kun vaurioitunutta kättä käännettiin pitkillä lääkintäpihdeillä. Sairaanhoitaja sanoi myös, että "niillä oli todella suuret silmät, ja niin syvällä ettei niistä oikein osannut sanoa". Jos oliot olisivat maanneet pidemmän aikaa, silmät olisivat luultavasti vaurioituneet, mutta "sairaanhoitaja tiesi silmät isokokoisiksi jo tutkittuaan olioiden kallojen rakennetta".[21] Sairaanhoitaja oli kuvaillut olentojen ulkomuotoa Dennisille, joka piirsi vuosia myöhemmin joitakin luonnostelmia ulkomuististaan.

Dennis paljasti sairaanhoitajan nimen vain kerran eräälle tutkijalle. Hän paljasti sairaanhoitajan nimeksi "Naomi Maria Selff". Tiedustelin häneltä, oliko tämä todella sairaanhoitajan oikea nimi. Dennis vastasi "ettei hän kiellä tai vahvista mitään tietoja, jotka liittyvät sairaanhoitajaan tai ufon maahansyöksyyn Roswellissa".[22] Hän kertoi myöhemmin antaneensa tutkijalle tekaistun nimen testatakseen, voiko hän luottaa tähän. Tutkija epäonnistui testissä.

Yhdysvaltain ilmavoimat oli joutunut ensimmäisen Roswell-raporttinsa johdosta yhä kiihtyvän kritiikin kohteeksi. Sitä seurasikin toinen tutkimus, jonka lopputulokset julkaistiin raportissa nimeltä "The Roswell Report: Case Closed". Naomi Maria Selffistä ei kuitenkaan löytynyt mainintoja. Laajalla tutkimustyöllä selvitettiin, ettei sen niminen henkilö ollut koskaan palvellut Roswellin lentotukikohdan sairaalassa, eikä itse asiassa missään Yhdysvaltojen armeijan alaisessa yksikössä. Kansallisten arkistojen tai tallennehallinnon tiedot eivät myöskään "viitanneet sairaanhoitajien tai muun henkilöstön yllättäviin ulkomaankomennuksiin".[23] Tutkimukset eivät kuitenkaan olleet turhaa työtä.

Yhdysvaltain ilmavoimien raportissa lukee seuraavaa:

"Vaikka sairaanhoitajan nimi on tekaistu, vaikuttaa siltä, että kyseinen henkilö saattoi sittenkin palvella vuonna 1947 Roswellin lentotukikohdan sairaalassa. Eileen M. Fanton oli ainoa sairaalan viidestä sairaanhoitajasta, jonka henkilötiedot vastaavat tai itse asiassa täsmäävät täydellisesti kadonneen sairaanhoitajan tietoihin."

Raportti jatkuu listaamalla henkilötietojen välisiä yhteneväisyyksiä:

"Luutnantti Eileen M. Fanton palveli Roswellin lentotukikohdan sairaalassa 26.12.1946–4.9.1947. Kadonnut sairaanhoitaja oli Karl T. Pflockin kuvauksen mukaan naimaton, 'Audrey Hepburnin pienoisveistos, hänellä oli lyhyet mustat hiukset, tummat silmät ja oliivin värinen iho'. Luutnantti Fantonilla oli henkilötietojensa mukaan mustat lyhyet hiukset ja tummat silmät. Fanton oli 1,55 metriä pitkä, ja hän painoi 45 kg. Hän oli siviilisäädyltään naimaton, ja sukujuuriltaan italialainen.

Myös Dennis muisti 'kadonneen' hoitajan luutnantiksi, joka työskenteli yleissairaanhoitajana sairaalassa. Hoitaja oli lähettänyt hänelle kirjeen, jossa tämä kertoi olevansa Lontoossa. Kirjekuoressa oli kuitenkin New Yorkin sotilasasematoimiston postinumero – armeijan ulkomaankomennusten postiosoite. Arkistot paljastivat, että 'yleissairaanhoitajaksi' merkitty vänrikki Fanton oli ylennetty luutnantiksi heinäkuussa 1947. Niistä selvisi Fantonin myös olleen ainoa Roswellin sairaalaan heinäkuussa 1947 sijoitetutuista viidestä sairaanhoitajasta, joka sai siirron Englantiin. Komennuksen jälkeen hän siirtyi 7510. Yhdysvaltain ilmavoimien sairaalaan (New Yorkin sotilasasematoimiston postinumero 240) jossa hän palveli heinäkuusta 1952 huhtikuuhun 1955. Ilmavoimien 7510. sairaala sijaitsee 72 kilometriä Lontoosta pohjoiseen, Cambridgen Wimpole Parkissa.

'Kadonneen hoitajan' ja Fantonin välillä on vielä yksi yhteneväisyys. Hän poistui Roswellin lentotukikohdan sairaalasta henkilötietojensa mukaan hyvin nopeasti, eikä sairaalan henkilökunta ollut välttämättä velvoitettu jakamaan työntekijänsä lähtöön liittyvää informaatiota. Sairaala joutui kuitenkin antamaan selvityksen Houstonin Sam-tukikohdassa sijaitsevalle Brooken aluesairaalalle. He ilmoittivat Fantonin äkkilähdön syyksi hänen terveydentilansa. Näin ollen sairaalan henkilökunta siis vain suojeli Fantonin yksityisyyttä potilaana, jättäen kertomatta häneen liittyviä tietoja perheen ulkopuolisille tahoille. Henkilökunta ei siis osallistunut minkäänlaiseen 'peiteoperaatioon', kuten ufoteoreetikot ovat väittäneet."[24]

Yhdysvaltain ilmavoimien raportti myöntää, että "Fanton saattoi olla niin sanottu kadonnut sairaanhoitaja". Henkilökohtaisesti luotan enemmän Dennisin todistukseen kuin ilmavoimien selontekoihin.

Heillä on pitkä historiansa disinformaation levittämisessä ja ufoongelman salaamisessa.

Rileyn tukikohta

Kerroin jo aiemmin everstiluutnantti Philip J. Corson todistuksesta liittyen Yhdysvaltain armeijan tiedusteluoperaatioon, jossa yhdysvaltalaisille yhtiöille "jaettiin" Roswellin muukalaisaluksesta takavarikoitua materiaalia. Corso väittää myös nähneensä muukalaisten ruumiita palvellessaan tiedustelu-upseerina (majurina) Kansasin osavaltiossa sijaitsevassa Rileyn tukikohdassa. Se tapahtui hänen mukaansa illalla 6.7.1947.

Sotilasmestari Bill Brown oli saanut käskyn vartioida "kaikin keinoin" tukikohdan eläinlääkäriasemaa 6.–7.7. välisenä yönä. Hän hälytti Corson paikalle havaittuaan jotain "uskomatonta" yhdessä Teksasin Fort Blissin tukikohdasta tuodussa kuljetuslaatikossa. Brown jäi vartioon aseman ulkopuolella Corson hiipiessä tutkimaan tilannetta. Hän sohaisi taskulampullaan laatikkoa. Se vaikutti jo kertaalleen avatulta. Corso väänsi kannen auki, ja kohtasi kuvottavan näyn. Paksun lasisäiliön vaalean sinisessä nesteessä kellui "lapsen ruumis":

"Noin 1,2 metriä pitkä hahmo muistutti ihmistä. Sillä oli oudonnäköiset, nelisormiset kädet – en nähnyt peukaloa. Ohuet jalat, ja jalkaterät... sen ylisuuri pää muistutti hehkulamppua... taisin aluksi vähän säikähtää sitä, mutta sitten minua rupesi kiinnostamaan miltä se tuntuisi... nostin kannen auki, ja kosketin sen kalpean harmaata ihoa. Oikeastaan en osaa sanoa oliko se ihoa, vai päästä varpaisiin ulottuva kokovartalopuku.

Sen silmämunat olivat varmaan muljahtaneet ympäri, koska en nähnyt niissä pupilleja, iiristä tai mitään muutakaan mikä olisi vastannut ihmissilmää. Sen epätavallisen suuret, mantelin muotoiset silmäkuopat vetivät katseen siihen pieneen nenään, joka ei juuri kohonnut itse kallosta. Se oli kuin vauvan nenä, ja suurin osa siitäkin oli sierainta.

Olion pää oli ylimitoitetun suuri vartaloon verrattuna. Kaikki ne vähätkin kasvojen piirteet olivat pään alaosassa. Sillä oli melkein olemattomat korvat, eikä poskissa näkynyt minkäänlaisia ryppyjä. Kulmakarvoja tai tukkaa ei ollut. Olion suu oli pelkkä sulkeutunut viiva, joka vaikutti enemmän nenän tai olemattoman leuan jatkeelta. En havainnut ruumiissa vaurioita tai viitteitä onnettomuudesta. Verta ei ollut, ja sen raajat vaikuttivat ehjiltä. En nähnyt minkäänlaisia ruhjeita tai repeämiä

sen harmaassa ihopuvussa.

Tarkastin kuljetuslaatikon löytääkseni sieltä jonkinlaisia viitteitä olennon alkuperästä. Löysinkin mielenkiintoisen armeijan tiedusteluasiakirjan, jossa sen kerrottiin tulleen aiemmin viikolla Uuden Meksikon Roswelliin maahansyöksyneestä aluksesta. Asiakirjan mukaan olento kuljetettaisiin Wright Fieldin materiaalihallintakeskuksen tarkastavalta upseerilta Walter Reedin sotilassairaalan ruumishuoneen patologiaosastolle. Oletin ruumiinavauksen tapahtuvan siellä, ja että lopulta olento varastoitaisiin..."[25]

Toisenlaisen näkemyksen Roswellista kirjoissaan esittänyt, entinen puolustusministeriön alivaltiosihteeri, ja CIA:n työntekijä Karl T. Pflock ei suhtaudu kovinkaan vakavasti Corson esittämiin väitteisiin. Hän kirjoittaa:

"En tiennyt itkeä vaiko nauraa. Corso ei esitä minkäänlaisia todisteita väitteilleen maahansyöksyneistä lautasista tai muukalaisteknologiasta."[26]

Pflock puhuu asiaa, mutta Corson henkilökohtainen kertomus on vakuuttava ja mielenkiintoinen. Toisaalta olen Pflockin kanssa samaa mieltä myös kirjaan jääneistä virheistä, joista voidaan osittain syyttää kirjan toista tekijää William J. Birnesiä. Corso pahoitteli eräälle ystävälleni, ettei tarkistanut kirjaa ennen sen julkaisemista. Yksi hyvä esimerkki kirjaan jääneistä virheistä on se, ettei muukalaisteknologiaa jaettu niin suunnitelmattomasti, miten William Birnesin tekstiä saattaisi tulkita. Corson mukaan armeijan ulkomaisten teknologioiden virasto odotti, että yhdysvaltalaiset yhtiöt ryhtyivät kilpailemaan tarvitsemastaan teknologiasta, ennen kuin jakoivat näille osasia muukalaisteknologiasta.

Corson uskottavuuden puolesta puhuu myös se, että hän vaikuttaa nauttineen yleistä kunnioitusta. Senaattori Strom Thurmond kirjoitti kirjan esipuheessa seuraavasti:

"Eversti on erittäin pätevä ja luotettava, ei pelkästään sotilasupseerina, vaan myös toimijana kansallisen turvallisuuden ja tiedustelun osa-alueilla. Tämä Korean sodan ja toisen maailmansodan veteraani työskenteli neljä vuotta myös kansallisessa turvallisuusneuvostossa. Lyhyesti sanottuna mies tietää hommansa. Hän on hyvin perillä minun ja kollegoideni käsittelemistä aiheista senaatin sotilaspalveluiden komiteassa, jossa hänestä tulikin erittäin nopeasti arvostettu ja luotettu tiedonlähde."[27]

Tämän lisäksi meidän pitää huomioida eräs tietty ajankohta Corson sotilasuralta (katso kuvaliite luvun lopusta). Hän nimittäin palveli helmikuusta 1954 heinäkuuhun 1956 kansallisen turvallisuuskomitean operaatioita koordinoivan lautakunnan tiedusteluosastossa, joka tunnetaan paremmin nimellä "Special Group 5412", ja myöhemmin "Special Group 5412/2". Tämä ryhmä operoi hallitusten ja presidenttien vaihtuessa useilla eri nimikkeillä, alkaen 1940-luvun loppupuolella psykologisten operaatioiden ryhmänä. Se suunnitteli, koordinoi, hyväksyi ja arvioi Yhdysvaltojen salaisimmat ja peitellyimmät puolisotilaalliset operaatiot – oletan heidän siis vastanneen myös muukalaisongelmasta. Corso taas oli varmasti tietoinen suurimmasta osasta Yhdysvalloissa 1950-luvun puolessa välin suoritetuista peiteoperaatioista.

Biofyysikon todistus

Kerroin aiemmin puolalaisen biofyysikon ja insinöörin tohtori Crisin todistuksesta, jossa hän väitti kuuluneensa vuonna 1974 pieneen tieteentekijöiden ryhmään, joka tutki Nasan toimeksiannosta joitain hyvin epätavallisia materiaaleja. Ryhmän jäsenet tapasivat seuraavan kerran Kalifornian teknologiainstituuttiin sijoitetussa Nasan suihkumoottorilaboratoriossa (JPL), jossa juhlistettiin erään Nasan fyysikon epävirallisia läksiäisiä. Jossain vaiheessa iltaa fyysikko kyseli vierailtaan haluaisivatko nämä vilkaista hieman "erikoislaitteistoa". Jahkailtuaan aikansa hän johdatti vieraansa erääseen JPL:n laitoksista, ja siellä turvallisuusluokitellun alueen sisälle. Kaikki viisi tieteentekijää kävelivät kolme kerrosta katutason alapuolella sijaitsevaan suojahuoneeseen, jonka turvaovessa oli kaksi erikoislukkoa. Huone oli noin 8–10 metriä pitkä, ja yli neljä metriä leveä.

Tohtori Cris kertoi tiedetoimittaja Andreas von Retyille:

"Näimme aluksi kaksi pientä ja kiiltävää pleksilasikoteloa. Toisen sisällä oli pohjukasta hieman vaurioitunut lantioluu. Se oli kuin lapsen, mutta muodoltaan erilainen."

Crisin mukaan sen rakenne, muoto, ja väri eivät täsmänneet lapsen lantioluuhun – luun väri oli harmahtavan valkoinen, ei keltavalkoinen kuten tyypillisesti, luun ontelo oli pienempi kuin yleensä, ja ne luukohdat, joihin lihakset kiinnittyvät olivat erilaiset:

"Toisessa kotelossa oli kallon osa; ehkä noin yksi kolmasosa tai neljäkymmentä prosenttia kokonaisesta. Osanen edusti kallon oikeaa kasvopuolta, ja siinä näkyi silmäkuoppa. Pää vaikutti kuuluneen hieman vanhemmalle lapselle. Se muistutti ihmisen päätä, muttei sen voinut sanoa täsmällisesti kuuluneen lapselle tai apinalle. Se oli väriltään lantioluuta hieman vaaleampi. En osaa sanoa. Ehkä jotkin luun osat olivat vaurioituneet tulessa, sillä väritys vaihteli... Kallon aivoja suojaava osa oli paljon ohuempi kuin ihmisellä. Sitten tajusimme, että tuossahan se sanotaan; Uuden Meksikon ensimmäisestä ja toisesta tapauksesta. Vedimme yhdysvaltalaista kollegaamme hieman syrjään kysyäksemme mitä tuo tarkoitti. Hän vastasi, että 'se on hyvin salainen asia, emmekä oikeastaan saisi puhua siitä'."

Tieteentekijät yllättyivät tunnistaessaan joitakin materiaaleja. Ne olivat samoja näytekappaleita, joita he olivat tutkineet vuonna 1974. "Ne olivat puolisen vuotta laboratoriossamme. Ehkä ne annettiin tutkittavaksemme ikään kuin testinä mitä saisimme niistä selville. Selvisikin, että useat eri tutkijaryhmät olivat analysoineet niitä." Tohtori Cris kuuli, että "ainakin kaksi alusta oli syöksynyt miehistöineen maahan vuonna 1947". Miehistönvahvuus per alus oli ainakin kolme:

"Raporttien mukaan vain yksi miehistön jäsen selviytyi toisesta aluksesta. Minulla ei ole tarkempia tietoja hänen myöhemmistä vaiheistaan. Ensimmäiset kolme olentoa olivat hiiltyneitä. Sen sijaan kaksi ruumista olivat säilyneet hyvin, tutkien esimerkiksi niiden kalloa, ihoa ja luustoa. Myös vaatekappaleita löydettiin. Biologit kertoivat minulle niiden veren olevan hyvin samankaltaista kuin ihmisten, mutta reagoivan happeen täysin eri tavalla; olentojen on siis täytynyt hengittää aluksessa hapesta ja heliumista yhdisteltyä sisäilmaa, sillä jostain syystä typpi ei todellakaan sovellu niiden hengitettäväksi."

Andreas von Retyi menee takuuseen biofyysikon todistuksesta:

"Olen vakuuttunut tohtori Crisin tarkoitusperistä keskusteltuani hänen kanssaan lukuisia kertoja. Hänen tietomääränsä ja käsityksensä aihepiiristä lisäävät hänen tarinansa uskottavuutta. Sitä paitsi, tohtori Cris on tälläkin hetkellä sellaisessa asemassa, ettei hänen tarvitse hakea ylimääräistä huomiota osakseen satuilemalla joutavan päiväisiä."[28]

Yhdysvaltain armeijan toisen maailmansodan aikainen esikuntapäällikkö, ja vuosina 1947–49 ulkoministerinä toiminut kenraali George C. Marshall on myös vahvistanut tohtori Crisin kertomuksen. Biokemian alan asiantuntija, tohtori Rolf Alexander puhui Marshallin kanssa ufohavainnoista lehtimiesten odotellessa Mexico Cityn lentokentällä tämän merkittävän kenraalin saapumista (luku

11). Marshallin mukaan he olivat saaneet haltuunsa muukalaisaluksen miehistöineen, ja että he olivat saaneet kontaktin heihin. Hän kertoi kolmen laskeutumisyrityksen johtaneen tuhoisiin seurauksiin miehistön osalta. He olivat "kärventyneet hengiltä altistuttuaan hapelle".[29]

Tohtori Wernher von Braun

Eläköitynyt ilmakehä- ja avaruusalan insinööri, Clark C. McClelland työskenteli kolmen vuosikymmenen aikana lukuisissa projekteissa Nasan Cape Canaveral/Kennedy -avaruuskeskuksen laukaisulaitoksissa. Hän keskusteli usein armeijan ballististen ohjusten laitokseen sijoitettujen tieteentekijöiden kanssa. Läheisimmäksi heistä tuli Wernher von Braun, joka toimi Yhdysvaltain armeijan neuvonantajana V2-ohjusten laukaisuoperaatioissa Uuden Meksikon White Sandsin koelaukaisuasemalla. Erään miehitettyjä lentoja käsitelleen kokouksen tauolla McClelland kysyi von Braunilta tiesikö tämä jotain Roswellin tapahtumista, kun kerran oli työskennellyt siellä niihin aikoihin. Von Braun kohotti kulmakarvojaan, sytytti tupakan ja paljasti seuraavaa:

"Tohtori von Braun kertoi, että hänet ja eräät kollegansa vietiin törmäyspaikalle sen jälkeen kun suurin osa armeijan joukoista oli poistunut sieltä. He tekivät nopean analyysin tilanteesta löytöjensä perusteella. Hän sanoi, ettei alusta oltu tehty ainakaan meidän tuntemastamme metallista. Aluksen rakenneaine vaikutti hänestä jonkinlaiselta biomateriaalilta, vähän niin kuin iholta. En oikein tiennyt mitä ajatella, mutta luulin von Braunin tarkoittavan, että alus oli 'elossa'. Ruumiit oli kannettu läheiseen lääkintätelttaan. Ne olivat pienikokoisia, hyvin heikkorakenteisia, isopäisiä ja suurisilmäisiä. Niiden harmaan ihon pinta oli kuin liskoilla, ja von Braun vertasikin sitä kalkkarokäärmeen nahkaan. Aluksen jäämistökappaleiden materiaali askarrutti heitä; se oli erittäin ohutta ja alumiinin väristä kuin purkkapaketin hopeiset kääreet. Materiaali paljastui hyvin kevyeksi ja äärettömän kestäväksi. Aluksen sisätiloissa ei ollut juuri yhtään laitetta, aivan kuin olennot ja alus toimisivat yhdessä. Von Braun kertoi tämän minulle ainoastaan siitä syystä, että vannoin pitäväni suuni kiinni. En rikkonut lupaustani hänelle. Kerron nämä asiat, koska niistä tapahtumista on jo yli viisikymmentä vuotta, ja von Braun on kuollut."[30]

Clark C. McClellandin maine vaikuttaa pätevältä, joskin eräät tutkijat epäilevät hänen luotettavuuttaan. Toisaalta McClelland ei ole yksin, sillä myös tohtori Robert I. Sarbacher on tuonut esille todisteita von Braunin osallisuudesta Roswellin tapahtumiin (katso 8. luvun kuvaliite).

Yhdysvaltain kongressitalossa lehdistösihteerinä ja kahden kongressijäsenen erityisavustajana vuosina 1977–1983 työskennellyt Fred Whiting on listannut Roswellin tapahtumat aikajanalle, joka sisältää vuoden 1947 heinäkuun ja syyskuun väliset tapahtumat (olen lisännyt sulkumerkkeihin omat kommenttini):

7.7. kello 15.55 – Kenraalit Curtis LeMay (ilmavoimien tutkimus- ja kehitysosaston varapäällikkö) ja Hoyt S. Vandenberg (ilmavoimien apulaiskomentaja) tapaavat Pentagonissa; 'Asia koskee lentäviä kiekkoja'.

8.7. Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien materiaalihallinnan komentaja, kenraali Nathan F. Twining tekee yllätysvierailun Kirtlandin lentotukikohtaan Albuquerqueen. Hän viittaa lehdistölle osoittamassa lausunnossaan 'lentäviin kiekkoihin' todeten; 'Mysteeriset kohteet eivät ole ilmavoimien aiheuttama ilmiö'.

9.7. kello 10.30 – Presidentti Harry S. Truman tapaa Uuden Meksikon senaattorin Carl Hatchin.

10.35 – Kenraaliluutnantti James H. Doolittle (joka oli yksi aaverakettien johtavista tutkijoista) ja armeijan ilmavoimien apulaiskomentaja kenraali Hoyt S. Vandenberg (osallistui samoihin tutkimuksiin) tapaavat apulaissotaministeri Stuart Symingtonin.

11.58 – Vandenberg soittaa presidentin kansliaan.

12.50 – Vandenberg ja Symington tapaavat esikuntapäälliköt.

14.30 – Vandenberg ja Symington tapaavat kahden kesken. Armeijan ilmavoimien tiedustelun päällikkö, prikaatinkenraali George Schulgen pyytää Yhdysvaltain liittovaltion poliisia (FBI) yhteistyöhön lentävien kiekkojen muodostaman ongelman ratkaisemiseksi. Sotaministeriö kertoo FBI:lle, etteivät kiekot ole lähtöisin maavoimista tai laivastosta.

10.7. V2-ohjuksen laukaisu keskeytyy White Sandsin koeasemalla. Kenraali Twining vierailee White Sandsissa ennen paluutaan Wright Fieldiin.

10.30 – Armeijan erityisaseistusprojektin johtaja, kenraalimajuri Leslie Groves, ja armeijan ohjattujen ohjusten oppilaitoksen päällikkö, kenraali Robert Montague tapaavat Vandenbergin ja LeMayn.

12.15 – Doolittle ja Vandenberg tapaavat presidentti Trumanin.

14.40 – Sotaministeri Robert Patterson tapaa Grovesin ja Montaguen.

Heinäkuun kymmenentenä päivätty FBI:n muistio paljastaa, että armeijan ilmavoimien tiedusteluosasto oli pyytänyt FBI:ltä virka-apua lentäviin kiekkoihin liittyvän tiedon keräämisessä.[31]

Yhdysvaltain kongressi

Vastatakseen äänestäjien lähettämiin lukuisiin tietopyyntöihin Roswellin tapahtumista, Yhdysvaltain kongressin edustaja Steven Schiff (Uuden Meksikon vaalipiiristä) teki asiasta virallisen selvityspyynnön maaliskuussa 1993. Oikeustiedettä lukenut Schiff oli palvellut myös everstiluutnanttina Uuden Meksikon kansallisessa ilmapuolustuksessa. Schiff aloitti tiedustelunsa lähettämällä kirjeen puolustusministeri Les Aspinille, jossa hän pyysi Pentagonin viranomaisten kirjallista raporttia sekä täysimittaista selontekoa Roswellista löydetyistä jäämistöistä. Hän vaati myös selvityksen hallituksen osallisuudesta tapahtumasarjassa. Vastausta ei tullut.

Seuraavaan selvityspyyntöön vastattiin. Puolustusministeriön alainen kongressin yhteysvirasto suositteli Schiffin kääntymään kansallisten arkistojen puoleen, jossa ilmavoimien Blue Book -projektin aineistot olivat varastoituna. Niistä ei kuitenkaan löytynyt mainintaakaan Roswellin tapahtumista.

Haastattelimme Schiffiä brittiläiseen dokumenttiin vuonna 1994. Hän kertoi minulle ja Lawrence Moorelle, että "luulin, että se ei ollut mikään rutiinivastaus – hehän kehottivat minua kääntymään toisen viraston puoleen, eivätkä edes tarjonneet apuaan. Olisin odottanut valtion virastolta kyllä hieman enemmän."[32]

Schiff vei asian kongressin tutkivan elimen, tilintarkistusviraston (GAO) johtajalle Charles Bowsherille. Muutaman päivän kuluttua

hän saikin puhelun tapausta selvittämään asetetulta GAO-tutkijalta, joka oli armeijaan ja tiedusteluun liittyvien asioiden asiantuntija. Tie oli kuitenkin noussut pystyyn jo alkumetreillä. Puolustusministeriön suunnitelmat ja operaatiot osaston johtaja eversti Larry Shockley oli varoittanut GAO-tutkijaa sekaantumasta asiaan: "Sinulla ei ole mitään asiaa niihin tietoihin."[33]

Olin tavannut Steven Schiffin hänen virastossaan alkuvuonna 1994, ja toukokuussa sain virallisen pyynnön tulla avustamaan häntä aiheeseen liittyvässä tiedustelutyössä (katso kuvaliite luvun lopusta).[34] Ja sitten, ilmavoimat julkaisi 23-sivuisen selvityksensä "Report of Air Force Research Regarding the 'Roswell Incident'". Raportin mukaan "tarinat" maahansyöksyneestä lentävästä lautasesta olivat mitä todennäköisimmin syntyneet projekti Mogulin tiedustelupalloista ja niiden kantamasta laitteistosta. Kyseinen raportti liitettiin myöhemmin selvitykseen nimeltä "The Roswell Report: Fact Versus Fiction in the New Mexico Desert".

On kuitenkin huomioitava, että vaikka aiemman raportin julkaisija olikin Yhdysvaltain ilmavoimien tiedotus- ja suhdetoimintaosasto, sen toimitti turvallisuus- ja erityisohjelmien valvontaosaston (SSPO) johtaja eversti Richard L. Weaver. SSPO taas kuului erityistutkimusten virastoon (OSI), jonka toimintaan kuuluivat niin vastavakoilu- ja harhautusoperaatiot kuin propagandatoiminta. OSI:llä on pitkä historiansa osallisuudesta ufo-ongelmaan.

Heinäkuussa 1995 GAO välitti raporttinsa kongressin edustaja Steven Schiffille. Lehdistötiedote kyseisestä raportista löytyy luvun liitteistä. Schiff valitettavasti menehtyi kolme vuotta myöhemmin. Hän sairastui äkilliseen ja pahanlaatuiseen ihosyöpään, joka johdatti hänet ennenaikaiseen kuolemaan.

Ilmavoimien päätösraportissa vuodelta 1997 kerrotaan seuraavaa:

> "Kun analysoimme kriittisesti väitteitä Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien vuonna 1947 haltuun ottamasta lentävästä lautasesta ja sen muukalaismiehistöstä, huomaamme tapauksen koostuvan monista eri tapahtumista, jotka itse asiassa voidaan todistaa. Ufoteoreetikoiden kokoamat kuvaukset tapahtumista voidaan pääosin selittää ilmavoimien 1950-luvulla suorittamiksi operaatioiksi ja kokeiksi."[35]

Raportti kertoo, miten "muukalaiset" olivat selitettävissä joko lentoonnettomuuksissa loukkaantuneilla piloteilla tai ilmavoimien laskuvarjokokeilla, joissa lentokoneista tiputettiin ihmistä muistuttavia nukkeja. Nämä nukketestit aloitettiin itse asiassa vasta vuonna 1953, eli kuusi vuotta Roswellin välikohtauksen jälkeen. Everstiluutnantti Raymond A. Madson toimi projektiupseerina kyseisissä testeissä 1956–1960. Hän kertoi, että palvelusaikanaan Wright-Pattersonin lentotukikohdassa muukalaisten ruumiita huhuttiin säilytettävän eräässä "erittäin suojatussa rakennuksessa".[36] Mason ei kuitenkaan kiinnittänyt huhuihin sen enempää huomiota, sillä hänen mukaansa "tukikohdassa ei pitänyt kysellä liikoja".

Asioiden salaaminen tulee ymmärrettävämmäksi prikaatinkenraali Thomas J. Dubosen seuraavasta lausunnosta:

> "Sinun täytyy ymmärtää, että maassamme tapahtui tuona aikakautena asioita, jotka olivat ainutlaatuisia koko ihmiskunnan historiassa. Olimme juuri sotineet toisen maailmansodan. Olimme todistaneet ennennäkemätöntä tuhoa kylväneet ydinpommit, ja suurkaupunkien tuhoutumiset massiivisissa pommituksissa. Sitten tulivat lentävät lautaset. Se oli kerta kaikkiaan liian iso asia ihmisille sulatettavaksi."[37]

Viitteet

1. "RAAF Captures Flying Saucer on Ranch in Roswell Region", *Roswell Daily Record*, 8.7.1947.
2. Bob Pratt haastattelee Jesse A. Marcelia 8.12.1979, julkaistu Karl. T. Pflockin kirjassa "Roswell in Perspective", The Fund for UFO Research, P. O. Box 227 Mount Rainier, 20712 Maryland, 1994, s. 119–126.
3. Tohtori Jesse A. Marcelin kirjallinen lausunto, päivätty 6.5.1991, "The Roswell Events", toim. Fred Whiting, The Fund for UFO Research, 1993.
4. "The Roswell Report: Fact Versus Fiction in the New Mexico Desert", Yhdysvaltain ilmavoimien päämaja, Yhdysvaltain valtion viraston painotalo, 1995.
5. Haastattelu, Montana, Helena, 10.5.2004.
6. Charles Berlitz ja William L. Moore, "The Roswell Incident", Granada, Lontoo, 1980, s. 68–69.
7. Haastattelu, Roswell, 1.6.1993.
8. William L. Moore, "Crashed UFOs: Evidence in the Search for Proof", William L. Moore Publications and Research, 4219 W. Olive Street, 247 Burbank, 91505 Kalifornia, 1985, s. 46.

9. Andrew J. Kissner, "Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs".
10. Haastattelu Phoenixissa, 25.9.2005.
11. Mooren edellä mainittu teos.
12. Kevin Randle ja Donald Schmitt, "UFO Crash at Roswell", Avon Books, New York, 1991, s. 108–111.
13. Philip J. Corso ja William J. Birnes, "The Day After Roswell", Pocket Books, New York, 1997.
14. Andreas von Retyi, "Das Alien Imperium: UFO-Geheimnisse der USA", Langen Muller, Munich, 1995. Lainausten kääntäjä Dorothee Walter.
15. Kevin Randle ja Donald Schmitt, "The Truth About the UFO Crash at Roswell", M. Evans and Company, New York, 1994, s. 62–63.
16. Carlton Stowers, "Contact: A half century later, witnesses insist little gree – or maybe brown – men crashed in New Mexico", *Dallas Observer*, 3.4.2003.
17. Alice Knightin kirjallinen lausunto, 9.7.1991, "The Roswell Events".
18. Tim Shawcross, "The Roswell File", Bloomsbury, Lontoo, 1997, s. 41–45.
19. Glenn Dennis, "The Roswell Mortician", toim. William J. Birnes, *UFO Magazine*, P. O. Box 4252 Sunland, 91041-4252 Kalifornia, vol. 13, numero 8/1998, s. 36.
20. Haastattelu, Charleston, Etelä-Carolina, 30.10.2004. Lisäksi 28.8.2005 päivätty kirje.
21. Glenn Dennisin edellä mainittu teos, s. 39.
22. Faksi, 11.6.1996.
23. James McAndrew, "The Roswell Report: Case Closed", Yhdysvaltain ilmavoimien päämaja, Washington DC, Yhdysvaltain valtion viraston painotalo, 1997, s. 81.
24. Edellä mainittu julkaisu, s. 82–83.
25. Corson ja Birnesin edellä mainittu teos, s. 30–33.
26. Karl T. Pflock, "Roswell: Inconvenient Facts and the Will To Believe", Prometheus Books, Amherst, New York, 2001, s. 204.
27. Corson edellä mainittu teos. Senaattori Strom Thurmondin esipuhe muuten poistettiin kirjan toisesta painoksesta.
28. Von Retyin edellä mainittu teos, ja kirjeenvaihto ajalta 8.–9.1995.
29. *Flying Saucer Review*, vol. 2, numero 1/1956, s. 2.
30. www.stargate-chronicles.com

31. Fred Whiting, "The Roswell Events", The Fund For UFO Research, P. O. Box 277 Mount Rainier, 20712 Maryland, s. 9–14.
32. "Network First: UFO", Central Productions for Central Television, 10.1.1995.
33. Fred Whitingin haastattelu ohjelmassa "Network First: UFO".
34. 24.5.1994 päivätty kirje.
35. McAndrewin edellä mainittu teos, s. 123.
36. Trish Choate, "Alien report debunked by retired Cibola County Army Officer", *Independent*-sanomalehden tekemä gallup, 3.7.1997.
37. Coxin edellä mainittu julkaisu.

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

ROSWELL, NEW MEXICO, TUESDAY, JULY 8, 1947 — 5c PER COPY

No Details of Flying Disk Are Revealed

Roswell Hardware Man and Wife Report Disk Seen

The intelligence office of the 509th Bombardment group at Roswell Army Air Field announced at noon today, that the field has come into possession of a flying saucer.

According to information released by the department, over authority of Maj. J. A. Marcel, intelligence officer, the disk was recovered on a ranch in the Roswell vicinity, after an unidentified rancher had notified Sheriff Geo. Wilcox, here, that he had found the instrument on his premises.

Major Marcel and a detail from his department went to the ranch and recovered the disk, it was stated.

After the intelligence office here had inspected the instrument it was flown to "higher headquarters."

The intelligence office stated that no details of the saucer's construction or its appearance had been revealed.

Osa *Roswell Daily Record* -lehdessä 8.7.1947 julkaistusta uutisesta. Yhdysvaltain armeijan ilmavoimat ilmoitti seuraavana päivänä, että kyse olikin sääpallosta.

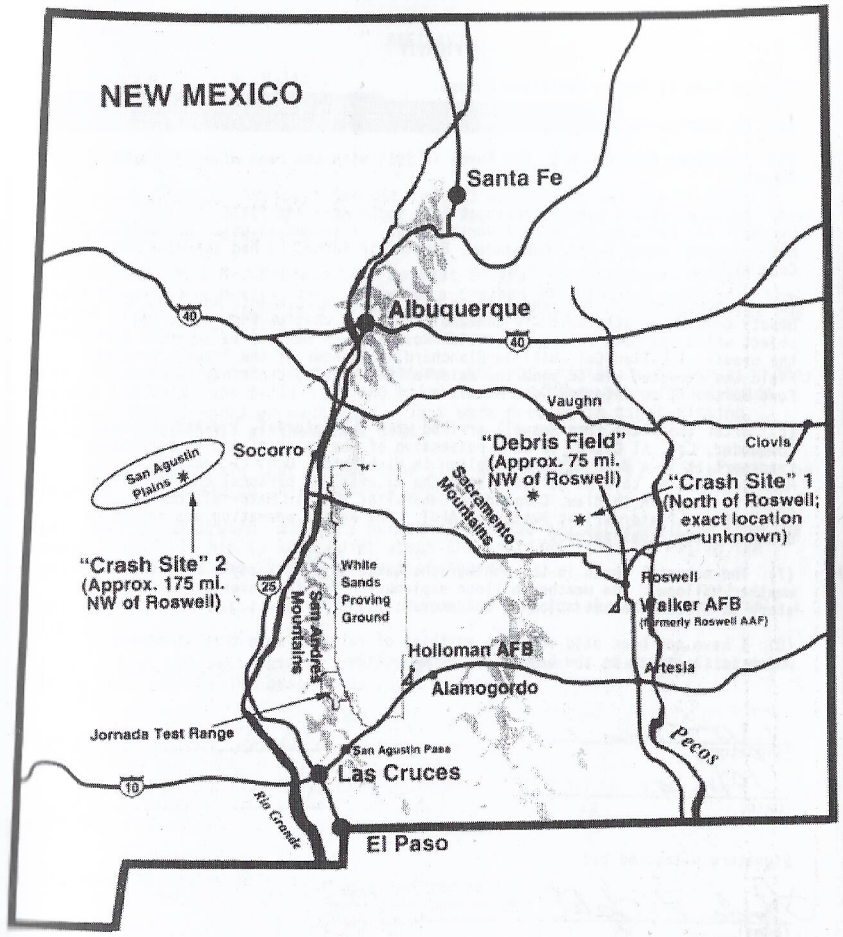

Kartta Yhdysvaltain ilmavoimien selonteosta "The Roswell Report: Case Closed". *(US Air Force)*

AFFIDAVIT

(1) My name is Thomas Jefferson DuBose.

(2) My address is: [redacted]

(3) I retired from the U.S. Air Force in 1959 with the rank of Brigadier General.

(4) In July 1947, I was stationed at Fort Worth Army Air Field [later Carswell Air Force Base] in Fort Worth, Texas. I served as Chief of Staff to Major General Roger Ramey, Commander, Eighth Air Force. I had the rank of Colonel.

(5) In early July, I received a phone call from Gen. Clements McMullen, Deputy Commander, Strategic Air Command. He asked what we knew about the object which had been recovered outside Roswell, New Mexico, as reported by the press. I called Col. William Blanchard, Commander of the Roswell Army Air Field and directed him to send the material in a sealed container to me at Fort Worth. I so informed Gen. McMullen.

(6) After the plane from Roswell arrived with the material, I asked the Base Commander, Col. Al Clark, to take possession of the material and to personally transport it in a B-26 to Gen. McMullen in Washington, D.C. I notified Gen. McMullen, and he told me he would send the material by personal courier on his plane to Benjamin Chidlaw, Commanding General of the Air Materiel Command at Wright Field [later Wright Patterson AFB]. The entire operation was conducted under the strictest secrecy.

(7) The material shown in the photographs taken in Gen. Ramey's office was a weather balloon. The weather balloon explanation for the material was a cover story to divert the attention of the press.

(8) I have not been paid or given anything of value to make this statement, which is the truth to the best of my recollection.

Thomas J. DuBose
(Signature)

9/16/91
(Date)

Signature witnessed by:

Linda R. Lakit
(Name)

Notary Public, State of Florida
My Commission Expires Dec. 2, 1992
Bonded Thru Trey Fain - Insurance, Inc.

Notary Public
State of Florida
County of Orange

Prikaatinkenraali Thomas J. DuBosen kirjallinen lausunto Roswellin tapahtumista. *(The Fund for UFO Research, Inc.)*

AFFIDAVIT

(1) My name is L. W. Maltais.

(2) My address is: [redacted]

(3) I am retired.

(4) I met Grady L. "Barney" Barnett in 1943 when I was serving in the U.S. Army, and he was employed by the state of New Mexico as a civil engineer. We had a father-son relationship.

(5) Around 1950, Mr. Barnett told me that several years before, during a field trip in New Mexico, he discovered a crashed disc-shaped craft with the bodies of strange beings on the ground. He was absolutely convinced that the craft was from outer space.

(6) The beings he described were similar--but not identical--to humans. They were 3 1/2 to 4 feet tall; slim and hairless, with large pear-shaped heads. They had four fingers on each hand. They were dressed in tight-fitting, metallic suits. All of them were dead.

(7) Mr. Barnett said that at the same time as his discovery, he was joined by four or five people on an archeology dig.

(8) Shortly afterward, military personnel arrived and escorted them from the area. They told him to keep quiet about the incident, that it was in the national interest for them to get out of there.

(9) Mr. Barnett was a man of great personal integrity who would never tell a lie.

(10) I have not been paid or given anything of value to make this statement. It is the truth to the best of my recollection.

LaVerne Maltais
(Signature)

23 APRIL 1991
(Date)

Signature witnessed by:

(Name)

Subscribed and sworn to before me this 23rd day of April, 1991.

Arlyce Bruun

Arlyce R. Bruun
NOTARY PUBLIC-MINNESOTA
BELTRAMI COUNTY
My Commission Expires SEPT. 25, 1991

LaVerne Maltaisin kirjallinen lausunto. *(The Fund for UFO Research, Inc.)*

AFFIDAVIT

(1) My name is Glenn Dennis.

(2) My address is: [redacted]

(3) I am ( ) employed as: _____ ( ) retired.

(4) In July 1947, I was a mortician, working for the Ballard Funeral Home in Roswell, which had a contract to provide mortuary services for the Roswell Army Air Field. One afternoon, around 1:15 or 1:30, I received a call from the base mortuary officer who asked what was the smallest size hermetically sealed casket that we had in stock. He said, "We need to know this in case something comes up in the future." He asked how long it would take to get one, and I assured him I could get one for him the following day. He said he would call back if they needed one.

(5) About 45 minutes to an hour later, he called back and asked me to describe the preparation for bodies that had been lying out on the desert for a period of time. Before I could answer, he said he specifically wanted to know what effect the preparation procedures would have on the body's chemical compounds, blood and tissues. I explained that our chemicals were mainly strong solutions of formaldehyde and water, and that the procedure would probably alter the body's chemical composition. I offered to come out to the base to assist with any problem he might have, but he reiterated that the information was for future use. I suggested that if he had such a situation that I would try to freeze the body in dry ice for storage and transportation.

(6) Approximately a hour or an hour and 15 minutes later, I got a call to transport a serviceman who had a laceration on his head and perhaps a fractured nose. I gave him first aid and drove him out to the base. I got there around 5:00 PM.

(7) Although I was a civilian, I usually had free access on the base because they knew me. I drove the ambulance around to the back of the base infirmary and parked it next to another ambulance. The door was open and inside I saw some wreckage. There were several pieces which looked like the bottom of a canoe, about three feet in length. It resembled stainless steel with a purple hue, as if it had been exposed to high temperature. There was some strange-looking writing on the material resembling Egyptian hieroglyphics. Also, there were two MPs present.

(8) I checked the airman in and went to the staff lounge to have a Coke. I intended to look for a nurse, a 2nd Lieutenant, who had been commissioned about three months earlier right out of college. She was 23 years of age at the time (I was 22). I saw her coming out of one of the examining rooms with a cloth over her mouth. She said, "My gosh, get out of here or you're going to be in a lot of trouble." She went into another door where a Captain stood. He asked me who I was and what I was doing here. I told him, and he instructed me to stay there. I said, "It looks like you've got a crash; would you like me to get ready?" He told me to stay right there. Then two MPs came up and began to escort me out of the infirmary. They said they had orders to follow me out to the funeral home.

Glenn Dennisin kirjallinen lausunto. *(The Fund for UFO Research, Inc.)*

(9) We got about 10 or 15 feet when I heard a voice say, "We're not through with that SOB. Bring him back." There was another Captain, a redhead with the meanest-looking eyes I had ever seen, who said, "You did not see anything, there was no crash here, and if you say anything you could get into a lot of trouble." I said, "Hey look mister, I'm a civilian and you can't do a damn thing to me." He said, "Yes we can; somebody will be picking your bones out of the sand." There was a black Sergeant with a pad in his hand who said, "He would make good dog food for our dogs." The Captain said, "Get the SOB out." The MPs followed me back to the funeral home.

(10) The next day, I tried to call the nurse to see what was going on. About 11:00 AM, she called the funeral home and said, "I need to talk to you." We agreed to meet at the officers club. She was very upset. She said, "Before I talk to you, you have to give me a sacred oath that you will never mention my name, because I could get into a lot of trouble." I agreed.

(11) She said she had gone to get supplies in a room where two doctors were performing a preliminary autopsy. The doctors said they needed her to take notes during the procedure. She said she had never smelled anything so horrible in her life, and the sight was the most gruesome she had ever seen. She said, "This was something no one has ever seen." As she spoke, I was concerned that she might go into shock.

(12) She drew me a diagram of the bodies, including an arm with a hand that had only four fingers; the doctors noted that on the end of the fingers were little pads resembling suction cups. She said the head was disproportionately large for the body; the eyes were deeply set; the skulls were flexible; the nose was concave with only two orifices; the mouth was a fine slit, and the doctors said there was heavy cartilage instead of teeth. The ears were only small orifices with flaps. They had no hair, and the skin was black--perhaps due to exposure in the sun. She gave me the drawings.

(13) There were three bodies; two were very mangled and dismembered, as if destroyed by predators; one was fairly intact. They were three-and-a-half to four feet tall. She told me the doctors said: "This isn't anything we've ever seen before; there's nothing in the medical textbooks like this." She said she and the doctors became ill. They had to turn off the air conditioning and were afraid the smell would go through the hospital. They had to move the operation to an airplane hangar.

(14) I drove her back to the officers' barracks. The next day I called the hospital to see how she was, and they said she wasn't available. I tried to get her for several days, and finally got one of the nurses who said the Lieutenant had been transferred out with some other personnel. About 10 days to two weeks later, I got a letter from her with an APO number. She indicated we could discuss the incident by letter in the future. I wrote back to her and about two weeks later the letter came back marked "Return To Sender--DECEASED." Later, one of the nurses at the base said the rumor was that she and five other nurses had been on a training mission and had been killed in a plane crash.

(15) Sheriff George Wilcox and my father were very close friends. The Sheriff went to my folks' house the morning after the events at the base and said to my father, "I don't know what kind of trouble Glenn's in, but you tell

your son that he doesn't know anything and hasn't seen anything at the base." He added, "They want you and your wife's name, and they want your and your children's addresses." My father immediately drove to the funeral home and asked me what kind of trouble I was in. He related the conversation with Sheriff Wilcox, and so I told him about the events of the previous day. He is the only person to whom I have told this story until recently.

(16) I had filed away the sketches the nurse gave me that day. Recently, at the request of a researcher, I tried to locate my personal files at the funeral home, but they had all been destroyed.

(17) I have not been paid or given anything of value to make this statement, which is the truth to the best of my recollection.

Gilcan Dennis
(Signature)

8-7-91
(Date)

Signature witnessed by:

Walter G. Haut
(Name) WALTER G. HAUT

EFFECTIVE DATE	MOS	DUTIES PERFORMED	ORGANIZATION AND STATION OR THEATER	NON-DUTY DAYS	TYPE OF REPORT
9Feb42-9Dec42		Officer Candidate School, AA School Cp	Davis, NC (Enl Svc)		
10Dec42	1179	AAA Staff O	Cp Edwards, Mass		
22Jan43	2700	Student Officer	Mil Intel Tng Center, Cp Ritchie, Md	40	
18Apr43	9301	Prisoner of War Interrogation	G-2 Sec, Hq ETOUSA	2	
15Sep43	9332	Interpreter (Italian)	2680 Hq Co, MIS NATOUSA	0	MOP
21Feb44	9301	Liaison G-1 Interpreter	Hq Rome Area Allied Comd, MTOUSA	060	67
1Jul44	9301	Asst G-2	Rome Area Allied Comd, MTO		
28Nov45	9301	G-2 (Tdy CONUS for R&R)	Rome Area Allied Comd, MTO	90	
7Jun46	9301	G-2	Rome Area, MTO	45	
23Mar47	9301	G-2 (TDY)	OACofS, G-2, Wash DC		
21Apr47	0001	Dy Unasg	The Ground Gen Sch, Ft Riley, Kansas		
28Apr47	2520	Prep&Grader O, SpecProjects Br	The Ground Gen Sch, Ft Riley, Kansas		
22Sep47	2520	Exec O, Extension Crs Div	The Ground Gen Sch, Ft Riley, Kansas	12	67-1
1May48	2525	Exec O, Ext Crs Div	S&F The Ground Gen Sch, Ft Riley, Kansas	15	67-1
1Nov48	2525	Exec O, Dept of Non-Resident Instr	Hq TGGS, TGGSC ASU 5021, Ft Riley, Kansas	31	
1Nov49	2525	Sr. Instr Dept of Non-ResidentInstr	Hq TGGS, TGGSC ASU 5021, Ft Riley, Kansas		
1Apr50	2120	Records O, Dept of Non-ResidentInstr	Hq Army Gen Sch, Ft Riley, Kansas	0	67-1
12May50	2700	Student O, Strategic Intel Sch	OAC of S, G-2, 8533rd AAU, WashDC	33	Acad
11Sep50	9301	Intel Staff O, Plans&EstimatesBr, Theater Intel Div, G2 Sec	GHQ, FECOM	14	
1Jan53	9301	Chief Spec Projects Br, G-2 Sec	Hq AFFE, 8000th AU	30	
15Jul53	9300	Intel O, Western Br	OACofS G-2, 8533rd AAU, Wash DC	0	Abrv
26Aug53	9300	TDY StateDept dy/w Psy Strat Bd	OACof S G-2, 8533rd AAU, Wash DC	0	67-3
24Feb54	9301	Intelligence Staff O	8720 DU, ArmySec, OprCoordinatingBd, WashDC	15	Ltr
1Jun54	9301	Intelligence Staff O	8720 DU, ArmySec, OprCoordinatingBd, WashDC	25	67-3
1Jun55	9301	Intelligence Staff O	8720 DU, ArmySec, OprCoordinatingBd, WashDC	39	67-3
1Jun56	9301	Intelligence Staff O	Army Sec, OprCoordinatingBd(8720), WashDC	20	67-3
20Oct56	0001	Casual(P27DASO19udtd24Sep56)	Enroute to Ft Bliss, Texas	1	None
21Oct56	0006	StuO Assco SAMDA(4h-U-4B)/1-57(TDY BtryD,2dBn(StuOff)SchBrig,AAA&GM Sch(4054)FtBliss,Tex)	1st GM Brig(4055)AAA and GMCen,FtBliss Tex	0	Acad
7Feb57	2520	Insp of Tng	HqlstGMGp(SAM)FtBlissTexas	29	None
8Mar57	1180	UmpireTDYw/ExKingColeFtPolkLa.	HqlstGMGpFtBlissTexas	42	None
19Apr57	2520	Insp of Tng	HqlstGMGpFtBlissTexas	12	Adm
4May57	2520	Insp of Tng	HqlstGMGpFtBlissTexas	18	None
30Jun57	1180	BnComdr,O/S#2TDYw/BtryAlatGMBn (SAM)1stGMGpFtBlissTexas	USAREUR (GER)		
20Jun57	1180	(1)BnComd, (2)Op Exec O	HqlstGMGpTDYw/Hq2dGMGpFtBlissTexas	9	67-4
27Aug57	1180	BnComdr,O/S#2TDYw/BtryAlatGMBn(SAM) 1atGMGpFtBlissTex	USAREUR (German)	0	67-4
13Sep57	0001	Casual	Enroute to USAREUR (Germany)	22	None
31Oct57	1180	Battalion Comdr	Hq Btry 552d AAA Msl Bn (NIKE)	67	67-4
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	0	67-4

Otos Yhdysvaltojen armeijan sotilasarkistoista, joka todistaa everstiluutnantti Philip J. Corson palvelusuran Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusneuvoston alaisuudessa. *(US Army Archives)*

CENTRAL INTELLIGENCE GROUP
2430 E Street, N. W.
Washington 25, D. C.

19 SEP 1947

MEMORANDUM FOR THE MILITARY ASSESSMENT OF THE JOINT INTELLIGENCE COMMITTEE

SUBJECT: Examination of Unidentified Disc-like Aircraft near Military Installations in the State of New Mexico: A Preliminary Report

1. Pursuant to the recent world events and domestic security problems within the Atomic Energy Commission, the intelligence reports of so-called "Flying Saucers" and the intrusion of unknown aircraft over the most secret defense installations, a classified intelligence project is warranted. The National Security Act of 1947 established a Central Intelligence Agency under the National Security Council. When the Director of Central Intelligence assumes his official responsibilities, the National Intelligence Authority is abolished the files pertaining to unidentified aircraft sightings, intelligence personnel and funds of the Central Intelligence Group will be transferred to the Agency.

2. The recovery of unidentified planform aircraft in the state of New Mexico on 6 July 1947, ten miles northwest of Cocura Peak, and a debri field 75 miles northwest of the Army's 509th Atomic Bomb Group, Roswell Army Air Field, is confirmed. A subsequent capture of another similar craf 30 miles east of the Army's Alamogordo Army Air Field on 5 July 1947, has convinced the Army Air Forces S-2, Army C-2 and Navy ONI, that the craft and wreckage are not of US manufacture.

3. Until a clear directive from the President is issued, there can be no co-ordinated scientific examination of the objects in question. Currently, the core material is being secured at the Naval Research Laboratory hanger facilities at the White Sands Proving Ground, the Sandia Base facilities (Armed Forces Special Weapons Project), Alamogordo AAF and the Aero Medical Research facilities at Randolph Field, Texas.

4. The research scientists at the Air Forces Research and Development Center, Wright Field, are utilizing their test facilities and a new biological laboratory in an on-going study program. The offices of the JEDB, FBI and the State Department are assisting the Joint Intelligence Committee in acquiring any intelligence from MI5 and MI6 on possible Soviet long-range reconnaissance aircraft/missile research and development tests.

/S/

R. H. HILLENKOETTER
Rear Admiral, USN
Director of Central Intelligence

TOP SECRET/EYES ONLY

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun johtajan, kontra-amiraali Roscoe Hillenkoetterin kirjoittama muistio, jossa viitataan Uudesta Meksikosta heinäkuussa 1947 takavarikoituihin lentäviin kiekkoihin. *(Timothy Cooper)*

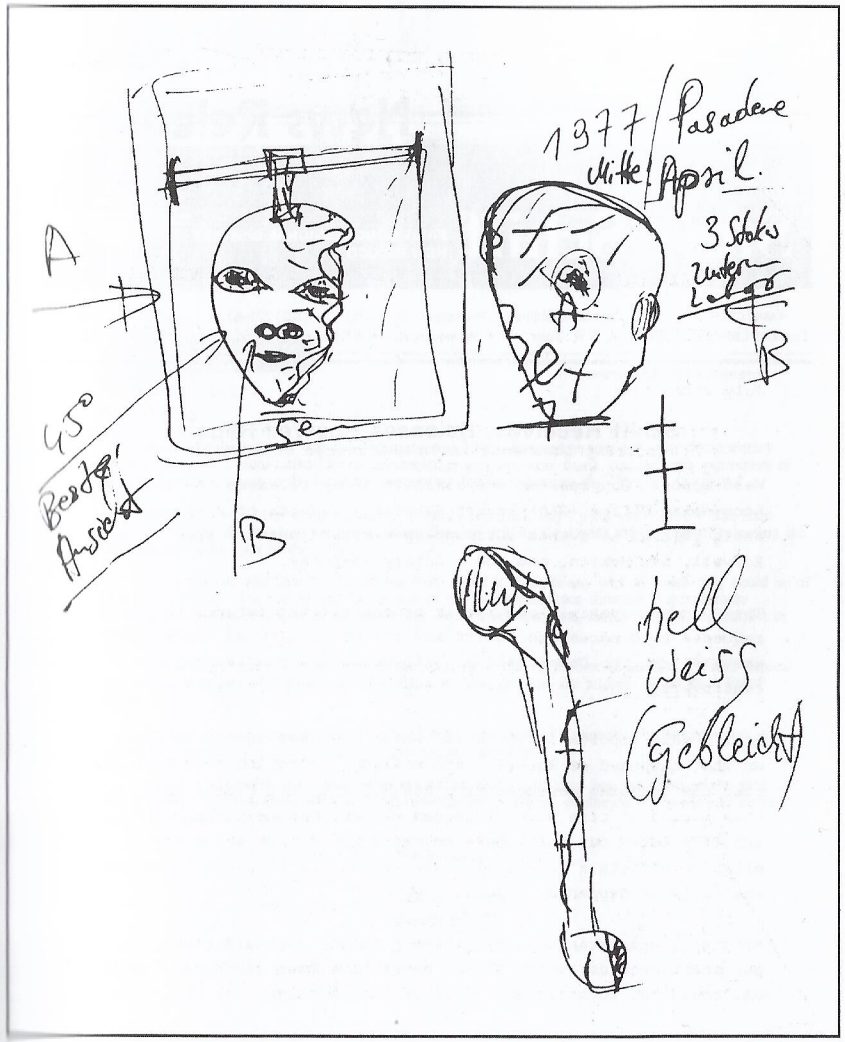

Puolalaisen biofyysikon tohtori Crisin piirrokset yhdestä Uudesta Meksikosta haltuun otetuista muukalaisista. *(Andreas von Retyi)*

08/02/95 16:36 ☎ 002/003

News Release

U.S. CONGRESSMAN
Steve Schiff FIRST CONGRESSIONAL DISTRICT NEW MEXICO

WASHINGTON OFFICE: 2404 Rayburn Building • Washington, D.C. 20515 • (202) 225-6316 • FAX (202) 225-4975
DISTRICT OFFICE: 625 Silver Ave., S.W., Suite 140 • Albuquerque, NM 87102 • (505) 766-2538 • FAX (505) 766-1674

Immediate Release
July 28th, 1995

J. Barry Bitzer
(202) 225-2245

Schiff Receives, Releases Roswell Report

(missing documents leave unanswered questions)

Washington: Congressman Steve Schiff today released the General Accounting Office (GAO) report detailing results of a records audit related to events surrounding a crash in 1947, near Roswell, New Mexico, and the military response.

The 20 page report is the result of constituent information requests to Congressman Schiff and the difficulty he had getting answers from the Department of Defense in the now 48-year-old controversy.

Schiff said important documents, which may have shed more light on what happened at Roswell, are missing. "The GAO report states that the outgoing messages from Roswell Army Air Field (RAAF) for this period of time were destroyed without proper authority." Schiff pointed out that these messages would have shown how military officials in Roswell were explaining to their superiors exactly what happened.

"It is my understanding that these outgoing messages were permanent records, which should never have been destroyed. The GAO could not identify who destroyed the messages, or why." But

-more-

Kongressiedustaja Steven Schiffin toimiston lehdistötiedote Roswellin tapahtumien tutkimuksista. *(US Congress)*

STEVEN SCHIFF
FIRST DISTRICT, NEW MEXICO

COMMITTEES:
SCIENCE, SPACE, AND TECHNOLOGY
JUDICIARY
STANDARDS OF OFFICIAL CONDUCT
GOVERNMENT OPERATIONS
SUBCOMMITTEE ON HUMAN RESOURCES AND INTERGOVERNMENTAL RELATIONS
RANKING MEMBER
REPUBLICAN RESEARCH COMMITTEE
TASK FORCE ON CRIME
CHAIRMAN

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, DC 20515-3101

May 24, 1994

PLEASE REPLY TO:
☐ WASHINGTON OFFICE:
1009 LONGWORTH BUILDING
WASHINGTON, DC 20515-3101
(202) 225-6316

☐ DISTRICT OFFICE:
625 SILVER AVENUE, SW
SUITE 140
SILVER SQUARE
ALBUQUERQUE, NM 87102
(505) 766-2538

Timothy C. Good
[redacted]

Dear Timothy:

It was an honor to meet you last February and I look forward to viewing your documentary when it arrives. I would also like to acknowledge and sincerely thank you for your expression of support for my request to the General Accounting Office regarding the "Roswell Incident."

My intention in this effort has been variously reported, but I want you to know that I am intent on finding the military and government files on this incident with the purpose of releasing the information in the files to the public.

Many people who have contacted me have asked if there is any way in which they could be of help in my effort. I would appreciate copies of any correspondence directed to government departments or agencies specifically regarding the Roswell Incident, along with the department or agency reply.

If you or someone with whom you are acquainted has such correspondence, I would request that you send copies of it to my District Office in Albuquerque, the address of which is listed above.

Further, I would be grateful to learn of other Members of Congress who are now, or, who before me, pursued this same issue with government agencies.

Again, I appreciate your support in this effort, and I will keep you informed on the progress of my inquiry. If you have additional information, or questions, please do not hesitate to contact me. I will always be pleased to hear from you.

Sincerely,

Steven Schiff

SS:md

THIS STATIONERY PRINTED ON PAPER MADE OF RECYCLED FIBERS

6. Piiritystilanne

Samana päivänä kuin Roswellin lautasesta uutisoitiin eri puolilla maailmaa, Yhdysvaltain ilmaliikennekeskus ilmoitti armeijan ilmavoimien C-54 -miehistönkuljetuskoneen kadonneeksi matkallaan Bermudasta Floridaan. Miehistön arveltiin joutuneen veden varaan, sillä meressä havaittiin kaksi istuinta ja lentokoneen jäämistöä.[1] Tapahtumilla ei välttämättä ole mitään yhteyttä, mutta kuten Jon Andy Kissner listaa seuraavassa, lentokoneonnettomuudet jatkuivat kuluvan kuukauden aikana:

13.7.

- DC-3:n moottorit pysähtyvät, ja kone tippuu suoalueelle Floridassa. 22 matkustajaa menehtyy ja 15 loukkaantuu.
- American Airlines -lentoyhtiön DC-4 tekee hätälaskun Newfoundlandiin (reittilennon alkuperäinen määränpää Shannon). Koneen moottorit "sammuivat" kesken lennon.
- Yhdysvaltain laivaston Corsair-hävittäjä räjähtää New Jerseyn Harbourtonissa. Pilotti menehtyy onnettomuudessa.
- Yhdysvaltain armeijan reservin lentäjä menehtyy harjoituslennollaan.

14.7.

- Kaksi Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien lentokonetta törmää kesken lennon lähellä Frankfurtia.

20.7.

- Kahdeksan Ison-Britannian kuninkaallisen laivaston miehistön jäsentä menehtyy kolmessa lento-onnettomuudessa (kaksi Firefly-hävittäjää ajautui kiinni toisiinsa, ja kaksi Seafire-hävittäjää epäonnistuu laskeutumisyrityksessään HMS *Theseus* -lentotukialukselle).

21.7.

- Argentiinalainen kuljetuslentokone ei kykene pysähtymään kiitoradalle. 17 ihmistä menehtyy sen vyöryessä päin ihmisjoukkoa.
- Kaksi Yhdysvaltain merijalkaväen lentokonetta lukkiutuu yhteen El Toron lentokentän yläpuolella Kaliforniassa. Onnettomuudessa menehtyy yksi ihminen.
- Kaksi Yhdysvaltain 5. ilmavoimien pilottia menehtyy koneiden törmätessä Tokion lähettyvillä.[2]

P-80 Shooting Star -hävittäjä (samankaltainen kuin Murocin lentotukikohdan hävittäjä, josta kerroin edellisessä luvussa) laskeutui 15.7.1947 Carrizozon moottoritie 380:lle vain 40 kilometriä lounaaseen Coronan maahansyöksypaikalta (Carrizozon pieni kaupunki sijaitsi aivan White Sandsin koeaseman liepeillä). Kissner:

> "P-80 odotteli Carrizozossa tehtävänään toimia ilmatukena takavarikointioperaatiota varten. Ilmasuojaus oli tärkeää, sillä olihan mahdollista, että toinen lentävä kiekko yrittäisi estää operaation suorittamisen. Ehkä kiekko yrittäisi saada haltuunsa maahansyöksyssä menehtyneet miehistön jäsenet.
>
> Yhtä hävittäjää pidettiin valmiustilassa Marchin lentokentällä Kaliforniassa ikään kuin varotoimenpiteenä sille, että jotain sattuisi tapahtumaan. P-80 lepäsi moottoritie 380:n sivussa, ja Fort Blissistä lähetetty Yhdysvaltain armeijan tankkiauto kävi täyttämässä koneen tankin. Peitetarinan mukaan hävittäjän polttoaine 'oli lopuillaan' sen jouduttua lentämään myrskyssä. Neljän päivän aikana Carrizozon 'lentokentälle' (kaistale aavikolla) tai moottoritie 380:lle laskeutui ainakin kaksi C-47 -konetta, yksi 'armeijan kuljetuskone' ja P-80 -hävittäjä. Kaikki laskeutumiset olivat 'välipysähdyksiä'.
>
> 18. heinäkuuta kapteeni Floyd G. Soule ajoi hävittäjänsä moottoritielle lähtövalmiuteen. Saavutettuaan sakkausnopeuden ja kiihdytettyään

koneen 120 kilometrin tuntinopeuteen, hän veti ohjaussauvasta koneen irti moottoritien pinnasta noin 30 metrin korkeuteen, muttei saanut konetta nousemaan sen korkeammalle. Hävittäjä kaarsi äkkinäisesti oikealle nokka maahan sojottaen.[3] Silminnäkijän kertoman mukaan, hävittäjä lensi erittäin nopeasti, ja ilman mitään näkyvää syytä kääntyi yhtäkkiä ympäri. Pilotin hallinnasta karannut P-80 törmäsi Monte Vistan bensa-asemaan. Hävittäjä ja bensa-asema räjähtivät samanaikaisesti. Onnettomuudessa menehtyi kapteeni Soulen lisäksi Carrizozosta kotoisin ollut Joe Drake. Neljä muuta loukkaantui."[4]

Paikalle oli saapunut useita ihmisiä seuraamaan hävittäjän lähtöä. Sanomalehden mukaan P-80 "ei kohonnut tieltä juuri ollenkaan", mutta Kissnerin lähde kertoo hävittäjän nousseen noin 30 metrin korkeuteen. Ehkä on syytä mainita, että syyskuussa 1947 tapahtuneista neljän merkittävän P-80 hävittäjäonnettomuuden katsottiin aiheutuneen siitä, etteivät siivekkeet olleet saaneet alleen tarpeeksi painetta. Tämä taas oli aiheuttanut koneen hallinnan menetyksen sivusuunnassa. Tällä syyllä selitettiin myös viisi muuta lentoonnettomuutta. Kolme ensimmäistä, kaiken kaikkiaan 29 kuolemaan johtaneesta P-80/F-80 hävittäjäonnettomuudesta, johtui siis koneen hallinnan menetyksestä sivusuunnassa.[5] Kissner oli ensimmäinen, joka yhdisti edellä kerrotun tragedian lentävän kiekon takavarikointioperaatioon:

"En ihmettele ollenkaan mikseivät muut ajatelleet tätä yhteyttä... eihän siitä kerrottu kuin muutamassa paikallislehdessä. Yhdysvaltain ilmavoimien tutkimus Roswellin tapahtumista vuodelta 1994 väittää, ettei lentokoneonnettomuuksia sattunut noihin aikoihin Roswellissa tai sen lähialueilla. Itse asiassa, ilmavoimat kertoi menettäneensä heinäkuussa 1947 Uuden Meksikon alueella vain viisi lentokonetta, joista yksi oli kertomani P-80 -hävittäjä. En löytänyt mistään mainintoja näistä neljästä muusta lento-onnettomuudesta."[6]

Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien kaksimoottorinen Mitchell B-25 -pommikone syöksyi maahan Washingtonin Kelsossa 1.8.1947. Onnettomuudessa menehtyneet pilotit, kapteeni William Davidson ja luutnantti Frank Brown, olivat 4. ilmavoimien päämajan tiedustelu-upseereita asemapaikkanaan Kalifornian Hamilton Field. Kaksi muuta kyydissä ollutta pelastui laskuvarjojen ansiosta. Davidson ja Brown olivat paluumatkalla Washingtonin Tacomasta, jossa he olivat haastatelleet Kenneth Arnoldia ja kapteeni Edward Smithiä, jotka olivat raportoineet ufohavainnoistaan jo aiemmin tuona kesänä.

Smith ja Arnold olivat joutuneet osaksi monimutkaista ja epämääräistä Maury Islandin välikohtausta, joka tapahtui 21. heinäkuuta. Veneilemässä olleet silminnäkijät, ja aluksen kapteeni Harold Dahl kertoivat nähneensä kuuden lentävän kohteen kiertelevän Puget Soundin yläpuolella. Yhden kohteista väitettiin syösseen "kuonaa", josta osa tippui itse veneeseen.

Arnold ja Smith esittelivät tiedustelu-upseerit Fred Crismanille. Tämä salaperäinen tapauksen tutkijaksi nimetty henkilö oli työskennellyt aiemmin vastavakoilussa, myös CIA:n niin sanotuissa "mustissa operaatioissa". Crisman antoi upseereille tapaamisen lopussa painavan laatikon, joka sisälsi suurikokoisia näytekappaleita takavarikoidusta materiaalista. Laatikko lastattiin myöhemmin B-25:n kyytiin McChordin kentällä. Arnold huomautti, että kappaleet näyttivät erilaisilta verrattuna niihin alumiinityyppisiin metalleihin, joita Crisman oli näyttänyt heille aiemmin.

Arnold ja Smith olivat joutuneet moniin outoihin ja epämiellyttäviin tilanteisiin Maury Island -tutkinnan yhteydessä. He miettivät olisiko rahti voinut aiheuttaa B-25:n maahan syöksymisen? Laskuvarjon ansiosta pelastunut todistaja kertoi toisen B-25:n moottorin leimahtaneen liekkeihin noin 20 minuuttia nousun jälkeen, ja koska hätäsammutusjärjestelmä ei toiminut, lentäjät käskivät kyydissä olleet kaksi matkustajaa pelastamamaan itsensä. Jostain syystä lentäjät eivät hypänneet perässä. Arnold kirjoitti asiasta:

"Armeija ei koskaan selvittänyt sitä, mikseivät lentäjät ilmoittaneet ongelmistaan radion kautta. Entä miksi heillä ei ollut laskuvarjoja? Kyydistä pelastunut matkustaja kertoi, että hänen käskettiin hypätä reilu kymmenen minuutin kuluttua tulen syttymisestä..."[7]

Yhdysvaltain laivaston lentotukialuksen lentokone syöksyi maahan Teksasissa Fort Hancockin lähistöllä 3.8.1947. Koneen lentäjä oli ottanut yhteyttä Biggsin lentotukikohtaan hieman ennen onnettomuutta varoittaen näitä: "Polttoaine on lopuillaan, kohta rysähtää." Kissner kertoi, että "onnettomuuspaikalle lähetetty ambulanssi karkasi kuskin hallinnasta törmäten rekkaan. Tapaturma kirjattiin autoonnettomuudeksi, eikä maahansyöksyneestä lentokoneesta mainittu mitään."[8]

Reittiä Tokio–Kwajalein Saaret–Honolulu matkannut B-17 -pommikone syöksyi mereen Honolulun eteläpuolella 16.8.1947. Koneen kyydissä olleet yhdeksän miehistön jäsentä ja Yhdysvaltain

poliittinen neuvonantaja Japanin miehitysjoukoille joutuivat haita kuhisevan veden varaan. Kolme pelastui, muita ei koskaan löydetty.[9] Onnettomuuden syyksi ilmoitettiin "polttoaineen loppuminen".

Lentokoneiden polttoaineiden kulutusta näyttää olevan yllättävän vaikea arvioida. En usko, että kovinkaan moni lentäjä lähtee lennolle tarkistamatta polttoaineen määrää. Lento-onnettomuuksien toinen tavallinen syy olivat moottoriviat. Ehkä monet lentoturmat voidaankin selittää vetoamalla näihin yleisimpiin syihin, mutta se ei poista jo esittämääni tosiasiaa: tuntemattomien lentoalusten tiedetään aiheuttaneen häiriöitä lentokoneiden moottorien toimintaan jo toisesta maailmansodasta lähtien. Asiantuntijoidenkin on vaikea selittää miksi täysin toimintakykyinen hävittäjä ei kykene irtautumaan maasta lähtökiihdytyksessä. Kissner:

> "Lentokoneen nousun kyseisen kaltaisessa tilanteessa voi oikeastaan estää vain kaksi asiaa; jos lentokone ei saavuta suhteellista ilmanopeutta, jolloin sen ylipaino on saavuttanut tilan, jota kutsutaan tiheyskorkeudeksi tai jos jokin pitää sitä aloillaan, jonka seurauksena lentokone ei kykene lentäessään 'säilyttämään korkeuttaan'. Tämä on kuitenkin erittäin harvinaista...
>
> Vain harvat tiesivät, että Yhdysvaltojen kansallinen turvallisuus oli todella uhattuna kesällä 1947. Siinä ei ollut kyse Neuvostoliitosta, Itä-Euroopasta, Kiinan vallankumouksesta, Koreasta tai ydinpommin uhasta. Se oli täysin uutta teknologiaa, jonka aseistukselle ei löytynyt vertailukohdetta maapallolta. Kyse oli teknologiasta, jota parhaat tieteentekijämmekään eivät ymmärtäneet..."[10]

Samoihin aikoihin Neuvostoliitossa

Sergei P. Korolyev oli aikanaan yksi Neuvostoliiton tunnetuimpia rakettitieteentekijöitä.[11] Venäjän tiedeakatemian jäsenen, ja insinööritieteiden professorin Valery P. Burdakovin mukaan Korolyev kutsuttiin heinäkuussa 1947 valtion turvallisuuspalvelun päämajaan Moskovaan, jossa hänelle kerrottiin, että itse Stalin oli käskenyt haetuttaa hänet paikan päälle. Tämän jälkeen Korolyev ja ryhmä kääntäjiä vietiin erityiseen huoneistoon. Heille annettiin lukuisia ulkomaisia asiakirjoja lentävistä lautasista, joista jotkin sivusivat myös Roswellin tapahtumia. Heille annettiin kolme päivää aikaa selvittää mistä asiassa on kysymys.

Ajan umpeuduttua Korolyev vietiin tapaamaan Stalinia, joka halusikin heti tietää olivatko nämä epämääräiset kohteet uhka valtiolle? Korolyev vastasi, etteivät kohteet vaikuta vihollisten aseilta, mutta ilmiö on kuitenkin olemassa. Korolyev kertoi myöhemmin, että Stalin oli käyttänyt neuvonantajinaan ilmiöön liittyvissä kysymyksissä useita muitakin tieteentekijöitä, jotka olivat päätyneet vastaaviin päätelmiin hänen kanssaan.[12]

Vuonna 1947 neuvostoarmeijan ilmatorjuntatykistöt joutuivat tositoimiin Etelä-Kaukasian sotilasalueella, jonka ilmatilaan Turkin puolelta tunkeutunutta sikarinmuotoista kohdetta ne koettivat pudottaa. Tykkien tiedettiin kantavan 12 kilometriin saakka, mutta kohde kaasutteli tykkien tulilinjalta vuorien taakse turvaan lentäen noin neljän kilometrin korkeudessa. Tilanne ei mairitellut rajavartioinnista vastannutta armeijan yksikköä, olihan kohde lentänyt läpi useista turvajärjestelmistä. Tilannetta johtanut sotilastaho antoi käskyn, ettei kohteen lentonopeutta, 2000 kilometriä tunnissa kirjattaisi raportteihin.[13]

Muistio

Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien materiaalihallinnan (AMC) komentaja kenraaliluutnantti Nathan F. Twining lähetti syyskuussa 1947 salaisen kolmisivuisen kirjeen armeijan ilmavoimien tiedustelupäällikölle, prikaatinkenraali George Schulgenille (katso kuvaliite luvun lopusta). Twining kertoo kirjeessään, ettei "ilmiö ole kuvitteellinen tai mielikuvituksen tuotetta", ja miten "jotkin tunnistamattomista kohteista vaikuttavat olevan kiekon muotoisia ja lentokoneen kokoluokkaa".

Twining väittää kirjeessään "ettei oletetuista maahansyöksyistä ole tarpeeksi fyysistä todistusaineistoa". Tiedon osastoimiseen liittyvä tietotarveperuste auttaa meitä ymmärtämään tämän kommentin. Niiden henkilöiden, jotka kykenivät hoitamaan työnsä ilman tätä tietoa, ei tarvinnut tietää maahansyöksyneistä kiekoista. Tiedonkerääjän ei taas tarvitse tietää mihin hänen keräämiään tietoja käytetään tai miksi.

Yhdysvaltain armeijan ilmavoimat (USAAF) muuttui Yhdysvaltain ilmavoimiksi (USAF) 1.10.1947. Ilmavoimien tiedustelun

vaatimusten määrittelyosasto (AIRD) valmisteli samassa kuussa "kokoelmamuistion", joka luokiteltiin salaiseksi, ja lähetettiin allekirjoitettavaksi kenraali Schulgenille. Muistioon listattiin "kuinka tiedustelun tulee toimia lentävien lautasten tyyppisten lentoalusten kanssa". Se sisälsi suurimman osan AMC:n kokoamista ilmiöön liittyvistä tiedoista. Muistio alkaa seuraavasti:

> "Niin sanotuista 'lentävistä lautasista' on raportoitu laajalti eri puolilta maailmaa, muun muassa Yhdysvalloista, Alaskasta, Kanadasta, Unkarista, Guamista ja Japanista. Useat ammattitaitoiset havainnoitsijat, esimerkiksi Yhdysvaltain ilmavoimien upseerit, ovat raportoineet kyseisen kaltaisista kohteista."

Muistion loppuun on listattu lautasten alkuperään liittyvää teknistä informaatiota, josta selviää, että niiden oletettiin olevan peräisin joko Saksasta tai Neuvostoliitosta.[14]

Thomas Mantell

Godmanin lentotukikohdan lennonjohto pyysi 7.1.1948 neljää kapteeni Thomas Mantellin johtamaa kansalliskaartin ilmavoimien F-51 Mustang -hävittäjää ottamaan selvää Godmanin läheisyydessä havaitusta tunnistamattomasta lentoaluksesta. Asiasta tehty virallinen selonteko kuvaa tapahtumia seuraavasti:

> "Kolme konetta alkoi lähestyä kohdetta. NG336:n lentäjänä toiminut Hendricks jatkoi matkaansa ja laskeutui Standfordin lentokentälle 15.01 (keskilännen aikaa). Hammond (NG737) ja Clements (NG800) nousivat kuuteen kilometriin yhdessä Mantellin kanssa, mutta siirtyivät sitten takaisin alkuperäiselle reitilleen hapen puutteen vuoksi. He laskeutuivat kentälle 15.40. Mantell jatkoi lähestymistään kohdetta kohti. Standfordin operaattori otti yhteyttä Wright Fieldin palvelukeskukseen 17.50 (Itä-USA:n aikaa) ilmoittaen, että NG3869:n lentäjä Mantell oli syöksynyt maahan 3,2 kilometrin päähän Kentuckyn Franklinista, noin kello 16.45 (keskilännen aikaa). Onnettomuus aiheutti lentokoneeseen suuria vaurioita ja Mantell menehtyi."[15]

Ensimmäisen virallisen selityksen mukaan Mantell jahtasi Venusta. Planeetta vaihtui myöhemmin Skyhook-palloksi. Viranomaisten mukaan Mantell oli pyörtynyt happivajeen seurauksena ja menettänyt hallinnan koneesta. Asia ei ole kuitenkaan näin yksinkertainen.

Ilmavoimien esikunnan ja laivastotiedustelun vuonna 1948 salaiseksi/huippusalaiseksi luokittelema ufotutkimus paljastaa seuraavaa:

> "Vaikka voimmekin olettaa lento-onnettomuuden aiheutuneen happivajeesta lentäjän viimeinen viesti lennonjohtotorniin kuului 'se vaikuttaa valtavan suurelta metalliselta kohteelta. Kohde on suoraan edessäni, hieman lentokorkeuteni yläpuolella... Yritän lähestyä sitä...'"[16]

Lentoturmasta liikkuu ristiriitaisia kertomuksia. Rouva Philips kuuli lentokoneen lentävän hänen Franklinissa sijaitsevan maalaistalon ylitse. Hänen mukaansa sen moottorit päästivät outoa ääntä. Seuraavaksi ulkoa kantautui kova räjähdys. Rouva Philips juoksi ulos ja näki lentokoneen törmänneen parin sadan metrin päähän talosta. Opiskelija Barbara Hayes kuitenkin väittää nähneensä lentokoneen räjähtäneen ilmalennon aikana.[17]

Tapausta tutkinut John Timmerman sai mielenkiintoista informaatiota Yhdysvaltain ilmavoimien ilmakehä- ja avaruustutkimusaseman lääketieteellisessä laboratoriossa työskennelleeltä biologiselta antropologilta, Edward Hertzbergiltä. Tämä oli keskustellut maahansyöksyä tutkineen Carl O. Horstin kanssa. Mustang-hävittäjä olikin pirstoutunut jo siinä vaiheessa, kun Mantell yritti nousta lähelle kohdetta. Hertzberg kertoi Timmermanille seuraavaa:

> "Se Skyhook-pallo väite on täyttä hevonkukkua. Kohde oli ufo. Sadat Godmanin lentotukikohdan työntekijät näkivät sen leijuvan hyvän aikaa kiitoradan yläpuolella, jo ennen kuin Mantell ja muut pyysivät lupaa laskeutua. Siitä se sitten kiihdytti pystysuoraan kohti taivasta."[18]

Kerroin jo aiemmin Yhdysvaltain ilmavoimien entisen tiedusteluupseerin Leonard Stringfieldin ufokokemuksesta ja hänen osallisuudestaan ilmavoimien ufotutkimuksiin 1950-luvulla. Hän kertoi minulle Mantellin tapauksesta:

> "Siitä tapauksesta liikkuu mitä ihmeellisimpiä juttuja, mutta luotettavin lienee Mantellin hävittäjälaivueessa lentäneen pilotin kertomus. Sain tietää luotettavasta lähteestä, että tämä toinen lentäjä näki lento-onnettomuuden omin silmin. Hän kertoi Mantellin jahdanneen ufoa, koska ainoastaan hänellä oli mukanaan asianmukainen happinaamari noille korkeuksille. Mantell sanoi kohteen myös ampuneen 'valojuova-ammuksia'. Lentäjä kertoi, että yksi noista 'ammuksista' tuhosi Mantellin koneen! Tämän tapauksen jälkeen, armeija salasi kaikki vastaavanlaiset, onnettomuuteen päätyneet kohtaamiset."[19]

Tilannearviointi

Yhdysvaltain ilmavoimien teknisen tiedustelun keskus (ATIC) päätti elokuussa 1948 tehdä tapahtumista niin sanotun tilannearvion (ATIC kuului aiemmin Twiningin johtaman materiaalihallinnan T-2 osastoon). Kapteeni Edward J. Ruppelt oli yksi harvoista, jotka saivat luettavakseen 5.8.1948 päivätyn huippusalaisen selonteon. Hänen mukaansa ATIC:n tutkimukset päätyivät siihen olettamukseen, etteivät tunnistamattomat lentävät kohteet olleet peräisin maapallolta. Esikuntapäällikkö kenraali Hoyt S. Vandenberg totesi todistusaineiston riittämättömäksi, vaikka ATIC:n jäsenet matkustivat Pentagoniin saakka vakuuttaakseen kenraalin tutkimustuloksistaan. Muutaman kuukauden kuluttua Vandenberg määräsi selonteon poltettavaksi (katso kuvaliite luvun lopusta).[20] Ruppelt kertoi majuri Donald Keyhoelle, että "kenraalin mukaan selonteon julkistaminen olisi aiheuttanut ihmisissä vain pakokauhua. Kuinka me voisimme vakuuttaa kansalaisille, etteivät muukalaiset ole vihamielisiä, jos emme tienneet sitä itsekkään?"[21]

Aiemmin huippusalaiseksi luokiteltu selonteko "Analysis of Flying Object Incidents in the US" julkistettiin vuonna 1985 vastauksena siitä tehtyyn tiedonvapausanomukseen (katso kuvaliite luvun lopusta). 10.12.1948 päivätty selonteko vaikuttaa edellä kerrotun tilannearvion leikatulta versiolta:

> "On totta, että joitakin lentäviä kohteita on havaittu, mutta niiden tunnistaminen ja alkuperän selvittäminen ei ole täysin kiistatonta."[22]

Asiasta kerrotaan jo selkeämmin Yhdysvaltain ilmavoimien Euroopan joukko-osaston raportissa vuodelta 1948 (julkistettu 1997):

> "Olemme olleet jo jonkin aikaa huolissamme raporteista, jotka koskevat lentäviä lautasia. Niistä tehdään havaintoja jatkuvasti; viime viikolla yhden nähtiin leijuvan saksalaisen Neubibergin lentotukikohdan yläpuolella noin 30 minuutin ajan. Raportit tulevat lukuisilta eri havainnoitsijoilta niin laajalti, että olemme vakuuttuneita siitä, ettei ilmiötä voi vain sivuuttaa. Niistä pitää kuitenkin saada selko, vaikka se tarkoittaisikin sitä, että joutuisimme toteamaan perinteiset tiedustelumenetelmämme riittämättömiksi.
>
> Upseerimme ottivat aiheen esille vieraillessaan Ruotsin ilmavoimien tiedustelupalvelussa. Ruotsalaisten mukaan monet luotettavat ja teknisesti tietotaidoiltaan ammattitaitoiset ihmiset ovat päätyneet tutkimuksissaan siihen, että 'nämä ilmiöt kertovat erittäin kehittyneestä teknisestä osaamisesta, jollaista minkään maanpäällisen kulttuurin ei tiedetä hallitsevan tällä hetkellä'. He olettavatkin, että nämä kohteet ovat jonkin meille aiemmin tuntemattoman teknologian tuotoksia, jotka saattavat olla maan ulkopuolista perua.
>
> Yksi kohteen nähneistä oli ruotsalainen tekniikan asiantuntija, joka havaitsi kohteen kotinsa lähettyvillä sijaitsevan järven laitamilta. Hän painoi mieleensä kohteen atsimuuttikulman tämän syöksyessä tai laskeutuessa järveen. Ruotsin tiedusteluviranomaiset pitivät hänen havaintoaan uskottavana, joten he lähettivät paikalle meripelastusryhmän. Operaatiota suoritettiin samaan aikaan kun upseerimme vierailivat tiedustelupalvelussa. Sukeltajat löysivät järven pohjasta kartoittamattoman kraatterin. Meillä ei ole tapauksesta enempää tietoa, mutta ruotsalaiset lupasivat informoida meitä tutkimuksien edistymisestä. He pitävät todistajan kertomusta luotettavana ja olettavat lentävän lautasen synnyttäneen järven pohjukasta löydetyn kraatterin. Heidän merenmittaustaulukoidensa mukaan järvessä ei pitäisi olla tuota painaumaa.
>
> Kyseinen teoria kohteiden alkuperästä synnyttää tusinoittain lisäkysymyksiä. Vaikka se kyseenalaistaakin oman ajattelutapamme, emme aio teilata täysin tätä lähestymistapaa, vaan koetamme suhtautua aiheeseen avoimin mielin..."[23]

Havainnot jatkuvat

Tunnistamattomia lentäviä kohteita havaittiin lisääntyvissä määrin joidenkin Yhdysvaltojen suojatuimpien rakennuksien, esimerkiksi Los Alamosin atomienergiakomission laitoksen lähettyvillä. Yhdysvaltain ilmavoimien toukokuussa 1949 tekemä tiedusteluraportti kuvaa hyvin viranomaisten huolestuneisuutta ilmiöstä (katso kuvaliite luvun lopusta).

Ilmavoimien tiedusteluosaston johtaja kenraalimajuri Charles P. Cabellin ja ilmavoimien tieteellisen neuvoa-antavan lautakunnan puheenjohtaja tohtori Theodore von Karmanin johtama tutkimusryhmä tapasi ensikertaa 16.2.1949 Los Alamosin kansallisessa laboratoriossa pidetyssä kokouksessa.[24] Paikalle kutsuttujen tieteentekijöiden ja sotilasviranomaisten joukossa olivat muun muassa ydinfyysikko tohtori Edward Teller ja Uuden Meksikon yliopiston tähtitieteilijä Lincoln LaPaz, joka oli havainnut tuntemattoman lentävän kohteen joulukuussa 1948. LaPaz – jolla muuten oli huippu-

salainen turvallisuusluokitus – kertoi paikallaolijoille, ettei ilmiötä voitu pitää pelkkinä tulipalloina tai meteoriitteina. Hänen mukaansa ilmiö oli edelleen selittämätön.[25]

Keski-Teksasin Camp Hoodin Killeen -tukikohdan turvatarkastajat havaitsivat tunnistamattomia lentäviä kohteita tukikohdan lähettyvillä 6.3.1949.[26] Saman kuun aikana tehtiin useita raportteja "epätavallisista valoista". Yhdessä tapauksista kahdeksan valoa lensi suoraan 4. armeijan 2. panssaridivisioonan yläpuolella.

Charles B. Moore ja neljä muuta sotilasta havaitsi tunnistamattoman lentävän kohteen jäljittäessään sääpalloa Uuden Meksikon Arreyn lähistöllä 24.4.1949. Kohde matkasi korkealla White Sandsin länsipuoleisella taivaalla noin kymmenen kilometriä sekunnissa. Moore suuntasi teodoliitin kohti kohdetta, jonka leveydeksi paljastui 12 metriä ja pituudeksi 30 metriä. Ennen kuin kohde katosi kiihdyttäen viistoon ylöspäin, Moore havaitsi sen laskevan lentokorkeuttaan 210 asteesta 25 asteeseen ohittaen samalla vuorijonon. Tutkijat Brad Sparks ja Jerome Clark kertovat, että ilmavoimien erityistutkimusviraston (AFOSI) agentit pyrkivät saamaan tiedon vuotajan itsepintaisesti kiinni, sillä tapaus oli luokiteltu salassa pidettäväksi:

> "Tapaus vakuutti monet ylempienkin tasojen toimijat siitä, että ufot olivat sittenkin todellisia, ja etteivät ne olleet tästä maailmasta."

Lopulta vuotajaksi paljastui White Sandsin tukikohtaan sijoitetun laivaston ohjattujen ohjusten ohjelman johtaja, ja Mooren ryhmän operoinnista vastannut komentaja Robert B. McLaughlin – joka itsekin todisti selittämättömän tapahtuman kuukautta myöhemmin.[27, 28] McLaughlin ja kolme muuta upseeria havaitsi hitaasti liikkuvan kohteen seuratessaan raketin laukaisua White Sandsilla. Kohde matkasi hitaanlaisesti sivustakatsojien yli, kunnes kiihdytti yhtäkkiä kadoten kukkuloiden taakse. Seuraavassa kuussa viisi eri tarkkailupistettä raportoi havainneensa kaksi pientä kiekkoa, jotka vaikuttivat seuraavan armeijan raketin laukaisua. Yhden kiekoista nähtiin kiihdyttävän raketin lentovanan läpi, jonka jälkeen se ikään kuin "kisaili" toisen kohteen kanssa. Lopulta kiekot katosivat kiihdyttäen pystysuoraan sinitaivaan äärettömyyteen. [29] McLaughlin ei nähnyt jälkimmäistä spektaakkelia, mutta hänen lausuntonsa 1950-luvulta kertoo paljon:

> "Todistin useita kertoja miten lentävät kiekot seurailivat ja ohittelivat White Sandsin koeasemalta laukaisemiamme raketteja. Sehän taitaa olla jo yleisesti tiedossa, että ensimmäinen ydinpommin testaus tehtiin juuri siellä."[30]

Von Karman lähetti ilmavoimien neuvoa-antavan lautakunnan jäsenen, tohtori Joseph Kaplanin vierailemaan 27.–28.4. Kirtlandin erityistutkimusvirastossa White Sandsissa ja Los Alamoksessa. Salaiseksi luokitellun muistion mukaan vierailun tarkoituksena oli "arvioida tunnistamattomista ilmakehän ilmiöstä raportoidut havainnot viimeisten viiden kuukauden ajalta".[31] Kyseisenä yönä yhdeksän Killeen tukikohdan kaakkoispuolelle sijoitettua sotilaspartiota raportoi nähneensä taivaalla hitaasti liikkuvia ja väritystään vaihtavia valoja.

Seuraavalla viikolla 4. armeijan panssaridivisioona alkoi suunnitella operaatiota ilmiön selvittämiseksi. He kokoontuivat Camp Hoodiin 5.5. keskustellakseen tilanteesta yhdessä laivastotiedustelun viraston (ONI), AFOSI:n, armeijan vastatiedustelujoukkojen (CIC), armeijan erikoisaseprojektin (AFSWP) ja FBI:n henkilöstön kanssa. Kokouksessa päätettiin operaatiossa käytettävästä laitteistosta, johon kuului muun muassa ympärivuorokautiset tarkkailupisteet ja erikoiskamerat.

Armeija ei halunnut jakaa ilmiöstä keräämäänsä informaatiota muille vaan yritti ottaa projektin hallintaansa. Ilmiö jatkui ja operaatiota jatkettiin elokuulle 1949 asti, johon mennessä projektin jäsenet olivat havainneet muun muassa halkaisijaltaan 30–70 metrisen tunnistamattoman kohteen.[32]

14. syyskuuta ilmavoimien esikuntapäällikkö, kenraali Vandenberg antoi materiaalihallinnan (AMC) uudelle johtajalle kenraaliluutnantti Benjamin W. Childlawille käskyn arvioida Uudessa Meksikossa ja muualla tehtyjä havaintoja. Childlawin tehtävänä oli löytää keino, jolla ilmiöstä saataisiin vakuuttavampaa todisteaineistoa. Kuukauden kuluttua Los Alamoksessa pidettiin erityiskokous, johon osallistuivat asianomaisten delegaatiot (AFOSI, AFSWP, atomienergiakomission turvallisuuspalvelu, ja Los Alamosin henkilöstöä). Paikalle oli kutsuttu myös muutamia huippufyysikkoja – muun muassa tohtorit Edward Teller ja George Gamow sekä matemaatikko Stanislaw Ulam. AMC:tä tilaisuudessa edustanut majuri Frederick C. Oder työskenteli myöhemmin CIA:n ufotutkimuksissa. Osallistujat tulivat siihen lopputulokseen, että ilmiö oli todellinen. Kenraali Benjamin

Chidlaw ja tutkimus- ja kehityslautakunta hyväksyivät operaation saman vuoden joulukuussa.[33]

Camp Hoodin kokouspaikan lähellä sijaitsevalla tasangolla sattui samana vuonna eräs todella outo tapaus. Tutkija John Timmerman haastatteli armeijan 2. panssaridivisioonassa palvellutta tapahtuman todistajaa. Hän kertoi, että divisioonan tehtäviin kuului vartioida tasangolle aidattua aluetta, joka ei ollut armeijan aktiivisessa käytössä. "En silloin oikein tajunnut, että mikähän järki siinä oli", todistaja kertoi Timmermanille:

> "Noin aamuyhden paikkeilla havaitsin epätavallisia kirkkaita valoja, jotka vaikuttivat lähestyvän meitä. Sitten ne laskeutuivat... ja samalla tasanko aukesi! Näimme miten kirkkaat valot loistivatkin nyt maa-aineksen sisältä! Muutkin valot laskeutuivat tasangon sisälle, kunnes tämä 'ovi' sulkeutui."[34]

Olisiko mahdollista, että tasanko – jota on voitu käyttää ydinaseiden varastona – olisikin muukalaistukikohta? Kerroin teoksessani "Unearthly Disclosure" Yhdysvaltain armeijan tiedusteluveteraanin välittämistä tiedoista koskien muukalaisten läsnäoloa maapallollamme. Keskusteltuaan ilmiöstä muun muassa Yhdysvaltojen ilmavoimien pääesikunnan upseereiden kanssa hän sai selville, että muukalaiset olivat perustaneet tukikohtiaan toisen maailmansodan jälkeen Australiaan, Karibianmerelle, Tyynelle valtamerelle, Neuvostoliittoon ja Yhdysvaltoihin (Alaskaan, Uuteen Meksikoon ja Länsi-Virginiaan). Teksasin Camp Hoodia ei mainittu, mutta armeijan kerrottiin vartioivan näitä tukikohtia:

> "Takaamme muukalaisten turvallisuuden, jotta he voivat keskittyä tehtäviinsä."

Lähteeni mukaan armeija oli saanut haltuunsa useita muukalaisten aluksia ja miehistön jäseniä. Uuden Meksikon muukalaistukikohdan sanottiin sijaitsevan Manzanon ydinasevaraston lähettyvillä – jonkin matkan päässä Kirtlandin lentotukikohdasta. Hän kertoi minulle ilmavoimien poliisin tappaneen kaksi maahansyöksystä selvinnyttä muukalaismiehistön jäsentä Kirtlandin ulkopuolella. Tämän jälkeen surmattujen muukalaisten toverit olivat manipuloineet paikallisia sääoloja näyttääkseen mihin he halutessaan kykenevät. Keskusteluyhteys muodostettiin. Muukalaiset vaativat kahden surmatun ruumiit itselleen. Yhdysvaltojen armeijaa edustanut ilmavoimien majuri

tapasi muukalaisten edustajat tarkemmin määrittelemättömässä paikassa – jossain Yhdysvaltojen lounaisosan aavikolla.[35]

Tiedän, että tämä vaikuttaa hullulta, mutta minulla on syyt luottaa lähteisiini. Myös eräs toinen tutkija sai selville Manzanon muukalaistukikohdasta sekä muukalaisten ja ihmisten välille syntyneestä keskusteluyhteydestä. Sääolojen manipulointi ei sitä paitsi ole mitenkään uusi asia – CIA:ssa ja Nasassa työskennellyt brasilialainen meteorologi Rubens Villela on kertonut nähneensä samankaltaisen tapauksen vuonna 1978.[36]

Lukuisten lähteiden mukaan tärkein muukalaisalusten takavarikointiin liittyvä tapaus vie meidät kuitenkin Uuteen Meksikoon ja sen pohjoisosassa sijaitsevaan pieneen kylään nimeltä Aztec.

Viitteet

1. *New York Times*, 9.7.1947.
2. Andrew J. Kissner, "Peculiar Phenomenom: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs".
3. Edellä mainittu teos.
4. "Tragedy Hits Carrizozo Last Friday", *Lincoln County News and Carrizozo Outlook*, 25.7.1947.
5. Kenneth P. Werrell, "Those Were the Days: Flying Safety during the Transition to Jets, 1944–1953", *Air Power History*, vol. 52, nro 4/2005, s. 41.
6. Kissnerin edellä mainittu teos.
7. Kenneth Arnold ja Ray Palmer, "The Coming of the Saucers", 1952.
8. *El Paso Times*, 4.8.1947.
9. *Las Cruces Sun News*, 18.8.1947.
10. Kissnerin edellä mainittu teos.
11. Wernher von Braun ja Frederick I. Ordway III, "History of Rocketry & Space Travel", Nelson, Lontoo, 1966, s. 140.
12. *Rabochaya Tribuna* -lehdessä 13.8.1991 julkaistu prof. V. Burdakovin haastattelu.
13. Alexander Dremin, "Soviet Army fought UFOs", *Pravda*, Moskova, 23.1.2004.
14. Prikaatinkenraali George Schulgenin allekirjoitettavaksi 30.10.1947 lähetetty salainen muistio.

15. "Report of Aircraft Accident", majuri Armand E. Matthewsin Wright Fieldin tukikohdassa 9.1.1948 allekirjoittama raportti.
16. "Analysis of Flying Object Incidents in the U.S.", Ilmavoimien tiedustelun salainen/huippusalainen tutkimus numero 203, 10.12.1948, salaiseksi luokitellun liiteosion s. 12.
17. *Franklin Favorite* -sanomalehti, 8.1.1948.
18. Irena Scott, "Ohio UFOs (and many others)", vol. 1, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, s. 73.
19. Leonard Stringfield, "Situation Red: The UFO Siege!", Doubleday, New York, 1977, s. 137.
20. Edward J. Ruppelt, "The Report on Unidentified Flying Objects", Doubleday, New York, 1956, s. 41 ja 45.
21. Majuri Donald E. Keyhoe, "Aliens from Space: The Real Story of Unindentified Flying Objects", Panther Books, St. Albans, Iso-Britannia, 1975, s. 27.
22. "Analysis of Flying Object Incidents in the U.S.", Yhteenveto ja päätelmät (huippusalainen), 10.12.1948, s. 2.
23. Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien Euroopan joukko-osaston huippusalainen asiakirja numero 14, 4.10.1948, julkistettu vuonna 1997.
24. "History of Air Technical Intelligence Center, 1 January – 30 June 1952", julkaisunumero T55-7568, ATIC, Wright-Pattersonin lentotukikohta, Dayton, Ohio, 1952, s. 3.
25. "Report of Trip to Los Alamos, New Mexico, 16 February 1949", komentaja Richard S. Mandelkorn, Yhdysvaltain laivasto, tutkimus- ja kehitysjaosto, Sandian tukikohta, Albuquerque, Uusi Meksiko, 18.2.1949.
26. Michael David Hall ja Wendy Ann Connors, "Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers – 1952", Rose Press International, Albuquerque, Uusi Meksiko, 2000, s. 4–5.
27. Edellä mainittu teos.
28. Brad Sparks ja Jerome Clark, "The Southwestern Lights, Part III", *International UFO Reporter*, vol. 10, numero 5/1985, s. 9.
29. Gerald Heard, "The Riddle of the Saucers; Is Another World Watching?", Carroll & Nicholson, Lontoo, 1950, s. 40–42.
30. *True Magazine*, maaliskuu 1950.
31. Yhdysvaltain ilmavoimien aluekomentaja everstiluutnantti Doyle Reesen muistio (Kirtlandin lentotukikohdan 17. erityistutkimusvirasto) Yhdysvaltain ilmavoimien erityistutkimusten johtajalle Washingtoniin (tarkastavan kenraalin virasto), 12.5.1949.

32. Sparks ja Clark, edellä mainittu teos, s. 10–12.
33. Edellä mainittu teos, s. 16.
34. Michael D. Swords, "Timmermania: A step too far into the Timmerman Files?", *International UFO Reporter*, 2002–2003, s. 9.
35. Timothy Good, "Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence", Century, Lontoo, 2000, s. 254–257.
36. Edellä mainittu teos, s. 23 ja 84.

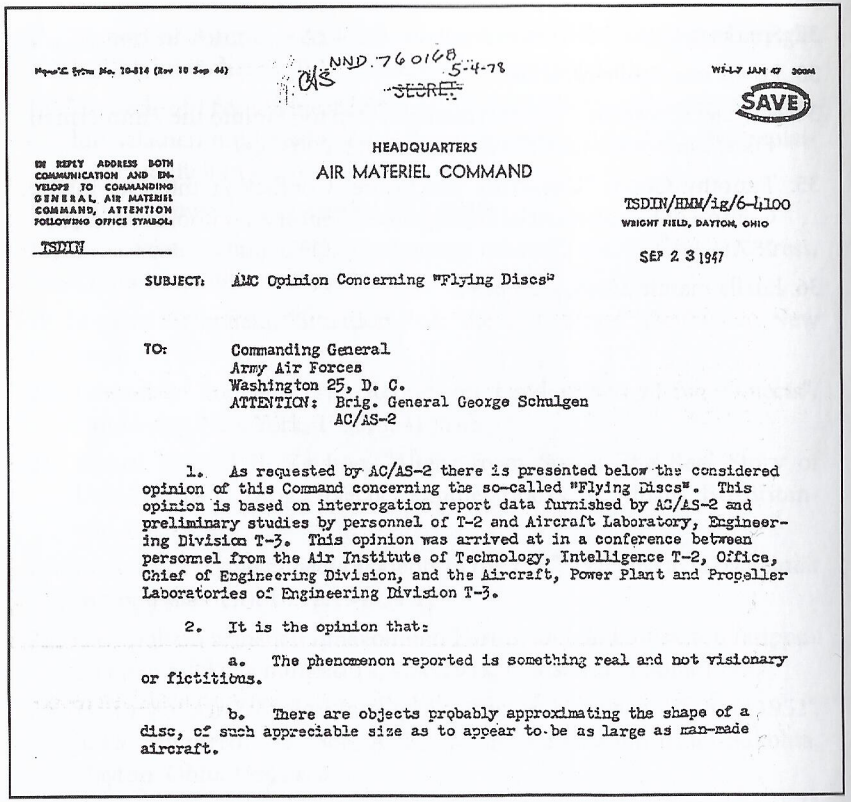

NND 760168 5-4-78

~~SECRET~~

SAVE

HEADQUARTERS
AIR MATERIEL COMMAND

IN REPLY ADDRESS BOTH COMMUNICATION AND ENVELOPE TO COMMANDING GENERAL, AIR MATERIEL COMMAND, ATTENTION FOLLOWING OFFICE SYMBOL:

TSDIN

TSDIN/HMM/ig/6-4100

WRIGHT FIELD, DAYTON, OHIO

SEP 23 1947

SUBJECT: AMC Opinion Concerning "Flying Discs"

TO: Commanding General
Army Air Forces
Washington 25, D. C.
ATTENTION: Brig. General George Schulgen
AC/AS-2

1. As requested by AC/AS-2 there is presented below the considered opinion of this Command concerning the so-called "Flying Discs". This opinion is based on interrogation report data furnished by AC/AS-2 and preliminary studies by personnel of T-2 and Aircraft Laboratory, Engineering Division T-3. This opinion was arrived at in a conference between personnel from the Air Institute of Technology, Intelligence T-2, Office, Chief of Engineering Division, and the Aircraft, Power Plant and Propeller Laboratories of Engineering Division T-3.

2. It is the opinion that:

a. The phenomenon reported is something real and not visionary or fictitious.

b. There are objects probably approximating the shape of a disc, of such appreciable size as to appear to be as large as man-made aircraft.

Katkelma kenraaliluutnantti Nathan F. Twiningin Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien komentajalle 23.9.1947 lähettämästä kolmisivuisesta muistiosta: "Kyseessä on todellinen ilmiö". *(The National Archives, Washington)*

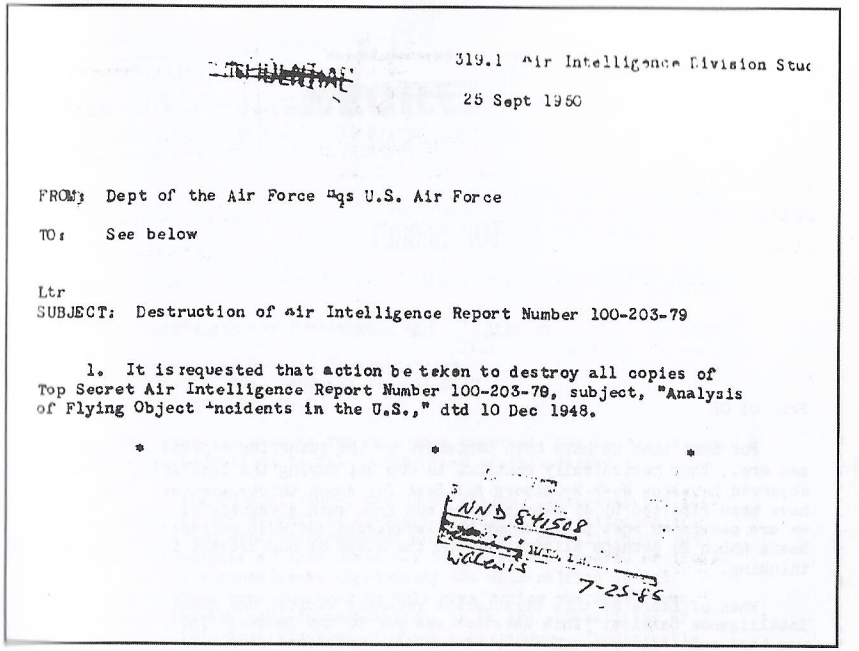

~~TOP SECRET~~

319.1 Air Intelligence Division Stud

25 Sept 1950

FROM: Dept of the Air Force Hqs U.S. Air Force

TO: See below

Ltr
SUBJECT: Destruction of Air Intelligence Report Number 100-203-79

1. It is requested that action be taken to destroy all copies of Top Secret Air Intelligence Report Number 100-203-79, subject, "Analysis of Flying Object Incidents in the U.S.," dtd 10 Dec 1948.

* * *

NND 841508

7-25-85

Hoyt S. Vandenbergin käsky tuhota ilmavoimien tiedustelun huippusalaisen raportin kopiot. *(The National Archives, Washington)*

REPRODUCED AT THE NATIONAL ARCHIVES

DECLASSIFIED
Authority NND 813055
By K.C. NARA Date 7/21/92

2-5317.

TOP SECRET

USAFE 14 TT 1524 TOP SECRET 4 Nov 1948

From OI OB

For some time we have been concerned by the recurring reports on flying saucers. They periodically continue to cop up; during the last week, one was observed hovering over Neubiberg Air Base for about thirty minutes. They have been reported by so many sources and from such a variety of places that we are convinced that they cannot be disregarded and must be explained on some basis which is perhaps slightly beyond the scope of our present intelligence thinking.

When officers of this Directorate recently visited the Swedish Air Intelligence Service. This question was put to the Swedes. Their answer was that some reliable and fully technically qualified people have reached the conclusion that "these phenomena are obviously the result of a high technical skill which cannot be credited to any presently known culture on earth." They are therefore assuming that these objects originate from some previously unknown or unidentified technology, possibly outside the earth.

One of these objects was observed by a Swedish technical expert near his home on the edge of a lake. The object crashed or landed in the lake and he carefully noted its azimuth from his point of observation. Swedish intelligence was sufficiently confident in his observation that a naval salvage team was sent to the lake. Operations were underway during the visit of USAFE officers. Divers had discovered a previosuly uncharted crater on the floor of the lake. No further information is available, but we have been promised knowledge of the results. In their opinion, the observation was reliable, and they believe that the depression on the floor of the lake, which did not appear on current hydrographic charts, was in fact caused by a flying saucer.

Although accepting this theory of the origin of these objects poses a whole new group of questions and puts much of our thinking in a changed light, we are inclined not to discredit entirely this somewhat spectacular theory, meantime keeping an open mind on the subject. What are your reactions?

T O P S E C R E T

(END OF USAFE ITEM 14)

Yhdysvaltojen ilmavoimien Euroopan joukko-osaston ennen salaiseksi luokittelema raportti vuodelta 1948. *(The National Archives, Washington)*

COPY

SECRET

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
HEADQUARTERS UNITED STATES AIR FORCE
WASHINGTON

THE INSPECTOR GENERAL USAF
17th DISTRICT OFFICE OF SPECIAL INVESTIGATIONS
KIRTLAND AIR FORCE BASE, NEW MEXICO

DR/MEN/web
12 May 1949

File No : 24-8

SUBJECT: UNKNOWN (Aerial Phenomena)

TO: Director of Special Investigations
Office of The Inspector General USAF
Washington 25, D. C.

1. Reference is made to TWX from this district, OSI 4-26-C, dated 27 April 1949, pertaining to file number 24-8 of this district.

2. On 27 and 28 April 1949, Dr Joseph Kaplan, University of California, Member of the Scientific Advisory Board, USAF, visited this district office and other Governmental and military installations in the area. The purpose of this visit was to review the reports of investigation and the circumstances surrounding the unidentified aerial phenomena that have been observed in this area during the last five months and to thereby make recommendations as to the advisability of making a scientific investigation of these occurrences. The investigation of Dr. Kaplan was conducted under orders transmitted to him by Dr Theodore Von Karman, Secretary of the Scientific Advisory Board, USAF.

3. Dr Joseph Kaplan, accompanied by Lt Col Doyle Rees and Captain Melvin E. Neef, of this office, and Dr Lincoln LaPaz, Institute of Meteoritics, University of New Mexico, visited Sandia Base, New Mexico, and Los Alamos, New Mexico.

4. Present at the conference at Sandia Base on the morning of 27 April 1949 were:

Lt Col Herbert L. Crisler, Armed Forces Special Weapons Project
Lt Col Fredrick J. Clark, Armed Forces Special Weapons Project
Mr. Matthew J. Doyle, Armed Forces Special Weapons Project
Comdr R. E. Mandelkorn, Armed Forces Special Weapons Project
Dr Joseph Kaplan
Dr Lincoln LaPaz
Lt Col Doyle Rees
Captain Melvin E. Neef

DECLASSIFIED
E.O. 12356, Sec. 3.3
NND 841508
By WGLewis NARA, Date 7-25-85

8-50422

COPY

SECRET

Ote Yhdysvaltain ilmavoimien tiedustelun raportista, jossa kerrotaan Los Alamosin ja Sandian alueilla havaituista tunnistamattomista lentoaluksista. *(The National Archives, Washington)*

7. Aztec

Kolumnisti Frank Scully oli ensimmäinen, joka toi ihmisten tietoisuuteen sensaatiomaiset kertomukset takavarikoiduista lentävistä lautasista ja muukalaisolennoista. Hän väitti menestysteoksessaan "Behind the Flying Saucer" (1950) siihen mennessä takavarikoidun jo neljä alusta.[1] Mielenkiintoista kylläkin, Scully ei mainitse mitään Roswellin tapahtumista.

On totta, että kahdella Scullyn tiedonantajista oli epämääräiset henkilöhistoriat, ja etteivät kaikki hänelle välitetyt tiedot pitäneet paikkaansa. On kuitenkin olemassa runsaasti todistemateriaalia, jotka osoittavat etteivät Scullyn väitteet olleet tuulesta temmattuja. Niin sanotut skeptikot eivät ole kiinnittäneet tarpeeksi huomiota siihen, että Scullyn tärkein tiedonantaja, "tohtori Gee", ei itse asiassa ollut edes olemassa. Scully kieltäytyi Warner Brothers -elokuvayhtiön tarjouksesta ostaa hänen tarinansa 75 000 dollarilla sillä ehdolla, että Scully hankkisi hyväksynnän tiedonantajaltaan. Hän kertoi yhtiön asianajajille, että "tohtori Gee on kahdeksan miehen tietojen perusteella rakennettu fiktiivinen hahmo, joka ei voi antaa lupaa mihinkään. Loin hänet yksinkertaistaakseni tarinan."[2] Yhden Scullyn lähteistä arvellaan olleen geofysiikan ja magnetismin aloja tutkinut huippufyysikko tohtori Carl. A. Heiland, joka kuoli vuonna 1956.[3]

Esitän myöhemmin uutta ja tärkeää todistusaineistoa tapausta vuosien ajan tutkineilta Scott ja Suzanne Ramseyltä. Aloitetaan kuitenkin Frank Scullyn ja muiden hankkimista tiedoista.

Scullyn tiedonantajien mukaan maan ulkopuolista perua ollut kiekon muotoinen kohde laskeutui Uuteen Meksikoon lähelle Aztecin kaupunkia vuonna 1948. Halkaisijaltaan 30 metrisen kiekon ulkokuori oli alumiinin kaltaista kevyttä metallia. Se oli niin kestävää, ettei kuumennuksella (jopa 5500 celsiukseen asti) tai timanttiporalla ollut siihen kummoista vaikutusta. Kiekon vakaan hyttiosan ympärillä pyörivät suuret metallirenkaat, joiden voimanlähdettä ei kyetty tunnistamaan. Pulttauksia, ruuvauksia, saumauksia tai hitsauskohtia ei näkynyt. Scullylle kerrottiin, että tutkijat pääsivät lopulta aluksen sisään sen vaurioituneesta sivuikkunasta. He olivat löytäneet hytin sisäpuolelta jonkinlaisen nupin, jota painamalla aluksen kyljestä avautuikin "salaovi".

Hytin sisältä löydettiin 16 humanoidia. Ne olivat 0,9–1 metrin pituisia, väriltään tummanruskeita ja hiiltyneitä. Scully kuuli myöhemmin, ettei alus ollutkaan syöksynyt maahan, vaan laskeutunut. Purettuaan aluksen tutkijat huomasivat sen rakentuvan eräänlaisista lohkoista, jotka kiinnittyivät uriin keskikohdan ympärille. Halkaisijaltaan noin viisi metriä leveä hyttiosa nostettiin aluksesta yhdessä ratasvaihteiden kanssa. Ruumiit ja osaset kuljetettiin ilmavoimien Wright Fieldin tukikohtaan (myöhemmin Wright-Patterson).[4]

En pidä kyseistä kertomusta pelkkänä satusedän sepitelmänä. Meillä on William Steinmanin[5] ja Leonard Stringfieldin uraauurtavan tutkimustyön lisäksi, myös entisen sotilastiedustelu-upseerin henkilökohtainen selonteko, jonka hän luovutti tohtori Berthold Schwarzille. Upseeri väittää, että hänet vietiin 70-luvulla Arizonassa sijaitsevaan huippusalaiseen tukikohtaan, jossa hänelle näytettiin takavarikoitu muukalaisalus ja osasia toisesta, juuri Aztecin lähettyviltä löydetystä aluksesta.

Upseeri tutki kolmea mies- ja kahta naispuolista humanoidia. Scullyn saamien tietojen mukaan yksikään niistä ei ollut hiiltyneen värinen, vaan ne olivat erittäin kalpeita. Varsinaisten sukuelimien puuttuessa niiden sukupuolet pystyttiin määrittelemään vasta ruumiinavauksen avulla. Humanoidit olivat noin metrin pituisia. Heillä oli suuret hiuksettomat kallot, ja kyyneleen muotoiset silmät. Korvat ja nenät vaikuttivat surkastuneilta. Hampaat olivat pienet, tasaiset ja sileät. Yhden naishumanoidin vartalossa näkyi ommeljälkiä. Upseeri kertoi tohtori Schwarzille:

> "Ystäväni kertoi, että erään naispuolisen humanoidin iäksi oli paljastunut 200 vuotta. Se selvisi hänen aivojensa rakenteesta."

Alusta oli ilmeisesti seurattu tutkalla, ja lopulta paikannettu kolmiomittauksen avulla. Upseeri kertoi, että "sotilaat saapuivat paikalle, ja löysivät aluksesta pienen reiän. Meteoriitti oli ilmeisesti osunut alukseen, ja sen miehistö oli kuollut paineenalentumisen seurauksena."[6]

Tämä selitys vaikuttaa epäilyttävältä, ottaen huomioon muukalaisten kehittyneen teknologisen tason. Eivätkö he osaisi varoa meteoriitteja?

Scullyn kertomus aluksen rakenteesta saa mielenkiintoisen sävyn verratessamme sitä entisen laivastotiedustelun johtajan, kontra-amiraali Sumner Shapiron aiemmin Nasan alihankkijan palveluksessa toimineelle insinöörille, Bob Oechslerille vuonna 1989 paljastamiin yksityiskohtiin. Entinen Yhdysvaltain laivastotiedustelun ja NSA:n johtaja sekä CIA:n apulaisjohtajana työskennellyt amiraali Bobby Ray Ingman oli rohkaissut Oechsleriä ja Shapiroa tapaamaan toisensa. Oechsler:

> "Yksi kiehtovimmista yksityiskohdista oli, kun he huomasivat aluksen rakentuvan yhteen lukkiutuvista osasista. Alus siis koostuu palasista, ja kun rakennelma on lukkiutunut, se muistuttaa vähän itämaisia palapelejä; ellet tiedä mistä painaa, et saa yhtään palaa irti, ja kaikki pitää tehdä oikeassa järjestyksessä..."[7]

Scott Ramsey ja hänen vaimonsa Suzanne ovat löytäneet tutkimuksissaan uutta ja tärkeää todisteaineistoa Aztecin tapauksesta. Heidän mukaansa "törmäys" tapahtui aamuvarhaisella 25.3.1948. Ramsey sai selville, että noin kello 05.00 läheisen öljykentän työntekijät ilmoittivat El Pason Gas Company -yhtiölle ja paikallispoliisille ylätasangolla roihuavasta laajasta pensaspalosta. Ramsey haastatteli kahta avaintodistajaa vain hieman ennen näiden kuolemaa.

19-vuotias työmies Doug Nolan ajoi rekkaa kyydissään pomonsa Bill Ferguson, kun he saivat pyynnön radion kautta tulla sammuttamaan Hart Canyonin pensaspaloa.[8] Nolan ja Ferguson päättivät lähteä Hart Canyoniin, mutta saavuttuaan paikalle toiset palonsammuttajat varoittivatkin heitä tasangolla makaavasta, erittäin isokokoisesta metallisesta kiekosta. He eivät nähneet kiekossa minkäänlaisia saumoja, hitsausmerkkejä, niittauksia tai pulttauksia. Nolan ja Ferguson kiipesivät aluksen päälle ja näkivät miten kaksi ruumista oli lysähtänyt jonkinlaisen "ohjauspöydän" päälle. Juuri armeijasta vapautunut Ken Farley oli toinen todistajista. Hän sattui olemaan tapahtumapaikan lähistöllä kun hänen ystävänsä Cedar Hillistä kertoi Hart Canyonissa meneillään olevasta välikohtauksesta. Ystävä arveli, että kyseessä oli lento-onnettomuus. Farley kertoi Ramseylle ajaneensa ystävän kanssa paikalle ja kävelleensä ylätasangon länsipuolelle missä he näkivät kiekon. He kohtasivat öljykentän työntekijäporukan ja kaksi poliisia, joista toinen oli Aztecista ja toinen Uuden Meksikon Cubasta. Farley kertoi kiekon vaikuttaneen vahingoittumattomalta. Kiekon pinta oli täysin sileä lukuun ottamatta sen keskiosaa. Armeija ja muuta väkeä (oletettavasti tieteentekijöitä ja teknisiä tiedustelu-upseereita) tuli paikalle puolenpäivän jälkeen. Farleyn mukaan paikallaolijoiden "henkeä uhattiin" ja heitä vannotettiin pysymään asiasta vaiti.

Scott Ramseyn todistaja, Fred Reed oli entinen OSS:n työntekijä (strategisten palveluiden virasto, myöhemmin CIA). Ramseyn mukaan Reed väitti, että juuri heidän ryhmänsä lähetettiin siivoamaan kyseinen tapahtumapaikka:

> "Heidän tuli kerätä kaikki löytämänsä vieraat esineet ja haudata ne puolen metrin syvyyteen. Heidän piti myös 'pehmentää' alueelta ne maakohdat, joihin raskaat ajoneuvot jättivät painaumia. Reed kiinnitti huomiota 'vasta korjattuun tiehen, ja viimeistellyn näköiseen betoniliuskaan keskellä tuoreeltaan sekoitettua ja tasattua maa-aluetta'."

Kyseinen betoniliuska kuljetettiin tutkimuksiin 1980-luvulla. Sille on tehty lukuisia testejä, joiden tulokset tullaan vielä julkaisemaan.

Ramsey ei paljastanut Walker Fieldin tukikohdassa työskennelleen todistajan henkilöllisyyttä (Walker Field oli aiemmin Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien Roswellin lentotukikohta, Roswell AAF). Vaikka kyseinen henkilö ei todistanut tapahtumaa henkilökohtaisesti paikan päältä, hän oli seurannut siivousoperaation etenemistä lukemalla päivittäin siitä tehtyjä tiedusteluraportteja. Ramsey:

> "Hän selitti minulle, että koko operaatio oli erittäin osastokeskeistä. Hän näki muun muassa mustavalkoisen valokuvan 'tajuttoman suuresta aluksesta'... Hän kertoi operaation kestäneen kahden viikon ajan, ja että tuona aikana tukikohdan miesvahvuus oli noin 200 työntekijää."[9]

Ilmavoimien P-8 -tukikohdan lennonjohdon ja varoitusjärjestelmän uskotaan jäljittäneen aluksen Azteciin. Tuona aikana kolme huippusalaista tutka-asemaa oli sijoitettu Uuteen Meksikoon kolmiomuodostelmaan Kirtlandin, Los Alamosin ja Sandian ydinaseasemien suojaksi. Ramsey sai selville, että Yhdysvaltain atomienergiakomissio oli vaatinut niiden rakennuttamista. El Vado Dam (rakennettiin 1946–47) oli vain väliaikaisasema. Kaksi muuta sijaitsivat Gonzalesissa ja Moriartyssa. Ne olivat aikanaan luultavasti maailman voimakkaimmat tutka-asemat tarkkoine turvajärjestelyineen.[10]

FBI:n raportissa muuten kerrotaan erään ilmavoimien tutkijan mukaan "lautasten löytyminen Uudesta Meksikosta viittasi hallituksen erittäin voimakkaisiin tutkiin juuri tuolla alueella, sillä tutkien arveltiin vaikuttavan jotenkin lautasten ohjausmekanismeihin".[11]

Glenn Pace työskenteli teknisenä valokuvaajana ydinkokeiden testiasemalla Nevadassa vuosina 1961–64 saksalaislähtöisen fyysikon Otto Krausen alaisuudessa. Pace väitti Krausen kertoneen hänelle tietävänsä kahden lautasen maahansyöksyistä, joista toinen Roswellissa, toinen Aztecissa. Pace selitti tutkija Glenn Campbellille:

> "Hän kertoi, että heidät vietiin yhteen White Sandsin lentokonehalleista. Hän ei nähnyt muukalaisia, mutta hän keskusteli ihmisten kanssa, jotka olivat nähneet ne ruumiit. Yhden kerrottiin olleen elossa. Se vietiin kuulemma Area 51:lle."[12]

Area 51 sijaitsee Groom-kuivajärven rannalla, Nevadan lentotestaustukikohdan vieressä, jossa huippusalaiset lentokonemallit (Lockheed U-2, F-117A Stealth) ovat kaarrelleet taivaalla jo 1950-luvulta lähtien. Kuvailin useita raportteja alueen läheisyydessä havaituista muukalaisten aluksista ja ruumiista kirjassani "Alien Liaison". Mainitsin myös Papoose-kuivajärven S-4 alueesta, jossa muukalaisteknologiakeskuksen väitetään sijaitsevan. Pace kertoi Campbellille:

> "Otto sanoi heiltä kestäneen pitkän aikaa päästä Aztecista löytyneen aluksen sisään. Ufon voimanlähde haluttiin pitää salaisena. Se luokiteltiin atomipommia salaisemmaksi..."[13]

Kysyin Pacelta haastatellessani tätä vuonna 1995 tietäisikö hän vielä jotain muuta Aztecin tapahtumista. Monet ovat esimerkiksi sitä mieltä, ettei paikallislehti julkaissut tapauksesta artikkelia (*Hustler*, myöhemmin *Farmington Daily Times*). Percy väittää vastaan:

> "Lehdessä todella kerrottiin siitä. Siinä sanottiin, että se oli tapahtunut sillä puolella kanjonia missä tapasimme käydä ratsastamassa. Sitten seuraavana päivänä ne kirjoittivat koko jutun olleen pelkkä huijaus, ja ettei mitään ollutkaan tapahtunut. Pyysin äitiäni käymään lehden toimituksessa hankkiakseen kopion jutusta, sillä halusin näyttää sen Otolle. Hänelle kerrottiin ettei kyseistä juttua enää ollut – se oli lakannut olemasta."[14]

Scott Ramsey kertoi minulle vuonna 2006, että "Hustler oli pienilevikkinen lehti aikana ennen mikrofilmejä. Kaikki kopiot ovat jotenkin vain hävinneet. Lincoln O'Brien ei nähnyt järkeä vanhojen numeroiden säilyttämisessä yhdistäessään *Hustlerin Daily Timesiin*.

Mutta asiassa on toinenkin puoli. O'Brienin kuoltua saimme haltuumme hänen henkilökohtaiset kansionsa. Kävi ilmi, että hän oli pitänyt salaisia ufoarkistoja alueen ilmiöistä..."[15]

Otto Krausen kertomus vahvistaa monta Scullyn tiedonantajien paljastamaa yksityiskohtaa, kuten esimerkiksi humanoidimiehistön menehtymisen. Pieni eroavaisuus löytyy aluksen kuvailusta: "Yksi ikkunoista oli hieman vaurioitunut" ja "alus oli suhteellisen ehjä". Krause kertoi Pacelle, että "he saivat haltuunsa uutta teknologiaa juuri Aztecin aluksesta".[16]

Tutkija William Moore haastatteli rouva Scullya vuosia myöhemmin. Hänen mielestään Frankin kirja perustui tosiasioihin. Hän kertoi myös kapteeni Edward J. Ruppeltin heille osoittamasta kommentista vuodelta 1953. Tiedustelu-upseeri Ruppelt oli jäänyt vasta eläkkeelle ilmavoimien Blue Book -projektin johtajan asemasta. Rouva Scully siteerasi Ruppeltia:

> "Näin luottamuksellisesti voinen kertoa teidän kirjanne olleen kaikista lentävistä lautasista julkaistuista kirjoista juuri se, joka aiheutti meille eniten päänsärkyä, sillä se oli lähinnä totuutta".[17]

Viitteet

1. Frank Scully, "Behind the Flying Saucers", Henry Holt, New York, 1950.
2. Frank Scully, "In Armour Bright", Chilton Books, Philadelphia, 1963, s. 198–199.
3. Chris B. Evans, "Alien Conspiracy: Unravelling the UFO/Alien Mystery", Alarm Clock Publishing, P. O. Box 1389 Cerodo, Länsi-Virginia, 2003, s. 94–95.
4. "Behind the Flying Saucers", s. 128–137.
5. William Steinman ja Wendelle C. Stevens, "UFO Crash at Aztec: A Well Kept Secret", UFO Photo Archives, P. O. Box 17206 Tucson, Arizona 85710, 1987.
6. Lääketieteen tohtori Berthold Eric Schwarz, "UFO Dynamics: Psychiatric and Psychic Dimensions of the UFO Syndrome", Rainbow Books, P. O. Box 1069 Moore Haven, Florida 33471, 1983, s. 536–545. Katso myös "Above Top Secret" ja "Beyond Top Secret".
7. Timothy good, "Alien Liaison: The Ultimate Secret", Century, Lontoo, 1991, s. 194–195.

8. "Aztec 1948: Government Cover-up – or Con?", Paul Kimballin kirjoittama, ohjaama ja tuottama dokumentti, Redstar Films Ltd., 2004. www.aztec1948.com

9. Scott Ramsey, "Aztec Crash/Retrieval Story Revisited", *MUFON UFO Journal*, numero 436/2004, s. 3–7.

10. "Aztec 1948", ja Andy Kissneriltä saatu lisäinformaatio.

11. Erikoisagentti Guy Hottelin muistio FBI:n johtajalle, 22.3.1950.

12. "The Groom Lake Desert Rat", P. O. Box 448 Rachel, Nevada 89001, artikkeli 23, 12.3.1995, s. 1–5.

13. Edellä mainittu artikkeli.

14. Puhelinhaastattelu 17.5.1995.

15. Sähköpostiviesti 13.3.2006.

16. "The Groom Lake Desert Rat", edellä mainittu artikkeli.

17. Charles Berlitz ja William L. Moore, "The Roswell Incident", Granada, Lontoo, 1980, s. 51.

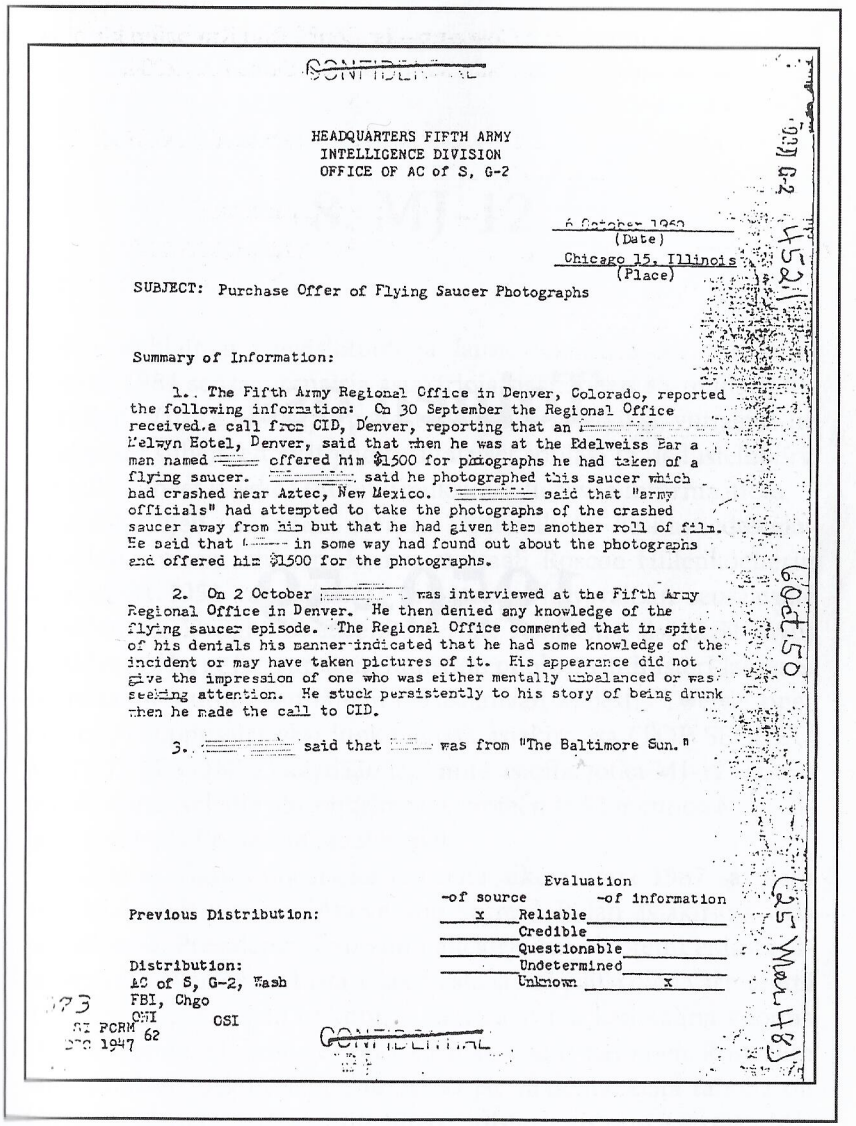

~~CONFIDENTIAL~~

HEADQUARTERS FIFTH ARMY
INTELLIGENCE DIVISION
OFFICE OF AC of S, G-2

6 October 1950
(Date)
Chicago 15, Illinois
(Place)

SUBJECT: Purchase Offer of Flying Saucer Photographs

Summary of Information:

1. The Fifth Army Regional Office in Denver, Colorado, reported the following information: On 30 September the Regional Office received a call from CID, Denver, reporting that an [redacted] Melwyn Hotel, Denver, said that when he was at the Edelweiss Bar a man named [redacted] offered him $1500 for photographs he had taken of a flying saucer. [redacted] said he photographed this saucer which had crashed near Aztec, New Mexico. [redacted] said that "army officials" had attempted to take the photographs of the crashed saucer away from him but that he had given them another roll of film. He said that [redacted] in some way had found out about the photographs and offered him $1500 for the photographs.

2. On 2 October [redacted] was interviewed at the Fifth Army Regional Office in Denver. He then denied any knowledge of the flying saucer episode. The Regional Office commented that in spite of his denials his manner indicated that he had some knowledge of the incident or may have taken pictures of it. His appearance did not give the impression of one who was either mentally unbalanced or was seeking attention. He stuck persistently to his story of being drunk when he made the call to CID.

3. [redacted] said that [redacted] was from "The Baltimore Sun."

Previous Distribution:

Distribution:
AC of S, G-2, Wash
FBI, Chgo
ONI OSI

Evaluation
-of source -of information
x Reliable
Credible
Questionable
Undetermined
Unknown x

SI FORM 62
DEC 1947

~~CONFIDENTIAL~~

Yhdysvaltain armeijan tiedustelun raportti Uuden Meksikon Aztecin lähelle, maaliskuussa 1948 maahansyöksyneestä kiekosta. *(The National Archives, Washington)*

Toinen osa

1950–59

8. MJ-12

Hollywoodilainen televisiotuottaja Jaime Shandera sai haltuunsa vuonna 1984 sensaatiomaisia asiakirjoja sisältäneen 35-millisen filmirullan. Vaikka asiakirjat paljastuivat väärennetyiksi, viittaavat ne mielestäni siihen, etteivät yhdysvaltalaiset sotilas- ja tiedustelupiirit ole julkistaneet kaikkea ufotutkimuksiinsa liittyvää informaatiota.

Asiakirjojen väitetään olevan Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entisen johtajan, kontra-amiraali Roscoe Hillenkoetterin lokakuussa 1952 valmistelema selonteko Yhdysvaltain seuraavalle presidentille Dwight D. Eisenhowerille. Asiakirjat sisältävät myös presidentti Harry S. Trumanin muistion puolustusministeri James S. Forrestalille valtuuttaen tämän perustamaan Majestic Twelve -operaation. Huippusalaiseksi luokitellussa asiakirjassa (TOP SECRET/MAJIC/EYES ONLY) käydään läpi niitä asioita, jotka MJ-12 -komitea oli saanut selville ufo-ongelmasta vuoteen 1952 mennessä – sisältäen siis myös Roswellin tapahtumat.

Julkaisin yhdysvaltalaiselta lähteeltä alkuvuonna 1987 saamani asiakirjakopiot kirjassa "Above Top Secret". Pidän asiakirjoja väärennöksenä. Presidentti Trumanin allekirjoitus oli otettu eräästä alkuperäiseksi varmennetusta asiakirjasta ja sitä paitsi olen varma, että Yhdysvaltain armeijan esikunnan komentavana kenraalina vuonna 1947 toiminut Eisenhower olisi varmasti ollut tietoinen Roswellin tapahtumista. Uskon silti, että asiakirjat väärentäneellä taholla oli käytössään sisäpiiritietoa, viittaahan todisteaineisto jo itsessään MJ-12 -tyyppisen ryhmän olemassaoloon. Asiakirjoissa kerrotaan myös alkuperäisen komitean jäsenet, joista muutama ei yllättäne aihepiirin tutkijoita:

- **Tohtori Lloyd V. Berkner.** Vannevar Bushin johtaman tutkimus- ja kehityslautakunnan toimeenpaneva sihteeri vuonna 1946. Hänestä tuli myöhemmin CIA:n "Robertsonin paneelin" (Valkoisen

talon pyynnöstä ja CIA:n toimesta järjestetty ufoilmiötä tutkiva tiedepaneeli) jäsen.

- **Tohtori Detlev Bronk.** Kansallisen tutkimusneuvoston puheenjohtajana toiminut, kansainvälisesti tunnettu fysiologi ja biofyysikko oli myös atomienergiakomissiolle neuvoa-antavan lääketieteellisen lautakunnan jäsen.
- **Tohtori Vannevar Bush.** Yksi Yhdysvaltain johtavista tiedemiehistä, joka hallinnoi Manhattan-projektia edeltänyttä tutkimus- ja kehitysvirastoa. Hänestä tuli toisen maailmansodan jälkeen ufotutkimusryhmän päähahmo tultuaan valituksi tutkimus- ja kehityslautakunnan puheenjohtajaksi.
- **James S. Forrestal.** Syyskuussa 1947 Yhdysvaltain puolustusministeriksi valittu Forrestal laittoi saman vuoden heinäkuussa alulle ilmavoimien "lautasprojektin", jonka työnimi vaihtui myöhemmin Sign-projektiksi. Hän erosi tehtävistään maaliskuussa 1949 mielenterveydellisten syiden vuoksi (Forrestal teki itsemurhan kahden kuukauden kuluttua laivaston Bethesdan sairaalassa). MJ-12 asiakirjojen mukaan Forrestalin seuraajaksi valittiin silloinen CIA:n johtaja, kenraali Walter Bedell Smith.
- **Gordon Grey.** Toimi presidentti Trumanin erityisneuvonantajana kansalliseen turvallisuuteen liittyvissä asioissa työskennellessään Yhdysvaltain armeijan ministerinä vuosina 1949–50. Grey nimitettiin vuonna 1951 CIA:n psykologisten strategioiden lautakunnan puheenjohtajaksi. Hänestä tuli myös presidentti Eisenhowerin neuvonantaja kansalliseen turvallisuuteen liittyvissä asioissa. Grey toimi erittäin salaisen ryhmä 54/12:sta tai "erityisryhmän" puheenjohtajana. Kerroin kyseisestä ryhmittymästä ja Philip Corsosta viidennessä luvussa.
- **Kontra-amiraali Roscoe Hillenkoetter.** Kerroin kolmannessa luvussa CIA:n ensimmäiseksi johtajaksi valitun Hillenkoetterin kytköksistä "aaveraketti-ilmiön" tutkimuksiin. Hän oli myös ensimmäinen tiedustelupalveluiden johtaja, joka puhui julkisesti ufoilmiön uskottavuuden puolesta: "Viranomaistason salailu ja naurettavuustekijät ovat saaneet kansalaiset pitämään tunnistamattomia lentäviä kohteita hölynpölynä."

- **Tohtori Jerome C. Hunsaker.** Massachusettsin teknologisen instituutin (MIT) mekaniikan ja aeronautiikan laitoksen johtajana toiminut Hunsaker oli myös kansallisen ilmailu- ja avaruusalan neuvoa-antavan komitean puheenjohtaja. Kerroin aiemmin miten Hunsaker vaati Yhdysvaltain kongressilta tuntuvia lisävaroja lentokoneiden suuronnettomuusaallon selvittämiseksi.
- **Tohtori Donald Menzel.** Harvardin yliopistossa astrofysiikan professorina vuosina 1939–71 työskennellyt Menzel osallistui useisiin armeijan ohjuskokeisiin. Hänet muistetaan myös ufokieltеisistä lausunnoistaan. Ufoilmiön asiantuntija Stanton Friedman sai selville, että huippusalaista Ultra Security -turvallisuusluokitusta koodinmurtajana kantaneella Menzelillä oli läheiset suhteet NSA:aan, ja että hän toimi useiden eri presidenttien neuvonantajana kansallisiin turvallisuuskysymyksiin liittyvissä asioissa. Menzelillä oli siis hyvät suhteet muihin MJ-12 -ryhmän jäseniin – ennen kaikkea tohtori Vannevar Bushiin.[1]
- **Prikaatinkenraali Robert Montague.** Kuului ilmantorjuntaohjusten asiantuntijana siihen tutkijaryhmään, joka tutki ensimmäisiä White Sandsin tukikohtaan kohdistuneita tunkeutumisyrityksiä. Hän toimi Yhdysvaltain atomienergiakomission alaisen Uudessa Meksikossa sijaitsevan Sandian tukikohdan komentajana heinäkuusta 1947 helmikuuhun 1951.
- **Kontra-amiraali Sydney Souers.** CIA:n ensimmäisenä johtajana toimineesta Souersista (tammikuusta elokuuhun 1946) tuli syyskuussa 1947 Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusneuvoston toimeenpaneva sihteeri.
- **Kenraaliluutnantti Nathan F. Twining.** Ilmavoimien materiaalihallinnan komentavana kenraalina toiminut Twining totesi vuonna 1947, että lentävät kiekot ovat todellinen ilmiö.
- **Kenraali Hoyt S. Vandenberg.** CIA:n johtajana heinäkuusta 1946 toukokuuhun 1947 toiminut Vandenberg osallistui aaverakettien tutkimuksiin ja Roswellin tapahtumien selvittämiseksi järjestettyihin kokouksiin, joihin kutsuttiin myös Yhdysvaltain silloinen presidentti Harry S. Truman.

Käsitteiden "MAJESTIC, MAGIC, ja MAJIC" sisältömerkitykset menevät helposti sekaisin jopa alan tutkijoilta. Operaatio Majestic oli Japanin Kyushun saaren valtaamiseksi tarkoitettu, operaatio "Olympicin" vaihtoehtoinen suunnitelma, joka muunnettiin lopulta osaksi muita peiteoperaatioita, kuten esimerkiksi "Pastellia".[2] Sotaministeriön "aaverakettikansiossa" säilytetyssä huippusalaisessa viestistä elokuulta 1946 kuitenkin tiedustellaan, pätivätkö Olympicin salausluokitukset myös sen jo elokuusta 1945 korvanneeseen Majesticiin.[3] Yhdysvaltojen esikuntapäälliköiden neuvosto (JCS) julkisti koodinimet lokakuussa 1945.[4] Toisen huippusalaiseksi luokitellun raportin mukaan koodinimike Majestic otettiin uudelleen käyttöön lokakuussa 1952.[5]

Vaikka koodinimikkeitä poistetaan ja otetaan myöhemmin käyttöön – erästä Yhdysvaltain ilmavoimien alaista informaatio- ja tiedonvälitysjärjestelmää kutsutaan tänäkin päivänä nimikkeellä "Blue Majic" – olisi epätodennäköistä, että kyseistä koodinimeä olisi käytetty presidentti Eisenhowerille osoitetussa muukalaisten olemassaoloa käsittelevässä selonteossa. Miksi he olisivat käyttäneet Majestic-koodinimeä kun operaatio Majestic oli lopetettu vasta kahta kuukautta aiemmin?

Koodinimike MAGIC otettiin käyttöön toisessa maailmansodassa. Operaatio Magic piti sisällään japanilaisten diplomaattisten viestien "häirinnän, purkamisen ja kääntämisen".[6] Yhdysvaltalaiset kryptologit mursivat Japanin ulkoministeriön huippusalaiset koodit elokuuhun 1940 mennessä. Magic korvattiin myöhemmin koodinimillä "Red" ja "Purple".

Kevin Randlen ja Donald Schmittin mukaan kenraali Arthur E. Exon puhui eräästä Roswellin tapahtumien yhteydessä perustetusta ryhmittymästä "epäpyhänä kolmenatoista", sillä hän ei tiennyt sen oikeaa kutsumanimeä. Tutkijakaksikko kertoi minulle, että "Exon oli varma, ettei ryhmän johtoportaaseen otettu presidentin lisäksi muita demokraattisesti valittuja viranomaisia".[7]

Kanadan hallitus järjesti vuoden 1950 lopulla ensimmäisen oman ilmakehän ilmiöihin liittyvän, Magnet-projektiksi nimetyn tutkimuksensa. Seuraavassa projektin johtajana toimineen radioinsinööri Wilbert Smithin johtopäätelmiä (lähteenä huippusalainen Kanadan viranomaismuistio vuodelta 1950, jonka kopio löytyy luvun lopusta):

> "A. Yhdysvaltain hallitus luokittelee aiheen salaisemmaksi kuin vetypommin.
>
> B. Lentävät lautaset ovat olemassa.
>
> C. Tohtori Vannevar Bush johtaa aiheeseen perehtynyttä ryhmittymää, jonka toimintamallista emme ole saaneet tietoa.
>
> D. Yhdysvaltain viranomaistahot pitävät aihetta äärimmäisen merkittävänä."[8]

Tohtori Bushin työhistoria huippusalaisten tutkimusprojektien koordinoinnissa sekä hänen henkilökohtaiset näkemyksensä tiedon osastoimiseen liittyvistä järjestelyistä auttavat meitä ymmärtämään, miksi juuri hänet saatettiin valita kyseisen kaltaisen erityiskomitean johtoon.

Wilbert Smith sai tietonsa suoraan tutkimus- ja kehityslautakuntaa konsultoineelta yhdysvaltalaiselta tieteentekijältä, tohtori Robert I. Sarbacherilta, joka listasi tutkija William Steinmanille lähettämässään kirjeessä useita henkilöitä, jotka olivat olleet seuraamassa muukalaisaluksen ja ruumiiden takavarikointioperaatiota (katso kuvaliite luvun lopusta). Wilbert Smithin poika James kertoi minulle, että hänen isänsä sai jopa tarkastella Roswellin maahansyöksyssä menehtyneiden muukalaisten ruumiita tavattuaan Sarbacherin syyskuussa 1949. Tiedustelin Jamesilta kertoiko hänen isänsä yksityiskohtaisempaa tietoa tapaamisesta:

> "Isä ei voinut sanoa enempää, sillä hän joutui noudattamaan viranomaisia koskevaa vaitiolovelvollisuutta."[9]

Sarbacher myönsi nauhoitetussa puhelinkeskustelussa ydinfyysikko Stanton Friedmanille, että englantilaissyntyinen tieteentekijä tohtori Eric A. Walker oli osallistunut jokaiseen muukalaisten alusta ja ruumiita käsittelevään kokoukseen.[10] Walker oli valmistunut tohtoriksi Harvardin yliopistosta ja toiminut muun muassa tutkimus- ja kehityslautakunnan toimeenpanevana sihteerinä, kansallisen tiedesäätiön insinöörikomitean puheenjohtajana, Yhdysvaltain puolustustutkimusinstituutin puheenjohtajana ja Pennsylvanian osavaltion yliopiston presidenttinä. Walker kertoi William Steinmanille vuonna 1987 nauhoitetussa puhelinkeskustelussa osallistuneensa vuosina 1949–50 Wright-Pattersonin lentotukikohdassa pidettyihin kokouksiin, joissa käsiteltiin sotilasviranomaisten takavarikoimia lentäviä lautasia ja muukalaisten ruumiita:

Steinman: Kuulitko koskaan ryhmästä nimeltä MJ-12?

Walker: Kyllä. Tiedän mikä MJ-12 on. Olenhan tuntenut sen jo neljäkymmentä vuotta. Sinä olet tekemisissä sellaisten asioiden kanssa, joille et voi tehdä yhtään mitään... Jospa antaisit asioiden olla?[11]

Kerroin teoksessani "Above Top Secret" kirjeenvaihdostani vuosina 1977–81 CIA:n johtajana toimineen amiraali Stansfield Turnerin kanssa. Kysyin häneltä useita kertoja, oliko hän tietoinen ryhmittymästä nimeltä MJ-12. Se oli ainoa kysymys, johon amiraali ei suostunut vastaamaan.[12] Tutkija Bob Oechslerin mukaan laivastotiedustelun ja kansallisen turvallisuusviraston johtajana (NSA) sekä CIA:n apulaisjohtajana (1981–82) toiminut amiraali Bobby Ray Ingman saattoi olla selvillä MJ-12 -ryhmän olemassaolosta. Ingman oli epäsuorasti myöntänyt olevansa tietoinen kyseisestä ryhmästä heidän tavattuaan Marylandissa vietetyssä NSA:n juhlatilaisuudessa toukokuussa 1988.[13]

Jon Andy Kissner uskoo, että kirjainsanat MAJIC ja MJ-12 voisivat olla muodostettuja sanoista **M**anhattan (Manhattan-projekti), **J**oint (JCS, esikuntapäälliköiden neuvosto), **I**ntegrated **C**ommand (yhtenäistetty komento), ja luvusta **12**.[14] Kysyin Sandian kansallisen laboratorion historioitsija Rebecca Ulrichilta, oliko hän törmännyt vastaaviin kirjainsanoihin tutkiessaan yrityksen arkistoita. Vastaus oli kielteinen.[15] Tohtori Robert M. Wood taas on ehdottanut, että MAJIC tulisi sanoista **M**ilitary **A**ssessment of the **J**oint **I**ntelligence **C**ommittee.

Todisteet osoittavat selvästi, että MJ-12:sta kaltainen ryhmä on todellakin ollut olemassa. Ehkä niitä on ollut useampiakin? On kuitenkin hyvin todennäköistä, että kyseisen kaltainen huippusalainen ryhmittymä perustettiin vuonna 1947 tehtävänään varjella sitä, mikä on säilynyt salausluokitusten peitossa aina tähän päivään saakka.

Viitteet

1. Stanton T. Friedman, "Top Secret/Majic", Marlowe, New York, 1996, s. 28–33.
2. Don McCombs ja Fred L. Worth, "World War II Superfacts", Warner Books, 1983, s. 434.
3. Yhdysvaltain sotaministeriön huippusalaiseksi luokiteltu viesti (Yhdysvaltain armeijan ilmavoimat, 7.8.1946), jonka lähettäjäksi on merkitty vastaavan komentajan kanslia.
4. Yhdysvaltain sotaministeriön salaiseksi luokiteltu viesti, 8.8.1946.
5. "Report by the Joint Logistics Plans Committee to the Joint Chiefs of Staff on Joint Logistic Plan for 'Majestic'", Yhdysvaltain laivaston operatiivisen päällikön muille laivaston päälliköille ja komentajille 2.10.1952 lähettämä huippusalainen turvallisuusselvitys.
6. Pedro Loureiro, "The Imperial Japanese Navy and Espionage: The Itaru Tachibana Case", *International Journal of Intelligence and Counterintelligence*, vol. 3, numero 1/ kevät 1986, s. 106.
7. Kevin Randle ja Donald Schmitt, "UFO Crash at Roswell", Avon, New York, 1991, s. 231–234.
8. Wilbert Smithin liikenneministeriöstä (Ottawa) tietoliikenteen valvojalle 21.10.1950 lähettämä huippusalainen viesti.
9. Kirje syyskuulta 2005.
10. "The Wilbert Smith Archives" (CD), toim. Grant Cameron. www.presidentialufo.com
11. Puhtaaksi kirjoitettu versio William Steinmanin ja tohtori Eric A. Walkerin 30.8.1987 käymästä puhelinkeskustelusta, joka julkaistiin Grant Cameronin ja Scott. T. Crainin yhteisteoksessa "UFOs, MJ-12 and the Government: A Report on Government Involvement in UFO Crash Retrievals", MUFON, P. O. Box 369 Morrison, 80465–0369 Colorado, 1991, s. 8–10.
12. Timothy Good, "Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1987, s. 359.
13. Timothy Good, "Alien Liaison: The Ultimate Secret", Century, Lontoo, 1991, s. 187.
14. Andrew J. Kissner, "Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs".
15. Sähköpostiviesti, 16.9.2005.

HOME EDITION

LONG BEACH
Press-Telegram

SECTION ONE

LONG BEACH, CALIF., WEDNESDAY, FEBRUARY 25, 1942 — HOME EDITION—FIVE CENTS

GUNS BOMBARD SKY AS STRANGE PLANES BLACK OUT SOUTHLAND IN FIRST 'RAID'

No Bombs Fell, No Aircraft Downed, Report From Army

BULLETIN

SAN FRANCISCO, Feb. 25.—(A. P.) No bombs were dropped and no planes were shot down during the antiaircraft firing on the Los Angeles area early today, the Western Defense Command announced.

Long Beach Press-Telegram -sanomalehden uutinen 25. helmikuuta 1942. Aamun ilmahälytys oli kestänyt noin viiden tunnin ajan.

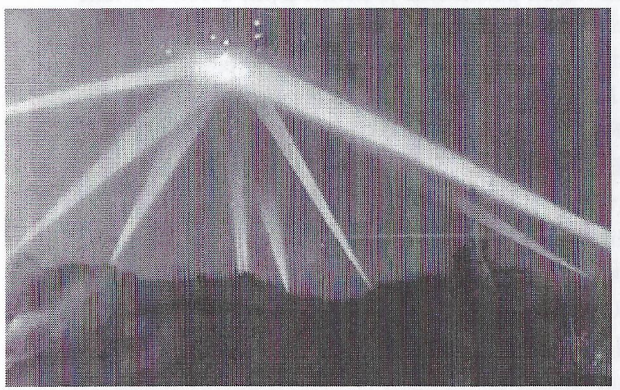

Armeijan valonheittimet ovat löytäneet tunnistamattoman lentävän kohteen Culver Cityn taivaalta. Kohteita raportoitiin olleen yhteensä 15. Valopilkut ovat luultavasti ilmantorjuntaohjusten räjähdyksiä. Kuva on aito, joskin Steven Lacey on parantanut kuvanlaatua. *(Los Angeles Times)*

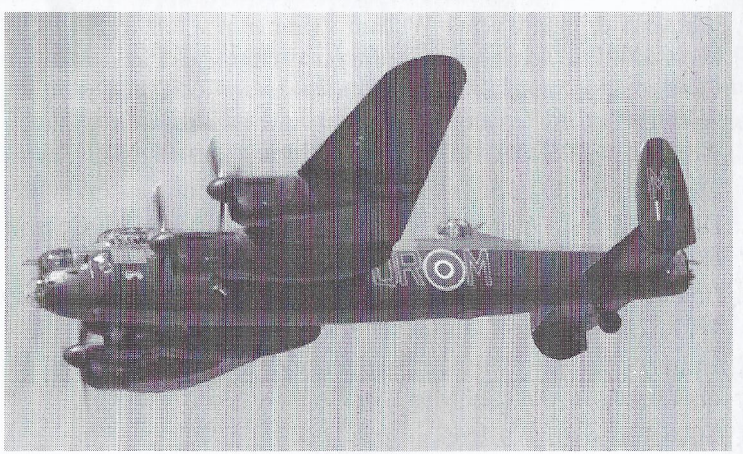

Useat Lancaster Mk III -pommikoneet (PA474) kohtasivat tunnistamattomia lentäviä kohteita toisessa maailmansodassa. *(Timothy Good)*

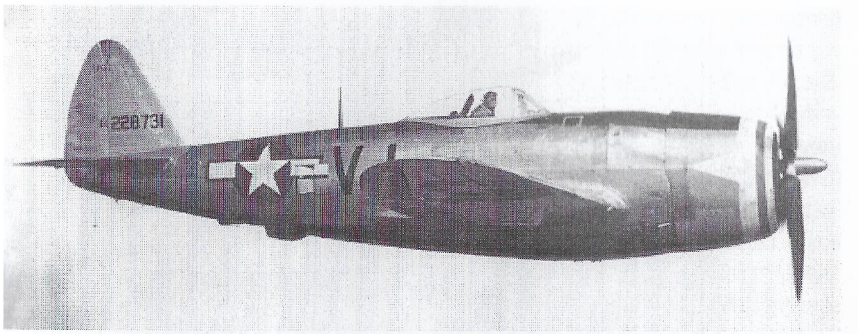

Selfridgen Fieldin lentotukikohdassa palvellut ranskalaispilotti Jean Kisling yritti ampua jahtaamaansa ufoa alas Thunderbolt P-47D -hävittäjällä. *(Republic Aviation)*

Jean Kisling Oscadan lentotukikohdassa vuonna 1944. Oscada oli Selfridge Fieldin varatukikohta. *(Jean Kisling)*

Commando C-46 -kuljetuskone kohtasi kolme tunnistamatonta kohdetta reittilennollaan Tokiosta Japanin Iwo Jiman saarelle elokuussa 1945. Kohteiden lähestyessä kuljetuskoneen vasemman puoleinen moottori sammui ja kone menetti lentokorkeuttaan. *(US Air Force)*

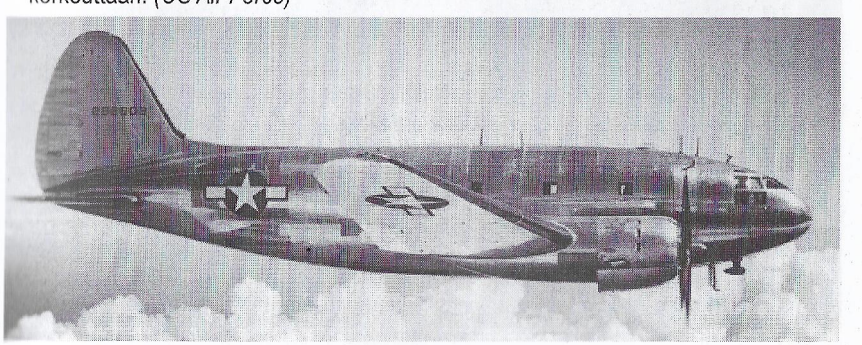

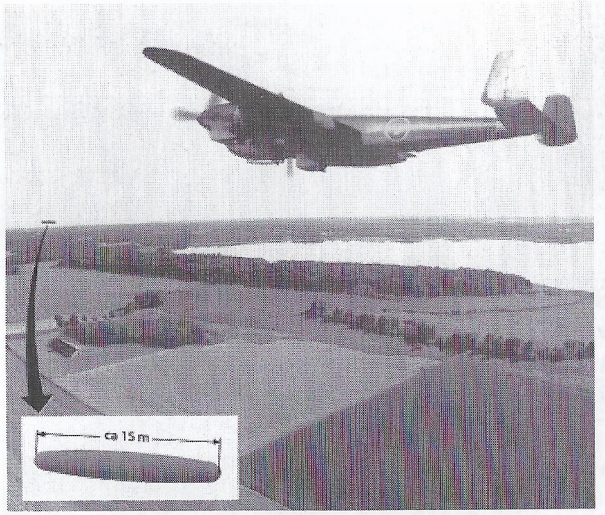

Taiteilijan kuvaus Ruotsin kuninkaallisten ilmavoimien Saab B18 -pommikoneen ja "aaveraketin" kohtaamisesta 14.8.1946. *(Johan Andersson)*

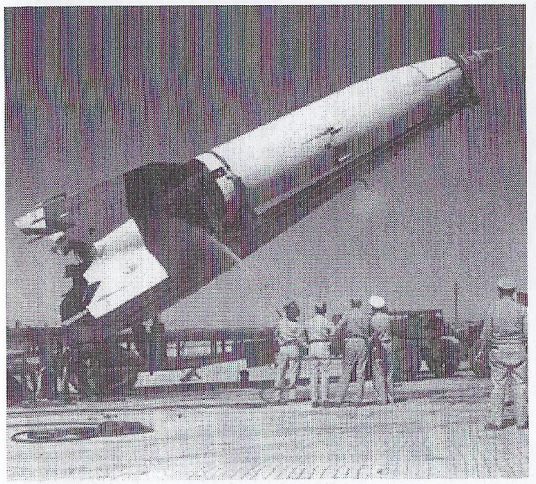

Insinöörit tarkistavat Yhdysvaltain ensimmäisen V2-ohjuksen moottorin toimintakyvyn Uudessa Meksikossa sijainneella White Sandsin ohjusten ja rakettien testialueella. *(US Army)*

Uutinen ufon aiheuttamasta V2-ohjustestin epäonnistumisesta toukokuussa 1947. *(Las Cruces Sun News)*

'Peculiar Phenomena' Is Blamed as V-2 Rocket Goes Astray

The German V-2 rocket, launched at White Sands Proving Ground, Thursday afternoon, landed only six miles east of Alamogordo, at the town of Indian Springs.

"Peculiar phenomena" was blamed by Lt. Col. Harold R. Turner, commanding officer of White Sands, for the erratic test flight.

The rocket carrying a warhead installed by the Naval Research Laboratory, was spotted at its landing about 55 miles from the launching site where it was fired at 4:09 p. m. A crew was sent out immediately to recover rocket body and warhead.

Fuel was cut off at the blockhouse after the V-2 climbed to 80 miles at a top speed of 4700 feet per second. Total flight time was five minutes and 30 seconds.

A quantity of rye seed was placed in the rocket to determine the effect of cosmic rays on its germination. Heavy camera equipment also was carried in rocket and warhead.

V2-ohjusmallin suunnitellut tohtori Wernher von Braun työskenteli toisen maailmansodan jälkeen Yhdysvaltain armeijan neuvonantajana muun muassa White Sandsin tukikohdassa. Hänen väitetään myös tutkineen Roswellin läheltä löydettyä muukalaisalusta ja sen miehistön ruumiita.

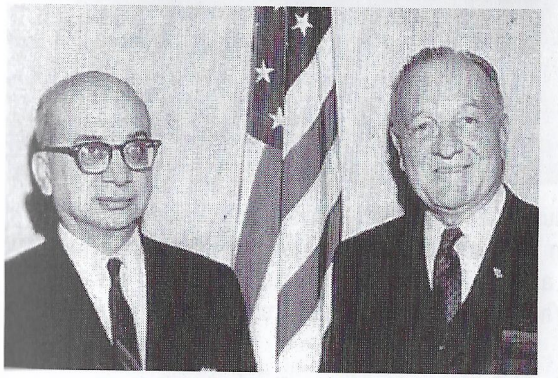

Kuvassa vasemmalla everstiluutnantti Philip Corso, joka johti kuvassa oikealla seisovan kenraaliluutnantti Arthur Trudeaun alulle panemaa projektia, tehtävänään välittää Roswellista löydettyjä materiaaleja eri toimijoille. *(Philip Corso Jr.)*

Jon Andy Kissnerin uraauurtavasta tutkimustyöstä käy ilmi, että Yhdysvaltain armeijan hyökkäykset tunnistamattomia lentäviä kohteita vastaan aiheuttivat maailmanlaajuisen lentokoneonnettomuuksien sarjan. *(Timothy Good)*

Kongressiedustaja Steven Schiff sai selville, että Roswellin tapaukseen liittyvät viranomaistiedot oli tuhottu lainvastaisesti. *(Timothy Good)*

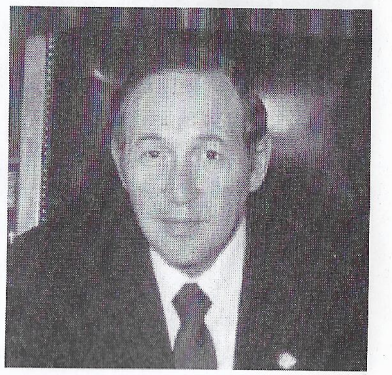

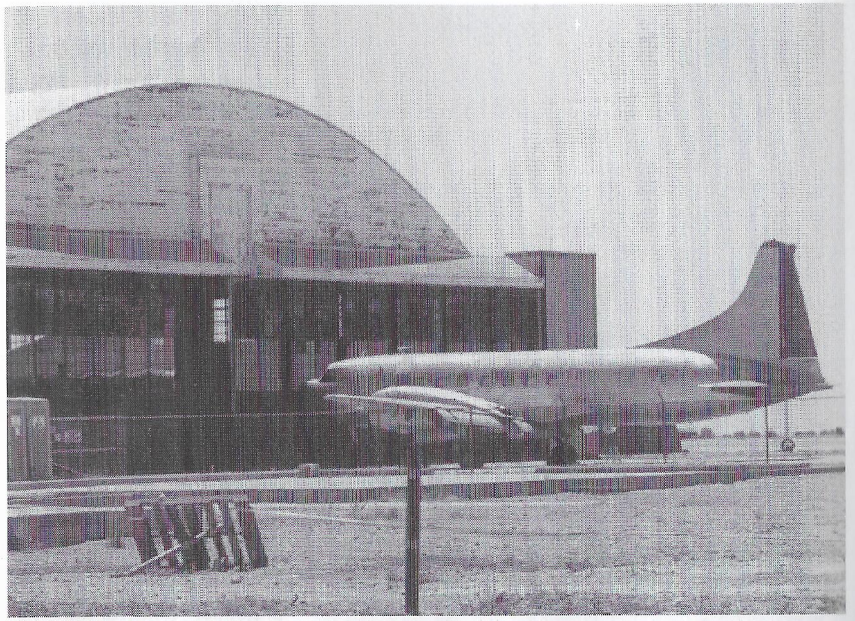

Uuteen Meksikoon heinäkuussa 1947 maahansyöksynyt muukalaisalus sekä sen miehistönjäsenet kuljetettiin takavarikointioperaation jälkeen Roswellin lentotukikohtaan. Vain kahta vuotta aiemmin tukikohtaan oli sijoitettu maailman ensimmäinen ydinaseilla varustettu Yhdysvaltain armeijan ilmavoimien 509. pommituslentolaivue. *(Timothy Good)*

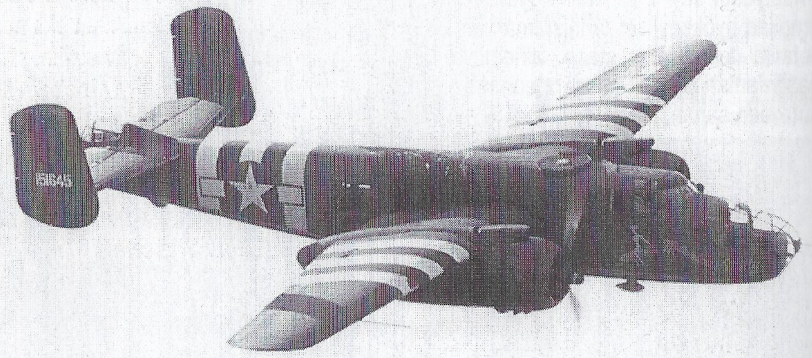

William Brazelin löytämät kappaleet kuljetettiin Teksasissa sijaitsevaan Forth Worthiin B-25 Mitchell -tyyppisellä keskiraskaalla pommikoneella. *(Timothy Good)*

Kenraalimajuri Clements McMullen oli vastuussa Roswellin tapauksen peiteoperaatiossa käytetystä tiedonhallintastrategiasta. *(US Air Force)*

Roswellin lentotukikohdassa sairaanhoitajana työskennelleen värikäs Eileen M. Fantonin väitetään osallistuneen muukalaisolennon ruumiinavaukseen. *(US Air Force)*

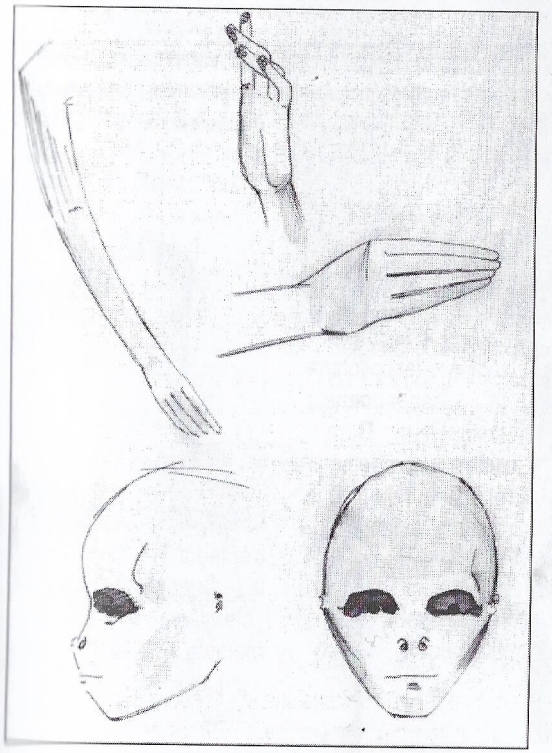

Glenn Dennisin piirros perustuu Eileen M. Fantonin kuvaukseen muukalaisolennosta. Fantonin mukaan olennon silmiä oli vaikea havaita, sillä ne olivat vetäytyneet syvälle kallon uumeniin. Hänen huomionsa kiinnittyi myös olennon sormenpäihin, jotka vaikuttivat imukuppimaisilta. *(Glenn Dennis)*

Kalifornian kansalliskaartin ilmavoimien kapteeni Thomas F. Mantell lensi viimeiseksi jääneen lentonsa tammikuussa 1948 kuvassa näkyvällä P-51 Mustang -hävittäjällä. *(Philip Jarret)*

~~SECRET~~

k. On 7 January 1948, a National Guard pilot was killed while attempting to chase an unidentified object up to 30,000 feet. While it is presumed that this pilot suffered anoxia, resulting in his crash, his last message to the tower was, "it appears to be metallic object....of tremendous size....directly ahead and slightly above....I am trying to close for a better look."

Katkelma Yhdysvaltain ilmavoimien tiedusteluraportista, joka vahvistaa kapteeni Mantellin viimeisen viestin Godmanin lentotukikohdan lennonjohdolle: "Se vaikuttaa valtavan suurelta metalliselta kohteelta. Se on suoraan edessäni, hieman lentokorkeuteni yläpuolella... Yritän lähestyä sitä." *(US Air Force)*

Yhdysvaltain laivaston VN-15-lentueen vänrikki Frederick C. Durant. Hävittäjälentäjänä, testipilottina ja lennonopettaja toimineesta Durantista tuli myöhemmin ohjusten, rakettien ja ufojen asiantuntija. *(US Air Force)*

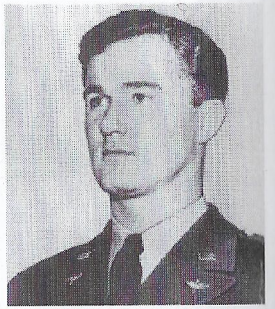

Kapteeni Thomas F. Mantell menehtyi 7.1.1948 yritettyään torjua tunnistamatonta lentävää kohdetta Kentuckyn osavaltion ilmatilassa. *(US Air Force)*

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun toiseksi johtajaksi valittu kenraali Hoyt S. Vandenberg, jonka määräyksestä Yhdysvaltain ilmavoimien teknisen tiedustelun keskuksen (ATIC) elokuussa 1948 tekemä huippusalaiseksi luokiteltu "tilanneanalyysi" tuhottiin vain muutamia kuukausia valmistumisensa jälkeen. Raportin loppupäätelmän mukaan ufot olivat "planeettainvälistä alkuperää". *(US Air Force)*

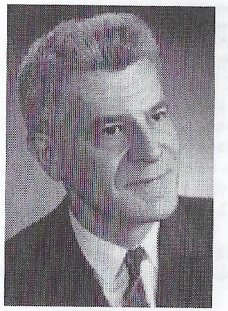

Kanadan ensimmäisen ufotutkimusprojektin johtaja Wilbert Smith. *(Van's Studio, Ottawa)*

Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien kapteeni Stan Hubbard havaitsi arviolta noin 30 metriä leveän kiekon Farnboroughin kokeellisen lentokaluston testikeskuksen yläpuolella elokuussa 1950. *(Stan Hubbard/ UFO Magazine – UK)*

Yksi neljästä George Adamskin kaukoputkensa avulla 5.3.1951 ottamasta valokuvasta. Kuva esittää "emo- ja partioalusta". *(George Adamski Foundation)*

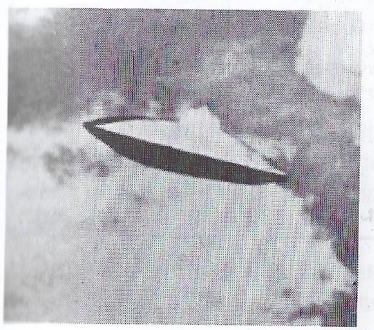

Korean sodassa palvelleen Yhdysvaltain merijalkaväen ilmavoimien lentäjän valokuva Itä-Kiinan meren yläpuolelta. *(W. Gordon Allen)*

from another planet. Scully claimed that the preliminary studies of one saucer which fell into the hands of the United States Government indicated that they operated on some hitherto unknown magnetic principles. It appeared to me that our own work in geo-magnetics might well be the linkage between our technology and the technology by which the saucers are designed and operated. If it is assumed that our geo-magnetic investigations are in the right direction, the theory of operation of the saucers becomes quite straightforward, with all observed features explained qualitatively and quantitatively.

I made discreet enquiries through the Canadian Embassy staff in Washington who were able to obtain for me the following information:

a. The matter is the most highly classified subject in the United States Government, rating higher even than the H-bomb.

b. Flying saucers exist.

c. Their modus operandi is unknown but concentrated effort is being made by a small group headed by Doctor Vannevar Bush.

d. The entire matter is considered by the United States authorities to be of tremendous significance.

Ote Wilbert Smithin 21.11.1950 lähettämästä huippusalaiseksi luokitellusta muistiosta Kanadan liikenneministeriön tietoliikenteen valvojana työskennelleelle vanhemmalle radioinsinöörille. Smith oli saanut tietonsa Yhdysvaltain tutkimus- ja kehittelylautakunnan konsulttina toimineelta tohtori Robert I. Sarbacherilta. *(Department of Transport, Canada)*

TOP SECRET

Mr. Edwards should write to the Dept of National Defence Ottawa requesting that clearance may be obtained for Mr. W. B. Smith to visit the appropiate Service in the United States to discuss the use of ferrestial magnetic forces in relation to ... aerodynamic problems associated with saucer shaped objects .

In the covering request, the Department of Transport should relate in as much detail as possible the objects of this study and also detail the work which has been carried out in the geophysical field in Canada.

Information unofficial- obtained from Dr. Robert I Sarbacher , dean of the Graduate school, Georgia University.

Huippusalaiseksi luokiteltu muistio, jossa viitataan Wilbert Smithiin ja tohtori Robert I. Sarbacheriin. *(Department of Transport, Canada)*

WASHINGTON INSTITUTE OF TECHNOLOGY

OCEANOGRAPHIC AND PHYSICAL SCIENCES

DR. ROBERT I. SARBACHER
PRESIDENT AND CHAIRMAN OF BOARD

Answer
from Dr. Sarbacher
Received 12-5-83
wm Steinman

November 29, 1983

Mr. William Steinman
15043 Rosalita Drive
La Mirada, California 90638

Dear Mr. Steinman:

I am sorry I have taken so long in answering your letters. However, I have moved my office and have had to make a number of extended trips.

To answer your last question in your letter of October 14, 1983, there is no particular reason I feel I shouldn't or couldn't answer any or all of your questions. I am delighted to answer all of them to the best of my ability.

You listed some of your questions in your letter of September 12th. I will attempt to answer them as you had listed them.

1. Relating to my own experience regarding recovered flying saucers, I had no association with any of the people involved in the recovery and have no knowledge regarding the dates of the recoveries. If I had I would send it to you.

2. Regarding verification that persons you list were involved, I can only say this:

John von Neuman was definitely involved. Dr. Vannever Bush was definitely involved, and I think Dr. Robert Oppenheimer also.

My association with the Research and Development Board under Doctor Compton during the Eisenhower administration was rather limited so that although I had been invited to participate in several discussions associated withthe reported recoveries, I could not personally attend the meetings. I am sure thatthey would have asked Dr. von Braun, and the others that you listed were probably asked and may or may not have attended. This is all I know for sure.

500 BRAZILIAN AVENUE PALM BEACH, FLORIDA 33480 305-833-1116

Ensimmäinen sivu tohtori Sarbacherin kirjeestä tutkija William Steinmanille. Robert I. Sarbacher vahvistaa kirjeessään tiedon takavarikoiduista avaruusaluksesta sekä muukalaisolentojen ruumiista. *(William Steinman)*

9. Laivaston tiedustelu

Oli kulunut kaksi kuukautta siitä, kun Robert Suffern oli nähnyt tunnistamattoman lentävän kohteen ja sitä ohjanneen olennon Ontarion Bracebridgessä. Kolme viranomaista saapui 10.10.1975 Robertin ja hänen vaimonsa luo provinssin kylteillä merkityssä poliisiautossa. Robertin mukaan miesten univormujen rintapielissä roikkui Kanadan puolustusvoimien Ottawan joukko-osaston, Yhdysvaltain ilmavoimien, Pentagonin ja Yhdysvaltain laivastotiedustelun kunniamerkkejä.

Viranomaiset näyttivät Suffernille lentokoneisiin asennettujen asekameroiden tallentamaa kuvamateriaalia ja muuta oheistietoa tunnistamattomista lentävistä kohteista. Suffern sai miesten puheista sen käsityksen, että Yhdysvaltain ja Kanadan hallitukset olivat olleet tietoisia muukalaisista jo vuodesta 1943, jolloin Yhdysvaltain laivasto suoritti kuuluisan "Philadelphia-kokeensa", jossa lentotukialus USS *Eldridgen* väitetään kaukosiirtyneen Philadelphiasta Virginian Norfolkiin. Miehet kertoivat Suffernille kontaktin muukalaisten ja ihmisten välille syntyneen juuri tuon välikohtauksen seurauksena, ja että he ovat tehneet yhteistyötä siitä lähtien. Suffernia jäi tapaamisesta kuitenkin mietityttämään miten viranomaiset osasivat sanoa tarkkaan hänen näkemänsä ufon laskeutumisajan, vaikka hän ei ollut kertonut sitä vielä kellekään?[1]

Korea

Eräänä syyskuun aamuna vuonna 1950 kolme Yhdysvaltain laivaston hävittäjäpommittajaa – miehistöinään ainoastaan lentäjä ja tutka/tykkimies – sai käskyn hyökätä vihollissaattueen kimppuun. Noin seitsemän aikaan aamulla kolmen kilometrin korkeudessa

matkanneen hävittäjän tutka/tykkimies havaitsi maanpinnalla kaksi suurikokoista ja pyöreän muotoista varjoa:

> "Ne olivat todella massiivisia. Tajusin sen välittömästi tarkastettuani tilanteen tutkaruudulta. Ne matkasivat suhteellisen nopeasti – ehkä 1600–1900 kilometrin tuntinopeudella. Tutkan mukaan meidän ja kohteiden välinen etäisyys oli noin 2,4 kilometriä, kun ne rupesivat yhtäkkiä liikehtimään levottomasti – ne pakittelivat ja pysähtelivät. Aivan kuin ne olisivat tärisseet tai värisseet... ensireaktioni oli tietysti tykittää niitä, joten tartuin aseisiin ja kamerat aktivoituivat. Mutta sitten huomasin, että tutka oli mennyt sekaisin. Näyttö paistoi liian kirkkaana, joten koetin säätää sitä – ilman tulosta. Tajusin, että tutka oli mennyt sököksi, eikä siitä olisi meille enää mitään hyötyä. Otin yhteyden lentotukialukseen ja toistin koodinimen kahteen kertaan huomatakseni vain etten saisi yhteyttä, sillä jokin outo surina tukki yhteyden. Koetin vaihtaa taajuuksia, mutta siitäkään ei ollut apua – outo surina esti jokaisen yritykseni.
>
> Kohteet lensivät vauhkoina edessämme matkaten jotakuinkin samalla nopeudella kuin me. Lopulta heivasin radion hyödyttämänä nurkkaan. Kohteet tulivat koneemme lähelle ja rupesivat kiertämään meitä; ylhäältä alas, ympäri ja niin edelleen. En ollut koskaan nähnyt mitään sellaista. Ne olivat todella suuria. Laskin niiden koon ennen kuin luovutin tutkalaitteet eteenpäin tutkittaviksi. Ne olivat halkaisijaltaan ainakin 180 metriä, ehkä jopa yli 200 metriä. Kun sitten lopulta pääsimme laskeutumaan lentotukialukselle, ymmärsin, etten ollut ainoa, joka oli nähnyt ne kohteet.
>
> Kohteet näyttivät päältäpäin 'harmahtavalta peilipinnalta', jonka ympäriltä erottui punaista hehkua. Ne olivat muodoltaan kuin kartiomaisia hattuja; pinnan väritys vaihteli kuparisen vihreästä haaleisiin pastellisävyihin. Kohteiden yläosaa kiersivät punaiset valot, mutta keskiosassa oli pyöreä, hiilenmusta-alue..."

Lopulta kohteet katosivat räjähtävällä nopeudella alkuperäiseen tulosuuntaansa.

Kyseinen henkilö antoi tapahtumista suullisen todistajanlausunnon Jim ja Coral Lorenzenille, jotka molemmat ovat työskennelleet Yhdysvaltain ilmavoimissa ja maanpuolustussektorilla sekä perustaneet ilmakehän ilmiöitä tutkivan APRO:n (Aerial Phenomena Research Organization). Jim sai selville, että muutkin miehistön jäsenet olivat tunteneet lentokoneissa "ylimääräistä lämpöä", jota lausunnon antanut todistaja kuvaili "korkeataajuiseksi värähtelyksi". Coral kirjoitti asiasta seuraavasti:

> "Miehistö ja lentokone testattiin säteilyn varalta, jonka jälkeen heidät kuulusteltiin ensin yksitellen ja sitten ryhmässä. He eivät saaneet koskaan

tietää säteilymittauksen tuloksia, mutta myöhemmin he kuulivat koneen mittariston valottuneen epätavallisen kirkkaaksi, ja että kaikkien asekameroiden filmit olivat sumentuneet tai ylivalottuneet, vaikka kukaan miehistön jäsenistä ei ollut käyttänyt aseita eikä kameroita." [2]

Lähikontakti Newfoundlandin lähellä

Yli sadalla lentokoneella uransa aikana lentäneelle Yhdysvaltain laivaston reservin kuljetuskonekomentajalle Graham Bethunelle oli myönnetty huippusalainen turvallisuusluokitus. Bethune oli toinen kahdesta upseerista, jotka määrättiin huippusalaiseen tehtävään helmikuussa 1951. Islannin hallitus oli esittänyt Yhdysvalloille pyynnön sotajoukkojen lähettämisestä, jos Neuvostoliitto hyökkäisi Islantiin. Bethunen ja tehtävään määrätyn toisen upseerin tehtäväksi tuli tavata Islannin hallituksen edustajia sekä muita islantilaisia viranomaisia. Islantilaiset olivat erityisen huolissaan havainnoista, joissa kerrottiin "epätavallisista lentoaluksista". Yhdysvaltojen viranomaiset pitivät niitä Neuvostoliiton kokeellisina pommikoneina. Bethunen mukaan "heidän tehtäväkseen muodostuivat sotajoukkojen logistiikkaan ja ylläpitoon liittyvät kysymykset".

Lentokoneyhtiö Lockheedillä työskennellyt vanhempi virkailija kertoi Bethunelle, että "Islannin ilmatilassa havaituista ympyrän muotoisista ja erittäin isokokoisista epätavallisista lentoaluksista erottui useita eri valoja, ja joskus niiden ulkokehät näyttivät olevan kuin tulessa. Lentoalukset kykenivät myös siirtymään paikasta paikkaan täysin äänettömästi". Bethune ei tiennyt kyseisen kaltaisten lentoalusten olemassaolosta, vaikka hänen ryhmänsä työskenteli Yhdysvaltain laivaston lentotestauskeskuksessa Marylandissa, jossa testattiin muun muassa armeijan salaista lentokalustoa.

10. helmikuuta paluumatkalla Islannin Keflavikista Yhdysvaltain laivaston Newfoundlandin tukikohtaan olleet nelimoottorisen Douglas R5D -laivastonkuljetuskoneen apupilotti Bethune ja kolmekymmentäyksi miehistön jäsentä näki öisessä horisontissa kohteen, joka muistutti heidän mukaansa "leijuvaa kaupunkia".[3] Seuraavassa ote Bethunen lausunnosta laivastotiedustelulle:

"Lentäessämme noin kolmen kilometrin korkeudessa havaitsin horisontin alapuolelta, noin 300–450 metriä merenpinnan yläpuolelta kajastuvaa valoa. Istuin apulentäjän paikalla vasemmalla istuimella ja kerroin havainnostani oikealla puolellani istuvalle luutnantti Kingdonille. Ilmoitimme tilanteesta miehistölle seurattuamme valonlähteen kurssia neljästä viiteen minuuttia.

Yhtäkkiä valon lähestymiskulma ja korkeus muuttuivat. Se kiihdytti meitä kohti arviolta 1600 kilometrin tuntinopeudella – olin jo varma, että törmäisimme siihen. Sitten sen lähestymiskulma muuttui taas ja sen väritys vaihtui toisenlaiseksi – nyt se vaikutti pyöreältä kohteelta, jonka ulkoreunat olivat punertavan oranssit. Tämän jälkeen se vaihtoi kurssiaan kiihdyttäen nopeutensa kolminkertaiseksi ja kadoten jonnekin horisontin taa. Kohteen kokoa, nopeutta tai etäisyyttä oli mahdotonta arvioida – korkeutemme merenpinnasta hämäsi tilanteen hahmottamista. Voisin suurpiirteisesti väittää, että halkaisijaltaan ainakin 90 metrinen kohde lensi yli 1600 kilometrin tuntinopeudella, ja että se lähestyi meitä noin kahdeksan kilometrin etäisyydelle.[4]

Kytkiessäni automaattiohjausta pois toiminnasta, havaitsin kompassineulan heittelehtivän edestakaisin samalla, kun kaksi ADF-laitetta (automaattinen suunnannäyttäjä) osoitti tuntemattoman lentävän kohteen suuntaan. Myös kaukokompassimme heilui epätavallisesti, mutta gyroskooppien mukaan lensimme vakaasti. Kohteista erottui nyt selkeästi kupoli ja sähkömäinen purkaus, joka hehkui sen ulkoreunoilla.

Hyttiosaan saavuttuani huomasin oikealla puolella istuvien matkustajien tarkkailevan kohdetta. Laivaston lääkintäupseeri (koulutukseltaan psykiatri) komentaja M. seisoi kauempana muusta joukosta... kun kysyin oliko hän nähnyt kohteen, hän vastasi; 'Se oli lentävä lautanen... en halunnut katsoa sitä, koska en usko niihin'.

Yhdysvaltain ilmavoimien kapteeni Paulsen kuulusteli meitä laskeuduttuamme Newfoundlandiin. Sain hänen kysymyksistään sen käsityksen, ettemme olleet ainoita, jotka ovat kertoneet nähneensä lentäviä lautasia..." [5]

Lentäjät koettivat saada kapteeni Paulsenilta lisätietoa lentävistä kiekoista kaksi tuntia kestäneessä kuulustelutilaisuudessa. Paulsen ei omien sanojensa mukaan kuitenkaan "osannut vastata heidän kysymyksiinsä". Tapauksesta tehdystä tiedusteluraportista otettiin ainoastaan yksi kopio, joka lähetettiin laivastotiedustelun johtajalle. Myös neljä muuta komentajaa saivat nähdä raportin "vilaukselta". Lentäjät ja miehistön jäsenet kuulusteltiin myös laivaston lentotestauskeskuksessa, jossa heistä jokaisesta tehtiin henkilökohtainen selvitys laivastotiedustelun pyynnöstä.[6]

Tapauksen käsittely ei loppunut Bethunen osalta tähän. Kahden kuukauden kuluttua hän kuuli, että Ganderin lentokentän tutka oli mitannut kohteen lentonopeudeksi parhaimmillaan 2900 kilometriä tunnissa.[7] Myöhemmin eräänä toukokuisena päivänä vuonna 1951, Bethune yllättyi avatessaan oven laivastotiedustelun upseerille, joka ilmoitti haluavansa keskustella lentävistä lautasista. Upseeri näytti Bethunelle kuvia tunnistamattomista lentävistä kohteista :

"Hän kaivoi esiin valokuvia sisältävän mapin. Upseeri selaili niitä tehden muistiinpanoja samalla kun kerroin tarinaani. Silloin tällöin hän nosti eteeni jonkin kuvista kysyen vastasiko se näkemääni. Yksi kuva oli todella samankaltainen kuin näkemäni kohde, mutta se oli kooltaan aivan liian pieni – halkaisijaltaan vain noin yhdeksän metriä. Sitten hän etsi kuvan, jonka halkaisijaksi oli merkitty 30,5 metriä. Hän kysyi oliko tämä se? Vastaisin kieltävästi. Hän kuunteli tarinani yksityiskohtia hyvin tarkkaavaisesti. Kerroin hänelle, että kohteen ulkoreunoilla näkyvät valot olivat verrattavissa sähköpurkaukseen.

Kysyin upseerilta mihin tämänkaltaiset raportit oikein menivät? Hän vastasi, että ne luovutettiin ensin 12 miehen komitealle, joka tutkisi tapaukset 'kansallisen turvallisuuden näkökulmasta'. Jos tapauksella todettiin olevan vaikutusta kansalliseen turvallisuuteen, se arkistoitiin ja salattiin. Jos komitea totesi tapauksen harmittomaksi, se lähetettiin niihin Yhdysvaltain ilmavoimien tai laivaston virastoihin, jotka käsittelivät tavallisia ufotapauksia.

Lopuksi upseeri otti esiin lehden ja avasi sen erään artikkelin alkukohdasta. Hän sanoi jotenkin tähän tapaan, että 'saatat pitää juttua mielenkiintoisena'. Sitten hän antoi lehden ja lähti. Se oli Pageant-lehti lokakuulta 1950. Artikkeli oli Frank Scullyn kirjoittama otsikolla 'Flying Saucers'."

Tunnistamattomat vedenalaiset kohteet Iranin rannikolla

Tunnistamattomia vedenalaisia kohteita (USO) on havaittu jo vuosisatojen ajan. Esitän seuraavassa lyhyen version Yhdysvaltain laivaston lehdessä alkuvuonna 1952 julkaistusta laivaston reservijoukkojen komentajan J. R. Bodlerin raportista. Valitettavasti tarkempaa päivämäärää ei ole tiedossa:

"Ajoimme Hormusinsalmen läpi kirkkaan yötaivaan alla. Kolmas perämies huusi minua kannelle haluten minun näkevän jotain. Saavuttuani kannelle havaitsin kirkkaan sormuksen kaltaisen kohteen Iranin puoleisella rannikolla, noin neljä piirua vasemmalla. Näin kiikarilla, että sykkivää liikettä tekevä kohde oli varmasti horisontin alapuolella, eli vedessä. Sitten valo alkoi tulla lähemmäs alustamme. Kun kohde oli enää vain noin 1,6 kilometrin päässä, havaitsimme että se oli muodoltaan ympyrämäinen, halkaisijaltaan sellaiset 300–450 metriä. Sitten näimme mistä sykkivä liike johtui; kohteen ympärillä vastapäivään pyörivät valokeilat halkoivat merta kuin etsintävalot konsanaan. Aluksemme joutui hetkeksi aikaa keskelle valoloistoa. Säteiden kirkkaus pyyhki yöhämärässä mastoa ja kantta. Tilanne oli todella erikoinen, sillä aluksemme oli hetken kuin fosforista veistetty. Sitten kohde lipui ohitsemme ja jatkoi matkaansa. Erotimme sykkivän valoshown vielä kilometrien päästä, joskin hieman himmeämpänä. Mielestäni kyseessä oli luonnollinen ilmiö – fosforesenssi. Todistamamme 'sykkivä liike' johtui taas aaltoenergiasta. Kohteen ympyrämäinen muoto viittaa kalalaumaan, pyöriäisiin tai johonkin vastaavaan."

Komentaja Bodler todisti puoli tuntia myöhemmin vielä toisenkin "valoshown". Tällä kertaa halkaisijaltaan arviolta 250–300 metrinen kohde ohitti heidät huomattavasti lähempää.[8]

Entinen Ison-Britannian kuninkaallisen laivastotiedustelun upseeri Ivan T. Sanderson kirjoittaa tunnistamattomista vedenalaisista kohteista kirjassaan "Invisible Residents". Hän käy läpi myös teoriaa, jonka mukaan itsevalaisevaa planktonmassaa voitaisiin pitää ilmiön varsinaisena aiheuttajana. Sanderson ja hänen tutkijatoverinsa tohtori Wallace Minto joutuivat tosin hylkäämään plankton-hypoteesin.[9]

Erään Yhdysvaltain laivastossa palvelleen navigaattorin mukaan tunnistamattomia aluksia tutkittiin jatkuvasti. Tämä lukuisia tiedustelulentoja 1940–50 -lukujen taitteessa suorittanut nimettömäksi jäävä henkilö suostui kertomaan William Jonesille ja tohtori Irena Scottille, että "meidät lähetettiin eri puolille maailmaa auttamaan paikallisia viranomaisia heidän ufotutkimuksissaan. Teimme monta reissua Etelä-Amerikkaan. Siellä tapahtui aikalailla". Jonesin ja Scottin mukaan, "he lensivät tiettyyn maahan, keräsivät tutkijaryhmän koolle ja lennättivät nämä havaintoalueelle":

"Vaikuttaa siltä, että hänen ryhmänsä toimi kuskina eri maiden viranomaistahoille, jotka tarvitsivat erillistä kyytiä paikan päälle. Tapauksista

tehdyt raportit lähetettiin heille Turkin Adanan ja Norjan Oslon kautta Pentagoniin. Kysyimme häneltä miksi he käyttivät kyseistä reittiä. Hän vastasi, että syy liittyi diplomaattisiin käytäntöihin. Raportit luokiteltiin salaisiksi ennen lähettämistä. Hänen ryhmänsä ei tehnyt raporteista minkäänlaista analyysia, eivätkä he tienneet mihin kyseisiä raportteja käytettiin."[10]

Yhdysvaltain ilmavoimien tiedustelun (AFOIN) alainen erikoisryhmittymä AFOIN-X(SG) lähetti 24.4.1952 salaiseksi luokittelemansa muistion lentoteknisen tiedustelukeskuksen (ATIC) komentajalle, eversti Frank Dunnille työnimellä "Sukellusveneiden mahdolliset kontaktit lentävien lautasten kanssa". Muistio alkaa seuraavasti: "Liitteenä olevat yhdeksän sukellusveneiden kohtaamisraporttia on merkitty Yhdysvaltain laivaston tiedusteluviraston (ONI) sarjanumeroilla." Nämä sarjanumerot ovat kuitenkin korvattu muistiossa tähtimerkeillä. Itse asiassa melkein koko muistio on lukukelvoton, sillä mustaamatta on jätetty vain ilmoitus muistion kopion arkistoinnista (katso kuvaliite luvun lopusta). En valitettavasti ole onnistunut hankkimaan yksityiskohtaisempaa tietoa laivaston palveluksessa työskenteleviltä lähteiltäni. Epäilen, ettei Yhdysvaltain laivastotiedustelu ole ottanut tiedonvapautta käsittäviä lakeja kovinkaan vakavasti, sillä muut Yhdysvaltain puolustushaarat ovat julkistaneet huomattavasti lukuisampia UFO/USO-raportteja.

Havaijin alukset

Toukokuussa 1952 Kanadan kuninkaallisen laivaston *Ironquois*-sotalaivan miehistö havaitsi Havaijin taivaalla epätavallisten alusten muodostelmia matkatessaan Pearl Harborista Guamiin. Vahtipäällikkönä toiminut komentaja George R. McFarlane kuvailee myöhäisillan tapahtumia raportissaan seuraavasti:

"Se tapahtui noin yhden aikaan aamuyöstä. Havaitsin valkoisen valon vasemmalla noin 30 asteen kulmassa – arvioin sen olleen meistä noin 1,6 kilometrin päässä. Valo liikkui nopeasti oikealta vasemmalle; ilmassa leijuvan ohuehkon usvan läpi hahmottui sen ympärillä hohtava – haloilmiön luoma – sädekehä. Luulin sitä matalalla lentäväksi lentokoneeksi, mutta Sperry-tutkamme ei havainnut sitä, eikä ilmapuolustustutka ollut toiminnassa. Mietin siinä, että on se hyvää tuuria nähdä noin matalalla kiitävä lentokone. Olimme tässä vaiheessa noin 160 kilometrin päässä Havaijista. Yritin etsiä lentoaikatauluista mainintoja alueen sotilaslennoista, mutta niiden mukaan taivaan piti olla tyhjillään. Jonkin ajan kuluttua vasemmalle ilmestyi toinenkin valo. Sekin liikkui todella nopeasti. Tutkan näyttö oli autuaan tietämätön taivaan tapahtumista, joskin ymmärsin mistä se johtui – sen tehtävänä oli tähystää merta, ei taivasta.

Noin tunnin kuluttua vasemmalla olevat valot olivat moninkertaistuneet. Useimmat näkyivät neljän rivimuodostelmissa, mutta havaitsin myös kolmen, viiden ja kuuden ryhmittymiä. Valot ilmestyivät ja katosivat todella nopeassa tahdissa. Valojen määrä vaihteli niiden liikehtiessä vähän väliä. Kerran ennätin laskemaan niitä yli 30. Keskustelin valoista viestimiehemme kanssa, joka oli seurannut tapahtumia kanssani. Hänestäkin valonäytös vaikutti todella omituiselta. Sitten yhtäkkiä yksi näistä kohteista ilmestyi laivamme keulan viereen vasemmalle puolelle. Näimme tämän matalalle ilmestyneen kiekon muotoisen kohteen kyljessä tumman ikkunarivistön ja sen kirkkaan valohohdon. Kiekko pysyi vierellämme ainakin 15 minuuttia.

Yritin katsoa kiikarilla kiekon sisään, mutten nähnyt juuri mitään. Muistelen laskeneeni ikkunoiden summaksi noin kaksi tusinaa. Sysimustat ikkunat olivat erittäin suurikokoisia ja ne olivat vieri vieressä. Vaikka kiekon rungosta paistoi kirkas valo, se ei vihlonut silmiä niin, etten olisi voinut katsella sitä. Kohde oli enemmän ovaalinmuotoinen kuin ympyrämäinen. Ja sitten yhtäkkiä kiekko oli poissa – se oli hävinnyt äänettömästi. Joitakin valoja näkyi vielä kauempana vasemmalla puolella. Kun nekin sitten katosivat kolmen aikaan, tajusin, etten ollut ilmoittanut aamuntuntien tapahtumista kenellekään. Kapteeni ja muut vahtimiehet olivat tietämättömiä näkemästäni spektaakkelista. Minulle tuli jotenkin levoton olo, sillä yleensä noudatin sääntöjä. Ongelmana oli, että mitä ihmettä minä kirjoittaisin laivan lokikirjaan... lopulta päätin kirjoittaa tarinan meteoriiteista."[11]

George R. McFarlanen ratkaisu on ymmärrettävä. Minulle on kerrottu, että lokikirjaan merkityt tunnistamattomat lentävät tai vedenalaiset kohteet voivat aiheuttaa kirjoittajalleen ongelmia. Raportteja vääristellään, muokataan tai sitten ne vain katoavat. Tämä on ominaista niin Yhdysvaltain kuin muidenkin maiden laivastoille, jotka ovat tehneet yhteistyötä aihepiirin tutkimuksissa 1950-luvulta alkaen. UFO/USO-ilmiö oli muodostunut heille hyvin vaikeasti ratkaistavaksi ongelmaksi.

Viitteet

1. Charles Berlitz ja William L. Moore, "The Philadelphia Experiment: Project Invisibility", Souvenir, Lontoo, 1990, s. 173–177. Katso myös Robert W. Beckwithin teos "LTT: Levitation, Teleportation & Time Travel".
2. Coral E. Lorenzen, "Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space", Signet, New York, 1966, s. 30–32.
3. Graham E. Bethune, "UFO in the North Atlantic: February 10, 1951", omakustanne vuodelta 1991.
4. Luutnantti Graham E. Bethunen raportti 10.2.1951.
5. Edellä mainittu lähde.
6. Majuri Donald E. Keyhoe, "Flying Saucers: Top Secret", G. P. Putnam's Sons, New York, 1960, s. 19–20.
7. "UFO Investigator", Ufotutkimusjärjestö NICAP (National Investigations Committee On Aerial Phenomena), 1970, s. 3.
8. J. R. Bodler, "Unexplained Phenomenon in the Sea", *U.S. Naval Institute Proceedings*, tammikuu 1952, jälkipainos julkaistiin *Fate*-lehdessä saman vuoden syyskuussa.
9. Ivan T. Sanderson, "Invisible Residents", World Publishing, Cleveland, 44102 Ohio, 1971, s. 96–114.
10. William Jones ja Irena Scott, "US Navy Support of UFO Research", Mid-Ohio Research Associates (MORA), P. O. Box 162 Dublin, 43017 Ohio.
11. Gavin McLeod, "Canadian Naval Officer has Close Encounter in Hawaiian Waters", *UFOBC Quarterly*, vol. 3, numero 2/1998, s. 18–19. www.ufobc.ca

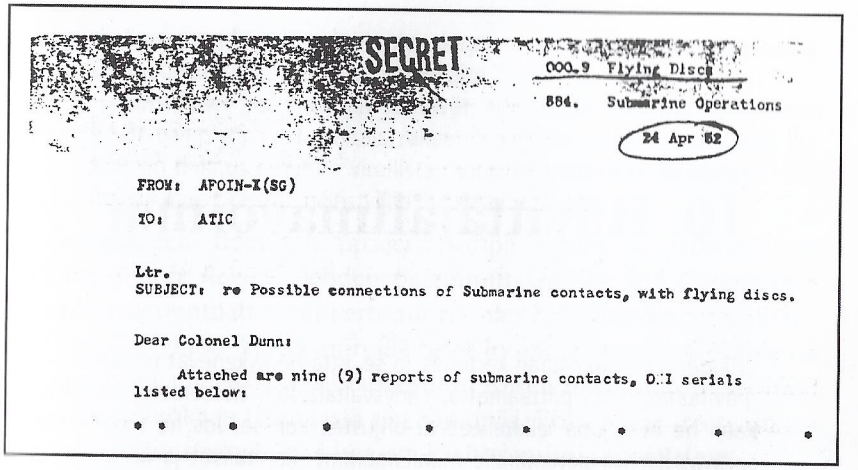

SECRET

000.9 Flying Discs

884. Submarine Operations

24 Apr 52

FROM: AFOIN-X(SG)

TO: ATIC

Ltr.
SUBJECT: re Possible connections of Submarine contacts, with flying discs.

Dear Colonel Dunn:

Attached are nine (9) reports of submarine contacts, O.I serials listed below:

Yhdysvaltain ilmavoimien teknisen tiedustelun keskus vastaanotti huhtikuussa 1952 raportin ilmavoimien ufotutkimusryhmä AFOIN-X-SG:ltä, jossa viitattiin Yhdysvaltain laivaston sukellusvenejoukkojen tunnistamattomista kohteista raportoimiin havaintoihin. *(The National Archives, Washington)*

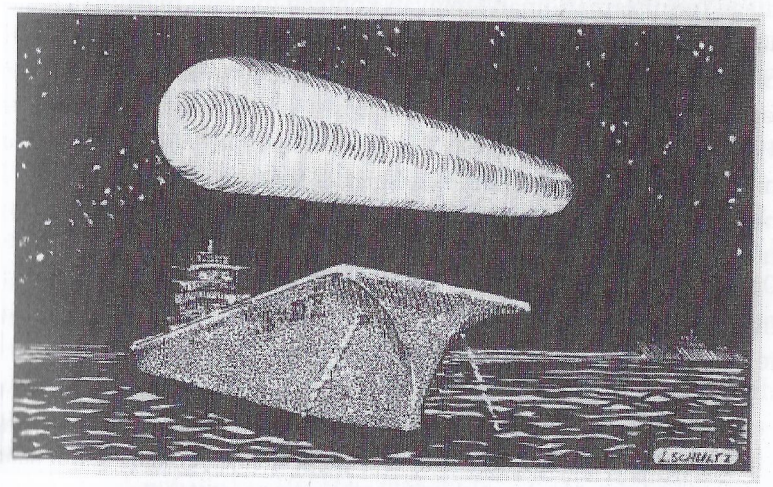

L. Schultzin piirros perustuu Yhdysvaltain laivaston lentotukialuksella palvelleen tutkaoperaattorin havaintoon Filippiinien lähettyviltä. *(The Communication Letter, vol. 1, numero 2/1989, P.O. Box 1975 Boulder, 80306–1975 Colorado, Wilson and Neff Inc)*

10. Hävittäjäilmavoimat

"Heidän etumatkastaan kertonee jo se, että he kykenevät matkaamaan gravitaatiolaeista piittaamatta. Yhdysvaltalaisten tieteentekijöiden mukaan he ovat jopa leikitelleet V2-ohjusten kanssa. Jos he todella kutsuisivat itsensä peremmälle maailmaamme, kapitalistit ja kommunistit saattaisivat lopettaa keskinäisen sotansa. Itse asiassa, ihmiskunnan olisi tuolloin yhdistyttävä, mikäli se mielisi selviytyä."

Näin kirjoitti Ison-Britannian Kaakkois-Aasian komentaja, Burman jaarli, suuramiraali Louis Mountbatten, joka nimitettiin Ison-Britannian asevoimien komentajaksi 13.7.1959.[1] Ilmavoimien kenraalin sir Peter Horsleyn mukaan Mountbatten kiinnostui ufoaiheesta havaittuaan tunnistamattoman lentävän kohteen toisessa maailmansodassa. Kerroin tästä hieman tarkemmin teoksessani "Above Top Secret". Eräs Mountbattenin alainen todisti tunnistamattoman lentoaluksen laskeutuneen Mountbattenin Hampshiren tiluksille helmikuussa 1955. Kuultuaan tapauksesta Mountbatten tutki väitetyn laskeutumispaikan ja keskusteli miehen kanssa. Mountbattenin muistiinpanojen mukaan, "todistaja ei vaikuttanut mielikuvituksselliseen tarinointiin tai hallusinaatioille taipuvaiselta henkilöltä".[2]

Mountbattenin uskotaan myös välittäneen ufoaiheeseen liittyvää informaatiota yhdysvaltalaiselle journalisti Dorothy Kilgallenille, joka sähkötti Lontoosta toukokuussa 1955:

"Varoitus lukijoille. Tämänpäiväinen reportaasini voi aiheuttaa kylmiä väreitä ja kuumotusta. Brittiläiset tieteentekijät ja lentäjät ovat vakuuttuneita tutkittuaan mysteerisen lentävän laivan hylkyä siitä, etteivät nämä oudot lentävät kohteet ole näköharhoja tai neuvostoliittolaisten keksintöjä, vaan toiselta planeetalta kotoisin olevia lentäviä lautasia.

Lähteeni Ison-Britannian kabinetissa ei halunnut nimeään julkisuuteen. 'Tutkimuksemme antavat viitteitä siitä, että lentävien lautasten miehistö koostuu pienistä, oletettavasti noin 1,2 metrin pituisista miehistä. Emme voi kieltää pelontunteenkaan vuoksi sitä tosiasiaa, että lentävät lautaset tulevat toiselta planeetalta.'

Brittiläiset tieteentekijät väittävät, ettei heidän tutkimansa lentävän laivan tyyppistä alusta voitaisi rakentaa missään maailman kolkassa. Britannian hallitus pimittää virallista raporttia 'lentävästä lautasesta', sillä he pelkäävät kansan pelästyvän moisesta uutisesta..."[3]

Edesmenneen tiedustelu-upseerin, diplomaatin ja pitkäaikaisen *Flying Saucer Review* -lehden päätoimittajan Gordon Creightonin mukaan Mountbatten oli kertonut tarinan Kilgallenille cocktailkutsuilla. Creighton kertoi minulle, että kyseinen tunnistamattoman kohteen maahansyöksy oli tapahtunut toisen maailmansodan aikana. En kuitenkaan tiedä tästä sen enempää. Ehkä Mountbattenin tarina liittyy ensimmäisessä luvussa käsittelemiini raportteihin.

Lautasryhmä

Brittilehdet julkaisivat uutisensa "Britannian ensimmäisestä lentävästä lautasesta" kesäkuussa 1950. Sussexin lentotukikohdasta harjoituslennolle lähteneen Gloster Meteor -hävittäjän pilotti oli raportoinut "kiiltävän ja kiekkomaisen" kohteen lentäneen hänen koneensa ohi. Tapauksesta kirjattu raportti lähetettiin hävittäjäilmavoimien päämajaan tiedustelu-upseerien kuulusteltua pilottia.[4]

Erään sanomalehden mukaan tutkat olivat havainneet kiekon, ja että tapausta yritettiin pitää salassa. Ilmailuministeriön edustaja vastasi väitteisiin toteamalla, ettei tutkahavaintoja voitu varmentaa. Hänen mukaansa todistusaineisto puhui luonnollisen ilmiön puolesta.[5]

Ison-Britannian ilmailuministeriö järjesti Lontoossa kesällä 1950 huippusalaisen kokouksen, jonka tarkoitus oli toimia foorumina "lentävistä lautasista" käytävälle keskustelulle. Kokouksen puheenjohtajana toimi Britannian tiedustelupalvelun apulaisjohtaja Hugh Young. Osanottajiin kuului sotilastiedustelupalvelun MI10:n edustajien lisäksi (MI10 oli osallistunut neljä vuotta sitten "aaveraketti-ilmiön" tutkimuksiin) useita tieteellisteknisen tiedustelun asiantuntijoita, kuten ilmavoimien everstiluutnantti Myles Formby. Youngin mukaan puolustusministeriön johtava tieteellinen neuvonantaja Sir Henry Tizard oli sitä mieltä, ettei lentäviä lautasia tulisi sivuuttaa ilman aiheesta tehtävää tutkimusta. Tizard oli myös myöntänyt luvan

tieteellisteknisen työryhmän perustamiseen, joka kantaisi vastuun uforaporttien tutkimuksista. Kokouksessa päätettiin, että kyseisen ryhmän jäsenistö koottaisiin useiden eri toimijoiden, kuten ilmailuministeriön, kuninkaallisen laivaston ja sotaministeriön edustajista.[6]

Britannian kuninkaallisia hävittäjäilmavoimia neuvottiin välittämään ilmakehän ilmiöihin liittyvät raportit suoraan niitä varten perustetulle Flying Saucer Working Party -työryhmälle (FSWP). Seuraavan kahdeksan kuukauden aikana työryhmä tutki lukuisia raportteja yhteistyössä Yhdysvaltojen ja muiden valtioiden ufotutkimusryhmien kanssa. Heidän tiedetään pitäneen yhteyttä Yhdysvaltain keskustiedustelupalveluun ja ilmavoimien Grudge-projektin henkilöstöön.[7] Oman käsitykseni mukaan Grudge-projektin tutkimustulokset saattoivat lisätä joidenkin FSWP-työryhmän jäsenten skeptisyyttä ufoaiheeseen. Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun ja ilmavoimien konsulttina toimineen tähtitieteilijä tohtori J. Allen Hynekin mukaan noin 70 prosenttia havainnoista pystyttiin selvittämään. Hynek katsoi, että loput 30 prosenttia olivat todisteellisesti riittämättömiä tai "havaintoja, joita ei pystytä selvittämään esitettyjen todisteiden perusteella, mutta joihin tähtitiede voi mahdollisesti tarjota vastauksen".[8]

En usko, että FSWP-työryhmä pääsi käsiksi Yhdysvaltojen virallisiin ufoarkistoihin. Hävittäjäilmavoimien komentajana vuosina 1956–59 toiminut kenraali Thomas Pike vihjasi Britannian ufotutkimuksia johtaneelle kenraali Sir Peter Horsleylle yhdysvaltalaisten olevan "erittäin herkkätunteisia" ufoaihetta kohtaan. Britannian puolustusministeriön palveluksessa työskennellyt ilmavoimien eversti Bird-Wilson kertoi Sir Peterille, etteivät Yhdysvaltain viranomaiset aio paljastaa tietojaan aiheesta. Sir Peter oli turvallisuusluokitukseltaan oletettavastikin hyvin korkeassa asemassa, olihan hän toiminut muun muassa kuninkaallisten ilmavoimien apulaiskomentajana sekä iskujoukkojen varaylipäällikkönä. Sir Peter kuitenkin kertoi minulle, että hänen yhdysvaltalaiset kollegansa torjuivat kohteliaasti hänen pyyntönsä aiheeseen liittyvästä lisäinformaatiosta.[10]

FSWP-työryhmä käsitteli viimeisessä salaiseksi luokitellussa raportissaan suorittamiaan tutkimuksia ja RAF-lentäjien uforaportteja. Ehkä mielenkiintoisin tapahtuma sattui kuninkaallisten ilmavoimien kokeellisten lentokoneiden testikeskuksessa Farnboroughissa

elokuussa 1950. Raportin tekijäkaartiin kuului muun muassa myöhemmin everstiluutnantiksi ylennetty kapteeni Stan Hubbard:

> "Kapteeni Hubbardin mukaan hän ja kaksi muuta upseeria kuulivat 14.8.1950 kello 11.27 lentokentän ilmatilasta dieselmoottorimaista voimakasta huminaa. Upseerit eivät havainneet mitään erikoista, mutta Hubbard – hän oli ainoa, jolla oli aurinkolasit – väittää nähneensä suoraan heidän yläpuolellaan tasaisen, helmiäisen harmaan kiekon noin 1,5 kilometrin korkeudessa. Hubbard arvioi kohteen halkaisijaksi noin 15 metriä. Hän sanoi tarkkailleensa sitä puolisen minuuttia, jonka aikana hän arvioi kiekon liikkuneen 1300–1600 kilometrin tuntinopeuksilla. Hänen mukaansa kohde suoritti lukuisia S-käännöksiä heilahdellen siten, että auringonvalo heijastui liikkeessä eri kulmista.
>
> Kapteeni Hubbard oli silminnäkijä myös 5.9.1950 kello 16.09 sattuneessa välikohtauksessa. Hän ja viisi muuta upseeria olivat vartiotornissa seuraamassa Hawk-hävittäjän lentoa harmaanhämärällä etelätaivaalla, jonka kumpukerrospilvet olivat noin kilometrin korkeudessa. He havaitsivat kohteen melkein samanaikaisesti 16–24 kilometrin päässä. He kuvailivat kohdetta helmen harmaaksi ja 'paidan napin kokoiseksi' tasaiseksi kiekoksi. Heidän mukaansa kohteen lentorata eteni jyrkällä laskulla, nopealla vaakatasolennolla, jyrkällä nousulla, nopealla vaakatasolennolla... lopulta se katosi horisonttiin lentäen erittäin nopeasti. He paikansivat kohteen kuviolennot jonnekin Guildfordin ja Farnhamin yläpuolelle. Hubbard oli tyytyväinen, että hänen havaitsemansa kohteet olivat identtisiä, sillä jälkimmäistä tapausta todistaneet viisi upseeria olivat sitä mieltä, että Hubbardin kuvaus aiemmin näkemästään kohteesta vastasi heidän nyt havaitsemaansa kohdetta.
>
> Meillä ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö kyseiset upseerit olisi nähneet taivaalla jonkinlaista lentävää kohdetta. Emme kuitenkaan pidä kovin todennäköisenä tilannetta, jossa epätavallinen lentoalus suorittaa lentokuvioita asutun alueen yläpuolella ilman, että välikohtaukselle ilmaantuu muita todistajia kuin jo mainitut. Tulimme siihen johtopäätökseen, että upseerit näkivät kaukaa jonkin tavallisen, lentokuvioita suorittavan lentokoneen. Mielestämme Hubbardin edellinen raportti oli vaikuttanut upseereihin ja havaintotilanteeseen siten, että he todella uskoivat nähneensä jotakin epätavallista."[11]

Stan Hubbard sai selonteon luettavakseen viisikymmentä vuotta myöhemmin, kun asiakirjojen salausjakso oli umpeutunut. Hänen kommenttinsa tuovat merkittävän lisäyksen koko kertomukseen. Seuraavassa tiivistelmä David Clarken, Andy Robertsin ja Hubbardin keskustelusta vuodelta 2001:

"14. elokuuta havaitsemani epätavallisen kohteen ääni muuttui lähestyessään voimakkaammaksi, raskaammaksi huminaksi, jonka seasta erottui epämääräistä sihinää. Oli kuin olisimme olleet massiivisen sähkölaitoksen vierellä... En havainnut kohteessa kuin yhden silmiinpistävän piirteen; sen reunoja kiertävän, ulkomuotoaan muuttavan tumman vanteen epäselvä merkistö säteili outoa, sinisen väristä vilkkuvaa valoa. Sain myös sen käsityksen, että joko aluksen runko tai sitten ulkoreunan vanne teki pyörivää liikettä. Se otsonin haju oli jotain todella erikoista – sehän yhdistetään tavallisesti rajuihin sähköpurkauksiin..."

Toisin kuin FSWP-työryhmän virallisessa raportissa lukee, Hubbard muisti kohteen lentokorkeudeksi 200–300 metriä, arvioiden kohteen halkaisijaksi 30 metriä. Hän muistaa myös kuulleensa kiljuntaa ja huutoa läheisestä lennonvalmistelijoiden toimistosta, josta eräs järkyttyneen oloinen lennonvalmistelija tuli hetken kuluttua tiedustelemaan kapteeni Hubbardilta oliko hänkin nähnyt "sen kamalan jutun?". Hubbardia kuulustelleet kuninkaallisten ilmavoimien tieteellisen tiedustelun jäsenet kieltäytyivät vastaamasta Hubbardin kysymykseen siitä, olivatko he tapauksen yhteydessä haastatelleet myös kyseistä lennonvalmistelijaa. Hubbard kertoi kuulustelijoille, että "hänen mielestään alus ei ollut maallista alkuperää". Ehkä hänen olisi pitänyt varoa sanojaan.[12]

Hubbardin mukaan jälkimmäinen välikohtaus (5.9.1950) oli mennä kaoottiseksi ihmisten huudellessa kameroiden ja kiikareiden perään. Silminnäkijöiden joukossa oli myös ilmavoimien everstiluutnantti Frank Jolliffe. Tieteellisen tiedustelun henkilöstön mukana Farnboroughiin saapunut everstiluutnantti Myles Formby kuulusteli välikohtauksesta myös Jolliffea. Formby kertoi Jolliffelle, että heidän osastonsa piti välikohtausta merkittävimpänä ufotapauksena, johon he olivat törmänneet. Jolliffe piti FSWP-työryhmän virallista raporttia Farnboroughin tapauksesta "naurettavana", ja kertoikin uskovansa FSWP-työryhmän "vain toteuttaneen korkeatasoisen peiteoperaation ohjeistusta". Hän oli oikeassa.

Hubbardin kuulustelutilaisuus loppui kesken kaiken tieteellisen tiedusteluryhmän kiirehdittyä Brasilian lennolle. Hän kertoi Clarkille ja Robertsille:

"Kuulustelijoiden nimiä ei kerrottu. Meitä varoitettiin esittämästä heille kysymyksiä tai ottamasta yhteyttä ministeriöön. Meitä varoitettiin myös keskustelemasta aiheesta... emme siis saisi keskustella tapahtumista

edes keskenämme... oli outoa, että niinkin tärkeää ja olennaista tietoa vääristeltiin tekaistujen johtopäätösten tueksi." [13]

Oli varsin erikoista, että CIA:n tieteellisessä tiedusteluvirastossa (OSI) työskennellyt tohtori Marshall H. Chadwell osallistui FSWP-työryhmän järjestämään tilaisuuteen, jossa työryhmä esitteli lopullisen raporttinsa ilmailuministeriölle. Britannian tieteellisen tiedusteluosaston G. Turneyn tilaisuuden viime hetkillä pitämä puheenvuoro oli sekin varsin mielenkiintoinen:

"Yhdysvaltalaisten esimerkin mukaisesti raportin tulee saada niin vähän julkisuutta kuin mahdollista. Siitä tulee ottaa vain yksi kopio Sir Henry Tizardille."[14]

FSWP-projekti lakkautettiin kesäkuussa 1951. Tohtori Bertie K. Blount kirjoitti raportin saatekirjeessä Sir Henry Tizardille seuraavasti:

"Tässä pyytämäsi raportti 'lentävistä lautasista'. Toivottavasti se palvelee tarkoitustaan..."[15]

Operaatio Mainbrace

Syyskuussa 1952 järjestetyn Naton laivastoharjoituksen, operaatio Mainbracen, aikana useiden eri osanottajamaiden edustajat – johon kuuluivat myös Ison-Britannian kuninkaalliset ilmavoimat (RAF) ja laivasto – kertoivat havainneensa tunnistamattomia lentäviä kohteita. Useat kuninkaallisten ilmavoimien tutka-asemat – Langton, Lincolnshire, Neatishead, Norfolk, Ventnor – jäljittivät tunnistamattomia kohteita kaksi viikkoa kestäneessä sotaharjoituksessa.

Vanhempi lentosotamies William Maguire kertoi Nick Redfernille, että RAF-Sandwichin lähistöllä sijainnut salainen tutka-asema oli havainnut erittäin isokokoisen tunnistamattoman kohteen Englannin kanaalin yläpuolella:

"Se oli siellä aivan hievahtamatta. Sitten 18 minuutin päästä se jakaantui kolmeen osaan kadoten äärettömän nopeasti. Yksi osa meni Ranskaan päin, toinen pohjoiseen ja kolmas Itä-Balkanille. En osaa sanoa kohteen tarkkaa lentokorkeutta, mutta muistan mekaanikkojen sanoneen, etteivät he tienneet mikä lentäisi noin korkealla... meitä käskettiin olemaan hiljaa tapauksesta."[16]

RAF-Topcliffessä palvelleet kaksi kuninkaallisten ilmavoimien upseeria ja kolme eri lentomiehistöä todisti 19.9.1952, miten Vampire-hävittäjän kokoinen hopeinen kiekko seurasi Meteor-hävittäjää noin kolmen kilometrin korkeudessa.[17] Ilmavoimien kapteeni John Kilburn kertoi tapauksesta seuraavasti:

> "Luulimme, että kohde seuraisi hävittäjää laskuvaiheeseen asti, mutta parin sekunnin päästä se jäi taka-alalle pyörimään kuin omasta akselistaan. Lopetettuaan pyörimisen kohde kiihdytti länteen uskomattoman nopeasti kadoten lopulta kaakon suuntaan."

Kapteeni Ruppeltin mukaan Topcliffe oli yksi niistä vuoden 1952 ufotapauksista, jotka saivat "kuninkaalliset ilmavoimat virallisesti tunnustamaan ufoilmiön olemassaolon".[18] Ruppelt kertoi myös, että Yhdysvalloissa salaista tehtävää suorittamassa olleet kaksi kuninkaallisten ilmavoimien upseeria esittivät hänelle kuuden sivun verran avaruuteen liittyviä kysymyksiä.[19] En ihmettele tätä yhtään. Kuninkaallisten ilmavoimien johto alkoi luultavasti epäillä yhdysvaltalaisten kollegoidensa vuosina 1950–51 toimittamia tietoja.

Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien kapteeni Michael Swiney nousi ilmaan 21.10.1952 RAF-Little Rissingtonin kiitoradalta kaksipaikkaisella Meteor-harjoituskoneella vierellään lentäjän lisenssiä suorittamassa ollut kuninkaallisen laivaston luutnantti David Crofts. Lennon tarkoitus oli navigaatioharjoituksen suorittaminen 10,5 kilometrin korkeudessa, mutta noustuaan 3,9–4,2 kilometriin Swiney ymmärsi, että oppituntia jouduttaisiin siirtämään hamaan tulevaisuuteen:

> "Oli karmeaa nähdä ne kolme valkoista ympyrää edessämme. Varmistin Croftsilta, että olimme muistaneet tehdä happitarkastuksen. Hän ei ollut vielä nähnyt valoja, ja ihmetteli äänensävyäni. Käskin Croftsia katsomaan ulos, jonka jälkeen hän kertoi havaitsevansa taivaalla kolme erittäin kirkasta täplää. Silloin tiesin, etten nähnyt näkyjä.
> Luulin niitä aluksi laskuvarjoiksi, joten säikähdin ja kaarsin koneen pois vaarallisesta tilanteesta. Etäisyytemme pieneni – ne tulivat vaarallisen lähelle konettamme. Ympyrämäiset valot alkoivat kiertää etupuolellamme kehää, mutta sitten huomasimme, että ne muistuttivat enemmän tai vähemmän lautasta. Crofts halusi seurata niitä, mutta minä muistin Yhdysvaltojen tapahtumat – pilotit olivat kadonneet ja lentokone tuhoutunut.
>
> Tämän jälkeen otin yhteyden tukikohtaan. Pyysin paikalle lisävoimia ilmoittaen, että olimme havainneet 'kolme tunnistamatonta kohdetta'. En häpeä myöntää sitä – olin peloissani. Kohteet leijuivat oikealla puolella jonkin aikaa. Vilkuilin niitä sivusilmällä yrittäessäni löytää ilmiölle jonkin selittävän tekijän. Sitten ne eivät enää olleetkaan siellä – ne olivat kadonneet silmänräpäyksessä."

Croftsin mukaan heidät vietiin erilleen heti tukikohtaan saapumisen jälkeen. Ilmailuministeriön tiedustelu-upseerit kuulustelivat lentäjät yksi kerrallaan:

> "Jouduin ruokailemaan hytissäni, sillä en saanut poistua sieltä käydäkseni edes messissä. En saanut myöskään puhua kenenkään kanssa ennen kuin seuraavan aamun kuulustelut olisivat ohi. Kuulustelija oli pukeutunut siviilivaatteisiin. Hän kertoi minulle, että tutka oli havainnut kohteet." [20]

RAF-Tangmeren valmiustukikohdasta oli ilmeisesti lähetetty kaksi Meteor-hävittäjää kohteiden perään, jotka eivät kuitenkaan saavuttaneet kohteitaan. Maan alle rakennetun RAF-Rudloe Manorin eteläsektorin puhelinvaihteessa työskennelleen Terry Barefootin mukaan "kolmen kohteen havaittiin matkaavan ilmatilassamme erittäin nopeasti, noin 4800 kilometrin tuntinopeudella. Niiden perään lähetettiin kokonainen lentue, mutta ne eivät saaneet kohteita kiinni."[21]

Tutkija Robin D. Cole kuuli eräältä lähteeltään, että Britannian hallituksen viestintäkeskus (GCHQ) oli siepannut Meteor-hävittäjän ja RAF-Little Rissingtonin tukikohdan välisen keskustelun (GCHQ:n kuuluva signaalitiedustelu (SIGINT) vastaa Yhdysvaltain kansallista turvallisuusvirastoa, NSA:ta). Tämä olisi siten ensimmäinen kerta kun huippusalainen kuunteluasema olisi sotkeentunut ufotapaukseen.[22] Olen kuullut, että GCHQ ja NSA tekisivät yhteistyötä ufoongelman tiimoilta vielä tänäkin päivänä.

Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien kapteeni Terry S. Johnson ja hänen navigaattorinsa Geoffrey Smythe nousivat 11.11.1953 Vampire-yöhävittäjällään RAF-West Mallingin iltataivaalle. Noustuaan noin yhdeksän kilometrin korkeuteen, Johnson havaitsi pyöreän ja kirkkaan kohteen arviolta 1,6 kilometrin päässä:

> "Kohteen ulkoreunat hehkuivat keskusosaa kirkkaammin. Noin kymmenen sekunnin kuluttua kohde siirtyi äärettömän nopeasti koneemme oikealle puolelle. Geoffreyn tutka ei havainnut sitä missään vaiheessa."

Laivueen komentaja Furze kuulusteli lentäjät näiden palattua tukikohtaan. Hän raportoi lentäjien havainnot tukikohdan päällikölle, eversti P. Hamneylle. Eversti oli erityisen kiinnostunut ilmiöstä, oli-

han hän itsekin tehnyt havaintoja "foo-hävittäjistä" toisessa maailmansodassa:

> "Meidät kutsuttiin ilmailuministeriöön antamaan selontekomme ilmavoimien kenraali Peter Horsleylle. Meille kerrottiin, että prinssi Philip olisi myös kiinnostunut lentävistä lautasista."

Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien vapaaehtoisjaoston Middlesexin 604. lentueen kapteeni James Saladin joutui 14.11.1954 hieman samankaltaiseen välikohtaukseen, jollaisesta Swiney ja Crofts olivat raportoineet vain kaksi vuotta aikaisemmin. RAF-North Wealdin lentotukikohdasta Meteor F-8 -hävittäjällään taivaalle kaartanut Saladin havaitsi kolmen kiekon lähestyvän häntä törmäyskurssissa 4,9 kilometrin korkeudessa. Saladin kertoi harmitelleensa, ettei hän ehtinyt virittää asekameraa valmiiksi:

> "Kaksi niistä kiersi vasemmalle puolelle. Kolmas lähestyi konetta pysähtyen vain parin sadan metrin päähän. Kohde peitti melkein koko näkymän. Sitten sekin kaarsi vasemmalle puolelle. Käänsin koneen seuratakseni sitä, mutta se oli ehtinyt jo kadota näkyvistä. Lautasen mallisen kohteen väritys oli metallimaisen hopea. Sen alapuolella oli jonkinlainen kupu. En havainnut siinä ikkunoita tai liekkejä."[24]

Brittiläinen kirjailija Harold T. Wilkins oli yksi ensimmäisistä, jotka yhdistivät ufoilmiön lento-onnettomuuksien kasvuun 1950-luvulla. Hän kirjoittaa tästä useissa kirjoissaan siteeraten Britannian ilmailuministeriön alivaltiosihteerin lausuntoa, jonka mukaan kuninkaalliset ilmavoimat tilastoi vuosina 1952–54 ainakin 507 lento-onnettomuutta.[25] On totta, että suurin osa onnettomuuksista voidaan selvittää perusteellisilla tutkimuksilla. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö selvittämättömiä tapauksia tulisi tutkia avoimin mielin.

Otetaan vielä yksi esimerkki komentajakapteeni Malcolm Orr-Ewingin kuolemaan 5.2.1952 johtaneesta lento-onnettomuudesta. Testipilotti Orr-Ewingin lentämä Supermarine Attacker -hävittäjä syöksyi matalalennosta nokka pystysuoraan edellä Hampshiressa sijaitsevan harjoitusalueen laaksoon. Onnettomuuden syytä ei kyetty selvittämään. Outoa tässä oli se, että kyseinen onnettomuus tapahtui melkein minuutilleen samaan aikaan kuin edellisvuoden kuolemaan johtanut Attacker-hävittäjäonnettomuus.[26]

Yhdysvalloissa on tilastoitu huomattavasti enemmän tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin liitettäviä lento-onnettomuuksia ja katoamisia kuin Britanniassa. Tapauksia kuitenkin on. Esimerkkinä

Britannian puolustusministeriön (MOD) palveluksessa työskennelleen tieteentekijän lausunto, jonka mukaan tunnistamatonta lentävää kohdetta torjumaan 1950-luvulla lähetetty Meteor-yöhävittäjä katosi selittämättömästi. En pidä tätä yksittäistapauksena.

Meillä on taipumus ajatella muukalaisista hieman mustavalkoisesti. Olen huomannut, että hyväntahtoinen valonlähettiläs vastaan verenhimoinen valloittaja -asetelma jakautuu hyvin globaalisti. Maltillista suhtautumistapaa esiintyy ainoastaan harvoin. Mielestäni Britannian toisen maailmansodan aikaisen hävittäjäilmavoimien komentaja kenraali lordi Dowding ilmaisi asian hyvin:

> "Emme saa yleistää vierailijoiden alkuperää tai motiiveja. Ehkä jotkin korkeamman tason saavuttaneista haluaisivat auttaa ihmiskuntaa sen läpikäymässä evoluutioprosessissa. Toiset taas saattavat olla huolissaan meistä haluten varmistaa, ettemme riko itseämme saati muita uusilla atomileluillamme. Joidenkin vierailijoiden suhtautumistapa meihin voi olla hieman kliinisempi, kuten tutkijalla, joka polulta poikenneena löytää kannon alta uuden toukkalajin."

Viitteet

1. Philip Ziegler, "Mountbatten: The Official Biography", Collins, Lontoo, 1985, s. 494.
2. Timothy Good, "Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1987; Morrow, New York, 1988. Katso myös "Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat", Sidgwick & Jackson/Pan Macmillan, Lontoo, 1996/1997.
3. *Los Angeles Examiner,* 23.5.1955.
4. *Daily Herald,* Lontoo 7.7.1950.
5. *Daily Mail,* 7.7.1950.
6. Ison-Britannian kansalliset arkistot, DEFE 41/74, "Minutes", DSI/JTIC, 1950–51, luokitus: salainen/erittäin salainen.
7. David Clarke ja Andy Roberts, "Out of the Shadows: UFOS, The Establishment and The Official Cover-up", Piatkus, Lontoo, 2002, s. 77–80.
8. Tieteellisen tiedusteluosaston ja teknisen tiedustelukomitean salaista/hienovaraista tietoa sisältäväksi luokiteltu raportti numero 7: "Unidentified Flying Objects" (heinäkuu 1951), Ison-Britannian kansalliset arkistot, DEFE 44/119.

9. Peter Horsley, "Sounds From Another Room", Leo Cooper, Lontoo, 1997.
10. Haastattelu, Hampshire, Broughton, 16.5.2000.
11. "Unidentified Flying Objects".
12. Clarken ja Robertsin edellä mainittu teos, s. 87–89.
13. Edellä mainittu teos, s. 90–93.
14. Ison-Britannian kansalliset arkistot, DEFE 41/75, "Minutes", DSI/JTIC, 19.7.1951 (huippusalainen).
15. Ison-Britannian kansalliset arkistot, DEFE 44/1, Bertie K. Blountin kirje Sir Henry Tizardille, 26.7.1951.
16. Nick Redfern, "UFOs on Radar – Remarkable New Data!", *UFO Magazine*, tammikuu/helmikuu 2000, s. 9–12.
17. *Sunday Dispatch*, Lontoo, 21.9.1952.
18. Edward J. Ruppelt, "The Report on Unidentified Flying Objects", Doubleday, New York, 1956, s. 196.
19. Edellä mainittu teos, s. 130.
20. David Howardin ja Madoc Robertsin dokumentti "The British UFO Files". Tuottaja: Rik Hall, tuotantoyhtiö: A Barkingmad Productions, 2004.
21. David Clarke ja Andy Roberts, "The Little Rissington Incident", *UFO Magazine*, helmikuu 2003, s. 6–7.
22. Robin D. Cole, "GCHQ and the UFO Cover-up", omakustannejulkaisu vuodelta 1997. Teos on tilattavissa suoraan tekijältä osoitteesta: Sheldon, Battledown Approach, Cheltenham, GL52 6RA, Iso-Britannia.
23. Justin Williams, "The West Malling Incident", *Kent Messenger*, 19.4.1996.
24. Haastattelu, Lontoo, 10.10.1985.
25. Harold T. Wilkins, "Flying Saucers Uncensored", Arco, Lontoo, 1956, s. 137.
26. Charles Burnet, "Supermarine Superpriority", *Aeroplane*, vol. 27, nro 4/1999, s. 77.
27. *Sunday Dispatch*, Lontoo, 11.7.1954.

TOP SECRET

WING COMMANDER FORMBY suggested that No.2 should read: "To examine from now on the evidence on which reports of British origin of phenomena attributed to 'Flying Saucers' are based".

He also suggested a new No.4. as follows: "To keep in touch with American occurrences and evaluation of such."

After discussion it was agreed to amend the Terms of Reference accordingly.

WING COMMANDER FORMBY said that, as requested, he had informed Headquarters, Fighter Command, of the existence of this Working Party.

Otteita Flying Saucer Working Party -työryhmän pöytäkirjoista vuosilta 1950 ja 1951. *(The National Archives, Lontoo)*

8. UNINDENTIFIED FLYING OBJECTS

The JOINT MEETING had before them a Report≠ by the "Flying Saucers" Working Party.

MR. TURNEY said that he thought that the document should be regarded as a final report by the Working Party and in view of the conclusions reached, suggested that it should now be dissolved.

≠ DSI/JTIC Report No.7.

TOP SECRET

He went on to say, that following the lead given by the Americans on this subject, the Report should he thought, have as little publicity as possible and outside circulation should be confined to one copy to Sir Henry Tizard.

The JOINT MEETING:

(i) Approved the Report.

(ii) Agreed that the "Flying Saucers" Working Party should be dissolved forthwith, and

(iii) Invited the Chairman to forward a copy of the Report to Sir Henry Tizard.

11. Noususuhdanne

Eräs Yhdysvaltain armeijan toisessa maailmansodassa ansiomerkein palkittu veteraani kertoi tohtori Irena Scottille ja Pete Hartingerille Columbuksen (Ohio) asevarikolla 1950-luvun alkupuolella tekemästään havainnosta. Kyseinen asevarikko muunnettiin myöhemmin yhdeksi Yhdysvaltain armeijan logistiikkayksiköksi, DCSC:ksi (Defence Construction Supply Center):

> "Hän ja kaksi muuta miespuolista henkilöä olivat seisoskelemassa varastorakennuksen laiturilla, kun pyöreähkö kohde kaarsi yhtäkkiä useiden varastorakennusten ylitse. Kohteen lentokorkeus viittasi siihen, että se oli noussut ilmaan läheisen Curtiss-Wrightin lentokonetehtaan hallista. Hän arvelikin tovereillensa, että tuskinpa muiden koneet noin matalalla lentävät...
>
> Kohteen perässä oli kaksi 'evää'. Lentokorkeus oli noin 150–200 metriä. Hän näki kohteen ainoastaan altapäin, joten hän ei osannut arvioida sen todellista kokoa. Hän ei ollut koskaan nähnyt sellaista lentokonetta. Se lensi hitaanlaisesti pitkin DCSC:n pääkatua kadoten lopulta itään. Kohde jätti jälkeensä höyryjuovaa, mutta hänen mukaansa siitä ei lähtenyt minkäänlaista ääntä...
>
> Seuraavana päivänä yksi rakennuksista asetettiin varotilaan; ikkunat vuorattiin kiinni, eikä ketään päästetty sisään ja osa rakennuksen tontista eristettiin. Hän kertoi meille uskovansa erästä huhua, jonka mukaan kohde oli kiinnostunut rakennuksessa säilytettävästä, tunnistamattomasta lentävästä kohteesta takavarikoidusta materiaalista."[1]

Irena Scott kertoi minulle, että useat eri todistajat olivat väittäneet nähneensä DCSC:n varastorakennuksessa säilytetyn kiekkomaisen aluksen. Valitettavasti tarkkaa päivämäärää ei tiedetä.

Yhdysvaltain ilmavoimien Wright-Pattersonin lentotukikohdan tutkat havaitsivat tunnistamattoman lentävän kohteen 8.3.1950. Tunnistustehtäviin lähetettiin neljän F-51 Mustang -hävittäjän lentue. Kaksi piloteista raportoi päässeensä tunkeilijan lähietäisyydelle kuvaillen sitä valtavan kokoiseksi metalliseksi ympyräksi. Lentäjät joutuivat kuitenkin kaartamaan koneensa kotimatkalle sääolojen vuoksi.[2] Mielenkiintoista tapauksessa on se, että ilmatiedustelukeskus (ATIC) sijaitsi juuri Wright-Pattersonin lentotukikohdassa, jossa myös epäiltiin säilytettävän takavarikoitua muukalaisalusta.

Tunnistamattomat lentävät kohteet eivät jättäneet myöskään ydinlaitoksia rauhaan. Seuraavassa majuri U. G. Carlanin tiedustelumuistio elokuulta 1950:

> "Raporttien mukaan Yhdysvaltain atomienergiakomission (AEC) Hanfordin laitoksen yläpuolella on havaittu rakenteeltaan pyöreitä kohteita 30.7.1950 alkaen. Kohteiden kerrotaan lentäneen yli 4,5 kilometrin korkeudessa. Ilmavoimien hävittäjät eivät kyenneet torjumaan tunkeilijoita. Jokainen yksikkö on asetettu hätätilaan. Muun muassa ilmantorjuntapataljoona, tutkayksiköt, ilmavoimien hävittäjälentueet ja FBI on hälytetty tilanteen vuoksi valmiustilaan..."

Kosto

Tunnistamattomiin lentäviin lentolaitteisiin kohdistuneet hyökkäykset lisääntyivät dramaattisesti 1950-luvulla. Nasan palkkalistoilla työskennellyt tieteentekijä, tohtori Richard F. Haines kertoo kirjassaan "Advanced Aerial Devices" Korean sodan (1950–53) aikana raportoiduista tapauksista. Käsittelen seuraavassa välikohtausta vuodelta 1951.

Korpraali Francis P. Wall palveli Etelä-Korean "rautakolmion" alueelle (Ch'orwon, Kumhwa ja Pyonggang) sijoitetussa Easy-komppaniassa. Eräänä yönä yhdysvaltalaisten tykistökeskityksen murjoessa kaukaisia vihollislinjoja, sotilaat havaitsivat taivaalla epätavallisen hehkuvan kohteen. Korpraali Wall kertoi tarinansa vuonna 1987 tutkija John Timmermanille:

> "Se liikkui vahingoittumattomana keskellä tykistötultamme. Jonkin ajan kuluttua kohde alkoi lähestyä meitä, ja sen oranssi hehku muuttui sinivihreäksi loistoksi. En kuitenkaan osaa sanoa tarkkaan minkä kokoinen se oli – sitä ei voi oikein verrata mihinkään. Saatuani luvan luutnantti Evansilta, ammuin kohdetta M1-kiväärilläni – olin ladannut kotelon täyteen panssarin lävistäviä luoteja. Osuin siihen. Kohde oli varmaan metallinen, sillä kuulin ammuksen kilahtavan siihen.

Sitten kohde sekosi. Sen valo rupesi vilkkumaan ja kerran se jopa sammui hetkeksi. Kohde alkoi liikkua arvaamattomasti aivan kuin se olisi joutunut syöksykierteeseen. Tyhjensimme lippaat räiskimällä päin kohdetta, mutta mikään ei tuntunut tainnuttavan sitä – se yksi laukaus sai sen sekaisin. Sitten kuulimme sen äänen... en ollut koskaan kuullut mitään vastaavaa... se oli kuin dieselveturin revittelyä... tämän jälkeen se 'hyökkäsi' lähettäen meitä kohti pulssimaisia säteitä. Niitä ei voinut havaita, elleivät ne tulleet kohtisuoraan. Oli kuin valonheitin olisi etsinyt kohdettaan pimeydestä.

Sekin nähtävästi osui meihin. Vartaloa kuumotti ja kihelmöi. Oli kuin jokin olisi yrittänyt tunkeutua minuun. Komppanian komentaja käski meidät bunkkereihin. Olimme peloissamme. Emme tienneet mitä tapahtuisi. Pystyimme tarkkailemaan vihollista poterotyylisten bunkkeriemme tähystysaukoista. Kohde leijui yläpuolellamme jonkin aikaa valaisten koko alueen. Tämän jälkeen kohde vain 'lähti' pois 45 asteen kulmassa. Sen nopeus oli jotain käsittämätöntä. Ensin se oli siinä, ja sitten ei.

Luulimme tilanteen olevan ohi, mutta kolme päivää myöhemmin komppaniallinen miehiä jouduttiin evakuoimaan ambulanssilla. He olivat liian heikossa kunnossa kävelläkseen, joten heidät piti noukkia autokyydillä. Heidät todettiin punatautisiksi. Lääkärit eivät tosin osanneet selittää miksi potilaiden valkosoluarvot olivat kohonneet riskirajoille.

Juttelimme porukassa pitäisikö meidän kirjoittaa tapahtumista komppaniaraporttiin – armeijassahan se kirjataan joka päivältä. Olimme sitä mieltä, että parempi ettei tehdä mitään. Tarinamme kuulostaisi liian omituiselta."

Välikohtauksen seurauksena ruokahalunsa menettänyt Wall kärsi myös pahoinvointikohtauksista, punataudista ja pääkivuista:

"Ei me tiedetty mitä se on. Oikeastaan en vieläkään tiedä mitä tapahtui. Tiedän vain sen, että sen tapauksen jälkeen olen kärsinyt sekavuudesta, muistiongelmista, ja painonheittelyistä... palattuani Yhdysvaltoihin painoni putosi 81,6 kilosta 62,5 kiloon. En ole vieläkään pystynyt vakiinnuttamaan sitä."

Kenraali Marshallin paljastukset

Kesäaamuna 1951 lehtimiehet ja valokuvaajat kerääntyivät Meksiko Cityn lentokentälle vastaanottamaan kenraali George C. Marshallia, Yhdysvaltain armeijan toisen maailmansodan aikaista esikuntapäälliköiden neuvoston päällikköä ja vuosien 1947–49 valtiosihteeriä.

Tapahtuma sai kuitenkin odottamattoman käänteen: joku paikalla olijoista oli havainnut kolme lautasmallista alusta lentokentän yläpuolella noin 1,5 kilometrin korkeudessa. Kamerat kävivät ja salamavalot räiskyivät – tilanteesta saatiin filmiä ja valokuvia. Tätä ihmeellistä tapahtumaa saivat seurata myös sadat odotusalueelta kentälle rynnänneet ihmiset. Lopulta lautaset katosivat horisontin taa.

Tapahtumasta uutisoitiin seuraavan päivän sanomalehdissä – ilman valokuvia. Lehtimiesten mukaan Yhdysvaltain ja Meksikon viranomaiset olivat takavarikoineet valokuvat ja filmimateriaalit tutkimuksiaan varten. Lehtimiehet eivät koskaan saaneet otoksiaan takaisin.

Kerroin 5. luvussa tohtori Rolf Alexanderin ja kenraali Marshallin ufoaiheeseen liittyvästä keskustelusta. Marshallin mukaan viranomaiset olivat saaneet haltuunsa humanoidien ruumiita ja maan ulkopuolista perua olleen lentoaluksen. Kenraali kertoi myös kolmesta eri tapauksesta, joissa hengitysilmamme happipitoisuuden tiedettiin aiheuttaneen humanoidien ihokerrosten tuhkaksi palamiset. Hänen mukaansa yhteys humanoideihin oli muodostettu. Tohtori Alexander jatkaa tapaamisesta seuraavasti:

"Yhdysvaltalaiset auktoriteetit olivat Marshallin mukaan vakuuttuneita humanoidien hyväntahtoisista aikeista jopa niissä määrin, että Yhdysvaltain armeijan ilmavoimille oli annettu käsky olla hyökkäämättä vierailijoiden alusten kimppuun. Kenraali oli varma, että humanoidit yrittivät selvittää keinoja, joiden avulla he kykenisivät laskeutumaan turvallisesti maailmaamme, säilymään hengissä ilmakehässämme ja solmimaan näin ystävyyssuhteet."[4]

Kenraali Marshall ei joko halunnut kertoa koko totuutta tai sitten hänen tietonsa olivat puutteellisia. Ne yhdysvaltalaiset sisäpiirin jäsenet, joilla oli ufoaiheeseen niin sanottu tietotarve, tiesivät varsin hyvin, että joidenkin tunnistamattomien lentoalusten toiminta vaikutti vihamieliseltä, ja että Yhdysvaltain armeija sekä ilmavoimat olivat saaneet käskyn niiden torjumiseksi – usein tuhoisin seurauksin.

Tohtori Alexander halusi tietää miksi viranomaiset käyttivät niin paljon voimavaroja raporttien vääristelemiseen ja muukalaisalusten olemassaolon salaamiseen. Marshallin mukaan "Yhdysvallat halusi kansalaistensa keskittyvän todelliseen uhkaan, eli kommunismiin. He pelkäsivät avaruusvieraiden vain hämmentävän tavallisten ihmisten maailmankuvaa". Marshall mainitsi myös Orson Wellesin

tieteisromaaniin pohjautuvan radiokuunnelman "Maailmojen sota", joka lähetettiin Yhdysvalloissa juuri ennen toista maailmansotaa: "Hysteriaa ja hämmennyksestä halvaantuneita kansalaisia – niin siinä vain kävisi." Kenraali oli varma, että Kremlin propagandistit olisivat valmiita käyttämään hyväkseen huhupuheiden ja spekulaation ilmapiiriä.[5]

Saksa

Edesmennyt hävittäjälentäjä ja astronautti L. Gordon Cooper näki ensimmäisen ufonsa vuonna 1951 palvellessaan Yhdysvaltojen ilmavoimien Saksan Neubibergiin sijoitetussa 525. hävittäjäpommittajajoukkueessa. Noihin aikoihin Neuvostoliiton MiG-15 -hävittäjät tunkeutuivat usein Länsi-Saksan ilmatilaan karaten leikitellen köykäisten F-84 Thunderjet -hävittäjäpommittajien kynsistä. Suurvaltojen hermopeli vaati uhrinsa: Cooper tiesi ainakin yhden tapauksen, jossa neuvostoliittolaisten MiG-15 oli ampunut alas yhdysvaltalaisten hävittäjän. Tilanne tasoittui vasta, kun Yhdysvaltain Eurooppaan sijoitetut ilmavoimien joukko-osastot saivat käyttöönsä F-86 Sabren – Yhdysvaltain ensimmäisen nuolisiipisen suihkuhävittäjän.

Eräänä päivänä Neubibergin lentotukikohdan ilmahälytyssireenit käynnistyivät. Vänrikkinä palvellut Cooper kuvaili tapahtumia seuraavasti:

> "Ryntäsimme ulos valmiushuoneesta ja ohjasimme F-86:set kiitoradalle. Noustuamme maksimikorkeuteen 13,7 kilometriin, havaitsimme viholliskoneiden lentävän vielä huomattavasti korkeammalla ja meitä paljon nopeammin. Ne eivät kuitenkaan olleet Migejä tai palloja. Ne eivät muistuttaneet mitään aikaisemmin näkemääni lentokonetyyppiä. Ne olivat metallisen hopeisia ja lautasen muotoisia. Emme osanneet määritellä niiden kokoa – ne olivat yksinkertaisesti liian korkealla.
>
> Lautaset lentelivät tukikohtamme ylitse seuraavien kahden tai kolmen päivän ajan. Ne liikkuivat joskus neljän ja joskus jopa 16 ryhmittymissä. Hävittäjämme eivät yksinkertaisesti mahtaneet niille mitään. Ne saattoivat lennellä todella hiljaa tai äärimmäisen nopeasti – lautaset kykenivät säätelemään nopeuttaan ennennäkemättömällä tavalla; takaa ajettuina ne saattoivat tehdä fysiikan lakeja uhmaavia äkkipysähdyksiä, jolloin hävittäjämme vain suhahtivat niiden ohitse. Meillä ei ollut aavistustakaan niiden motiiveista. Ne tulivat yleensä idästä lentäen länteen, Keski-Eurooppaan päin. Noiden kahden tai kolmen päivän aikana ufot ilmestyivät taivaalle tasaisin väliajoin. Ne lensivät meille liian korkealla ja liian nopeasti. Lopulta emme lähteneet edes niiden perään..."[6]

Kaaos Pentagonissa

Yhdysvaltain ilmavoimien tiedustelun johtajana syyskuussa 1951 toiminut kenraalimajuri Charles P. Cabell oli huolestunut uforaporttien räjähdysmäisestä kasvusta. Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun varajohtajana ja esikuntapäälliköiden neuvoston päällikkönä myöhemmin työskennellyt Cabell kirjoittaa omaelämänkerrassaan seuraavasti:

> "Ilmavoimien tiedusteluosaston arkistohyllyt olivat pullollaan 'lentäviä lautasia' jo ennen kuin aloitin työni sen johtajana. Raportit olivat todella arvoituksellisia. Jotkin raportit sisälsivät lukuisia havaintoja hyvinkin laajalta alueelta. Jouduimme työskentelemään aika ajoin lievän massahysterian luoman julkisen paineen alla. Se lisäsi työtaakkaamme ja neuvottomuuden tunnetta, olimmehan raporttien arvioinnista vastaava virallinen taho. Tilanne helpottui vasta joulukuussa 1969, jolloin ilmavoimat ilmoitti, ettei massahavainnoissa ole kyse mistään vahingollisesta ilmiöstä."[7]

Pentagonissa järjestettiin ufoilmiötä käsittelevä kokous syyskuussa 1951. Huippusalaisen kokouksen puheenjohtajina toimivat kenraali Cabell (yhdessä henkilökuntansa kanssa), Grudge-projektin johtotehtäviin heinäkuussa 1951 siirtynyt luutnantti Jerry Cummings sekä Republic Aviation Corporation -yhtiön edustaja. Kapteeni Edward J. Ruppeltin mukaan kyseinen siviilihenkilö "edusti Yhdysvaltojen merkittäviä teollisuuden ja tieteenalojen henkilöitä, joiden mielestä ilmavoimat ei ollut kyennyt ratkaisemaan ufokysymystä mielekkäällä tavalla". Monet kokoukseen osallistuneet kertoivat suhtautuvansa skeptisesti Grudge-projektin tutkimustuloksiin, eikä keskustelu johtanut konkreettisiin päätöksiin.[8]

Ruppeltin henkilökohtaisista papereista käy kuitenkin ilmi eräs mielenkiintoinen asia. Cabell oli pyytänyt luutnantti Cummingsia pitämään kokousväelle lyhyen yhteenvedon Grudge-projektin puolitoista vuotta kestäneistä tutkimuksista:

> "Raportteja ei otettu kovinkaan vakavasti, ja niitä vääristeltiin eversti Harold Watsonin valvovan silmän alla. Raporttien analysointi tarkoitti

oikeastaan sitä, että James Rodgers kehitteli uusia uskottavantuntuisia selitysmalleja, joita ei vielä oltu käytetty Washingtoniin lähetetyissä raporteissa."

Kenraali Cabell ei pitänyt kuulemastaan:

"Tutkimusten tulee olla objektiivisia. Oikeastaan se on määräys! Ne henkilöt, jotka eivät ole tähän valmiita voivat poistua kokouksesta. Projekti jatkuu niin pitkään kunnes tulokset ovat kiistattomia, eikä epäilykselle ole enää sijaa."

Cabell halusi tietää uskottavina pidettävien lautasraporttien tutkimustuloksista. Ilmavoimien teknisen tiedustelukeskuksen (ATIC) mukaan raportit olivat kuitenkin kadonneet. Cabell oli hyvin tyytymätön tilanteeseen:

"Miksi minun pitää edes puuttua tähän? Jokainenhan meistä ymmärtää, ettei lautaskysymystä ole ratkaistu. Projekti pitää organisoida uudelleen. Myös toimintaohjeet on uusittava, sillä niitä ei ole noudatettu."

Cummingsin kertoman mukaan kenraali Cabell kääntyi tämän jälkeen henkilökuntansa puoleen:

"Valheita, valheita, valheita. Te olette valehdelleet minulle. Se ei saa toistua enää kertaakaan. Lautaskysymys on ratkaistava. Haluan, että tuotte minulle vastauksia – hyviä sellaisia."

Cabellin mielestä Mantellin tapaus oli hyvä esimerkki "ristiriitaisista ja epämääräisistä lausunnoista". Kenraali suhtautui epäilevästi ajatukseen, jonka mukaan kaikki lentävistä lautasista tehdyt raportit olisivat selitettävissä väärintulkintoina, huijauksina tai hallusinaatioina. Cabell sivalsi myös Grudge-loppuraportin tekijäkaartia:

"Raportti oli huonosti kirjoitettu ja tulokseton. Se oli epätieteellisin tekele minkä olen koskaan joutunut lukemaan."[9]

Sign-projektin korvannut Grudge-projekti organisoitiin uudelleen. Sen ohjaksiin astui kapteeni Ruppelt ja nimike vaihtui Uudeksi Grudge -projektiksi, joka taas muuttui maaliskuussa 1952 Blue Book -projektiksi. Ruppeltin muistiinpanoista selviää myös se, miten häntä opetettiin toimimaan median kanssa:

"Minua ei käsketty olemaan kertomatta tietojani. Minun tuli vain esittää asiat tietyssä valossa; älä mainitse selvittämättömiksi jääneistä 20 prosentista – kerro heille niistä tapauksista, jotka ratkaisimme. Sain vastata ainoastaan suoriin kysymyksiin. Minun ei myöskään pitänyt ottaa kantaa tapauksiin, jotka eivät vielä olleet esillä julkisuudessa."[10]

Afrikka ja Korea

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun käännös itävaltalaisen sanomalehden artikkelista maaliskuulta 1952 alkaa seuraavasti:

"Belgian Kongon eteläosassa sijaitsevan Elisabethvillen kaupungin läheisten uraanikaivosten yläpuolella havaittiin kaksi tulista kiekkoa. Kiekot vaikuttivat leijuvan paikoillaan, mutta yhtäkkiä ne kiihdyttivät koilliseen erikoisella siksak-tyylillä. Niskat kipeinä tapahtumaa seuranneen katsojakunnan mukaan kiekoista lähti korvia viiltävää sihinää ja surinaa. Spektaakkeli kesti kokonaisuudessaan 10–12 minuuttia."

Eräs Belgian ilmavoimien upseeri sai käskyn nousta hävittäjällään ilmaan läheiseltä Elisabethvillen lentokentältä:

"Hän pääsi ensimmäisellä lähestymisyrityksellä noin 120 metrin päähän toisesta kiekosta. Lentäjän arvion mukaan kiekko oli halkaisijaltaan 12–15 metriä. Kohteen vakaan sisäosan keskiössä oli 'nuppi'. Lentäjä kertoi havainneensa kiekossa myös pieniä 'ikkuna-aukkoja'. Kiekon pyörimänopeus oli ulkoreunan hulmuavien tulisävyjen perusteella suunnattoman nopeaa. Kiekon metallipinta oli väriltään kuin alumiinia.

Kiekot matkasivat rauhallisen eleettömästi. Ne nostivat lentokorkeuttaan 800 metristä 1000 metriin muutamassa sekunnissa; kiekot pudottautuivat usein vain 20 metrin etäisyydelle puiden latvoista. Takaa-ajo päättyi, kun kiekot kiihdyttivät lentäjän arvion mukaan noin 1500 kilometrin tuntinopeudella Tanganjika-järven suuntaan. Lentäjä kertoi kuulleensa kiihdytyshetkellä lujan viheltävän äänen. Takaa-ajo kesti yhteensä 15 minuuttia."[11]

Elisabethin uraanikaivostapaus ei ole ainoa laatuaan. Tunnistamattomia lentäviä kohteita on havaittu useiden uraanin tuotantolaitosten ja ydinasesäilöjen yläpuolella.

Yhdysvaltain ilmavoimat – havainnot lisääntyvät

Yhdysvaltain ilmavoimien majuri havaitsi 1.5.1952 viisi muodostelmassa lentävää kiekkoa noin kahdeksan kilometrin etäisyydellä Georgen lentotukikohdasta (Victorville, Kalifornia). Tukikohdasta raportoitiin seuraavan kolmen viikon aikana yhteensä yhdeksän ufo-

havaintoa.[13] Kapteeni Ruppelt kirjoittaa tapauksesta kirjansa ulkopuolelle jääneessä osiossa seuraavasti:

"Ufojen ääriviivat erottuivat selkeästi vuorten seinämiä vasten. Niiden kokoluokasta kertoo jo se, että majuri kykeni kuvailemaan niiden tunnuspiirteitä tarkkailuetäisyydeltään saakka. Ufot kerääntyivät tiiviiseen V-muodostelmaan, kääntyivät noin 90 astetta ja kiisivät vuorien ylitse.

Majuri kertoi innostuneensa tapauksesta. Hän ajoi takaisin tukikohtaan aikomuksenaan mennä tiedustelu-upseerin pakeille. Hän joutui kuitenkin odottamaan vuoroaan, sillä tiedustelu-upseerin toimistossa oli ruuhkaa – eräs lentomiehistö oli havainnut ufon ampumaetäisyydellä tukikohdasta. Hekin olivat nähneet viisi muodostelmassa lentävää kiekonmuotoista ufoa.

Aloin summata havaintotekijöitä yhteen saadakseni selville ufojen nopeuden ja todellisen kokoluokan. Havaintokulmat tekivät täsmälliset kolmiomittaustulokset mahdottomiksi, joten sain aikaan vain epätarkan arvion. Arvioni mukaan ufojen lentonopeus oli 1400–1900 kilometriä tunnissa, ja ne olivat halkaisijaltaan 300–400 metriä."

Samana päivänä kun majuri ja lentomiehistö olivat kertoneet havainnoistaan tukikohtansa tiedustelu-upseerille, ydinasekantokykyisen Peacemaker B-36 -pommikoneen miehistö raportoi Arizonassa sijaitsevan Davis-Montanan lentotukikohdan yläpuolella tapahtuneesta lähikontaktista. Yksi pommikoneen matkustajista oli ufotutkimuksiin osallistunut ilmavoimien tiedustelu-upseeri majuri Pestalozzi, joka kirjoitti tapauksesta pitkähkön raportin Blue Book -projektin tutkijaryhmälle. Raportin mukaan miehistön lisäksi myös lentotukikohdassa palvelleet sotilashenkilöt olivat havainneet taivaalla lentäneet kaksi kiekkoa. Pommikoneen miehistö arvioi, että kiekot olivat halkaisijaltaan 6–7,5 metriä leveitä ja 3–4,5 metriä korkeita. Seuraavassa ote Arizonan yliopistossa työskennelleen ilmakehäfyysikko tohtori James McDonaldin kirjeestä Blue Book -projektia johtaneelle majuri Hector Quintanillalle:

"Majuri Pestalozzin mukaan ufot ohittivat pommikoneen länsipuolelta. Hän kertoi pitäneensä ufoja silmällä, kunnes ne erkanivat paikalta. Majuri arvioi ufojen viipyneen koneen vierellä noin kolmen minuutin ajan. Kaikki miehistön jäsenet – paitsi pilotti – ehtivät nähdä ainakin toisen ufoista – lähempänä ollut ufo oli selkeästi lentokoneen rungon alapuolella. Pestalozzi kertoi minulle, että miehistö vaikutti hieman järkyttyneeltä välikohtauksesta. Ufojen kadottua he ottivat yhteyttä Davis-Monthanin lennonjohtoon ja vaativat pommikoneelle välitöntä laskeutumislupaa. Miehistö kutsuttiin kuulusteltavaksi heti laskeutumisen jälkeen."[14]

Kolme viikkoa myöhemmin, 25.5.1952, kolme tunnistamatonta lentävää kohdetta havaittiin Teksasissa sijaitsevan Randolphin lentotukikohdan yläpuolella puoli kymmenen aikaan illalla. Tapahtuman silminnäkijät kertoivat, että tiiviissä kolmiossa arviolta 2400–3200 kilometrin tuntinopeudella matkanneista kohteista lähti "tasaisen pehmeää, mutta epätasaista huminaa".

Samaan aikaan tapahtui myös Koreassa. Maatutka-aseman operaattorit ilmoittivat F-94 Starfire -hävittäjän miehistölle: "Perässänne lentää tunnistamaton kohde." Yhdysvaltain ilmavoimien raportti kertoo tapahtuneesta seuraavasti:

"Hävittäjä teki täyskäännöksen lentäen kohti tuntematonta kohdetta. Lentäjä ja tutkaoperaattori kuvailivat – tutkan mukaan – 640 metrin päässä lentävää kohdetta kirkkaan loistavaksi valkoiseksi valoksi. Ne lähestyivät toisiaan, kunnes tunnistamaton kohde teki käännöksen kiihdyttäen valtavalla nopeudella poispäin hävittäjästä. Tässä vaiheessa miehistö huomasi, että hävittäjän jälkipoltin oli vaurioitunut. He yrittivät saavuttaa kohdetta, mutta epäonnistuivat. Tutkaoperaattori kadotti kohteen 15 sekunnin kuluttua noin 2,4 kilometrin etäisyydellä tapahtumapaikasta."[16]

Maailmanlaajuiset havainnot tunnistamattomista lentävistä kohteista lisääntyivät dramaattisesti kesäkuussa 1952. Heinäkuu oli kuitenkin vasta edessäpäin. Varsinkin Yhdysvaltain viranomais- ja sotilaspiirit huolestuivat yhä lisääntyvistä valtion ilmatilan loukkauksista. Robert Moskin kirjoitti *Look*-lehdessä seuraavasti:

"Ilmavoimien tiedustelu-upseerit ovat ihmeissään lukuisten tieteentekijöiden lausunnoista, joissa nämä kertovat uskovansa niiden olevan maan ulkopuolista alkuperää. Luutnantti Ruppelt sanoo kuulleensa kyseisistä teorioista keskusteltuaan satojen tieteentekijöiden kanssa; 'Ne eivät ole ongelma, jos ne ovat Neuvostoliiton tuotoksia. Jos ne taas ovat Marsista, olemme pulassa'."[17]

Yhdysvaltain viranomaistahot pelkäsivät, ettei ufo-ongelmaa pystyttäisi kieltämään. He pelkäsivät, että jonakin päivänä tuhannet tai kymmenettuhannet ihmiset seuraisivat pelonsekaisin tuntein tunnistamattomien lentävien kohteiden ryhmittymistä heidän kotikaupunkinsa yläpuolelle. He heräsivät painajaiseensa heinäkuussa 1952.

Viitteet

1. Irena Scott, "Ohio UFOs (and many others)", Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, s. 53.
2. Richard H. Hall, "The UFO Evidence", NICAP, 1964, s. 84.
3. Richard F. Haines, "Advanced Aerial Devices Reported During the Korean War", LDA Press, P. O. Box 880 Los Altos, 94023-0880 Kalifornia, 1990, s. 28–30, lainaus UFO Information Research -keskuksen raportista numero 6601 vuodelta 1966, s. 18–27.
4. *Flying Saucer Review,* vol. 2, numero 1/1956, s. 2.
5. Edellä mainittu teos.
6. Gordon Cooper ja Bruce Henderson, "Leap of Faith: An astronaut's Journey into the Unknown", HarperCollins, New York, 2000, s. 80–81.
7. Kenraali Charles P. Cabell, "A Man of Intelligence: Memoirs of War, Peace, and the CIA", Impavide, Colorado Springs, 80919 Kalifornia, s. 246.
8. Edward J. Ruppelt, "The Report on Unidentified Flying Objects", Doubleday, New York, 1956, s. 93.
9. Michael David Hall ja Wendy Connors, "Captain Edward J. Ruppelt – Summer of the Saucers – 1952", Rose Press International, Albuquerque, Uusi Meksiko, s. 58–59.
10. Edellä mainittu teos.
11. Franz Sitte, "Flying Saucers Over Belgian Congo Uranium Mines", *Die Presse,* Vienna, 29.3.1952, Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun tuottama käännös.
12. Harold T. Wilkins, "Flying Saucers on the Moon", Peter Owen, Lontoo, 1954, s. 288.
13. Hall ja Connors, s. 100–102.
14. Edellä mainittu teos, s. 97–98.
15. Randolphin lentotukikohdassa palvelleen Yhdysvaltain ilmavoimien tiedustelu-upseeri kapteeni Marvin Thompsonin 28.5.1952 päiväämä raportti ilmavoimien teknisen tiedustelukeskuksen komentajalle.
16. Yhdysvaltain ilmavoimien projekti 10073 (Blue Book -projektin asiakirja).
17. Robert Moskin, "Hunt For The Flying Saucer", *Look,* 1.7.1952, s. 37–41.

10 March 1950

Dr. Robley D. Evans
Massachusetts Institute of Technology
Cambridge, Massachusetts

Dear Dr. Evans:

Inclosed you will find a Memorandum Report on the Psychological Analysis of Reports of Unidentified Aerial Objects, which was prepared by one of our psychologists at the Aero Medical Laboratory at Wright Field. As you will note, this report is almost a year old and was originally classified "confidential". However, the classification has recently been changed to "restricted", therefore, this report is for your information only.

I have also received information that a new report is in the process of being published and will be classified "top secret". I regret to say that I do not know what this latest report contains, however, I will attempt to get a copy as soon as it is published.

It has recently been rumored that one of these so-called flying saucers crashed in Mexico; however, the details are somewhat bizarre at this moment. When you have finished with the inclosed report, will you please return it to this office.

With best regards.

Sincerely,

ROBERT H. BLOUNT
Lt. Colonel, USAF (MC)
Chief, Medical Research Division
Office of the Surgeon General

1 Incl:
Subj Report

MCREXD-694-15 D
28 Apr 49

RESTRICTED

Yhdysvaltain korkeimman lääkintäviranomaisen viraston alaisen lääketieteellisen tutkimusyksikön johtajan, Robert H. Blountin vuonna 1950 lähettämän kirje Massachusettsin teknologisen instituutin (MIT) fysiikan professorille, tohtori Robley D. Evansille. Kirjeessä viitataan "huhupuheisiin, joiden mukaan niin sanottu lentävä lautanen olisi tippunut Meksikoon". *(The National Archives, Washington)*

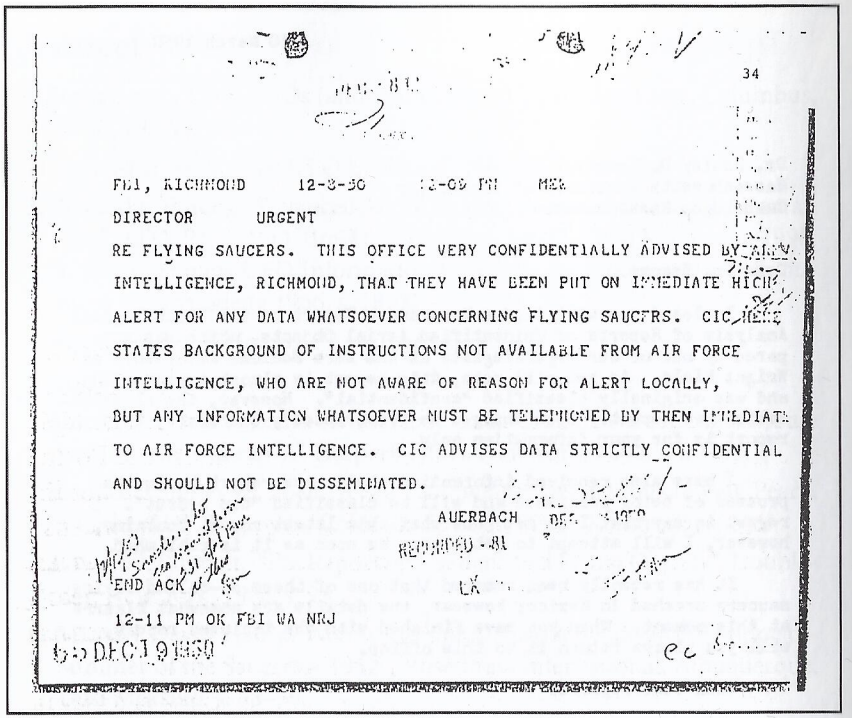

34

FBI, RICHMOND 12-8-50 12-09 PM MEL

DIRECTOR URGENT

RE FLYING SAUCERS. THIS OFFICE VERY CONFIDENTIALLY ADVISED BY ARMY INTELLIGENCE, RICHMOND, THAT THEY HAVE BEEN PUT ON IMMEDIATE HIGH ALERT FOR ANY DATA WHATSOEVER CONCERNING FLYING SAUCERS. CIC HERE STATES BACKGROUND OF INSTRUCTIONS NOT AVAILABLE FROM AIR FORCE INTELLIGENCE, WHO ARE NOT AWARE OF REASON FOR ALERT LOCALLY, BUT ANY INFORMATION WHATSOEVER MUST BE TELEPHONED BY THEN IMMEDIATE TO AIR FORCE INTELLIGENCE. CIC ADVISES DATA STRICTLY CONFIDENTIAL AND SHOULD NOT BE DISSEMINATED.

AUERBACH

END ACK

12-11 PM OK FBI WA NRJ

DEC 19 1950

Yhdysvaltain liittovaltion poliisin (FBI) sähke joulukuulta 1950: "Lentäviin lautasiin liittyvä informaatio nostaa hälytystilan välittömästi high-alert -tasolle". *(The National Archives, Washington)*

12. Washington 1952

Kaksi Yhdysvaltain ilmavoimien F-94 Starfire -hävittäjää lähetettiin 1.7.1952 torjuntatehtäviin Bostonin yläpuolelle, jossa oli havaittu kaksi lounaissuuntaan lentävää "sikarinmuotoista, kuusi kertaa läpimittaansa pidempää kohdetta". Samaan aikaan 24 kilometriä Bostonin luoteispuolella sijaitsevan Yhdysvaltain ilmavoimien Bedfordin lentotukikohdassa työskennellyt kapteeni raportoi havainneensa kahden hävittäjän ja "hopeisen, sikarimaisen aluksen" matkaavan kohti etelää.[1] Kapteenin mukaan alus lensi suunnilleen yhtä nopeasti kuin hävittäjät, jääden kuitenkin pariin otteeseen "kuin roikkumaan taivaalle".[2] Hän arvioi aluksen pituudeksi noin 30 metriä.

Noin tuntia myöhemmin, kello 08.40, New Jerseyssä sijaitsevan Fort Monmouthin tutka vahvisti silminnäkijähavainnot: kaksi tunnistamatonta kohdetta leijui armeijan salaisen laboratorioaseman yläpuolella. Kolmas tunnistamaton lentävä kohde havaittiin kello 09.15. Viimeinen näköhavainto viittasi siihen, että kohteet matkaisivat kohti Yhdysvaltain pääkaupunkia, Washington DC:tä. Samaan aikaan noin 500 ihmistä kertoi nähneensä epätavallisen kohteen Pohjois-Washingtonin yläpuolella. Silminnäkijöihin kuului muun muassa George Washingtonin yliopistossa työskennellyt fysiikan professori, jonka mukaan kohde laskeutui jopa niin alhaalle, että se peitti keskustan rakennukset hänen näkökentästään.[3]

Kuuden porrasmuodostelmassa lentävän kiekon raportoitiin lähestyneen 4.7. Pan American Airways -lentoyhtiön DC-4 -matkustajalentokonetta Virginiassa sijaitsevan Langleyn lentotukikohdan yläpuolella. Hohtavaksi kuvatut, halkaisijaltaan noin 30 metriset kiekot lensivät "uskomattoman nopeasti" noin 1,5 kilometrin verran matkustajakoneen alapuolella, kun yhtäkkiä kaksi niistä pysähtyi ja kiihdytti pois paikalta. Seuraavaksi toiset kaksi kiekkoa ilmestyi matkustajakoneen alapuolelle liittyen porrasmuodostelmaan. Lopul-

ta kiekot nousivat erittäin korkealle lentokoneen yläpuolelle arviolta 19 000 kilometrin tuntinopeudella.[4] Miamiin laskeutumisen jälkeen ilmavoimien erityistutkimusviraston (AFOSI) agentit kuulustelivat matkustajakoneen lentäjiä William B. Nashiä ja W. H. Fortenberryä. Välikohtaukseen liittynyt salaiseksi luokiteltu sähke luovutettiin Yhdysvaltain armeijan, laivastotiedustelun, turvallisuusviraston (NSA:n edeltäjä), esikuntapäälliköiden neuvoston (JCS) sekä keskustiedustelupalvelun käyttöön.[5]

Piiri pieni pyörii

Kapteeni Edward J. Ruppelt, "The Washington Merry-Go-Round" ("The Report on Unidentified Flying Objects", 1955):

> "Maailman kuuluisimmat lautasraportit kirjoitettiin Washingtonin havainnoista heinäkuulta 1952."

Washingtonin ilmatilaan tunkeutuneista tunnistamattomista kohteista uutisoitiin maailmanlaajuisesti – havaittiinhan epätavallisia valokiekkoja jopa Valkoisen talon ja kongressitalon yläpuolelta. Seuraavassa Bob Prattin lyhyt, mutta ytimekäs yhteenveto tapahtumista:

> "Tunnistamattomista lentävistä kohteista saatiin silminnäkijähavaintojen lisäksi ainakin 17 tutkaosumaa Washingtonin yläpuolelta aikavälillä 18.7. kello 02.00 – 29.7. kello 05.00. Silminnäkijöihin kuului muun muassa sotilashenkilöitä ja matkustajalentokoneiden pilotteja. Kahdeksan eri tutkahavaintoa osoitti, että Washingtonin yläpuolella oli kullakin kerralla 10–12 tunnistamatonta lentävää kohdetta. Delawaren ja New Jerseyn hävittäjät käskettiin torjuntatehtäviin ainakin kahteen eri otteeseen.
>
> Ufojen aiheuttamat välikohtaukset saivat osakseen huomattavan paljon julkisuutta. Pentagon järjesti Washingtoniin suuren lehtitilaisuuden 29.7. kello 16.00 – tutka oli havainnut 11 tuntia aiemmin Washingtonin taivaalla 8–12 tunnistamatonta kohdetta. Lehdistötilaisuuden tarkoitus oli uforaporttien totuuspohjan kieltäminen. Ilmavoimien lautasekspertteinä tilaisuudessa toimivat ilmavoimien tiedustelun päällikkö kenraalimajuri John A. Samford, ja kenraalimajuri Roger Ramey."[6]

Presidentti Harry S. Truman oli poliittisen paineen alaisena pyytänyt ilmavoimia avukseen ongelman selvittämisessä. Heidän lehdistötilaisuuteensa (joka oli muuten ilmavoimien suurin lehdistötilaisuus sitten toisen maailmansodan) lähettämät edustajat olivat sitä mieltä,

että suurin osa havainnoista oli selitettävissä lämpötilan inversiolla – tilanne, jossa ilmakehän lämpötila kasvaa ylöspäin mentäessä (saaden aikaan esimerkiksi kesäyön sumun). Eräs tilaisuuteen saapunut toimittaja kysyi kenraalimajuri Samfordilta oliko mahdollista, että havainnot olikin aiheuttanut jokin armeijan uusi huippusalainen ase? Samford vastasi toimittajan kysymykseen hieman tulkinnanvaraisesti:

> "Meillä ei ole mitään sellaista, jolla ei ole massaa, mutta jolla on rajoittamattomat voimat."[7]

Presidentti Truman pyysi myös Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelua tutkimaan ilmiötä. Hän keskusteli asiasta CIA:n johtajan kenraali Walter Bedellin kanssa Yhdysvaltain kansallisessa turvallisuusneuvostossa (NSC) 28.7. Rahoituksen järjestyttyä Erityistutkimusryhmä (Special Study Group) sijoitettiin CIA:n tieteellisen tiedustelun viraston (OSI) fysiikan ja elektroniikan jaostoon. Keskustiedustelupalvelussa työskennellyt kemian ja rakettitieteen erityisasiantuntija Frederick C. Durant III sai käskyn alkaa keräämään yhteen ufoilmiöön liittyvää materiaalia.[8]

Vedenjakaja

Lämpötilan inversion väitettiin aiheuttaneen tutkaosumien lisäksi myös erään televisiolähetysten vastaanottokeskuksen ja sen paikallisasemien väliset vuorokausia kestäneet lähetysliikenteen häiriöt, joiden alkuperä paikannettiin lopulta "jonnekin aseman ja vastaanottokeskuksen välille".[9]

Washingtonin tapahtumat oli huomattu myös Lontoossa. Pääministeri Sir Winston Churchill kirjoitti huolestuneena ilmailuministerille ja Lordi Cherwellille:

> "Mitä tämä poru lentävistä lautasista oikein on? Mitä se voisi tarkoittaa? Mikä on totuus tässä asiassa?"[10]

Ilmailuministeriö selvitti pääministerille lähettämässään vastikkeessa, että lentävistä lautasista "tehtiin täysimittainen tutkimus vuonna 1951" (Flying Saucer Working Party). Pääministerille kerrottiin myös, että "kaikki raportoidut tapaukset saatiin selvitettyä".[11]

Lentävää lautasta hävittäjällään jahdannut entinen Blue Book -projektin jäsen everstiluutnantti Charles H. Cook keskusteli välikohtauksesta jonkin verran perheensä kanssa. Cook ei ymmärtänyt, miksei lentäjille kerrottu ufoista – hehän olettivat torjuntatehtäviin lähdettäessä, että tunnistamattomat kohteet olivat Yhdysvaltain ilmatilaan tunkeutuneita neuvostohävittäjiä. Hän kertoi poikansa vaimolle, Cathy Johnsonille, että "tilanne selvisi lentäjille yleensä vasta paikan päällä". Johnsonin mukaan Cookin New Yorkin Cooperstownissa vuonna 1973 pidettyihin hautajaisiin liittyy myös mielenkiintoinen tapahtumasarja:

> "Keskustiedustelun väeksi itsensä esitelleet henkilöt eristivät Cookin talon neljäksi tunniksi päästämättä ketään sisään. He takavarikoivat suurimman osan hänen arkistostaan, joka sisälsi paljon ufoihin liittyvää materiaalia... ne kansiot hän tapasi pitää kaappiin lukittuna." [12]

Majuri Donald E. Keyhoe paljasti Bob Prattille antamassaan haastattelussa, että samaan aikaan kun Washingtonin ufohavainnot kiihtyivät, sotilastutkat olivat havainneet maapallon ympärillä kiertäviä "valtavan kokoisia" kohteita.

> "Kaksi kohdetta laskeutui noin 24 kilometrin korkeuteen Washingtonin ja Baltimoren välille. Keskustelin tilanteesta erään torjuntatehtävään komennetun hävittäjälentueen pilotin kanssa; 'En ole koskaan ollut niin peloissani. Jo pelkkä vilkaisu riitti kertomaan, että vain hullu yrittäisi ampua sitä. Onneksi emme päässeet ampumaetäisyydelle...' Pääsin keskustelemaan myös pilotin palvelustoverin kanssa, joka kuului samaan hävittäjälentueeseen; 'Kyllä. Minäkin olin siellä. Eiköhän me kaikki säikähdetty yhtälailla, kun nähtiin ne julmetun kokoiset...'" [13]

Pudotusyritykset

Kirjeessään presidentti Trumanille American Rocket Society -järjestön puheenjohtaja Robert L. Farnsworth vaati johtavia sotilasviranomaisia ohjeistamaan sotilasjoukkojaan pidättäytymään "lentäviä lautasia" vastaan kohdistetuista hyökkäyksistä. Farnsworth oli huolissaan huhuista, joiden mukaan sotilasjoukkoja oli käsketty ampua tunnistamattomat lentävät kohteet alas, peläten sotatoimien vieraannuttavan ihmiskunnan ja "korkeamman mahdin edustajat" toisistaan. Farnsworth vetosi presidentti Trumaniin:

> "Vihamieliset sotatoimet saattavat osoittautua ihmiskunnalle kohtalokkaaksi, jos nämä kohteet todella ovat maan ulkopuolista alkuperää. Tällöin olisi ensisijaisen tärkeää, että ensikontakti osoittaisi ihmiskunnan hyväntahtoisuutta." [14]

Kuten tiedämme, lentäviä lautasia oli kuitenkin jo yritetty ampua alas – ja lisää oli tulossa.

Kapteeni Ruppelt sai eräältä tiedustelu-upseerilta luettavakseen mielenkiintoisen raportin työskennellessään ilmavoimien teknisen tiedustelun keskuksessa sijainneen ilmakehän ilmiöiden tutkimusosaston johtajana. Tiedustelu-upseeri oli säästänyt kyseisestä raportista itselleen yhden kappaleen vastoin käskyjä.[15] Raportin mukaan erään Yhdysvaltain lentotukikohdan tutkat olivat havainneet sitä 1100 kilometrin tuntinopeudella lähestyvän tunnistamattoman lentävän kohteen. Kaksi F-86 Sabre -hävittäjää komennettiin torjuntatehtäviin. Ensimmäinen paikalle saapunut hävittäjä ei kyennyt paikantamaan kohdetta, mutta toisen hävittäjän lentäjä havaitsi ilmassa pallomaisen kohteen. Lennettyään hieman lähemmäksi hän huomasi, että kohde muistuttikin enemmän lautasta – "kuin donitsi ilman reikää keskellä". Lentäjä aloitti lähestymisen. Noin 450 metrin etäisyydellä lentäjä huomasi, että kohde alkoi liikkua hävittäjästä poispäin. Kun etäisyys oli kasvanut noin 900 metriin, hän avasi tulen, mutta heikoin tuloksin – kohde kiihdytti ja katosi pois sekunneissa.

Kanadan valtion rahoittamassa Second Storey -projektissa (Kanadan toinen virallinen ufotutkimusprojekti) huippusalaisella turvallisuusluokituksella työskennellyt Wilbert Smith vahvisti tutkimusryhmänsä osallistuneen maahan syöksyneiden ufojen takavarikointioperaatioihin ja jäänteiden tutkimuksiin. Smithin tutkimusryhmä oli saanut yhdysvaltalaisilta kollegoiltaan tutkittavakseen kappaleen heinäkuussa 1952 Washingtonin lähellä alasammutusta, halkaisijaltaan noin 60 senttimetrisestä hohtavasta kiekosta:

> "Lentäjän raportin mukaan tunnistamattomasta lentävästä kohteesta lohjennut kappale hehkui kirkkaana maahan asti. Raportoituaan tapahtumista radiolla, maajoukot saapuivat tapahtumapaikalle. He kertoivat löytäneensä maasta hohtavan kappaleen – se siis hehkui vielä tunnin kuluttua irtoamisestaan. Se osa kappaleesta, jonka he lähettivät tutkittavakseni, painoi noin kolmasosan alkuperäisestä. Kappaleessa havaittiin ruosteenruskea värisävy, ja myöhemmin kävikin ilmi, että sen perusrakenneosa oli magnesium ortosilikaattia. Kappaleen pinnassa oli tuhansittain 15 mikrometrin kokoisia palloja."

Smithiltä kysyttiin oliko hän lähettänyt tutkimansa kappaleen takaisin Yhdysvaltain ilmavoimille: "En palauttanut sitä ilmavoimille vaan korkeamman tason toimijoille." Haastattelijat tiedustelivat, tarkoittiko hän Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelua, johon Smith vastasi arvoituksellisesti: "Olen pahoillani, mutta en tahdo nimetä heitä. Voin kuitenkin sanoa sen verran, että kappale palautettiin huippusalaiselle ryhmälle."[16]

Tilastoja

Kolumnisti Robert Allen hätkähdytti kirjoituksellaan syyskuussa 1952:

> "Ilmavoimien raportti 'lentävistä lautasista' on kerta kaikkiaan henkeäsalpaava. Merkittävät tieteentekijät ja ilmavoimien asiantuntijat uskovat, että jotkin mysteeriset lentävät kohteet ovat 'maan ulkopuolista alkuperää'. Sanalla sanoen, ne ovat jonkinlaisia planeettainvälisiä lentoaluksia.

Neuvostoliitto on syvästi hämmentynyt ja huolissaan lentävistä lautasista epäillen niitä joksikin Yhdysvaltain uudeksi aseeksi. Kreml onkin järjestänyt ilmiöstä neljä paraikaa käynnissä olevaa tutkimusta.

Ilmavoimien tutkimus perustuu viimeisten viiden vuoden aikana kerättyihin yli 1800 havaintoraporttiin. Tutkimuksessa painotetaan, että vakuuttavimmat ja tarkimmat raportit tulivat ydinlaitoksilta, sotilastukikohdista ja tutkimuskeskuksista. Ne muodostivat noin viidesosan kaikista raportoiduista havainnoista. Seuraavassa merkittävimmät havaintopaikat;

- Uusi Meksiko; Los Alamosin ja White Sandsin ydinlaitokset ja testauspaikat sekä Albuquerquen, Hollomanin, Kirtlandin, ja Walkerin lentotukikohdat.
- Kalifornia; Murocin, Hamiltonin, George Edwardsin, Sacramenton ja Mint Canyonin lentokentät.
- Tennessee; Oak Ridgen ydinlaitos sekä Knoxvillen ja Dicksonin lentotukikohdat.
- Arizona; Williamsin, Davis-Monthanin ja Luken lentotukikohdat.
- Illinois; Scottin lentotukikohta ja O'Haren lentokenttä.

- New Hampshire; Grenierin lentotukikohta.
- New York; Mitchellin lentotukikohta.
- Mississippi; Jacksonin, Keeslerin ja Biloxin lentotukikohdat.
- Michigan; Selfridgen lentotukikohta.
- Massachusetts; Westoverin lentotukikohta.
- Nebraska; Offuttin lentotukikohta.
- Pohjois-Carolina; Chapel Hillin ja Popen lentotukikohdat.
- Etelä-Carolina; Spartanburgin ja Greenvillen lentotukikohdat.
- Teksas; Kellyn, Randolphin, Carswellin ja San Marcosin lentotukikohdat.
- Washington; McChordin lentotukikohta sekä Mount Rainier ja Mount Jefferson.
- Oklahoma; Tinkerin ja Normanin lentotukikohdat.
- Etelä-Dakota; Rapidin kaupungissa sijaitseva lentotukikohta.
- Ohio; Lockbournen lentotukikohta ja ilmavoimien tutkimuskeskus Daytonissa.

> Sensaatiomainen tutkimus on Wright-Pattersonin lentotukikohtaan (Ohio, Dayton) sijoitetun ilmavoimien teknisen tiedustelun (ATIC) käsialaa, jonka palveluksessa olevat tieteentekijät työskentelevät raporttien parissa kellon ympäri. Heidän työnsä on niin salaista, ettei ilmavoimat suostu julkistamaan työntekijöitään. Itse asiassa, kukaan projektiin tai raporttien tutkimuksiin osallistuva ei salli nimeänsä julkistettavan. Vaikka tutkimusten loppupäätelmien pelätään aiheuttavan yleistä levottomuutta, ilmavoimat kuitenkin harkitsee julkaisevansa raportista joitakin osioita. Erään korkea-arvoisen ilmavoimien upseerin mukaan raporttien loppupäätelmät ovat 'fantastisia, mutta tosia'."[17]

Kuuluivatko Allenin jutussa mainitut tieteentekijät ja muut projektissa työskennelleet henkilöt ilmavoimien teknisen tiedustelun (AFOIN) alaiseen "erityisryhmään" nimeltä AFOIN-X(SG)? Eversti G. G. Kielingin ohjaamaan ryhmään kuuluivat muun muassa Yhdysvaltain armeijan tiedustelutoiminnan asiantuntija ja ryhmän toimeenpaneva johtaja tohtori Stefan T. Possony sekä projektin sotilasjohtajana toiminut everstiluutnantti F. Sterling. Länsi-Michiganin yliopiston professori Michael D. Swords kuvaili ryhmää seuraavasti:

"Se oli joustava tutkimusryhmä, joka otti vastaan täsmällisiä tehtävänantoja tai muita sellaisia erikoistehtäviä, jotka eivät välttämättä sopineet direktoraatin instituutiomaiseen järjestelmään."[18]

Useat Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun ja ilmavoimien ryhmät matkustivat Washingtonin tapahtumien jälkeen ulkomaille tehdäkseen yhteistyötä ulkomaalaisten kollegoidensa kanssa. Tähän yhteyteen liittyy Jean Kislingin (sama ranskalaispilotti, joka ampui ufoa Selfridgen (Michogan) tukikohdan yläpuolella vuonna 1945) kertomus ajalta, jolloin hän työskenteli Air France -lentoyhtiössä matkustajakoneen lentäjänä välillä New York–Pariisi:

"Saavuttuamme Idlewildin lentokentälle meille kerrottiin, että aikatauluun oli tullut muutoksia, jonka jälkeen lentokentän turvallisuuspäällikkö pyysi minut toimistoonsa. Hän varoitti minua puhumasta asiasta muille.

Hän kertoi minulle, että lentomme muuttuisi salaiseksi, erityisturvallisuusluokitelluksi VIP-lennoksi tehtävänämme lennättää 20–30 sotilasupseerin delegaatio Pentagonista Pariisiin. Super Constellation -lentokoneemme oli parkkeerattu sotilasvartioon terminaalin ulkopuolelle.

Pidin taukoni lennettyämme Atlantin yllä. Satuin juttusille erään iäkkään partasuisen matkustajan kanssa. Keskustelu siirtyi ufoihin, joten kerroin hänelle Selfridgen tapahtumista. Mies paljastui ufoilmiön asiantuntijaksi. Hän kertoi minulle, että Pentagonissa toimii erittäin tärkeä ryhmä, joka on perustettu tutkimaan pelkästään ufoja. Hän kertoi myös, että Teksasin El Pasoon maahansyöksyneestä lentävästä lautasesta oli saatu haltuun maan ulkopuolista alkuperää olevia 'pieniä ihmisiä'. Kysyin häneltä mikseivät he julkista tietojaan. Hän vastasi, että ihmiset menisivät vain paniikkiin.

Saavuttuamme Pariisin Orlyn lentokentälle saimme huomata, että erityisjärjestelyt pätivät myös meren takana. Meidän piti parkkeerata kone kauaksi terminaalista, jonne ryhmittyneet sotilas- ja poliisivartijat saattoivat meidät ulos. Käsitykseni mukaan tämä VIP-ryhmä lähti seuraavaksi kohti Itä-Eurooppaa."[19]

Tieteellisen tiedustelun apulaisjohtajan, tohtori Marshall H. Chadwellin 24.9.1952 päivätystä muistiosta Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun johtaja Walter Bedell Smithille käy ilmi, miten vakavasti CIA suhtautui ufokysymykseen. Ilmiöstä huolestuneen Chadwellin mielestä tunnistusvirheistä aiheutuvat "väärät hälytykset" olivat uhka Yhdysvaltain puolustukselle. Britannian FSWP-työryhmässä työskennelleenä hän ymmärsi ne vaarat, jotka piilivät ufojen sekoittamisessa neuvostoliittolaisten lentokoneiksi tai ohjuksiksi.

Walter Bedell Smith tuntui olevan samoilla linjoilla Chadwellin kanssa. Seuraavassa ote Smithin salaiseksi luokitellusta muistiosta (1952) Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusneuvoston (NSC) toimeenpanevalla sihteerille (katso myös kuvaliite luvun lopussa):

"Mielestäni tilanteella on kansalliseen turvallisuuteen liittyviä vaikutustekijöitä, jotka ylittävät yksittäisten virastojen intressit. Kokonaisvaltaisen yhteistyön tulisi luoda mahdollisuudet raporteissa esiintyvien ilmiöiden selvittämiseksi tieteen keinoin sekä vakuuttaa meidät itsemme siitä, etteivät tällaiset välikohtaukset vahingoita pyrkimyksiämme kylmässä sodassa tai sekoita hyökkäyksen varalle rakennettua varhaishälytysjärjestelmäämme."

Tunnistamattomien lentävien kohteiden perään lähetettyjen sotilaslentokoneiden katoamiset ja tuhoutumiset jatkuivat. Yhdysvaltain ilmapuolustuksen komentavaan kenraalistoon kuulunut kenraali Benjamin Chidlaw kertoi Yhdysvaltain ilmavoimissa palvelleelle Robert Gardnerille vuonna 1953 seuraavaa:

"Arkistoissamme on pinoittain lentävistä lautasista kirjattuja raportteja. Suhtaudumme asiaan vakavasti, olemmehan menettäneet niitä vastaan tehdyissä torjuntatehtävissä lukuisia lentokoneita."

Yhdysvaltain ilmavoimien tiedustelu-upseerina työskennellyt Leonard Stringfield kuuli luotettavalta lähteeltään 1950-luvulla, että "ilmavoimat menetti ufoja vastaan tehdyissä hyökkäyksissä noin koneen per päivä".[20]

Stringfield oli hyvin informoitu. Vuosina 1952–56 Yhdysvaltain puolustusministeriö oli tilastoinut 18662 merkittävää sotilaslentokoneonnettomuutta:

	Ilmavoimat	*Laivasto*
1952	*2274*	*2086*
1953	*2075*	*2325*
1954	*1873*	*1911*
1955	*1664*	*1566*
1956	*1530*	*1358*

Uudet, entistä nopeammat torjuntahävittäjät nostivat onnettomuustilastoja merkittävästi. Seuraavassa luettelo onnettomuustutkinnan selvityksestä:

56,2 % lentäjän virhe
8,1 % muun miehistön virhe
23,4 % lentokoneen osa- tai laitevika
2,8 % turvamääräysten vaatimaa tasoa alhaisemmat olosuhteet
9,5 % tuntemattomat syyt.[21]

Viitteet

1. Edward J. Ruppelt, "The Report on Unidentified Flying Objects", Doubleday, New York, 1956, s. 150–151.
2. Everstiluutnantti Robert S. Jonesin 3.7.1952 kirjaama tiedusteluraportti, Blue Book -projektin arkistot. Loren E. Gross käytti tiedusteluraporttia omakustanneteoksessaan "UFOs: A History, 1952: June–July 20th", Fremont, Kalifornia, 1986, s. 36.
3. Ruppeltin edellä mainittu teos, s. 150–152.
4. Majuri Donald E. Keyhoe, "Flying Saucers From Outer Space", Henry Holt, New York, 1953, s. 124–126.
5. Salaiseksi luokiteltu viesti 16.7.1952, Yhdysvaltain ilmavoimien päämaja, AFOIN-2A3.
6. Bob Pratt, "Conversions with Major Donald Keyhoe". www.mufon.com/bobpratt_frame.htm
7. Michael David Hall ja Wendy Connors, "Captain Edward J. Ruppelt – Summer of the Saucers – 1952", Rose Press International, Albuquerque, Uusi Meksiko, 2000, s. 280.
8. Edellä mainittu teos, s. 149.
9. *Cumberland Times*, 23.7.1952.
10. Britannian pääministerin 29.7.1952 Lordi Cherwellille ja ilmailuministerille lähettämät pöytäkirjat, Ison-Britannian kansalliset arkistot, PREM 11/855.
11. Ison-Britannian ilmailuministerin 9.8.1952 lähettämä muistio pääministerille, Ison-Britannian kansalliset arkistot, PREM 11/855.
12. Irena Scott, "Ohio UFOs (and many others)", Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, s. 189.
13. Prattin edellä mainittu teos.

14. *Los Angeles Times*, 30.7.1952.
15. Ruppeltin edellä mainittu teos, s. 1–5.
16. Frank Edwards, "Flying Saucers – Serious Business", Lyle Stuart, New York, 1966, s. 87–88.
17. *Gazette*, 26.9.1952.
18. Hallin ja Connorsin edellä mainittu teos, s. 158–159.
19. Haastattelut, Pariisi 12.12.2000 ja marraskuu 2004.
20. Leonard H. Stringfield, "Situation Red, The UFO Siege", Doubleday, New York, 1977, s. 138.
21. Tohtori Olavo Fontesin 15.3.1958 lähettämä kirje Richard H. Hallille.

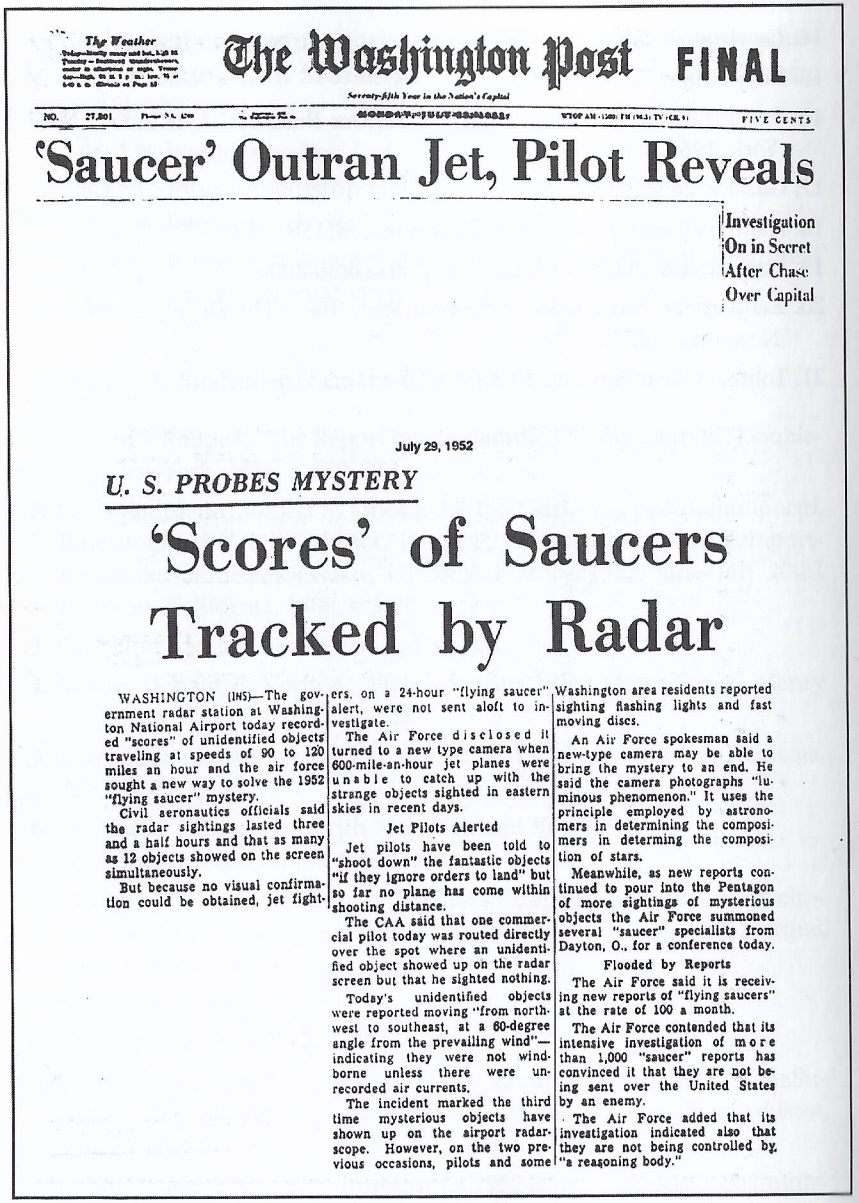

The Weather

The Washington Post FINAL

Seventy-fifth Year in the Nation's Capital

NO. 27,801 FIVE CENTS

'Saucer' Outran Jet, Pilot Reveals

Investigation On in Secret After Chase Over Capital

July 29, 1952

U. S. PROBES MYSTERY

'Scores' of Saucers Tracked by Radar

WASHINGTON (INS)—The government radar station at Washington National Airport today recorded "scores" of unidentified objects traveling at speeds of 90 to 120 miles an hour and the air force sought a new way to solve the 1952 "flying saucer" mystery.

Civil aeronautics officials said the radar sightings lasted three and a half hours and that as many as 12 objects showed on the screen simultaneously.

But because no visual confirmation could be obtained, jet fighters, on a 24-hour "flying saucer" alert, were not sent aloft to investigate.

The Air Force disclosed it turned to a new type camera when 600-mile-an-hour jet planes were unable to catch up with the strange objects sighted in eastern skies in recent days.

Jet Pilots Alerted

Jet pilots have been told to "shoot down" the fantastic objects "if they ignore orders to land" but so far no plane has come within shooting distance.

The CAA said that one commercial pilot today was routed directly over the spot where an unidentified object showed up on the radar screen but that he sighted nothing.

Today's unidentified objects were reported moving "from northwest to southeast, at a 60-degree angle from the prevailing wind"—indicating they were not windborne unless there were unrecorded air currents.

The incident marked the third time mysterious objects have shown up on the airport radarscope. However, on the two previous occasions, pilots and some Washington area residents reported sighting flashing lights and fast moving discs.

An Air Force spokesman said a new-type camera may be able to bring the mystery to an end. He said the camera photographs "luminous phenomenon." It uses the principle employed by astronomers in determining the composimers in determing the composition of stars.

Meanwhile, as new reports continued to pour into the Pentagon of more sightings of mysterious objects the Air Force summoned several "saucer" specialists from Dayton, O., for a conference today.

Flooded by Reports

The Air Force said it is receiving new reports of "flying saucers" at the rate of 100 a month.

The Air Force contended that its intensive investigation of more than 1,000 "saucer" reports has convinced it that they are not being sent over the United States by an enemy.

The Air Force added that its investigation indicated also that they are not being controlled by "a reasoning body."

Sanomalehtiartikkeli Washington DC:n ufohavainnosta heinäkuulta 1952.

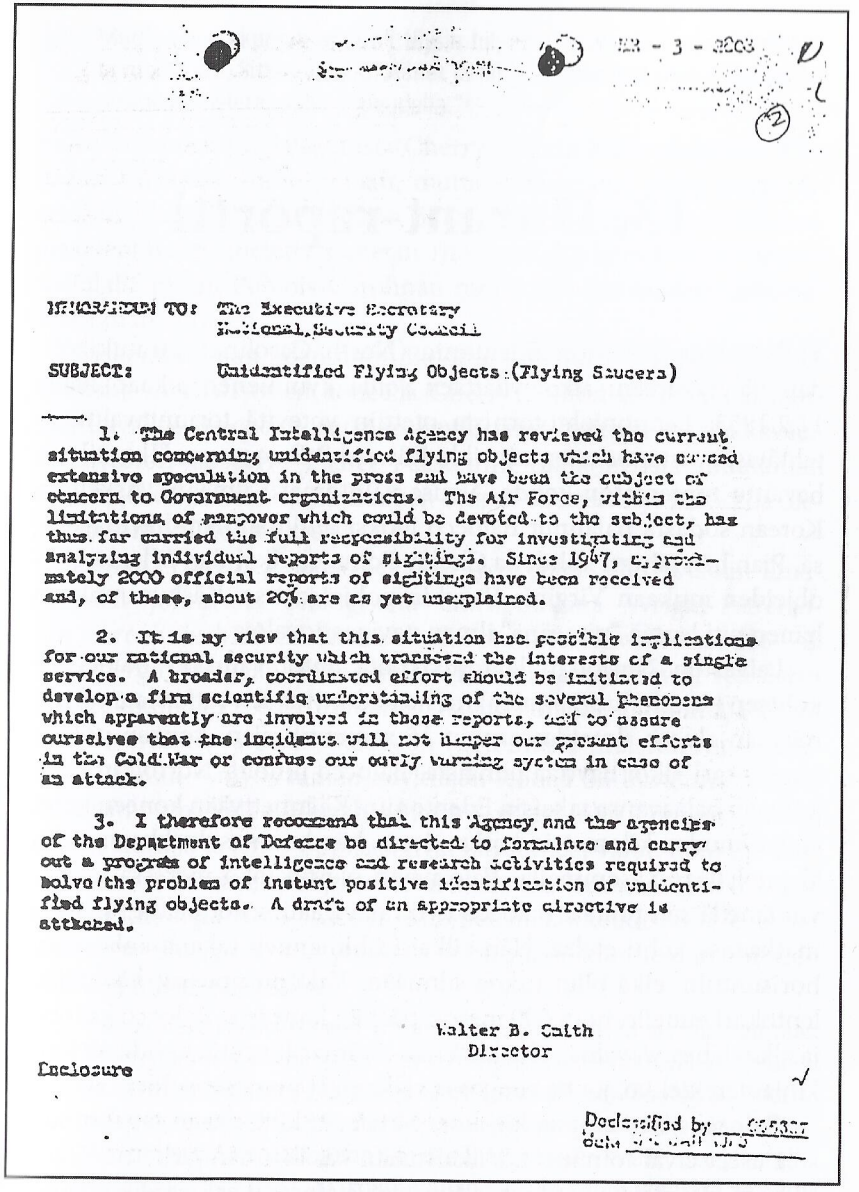

MEMORANDUM TO: The Executive Secretary
National Security Council

SUBJECT: Unidentified Flying Objects (Flying Saucers)

1. The Central Intelligence Agency has reviewed the current situation concerning unidentified flying objects which have caused extensive speculation in the press and have been the subject of concern to Government organizations. The Air Force, within the limitations of manpower which could be devoted to the subject, has thus far carried the full responsibility for investigating and analyzing individual reports of sightings. Since 1947, approximately 2000 official reports of sightings have been received and, of these, about 20% are as yet unexplained.

2. It is my view that this situation has possible implications for our national security which transcend the interests of a single service. A broader, coordinated effort should be initiated to develop a firm scientific understanding of the several phenomena which apparently are involved in these reports, and to assure ourselves that the incidents will not hamper our present efforts in the Cold War or confuse our early warning system in case of an attack.

3. I therefore recommend that this Agency and the agencies of the Department of Defense be directed to formulate and carry out a program of intelligence and research activities required to solve the problem of instant positive identification of unidentified flying objects. A draft of an appropriate directive is attached.

Walter B. Smith
Director

Enclosure

Declassified by [redacted]
Date [redacted]

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun johtajana toimineen kenraali Walter Bedell Smithin vuonna 1952 lähettämä salaiseksi luokiteltu raportti Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusneuvoston toimeenpanevalle sihteerille: "Virallisia havaintoja on kerätty vuodesta 1947 tähän päivään saakka yhteen noin 2000 kappaletta, joista noin 20 prosenttia on jäänyt selvittämättömiksi". *(Central Intelligence Agency)*

13. Durant-raportti

Yhdysvaltain laivaston Edentonin (North Carolina) varatukikohdan hälytyssireeni alkoi yllättäen soida kymmenen aikaan illalla 11.2.1953. Lennonjohtotornista otettiin yhteyttä torjuntavalmiustehtävistä vastanneeseen vänrikki Edward P. Baloccoon: "Ilmatilassa havaittu tuntematon kohde. Nouse välittömästi ilmaan." Äskettäin Korean sodasta palannut Balocco juoksi F9F Panther -hävittäjäänsä. Pian hän jahtasi kohdetta Cherry Point -tukikohdan 2. lennoston ohjeiden mukaan Virginia Beachin pohjoisosissa. Käskyn mukaan hänen piti lentää "pimeänä" ilman navigaatiovaloja.

Laivaston Norfolkin lentotukikohta antoi vänrikki Baloccolle kohteen kurssin juuri ennen kun he kadottivat sen tutkastaan. Kierreltyään alueen ilmatilassa noin 15 minuutin ajan, koneen polttoainemittari alkoi näyttää punaista. Balocco ilmoitti Norfolkin tukikohtaan palaavansa takaisin Edentoniin. Käännettyään koneen kohti etelää kuuden kilometrin korkeudessa, hän huomasi kirkkaan valon alapuolellaan vasemmalla. Valo näytti olevan joko meressä tai hyvin lähellä sen pintaa. Balocco kytki navigaatiovalot päälle ja jatkoi matkaansa kohti etelää. Hän vilkaisi ohimennen takana aukeavaan horisonttiin, eikä ollut uskoa silmiään. Valo oli noussut hävittäjän lentokorkeudelle, noin 600 metrin päähän koneesta. Balocco kääntyi ja alkoi lähestyä valoa. Yhtäkkiä hän huomasikin, että kohde oli jonkinlainen kiekko, jonka rungossa välkkyivät punaiset valot.[1]

Balocco yritti ampua kiekkoa. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut, sillä aseet eivät toimineet. Vilkaistuaan käsiään hän järkyttyi. Hansikkaan alta paistoivat luut ja lihakset. Balocco kertoi välikohtauksesta Fred Belchmanille vuonna 2005:

> "Kaipa se johtui Korean sodasta... ensireaktioni oli rei'ittää se tohjoksi! Reilun sadan metrin etäisyydellä kohteesta ohjaamo täyttyi kirkkaasta, vaaleansinisestä valosta. Mikään ei liikkunut. Se oli kuin röntgensäde. Muutaman sekunnin ajan oli täysin hiljaista. En kuullut edes hävittäjäni moottoria. Sitten välähti. Äänet ja liikkeet palasivat ufon kiihdytettyä poispäin mielettömällä nopeudella."[2]

Balocco raportoi tapahtumista Cherry Pointin lennonjohtoon. Hän käänsi hävittäjän ufon perään, mutta epäonnistui takaa-ajoyrityksessään. Balocco ei kuitenkaan ollut ainoa silminnäkijä. Myös torjuntatehtävään lähetetty kapteeni Thomas Riggs kertoi havainneensa matalalla pitkin Pohjois-Carolinan rannikkoa matkaavan tunnistamattoman kohteen.

Laskeuduttuaan Edentoniin Balocco sai kuulla, että hänet lennätettäisiin merijalkaväen koneella Cherry Pointin tukikohtaan kuulusteltavaksi. Baloccon mukaan kuulustelun hoitivat merijalkaväen ja laivaston upseerit. Hänet päästettiin tukikohdasta muutaman tunnin jälkeen. Eräs merijalkaväen eversti oli käskenyt Baloccoa olemaan vaiti välikohtauksesta.[3]

Edward Hertzber (katso 6. luku) työskenteli Yhdysvaltain ilmavoimien johtavana biologisena antropologina Wright-Pattersonin Aerospace Medical Research -laboratoriossa vuosina 1946–72. Hertzbergin mukaan ilmavoimien Teksasissa sijaitsevan Keeslerin lentotukikohdan F-84 Thunderjet -hävittäjämallien kouluttaja kertoi hänelle eräästä vänrikki Baloccon kertomusta muistuttavasta välikohtauksesta – myös tämän hävittäjän lentäjä oli havainnut ohjaamossaan outoa valoa. Hertzberg kertoi tutkija John Timmermanille, että kouluttaja ja lento-oppilas olivat havainneet valon noin puolenyön aikaan Teksasin pohjoisella taivaalla matkatessaan kohti Keeslerin tukikohtaa noin kuuden kilometrin korkeudessa. He olivat lentäneet valoa päin, kun yhtäkkiä se oli sujahtanut heidän ohitseen asettuen hävittäjän taakse:

> "Kouluttaja käänsi koneen yrittäen lähestyä valoa. Ja se tapahtui taas. Etäisyyden kutistuttua valo kiihdytti hävittäjän ohi hirvittävällä nopeudella. Hän sanoi olleensa tarpeeksi lähellä tätä ellipsin muotoista, kirkasta valoa hohtavaa kohdetta, havaitakseen sen jonkinlaiseksi alukseksi. Sen ikkunat olivat tummat, joten hän ei nähnyt aluksen sisään. Sen yläosassa oli kupoli. Hän lensi siis kohtisuoraan sitä. Ja sitten yhtäkkiä se siirtyi hävittäjän oikealle puolelle matkaten vastakkaiseen suuntaan. Kouluttaja teki taas kaarroksen aloittaen vimmatun takaa-ajon. Hävittäjä ja lautanen jatkoivat tätä kissa ja hiiri -leikkiään 10–15 minuuttia.
>
> Kohta leikki kuitenkin loppui. Kouluttaja oli jälleen tekemässä täys-

käännöstä, kun aluksesta syttyi kirkas valokeila osoittaen suoraan hävittäjän ohjaamoon. Hän kertoi nähneensä ohjaamon lattialla polviensa varjot. Kouluttaja oli ruvennut pohdiskelemaan, että 'minun ei pitäisi tehdä tätä'. Sitten hän polkaisi lujaa sivuperäsintä kesken kaarroksen. Syöksyttyään jonkin matkaa alaspäin hän sai tasattua lentokorkeutensa. Lopulta kouluttaja lensi takaisin Keeslerin tukikohtaan."

Kuulustelut kestivät kaksi tuntia. Kouluttaja sai seuraavana aamuna soiton Pentagonista. He kertoivat kouluttajalle vastaanottaneensa raportin "Taistelu lentävän lautasen kanssa". Soittaja kuitenkin halusi kuulla kertomuksen vielä kerran...[4]

Robertsonin paneeli

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun tieteellisen tiedustelun virasto (OSI) kutsui 14.–17.1.1953 Pentagoniin eri alan tieteentekijöistä koostuvan paneelin. Paneelin tehtäväksi tuli löytää ratkaisut jo ongelmaksi muodostuneeseen ufoilmiöön liittyvissä kysymyksissä. Neuvoa-antavaksi tieteelliseksi paneeliksi nimetyn aivoriihen puheenjohtajaksi valittiin fysiikan ja asejärjestelmien asiantuntija tohtori H. P. Robertson. Seuraavassa paneelin muita tohtorijäseniä: Luis Alvarez (fysiikka ja tutkat), Lloyd V. Berkner (geofysiikka), Samuel Goudsmit (atomin rakenne ja tilastolliset ongelmat) ja Thornton Page (tähtitiede ja astrofysiikka). Paneelin ulkojäseniksi valittiin OSI:n Frederick C. Durant III (ohjukset ja raketit) ja tohtori J. Allen Hynek (tähtitiede).

Lukuisat korkea-arvoiset sotilashenkilöt sekä tieteellisen ja teknisen tiedustelun asiantuntijat osallistuivat paneelin kokouksiin, joissa haastateltiin muun muassa kapteeni Edward J. Ruppeltia ja ilmavoimien ufoprojektin valvojana toiminutta majuri Dewey Fournettia. Paneeli sai tutkittavakseen 12 tuntia kestäneiden kokousten aikana kosolti ufoihin liittyvää materiaalia: filmejä, raportteja, tilastoja ja niin edelleen. Lopulta paneeli tuli päätelmään, jonka mukaan "se, että suurin osa havainnoista voidaan selittää järkiperäisesti viittaa siihen, että muutkin selittämättömät tapaukset voidaan selvittää tieteen menetelmin ja päättelemällä". Toisin sanoen he tyytyivät vain kertaamaan Grudge-projektin loppupäätelmiä.

Paneeli totesi yksimielisesti, etteivät he olleet löytäneet todisteita

"kansalliseen turvallisuuteen kohdistuvasta uhkaavasta tai vihamielisestä toiminnasta". Heidän mukaansa mikään todisteaineistossa ei viitannut siihen, että "yksikään raportoitu selittämättömistä kohteista olisi ollut maan ulkopuolista alkuperää". Loppupäätelmissä viitattiin kuitenkin myös majuri Fournetin tutkimustyöhön:

> "Fournet osoitti poissulkevan menetelmänsä avulla, miten hän oli monissa tapauksissa päätynyt maanulkoiseen selitykseen."

Paneeli suositteli myös uforyhmittymien seurantaa:

> "Niillä saattaa olla merkittävä, mutta edesvastuuton vaikutus kansalaisten ajatusmaailmaan, mikäli laajalle levinneitä havaintotapauksia ilmenee. On syytä pitää mielessä, että kyseisen kaltaisia ryhmiä saatetaan käyttää myös toisenlaisiin tarkoitusperiin."

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun edustajat olivat huolissaan ilmiön maanpuolustuksellisista näkökohdista:

> "Hätäkeskukset voidaan ylikuormittaa väärän tiedon levittämisellä. Mahdollinen vihollinen voi käyttää psykologisen sodankäynnin keinoja massahysterian aikaansaamiseksi."

Paneelin mielestä uforaporttien merkitystä tulisi mitätöidä julkisuudessa:

> "Raporttien kumoamisella pyrittäisiin vähentämään 'lentävien lautasten' julkista kiinnostavuutta. Kumoamisohjelma voitaisiin toteuttaa massamedian, muun muassa television, elokuvien ja kansantajuisten artikkeleiden avulla. Ne perustuisivat todellisiin, aluksi selvittämättömiin, mutta myöhemmin ratkaistuihin tapauksiin."

Paneelin ehdotuslistaan kuuluivat asiaohjelmat ja piirretyt (Walt Disney -yhtiötä ehdotettiin erikseen):

> "Yritysyhteisöt, lukiot, korkeakoulut ja televisioasemat tekisivät luultavasti mielellään yhteistyötä esittämällä yhteisöjensä jäsenille mielenkiintoisia, asiaohjelmien tyylisiä elokuvia.
>
> Ilmiön mysteerisyyttä painottavat raportit ovat uhka yhteiskunnan turvallisuutta suojaaville toimijoille. Kansallisten turvallisuuspalveluiden tulisikin tulevaisuudessa pyrkiä arkistamaan ilmiötä, eli poistamaan tunnistamattomien lentävien kohteiden saama erityisasema. Ehdotuksemme mukaan tämä voitaisiin saada aikaan yhtenäisellä ohjelmalla, joka vakuuttaisi kansalaiset siitä, ettei ilmiön vaarallisuudesta ole minkäänlaisia todisteita."[5]

Todisteet kuitenkin osoittivat kiistattomasti, että tunnistamattomat lentävät kohteet olivat uhkatekijä kansalliselle turvallisuudelle. Ra-

portin loppupäätelmistä käy hyvin ilmi miksei tietoa siitä julkistettu.

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu ei halunnut tarttua paneelin ehdotuksiin. Eräs kokouksiin osallistunut ilmavoimien tiedustelu-upseeri valittelikin jälkeenpäin majuri Keyhoelle CIA:n toiminnasta:

> "Toimme heille yli sata parasta uforaporttiamme, mutta CIA:n agentit keskittyivät vain epäkohtien esille nostamiseen (tieteentekijätkin tutkivat vain 15 raporttia). Fournetin asiakirjat sisälsivät kuitenkin korkea-arvoisten sotilashenkilöiden, matkustajalentokoneiden pilottien ja tieteentekijöiden havaintoja... ymmärsin, että agentit noudattivat vain saamiaan käskyjä, mutta olin pari kertaa hilkulla menettää hermoni."[6]

Paneelin ulkojäseneksi valitun tähtitieteen asiantuntija tohtori J. Allen Hynekin mukaan häntä ei kutsuttu kaikkiin paneelin järjestämiin istuntoihin. Hänelläkin oli huomautettavaa paneelin toimintatavoista: "En ollut tyytyväinen aineiston pintapuoliseen tutkimukseen."[7] Raportti kuitenkin osoittaa, että Hynek osallistui mutinoitta kumoamisohjelman laadintaan. Miksi? Ehkä tämä tulee ymmärrettäväksi muistaessamme, että Blue Book -projektin neuvonantajana toiminut Hynek oli työskennellyt useita vuosia konsulttina myös tieteelliselle tiedusteluvirastolle (OSI). Kahden eri lähteen mukaan Hynek tiesi armeijan haltuun saamista muukalaisten ruumiista sekä aluksista, joista otettuja kuvia Hynek oli jopa näyttänyt eräälle tuntemalleni henkilölle.

Vuonna 1966 Yhdysvaltain ilmavoimien aloitteesta perustetusta Coloradon yliopiston ufotutkimuskomiteasta eronnut tohtori David R. Saunders piti Robertsonin paneelin raporttia pelkkänä peitetarinana:

> "Kaksijakoista tarkoitusperää palvellut raportti vahvisti oman järjestelmämme mieleisiä totuuksia hämmentäen vieraiden valtioiden tiedustelupalveluja. Historiassa on lukuisia esimerkkejä vastaavanlaisen moninkertaisen turvallisuusprotokollan käytöstä."[9]

Robertsonin paneelista puhutaan usein Durant-raporttina. Frederick C. Durant edusti paneelissa ulkojäsenenä Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelua (CIA). Hänet oli valittu myös paneelin sihteeriksi, joten hän oli suoraan tekemisissä varsinaisten jäsenten kanssa. Durant kertoi minulle tavattuamme lokakuussa 2004, etteivät "paneelin jäsenet halunneet nimeään liitettävän ufoihin tai CIA:han, koska heidän työnsä oli turvallisuusluokiteltua".[10]

Sain viettää kokonaisen päivän tämän karismaattisen ja sivistyneen herrasmiehen kanssa. Hän otti minut lämpimästi vastaan kotiinsa, joskin moittien leikkisästi "lentäviin lautasiin" liittyvistä intresseistäni. Koska kiinnostukseni ufoihin syttyi oikeastaan tunnistuskelpoisten lentävien kohteiden kautta, vietimme ensimmäiset tunnit keskustellen hänen urastaan laivaston testilentäjä sekä toiminnastaan rakettien ja ohjusten asiantuntijana.

Yhdysvaltain laivaston reservistä eläkkeelle jääneen Durantin järki pelasi erinomaisesti – hän pystyi nimeämään jokaisen lentokoneen jolla oli lentänyt. Durant oli palvellut myös kansiupseerina ja lentäjänä USS *Sable* -lentotukialuksella. Hän siirtyi vuonna 1951 laivaston ilmavoimien rakettien testikeskuksesta (Dover, New Jersey) Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun tieteellisen tiedustelun virastoon (OSI):

> "Olen selvillä oikeastaan kaikesta mikä liittyi tehtäviini OSI:ssa. Loppujen lopuksi työni ei ollut erityisen salaista."

Keskustelun siirtyessä ufoaiheeseen huomasin, ettei Durantin muisti toiminutkaan niin hyvin kuin olin olettanut. Kysyin voisiko hän kertoa minulle "aaveraketti-ilmiöstä", josta olin löytänyt viittauksia niin Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun kuin laivastonkin asiakirjoista. Olin varma, että Durantilla oli ilmiöstä jotain sanottavaa – olihan hän sentään ohjusten ja rakettien asiantuntija. Durant vastasi, ettei hänelle jäänyt asiasta sen kummempaa tietoa. Hän vihjasi kuitenkin, etteivät "aaveraketit" olleet lähtöisin ainakaan Saksasta tai Neuvostoliitosta.

Kysyin Durantilta seuraavaksi mitä mieltä hän oli Kanadan viranomaisten huippusalaisesta muistiosta, jonka mukaan "Yhdysvaltain viranomaiset ovat luokitelleet aiheen vetypommia salaisemmaksi". Muistiossa kerrottiin myös, että tohtori Vannevar Bushin johtama pienikokoinen ryhmä työskenteli ufojen muodostaman ongelman selvittämiseksi:

> "Tuon tyylinen kirjoittelu menee liioittelun puolelle. En koskaan törmännyt mihinkään tuollaiseen – se ei kuulunut minun aikanani tiedustelun piiriin. Se kuulostaa toki sensaatiomaiselta, mutta rehellisesti sanottuna en osaa sanoa tuosta tämän enempää... tapasin Vannevar Bushin vain ohimennen."

Lopuksi halusin hänen mielipiteensä Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entisen johtajan, kontra-amiraali Roscoe Hillenkoetterin vuonna 1960 lentävistä lautasista antamaan lausuntoon ("Viranomaisten salailu ja naurettavuustekijät saavat kansalaiset pitämään lentäviä lautasia pelkkänä hölynpölynä"):

> "Olen oikeastaan samaa mieltä, mutta vain koska liian monet julkisuutta saaneet tapaukset ovat joutuneet naurunalaiseksi – ehkä hän tarkoittaa naurettavuustekijällä sitä, miten jotkut innostuvat jostain tapauksesta, joka tutkimusten jälkeen paljastuukin pelkäksi huijaukseksi tai uutisankaksi. Timothy, Washingtonissa ei osata pitää salaisuuksia – jos joku olisi oikeasti löytänyt jotain uskomatonta, se olisi ollut kohta kaikkien tiedossa..."[11]

4602. huoltojoukkue

Yhdysvaltain ilmavoimien ohjekirjan (tammikuu 1953) mukaan 4602. huoltojoukkueessa (AISS) palvelleiden näytteidenottoon sekä kenttätutkimuksiin erikoistuneiden sotilaiden tehtävä oli toimittaa ilmavoimien tiedustelulle sen tarpeelliseksi tiedoksi luokittelemaa tietoa niin sanotulta ZI-operointialueelta – eli pääasiassa tunnistamattomista lentävistä kohteista, UFOIB:sta (katso kuvaliite luvun lopusta). 1940-luvun lopulla perustettu joukkue sijoitettiin ilmavoimien Petersonin lentotukikohtaan Coloradoon. Joukkue liikkui erittäin laajalla säteellä, ja sen operaatiolennot järjestettiin eri joukko-osastojen ilmapuolustusjaostojen kesken.[12]

Tutkijat Brian Skow ja Terry Endres ovat selvittäneet tarkemmin 4602. huoltojoukkueen taustoja:

> "Joukkueen jäsenet koulutettiin tehtävien vaativuuden perusteella; koulutusohjelmaan kuuluivat ainakin yleisen tiedustelun perusteet, vieraiden kielien kirjoitus- ja puhetaito, tekninen tiedustelutyö ja kuva-analyysi."

Joukkueen piti kyetä operoimaan erilaisissa maastoissa ja ilmastooloissa. Skowin ja Endresin mukaan joukkue pystyi operoimaan myös valtion virastojen kanssa monihaaraisen yhteistyöverkostonsa ansiosta.[13]

Joukkueen tuli raportoida kaikki UFOB-havaintoihin liittyvä informaatio suoraan ilmavoimien ilmapuolustuksen komentokeskuksen ja teknisen tiedustelun keskuksen komentajille sekä ilmavoimien

tiedustelupäällikölle. Joissakin tapauksissa raportit lähetettiin myös Yhdysvaltain keskustiedustelupalveluun ja kansalliseen turvallisuusvirastoon (NSA). Käsitykseni mukaan tiedot välitettiin vain niille henkilöille, joiden työtoimenkuva edellytti sitä. Ohjekirjassa kerrotaan myös "tietojen julkistamisesta":

> "Yhdysvaltain ilmavoimien esikunta tulee julkistamaan aiheesta laaditut yhteenvedot kansalaisten saataville. Yksittäisiin tapauksiin liittyvää informaatiota voidaan välittää tiedotusvälineille vain siinä tapauksessa, jos kohde on tunnistuskelpoinen. Mikäli kohde jää tunnistamattomaksi on ilmoitettava, että ATIC tutkii tapausta."[14]

Katoamiset jatkuvat

Eräänä heinäkuun iltana vuonna 1953 Yhdysvaltain kansalliskaartin ilmavoimien Otisin lentotukikohdan (Cape Cod, Massachusetts) Starfire D-94C -hävittäjälentäjä komennettiin torjuntatehtäviin. Tukikohdassa palvellut ilmavoimien luutnantti Clarence O. Dargie kertoi raportistaan tutkija Raymond E. Fowlerille:

> "Starfiren pilotti kapteeni Charles Suggs ja luutnantti Robert Barkhoff (tutkaoperaattori) kiihdyttivät länteen päin juuri ennen pimeän tuloa. Pilotin kertoman mukaan hävittäjän moottori ja sähköjärjestelmä sammuivat noin 450 metrin korkeudessa Rifle Rangen tukikohdan yläpuolella. Hävittäjän nokka alkoi kääntyä maata kohti pelottavan nopeasti. Pilotti kuristi kaasuläpän kiinni käskien tutkaoperaattoria hyppäämään koneesta.
>
> Pilotin olisi pitänyt ohjekirjan mukaan odottaa tutkaoperaattorin toisen räjähdyspanoksen aktivoitumista; ensimmäisen räjähdyspanoksen tarkoitus oli lentokuvun irrottaminen, kun taas toinen räjähdyspanos oli asennettu tutkaoperaattorin istuimen alle. Näin pilotti voisi olla varma, että tutkaoperaattori oli selvinnyt pois hävittäjästä. Tässä tapauksessa siihen ei ollut näemmä aikaa. Pilotti veti omasta irtaantumiskahvastaan heti tutkaoperaattorin ensimmäisen räjähdyspanoksen aktivoiduttua, sillä hävittäjä oli pudonnut jyrkässä kulmassa 180 metrin korkeuteen ollen vain noin kolmen sekunnin päässä maahansyöksystä. Pilotin laskuvarjo avautui juuri ajoissa, ja hän laskeutui turvallisesti tukikohdan lähellä sijaitsevan omakotitalon takapihalle. Talon omistaja ilmaantui paikalle kuullessaan pilotin huutelevan tutkaoperaattoria.
>
> Tutkaoperaattoria ei kuitenkaan löytynyt mistään. Talon omistaja ei ollut uskoa pilotin kertomusta maahan syöksyneestä hävittäjästä – hän oli istunut sisällä ikkunan lähellä, eikä ollut kuullut mitään tavallisesta

poikkeavaa, paitsi pilotin huutelun. Hävittäjää ei kuitenkaan näkynyt missään, vaikka olisihan sen pitänyt tippua jonnekin lähistölle. Tapauksesta järjestettiin laajamittaisin ja hellittämättömin etsintäoperaatio mitä olen koskaan nähnyt. Alue haravoitiin läpikotaisin, niin maasta kuin ilmasta. Etsinnät kestivät kolme kuukautta, mutta hävittäjä ja tutkaoperaattori olivat yksinkertaisesti vain kadonneet jonnekin.

Pilotti oli siis sulkenut kaasuläpän ja hävittäjän lentokorkeus oli tippunut jo 180 metriin. Voimme olla täysin varmoja siitä, ettei hävittäjä tippunut mereen. Hävittäjän täysi varatankki olisi rikkoutunut maahansyöksyssä leviten maahan selvästi havaittavaksi läikäksi, vaikkei se olisikaan räjähtänyt maahansyöksyssä. Tapahtuma-alueella oli paljon asutusta, ja turistikausi oli juuri kuumimmillaan. Maahansyöksystä kantautuva räjähdys olisi kuulunut kilometrien päähän, vaikka hävittäjä olisikin jostain syystä tippunut alueen ulkopuolelle – mutta kukaan ei kuullut yhtikäs mitään. Mikäli muistan oikein, hävittäjän kupu löydettiin tukikohdan ampumaradalta. Tämä viittaakin siihen, että välikohtaus sattui juuri lentokentän läheisyydessä.

Mikä olisi voinut saada aikaan sen, että hävittäjän moottori ja sähköjärjestelmä pettivät yhtä aikaa? Pilotin mukaan ohjaamon valot, radio, mittalaiteet, navigaatiovalot sekä moottori sammuivat täysin yllättäen. Tapahtuman jotkin tiedot olivat salausluokitusten alaisia, joten selvitykseni on niiltä osin puutteellinen. Starfire-hävittäjiä kuitenkin käytettiin juuri tämäntyyppisissä torjunta- ja tunnistustehtävissä, joissa tutka ei pystynyt tunnistamaan kohdetta. Kapteeni Suggs ja luutnantti Robert Barkhoff olivat suorittamassa juuri tällaista tehtävää."[15]

Tutkija Bob Pratt sai kopion onnettomuuslautakunnan raportista Nortonin lentotukikohdasta:

"Heidän mukaansa hävittäjä oli ollut taivaalla 20 minuuttia, kun se yhtäkkiä syttyi tuleen 2,4 kilometrin korkeudessa. Miehistö ehti pelastautua laskuvarjojensa avulla, mutta hävittäjä ja tutkaoperaattori katosivatkin mereen. He eivät suostuneet antamaan minulle pilotin lausuntoa tapahtuneesta. Syyksi he ilmoittivat, että pilotin maine kärsisi siitä."[16]

Leonard Stringfieldin mukaan hieman vastaavanlainen tapaus sattui vielä saman vuoden aikana, kun Floridassa sijaitsevan ilmavoimien lentotukikohdan tutkat havaitsivat tukikohdan yläpuolella kaartelevan tunnistamattoman lentävän kohteen. Kolme hävittäjää komennettiin torjuntatehtäviin:

"Ufo oli kierrellyt tukikohdan yläpuolella jo jonkin aikaa. Hävittäjien ilmaantuessa paikalle se kääntyi kiihdyttäen suoraan hävittäjiä kohti, jolloin nämä väistivät välttääkseen yhteentörmäyksen. Tämän jälkeen ufo kiihdytti hävittäjien yläpuolelle. Ja yhtäkkiä hävittäjät olivat kadonneet. Keyhoe kuvasi tilannetta seuraavasti; 'Oli kuin ufo olisi nielaissut hävittäjät. Sitten ufo kääntyi kiihdyttäen pois paikalta. Tukikohdan tutkan kantama oli yli 320 kilometriä, mutta se ei havainnut hävittäjiä tai ufoa. Ne olivat vain kadonneet.'"[18]

Donald Keyhoe kertoi Bob Prattille kuulleensa tapauksesta kahdelta ilmavoimien everstiltä. Keyhoe oli haastatellut kahta silminnäkijää, joiden kertomukset vaikuttivat hänestä hyvin samankaltaisilta.[19]

Stringfield kirjoittaa kirjassaan "Situation Red, The UFO Siege" Newfoundlandin välikohtauksesta kesältä 1953. Hänen lähteensä, Ernest Harmonin lentotukikohdan 64. torjuntahävittäjälentueessa palvellut lentueen varajohtaja kertoi Stringfieldille, että kaksi F-94 Starfire -hävittäjää oli saanut lähtökäskyn tunnistus- ja torjuntatehtäviin tukikohdan tutkalaitteiden havaitseman tunnistamattoman kohteen vuoksi. Kiitoradalle siirryttäessä toisen hävittäjän moottori sakkasi, joten se siirrettiin radan sivuosaan:

"Toinen hävittäjä pääsi ilmaan normaalisti. Kohta kuulimmekin radiosta lentäjän saaneen ufoon näköyhteyden, ja että hän oli lukinnut kohteen tutkaan. Lentäjä ilmoitti nopeutensa ja lentokorkeutensa. Lopuksi hän kertoi aloittavansa takaa-ajon. Siihen se sitten jäi. Ei maydaytä, ei mitään. Sitten huomasimme, että hävittäjä syöksyi nokka edellä vuorta päin."

Onnettomuuspaikalle lähetetty ryhmä joutui kaivamaan koneen jäännökset 12 metrin syvyydestä. Stringfieldin mukaan tapaus lakaistiin maton alle, mutta tukikohdan valmiustaso nostettiin hälytystilaan.[20]

Suurten järvien kolmio

Tässä kappaleessa käytän lähteenäni entisen lentäjän, nykyisin toimittajana työskentelevän Jay Gourleyn teosta "Great Lakes Triangle", joka käsittelee Suurten järvien alueella tapahtuneita mysteerisiä lentokoneiden ja laivojen onnettomuuksia sekä katoamisia.

Ylittäessään Michigan-järven eteläosaa iltapäivällä 27.8.1953 Sabre F-86 -hävittäjän pilotti John W. Wilson soitti hätäpuhelun noin 4,5 kilometrin korkeudesta. Puhelu katkesi, eikä yhteyttä saatu muodostettua takaisin. Seuraavana päivänä ilmestyneen paikallislehden mukaan etsintäryhmät joutuivat palaamaan takaisin tyhjin

käsin, vaikka katoamispaikan sijainti osattiin määritellä hyvin tarkasti – luutnantti Garrett oli lentänyt tapahtumahetkellä vain viisisataa metriä Wilsonin takana:

> "Kuulin miten Wilson otti yhteyttä tukikohtaan. Tajusin, että kyseessä oli hätätapaus, ja että Wilson joutuisi todennäköisesti pelastautumaan laskuvarjolla. Sitten hänen koneensa katosi – se katosi siinä samassa kun kuuntelin hänen puhettaan radiosta. Kukaan ei nähnyt laskuvarjoa... uskonpa, ettei Wilson ennättänyt edes nousta istuimeltaan..."[21]

Wisconsinin Truaxin lentotukikohdan 433. torjuntahävittäjälentueen (FIS) Scorpion F-89C -hävittäjä tippui Wingra-järven lähellä sijaitsevalle Madisonin esikaupunkialueelle iltapäivällä 23.11.1953. Onnettomuudessa menehtyivät hävittäjän lentäjä, kapteeni Glen E. Collins sekä havainnoija vänrikki John W. Schmidt. Tapahtumalla oli lukemattomia silminnäkijöitä. Tuottaja Frank Edwards kertoi majuri Keyhoelle, että "useat ihmiset väittivät nähneensä lentävän lautasen hävittäjän läheisyydessä juuri ennen maahansyöksyä".[23]

Myöhemmin samana päivänä kello 18.15 Yhdysvaltain ilmapuolustuskeskuksen tutkat havaitsivat tunnistamattoman lentävän kohteen Michiganissa sijaitsevan Soonin laivasulun lähistöllä. Lennonjohto otti yhteyden Kinnrossin lentotukikohtaan, josta torjuntatehtävään hälytettiin samassa hävittäjälentueessa palvelleet luutnantit Felix Moncla Jr. ja R. R. Wilson.

Lennonjohdon tutkien mukaan tunnistamattoman kohteen lentokurssi muuttui hävittäjän lähestyessä sitä yli 800 kilometrin tuntinopeudella. Hävittäjää ohjattiin kohteeseensa yhdeksän minuutin ajan, kunnes lennonjohdosta ilmoitettiin, että kohteen pitäisi olla näköetäisyydellä. Yhtäkkiä kaksi tutkassa näkyvää kohdetta muuttui yhdeksi aivan kuin hävittäjä ja tunnistamaton kohde olisivat törmänneet. Kohde näkyi tutkaruuduilla jonkin aikaa, kunnes katosi. Tämän jälkeen tapahtumapaikan koordinaatit ilmoitettiin etsintä- ja pelastusryhmälle siinä toivossa, että Moncla ja Wilson olisivat ehtineet pelastautua laskuvarjoilla. Läpi seuraavan yön kestäneen lento- ja meripelastusoperaation tulokset olivat lohduttomia – miehistöstä tai hävittäjästä ei löydetty jälkeäkään. Ilmavoimien lehdistötiedote kuvaili tapahtumaa harvasanaisesti:

> "Lennonjohdon tutkat seurasivat hävittäjää, kunnes se törmäsi kohteeseen 120 kilometrin päässä Michiganin pohjoisosassa sijaitsevasta Keweenaw Pointista." [25,26]

Hieman ennen puoltapäivää 1.7.1954 Yhdysvaltain ilmavoimien Griffissin (New York) lentotukikohdan tutka havaitsi New Yorkin osavaltion yläpuolella matkaavan tunnistamattoman lentävän kohteen. Torjuntatehtävään lähetetty F-94 Starfire -hävittäjä lähestyi kohdetta jyrkässä kulmassa. Majuri Keyhoe raportoi tapauksesta seuraavasti:

> "Lentäjä joutui avaamaan lentokuvun yllättävän lämpöaallon aiheutettua hänelle hengitysvaikeuksia. Pökertynyt lentäjä huomasi tutkaoperaattorin hyppäävään koneesta, jolloin hänkin onnistui kuin ihmeen kaupalla laukaisemaan heittoistuimensa. Viileä ilma ja laskuvarjon tempova liike virvoittivat lentäjän tajuttomuuden partaalta. Hän katseli kauhuissaan hävittäjän syöksyvän kohti Walesvillen ydinkeskustaa. Hävittäjä syöksyikin erään rakennuksen lävitse syttyen tuleen. Lopulta tulinen lentokoneenromu tippui lähelle parkkeeratun auton päälle."

Onnettomuudessa menehtyivät aviopari ja heidän kaksi alaikäistä lastansa. Viidestä loukkaantuneesta kaupunkilaisesta kahden tila luokiteltiin kriittiseksi.

> "Lentäjä tapasi toimittajan laskeuduttuaan laskuvarjolla kaupungin laidalle. Lentäjä oli vielä hieman hölmistynyt koko tilanteesta, joten hän rupesi selittämään toimittajalle oudosta lämpöaallosta. Lentäjä ei kuitenkaan ennättänyt kertoa tarinaansa loppuun saakka, sillä paikalle kurvasi ilmavoimien rekisteriin merkitty kuljetusajoneuvo, joka oli lähetetty hakemaan lentäjä ja tutkaoperaattori takaisin Griffissin lentotukikohtaan. He eivät saaneet antaa tapauksesta haastatteluja. Ilmavoimat kumosi toimittajan väitteet epätavallisesta lämpöaallosta tämän julkaistua artikkelinsa. Ilmavoimien esikunta ilmoitti, että onnettomuus oli aiheutunut moottoriviasta."

Kirjassaan "Great Lakes Triangle" Jay Gourley kertoo useista tapauksista, joissa koneen matkustajat tai lentäjät ovat kärsineet muistinmenetyksistä. Majuri Keyhoe kuuli vuonna 1968 eräältä ilmavoimien upseerilta, että hävittäjän lentäjä oli kertonut menettäneen tajunsa jo ohjaamossa:

> "Jokin sai lentäjän pyörtymään, eikä hän muistanut edes laukaisseensa heittoistuintaan. Lentäjä muisti kuitenkin yllättävän lämpöaallon ja koneesta pelastautuneen tutkaoperaattorin. Hän tuli tajuihinsa vasta varjon avautuessa. Tutkaoperaattori ei menettänyt tajuntaansa, vaikka olikin selkeästi pökertynyt. Hän pääsi koneesta kuitenkin aiemmin ulos kuin lentäjä." [27]

Tohtori Jacques Vallee kertoi Gourleylle, että Walesvillen onnettomuus tapahtui 2.7.1954. Hänen mukaansa hävittäjän lentäjä oli luutnantti William E. Atkins ja tutkaoperaattori Henry Coudon. Vallee kertoi, että Atkins oli laskeutunut laskuvarjollaan lähelle New Yorkin Westmorelandia ja Coudon Cary Corneria.[28]

Gourley lainaa kirjassaan erään Yhdysvaltain kansallisen liikenneturvallisuuslautakunnan tilastotieteilijän tekemää analyysiä Suurten järvien alueen lentokoneonnettomuuksista. Tilastotieteilijä oli saanut selville, että Suurten järvien alueella tapahtui itse asiassa enemmän selvittämättömiksi jääneitä lento-onnettomuuksia kuin Bermudan kolmiossa. Esimerkkitapauksena mainittakoon 23.8.1954 tapahtunut välikohtaus, jossa Kanadan kuninkaallisten ilmavoimien CF-100 Canuck -torjuntahävittäjän pilotti joutui pelastautumaan laskuvarjolla Ontario-järven pohjoisrannan yläpuolella. Pilotti kertoi myöhemmin, että hävittäjä oli yhtäkkiä karannut hänen hallinnastaan. Gourley kirjoitti tapauksesta seuraavasti:

> "Kanadan puolustusvoimien esikunta ei suostunut julkistamaan onnettomuuden syytä. Olen saanut nähdä viranomaisten salaiseksi luokitellun onnettomuustutkinnan. Sen mukaan onnettomuutta tutkineet tieteentekijät eivät kyenneet selittämään sitä, miksi hävittäjä oli muuttunut hallitsemattomaksi."[29]

Eräs toinen selittämättömäksi jäänyt lentokoneen katoamistapaus sattui 27.9.1960, kun kaksi Kanadan kuninkaallisten ilmavoimien CF-100 Canuck -torjuntahävittäjää oli suorittamassa rutiinikomennustaan. Hävittäjät lensivät peräkkäin muutaman kilometrin etäisyydellä toisistaan. Lento-olosuhteet olivat hyvät, eikä Ontario-järven yläpuolelle kerääntynyt kevyt untuvapilvipeite haitannut näkyvyyttä. Edellä matkannut hävittäjä suuntasi lentonsa suoraan untuvapilvien läpi, jolloin lentäjien näköyhteys katkesi. Gourley:

> "Joku voisi tietenkin väittää, ettei taaempana lentänyt pilotti seurannut lentoympäristöään kovinkaan tarkkaavaisesti. Pilveen kadonneen hävittäjän suihkuvana loppui kuitenkin oudosti juuri pilvien kohdalla. Aivan kuin hävittäjän moottori olisi yhtäkkiä sammunut. Miksei pilotti ottanut yhteyttä radiolla ja laukaissut heittoistuintaan?"

Tunnistamattomia lentäviä kohteita ei raportoitu alueelta hävittäjän katoamishetkellä. Tapaus vaikuttaa kuitenkin hyvin samankaltaiselta kuin edellä mainitut Suurten järvien alueella tapahtuneet ufoihin liitettävät katoamiset. Hävittäjää tai kahta sen miehistönjäsentä ei etsinnöistä huolimatta löydetty, eikä tapausta niin ollen saatu koskaan selvitettyä.[30]

Muita välikohtauksia

Reittilennolla Washingtoniin ollut American Airlines -lentoyhtiön DC-6 -matkustajalentokone kohtasi 19.10.1953 tunnistamattoman lentävän kohteen lentäessään Marylandin osavaltiossa sijaitsevan Conowingon padon yläpuolella. Kohtisuoraan matkustajalentokonetta lentänyt kohde pakotti koneen pilotin, kapteeni J. L. Kiddin tekemään nopean väistöliikkeen alaspäin, jolloin useat matkustajat rojahtivat istuimiltaan käytäville. Kapteeni Kidd otti yhteyden Washingtonin lentokentälle pyytäen heitä järjestämään hoitohenkilökuntaa valmiiksi laskeutumisalueelle. Matkustajalentokoneen syöksyessä alaspäin, kohde kaarsi sen ylitse ja katosi. Välikohtauksen silminnäkijät kertoivat, että tunnistamaton kohde oli DC-6:n kokoluokkaa. Lennonjohdon mukaan muut lentokoneet olivat tapahtumapaikasta vähintään 160 kilometrin etäisyydellä.[31]

Harold T. Wilkinsin mukaan Tanskan kuninkaalliset ilmavoimat perui vuonna 1954 nousuluvat kaikilta Thunderjets- ja Sabre-hävittäjiltään.[32] Wilkins kertoo myös New Jerseyn Newarkin lentokentällä vuonna 1953 sattuneista lento-onnettomuuksista:

> "Ihmishenkiä menetettiin jo siinä määrin, että kansalaiset vaativat viranomaisia sulkemaan koko lentoaseman. Viranomaiset eivät osanneet sanoa muuta kuin, että 'ei ole selvää miksi lentokoneet lakkaavat toimimasta ja syöksyvät maahan'. Oli myös outoa, että brittiläisten ja yhdysvaltalaisten hävittäjien Englannissa sekä Länsi-Saksassa sattuneet pakkolaskut ja maahansyöksyt (11.1.1954 ja 16.12.1953) selitettiin 'polttoaineen loppumisella'."

Muun muassa Lockheedin U2-vakoilulentokoneen ja F-94 Starfire -hävittäjän tuotantoprosesseissa työskennellyttä Clarence "Kelly" Johnsonia pidetään yhtenä maailman menestyneimmistä ilmailuinsinööreistä. Johnson ja hänen vaimonsa havaitsivat tumman ympyrän muotoisen kohteen maatilallaan 16.12.1953 noin viiden aikaan iltapäivällä. Kohde oli jonkin aikaa paikoillaan, kiihdyttäen lopulta näkyvistä. Heidän mukaansa tunnistamaton kohde vaikutti erittäin suurikokoiselta.

Samana päivänä vain pari minuuttia ennen Johnsonin havaintoa, Yhdysvaltain laivaston vasta kehitetyn AEW-varoitusjärjestelmän (Airborne Early Warning) nelimoottorisella Lockheed WV-2 -lentokoneella lentänyt testiryhmä raportoi havainneensa tunnistamattoman kohteen 4,9 kilometrin korkeudessa. Koneen kokeneeseen testimiehistöön kuuluivat Rudy Thoren, Joseph F. Ware Jr., Lockheedin pitkäaikainen pilotti Charlie Crugan sekä Lockheedin pääaerodynaamikko Philip A. Colman. Pätevämpää todistajakaartia ufotapaukselle ei voisi toivoa. Tutkija Joel Carpenter raportoi seuraavasti:

> "Thoren kaarsi koneen hieman oikealle, jonka jälkeen hän ohjasi kulkusuunnan kohti suoraan kohdetta, joka näytti heistä jonkin sortin lentokoneelta. Miehistö tuli kuitenkin yhä uteliaammaksi kohteen pysyessä paikoillaan seuraavan viiden minuutin ajan. Thoren alkoi lähestyä kohdetta 362 kilometrin tuntinopeudella. Etäisyys ei kuitenkaan tuntunut kaventuvan laisinkaan... Hetken päästä kohde matkasi erittäin nopeasti heistä poispäin etelää kohti. Kohde pieneni heidän silmissään, ja lopulta he erottivat sen horisontista pelkkänä pienenä pisteenä."

Seuraavassa ote Kelly Johnsonin raportista Yhdysvaltain ilmavoimien teknisen tiedustelun keskukselle:

> "Olen viimeiset viisi vuotta ollut sitä mieltä, että lentävät lautaset saattavat olla olemassa. Nähtyäni lentävää lautasta muistuttavan lentolaitteen 16.12., tulin entistä vakuuttuneemmaksi siitä, että ne ovat todellisia." [33]

Viitteet

1. Tim Iahn, "The Iahn Interceptor Files", *UFO Magazine* (USA), vol. 14, numero 2/1999, s. 44–47.
2. Fred Blechman, "True Tales From the Fred Baron: Seeing UFOs!", *Airport Journals*, Centennial, Colorado, toukokuu 2005.
3. Iahnin edellä mainittu kirjoitus.
4. Irena Scott, "Ohio UFOs (and many others)", Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, s. 98–99.
5. F. C. Durant, "Report of Meetings of Scientific Advisory Panel on Unidentified Flying Objects Convened by Office of Scientific Intelligence, CIA" (salaista/turvallisuusluokiteltua tietoa), 14.–18.1.1953.
6. Majuri Donald Keyhoe, "Aliens From Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects", Panther Books, St. Albans, 1975, s. 86.

7. Ann B. Slate ja Ann Druffel, "UFOs and the CIA Cover-Up", *UFO Report*, vol. 2, numero 4, New York, 1975, s. 20.
8. "Lautasprojekti", Sign-projekti, Grudge-projekti ja Blue Book -projekti jakaantuivat pienemmiksi projekteiksi, jotka eivät välttämättä tehneet yhteistyötä alkuperäisprojektin kanssa. Esimerkiksi Golden Eagle, Henry, Stork ja White Stork olivat edellä mainitun kaltaisia projekteja.
9. Tohtori David R. Saunders ja Roger R. Harkins, "UFOs? Yes!: Where the Condon Committee Went Wrong", Signet, New York, 1968, s. 105.
10. 1.12.2005 päivätty kirje.
11. Haastattelu Pohjois-Carolinan Raleighissa 23.10.2004.
12. Yhdysvaltain ilmavoimien ohjekirja, 200–202, "Intelligence, Unidentified Flying Objects Reporting (Short Title: UFOB)", ilmavoimien esikunta, Washington, 18.8.1954.
13. Brian Skow, ja Terry Endres, "The 4602nd Air Intelligence Service Squadron and UFOs", *International UFO Reporter*, vol. 20, nro 5/1995, s. 9–10.
14. Yhdysvaltain ilmavoimien ohjekirja, 200–202.
15. Raymond E. Fowler, "UFOs: Interplanetary Visitors", Exposition Banner, New Jericho, 11753 New York, 1974, s. 288–291.
16. Bob Pratt, "Conversations with Major Donald Keyhoe". www.mufon.com/bobpratt_frame.htm
17. Edellä mainittu teos.
18. Leonard H. Stringfield, "Situation Red, The UFO Siege", Doubleday, New York, 1977, s. 143–144.
19. Prattin edellä mainittu teos.
20. Stringfieldin edellä mainittu teos, s. 142.
21. *Chicago Tribune*, 28.8.1953.
22. Jay Gourley, "The Great Lakes Triangle", Fawcett, Greenwich, Connecticut, 1977, s. 33.
23. Gord Heath, "What Really Happened to Lt. Gene Moncla?", *UFOBC Quarterly*, vol. 8., numero 1/2003, s. 7–14. www.ufobc.ca
24. Edellä mainittu lähde.
25. Edellä mainittu lähde.
26. Majuri Donald Keyhoe, "The Flying Saucer Conspiracy", Hutchinson, Lontoo, 1957, s. 11–19.
27. Majuri Donald Keyhoe, "Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects", Panther, Iso-Britannia, s. 35–36.

28. Gourleyn edellä mainittu teos, s. 44–45.
29. Edellä mainittu teos, s. 31.
30. Edellä mainittu teos, s. 57–58.
31. Majuri Donald Keyhoe, "The Flying Saucer Conspiracy", s. 48–49.
32. Harold T. Wilkins, "Flying Saucers Uncensored", Arco, Lontoo, 1956, s. 136–137.
33. Joel Carpenter, "The Lockheed UFO Case, 1953", *International UFO Reporter*, vol. 26, numero 3/2001, s. 3–9 ja 33.

DEPARTMENT OF DEFENSE
OFFICE OF PUBLIC INFORMATION
WASHINGTON 25, D. C.

26 January 1953

Henry Holt & Company
383 Madison Avenue
New York 17, N.Y.

Dear Sirs:

This will acknowledge your letter of recent date regarding a proposed book on "flying saucers" by Major Donald E. Keyhoe, U. S. Marine Corps, retired.

We in the Air Force recognize Major Keyhoe as a responsible, accurate reporter. His long association and cooperation with the Air Force, in our study of unidentified flying objects, qualifies him as a leading civilian authority on this investigation.

All the sighting reports and other information he listed have been cleared and made available to Major Keyhoe from Air Technical Intelligence records, at his request.

The Air Force, and its investigating agency, "Project Bluebook," are aware of Major Keyhoe's conclusion that the "Flying Saucers" are from another planet. The Air Force has never denied that this possibility exists. Some of the personnel believe that there may be some strange natural phenomena completely unknown to us, but that if the apparently controlled maneuvers reported by many competent observers are correct, then the only remaining explanation is the interplanetary answer.

Very Truly Yours
Albert M. Chop
Albert M. Chop
Air Force Press Desk

Yhdysvaltain ilmavoimien tiedottajan vastine majuri Donald Keyhoen kustantajalle: "Ilmavoimat pitää majuri Keyhoeta vastuuntuntoisena ja totuudenmukaisena tapahtumien kuvaajana... jos useiden pätevänä pidettävien havainnoijien kertomukset pitävät paikkansa, vastaus kysymykseen lienee planeettainvälinen." *(US Department of Defence)*

UFO Report
[redacted] 53-2

Attachment 10

Brief Sworn Statement

by wieness

I, [redacted] do solemnly swear that during a special assignment with the U.S. Air Force on May 21, 1953, I assisted in the investigation of a crashed unknown object in the vicinity of Kingman, Arizona.

The object was constructed of an unfamiliar metal which resembled brushed aluminum. It had impacted 20 inches into the sand without any sign of structural damage. It was oval and about 30 feet in diameter. An entranceway hatch had been vertically lowered and opened. It was about 3½ feet high and 1½ feet wide. I was able to talk briefly with someone on the team who did look inside only briefly. He saw 2 swivel seats, an oval cabin, and a lot of instruments and displays.

A tent pitched near the object sheltered the dead remains of the only occupant of the craft. It was about 4 feet tall, dark brown complexion and had 2 eyes, 2 nostrils, 2 ears, and a small round mouth. It was clothed in a silvery metallic suit and wore a skull cap of the same type of material. It wore no face covering or helmet.

I certify that the above statement is true by affixing my signature to this document this day of June 7, 1973.

Signature : [redacted]

Date Signed : June 7, 1973

Witnessed by: [redacted]

Date Signed : June 7, 1973

Tutkija Raymond E. Fowlerin mukaan Arthur Stansel (alias Fritz Werner) allekirjoitti yllä olevan kirjallisen vakuutuksen, jossa hän myöntää osallistuneensa Arizonassa sijaitsevaan Kingmanin kaupunkiin toukokuussa 1953 maahansyöksyneen kiekon tutkimuksiin. Stansel antoi kirjallisen vakuutuksensa vuonna 1973, jolloin hän työskenteli Raytheon-nimisen yhtiön ilmakehä- ja avaruusosaston päällikkönä. Hän on myös vihjannut katsoneensa aluksen sisälle. *(Raymond E. Fowler)*

November 1953 to November 1958

Employer: Wright Air Development Center, Aircraft Laboratory, Wright-Patterson AFB, Ohio

Position: Supervisory Engineer

Duty Summary: As Chief of Alighting Devices for Aircraft Laboratory, had technical cognizance over all research, development, design, and testing of Air Force landing gear, skis, skids, cross-wind gear, and associated controls and instruments. Project conceiver and coordinator for Task Force SLIDE held in the Arctic Ocean, Greenland, and Minnesota. Primary accomplishments were in the area of organizing large task forces of military, civilian, and contractor personnel for projects whose annual costs averaged $700 million.

June 1949 to November 1953

Employer: Air Material Command, Installations Division, Wright-Patterson AFB, Ohio

Position: Mechanical Engineer

Duty Summary: Performed engineering design of Air Force engine test cells. Also performed research and development of techniques for determining blast effects on buildings and structures. Was Project Engineer for Air Force Buildings and Structures portion of Operation Upshot/Knothole held at the Atomic Proving Ground, Nevada.

PUBLICATIONS

"Dynamometer vs Propeller Loading for Engine Testing," AMC, 1953

"Design Aspects of Space Vehicles" (Co-Author), WADC, 1958

"A Digitized Control System for Minuteman Missile," Curtiss-Wright, 1961

"AN/USQ-28 Photo Navigation Viewfinder Simulator," Autometric Corporation, 1962

Ote Arthur Stanselin ansioluettelosta. *(Raymond E. Fowler)*

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

TOP SECRET
Security Information

July 13, 1953

file

MEMORANDUM FOR GENERAL TWINING

The President expects you to attend the Extraordinary Meeting of the National Security Council in the Broadcast Room of the White House, Thursday, July 16, at 9:00 A.M. The program will be explained in detail at the meeting. It is advisable not to plan any other engagements before 6:00 P.M. on that day.

Due to the nature of the Meeting, it is necessary to take special security precautions and to maintain absolute secrecy regarding participation in, as well as the substance of, the Meeting. It is requested that you enter the White House grounds via the Southeast Entrance not later than 8:45 A.M. and descend from your car at the South (Diplomatic) Entrance of the Mansion. Your car should be discharged and not wait anywhere in the vicinity of the White House.

The President expects you to lunch with him at the White House at 12:30 P.M.

In order to avoid communication on this subject, it is understood that in the absence of contrary word your concurrence in the above arrangements is assumed.

Robert Cutler
ROBERT CUTLER
Special Assistant
to the President

EYES ONLY

TOP SECRET
Security Information

Kenraali Nathan F. Twiningille heinäkuun 13.7.1953 lähetetty huippusalaiseksi luokiteltu muistio. Kysymys on todennäköisesti MJ-12 -ryhmän tapaamisesta. *(The National Archives, Washington)*

July 14, 1954

~~TOP SECRET~~ RESTRICTED
~~SECURITY~~ INFORMATION

MEMORANDUM FOR GENERAL TWINING

SUBJECT: NSC/MJ-12 Special Studies Project

The President has decided that the MJ-12 SSP briefing should take place during the already scheduled White House meeting of July 16, rather than following it as previously intended. More precise arrangements will be explained to you upon arrival. Please alter your plans accordingly.

Your concurrence in the above change of arrangements is assumed.

ROBERT CUTLER
Special Assistant
to the President

DECLASSIFIED
Authority NND 857013
By SR/TH NARS, Date 1/12/87

COPY
from
NATIONAL ARCHIVES
Record Group No. RG 341, Records of the Headquarters United States Air Force

Kenraali Nathan F. Twiningille osoitetussa muistiossa viitataan MJ-12 -ryhmälle pidettävään tilanneselvitykseen. *(The National Archives, Washington)*

*AFR 200–2
1–5

AIR FORCE REGULATION NO. 200–2

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
WASHINGTON, *12 AUGUST 1964*

INTELLIGENCE

Unidentified Flying Objects Reporting (Short Title: UFOB)

	Paragraph
Purpose and Scope	1
Definitions	2
Objectives	3
Responsibility	4
Guidance	5
ZI Collection	6
Reporting	7
Evidence	8
Release of Facts	9

1. Purpose and Scope. This Regulation establishes procedures for reporting information and evidence pertaining to unidentified flying objects and sets forth the responsibility of Air Force activities in this regard. It applies to all Air Force activities.

2. Definitions:

a. *Unidentified Flying Objects (UFOB)*—Relates to any airborne object which by performance, aerodynamic characteristics, or unusual features does not conform to any presently known aircraft or missile type, or which cannot be positively identified as a familiar object.

b. *Familiar Objects*—Include balloons, astronomical bodies, birds, and so forth.

3. Objectives. Air Force interest in unidentified flying objects is twofold: First as a possible threat to the security of the United States and its forces, and secondly, to determine technical aspects involved.

a. *Air Defense.* To date, the flying objects reported have imposed no threat to the security of the United States and its Possessions. However, the possibility that new air vehicles, hostile aircraft or missiles may first be regarded as flying objects by the initial observer is real. This requires that sightings be reported rapidly and as completely as information permits.

b. *Technical.* Analysis thus far has failed to provide a satisfactory explanation for a number of sightings reported. The Air Force will continue to collect and analyze reports until all sightings can be satisfactorily explained, bearing in mind that:

(1) To measure scientific advances, the Air Force must be informed on experimentation and development of new air vehicles.

(2) The possibility exists that an air vehicle of revolutionary configuration may be developed.

(3) The reporting of all pertinent factors will have a direct bearing on the success of the technical analysis.

4. Responsibility:

a. *Reporting.* Commanders of Air Force activities will report all information and evidence that may come to their attention, including that received from adjacent commands of the other services and from civilians.

b. *Investigation.* Air Defense Command will conduct all field investigations within the ZI, to determine the identity of any UFOB.

c. *Analysis.* The Air Technical Intelligence Center (ATIC), Wright-Patterson Air Force Base, Ohio, will analyze and evaluate: All information and evidence reported within the ZI after the Air Defense Command has exhausted all efforts to identify the UFOB; and all information and evidence collected in oversea areas.

d. *Cooperation.* All activities will cooperate with Air Defense Command representatives to insure the economical and prompt success of an investigation, including the furnishing of air and ground transportation, when feasible.

5. Guidance. The thoroughness and quality of a report or investigation into incidents of unidentified flying objects are limited only by the resourcefulness and imagination of the person responsible for preparing the report. Guidance set forth below is based on experience and has been found helpful in evaluating incidents:

a. Theodolite measurements of changes of azimuth and elevation and angular size.

b. Interception, identification, or air search

*This Regulation supersedes AFR 200–2, 26 August 1953, including Change 200–2A, 2 November 1953.

Katkelma Yhdysvaltain ilmavoimien ohjekirjasta. Päiväys 12.8.1954. *(The National Archives, Washington)*

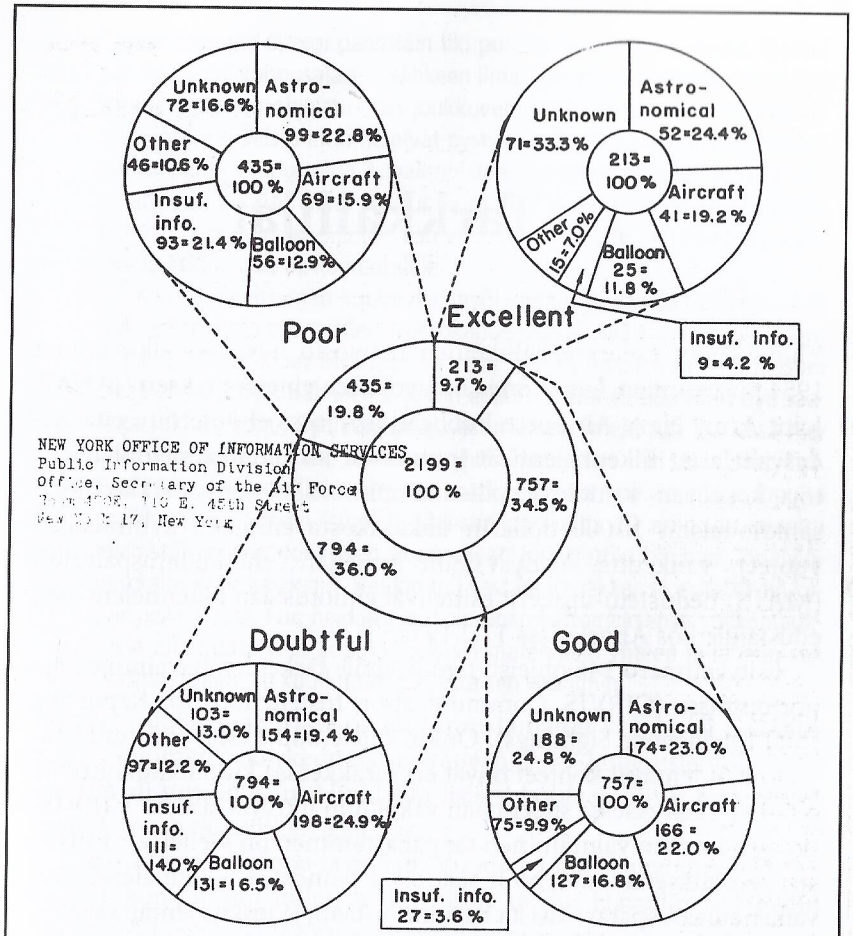

NEW YORK OFFICE OF INFORMATION SERVICES
Public Information Division
Office, Secretary of the Air Force
[illegible] 19, New York

FIGURE 8 DISTRIBUTION OF OBJECT SIGHTINGS BY SIGHTING RELIABILITY GROUPS WITH EVALUATION DISTRIBUTIONS FOR EACH GROUP

A-7486

24

Ote Yhdysvaltain ilmavoimien Blue Book -projektin 14. erityisraportista. Huomaatko miten ristiriidassa kuvion tulokset ovat ilmavoimien virallisen kannan kanssa? *(US Air Force)*

14. Tarkkailijat

Yhdysvaltain esikuntapäälliköiden neuvosto hyväksyi alkuvuonna 1954 maavoimien, laivaston ja ilmavoimien yhteisesityksen (JANAP, Joint Army Navy Air Force Publication), jossa ehdotettiin, että yhdysvaltalaiset liikennelentäjät joutuisivat kirjoittamaan ufohavaintoja koskevan vaitiolovelvollisuussopimuksen, jonka rikkominen sanktioitaisiin 10000 dollarin uhkasakosta enintään kymmeneen vuoteen vankeutta. Yhdysvaltain armeijan lentokuljetuspalvelun (MATS) tiedustelu-upseerit esittelivät ehdotustaan liikennelentäjien edustajille Los Angelesissa 17.2.1954.[1]

Esitysnumero 146 ohjeisti tiedustelulle tärkeiden havaintojen raportoinnissa (CIRVIS, Communication Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings). Onkin mielenkiintoista, että tunnistamattomat lentävät kohteet olivat eri sarakkeessa kuin lentokoneet ja ohjukset. Esityksessä siteerataan vakoiluun liittyviä lakeja: "CIRVIS-tietojen luvaton välittäminen tai paljastaminen on kielletty."[2] Esityksen seurauksena lentoyhtiöt saattoivat painostaa liikennelentäjiään vaikenemaan epätavallisista havainnoistaan, ja joskus lentäjiä saatettiin jopa uhkailla työnsä menettämisellä.

Lentokoneiden (pääasiassa sotilaskäyttöisten) ja tunnistamattomien lentävien kohteiden kohtaamiset kuitenkin jatkuivat. Sain mahdollisuuden haastatella yhtä Pohjois-Amerikan ilmapuolustuskomennon NORAD (North American Aerospace Defense Command) perustajaa Washingtonissa vuonna 1994. Toisessa maailmansodassa lentäjänä palvellut Fletcher L. Prouty työskenteli uransa aikana muun muassa Pentagonissa, ilmavoimissa ja CIA:ssa. Yhdysvaltain ilmavoimista everstinä eläkkeelle jäänyt Prouty on myös kirjoittanut tiedusteluun liittyvistä aiheista useita kirjoja. Toimiessaan ilmavoimien raskaan kuljetusjoukkueen komentajana Tokiossa vuosina 1953–54, Prouty vastaanotti mielenkiintoisen viestin Pentagonista:

> "Joukkueemme operoi päivittäin liki puolen maapallon säteellä. Eräänä päivänä sain huippusalaisen sähkeen ilmavoimien esikunnasta, jossa luki seuraavanlainen ohjeistus; jos joukkueeni miehistö näkisi lentotehtävissään jotain sellaista mitä he eivät pystyisi tunnistamaan tai selittämään, pitäisi heidän raportoida havainnoistaan suoraan minulle. Minun tehtäväni olisi kirjata heidän lausuntonsa ylös ja lähettää ne kirjekuoressa tiettyyn Pentagonissa sijaitsevaan virastoon. Ohjeistus oli lähetetty myös muille asianomaisille komentajille.
>
> Kuusi tai seitsemän kuukautta myöhemmin yksi joukkueen ryhmistä tuli luokseni. He olivat olleet vuorokauden kestävällä Havaiji–Tokio -lennolla ja laskeutuneet Midwayn saarelle vain tankatakseen. Jos muistan oikein, he väittivät nähneensä jotain erikoista lentäessään Midwayn saarelta Tokiota kohti. Ryhmänjohtaja astui eteeni miehistön jäädessä hieman taka-alalle sanoen; 'Jokainen ryhmämme jäsen näki sen viime yönä. Ensin se pysyi paikoillaan, sitten se matkasi koneemme vierellä, ja lopulta se lähti pois.' Sanoin 'stop' ja järjestin parakeilta 12 erillistä huonetta miehistöä varten. Jokaiseen huoneeseen järjestettiin nauhuri, kyselylomakkeita ja sotilaspoliisi. Heidän tuli vastata lomakkeissa esitettäviin kysymyksiin vasta, kun heidän omakohtainen kertomuksensa välikohtauksesta oli kirjattu ylös. Lopuksi kokosin materiaalin yhteen ja lähetin sen Washingtoniin. En kuullut tapauksesta sen koommin."

Proutyn mukaan suurikokoinen tunnistamaton kohde oli matkannut 2,7 kilometrin korkeudessa lentäneen C-54 -kuljetuslentokoneen vierellä yli tunnin ajan. Miehistön lisäksi kohteen olivat havainneet myös koneen 60 matkustajaa.[3]

Tapaus ei ollut ainoa laatuaan. Vuonna 1958 ilmavoimien kuljetuslentokone joutui tulitaisteluun ufon kanssa Havaijin ja Japanin välillä. Majuri Donald Keyhoe kertoo tapauksesta:

> "Yhtäkkiä kuljetuskoneen vierellä välähti. Oli kuin jokin olisi räjähtänyt. Koneen tutka havaitsi vierellään kilvoittelevan tunnistamattoman lentävän kohteen. Kohdetta ammuttiin ohjuksella kapteenin käskystä. Kohde vastasi tulitukseen punaisella valojuovalla, jota seurasi sinivihreä räjähdys. Tilanne päättyi kohteen ammuttua toisen punaisen valojuovan kohti kuljetuskonetta, jonka jälkeen kohde poistui paikalta.
>
> Kuljetuskone ei vaurioitunut yhteenotossa, mutta miehistö ei malttanut mennä nukkumaan vaan pitivät loppuyön vahtia. Kapteeni tuntui olevan varma siitä, että kohde oli 'ampunut' heitä. Sain ilmavoimissa palvelleelta lähteeltäni kopion kapteenin raportista, jossa hän kuvaili välikohtausta. Kapteenia kuulustellut tiedustelu-upseeri oli kirjoittanut raporttiin myös oman huomionsa; 'Miehistö uskoi välikohtauksen liittyneen

alueella tapahtuneisiin ilmavoimien kuljetuslentokoneiden katoamisiin'. Useita ilmavoimien lentokoneita oli todellakin kadonnut Guamin saaren ja Japanin välillä."[4]

Lentokoneet kohtasivat ufoja joka puolella maailmaa. Yhdysvaltain ilmavoimien majuri kertoi Leonard Stringfieldille vuonna 1955 Islannissa tapahtuneesta välikohtauksesta:

> "En voi antaa sinulle yksityiskohtaisempaa tietoa, mutta tämä tapaus todella karmi selkäpiitäni. Äläkä sitten mainitse nimeäni tämän jutun yhteydessä.
>
> Se tapahtui ollessani ilmavoimien komennuksella Islannissa. Tutkalaitteet ilmoittivat, että kaksi tunnistamatonta kohdetta lähestyi tukikohtaa erittäin nopeasti. Alueella partioiva hävittäjä komennettiin torjuntatehtäviin. Menetimme radioyhteyden hävittäjään lentäjän vahvistettua tutkahavainnon. Seuraavaksi saimme todistaa miten hävittäjä syöksyi mereen. Saimme hävittäjän sekä miehistön ruumiit talteen, sillä meri oli verrattain matalaa tuolla alueella. Emme osanneet selittää onnettomuutta. Oikeastaan koko juttu oli perin arvoituksellinen. Tapaus sai pisteen adjutantin ilmoitettua, että lentoupseerit saivat surmansa rutiinilennolla..."[5]

Lentäjä Gian J. Quasar kirjoittaa kirjassaan "Into the Bermuda Triangle" katoamistapauksesta vuodelta 1954. Yhdysvaltain laivaston Patuxent Riverin lentotukikohdasta Azoreille 30. lokakuuta matkannut nelimoottorinen R7V-1 Super Constellation -sotilaskuljetuskone ja sen 42 matkustajaa katosivat radioyhteyden katkeamisen jälkeen Bermudan kolmion alueelle. Kuljetuskoneesta tai matkustajista ei löydetty jälkeäkään. Sadat laivat ja lentokoneet ovat kadonneet Bermudan kolmion ja Suurten järvien kaltaisille ufoaktiivisille alueille. Olen varma, ettei tämä ole pelkkää sattumaa. Seuraavassa ote Yhdysvaltain laivaston onnettomuuslautakunnan raportista:

> "Lautakunta on tullut tutkimuksissaan siihen johtopäätökseen, että jokin äkillinen ja raju fysikaalinen voima vaikutti R7V-1:seen siten, että se menetti lentokykynsä tehden koneen näin mahdottomaksi hallita."[6]

"Viekää meidät johtajanne luo"

Minulta kysytään usein, mikseivät muukalaiset ota yhteyttä poliittisiin päättäjiimme. Itse asiassa tämä on saattanut jo tapahtua. Huhujen mukaan Yhdysvaltain presidentti Dwight D. Eisenhower kiidätettiin lomamatkaltaan Palm Springistä 20.2.1954 ilmavoimien huippusalaiseen Murocin (myöh. Edwardsin) lentotukikohtaan tapaamaan muukalaisia. Kirjailija ja entinen RAF-pilotti Desmond Leslie kertoi kuulleensa eräältä Yhdysvaltain ilmavoimien upseerilta, että halkaisijaltaan noin 30 metrinen kiekko oli laskeutunut kyseisenä päivänä Murocin kiitotielle. Tukikohdan lennonjohdon tiedettiin myös peruneen kaikki laskeutumisluvat. Huhujen mukaan Eisenhower vietiin tarkoin vartioituun lentokonehalli 27:ään, jossa kiekkoa väitettiin säilytettävän.[7] Myös aihetodisteet viittaavat siihen suuntaan, että kyseisenä päivänä tapahtui jotain hyvin erikoista.

Yhdysvaltalainen tutkija Gabriel Green haastatteli erästä upseeria, joka väitti nähneensä Murocin lentotukikohtaan laskeutuneen aluksen:

> "Viisi ufoa ilmestyi yläpuolellemme kesken kenraalin pitämää ammuntaharjoitusta. Hän käski kaikkien tykistöpattereiden kohdistaa tuli maalitaulujen sijaan aluksiin. Lopetimme ampumisen huomattuamme, ettei sillä ollut niihin minkäänlaista vaikutusta. Tämän jälkeen näin alusten laskeutuvan lentokonehallin eteen."

Nimeämättömäksi jäänyt upseeri ei ole tapauksen ainoa todistaja. Myös Don Johnson ja Paul Umbrello väittävät nähneensä 20. helmikuuta kiekonmuotoisen aluksen Murocin lentotukikohdan lähellä.[8]

Ufokirjailijankin tunnettu Clancartyn 8. jaarli Brinsley le Poer Trench keskusteli erään Yhdysvaltain ilmavoimista everstinä eläkkeelle jääneen testipilotin kanssa, joka väitti olleensa Murocin lentotukikohdassa Eisenhowerin vierailun aikaan. Eversti oli kertonut hänelle, että "tukikohtaan oli laskeutunut kolme lautasenmuotoista ja kaksi sikarinmuotoista alusta". Ihmistä ulkoisesti muistuttavat muukalaiset kykenivät hengittämään ilmakehässämme ilman lisälaitteita. He eivät kertoneet mistä olivat lähtöisin. Muukalaiset ilmoittivat presidentti Eisenhowerille sujuvalla englannilla, että he haluaisivat perustaa koulutusohjelman, jonka tarkoitus olisi lisätä ihmiskunnan tietoisuutta muiden avaruuslajien olemassaolosta.[9]

Eisenhower oli kuitenkin toista mieltä. Hän vastasi muukalaisille, ettei uskonut ihmiskunnan olevan vielä valmis siihen. Everstin mukaan muukalaiset vaikuttivat ymmärtävän presidenttiä, vihjaten kuitenkin jatkavansa yksittäisten kontaktien tekemistä. Tapaamisen päätyttyä muukalaiset poistuivat paikalta. Eversti kertoi myös, että presidentti Eisenhower oli hyvin huolissaan muukalaisten avaruus-

alusten teknologisesta ylivoimasta.[10]

Murocin lentotukikohtaan kutsuttujen henkilöiden joukossa olivat muun muassa Frank Allen Hearst Newspapers -yhtiöstä, Los Angelesin katolisen kirkon piispa kardinaali James MacIntyre sekä presidentti Harry S. Trumanin entinen taloudellinen neuvonantaja Edwin Nourse. Tapahtumaa edeltäneen turvatarkastuksen väitetään kestäneen jopa kuusi tuntia.[11,12]

Oli totuus mikä hyvänsä, varmaa on ainakin se, että 20. helmikuuta ystävänsä Paul Roy Helmsin kanssa golfaamassa ollut Eisenhower katosi neljäksi tunniksi myöhästyen lehdistötilaisuudesta. Virallisen selityksen mukaan presidentti oli joutunut menemään hammaslääkärin vastaanotolle. Omituista on kuitenkin se, ettei lääkärikäynnistä ole löytynyt minkäänlaista todisteaineistoa.[13]

Erään lähteeni mukaan hänen ystävänsä ja tämän palvelustoveri olivat kyydinneet Murocin tapahtumien jälkeen kaksi tieteentekijää aavikolle järjestettyyn tapaamiseen muukalaisten kanssa. Muukalaiset olivat kutsuneet tieteentekijät alukseensa keskustellakseen teknologian vaihtamiseen liittyvistä kysymyksistä. Lähteeni kertoi, että hänen ystävänsä palveli tuolloin pienikokoisessa yksikössä Alpha-turvallisuusluokituksella. Hänestä tuli myöhemmin Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun työntekijä.

Yksityiskohtaisempaa tietoa tapauksesta minulla ei ole. Useista eri lähteistä keräämäni tiedot tuntuvat kuitenkin viittaavan siihen, että Yhdysvaltain armeijasta ja tieteellisen tiedustelusta muodostuva eliittiryhmä on pitänyt yhteyttä muukalaisiin jo 1940-luvulta saakka, ja että eliittiryhmä ja muukalaiset ovat vaihtaneet teknologiaa keskenään. Se, että muukalaiset ottivat yhteyttä juuri Yhdysvaltain presidenttiin, tuntuu täysin loogiselta ajatellessamme suurvaltapolitiikan sen aikaista tilannetta: mahdollinen ydinsota asetti vaaraan koko sivilisaation olemassaolon.

Kerroin kirjassani "Alien Base" Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien marsalkan, sir Peter Horsleyn ja humanoidiolennon tapaamisesta vuodelta 1954. Toisessa maailmansodassa lentäjänä palvellut Sir Peter kirjoitti pari tuntia kestäneestä tapaamisesta elämäkerrassaan "Sounds From Another Room".[14] Sir Peter ei ollut ufoinnostuksessaan yksin. Britannian kuninkaallisten ilmavoimien marsalkka sir Arthur Barratt esitteli Sir Peterin palvelustoverilleen kenraali Martinille, joka uskoi, että muukalaiset yrittivät varoittaa

ihmiskuntaa ydinsodan vaaroista. Kenraali Martin oli kutsunut Sir Peterin vuonna 1954 ystävänsä "Rouva Markhamin" luokse, jossa Sir Peter kertoi tavanneensa arvoituksellisen henkilön, joka kutsui itseään "herra Janukseksi":

> "Herra Janus ei tuhlannut aikaa muodollisuuksiin, vaan pyysi minua kertomaan kaiken minkä tiesin lentävistä lautasista. Kysyttyäni miksi aihe kiinnosti häntä, Janus vastasi vain haluavansa tavata Edinburghin herttuan. Sanoin hänelle, että tapaamisen järjestely voi osoittautua vaikeaksi. Olin kertomassa hänelle niistä turvallisuuteen liittyvistä tekijöistä, jotka voisivat muodostua esteeksi tapaamiselle, mutta annoin asian olla. Sitten alkoi tapahtua. Tuntui kuin Janus olisi pystynyt lukemaan ajatuksiani. Kysyin häneltä miksi hän tahtoi tavata prinssi Philipin. Hän vastasi, että prinssin suuret visiot luonnon ja ihmiskunnan siteiden vahvistamisesta osoittautuisivat hyvin merkittäviksi tulevaisuuden galaktisessa harmoniassa.[15] Janus jatkoi;
>
> 'Matkustamalla kuuhun aina kaukaisimpia planeettoja tavoitellen ihmiskunta pyrkii katkaisemaan napanuoransa kotiplaneettaansa. Matkallaan he tulevat löytäneeksi lukemattomia eri kulttuureja, jotka ovat olleet olemassa jo kauan ennen ihmiskunnan syntyä. Ihmiset tulevat kokemaan maailmankaikkeutensa ihmeellisen ja yllättävän monimuotoisuuden kohdaten loputtomalta tuntuvan määrän uusia luonnonvoimia, ja heille vielä tuntemattomien maailmankaikkeuksien aika- ja avaruuslakeja.
>
> Ihmiskunta elää tällä hetkellä pimeässä ajanjaksossa. Ihmiset arvostavat materian sieluaan korkeammalle. Kuten lapsi viihdyttää itseään leluillaan, ihmiskunta pyrkii saavuttamaan onnea ja rikkautta teknologiallaan. Tämä näkyy kulttuurin pinnallisuutena ja ekologisena vastuuttomuutena. Ihminen on valmis uhraamaan kaiken luodakseen yhä monimutkaisempia koneita. Hän jatkaa tällä tuhon tiellä kompasteluistaan huolimatta'."

Janus puhui myös kosmologiasta ja elämän syntymisestä maailmankaikkeuteen. Hän viittasi alkuräjähdysteoriaan "yleisesti hyväksyttynä teoriana":

> "Teorian mukaan laajentuva maailmankaikkeus syntyi, kun materian ja elämän mahdollistavat ainekset sisältäneet erittäin tiheät kaasut räjähtivät. Jos hyväksyt teorian olettamuksen laajenevasta maailmankaikkeudesta, ymmärrät että maailmankaikkeus on täynnään galakseja. Todennäköisyyslakien mukaan, siinä missä maailmankaikkeudessa on miljoonia elämän mahdollistavia planeettoja, linnunradalla on tuhansia maapalloa kehittyneempiä sivilisaatioita.
>
> Maapallo on nuori planeetta ja aurinko nuori tähti. Kuvittele, että jossain tuolla avaruuden syövereissä on maapallon kaltainen planeetta, jon-

ka aurinko on ehtinyt olemassaolonsa ehtoolle. Ihmisten on mahdotonta ymmärtää sellaisen sivilisaation kulttuuria ja teknologiaa, ottaen huomioon kuitenkin sen, ettei planeetan sivilisaatio ole tuhoutunut sodissa tai avaruusvalloittajien hyökkäyksessä...

Aurinkokuntaan kohdistuva liikenne on vain pisara meressä, jos sitä vertaa maailmankaikkeuden galaktisilla kaistoilla tapahtuvaan avaruusliikenteeseen. Pidämmehän mielessämme, että maapallo on hiljainen pikkukylä, jota hallitsevalla sivilisaatiolla on vaikeuksia tulla toimeen jo itsensä kanssa.

Suurin osa tunnistamattomista lentolaitteista on kauko-ohjattavia luotaimia, jotka seuraavat maapallon tapahtumia. Miehitettyjen luotainten tarkoitus on valvoa projektin kulkua varoen myös, etteivät luotaimet joudu onnettomuuteen. Lisäksi heidän tehtävänään on varmistaa, ettei ihmiskunta saa tietää heidän olemassaolostaan. Avaruuslöytömatkailun tärkein sääntö on, ettei luonnolliseen kehitykseen ja maailmankaikkeuden synnyttämään elämän rakenteeseen saa puuttua, samalla tavalla kuin ihmisten ei tulisi sohia tai tuhota muurahais- tai ampiaispesää. Ihmiskunnan tulee aikuistua ja oppia käyttäytymään kotiplaneetallaan ennen kuin se on valmis avaruusmatkailuun.

Ihmiskunnan historiassa on kerrottu iät ja ajat tarinoita oudoista vierailijoista, jotka laskeutuvat taivaalta epätavallisilla aluksillaan. Tämä on totta. Tarkkailijat laskeutuvat ihmiskunnan tykö ottaakseen yhteyttä tarkoin valittujen henkilöiden kanssa. He ottavat yhteyttä vain jos he katsovat, ettei se koidu vahingolliseksi kummallekaan osapuolelle.

Tarkkailijat ovat tutkineet maailmaa hyvin kauan ja edistyneen lääketieteellisen osaamisensa ansiosta he kykenevät elämään maapallolla. Itse asiassa, ihmiskuntaan soluttautuminen ei ole mitenkään erityisen vaikeaa. Heidän kontaktinsa ennalta valittuihin henkilöihin pidetään salassa siihen asti, kunnes ihmiskunta on valmis avaruusmatkailuun. Tarkkailijat ovat psyykkisesti erittäin kehittyneitä. He pystyvät muun muassa lukemaan ajatuksia ja liikkumaan toisissa ulottuvuuksissa. Tarkkailijat ovat varsin luottavaisia, että he pystyvät huolehtimaan itsestään näiden kykyjen ansiosta."

Tapaamisen jälkeen Sir Peter oli ymmärrettävästikin hämillään.[16] Itse asiassa, se oli ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun Sir Peter näki kenraali Martinin, rouva Markhamin ja herra Januksen:

> "Kuka tai mikä tämä Janus oikein oli? Oliko hän osa jotain ennalta suunniteltua huijausta tai pilaa? Oliko Janus profeetta? – vai Tarkkailija?"

Sir Peter lähetti tapaamisesta kirjoittamansa raportin prinssi Philipin rahastonhoitajana toimineelle kenraaliluutnantti sir Frederick

"Boy" Browningille. Pyysin Sir Peteriä kertomaan lisää tästä "Janus-henkilöstä":

> "Häntä on jotenkin aika vaikea kuvailla. On omituista, ettei minulla ole hänestä tarkkaa muistikuvaa, mutta muistelen arvioineeni hänet noin 45–50 -vuotiaaksi. Hänellä oli yllään puku ja solmio. Tätä on hieman vaikea selittää, mutta Janus vaikutti sopivan täydellisesti huoneeseen, jossa tapasimme. Hän puhui hiljaa vivahteikkaalla äänensävyllä. Janus vaikutti kaikin puolin normaalilta, paitsi että hän pystyi lukemaan ajatuksiani. Lopulta emme edes keskustelleet, vaan kuuntelin hänen puhettaan. Tapaaminen sai minut aika levottomaksi. Prinssi Philipin yksityissihteeri Michael Parker luuli raporttiani jonkinlaiseksi vitsiksi. Opin kuitenkin ymmärtämään, että prinssi Philip suhtautui asioihin avoimin mielin."[17]

Tapasin Sir Peterin toisen ja viimeisen kerran hänen kotonaan vuonna 2000. Hän kertoi minulle, että tapaaminen Januksen kanssa oli saanut hänet levottomaksi kahdesta syystä: paitsi että Janus pystyi lukemaan hänen ajatuksiaan, hän vaikutti tietävän myös kaikki "Britannian ydinaseisiin liittyvät huippusalaiseksi luokiteltavat salaisuudet".[18]

Yhdysvaltain armeijan toisen maailmansodan sankari, kenraali Douglas MacArthur kommentoi sodankäynnin tulevaisuutta Napolin pormestari Achille Laurolle New Yorkissa 7.10.1955 pidetyssä tapaamisessa (katso kuvaliite luvun lopusta):

> "Hän uskoi, että päättäjät rautaesiripun molemmin puolin ovat kyllin järkeviä ymmärtämään, että kolmas maailmansota veisi ihmiskunnan kohti lopullista tuhoa. Hän sanoi lisäksi, että maailman valtioiden tulisi yhdistyä tieteenalojen kehittymisen vuoksi pelastautuakseen ja noustakseen vastarintaan vieraiden planeettojen valloittajia vastaan."[19]

MacArthur ei tietenkään voinut sanoa, että Yhdysvaltain sotavoimat olivat jo ajautuneet konfliktiin muukalaisten kanssa.

Viitteet

1. Raymond E. Fowler, "Casebook of a UFO Investigator", Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1981, s. 182–183.
2. JANAP-146, Yhdysvaltain armeijan esikuntapäälliköiden neuvosto, elektroniikan komitea, Washington DC, 10.3.1954.
3. Henkilökohtainen haastattelu, Washington, 16.2.1994.

4. Majuri Donald Keyhoe, "Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects", Panther, Iso-Britannia, 1975, s. 193.
5. Leonard H. Stringfield, "Situation Red, The UFO Siege!", Doubleday, New York, 1977, s. 138–139.
6. Gian J. Quasar, "Into the Bermuda Triangle: Pursuing the Truth Behind the World's Greatest Mystery", McGraw-Hill, 2004, s. 26.
7. *Valor*-lehti, 9.10.1954.
8. Juan A. Lorenzo Rivas, "President Eisenhower's 'ET' Encounter: What Really Happened at Muroc Base?", *Flying Saucer Magazine*, vol. 44, numero 3/1999, s. 2–5.
9. John Picton, "Eisenhower Was Visited by UFO, British Lord Claims", *Toronto Star*.
10. Rivasin edellä mainittu artikkeli.
11. Tutkija William F. Hamilton haastatteli Yhdysvaltain laivaston komentaja Charles L. Suggsin poikaa, joka väitti isänsä olleen Murocin lentotukikohdassa 20.2.1954.
12. Gordon Creigtonin kritiikki Rivasin artikkelista.
13. Charles Berlitz ja William L. Moore, "The Roswell Incident", Granada, Lontoo, 1980, s. 119–128.
14. Sir Peter Horsley, "Sounds From Another Room: Memories of Planes, Princes and the Paranormal", Leo Cooper, Lontoo, 1997.
15. Janus (lat. Ianus) oli roomalaisen mytologian alkujen, loppujen ja muutoksen sekä ovien ja porttien jumala. Janus kuvattiin usein kaksikasvoisena, kasvot katsomassa eri suuntiin, toinen menneisyyteen ja toinen tulevaisuuteen. Lähde: Wikipedia.
16. Horsleyn edellä mainittu teos, s. 180–196.
17. Henkilökohtainen haastattelu, Hampshire, 21.9.1997.
18. Henkilökohtainen haastattelu, Hampshire, 16.5.2000.
19. "M'Arthur Greets Mayor of Naples", *New York Times*, 8.10.1955.

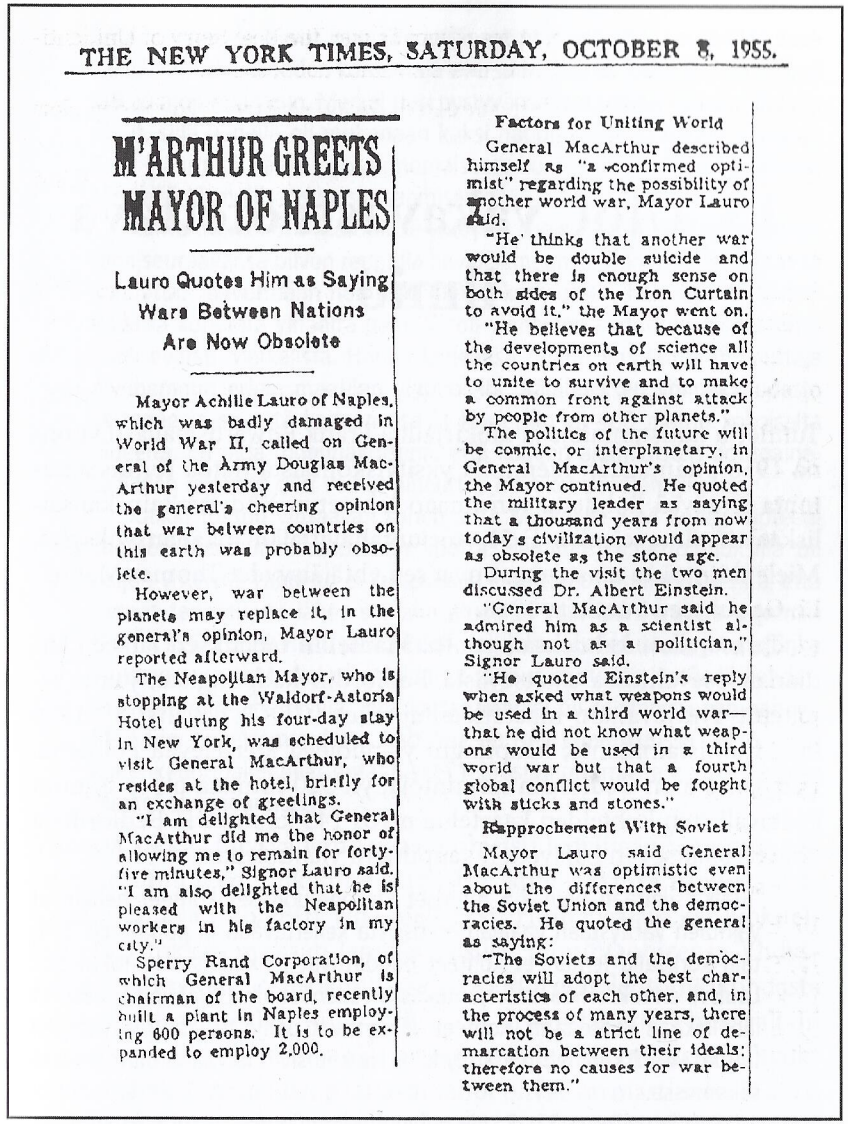

THE NEW YORK TIMES, SATURDAY, OCTOBER 8, 1955.

M'ARTHUR GREETS MAYOR OF NAPLES

Lauro Quotes Him as Saying Wars Between Nations Are Now Obsolete

Mayor Achille Lauro of Naples, which was badly damaged in World War II, called on General of the Army Douglas MacArthur yesterday and received the general's cheering opinion that war between countries on this earth was probably obsolete.

However, war between the planets may replace it, in the general's opinion, Mayor Lauro reported afterward.

The Neapolitan Mayor, who is stopping at the Waldorf-Astoria Hotel during his four-day stay in New York, was scheduled to visit General MacArthur, who resides at the hotel, briefly for an exchange of greetings.

"I am delighted that General MacArthur did me the honor of allowing me to remain for forty-five minutes," Signor Lauro said. "I am also delighted that he is pleased with the Neapolitan workers in his factory in my city."

Sperry Rand Corporation, of which General MacArthur is chairman of the board, recently built a plant in Naples employing 600 persons. It is to be expanded to employ 2,000.

Factors for Uniting World

General MacArthur described himself as "a confirmed optimist" regarding the possibility of another world war, Mayor Lauro said.

"He thinks that another war would be double suicide and that there is enough sense on both sides of the Iron Curtain to avoid it," the Mayor went on.

"He believes that because of the developments of science all the countries on earth will have to unite to survive and to make a common front against attack by people from other planets."

The politics of the future will be cosmic, or interplanetary, in General MacArthur's opinion, the Mayor continued. He quoted the military leader as saying that a thousand years from now today's civilization would appear as obsolete as the stone age.

During the visit the two men discussed Dr. Albert Einstein.

"General MacArthur said he admired him as a scientist although not as a politician," Signor Lauro said.

"He quoted Einstein's reply when asked what weapons would be used in a third world war—that he did not know what weapons would be used in a third world war but that a fourth global conflict would be fought with sticks and stones."

Rapprochement With Soviet

Mayor Lauro said General MacArthur was optimistic even about the differences between the Soviet Union and the democracies. He quoted the general as saying:

"The Soviets and the democracies will adopt the best characteristics of each other, and, in the process of many years, there will not be a strict line of demarcation between their ideals; therefore no causes for war between them."

Napolin pormestari Achille Lauro siteerasi Yhdysvaltain maavoimien armeijakenraali Douglas MacArthuria: "Hän sanoi, että maailman valtioiden tulisi yhdistyä tieteenalojen kehittymisen vuoksi pelastautuakseen ja noustakseen vastarintaan vieraiden planeettojen valloittajia vastaan." *(New York Times, 8.10.1955)* Seitsemän vuotta myöhemmin, vuonna 1962 MacArthur varoitti kuulijakuntaansa puheessaan Yhdysvaltain West Pointin sotilasakatemialle "yhdistyneen ihmiskunnan ja jonkin planetaarisen galaksin paha-aikeisten joukkojen lopullisesta yhteenotosta".

15. Ufot, vakavasti otettava ilmiö

Tunnettu uutistenlukija ja ufokirjailija Frank Edwards paljasti vuonna 1956 pitämällään luennolla yksityiskohtaista tietoa tunnistamatonta lentävää kohdetta torjumaan lähetetyn Yhdysvaltain kansalliskaartin ilmavoimien F-51 -torjuntahävittäjän maahansyöksystä. Mielenkiintoista tapauksessa ovat sen yhtäläisyydet Thomas Mantellin tapaukseen vuodelta 1948.

Tarina alkoi kahdeksan vuotta Mantellin tapauksen jälkeen Indianan osavaltiossa sijaitsevasta Bedfordin kaupungista, jonne sijoitetut Yhdysvaltain maatarkkailujoukot (GOC) havaitsi 8.1.1956 viisi tunnistamatonta, kaupungin yläpuolella kiertelevää kohdetta. Hieman ennen Bedfordin havaintoja, yli 300 ihmistä oli seurannut epätavallisten kohteiden kaartelua myös 145 kilometriä Bedfordista länteen sijaitsevan Lafayetten kaupungin yläpuolella:

> "Halkaisijaltaan noin 7,5 metriset kiekonmuotoiset kohteet hehkuivat vaihtaen väritystään vaalean oranssista kellertävään ja punaiseen. Erittäin korkealla lentäneet kohteet noudattivat jonkinlaista lentokuviota. Louisvillen tukikohdasta torjuntakäskyn saaneet hävittäjät eivät päässeet lähellekään kohteitaan. Kohteet kiihdyttivät pohjoista kohti hävittäjien tultua 24–32 kilometrin etäisyydelle. Ne katosivat taivaalta muutamassa sekunnissa.
>
> Kahden viikon päästä sain puhelun Bloomingtonin studiolle juuri ennen lähetyksen alkua. Soittaja kertoi, että 'meillä on kuva siitä Bloomingtonin ja Bedfordin välillä maahan syöksyneestä kansalliskaartin koneesta, jonka lentäjä kuoli'. Myöhemmin kävi ilmi, että tuo onnettomuudessa menehtynyt lentäjä oli veteraanipilotti eversti Lee Merkel. Hän oli hyvä ystäväni. Tilanne vaikutti hyvin samanlaiselta kuin kahdeksannen päivän välikohtaus. Hävittäjät olivat jahdanneet tunnistamattomia lentäviä kohteita, kunnes ne olivat vain kiihdyttäneet pois paikalta. Louisvillen kansalliskaartin tukikohdan komentaja eversti Merkel oli kuitenkin päättänyt jatkaa ajojahtia yksin. Merkel tiesi pystyvänsä lentämään kauemmin kuin muut, sillä hänellä oli mukanaan kaksi happisäiliötä ja hänen Mustang F-51 -hävittäjänsä oli myös erinomaisessa kunnossa. Hävittäjät opastivat Merkeliä täsmällisen kurssin saamisessa.
>
> Kohta Merkel otti radioteitse yhteyttä Louisvillen tukikohtaan ilmoittaen seuraavansa pilven reunalla havaitsemaansa, vilkkuvaa ja hohtavaa kohdetta. Saavuttuaan noin 900 metrin korkeuteen, hän raportoi lähestyvänsä kohdetta ylhäältä päin. Se oli viimeinen kerta kun lennonjohto kuuli eversti Merkelistä. Hänen koneensa räjähti muutamia minuutteja myöhemmin erään maatilan yläpuolella. Räjähdyksen voimakkuudesta kertonee jo se, että koneen osasia löydettiin yli 400 metrin kokoiselta alueelta. En pidä todennäköisenä, että koneen alumiinisten polttoainetankkien räjähdys olisi voinut aiheuttaa noin kovan räjähdyksen.
>
> Kaikki tuntuu viittaavan siihen, että Merkelille kävi kuten kapteeni Thomas Mantellille kahdeksan vuotta aiemmin. Onnettomuuksilla oli paljon yhteistä. Lehdistö ei kuitenkaan kirjoittanut esimerkiksi siitä, että turmat tapahtuivat lähes samalla alueella. Vain kaksi vuotta aiemmin (11.11.1954) Louisvillen paikallislehti oli julkaissut etusivun jutun, jonka mukaan eversti Merkel oli jahdannut tunnistamatonta lentävää kohdetta kaupungin lähettyvillä. Sillä kertaa Merkel oli selvinnyt ehjin nahoin. Merkelin onnettomuudesta kertovat uutiset tammikuussa 1956 eivät kuitenkaan maininneet mitään siitä tunnistamattomasta kohteesta, jota Merkel oli jahdannut."[1]

Vuonna 1956 Yhdysvaltain laivasto ohjeisti lentäjiään varautumaan taisteluvalmiuteen, mikäli he tulkitsivat kohtaamansa tunnistamattoman lentävän kohteen vihamieliseksi. Huippusalaiseksi luokitellun ohjeistuksen mukaan lentäjät saisivat toimintaohjeensa Yhdysvaltain laivaston Los Alamitoksen (Kalifornia) lentotukikohdasta salatun radioyhteyden välityksellä.[2] On erikoista, että Yhdysvaltain armeijan lentäjien tunnistus- ja torjuntatehtävät muutettiin hyökkäystehtäviksi. Armeijan päättävät tahot olivat varmasti selvillä siitä, että tunnistamattomia lentäviä kohteita vastaan tehdyt hyökkäykset vain pahensivat lentokaluston onnettomuustilastoja.

Ufovalokuvia

Yhdysvaltain ilmavoimien Ellsworthin (South Dakota) lentotukikohdan 28. strategisen tiedustelun lennostoon kuulunut 718. lentueen Convair RB-36H Peacemaker -pommikone sai lukuisia valokuvia tunnistamattomasta metallisesta kiekosta loppuvuonna 1956. Everstiluutnantti Lenny Marquisin johtamaan kuvaustiedusteluharjoitukseen osallistui 17-jäsenisen miehistön lisäksi viisi varaosaston jäsentä.

Lennolla varanavigaattorina toimineen vänrikki Jimmie Lloydin (yleni myöhemmin everstiluutnantiksi) mukaan pommikoneen vasemmalle sivustalle asetettu tarkkailija havaitsi tunnistamattoman kohteen Pohjois-Dakotan yläpuolella noin 12 kilometrin korkeudessa. Kohde vaikutti lentävän heitä kohti:

> "Kaikki kurkkivat ikkunoista nähdäkseen lentävän lautasen. Siinä oli sellainen ympyränmuotoinen tarkkailukupu, jossa oli lukuisia ikkunoita. Lautanen oli arvioni mukaan halkaisijaltaan noin 30 metriä. Se lensi parin sadan metrin päässä koneestamme noin 5–8 minuuttia. Otimme yhteyttä maatutka-asemaan. He vahvistivat havaintomme. Otimme lautasesta useita valokuvia Haine-merkkisillä kameroillamme. Tarkkailimme lautasta myös kiikareilla. Meille oli jaettu raportointikaavakkeita, jotka liittyivät ilmavoimien Blue Book -projektiin. Raportoimme havainnostamme käyttäen ohjeistuksen mukaista, luottamuksellisen tiedon välitykseen käytettävää radiotaajuutta."[3,4]

Lloyd kuvaili ufoa tohtori Richard Hainesille ja Fraklin Carterille:

> "Ufo oli noin kahdeksan kertaa paksuutensa mittainen. Sen keskiosasta kohoavassa matalassa, hieman kaarevassa kuvussa oli kolme ympyräistä aukkoa tai valonlähdettä. Kuvun pituus oli noin kolmasosa koko ufon pituudesta. Ufon pohjaosa vaikutti tasapaksulta, joskin ehkä hieman koveralta. Rungon keskiosassa oli lukuisia erivärisiä valonlähteitä. Ufon pinta oli väriltään 'vaaleankultainen'.
>
> Seurattuamme ufoa noin 5–8 minuuttia, se liikahti yhtäkkiä koneemme vierelle, kohoten noin 30 astetta koneemme yläpuolelle. Sen rungosta paistavat siniset valot tulivat paljon kirkkaammiksi, muuttuen lopulta vihreiksi kohteen kiihdyttäessä pois näkyvistämme. Se katosi vain muutamassa sekunnissa.[5] Laskeuduttuamme jouduimme luovuttamaan lokikirjamme ynnä muut tarvikkeet Reci-Tech -tiedusteluryhmälle (teknologinen tiedustelu). Oikeastaan jouduimme luovuttamaan heille kaiken mitä he tarvitsivat, sillä ryhmä oli keskeinen toimija lennostossamme.

> Tiedustelu-upseerit tekivät meille selväksi, ettemme voisi puhua tapahtumasta seuraavaan 12 vuoteen. Kantoihan jokainen miehistönjäsen vähintään huippusalaista turvallisuusluokitusta. Muutaman viikon kuluttua ilmavoimien esikuntaupseerit muistuttivat meitä vaitiolovelvollisuudestamme. Itse asiassa, siirryttyäni 1960-luvulla ilmavoimien reserviin he ottivat minun taas yhteyttä tuon saman asian tiimoilta."[6]

On valitettavaa, ettemme tiedä välikohtauksen tarkkaa päivämäärää. Haines on kuitenkin ottanut selvää useista marraskuussa 1956 raportoiduista ufohavainnoista, joista uutisoitiin Etelä- ja Pohjois-Dakotan paikallislehdissä.[7]

Lentokone katoaa torjuntatehtävässä

Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelussa (DIA), Ohion osavaltion yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa ja Battelle Memorial -instituutissa työskennellyt tohtori Irena Scott sai luettavakseen vuonna 1996 Yhdysvaltain ilmavoimien Ellsworthin lentotukikohdassa laskuvarjojen huolto-osastossa palvelleen lentosotamies Wallace Fowlerin ufohavainnon keväältä 1957. Scottin mukaan Fowler oli havainnut tunnistamattoman lentävän kohteen asuntolansa rappusilta:

> "Fowler katsahti ylös ja huomasi noin omakotitalon kokoisen hopeisen lautasmaisen kohteen leijuvan ääneti hänen yläpuolellaan. Hän oli havaitsevinaan liikettä sen keskellä kohoavan kupolin aukkojen takaa. Kohde jakaantui kahteen osaan; kupoliin ja alaosaan, joista väritystään alati vaihtavan alaosan pintamateriaali vaikutti Fowlerista metallimaiselta."

Irena Scott lainaa Fowlerin kirjettä:

> "Nousin ylös ja tuijotin kohdetta jonkun aikaa. En voi sanoa pelänneeni, sillä lumouduin näkemästäni. Olin sitä paitsi liian nuori pelkäämään... Tuijotettuani kohdetta noin 2–3 minuutin ajan muistan sanoneeni ääneen: 'Äiti, jos haluat voit tulla alas. Olisimme vain kahdestaan.' Tämä voi kuulostaa hieman omituiselta, ja ehkä se oli vain sattumaa, mutta aivan kuin kohde olisi ollut tietoinen ajatuksistani – se katosi yhtäkkiä räjähtävällä nopeudella."

Irena Scott jatkaa kertomustaan:

> "Wallace lähti lentokonehalleille päin, jossa hän näki useiden pilottien valmistautuvan lentotehtäviin. Hänen mukaansa siellä oli täysi tohina päällä. Puhelimet pirisivät ja lentäjät juoksivat koneitaan kohti. Muutkin

olivat ilmeisesti havainneet kohteen. Saavuttuaan tukikohdan lennonjohtotorniin hän yritti etsiä jonkun, jolle hän olisi voinut kertoa havainnostaan. Lennonjohtotornissa oli kuitenkin tilanne päällä, joten kellään ei tuntunut olevan aikaa hänelle."

Hävittäjät lähtivät ilmeisesti torjuntatehtäviin. Kirjeessään Fowler väitti kuulleensa lennonjohtajan ohjeistavan erästä pilottia: "Lennonjohtaja sanoi pilotille, että 'se vaikuttaa leikkivän kanssamme. Se pysähtelee ja odottelee kunnes saavumme paikalle, jonka jälkeen se vain katoaa paikalta suunnattomalla nopeudella. Yrittäkää päästä sen lähietäisyydelle. Yrittäkää selvittää mistä materiaalista se on oikein tehty.'" Tämän jälkeen pilotti raportoi havaitsevansa kohteen. Se vaikutti taas odottavan heitä. Pilotti kuvaili kohdetta metalliseksi. Sitten radioyhteys katkesi, eikä pilottiin saatu enää yhteyttä. Lennonjohtotornin työntekijät käskivät Fowleria poistumaan paikalta. Scott:

"Upseeri muistutti kaikkia paikallaolijoita vaitiolovelvollisuudesta. Välikohtauksesta ei jaettu sen enempää tietoa. Fowler kuitenkin muistelee erään pilotin sanoneen, että yksi kohdetta jahdannut hävittäjä oli kadonnut. Onnettomuus tai ei, hävittäjää tai sen jäämistöä ei löydetty koskaan. Fowler kertoi kirjeessään sairastavansa syöpää ja keuhkolaajentumaa. Hän on hyvin tietoinen siitä, että välikohtausta saatetaan vieläkin pitää salausluokitusten alaisena tietona. Hän halusi kuitenkin kertoa tarinansa ennen kuolemaansa."

Seuraavassa ote Fowlerin kirjeestä:

"Voin puhua suuni puhtaaksi, sillä minulla ei ole enää mitään menetettävää. Toivon, että joku ottaisi selvää tuon kadonneen lentäjän kohtalosta. Mikä hänen nimensä oli? Miten ilmavoimat selvitti hänen kuolemansa? Lentäjän omaisilla on oikeus tietää mitä todella tapahtui!"[8]

Laskeutumiset

Lukuisten silminnäkijöiden mukaan tunnistamaton kiekon muotoinen alus laskeutui Uuden Meksikon White Sandsin koealueelle eräänä syyskuun aamuna vuonna 1956 aiheuttaen toimintahäiriöitä läheistä moottoritietä ajavien autojen moottoreihin ja radioihin. Todistajiin kuuluneiden sotilaiden mukaan alus katosi lopulta taivaalle tuottaen surisevaa ääntä. Yhdysvaltain ilmavoimien tiedusteluupseerit ja keskustiedustelupalvelun asiantuntijat kuulustelivat silminnäkijöitä Hollomanin lentotukikohdassa. Välikohtaus luokiteltiin salaiseksi ja todistajia muistutettiin vaitiolovelvollisuudesta. Tutkimusryhmän Pentagonista lähettämän sähkeen mukaan "aluksen kaltaisia lentolaitteita ei tietääksemme valmisteta Yhdysvalloissa, saati muuallakaan maapallolla".[9,10]

Kerroin kirjassani "Beyond Top Secret" edesmenneen astronautin ja lentäjän L. Gordon Cooperin ufohavainnosta, jonka mukaan lentävä kiekko oli laskeutunut Yhdysvaltain ilmavoimien huippusalaiseen Edwardsin lentotukikohtaan vuonna 1957. Tukikohdan kokeellisen lentotestausosaston hävittäjäryhmässä testilentäjänä esimiesasemassa toiminut Cooper kertoi välikohtauksesta tarkemmin omaelämänkerrassaan "Leap of Faith":

"Se tapahtui 3.5.1957. James Bittick ja Jack Gettys olivat saapuneet hieman ennen aamukahdeksaa Kuivajärven kuvauspaikalle numero 7. Olimme asentaneet Askania-kameran läheisen kuivuneen järven pohjaan tarkoituksenamme selvittää lentokoneiden laskeutumisominaisuuksia kameran automaattisen kuvausjärjestelmän avulla. He olivat kantaneet paikalle myös valokuva- ja filmikameransa.

Jonkin ajan kuluttua he juoksivat luokseni väittäen nähneensä 'oudon näköisen ja äänettömästi liikkuvan lautasen'. Muistan toisen heistä sanoneen, että lautanen oli ilmestynyt heidän näköpiiriinsä 'täysin äänettömästi'. Miehet vaikuttivat hyvin hermostuneilta. Mielestäni oli selvää, että he olivat havainneet jotain todella erikoista, olivathan he tottuneet työskentelemään Yhdysvaltain uusimpien lentokonemallien kanssa.

Miehet kertoivat, että he olivat olleet juuri lopettelemassa töitään kuvauspaikalla, kun metallisen hopeinen ja lautasen muotoinen (kuin kaksi vastakkain laitettua puolisyvää lautasta) kohde oli lentänyt heidän ylitseen jääden leijumaan ilmaan noin 50 metrin päähän. Lopulta kohde oli laskeutunut maahan kolmen laskeutumisulokkeen varaan. En aikonut väheksyä miesten kertomusta, olinhan itsekin nähnyt tunnistamattomia lentäviä kohteita palvellessani ilmavoimien joukko-osastossa Euroopassa. Lopulta kysyin heiltä; 'Ette sattuneet kuvia saamaan?' Miehet nyökkäsivät.

He olivat onnistuneet kuvaamaan lautasen filmille ja ottamaan siitä valokuvia. Miehet olivat myös yrittäneet napata lähikuvia. Lähestymisyritys oli kuitenkin epäonnistunut. Epätavallisesti hehkuva lautanen oli kohonnut ilmaan nostaen laskeutumisulokkeensa ja kadonnut näköpiiristä erittäin kovalla nopeudella – jälleen kerran, täysin äänettömästi. Miehet arvioivat lautasen olleen halkaisijaltaan noin yhdeksän metriä. Käskin heitä toimittamaan kuvamateriaalin suoraan laboratorioon."

Cooper soitti ohjekirjasta löytämäänsä ufohavaintojen raportointiin tarkoitettuun Pentagonin puhelinnumeroon. Hän teki tilanneselvityksen ensiksi kapteenille, sitten everstille ja lopulta eräälle kenraalille:

"Hän käski meitä kehittämään valokuvat ja sulkemaan ne kuriirisäkkiin yhdessä negatiivien kanssa. Kuvien kopiointi oli kiellettyä. Lähetys piti toimittaa Washingtoniin välittömästi tukikohtamme komentavan kenraalin lentokoneella. En aikonut uhmata kenraalin käskyjä kopioiden ottamisesta, sillä en halunnut menettää huippusalaista turvallisuusluokitustani ja uraani testilentäjänä. Pentagonin upseerit eivät kuitenkaan kieltäneet minua katsomasta negatiiveja, joten en kokenut tekeväni väärin vilkaistessani niitä. En kuitenkaan katsonut kohteesta kuvattua filmiä.

Kuvat olivat erittäin laadukkaita ja täytyy sanoa, että olin todella yllättynyt näkemästäni. Kuvissa näkyi kiiltävän hopeinen ja pinnaltaan tasainen lautasenmuotoinen kohde – juuri niin kuin miehet olivat kertoneetkin. Lopulta pakkasimme kaiken lukolliseen kuriirisäkkiin, joka lähti Washingtonia kohti vielä tuon saman päivän aikana.

Mielestäni oli hyvin outoa, ettei Washington reagoinut mitenkään siihen, että kaksi sotilashenkilöä oli juuri nähnyt ja valokuvannut huippusalaiselle sotilasalueelle laskeutuneen tunnistamattoman lentoaluksen. He eivät järjestäneet tapauksesta minkäänlaisia jatkotutkimuksia. Itse asiassa, he eivät edes soittaneet meille takaisin. Koko välikohtaus pidettiin salassa aivan kuin sitä ei olisi koskaan tapahtunutkaan."[11]

Tieto välikohtauksesta vuoti julkisuuteen. Nähtävästi joku ilmavoimien lähde kertoi kuitenkin muunnellun version tapahtumakulusta. Seuraavassa ote *Los Angeles Timesin* reportaasista:

"Edwardsin lentotukikohdassa tunnistamattomasta lentävästä kohteesta otetut valokuvat ovat toimitettu analysoitavaksi ilmavoimien teknisen tiedustelun keskukseen Wright-Pattersonin lentotukikohtaan. Los Angelesin pohjoispuolen aavikolla sijaitsevan salaisen Edwardsin tukikohdan edustaja on vaitonainen välikohtauksesta. Hän suostui kuitenkin sanomaan, että kohteen olivat kuvanneet kaksi kulmanmittauslaitteiden parissa työskennellyttä siviilihenkilöä. Epävirallisten tietojen mukaan kohteen havaittiin liikkuvan melko hitaasti. Kohteen kokoa tai lentokorkeutta ei kuitenkaan tiedetä..."[12]

Edwardsin lentotukikohdan tutkat olivat ilmeisesti havainneet kohteen, sillä hävittäjät oli hälytetty torjuntatehtäviin. Tapahtuma sai jatkoa, kun kolme upseeria saapui seuraavana arkipäivänä Askania-asemalle kuulustelemaan silminnäkijöitä. Tutkija Michael D. Swordsin mukaan upseerit "käyttäytyivät miehiä kohtaan halventavasti, vihjaillen jopa hallusinaatioista". On kuitenkin outoa, ettei Swords kuitenkaan mainitse selvityksessään mitään Gordon Cooperin lausunnosta. Olen löytänyt muutaman epämääräisen valokuvan Blue Book -projektin arkistoista, jotka eivät kuitenkaan vastaa Cooperin mainitsemia "laadukkaita kuvia". Tapauksen uskottavuutta lisännee se, että Askania-aseman johtajana toiminut Frank E. Baker kertoi vuosia myöhemmin nähneensä muutamia otoksia Bittickin ja Gettysin tallentamalta filmiltä, jotka hänen mukaansa vastasivat miesten aiempia silminäkijälausuntoja.[13]

Blue Book -projektin arkistoista löytyy useita mielenkiintoisia uforaportteja. Seuraava tapaus on vuodelta 1957. Yhdysvaltain ilmavoimien 97. torjuntahävittäjälentueessa palvellut vänrikki Joseph F. Long oli palaamassa 23.11. Delawareen Steadin lentotukikohdassa pidetyltä selviytymisleiriltä. Blue Book -raportin mukaan Longin auton moottori sammui kello 06.10 noin 50 kilometrin päähän Tonopahin kaupungista. Raportti jatkuu:

"Astuttuaan autosta ulos vänrikki Longin huomio kiinnittyi tasaisen kimeään ääneen, joka sai hänet katsomaan moottorien oikealle sivustalle, jossa hän havaitsi neljä kiekonmuotoista kohdetta. Hän arvioi niiden olleen 250–350 metrin etäisyydellä tiestä. Long lähti kävelemään kohteita kohti, ja muutaman minuutin kuluttua hän saapui noin 15 metrin päähän lähimmästä kohteesta. Hänen mukaansa identtisiltä näyttäneet kohteet olivat halkaisijaltaan noin 15 metriä.

Valoa säteilevien kohteiden keskellä kohoavat läpinäkyvät kupolit vaikuttivat Longista selkeästi erilaiselta materiaalilta kuin kohteiden runko-osat. Hänen mukaansa myös kohteiden pohjaosat hehkuivat valoa. Jokaisesta kohteesta lähti lisäksi kolme noin 60 senttimetrin mittaista ja kupolinmuotoista laskeutumisjalustaa, joissa oli häivähdys jotain tummaa materiaalia. Long arvioi kohteiden olleen 3–4,5 metrin korkuisia. Kohteiden keskiosan ympärillä kiertävä rengas oli väriltään muuta alusta tummempi. Longin päästyä noin 15 metrin etäisyydellä ensimmäisestä kohteesta, tasaisesti viheltävä kimeä ääni muuttui astetta korkeammaksi, ja kohteet kohosivat maasta ylös.

Laskeutumisjalustat vetäytyivät kohteiden sisään melkein välittömästi ilmaan nousun jälkeen. Kohteet kohosivat noin 15 metrin korkeuteen ja alkoivat lipua pohjoista kohti. Ylitettyään muutaman matalan kukkulan noin 800 metrin päässä, kohteet katosivat horisonttiin. Koko tapahtuma oli kestänyt yhteensä 20 minuuttia. Tutkittuaan aluetta Long löysi hiekka-

pohjaisesta maasta laskeutumisjalustoiden hentoja painaumia. Kolmion muodostaneet painaumat olivat pallomaisia. Lopuksi vänrikki Long palasi autolleen ja ajoi suoraan Indian Springsin lentotukikohtaan Nevadaan, jossa hän raportoi havaintonsa tukikohdan turvallisuusupseerille."

Ajojahti

Majuri Donald Keyhoe:

> "Yksi Yhdysvaltain ilmavoimien epätoivoisimmista takaa-ajoista alkoi juuri ennen auringonnousua 24.9.1959, kun suurikokoinen lentävä kiekko laskeutui Oregonissa sijaitsevan Redmondin kaupungin lähettyville."

Ajojahti alkoi aamuviideltä, kun partiopoliisi Robert Dickerson havaitsi tunnistamattoman hehkuvan kohteen Redmondin lentokentän lähettyvillä. Aluksi Dickerson oletti kohteen olleen maahan syöksyvä lentokone. Kohde kuitenkin pysähtyi noin 60 metrin korkeuteen kaartaen lentokentän ohi. Lopulta kohde ikään kuin leijui kiitoratojen pohjoisosaa kohti. Dickerson ajoi lentokentälle ja kertoi havainnostaan lentokentän lentospesialistina toimineelle Laverne Wertzille. Kohta Wertz ja useat liittovaltion ilmailuhallinnon (FAA) henkilöstön jäsenet kaivoivat kiikarit esiin tarkistaakseen tilanteen. Ei mennyt kauankaan kun he havaitsivat, että reunoiltaan "tulta hulmuava" kiekko leijui edelleen kentän pohjoispäädyssä. He ottivat yhteyden Hamiltonin lentotukikohtaan ja vain 18 minuuttia Dickersonin havainnosta, kello 05.18, kuusi F-102 Delta Dagger -hävittäjää oli komennettu torjuntatehtäviin kansalliskaartin Portlandin tukikohdasta. Majuri Keyhoe raportoi tapahtumista seuraavasti:

> "Portlandin lennonjohto käski rutiinilennolla olleet B-47 -pommikoneen ja F-89 -hävittäjän liittymään Delta Daggerien lentueeseen, jonka salaiseksi tehtäväksi tuli kaapata ufo ja sen mahdollinen miehistö. Hävittäjien ja pommikoneen lentäjät olivat tietoisia tunnistamattomien kohteiden ja hävittäjien yhteenottojen surullisenkuuluisasta historiasta. Samalla he kuitenkin ymmärsivät, että tehtävä oli äärimmäisen tärkeä.
>
> Ilmailuhallinnon työntekijät tarkkailivat ufoa Redmondin lentokentällä vielä sillä hetkellä, kun he kuulivat hävittäjälentueen lähestyvän jylinän. Lentueen syöksyessä ufoa kohti ufon reunoilla hohtavat tulenlieskat sammuivat, ja kiekon alaosassa tapahtui voimakas ja tulinen pakokaasuräjähdys. Ufo kiihdytti julmetulla nopeudella kohtisuoraan ylös, jolloin

> sitä lähimmäksi päässyt hävittäjä joutui tekemään nopean väistöliikkeen estääkseen yhteentörmäyksen. Toisen hävittäjän pilotti oli menettää koneensa hallinnan lennettyään avaruusaluksen jättövanan lävitse. Kolme hävittäjää kaartoi yhä korkeammalle pakenevan kiekon perään. Heidän nopeutensa ei kuitenkaan riittänyt sen kiinni saamiseksi.
>
> Tutkatähtäimellä varustetun hävittäjän pilotti koetti vielä saavuttaa ufoa sen kadottua pilviverhoon 4,2 kilometrin korkeudessa. Klamath Fallsin lentotukikohdan tutkat kuitenkin havaitsivat, että hävittäjän lähdettyä nousuun ufo muutti välittömästi kurssiaan aivan kuin se olisi huomannut, että sitä seurattiin. Näin viimeinenkin hävittäjä joutui luopumaan takaa-ajosta. Tutkaoperaattorit jäivät kuitenkin seuraamaan ufon vauhdikasta näytöstä, jonka aikana sen lentokorkeuden mitattiin vaihdelleen 1,8 ja 15 kilometrin välillä. Pilottien laskeuduttua heidät vietiin tiedustelu-upseerien kuulusteltavaksi. Selonteon jälkeen heille tehtiin selväksi, etteivät he saisi keskustella tapauksesta edes toistensa kanssa."

Myös sadat Redmondin asukkaat olivat havainneet kotikaupunkinsa taivasta halkovat hävittäjät. Muutama raportoi nähneensä myös epätavallisen valopallon. Ilmavoimien mukaan hävittäjät oli lähetetty tarkastuslennolle, mutta kyse oli vain "virheellisestä tutkahavainnosta". Ilmavoimien esikunta taas huolestui tapauksesta. Lentäjien raportoima "pakokaasu" saattoi heidän mukaansa viitata siihen, että ufo olisi ydinkäyttöinen.[18] Laverne Wertz sai käskyn suorittaa tarkastuslentoja mitatakseen tapahtumapaikan säteilyarvoja:

> "Sain tehtävään oman lentäjän. En muistaakseni löytänyt mitään tavallisesta poikkeavaa. Raporttini lienee päätynyt FAA:lle."[19]

Ilmavoimien esikunta oli huolissaan siitä, että tiedot epätavallisesta pakokaasusta vuotaisivat julkisuuteen. Kohta ilmavoimien edustajat tarjosivat tiedotusvälineille tutun kuuloista selitysmallia: Redmondissa havaittu kohde oli "todennäköisesti sääpallo". Se ei estänyt jutun leviämistä julkisuuteen, sillä ufotutkimusjärjestö NICAP (National Investigations Committee On Aerial Phenomena) sai haltuunsa Yhdysvaltain liittovaltion ilmailuhallinnon (FAA) lokikirjoja ja muita asiakirjoja, joista kävi ilmi, että tapahtumapaikalla oli todella havaittu tunnistamaton lentävä kohde. Raporteissa kuvailtiin kohteen ulkoista rakennetta, lentoliikkeitä ja epätavallisia tulenliskoja. Niissä mainittiin myös tulinen pakokaasuräjähdys, jonka jälkeen kiekonmuotoinen kohde oli noussut pystysuoraan kiitoon paetakseen paikalle ilmestyneitä hävittäjiä. Keyhoe jatkaa:

"Lokikirjat vahvistivat tiedot tutkahavainnoista, Portlandin lentotukikohdasta torjuntakäskyn saaneista hävittäjistä sekä Klamath Fallsin tutkaraportin ufon suorittamasta lentonäytöksestä sen jälkeen, kun viimeinenkin hävittäjä oli luopunut takaa-ajosta."

Ilmavoimat puolustautui NICAP:n syytöksiltä kyseenalaistamalla liittovaltion ilmailuhallinnon silminnäkijöiden uskottavuutta ja tarjoamalla julkisuuteen uutta selitysmallia, jonka mukaan "kyseessä oli planeetta Venus". Ilmavoimien virallinen kanta tapaukseen on pysynyt samana tähän päivään saakka. Keyhoe:

"Kun ilmavoimille selvisi, että ufot olivat avaruusaluksia, ilmapuolustuksen komentokeskuksen johtavat tahot päättivät hankkia niitä tutkittavakseen. Ilmavoimien varakehitysjohtajana työskennellyt kenraali Sory Smith ja ilmavoimien esikunnassa tiedustelu-upseerina palvellut majuri Jeremiah Boggs kertoivat minulle, että ilmavoimat oli antanut piloteille erityiskäskyn ufojen kaappaamiseksi."

Keyhoe keskusteli asiasta erään hävittäjälentäjän kanssa, jonka hän tiesi osallistuneen ufoja vastaan tehtäviin torjuntaoperaatioihin:

"Se on lähempänä totuutta kuin ehkä arvaatkaan. Ainakin meidän lentueemme sai käskyn hyökätä yhden kimppuun ja paeta, jos voisimme tehdä sen ilman henkilövahinkoja. En tiedä koettiko kukaan tätä – minä en ainakaan yrittänyt. Sen jälkeen mitä Mantellille tapahtui... pitäisi varmaan olla hullu yrittääkseen mitään sellaista."[20]

Yhdysvaltain ilmapuolustuksen komentokeskuksen johtajat eivät nähtävästi olleet tietoisia siitä, että useat sotilastahot olivat jo tutkineet muukalaisaluksia. Tai ehkä he tiesivätkin. Se tarkoittaisi sitä, että sotilasjohtajat olivat valmiit uhraamaan ihmishenkiä saadakseen käsiinsä lisää aluksia tai edes osasia niistä.

Havainnot jatkuivat. Ilmavoimien C-47 -kuljetuslentokoneen pilotti majuri R. O. Braswell raportoi 29.9. Teksasin osavaltion yläpuolella noin kahden kilometrin korkeudessa havaitsemastaan "ydinpilveä" muistuttavasta "suurikokoisen tulesta":

"Kohde oli todella massiivinen. Havaitsin sen olevan noin viisi astetta koneeni yläpuolella. Kohteen yhteispituus oli liki 1,2 kilometriä."

Samaan aikaan Braniff Airways -lentoyhtiön Lockheed Electra -matkustajalentokone räjähti 4,5 kilometrin korkeudessa Buffalon yläpuolella. Silminnäkijät kertoivat havainneensa taivaalla tulenkaltaista hehkua, jota oli seurannut voimakas räjähdys. Lento 542:n mukana menehtyi 28 matkustajaa ja kuusi miehistön jäsentä. Braniffin operatiivisena johtajana toiminut R. V. Carleton kertoi tilanteesta seuraavasti:

"Olen tutkinut lukuisia lentoturmia, mutten ole koskaan kohdannut mitään tällaista; lentokone oli täysin tuhoutunut ja sen jäämistöt olivat levittäytyneet todella laajalle alueelle. Oli järkyttävää nähdä miten pahasti lentokoneen kyydissä olleiden ihmisten ruumiit olivat ruhjoutuneet. Emme löytäneet tutkimuksissamme mitään sellaista, joka olisi viitannut tulipaloon tai räjähdysaineisiin."[21]

Yhdysvaltain ilmavoimien tarkastaja-kenraalin operaatio- ja harjoitusohje oli jaettu 24.12.1959 kaikille Yhdysvaltain maaperällä sijaitsevien lentotukikohtien komentajille (katso kuvaliite luvun lopusta). Ufoilmiön salassapitoon liittyvät intressit käyvät hyvin ilmi seuraavasta otteesta:

"Ilmavoimien tulee suhtautua tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin – joista lehdistö käyttää joskus kevytmielisesti nimikettä 'lentävät lautaset' – aiheen vaatimalla vakavuudella. Kuten ilmavoimien ohjekirja 200–2 osoittaa, kysymys on kolmeosaisesta ongelmasta; ensinnäkin meidän on kysyttävä, ovatko tunnistamattomat kohteet uhka kansalliselle turvallisuudella ja toiseksi, onko niillä mahdollisesti meille tieteellistä tai teknistä arvoa? Kun nämä kysymykset on ratkaistu, tilanteen selittäminen Yhdysvaltain kansalaisille jää ilmavoimien vastuulle. On luultavaa, että tunnistamattomia lentäviä kohteita havaitaan tulevaisuudessa enenevissä määrin, joskin avaruuden tapahtumista yhä tietoisemmat kansalaiset saattavat suhtautua ufoilmiöön pelonsekaisella tunteella. Näin ollen kansalliseen puolustukseen ja teknologiaan liittyvät näkökulmat on otettava huomioon tulevaisuudessakin..."

Viitteet

1. "Frank Edwards, Breakaway UFO Reporter", *UFO Magazine* (USA), vol. 14, numero 10/1999, s. 35 (kiitokset Richard H. Hallille ja Donald Keyhoelle).
2. *News Tribune*, Fullerton, Kalifornia, 26.7.1956.
3. Richard F. Haines ja Franklin Carter, "A 1956 Military Aircraft-UFO Close Encounter", *International UFO Reporter*, vol. 2, numero 1/2000, s. 22–25.
4. Franklin Carter, "UFOs Photographed by Air Force Reconnaissance Mission", *UFOCUS*, vol. 2, numero 4/1998, s. 8 ja 12.

5. Hainesin ja Carterin edellä mainittu artikkeli.
6. Carterin edellä mainittu teos.
7. Richard H. Hall, *The UFO Evidence*, NICAP, Washington DC, 1964, s. 22 ja 29.
8. Irena Scott, "Ohio UFOs (and many others)", vol. I, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, s. 92–93.
9. David Branch ja Robert E. Klinn, "White Sands Sightings Kept Secret", *Santa Ana Register*, Kalifornia, 15.11.1972, s. C-2. Kyseinen artikkeli löytyy Ralph ja Judy Blummin yhteisteoksesta "Beyond Earth: Man's Contact with UFOs", Lontoo, 1974, s. 102–103.
10. "Cover Up Exposed", *Santa Ana Register*, 23.11.1972, s. A-11.
11. Gordon Cooper ja Bruce Henderson, "Leap Of Faith: An Astronaut's Journey into the Unkown", HarperCollins, New York, 2000, s. 82–86.
12. "Cameras Track Flying Object Over Desert", *Los Angeles Times*, 9.5.1957. Michael D. Swords käytti uutista *International UFO Reporter* -lehden julkaisemassa artikkelissa, vol. 2, numero 1/2005, s. 10–12.
13. Swordsin edellä mainittu artikkeli.
14. Willy Smith, "On Pilots and UFOs", The UNICAT Project, 1997, s. 72.
15. J. Allen Hynek, The UNICAT Project, s. 182–186.
16. Branchin ja Klinnin edellä mainittu artikkeli.
17. "Cover Up Exposed", *Santa Ana Register*, 23.11.1972.
18. Majuri Donald Keyhoe, "Aliens From Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects", s. 47–49.
19. Tim Iahn, "Redman WA: From Keyhoe Files", *UFO Magazine* (USA), vol. 14, numero 2/1999, s. 35.
20. Keyhoen edellä mainittu teos, s. 49–51.
21. Keyhoen edellä mainittu teos, s. 184–185.

AIR FORCE STUDIES PHOTOS

Cameras Track Flying Object Over Desert

Camera studies of an unidentified flying object photographed at Edwards Air Force Base last Friday are being analyzed by the Air Technical Intelligence Center at Wright-Patterson AFB, Dayton, O., The Times learned yesterday.

Spokesmen at the secret desert test center north of Los Angeles would say only that the object was spotted by two civilian photo theodolite operators.

They tracked the object and took pictures with the specialized camera equipment. Films and information were dispatched immediately to the intelligence center.

Unofficial reports said the object appeared round, that it caught the morning sun and that it moved but not at any great speed. There were no estimates as to its size or altitude.

Edwards officers would not hazard a guess as to what the object was, although one said it could have been a weather balloon.

"This desert air does crazy things," he added.

Los Angeles Timesin uutisartikkelissa kirjoitetaan Yhdysvaltain ilmavoimien lentotukikohdan alueella havaitusta lentävästä kiekosta. Gordon Cooperin kertomuksen mukaan maahan laskeutuneesta kiekosta oli saatu valokuva- ja filmimateriaalia. Toinen Cooperin miehistöön kuuluneista silminnäkijöistä luonnosteli uutisen vieressä olevan piirroksen. *(Michael D. Swords/International UFO Reporter)*

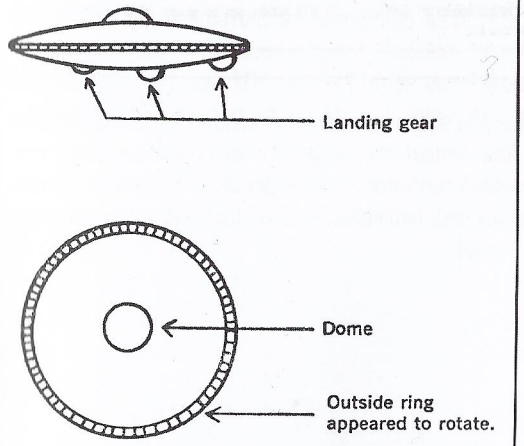

Blue Book -projektin henkilöstön piirros pohjautuu ilmavoimien 97. torjuntahävittäjälentueen vänrikki Joseph F. Longin uforaporttiin vuodelta 1957. *(US Air Force)*

OPERATIONS **& TRAINING**

UFO'S SERIOUS BUSINESS

Unidentified flying objects - sometimes treated lightly by the press and referred to as "flying saucers" - must be rapidly and accurately identified as serious USAF business in the ZI. As AFR 200-2 points out, the Air Force concern with these sightings is threefold: First of all, is the object a threat to the defense of the U. S. ? Secondly, does it contribute to technical or scientific knowledge? And then there's the inherent USAF responsibility to explain to the American people through public-information media what is going on in their skies.

The phenomena or actual objects comprising UFO's will tend to increase, with the public more aware of goings on in space but still inclined to some apprehension. Technical and defense considerations will continue to exist in this era.

Published about three months ago, AFR 200-2 outlines necessary orderly, qualified reporting as well as public-information procedures. This is where the base should stand today, with practices judged at least satisfactory by commander and inspector:

- Responsibility for handling UFO's should rest with either intelligence, operations, the Provost Marshal or the Information Officer - in that order of preference, dictated by limits of the base organization;
- A specific officer should be designated as responsible;
- He should have experience in investigative techniques and also, if possible, scientific or technical background;
- He should have authority to obtain the assistance of specialists on the base;
- He should be equipped with binoculars, camera, Geiger counter, magnifying glass and have a source for containers in which to store samples.

What is required is that every UFO sighting be investigated and reported to the Air Technical Intelligence Center at Wright-Patterson AFB and that explanation to the public be realistic and knowledgeable. Normally that explanation will be made only by the USAF Information Office. It all adds up to part of the job of being experts in our own domain.

Jokaiselle Yhdysvaltain maaperällä sijaitsevan lentotukikohdan komentajalle jaettiin 24.12.1959 Yhdysvaltain ilmavoimien tarkastaja-kenraalin ohjeistus, jonka mukaan "ilmavoimien tulee suhtautua tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin – joista lehdistö käyttää joskus kevytmielisesti nimikettä 'lentävät lautaset' – aiheen vaatimalla vakavuudella". *(US Air Force)*

33.4 HUMAN FEAR AND HOSTILITY

Besides the foregoing reasons, contacting humans is downright dangerous. Think about that for a moment! On the microscopic level our bodies reject and fight (through production antibodies) any alien material; this process helps us fight off disease but it also sometimes results in allergenic reactions to innocuous materials. On the macroscopic (psychological and sociological) level we are antagonistic to beings that are "different". For proof of that, just watch how an odd child is treated by other children, or how a minority group is socially deprived, or how the Arabs feel about the Israelis (Chinese vs Japanese, Turks vs Greeks, etc.) In case you are hesitant to extend that concept to the treatment of aliens let me point out that in very ancient times, possible extraterrestrials may have been treated as Gods but in the last two thousand years, the evidence is that any possible aliens have been ripped apart by mobs, shot and shot at, physically assaulted (in South America there is a well-documented case), and in general treated with fear and aggression. In Ireland about 1,000 A.D., supposed airships were treated as "demon-ships." In Lyons, France, "admitted" space travellers were killed. More recently, on 24 July 1957 Russian anti-aircraft batteries on the Kouril Islands opened fire on UFO's. Although all Soviet anti-aircraft batteries on the Islands were in action, no hits were made. The UFO's were luminous and moved very fast. We too have fired on UFO's. About ten o'clock one morning, a radar site near a fighter base

462

picked up a UFO doing 700 mph. The UFO then slowed to 100 mph, and two F-86's were scrambled to intercept. Eventually one F-86 closed on the UFO at about 3,000 feet altitude. The UFO began to accelerate away but the pilot still managed to get to within 500 yards of the target for a short period of time. It was definitely saucer-shaped. As the pilot pushed the F-86 at top speed, the UFO began to pull away. When the range reached 1,000 yards, the pilot armed his guns and fired in an attempt to down the saucer. He failed, and the UFO pulled away rapidly, vanishing in the distance. This same basic situation may have happened on a more personal level.

Ote Yhdysvaltain ilmavoimien akatemian kadettien kurssikirjana vuosina 1968–1970 käytetystä "Introductory Space Science, Volume II" -teoksesta. Kappaleen 33.4 kirjoittaneen majuri Donald G. Carpenterin näkemys eroaa varsin merkittävästi ilmavoimien virallisesta kannasta ufoilmiötä kohtaan. *(US Air Force)*

16. Maailman tapahtumia

Vaikka ufoja havaitaan maailmanlaajuisesti, jotkin maat vaikuttavat saaneen osakseen enemmän huomiota kuin toiset. Esimerkiksi Brasilia oli 1950-luvun keskivaiheilla erittäin ufoaktiivinen alue.

Yhdysvaltain laivaston *Franklin D. Roosevelt* -lentotukialuksella palvellut Chester C. Grusinski kertoi nähneensä 26.7.1956 kaksi "ilmassa roikkuvaa" kiekonmuotoista kohdetta. Lentotukialus oli ankkuroitu havaintohetkellä yhteen Rio de Janeiron satamista:

> "Kohteissa oli kaksi riviä vastakkaisiin suuntiin liikkuvia valoja. Ylempänä sijainnut kiekko pudotti tulipalloa muistuttavan kohteen alempaan kiekkoon, jonka jälkeen molemmat kiekot katosivat hurjalla nopeudella. Kiekot olivat halkaisijaltaan arviolta 20–30 metriä. Silminnäkijöihin kuuluivat muun muassa operatiivisen tiedustelun alikersantti Leon Treadwell, jota käskettiin allekirjoittamaan 20 vuoden vaitiolositoumus. Kaikkia silminnäkijöitä vannotettiin pitämään tapaus omana tietonaan. Toinen tapaus sattui 25. tai 27. päivä, kun silminnäkijähavainnot sikarinmuotoisesta kohteesta varmentuivat tutkahavaintojen myötä. Lentotukialuksen tietokeskuksen (CIC, Combat Information Center) tutkaoperaattorien mukaan kohde oli karannut tutkien näytöiltä muutamassa sekunnissa. Tapauksen todistajiin kuului myös vääpeli John. C. Hau."[1]

Seuraava ufotapaus raportoitiin 14.8.1957, kun reittilennolla Rio de Janeiroon ollut Varig Airlines -lentokoneyhtiön C-47 -rahtikuljetuskone kohtasi tunnistamattoman kohteen 1,9 kilometrin korkeudessa Santa Catarinan yläpuolella. Komentaja Jorge C. Araujon ja ensimmäisen perämiehen, Edgar O. Soaresin mukaan kirkkaasti loistava kohde ilmestyi yhtäkkiä kuljetuskoneen lentoreitille. Tämän jälkeen kohde siirtyi heidän oikealle puolelleen jatkaen matkaansa vaakasuoraan. Yhtäkkiä kuljetuskoneen sähköjärjestelmä ja moottorit alkoivat oikutella – ohjaamon valot himmentyivät ja moottorit sammuivat. Toiminnot palasivat normaaleiksi vasta kun kohde syöksyi ja katosi pilvipeitteeseen. Kiekkomaisen kohteen havaitsivat kapteenin ja perämiehen lisäksi kaksi stuerttia sekä radio-operaattori. Heidän mukaansa kiekon yläosan kupoli hehkui kirkkaan vihreää valoa, kun taas kiekon litteä alaosa hohti keltaista valoa.[2]

Varig Airlines -lentoyhtiön kohtaamiset ufojen kanssa eivät suinkaan jääneet siihen. Seuraava välikohtaus sattui vielä samana vuonna, kun 4.12.1957 Porto Alegresta Sao Pauloon matkalla olleen C-46 -rahtikuljetuskoneen miehistö havaitsi aluksi punaiselta valopisteeltä vaikuttavan kohteen koneen vasemmalla puolella. Lennon kapteenina toiminut Jean Vincent de Beyssac kertoi myöhemmin komentaja A. Simoesille vitsailleensa lentoperämiehelleen, että onneksi he eivät nähneet tunnistamattomia lentäviä kohteita, vaan ihka oikean lentävän lautasen. Seuraavassa ote A. Simoesin raportista:

> "Juuri kun kapteeni aikoi kallistaa konetta vasemmalle, kohde siirtyi 45 astetta vaakasuunnassa ja laajeni kooltaan entistä suuremmaksi. De Beyssac jatkoi käännöstään, kunnes hän havaitsi kohteen tulevan yhä kirkkaammaksi. Sitten hän haistoi palaneen käryä. Katsoessaan ympärilleen de Beyssac huomasi, että ohjaamon oikean puolen generaattori, radiolähetin ja ADF-laite olivat 'kärähtäneet'. Miehistön huomio kiinnittyi hetkeksi laitteiden mahdollisiin palovaurioihin, ja kun he katsoivat ulos, kohde oli kadonnut. De Beyssac raportoi tapahtumista välittömästi hätäradiollaan Porto Alegren lennonjohtoon, jonka jälkeen hän käänsi kurssin takaisin kohti Porto Alegren lentokenttää."

Kirjoitettuaan raportin tapauksesta, de Beyssac meni kotiin ja joi itsensä humalaan. Varig Airlines lähetti lentäjilleen kirjallisen käskyn, jonka mukaan he eivät saisi puhua ufohavainnoistaan tiedotusvälineille.[3]

Noin 15 minuutin kuluttua C-46 -rahtikuljetuskoneen välikohtauksesta, suuri kiekonmuotoinen kohde ilmestyi Sao Vicentessä sijaitsevan Brasilian armeijan Itaipun linnoituksen yläpuolelle. Kiekkomaisen kohteen havaitsi ensimmäisenä kaksi vartiomiestä. He altistuivat kohteesta huokuvalle lämpöaallolle. Toinen vartiomies pyörtyi, ja toinen jäi huutamaan apua. Samalla tukikohdan sähköjärjestelmä petti täydellisesti – varajärjestelmäkään ei toiminut. Molemmilla vartiomiehillä todettiin ensimmäisen ja toisen asteen palovammoja. Tohtori Olavo Fontes:

> "Seuraavana päivänä tukikohdan komentaja antoi alaisilleen käskyn, jonka mukaan välikohtauksesta ei saisi keskustella kenenkään kanssa. Tiedustelu-upseerit saapuivat tukikohtaan ja ottivat tilanteen hallintaansa.

He kuulustelivat ja uhkailivat kaikkia, jotka tiesivät tapahtuneesta jotain. Tukikohtaan julistettiin poikkeustila ja tapahtumista lähetettiin tilanneselvitys Brasilian armeijan pääesikuntaan.

Muutaman päivän kuluttua tukikohtaan saapui Brasilian ilmavoimien ja Yhdysvaltain armeijan komennusupseereita, jotka kuulustelivat palovammoja saaneita vartiomiehiä ja muita silminnäkijöitä. Jonkin ajan kuluttua vartiomiehet kuljetettiin ilmavoimien kuljetuskoneella Rio de Janeirossa sijaitsevaan Brasilian armeijan keskussairaalaan, jossa heidät laitettiin karanteeniin tutkimuksia varten. Vartiomiehet eristettiin täysin muusta maailmasta."[4]

Eversti Joao A. Oliveira oli johtanut Brasilian armeijan ensimmäistä virallista ufotutkimusprojektia 1950-luvun puolessa välissä työskennellessään maansa ilmavoimien esikunnan tietopalvelun päällikkönä. Myöhemmin prikaatinkenraaliksi ylennetty Oliveira antoi mielenkiintoisen lausunnon maansa lehdistölle helmikuussa 1958:

"Meillä on tuhansia asiakirjoja, valokuvia ja havaintoraportteja, jotka osoittavat kiistattomasta sen, etteivät lentävät lautaset ole toisista ulottuvuuksista peräisin olevia haamuja taikka mysteerisiä taruolentoja. Aineellinen todistusaineisto osoittaa sen kiistattomasti; lentävät lautaset ovat olemassa."[5]

Brasilian edustajana tunnistamattomia ilmakehän ilmiöitä tutkivassa ufotutkimusjärjestössä APRO:ssa (Aerial Phenomena Research Organization) toiminut tohtori Olavo Fontes kirjoitti helmikuussa 1952 pitkähkön kirjeen Brasilian tapahtumista järjestön perustaneelle Coral Lorenzenille. Kirjeessään Fontes kertoi muun muassa siitä, miten Brasilian ilmavoimat ja laivaston tiedustelu-upseerit olivat yrittäneet värvätä häntä yhteistyöhön:

"Olemme menettäneet useita lentokoneita yrittäessämme saada haltuun edes yhtä niistä. Emme yksinkertaisesti mahda niille mitään; kohteiden lento-ominaisuudet ovat täysin ylivertaisia hävittäjiimme verrattuna. Ohjuksetkin vaikuttavat hyödyttömiltä, sillä kohteet lentävät huomattavasti ohjuksia nopeammin ja saattavat jopa jäädä leikittelemään niiden kanssa. Lisäksi kohteet kykenevät vaikuttamaan ohjusten sähkömekanismeihin siten, ettei laukaisu välttämättä edes onnistu, ja joskus ne saattavat räjäyttää ohjukset ilmalennon aikana. Kohteet ovat aiheuttaneet häiriöitä matkustaja- ja sotilaslentokoneiden sähköjärjestelmiin ja moottoreihin, ollen näin vastuussa useista maahansyöksyistä. Emme vielä ole selvillä liittyvätkö häiriöiden syyt kohteiden voimakkaaseen magneettikenttään tai sitten jonkinlaiseen korkeataajuiseen sädeaseeseen.

Kohteet ovat käyttäneet hävittäjiämme vastaan myös erittäin tuhovoimaista pitkän kantomatkan asettaan. Esimerkiksi eräs Yhdysvaltain laivaston hävittäjä oli lähetetty tunnistamattoman kohteen perään. Miehistön tuli tehtävänannon mukaisesti pakottaa kohde laskeutumaan tai – jos mikään muu ei auttanut – ampua se alas. Ja kuinka ollakaan, he joutuivat käyttämään aseitaan. Vastaus tuli kammottavan nopeasti; yhtäkkiä heidän koneensa metalliosat hajosivat tuhannen pirstaleiksi ja miehistö huomasi tippuvansa maata kohti – koneen ei-metalliset osat eivät vaurioituneet. Vain toinen lentäjistä selvisi hyökkäyksestä hengissä. Meillä on syytä epäillä tätä jonkinlaiseksi ultraäänisädeaseeksi, joka vaikuttaa metallista valmistettujen rakenteiden molekyylien kiinnevoimaan. Meillä on myös todisteita siitä, että kohteet pystyvät lamauttamaan tutkajärjestelmiä, häiritsemään radio- ja televisiolähetyksiä, ja aiheuttamaan oikosulkuja voimalaitoksiin.

Tiedustelupalvelut tekevät yhteistyötä ongelman tiimoilta vaihtaen keskenään kohteisiin liittyvää tietoa. Aika ajoin järjestetään myös huippusalaisia konferensseja, joiden tarkoitus on puida viimeaikaisia tapahtumia ja tilanteen kehittymistä. Esimerkiksi Yhdysvaltain ja Brasilian laivasto toimittavat toisilleen kuukausittain ufoihin liittyviä raportteja ja selvityksiä. Brasiliassa tilanne on tämä; vain ne, jotka työskentelevät tunnistamattomien kohteiden parissa tietävät millaisesta ongelmasta on kyse. Tilanteesta ovat selvillä vain laivaston, ilmavoimien ja maajoukkojen tiedustelu-upseerit, Brasilian kansallinen turvallisuusneuvosto sekä muutamat tieteentekijät ja ylimmät sotilasjohtajat. Kaikki ufoihin liittyvä informaatio on luokiteltu huippusalaiseksi. Onkin nähtävästi katsottu, ettei poliittisilla johtajilla tai keskitason upseeristolla ole tarvetta tietää asiasta. Brasilian presidentillekään ei ole kerrottu kaikkea.

Maailman eri valtioiden sotilasjohtajat ovat päättäneet, ettei ihmisten tarvitse tietää ufoilmiöstä. Jotkut sotilaspiirit uskovat, etteivät ihmiset yksinkertaisesti kestäisi totuutta, vaan ajautuisivat shokkitilaan – jo tämä itsessään voisi lamaannuttaa monen valtion toiminnan vuosien ajaksi. Ufojen aikeet on arvioitu vihamielisiksi 90 prosentin varmuudella. Jäljelle jäävä 10 prosenttia edellyttää oletuksen, jonka mukaan ufojen hyökkäykset olisivat tulkittavissa itsepuolustukseksi. Yritämme tällä hetkellä viestittää rauhanomaisen kontaktin puolesta, sillä jälkimmäinen hypoteesi voi pitää paikkansa. Useat sotilasjohtajat ovatkin antaneet määräyksiä, joiden mukaan konfliktia ufojen kanssa tulee välttää. Enemmistö maailman valtioista on sitoutunut rauhanomaiseen menettelytapaan, joskin on sanottava, että joidenkin maiden ilmavoimien päättävässä asemassa olevat typerykset eivät piittaa tästä."[6]

Lentotukialuksen lähikontakti

Kerroin jo aiemmin Yhdysvaltain laivaston USS *Franklin D. Roosevelt* -lentotukialuksella vuosina 1958–69 palvelleesta Chester C. Grusinskista. 19-vuotiaan harjoittelijapalomiehen seuraava ufokokemus tapahtui eräänä syyskuun yönä vuonna 1958 lentotukialuksen matkatessa pitkin Kuuban Guantanamon lahtea:

> "Kello oli siinä 8–9 paikkeilla. Huomasin, että joukko miehiä juoksi konehuoneesta kannelle päin. Hetken päästä yhä useammat kiirehtivät ylös, joten lähdin heidän mukaansa lentokannelle. Sinne oli kerääntynyt porukkaa – oman arvioni mukaan noin 25 ihmistä – katselemaan laivaamme seuraavaa pientä loistavaa valoa.[8] Huomasin sen lähestyvän meitä. Se tuli lopulta niin lähelle, että erotin siitä ikkunarivistön, joiden takana olevat hahmot vaikuttivat katsovan meihin päin. Hahmot eivät näyttäneet ihmisiltä.[9]
>
> Menin hieman tolaltani. En ollut valmistautunut mihinkään tuollaiseen. Katseltuamme kohdetta jonkin aikaa, sen valo muuttui punertavan oranssiksi, ja sitten se katosi. En ole oikeastaan varma miten kauan tuijottimme sitä. En oikein osaa sanoa… muistan kuitenkin miten se tuli aluksemme viereen. Outoa oli myös se, ettei aluksemme liikkunut enää laisinkaan… kohde oli sikarinmuotoinen. Muistan vieläkin miten sen hehku lämmitti kasvojani. Sitten se vain katosi, ja painelin takaisin kannen alle. Kuulin kavereilta myöhemmin, että aluksemme sähköt olivat katkenneet samoihin aikoihin, kun kohde oli tullut tutkailemaan meitä.
>
> Seuraavana päivänä jouduin juomaan runsaasti vettä. Tuntui kuin kehoni olisi kärsinyt nestevajeesta. Noustuani aikaisin menin tarkistamaan lokikirjoista mihinkä aluksemme suuntaisi tänään, mutta luettuani hetken huomasin, ettei siellä ollut mitään mainintaa edellisyön tapahtumista. Aluksen toimeenpanevana upseerina vuosina 1958–59 palvellut henkilö kertoi minulle vuosien kuluttua lähettämässään kirjeessä, ettei hän tiennyt mitään havaitsemastamme kohteesta. Upseeri sanoi myös, ettei lokikirjoihin oltu merkitty mitään epätavallista.
>
> Sitten saimmekin alukseemme vierailijoita. Nämä erityistutkijat olivat tulleet kuulemma tarkistamaan pelattiinko aluksella uhkapelejä… luulen, että tämä oli pelkkä tekosyy, sillä sain myöhemmin selville, että kyseiset tutkijat olivat Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun leivissä. Jonkin ajan kuluttua useita miehistömme jäseniä siirrettiin pois alukseltamme."[10]

Grusinski sai myöhemmin selville myös, että *Franklin D. Roosevelt* oli yksi kolmesta Yhdysvaltain ydinaseilla varustetusta lentotukialuksesta. Itse asiassa, *Franklin D. Roosevelt* oli tuon aikakauden ainoa lentotukialus, jonka sallittiin kuljettavan vetypommia. Grusinskin mielestä tämä saattaa liittyä ufohavaintoihin. Hän yrittikin etsiä lisää tietoa tapahtuneesta tiedonvapauslakihakemuksen avulla:

> "Sain kopion aluksen lokikirjoista vuosilta 1958–59. Suurin osa tiedoista oli mustattu lukukelvottomaksi. Kun hain tietoa vuoden 1958 havainnostamme, eräs Franklin D. Rooseveltilla työskennellyt komentaja sanoi minulle, ettei minun tulisi edes vihjata mistään sellaisesta…"[11]

Tragiikkaa Japanissa

Tokion lähellä sijaitsevassa Yhdysvaltain 5. ilmavoimien Yokotan lentotukikohdassa sääupseerina työskennellyt, myöhemmin everstiluutnanttina eläkkeelle jäänyt upseeri kertoi tohtori Bruce Maccabeelle Japanissa keväällä 1959 tapahtuneesta välikohtauksesta.

Tunnistamattomien lentävien kohteiden torjuntatehtäviin erikoistuneet neljä F-106 Delta Dart -hävittäjää oli sijoitettu Okinawan ja Misawan lentotukikohtiin. Okinawan operatiivisessa taistelukeskuksessa vierailemassa ollut upseeri sai kuulla, että tutkat olivat havainneet tunnistamattoman kohteen Etelä-Misawan yläpuolella. Kaksi F-106 -hävittäjää oli komennettu torjuntatehtäviin, joista toinen jäi toimintahäiriön vuoksi lentokonehalleille korjattavaksi:

> "Lentäjän ilmoitettua komentokeskukseen nousseensa kohteen yläpuolelle, henkilöstö kytki radion kaiuttimen päälle, sillä kaikki halusivat olla tilanteen tasalla. Emme kuulleet komentokeskuksen ja Misawan lennonjohdon käymää keskustelua, vaan ainoastaan sen mitä lentäjä raportoi yläilmoista.
>
> Tutkaoperaattorit ohjasivat hävittäjää kohteeseensa ja kohta lentäjä ilmoittikin saaneensa näköyhteyden. Hän kuvaili kohdetta metalliseksi, ympyränmuotoiseksi kohteeksi, jonka keskeltä kohosi jonkinlainen ohjaamo. Lentäjän kysyttyä toimintaohjeita, komentokeskuksesta otettiin yhteys suoraan Pentagoniin. Seuraavaksi lentäjälle ilmoitettiin; 'Tuli on vapaa'. Lentäjä vastasi sanomalla 'selvä, valmiina', jonka jälkeen hän laukaisi ohjukset.
>
> Sitten tapahtui jotain outoa. Lentäjä huusi falsettiin kohonneella äänellään; 'Tehtävä epäonnistui, ohjukset räjähtivät kohteen vieressä. Se on laittanut päälle jonkinlaisen säteen, ja tekee kaarrosta… Hei, se lähteekin perään!' Tämän jälkeen lentäjä suoritti syöksyliikkeen paetakseen kohdetta.

Hetken päästä tutkaoperaattorit huusivat; 'Kohde on vieläkin hävittäjän kannoilla', jonka jälkeen he alkoivat laskea hävittäjän ja kohteen välistä etäisyyttä. Kuulin kaiuttimesta miten raskaasti lentäjä hengitti. Voin kuvitella miten kovan paineen alle hän oli joutunut. Sitten lentäjä sanoi; 'Se saavuttaa minua'. Lentäjä käytti viimeiset hetkensä kuvaillakseen takaa-ajotilannetta ja kohteen yhä lähenevää sädettä. Viimein yksi tutkaoperaattoreista totesi; 'Kontakti'. Näin ruudusta miten kaksi pistettä muuttui yhdeksi! Tutkaoperaattori jatkoi; 'Hyvä jumala, yksi ja sama kohde... se vaikuttaa pysähtyneen. Katsokaa, tuossa ei ole muuta kuin tuo yksi paikallaan leijuva kohde.' Hetken kuluttua kohde vain katosi tutkaruudulta."

Etsintäoperaatio kesti neljä päivää. Upseerin mukaan tulokset olivat lohduttomia:

"Toimitin heille päivittäiset sääennusteet. Etsintäryhmät eivät löytäneet jälkeäkään hävittäjästä."[12]

Tapahtumia rautaesiripun takaa

Keväällä 1959 Neuvostoliiton ilmapuolustuksen työntekijät tarkkailivat yli vuorokauden ajan Jekaterinburgissa sijainneen ilmantorjuntaohjusyksikön päämajan yläpuolella kierteleviä tunnistamattomia lentäviä kohteita. Torjuntatehtäviin lähetetyt hävittäjät raportoivat, ettei niillä ollut mitään mahdollisuuksia tavoittaa kohteita.[13]

Siirrytään hieman länteen ja Tšekkoslovakiaan. Komentaja Duchon ja Tšekkoslovakian ilmavoimien upseeri Besac ajoivat iltakahdeksan aikaan kohti sotilaslentokenttää tarkoituksenaan valvoa yöllä tehtävää harjoituslentoa. Heidän autonsa kuitenkin sammui noin kymmenen kilometrin päähän lentokentästä. Duchonin mentyä avaamaan konepeltiä, taivaalle ilmestyi erittäin nopeasti liikehtivä "safiirin värinen valorengas". Miehet arvioivat valorenkaan liikkuneen 500–800 metrin korkeudella, kunnes se yhtäkkiä pysähtyi muutaman sekunnin ajaksi, ja katosi sitten näkyvistä. Miesten mukaan kohde liikkui täysin äänettömästi.

Hetken kuluttua auto starttasi ja miehet pääsivät jatkamaan matkaansa. Saavuttuaan lentotukikohtaan he kuulivat, että lukuisat lentäjät ja sotilashenkilöt olivat havainneet "tulipallon" kello 20.05. Silminnäkijöiden mukaan todella nopeasti liikkuva kohde oli lentänyt ensin tukikohdan ylitse, tehnyt sitten 90 asteen käännöksen ja matkannut lopulta takaisin tukikohdan yläpuolelle. Lennonjohdon tutkat olivat jäljittäneet noin kaksi kertaa raskaan pommikoneen kokoista kohdetta noin kilometrin korkeudelta. Lentotukikohta asetettiin hätävalmiuteen ja hävittäjälentäjät komennettiin torjuntatehtäviin. Hävittäjät eivät kuitenkaan startanneet ennen kuin kohde oli poistunut paikalta. Noin minuutin kuluttua katoamisestaan, kohde tuli takaisin jääden tällä kertaa leijumaan noin sadan metrin korkeuteen kiitoradan yläpuolelle. Lopulta kohde kiihdytti äärettömän nopeasti ja katosi.

Lennonjohdon ja ilmatorjunnan henkilöstö oli tarkkaillut kohdetta kiikareilla. Heidän mukaansa kohde oli kiekonmuotoinen esine, jonka halkaisija oli vähintään 150 metriä. Sitä ympäröi hehkuva vanne. Tšekkoslovakialainen *Kridla Vlasti* -lehti uutisoi välikohtauksesta seuraavanlaisesti:

"Niin englanniksi, venäjäksi kuin kansainvälisellä ilmailukoodilla radioteitse tehdyt yhteydenottoyritykset epäonnistuivat. Tapahtumapaikan maaperä ja ilma tutkittiin mahdollisten säteilyarvojen tarkistamiseksi, mutta merkkejä radioaktiivisuudesta ei löytynyt."[14]

Säteilyarvotestit viittaavat mielestäni siihen, että maan viranomaiset olivat tietoisia kaksi kuukautta aikaisemman Redmondin välikohtauksen yhteydessä suoritetuista tutkimuksista. Olivathan uutiset Redmondin tapahtumista levinneet Neuvostoliittoon saakka, ja miksi muuten viranomaiset tutkisivat juuri "mahdollisia radioaktiivisuusarvoja"?

Uforaportteja arkistoitiin joka puolella maailmaa ja eri valtioiden hallitukset pyrkivät ymmärrettävistä syistä rauhoittelemaan kansalaisiaan kiistämällä ufoilmiön todellisuuspohjan. Tieto oli kuitenkin tuskaa niille, jotka joutuivat työskentelemään tuossa todellisuudessa.

Viitteet

1. *Michigan MUFON Newsletter.*
2. Coral E. Lorenzen, "The Great Flying Saucer Hoax", William-Frederick, New York, 1962, s. 146–147.
3. Edellä mainittu teos, s. 147–148.

4. Tohtori Olavo T. Fontes, *The APRO Bulletin*, syyskuu 1957, Aerial Phenomena Research Organization, Alamogordo, Uusi Meksiko. Jules Lemaitre, "A Strange Story from Brazil", *Flying Saucer Review*, vol. 6, numero 1/1960, s. 9–11.
5. *O Globo* -sanomalehti, Rio de Janeiro, 28.2.1958.
6. Tohtori Olavo Fontesin kirje Coral Lorenzenille, 27.2.1958.
7. Gerald Scott, "Close Encounter: Area Autoworker is 'Mr UFO'", *Motor City News*, Detroit, 17.8.1998, s. 1B.
8. *Michigan MUFON Newsletter.*
9. Scottin edellä mainittu artikkeli.
10. 26.11.1992 ja 27.9.1998 päivätyt kirjeet.
11. *Michigan MUFON Newsletter.*
12. Bruce Maccabee, "Hiding the Hardware", *International UFO Reporter*, vol. 16, numero 4/1991, s. 8–9.
13. "UFOs over Russia", *Flying Saucers*, numero 47, Palmer Publications, Amherst, Wisconsin, huhtikuu 1966, s. 6–10.
14. *Flying Saucer Review*, vol. 6, numero 4/1960, s. 31–32. Alkuperäinen artikkeli löytyy *Kridla Vlasti* -lehdestä numero 26, 22.12.1959.

Kolmas osa

1960–2006

17. Sähkökatkos

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelussa (CIA) työskennelleet ufotutkimusjärjestö NICAP:in jäsenet, eversti Joseph J. Bryan ja vara-amiraali Roscoe Hillenkoetter, ottivat kantaa ufoilmiön puolesta 1960-luvun alkupuolella. Seuraavassa ote CIA:n psykologisen sodankäyntiyksikön perustajan ja sen ensimmäiseksi johtajaksi valitun eversti Bryanin kirjeestä Donald Keyhoelle:

> "Tiedän, että sadat sotilas- ja siviililentäjät, lentokenttien työntekijät, tähtitieteilijät, ohjusten laukaisujen valvojat ja monet muut pätevänä pidettävät havainnoijat ovat raportoineet nähneensä tunnistamattomia lentäviä kohteita. Teknisen todisteaineiston mukaan tunnistamattomat lentävät kohteet, eli ufot, ovat ylivertaisia niin nopeudeltaan kuin ohjattavuudeltaan mihinkään tunnettuun lentolaitteeseemme verrattuna. Olenkin tullut siihen johtopäätökseen, että ufot ovat joko miehitettyjä tai kauko-ohjattuja (tai mahdollisesti molempia) planeettainvälisiä laitteita, jotka tarkkailevat maapalloa.
>
> Mielestäni viranomaisten ufoihin liittyvien tietojen salassapitotoimenpiteet voivat osoittautua vaaralliseksi, sillä tunnistamattoman kohteen virheellinen identifiointi neuvostoliittoperäiseksi voisi saada aikaan täysimittaisen sodan..."[1]

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entisen johtajan, vara-amiraali Roscoe Hillenkoetterin 22.8.1960 päivätty kirje Keyhoelle oli suorasanaisempi (katso myös kuvaliite luvun lopusta):

> "On aika tuoda totuus selvitettäväksi kongressin kuulemistilaisuuteen. Korkea-arvoiset ilmavoimien upseerit ovat kulissien takana todella huolissaan ufoista. Viranomaisten salailu ja naurettavuustekijät saavat ihmiset uskomaan, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat silkkaa pötyä. Esimerkiksi Yhdysvaltain ilmavoimien säännöt kieltävät ilmavoimien henkilöstöä puhumasta ufoihin liittyvistä tiedoistaan. Kehottaisinkin kongressia tarttumaan salailuun liittyviin turvallisuusnäkökohtiin, sillä ilmiön synnyttämät vaarat ovat estettävissä vain tiedon entistä vapaammalla välittämisellä. Eritoten kaksi kansallista turvallisuuttamme uhkaavista vaaratekijöistä ovat muodostuneet entistä todennäköisemmiksi: 1. Riski siitä, että tunnistamattomat kohteet tulkitaan erheellisesti Neuvostoliiton yllätyshyökkäykseksi. 2. Jonakin kriittisenä hetkenä Neuvostoliiton hallitus saattaa ilmoittaa valheellisesti propagandistisessa mielessä, että Yhdysvaltain sotavoimat ovat puolustuskyvyttömiä uuden salaisen neuvostoaseen edessä."[2]

Eversti Bryanin ja vara-amiraali Hillenkoetterin kirjeet lähetettiin myös Yhdysvaltain kongressille.

Yhdysvaltain ilmavoimien lentäjien ufohavainnot

Sotilaslentäjät eivät yleensä tuo ufohavaintojaan julki, vaikka heidän salassapitovelvollisuutensa antaisivatkin siihen mahdollisuuden. Poikkeuksia kuitenkin löytyy.

Yhdysvaltain ilmavoimien esikunnan varakomentajan kenraali Curtis LeMayn vuosina 1959–60 johtamaan sotilasharjoitukseen osallistunut Scorpion F-89J -hävittäjä oli suorittanut onnistuneen torjuntatehtävän maalikohteeseen ja oli laskeutumassa Teksasissa sijaitsevaan ilmavoimien James Connallyn lentotukikohtaan, kun koneen lentäjä havaitsi tunnistamattoman kohteen kaupungin yläpuolella:

> "Näkyvyys kristallinkirkkaalla yötaivaalla oli erittäin hyvä. Huomasin valon koneen oikealla puolella lentäessämme Wacon luoteispuolella 6700 metrin korkeudessa. Huomautin havainnostani Joelle ja kaarsin koneen valoa kohti. Se ei liikahtanutkaan, joten lisäsin lentonopeuttamme. Noin 19 kilometrin etäisyydellä valosta Joe kertoi saaneensa valon kohteeksi tutkansa näytölle. Hetkeä myöhemmin saimme lukittua kohteen hyökkäystutkaan ja määriteltyä lentoratamme ohjusten laukaisua varten.
>
> Hävittäjämme ei tietenkään kantanut ohjuksia – olihan kyseessä harjoitustilanne. Hyökkäystutka toimi kuitenkin kuin oikeassa taistelutilanteessa, joten annoimme sen ohjata meidät laukaisuetäisyydelle. Lähestyessämme kohdetta havaitsin, että siinä oli neljä erittäin kirkasta sinivalkoista valopistettä. Laukaisuhetkeen oli tässä vaiheessa kymmenen sekuntia. Huomasin, että saavutimme kohdetta todellisella lentonopeudellamme – kohteen täytyi siis leijua paikallaan.

Yritin määritellä kohteen kokoa vertaamalla sitä hävittäjämme siipiväliin. Arvioin, että se oli halkaisijaltaan 7,5–9 metriä. Päättelimme Joen kanssa, että kohteen maksimikorkeus oli noin 2,5 metriä. Seuraavaksi hyökkäystutka ilmoitti, että laukaisuhetkeen oli vain viisi sekuntia. En tiennyt mitä helkkaria meidän pitäisi oikein tehdä. En ollut nähnyt ufoa koskaan aikaisemmin.

Juuri kun ajattelin tehdä riskialttiin kaarrosliikkeen, kohde katosi tutkamme näytöltä. Katsoin ulos ja havaitsin, että kohde kohosi hirvittävällä nopeudella kohtisuoraan ylös. Kohta lensimme juuri siihen kohtaan missä kohde oli hetkeä aikaisemmin leijunut. Katsoimme ylös ja näimme kohteen kirkkaasti hohtavan sinivalkoisen pohjan. Saimme hämmästyksemme todeta myös sen, ettei kohteesta lähtenyt minkäänlaista jättövanaa.

Tarkkailimme alati silmissämme loittonevaa kohdetta, kunnes se hävisi valopisteeksi tähtien joukkoon. Tulimme Joen kanssa siihen tulokseen, että kohde oli kadonnut lopullisesti näkyvistämme noin 27 kilometrissä. Täytyy myöntää, että välikohtaus sai meidät pahanpäiväisesti pois tolaltamme. Vannoimme toisillemme, ettemme kertoisi tapahtuneesta kellekään. Ajattelimme, että muut pitäisivät meitä hulluina… Hehän saattaisivat jopa perua lentolupamme…"[3]

Seuraavaa kertomusta ei ole julkaistu ennen tätä. Yhdysvaltain ilmavoimien Kaliforniassa sijaitsevan Travisin lentotukikohdan 82. torjuntahävittäjälentueessa palvelleet kapteeni Robert Filler ja hänen siipikoneensa pilotti luutnantti Phil Lee komennettiin torjuntatehtäviin kesällä 1961:

"Hälytysvalmiuteen määrätyt hävittäjät saivat lähtökäskyn. Tajusin, ettei kyseessä ole mikään tavallinen torjuntatehtävä kuultuani tutkien havainneen tunnistamattoman kohteen noin 15 kilometrin korkeudessa – emme olleet koskaan joutuneet torjuntatehtäviin niin korkealle. Lennonjohto ilmoitti meille, että joutuisimme mahdollisesti tukikohdan tutkien ja ilmantorjuntajärjestelmien kantaman ulkopuolelle, sillä heidän mukaansa kohde leijui Sacramenton laakson lähellä sijaitsevan vuoriston yläpuolella.

Saavuttuamme paikalle sain lukittua kohteen tutkanäytölleni. Nopeusarviomittarin lukemat viittasivat siihen, että kohde todellakin vain leijui paikallaan. Kytkimme päälle autopilotin, jonka tehtävänä oli ohjata meitä suoraan kohti tutkalla näkyvää kohdetta. Rupesin ajastamaan autopilottia, kun tapahtui jotain ihmeellistä. Tutkan mukaan kohde oli yhtäkkiä liikkunut 32 kilometriä vain kahdessa sekunnissa – sehän tarkoittaisi sitä, että kohde olisi lentänyt keskinopeudella 57 600 kilometriä tunnissa!

Laskeuduttuamme tukikohtaan soitin lennonjohdon tutkaoperaattoreille. He sanoivat, että tilanne vaikutti heidän mielestään hyvin epämääräiseltä. Tutkaoperaattorien mukaan kohde oli laskeutunut avaruudesta noin 15 kilometrin korkeuteen. Kun kohde oli leijunut samassa paikassa puolen tunnin ajan, päätettiin lähettää torjuntahävittäjät tunnistamaan kohdetta. Kysyimme lentueemme komentajalta pitäisikö meidän kirjoittaa välikohtauksesta kirjallista raporttia. Hän vastasi kieltävästi. Emme kuulleet tapauksesta puhuttavan tämän jälkeen. Ehdotin siipikoneeni lentäjälle, että antaisimme asian vain olla. Vaikka meitä ei suoranaisesti kielletty puhumasta kokemuksestamme, oletin että välikohtaukseen liittyi huippusalaiseksi luokiteltavaa tietoa."[4]

Sähköä ilmassa

Tiedetoimittaja Alberto Fenoglion mukaan kesällä 1961 ilmestyi suuri kiekonmuotoinen kohde 150 kilometriä Moskovasta koilliseen sijaitsevan Rybinskin sotilasalueen yläpuolelle, jonne Neuvostoliiton armeija oli pääkaupungin ilmapuolustusjärjestelmää vahvistaakseen sijoittanut maasta ilmaan laukaistavia ohjuksia. Noin 20 kilometrin korkeudessa havaittu kohde ei ollut liikkeellä yksin, vaan sen ympärillä kierteli lukuisia pienempiä kohteita. Fenoglio raportoi tapauksesta seuraavasti:

"Välikohtauksesta hermostunut ohjuspatterin komentaja panikoi ja antoi alaisilleen käskyn – ilman valtuuksia – kiekon alas ampumiseksi. Yhteislaukauksella lähetetyt ohjukset räjähtivät noin parin kilometrin päässä kohteestaan maalaten taivaalle loistavan värispektaakkelin. Myös toinen yhteislaukaisu epäonnistui. Kolmatta hyökkäystä ei koskaan ehditty tekemään, sillä kohteen ympärillä lennelleet 'lautaset' lähestyivät tukikohtaa aiheuttaen laajan sähkökatkoksen. Tukikohdan sähköjärjestelmä alkoi toimimaan vasta, kun 'lautaset' olivat palanneet takaisin suurikokoisen kohteen luo."[5]

Ufojen tiedetään aiheuttaneen lukuisia laajamittaisia sähkökatkoksia. Esimerkiksi Yhdysvaltain Nevadan osavaltiossa sijainneen ilmavoimien Steadin lentotukikohdan komentaja myönsi 18.4.1962, että isokokoinen tunnistamaton kohde oli laskeutunut Eurekan sähkölaitoksen lähettyville lamauttaen laitoksen toiminnan liki tunnin ajaksi. Tilanteesta kerrottiin tiedotusvälineille vasta sähkölaitoksen toimintakyvyn palattua. Samaisessa Nevadan osavaltiossa sijaitsevan

ilmavoimien Nellisin lentotukikohdan tutkat olivat jäljittäneet kohdetta aina New Yorkin Oneidaan saakka. Ilmavoimat myönsi myös sen, että Phoenixin ilmapuolustuksen torjuntahävittäjät olivat jahdanneet kohdetta. Länsi-Nevadassa sijaitsevan Renon asukkaiden mukaan kohde oli valaissut kaupungin kadut kiihdyttäessään "räjähtävällä" nopeudella. Viimeiset havainnot kohteesta tulivat Kaliforniasta saakka, jonka jälkeen edes ilmavoimien tutkat eivät kyenneet paikantamaan kohdetta.[6]

X-15 -rakettilentokoneen lentäjien ufohavainnot

Yhdysvaltain ilmailu- ja avaruushallinto Nasan lentäjänä työskennellyt Joseph A. Walker kertoi Seattlessa 11.5.1962 pitämällään luennolla, että yhdeksi hänen tehtäväkseen X-15 -rakettilentokoneen pilottina oli määritelty tunnistamattomien kohteiden havainnointi. Walker väitti myös ottaneensa valokuvia tunnistamattomista lentävistä kiekoista vain kaksi viikkoa ennen Seattlen luentoa suorittamallaan lennolla.[7] Leonard Stringfield sai tapauksesta yksityiskohtaisempaa tietoa eräältä Nasan insinööriltä, joka oli työskennellyt X-15 -ohjelman parissa ilmavoimien Edwardsin lentotukikohdassa.

Walkerin 30.4. tekemää lentoa ei voida pitää minään rutiinisuorituksena, saavuttihan hän rakettilentokoneellaan yli 80 kilometrin lentokorkeuden. Insinöörin mukaan 61 kilometrin korkeudessa lentänyt Walker oli ottanut yhteyttä Nasan lentotutkimuskeskus FRC:n lennonjohtoon ilmoittaen, että kaksi ufoa oli juuri "sujahtanut" hänen ohitseen. Insinööri kertoi nähneensä rakettilentokoneen perärungon kameratallenteet, jotka vahvistivat Walkerin tarinan. Filmillä näkyi selkeästi miten kaksi hopeisen väristä kiekonmuotoista kohdetta ilmestyi 5472 kilometrin tuntinopeudella matkanneen rakettilentokoneen taakse, lentäen insinöörin arvion mukaan vain 30–60 metrin etäisyydellä koneen yläpuolelta.[8]

Stringfield sai kuulla lähteeltään myös toisesta X-15 -rakettilentokoneen ja ufon kohtaamisesta. 17.7.1962 testilentoa 95 kilometrin korkeudessa suorittanut Yhdysvaltain ilmavoimien majuri Robert White oli raportoinut FRC:n lennonjohdolle radioteitse "useista"

tunnistamattomista lentävistä kohteista, jotka vaikuttivat seuraavan häntä. Stringfieldin lähteen lisäksi myös lennonjohdon parikymmentä muuta työntekijää kuulivat Whiten ja lennonvalvojien välisen keskustelun.[9] Seuraavassa lainaus *Time*-lehden uutisartikkelista vuodelta 1962:

"Majuri White: Ne ovat tuolla… Ne todellakin ovat olemassa." [10]

Yhdysvaltain ilmavoimien työntekijät kertovat – tapasin muukalaisen

Toisessa maailmansodassa Yhdysvaltain ilmavoimissa, ja myöhemmin ilmavoimien reservijoukoissa palvellut televisio- ja radioteknikko Sidney Padrick kohtasi Manresa Beachissa sijainneen kotinsa lähettyvillä tunnistamattoman lentoaluksen 30.1.1965. Yksityislentäjän lupakirjan suorittanut Padrick säikähti näkemäänsä niin paljon, että säntäsi sitä karkuun. Paetessaan hän kuuli aluksesta kantautuvan äänen: "Älä ole peloissasi. Emme ole vihamielisiä." Padrick jatkoi juoksua, kunnes ääni sai hänet pysähtymään: "Emme tee sinulle mitään pahaa. Haluaisitko tulla alukseemme?" Padrick keräsi rohkeutensa ja lähestyi alusta varovaisesti. Aluksen kylkeen avautui ovi ja Padrick astui huoneen kaltaiseen tilaan:

> "Astuttuani huoneeseen tapasin miehen, joka esitteli itsensä 'Xenoksi'. Seuraavaksi hän esitteli minut kahdeksalle kanssamatkustajalleen – seitsemälle 'miehelle' ja yhdelle erittäin kauniille 'naiselle'. Nämä 20–25 -vuotiailta vaikuttavat nuoret näyttivät hyvin energisiltä ja älykkäiltä. He erosivat ulkonäöltään meistä oikeastaan vain siinä, että heidän kasvonpiirteensä olivat paljon terävämpiä kuin meidän. Heidän ihonsa oli itämaistyyppinen. Heidän silmänsä olivat huomattavan tummat, vaikka muuten ne olivat kuin mikä silmäpari tahansa.
>
> Miehillä oli kastanjanruskeat hiukset. Näytti kuin niitä ei olisi koskaan leikattu, sillä heidän kampauksensa vaikuttivat niin luonnollisilta. Nainen oli sullonut pitkän tukkansa vaatetuksensa sisään. Heidän sormensa olivat aavistuksen omiani pidemmät. Kynnet olivat kuin manikyyrin hoitamat.
>
> He olivat pukeutuneet kaksiosaisiin, valkosinisiin asuihin. En havainnut niissä vetoketjuja tai napinpaikkoja, joten arvelin, että he vain pujottautuvat niihin. Heidän saappaansa näyttivät jatkuvan ihoa myöten aina

vyötäröön saakka. Muistan miten niiden korot kopisivat vasten aluksen lattiaa... Asujen hihansuut ja kaulukset olivat erittäin leveät. Lisäksi kauluksessa oli jokin kaunis kuva.

Xeno kertoi minulle, etteivät muut osanneet englantia. Hän taas puhui niin täydellistä englantia kuin olla ja voi. Hän piti noin puolen minuutin tauon ennen kuin vastasi kysymyksiini. Minusta tuntui kuin Xeno olisi kommunikoinut telepaattisesti muiden kanssa tuona aikana. Esittelyn jälkeen miehistön jäsenet palasivat huoneisiinsa ja kierrellessämme aluksessa he tuskin kiinnittivät minuun enää mitään huomiota.

Joidenkin huoneiden seinillä oli 15–20 laitteistoa, joissakin taas vain muutama. En ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Yrittäessäni mennä lähemmäksi laitteita tarkastaakseni niitä, Xeno nosti kätensä varoitukseksi. Joissain laitteissa oli eriskummallisia merkkejä; vähän niin kuin nauha, jossa oli pisteitä ja viivoja. Näin huoneissa myös jonkinlaisia mittareita, joista en kuitenkaan osaa sanoa sen enempää. Xenon mukaan mittarit menevät päälle käynnistettäessä."

Seuraavaksi Sidney Padrick ohjattiin suorakulmionmuotoisen kohteen luokse, josta hän saisi nähdä heidän "navigaatioaluksensa":

"Alus oli ainakin 1600 kilometrin päässä. Xeno kertoi, että he pystyivät siirtämään energiaa alusten välillä. Sain tietää myös sen, että heidän lentonopeutensa oli verrannollinen ainoastaan siihen miten nopeasti he pystyivät siirtämään energiaa voimanlähteestään. He eivät käsittäneet aikaa tai etäisyyttä kuten me – he käyttivät mittayksikkönään valoa."

Jonkin ajan kuluttua Padrickille ilmoitettiin, että he olivat laskeutuneet. Myöhemmistä tutkimuksista kävi ilmi, että laskeutumisalue sijaitsi lähellä Leggettin kaupunkia, noin 280 kilometriä Watsonvillestä luoteeseen:

"Laskeuduttuamme rinnealueelle Xeno kehotti minua käymään ulkona, jotta ymmärtäisin, ettei tämä ole unta. Menin ulos ja aloin kävelemään aluksen ympärillä.

Kosketin aluksen runkoa. Se tuntui kovalta, mutta ei metalliselta. En ollut törmännyt vastaavaan materiaaliin aikaisemmin. Jos minun pitäisi verrata sitä johonkin, sanoisin sen muistuttaneen kaukaisesti pleksilasia. Lopuksi menin polvilleni vilkaistakseni aluksen laskeutumistelineitä. Yritin samalla etsiä vihjeitä aluksen alkuperästä, mutta en löytänyt aluksen pohjastakaan minkäänlaisia valmistemerkkejä. Viivyin aluksen ulkopuolella noin kolme minuuttia.

Kysyttyäni asiaa suoraan Xenolta, hän vastasi, että he olivat kotoisin planeetalta, joka sijaitsee erään ihmiskunnalle tutun planeetan takana. Hänen mukaansa ihmiskunta ei kuitenkaan tiedä missä heidän planeettansa sijaitsee. Mielestäni hän ei tarkoittanut sitä, ettemmekö me voisi havainnoida heidän planeettaansa – me emme vain tee sitä. Minulle jäi semmoinen tuntu, että heidän kotiplaneettansa sijaitsee aurinkokunnassamme.

Xeno kertoi minulle yhteiskunnastaan ja kulttuuristaan. Meille tutut käsitteet, kuten sairaus, rikos tai rangaistus eivät kosketa heidän elämäänsä. Heillä ei ole kouluja siinä mielessä miten me ymmärrämme ne, sillä heidän nuorimmaisensa opetetaan ammattiin jo varhaisella iällä. Heidän planeetallaan syntyvyyttä hallitaan tiukasti, johtuen heidän pitkäikäisyydestään. Heidän yhteiskuntansa toimii ilman rahaa ja sen jäsenet kokevat olevansa yksi ja sama olio.

Sain tietää heidän tulleen maapallolle 'vain tarkkailumielessä'. Tulkitsin asian kuitenkin niin, että minun piti 'tarkkailla' heitä, eikä heidän minua, sillä Xeno ei tiedustellut minulta mitään koko aikana, vaan jätti kyselemisen minulle. Itse asiassa Xeno kertoi tulevansa maapallolle joskus myöhemmin. Luulen, että he ovat kiinnostuneita meistä.

Xeno vei minut 'keskusteluhuoneeksi' kutsumaansa tilaan, jossa kohtasin ensimmäistä kertaa elämässäni jonkin korkeamman voiman läsnäolon. On selvää, että he ovat tieteellisteknisesti meitä paljon kehittyneempiä, mutta heidän suhteensa tähän korkeampaan voimaan merkitsee heille paljon enemmän kuin heidän tieteensä. Uskaltaisin väittää, että heille tiede ja uskonto ovat yksi ja sama."

Vierailu päättyi kahden tunnin kuluttua ja Sidney Padrick vietiin takaisin Manresa Beachiin. Padrick ilmoitti tapahtuneesta ilmavoimille. Hamiltonin lentotukikohdasta paikalle lähetetty majuri Damon B. Reederin johtama ryhmä kuulusteli Padrickia kolmen tunnin ajan. Tutkijat kertoivat Padrickille, että maapallolla vierailee niin rauhanomaisia kuin vihamielisiäkin avaruusaluksia. Tutkijoiden mukaan Padrick oli ollut "onnekas", sillä kahdessa aiemmassa tapauksessa vierailijat olivat käyttäytyneet vihamielisesti. Tutkijat olivat maininneet Mantellin tapauksen nimeltä.

"Ilmavoimien edustajat pyysivät minua olemaan hiljaa parista asiasta, mutta haluan kertoa kaiken. He eivät halunneet minun puhuvan julkisesti siitä, ettei vierailijoiden yhteiskunnassa tunnettu rahan käsitettä. He halusivat minun pysyvän hiljaa aluksen voimanlähteestä ja heidän tavastaan kommunikoida. He sanoivat lisäksi, että esittelijänä toimineen vierailijan nimi olisi paras vain unohtaa, sillä heidän mukaansa se ei tarkoittanut mitään. Myöhemmin otin selvää mitä Xeno tarkoittaa; se on kreikaksi 'vierailija' tai 'muukalainen'." [11,12,13]

Hamiltonin lentotukikohdan operatiivisena upseerina työskennellyt majuri Reeder allekirjoitti tapauksesta laaditun virallisen raportin, joka lähetettiin myös Wright-Pattersonin lentotukikohtaan. Raportin seuraavassa otteessa läpikäydään Padrickin ja Xenon keskustelua:

> "1. Kysymys; Kuinka vältätte tutkalaitteemme? Vastaus; Aluksemme runko absorboi energiaa itseensä. Mikään haitallinen materia ei läpäise sitä.
>
> 2. Kysymys; Oletko sinä ihminen? Vastaus; Kyllä, mutta eri lajia.
>
> 13. Kysymys; Miksi valitsitte juuri minut? Vastaus; Emme valinneet sinua. Sinä valitsit meidät. Olet ensimmäinen ihminen aluksessamme. Olemme kutsuneet kyytiimme muitakin ihmisiä, mutta he ovat peloissaan vain paenneet meitä.
>
> 14. Kysymys; Jos olisin ollut tieteentekijä, olisinko oppinut teiltä enemmän? Vastaus; Et."[14]

Yhdysvaltain ilmavoimien Hamiltonin lentotukikohdan ilmakehä- ja avaruuskoulutusosaston johtaja L. D. "Pat" Cody kertoi tohtori James McDonaldille kiinnostuneensa Sidney Padrickin tapauksesta. Cody oli jopa pyytänyt majuri Reederiä kertomaan tapauksesta avaruuskoulutusosaston henkilökunnalle. Seuraavassa ote Codyn kirjeestä McDonaldille vuodelta 1967:

> "Majuri oli kuulustellut useita paikallisia, joiden mukaan Sidney Padrick tunnettiin rehellisenä ja sanansa mittaisena miehenä. Välikohtauksen sattuessa Padrick oli ollut ilmavoimien reservissä jo 20 vuotta. Hän oli suorittanut myös yksityislentäjän lupakirjan ja hänellä oli takanaan yli 600 lentotuntia."

McDonald ei ollut yhtä innostunut tapauksesta kuin Cody:

> "Skeptinen suhtautumiseni tapaukseen johtuu siitä, että Sidney Padrick mainitsi kertomuksessaan 'korkeamman voiman läsnäolon'. Toisaalta saatan olla hieman ylikriittinen, mutta se johtuu vain siitä, että olen haastatellut useita näitä niin sanottuja 'kontaktihenkilöitä'. Haastattelin Sidney Padrickia ja täytyy sanoa, että hän vaikutti vilpittömältä ihmiseltä. Tulin siihen lopputulokseen, että Padrick oli joko ollut kuvailemansa aluksen sisällä tai sitten hän oli nähnyt hyvin eriskummallisen unen, jota hän nyt jälkeenpäin luuli todeksi."[15]

Vuonna 1965 Yhdysvaltain ilmavoimien Bentonin lentokenttä oli vielä osa Yhdysvaltain puolustuksen tutka-aluejärjestelmää. Saman vuoden maaliskuussa ollessaan korjaamassa 648. tutkajoukkueen aseman koillispuolelle sijoitettua antennia, kaksi Yhdysvaltain il-

mavoimien Bentonin lentokentällä työskennellyttä tutkateknikkoa havaitsi lautasen muotoisen kohteen. Toinen teknikoista oli yliluutnantti Walterin veli:

> "He lähestyivät alusta, kunnes yhtäkkiä se ampuikin heitä valosäteellä. Myöhemmissä tutkimuksissa kävi ilmi, että kumpikaan heistä ei muistanut mitä tuon jälkeen tapahtui... Aseman sotilaspoliisit saivat käskyn teknikkojen etsimiseksi, sillä he eivät olleet ilmoittautuneet komentopaikalle ajoissa. Sotilaspoliisit löysivät teknikkojen työkalut sen antennin luota, jota he olivat olleet korjaamassa. Koska miehistä ei näkynyt jälkeäkään, he ilmoittivat katoamistapauksesta Pennsylvanian poliisille, joka aloitti laajamittaiset etsinnät.
>
> Eräs sotamies löysi maantieltä 16 tuntia myöhemmin kaksi hortoilevaa mieshenkilöä noin 20 kilometrin etäisyydeltä katoamispaikasta. Miehet vaikuttivat pökertyneiltä, joten heidät vietiin Williamsportin sairaalaan. Heidän verestään ei löydetty päihde- tai huumausaineita. Lääkärin mukaan miehet kärsivät vakavasta nestehukasta ja sen aiheuttamasta sekavuustilasta. Diagnoosin jälkeen teknikot siirrettiin ilmavoimien Stewartin lentotukikohdan sotilassairaalaan New Yorkiin, jossa heidän todettiin altistuneen alfasäteilylle ja molempien niskasta löydettiin epätavallisia jälkiä.
>
> Ilmavoimien erityistutkimusviraston agentit saapuivat myöhemmin kuulustelemaan teknikkoja. Heidän tarinansa katkesi kuitenkin lautasen ampumaan valosäteeseen. He eivät yksinkertaisesti muistaneet sen pidemmälle. Heitä hoidettiin sairaalassa parin viikon ajan, jonka jälkeen teknikot passitettiin takaisin yksikköön. Veljeni tutkittiin uudelleen vuonna 1966 Shepardin lentotukikohdan psykiatrissa laitoksessa. Outoa oli se, että tutkimuksen suorittanut psykiatri kysyi veljeltäni suoraan kuvitteliko hän, että avaruusoliot olivat siepanneet hänet! Hän ei kuitenkaan suostunut puhumaan kokemuksestaan. Ei silloin, eikä sen jälkeenkään."[16]

Japani ja Indonesia

Ryhmä yhdysvaltalaisia maavoimien ja ilmavoimien upseereita oli 15.2.1965 matkalla Japaniin Flying Tiger Line -lentoyhtiön kyydittämänä, kun koneen tutka havaitsi kolme erittäin nopeasti liikkuvaa kohdetta. Seuraavaksi lentokoneen vasemmalle puolelle ilmestyi punainen valo, ja kohta isokokoiset, ovaalinmuotoiset kohteet lähestyivät konetta kolmiomuodostelmassa. Kapteenin ilmoitettua matkustajille suunnanmuutoksesta, ufot kaarsivat koneen toiselle

puolelle hidastaen samalla lentonopeuttaan. Majuri Keyhoe raportoi tapauksesta:

> "Kohteet vaikuttivat kapteenista jättiläismäisiltä, vaikka tutkan mukaan ne olivat kilometrien päässä. Kohteiden tultua lähemmäs kapteeni haetutti ohjaamoon erään ilmavoimien upseerin. Kapteeni kysyi upseereilta, voisivatko he saada avukseen hävittäjiä läheiseltä Okinawan saarelta. Upseeri varoitti kapteenia ottamasta yhteyttä kehenkään, sillä vaikka he saisivat avukseen hävittäjälentueen, niistä ei todennäköisesti olisi mitään apua. Pahimmassa tapauksessa he saattaisivat joutua hyökkäyksen kohteeksi.
>
> Jättiläismäiset avaruusalukset matkasivat lentokoneen vierellä vielä useita minuutteja, jonka jälkeen ne nostivat lentokorkeuttaan ja kiihdyttivät kauas horisonttiin yli 2200 kilometrin tuntinopeudella. Koneen laskeuduttua ilmavoimien upseeri lähetti tapauksesta koodatun raportin Pentagoniin. Upseeri arvio alusten halkaisijaksi ainakin 600 metriä."[17]

Kolme japanilaista työmiestä kertoi nähneensä 18.3.1965 epätavallisen kohteen Yuki Townin yläpuolella noin kello 19. Kuusi minuuttia myöhemmin Osakasta Hiroshimaan matkanneen TOA Airlines -lentoyhtiön Convair 240 -matkustajalentokoneen kapteeni Yoshiharu Inaba raportoi havainneensa "mysteerisen, ellipsinmuotoisen ja kirkkaasti valaistun kohteen" Himejin kaupungin yläpuolella:

> "Kohde seurasi konettamme jonkin aikaa, kunnes se pysähtyi paikoilleen noin kolmeksi minuutiksi. Tämän jälkeen se siirtyi koneen vasemmalle puolelle ja matkasi vierellämme noin 90 kilometriä. Sitten se katosi näkyvistäni."

Kohteen kadottua kapteeni Inaba teki 60 asteen käännöksen, jonka jälkeen kohde ilmestyi taas koneen vasemmalle puolelle. Yrittäessään ottaa radioteitse yhteyttä Matsuyaman lennonjohtoon, matkustajakoneen perämies Tetsu Majima kuuli Piper Apache -lentokoneen pilotin, Joji Negishin, selittävän miten outo kirkkaasti valaistu kohde jahtasi häntä Matsuyaman kaupungin pohjoisosan yläpuolella. Inaban mukaan koneen ADF-suunnannäyttäjä oli lakannut toimimasta kohteen ilmestyttyä koneen vierelle.

New York Timesin Tokion toimisto välitti viestin TOA Airlines -lentoyhtiölle, jonka mukaan Yhdysvaltain puolustusministeriön, Yhdysvaltain kansallisen ilmailuhallinnon ja Palomarin observatorion työntekijöistä koottu ryhmä oli lähetetty Japaniin tehtävänään haastatella kapteeni Inabaa ja Negishiä. Seuraavassa ote japanilaisista sanomalehdistä:

> "Amerikkalaisten oletetaan olevan kiinnostuneita tapauksesta, sillä lentävien lautasten uskotaan liittyvän epämääräisiin lentokoneonnettomuuksiin." [18,19,20]

Indonesian ilmavoimien päällikkö, kenraali Roesmin Nurjadin kirjoitti vuonna 1967 seuraavanlaisesti:

> "Indonesian ilmatilassa havaitut ufot ovat identtisiä muualla maailmassa havaittuihin ufoihin verrattuna. Ne aiheuttavat silloin tällöin ongelmatilanteita kansalliselle ilmapuolustuksellemme. Muistan tapauksen, jolloin meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin tulittaa niitä."[21]

Indonesian parlamentin entisen jäsenen ja tasavallan kansallisen ilmakehä- ja avaruusneuvoston sihteerin, kenraalimajuri J. Salutunin mukaan Indonesian ufoaktiivisimmat kaudet ajoittuivat vuosien 1953–54 ja 1964–65 välille. Kenraali Roesmin Nurjadin:

> "Salutunin mukaan Indonesian spektaakkelimaisin ufovälikohtaus sattui samaan aikaan kun maamme oli sodassa Malesiaa vastaan. Useat ufot läpäisivät Jaavan alueen ilmapuolustuksen kahden viikon ajan erittäin laadukkaasta ilmatorjuntatykistöstämme huolimatta.
>
> Olen henkilökohtaisesti vakuuttunut siitä, että meidän pitäisi ottaa ufoilmiö paljon vakavammin. Ufotutkimus voisi johtaa uusiin innovaatioihin voimanlähteiden ja avaruusteknologian saralla. Ufotutkimus on tarpeellista myös maailman turvallisuuden näkökulmasta. Ihmiskunnan on syytä valmistautua avaruusmatkailun aikakauteen niin hyvin kuin mahdollista, riippumatta siitä haluammeko lähteä löytöretkille vai tulla löydetyiksi."[22]

Voimannäyte

Fyysikko James McDonald kertoi kongressin kuulemistilaisuudessa heinäkuussa 1968, että tunnistamattomat lentävät kohteet saattoivat aiheuttaa Yhdysvaltain koillisosan laajan sähkökatkoksen 9.11.1965:

> "Ihmiset eri puolilta Uutta Englantia (USA:n koilliskärki) kertoivat nähneensä ufoja juuri sähkökatkoksen aikaan. Mielestäni on erikoista, ettei Ontarion voimalaitoksen vikaa saatu koskaan selvitettyä. Vaikka meillä ei ole näyttöä siitä, että ufo tai ufot olisivat olleet syypäitä sähkökatkokseen, kyseessä on silti aikamoinen sattumien sarja."[23]

New Yorkissa sähkökatkoksen aikaan vieraillut näyttelijä Stuart Whitman oli herännyt aamuyöllä hotellihuoneensa ulkopuolelta kuuluvaan viheltävään ääneen. Whitman oli mennyt ikkunan ääreen ja havainnut kaksi epätavallista kohdetta. Whitman kertoi tapauksesta toimittaja Vernon Scottille:

> "Toinen kohteista oli oranssin värinen, toinen taas sininen. Kohteet hohtivat jokseenkin epätavallisesti. En erottanut kohteista sen tarkempia muotoja. Sitten se tapahtui. Heidän äänensä kantautui päähäni kuin kovaäänisen välityksellä. Se oli englantia, ymmärsin sitä. En ole varma kuuliko kukaan muu heidän puhettaan. Voi olla, että satuin olemaan oikealla aaltopituudella heidän kanssaan...
>
> He kertoivat haluavansa puhua kanssani, koska sieluni oli puhdas vihasta ja pahantahtoisuudesta. He sanoivat pelkäävänsä meitä, sillä ihmiskunta saattaisi häiritä ajattelemattomilla toimillaan maapallon tai jopa universumin tasapainoa. He kertoivat aiheuttaneensa sähkökatkoksen osoituksena voimastaan. Jos he haluaisivat, he pystyisivät paljon enempäänkin... He olivat järjestäneet sähkökatkoksen varoituksena meille. Halutessaan he pystyisivät pysäyttämään kaikki laitoksemme... kaiken. Lopuksi he pyysivät minua tekemään kaikkeni vihan, pahantahtoisuuden ja ennakkoluuloisuuden kitkemiseksi. Sitten he katosivat. En tuntenut itseäni järkyttyneeksi. Itse asiassa, minulla oli harvinaisen hyvä olo. En tiedä miksi he valitsivat juuri minut keskustelukumppanikseen, mutta vannon käsi Raamatulla, että tämä todella tapahtui."[24]

Kecksburgin maahansyöksy

Noin kuukauden kuluttua Yhdysvaltain koillisosan laajamittaisesta sähkökatkoksesta, tunnistamaton alus syöksyi Pennsylvanian Kecksburgiin 9.12. kello 16.45. Hieman ennen sen maahansyöksyä lukuisat silminnäkijät olivat raportoineet havainneensa taivaalla tulimaisen kohteen, joka vaikutti lentävän kontrolloidusti. Yhdysvaltain armeijan ja osavaltion poliisi saapuivat törmäyspaikalle eristäen alueen, sillä sadat kohteen havainneet ihmiset tungeksivat paikan päälle. Yhdysvaltain ilmavoimien 4602. tiedustelujoukkueen henkilöstöä saapui paikalle hieman myöhemmin. Etsintäoperaatio 30 hehtaarin alueella kesti aamukahteen, jonka jälkeen ilmavoimien edustaja ilmoitti, ettei mitään ollut löytynyt. Silminnäkijähavainnot kuitattiin "meteoriitiksi tai meteoriiteiksi".

Tapauksen päätutkijaksi noussut Stan Gordon haastatteli vuosikymmenten aikana useita tapahtuman todistajia. Bill Bulebush kertoi Gordonille, että kohde oli vaihtanut lentosuuntaansa ennen maahansyöksyä. Toisen silminnäkijän mukaan "tammenterhonmuotoisesta ja ruskeahkosta kohteesta lähti sihisevää ääntä samalla kun sen peräosasta välkkyi vihreitä tulenlieskoja". Palomies James Romansky pääsi haastatelluista kaikkein lähimmäs kohdetta ennen viranomaisten saapumista. Journalisti Leslie Kean kirjoittaa Romanskyn kokemuksista seuraavasti:

> "Hän kertoi nähneensä rotkon maaperään osittain hautautuneen pronssinvärisen ja terhonmuotoisen kohteen. Hän ei havainnut siinä ikkunoita tai ovia. Kohde oli pituudeltaan 3–4 metriä ja halkaisijaltaan 2–4 metriä. Romanskyn mukaan kohteen pinnassa oli jonkinlaisia merkkejä, jotka muistuttivat hänestä hieroglyfejä. Lopulta paikalle saapuneet sotilashenkilöt käskivät Romanskyä ja muita palomiehiä poistumaan alueelta."

Tiedotusvälineiden edustajat ja sadat paikalle kerääntyneet ihmiset seurasivat armeijan ja osavaltion poliisin toimia eristetyn alueen ulkopuolelta. Joidenkin silminnäkijöiden mukaan maahansyöksyalueelle saapui useita rekka-autoja. Paikalla olleet ihmiset kertoivat, että armeijan joukot olivat uhanneet avata tulen, jos he yrittäisivät mennä eristetylle alueelle. Todistajien mukaan kohde oli lopulta kuljetettu alueelta rekka-ajoneuvoyhdistelmän perälavalla. Kean:

> "Jerry Betters kertoi, että sen jälkeen kun hän kavereineen oli nähnyt tammenterhonmuotoisen kohteen armeijan ajoneuvoyhdistelmän perälavalla, häntä oli käsketty poistumaan alueelta aseella uhaten. Myös Betters havaitsi kohteen pinnassa hieroglyfejä muistuttavia merkkejä."

Paikallisradioasema WHJB:n uutispäällikkö John Murphy oli päässyt maahansyöksypaikalle ennen viranomaisia ja ottanut kohteesta useita valokuvia. Tuona samana iltana osavaltion poliisi oli vahvistanut Murphylle tiedon, jonka mukaan rotkoon oli tippunut sininen ja "sykkivä" kohde. Kean:

> "Välikohtauksesta tuli Murphylle päähänpinttymä. Hän teki tapauksesta radiodokumentin, joka sisälsi monen silminnäkijän haastattelun. Sitten hän sai vieraita. Siviilipukuinen viranomaisten edustaja kävi hänen luonaan takavarikoiden kaikki hänen kasettinauhansa. Kukaan ei tiedä mitä valokuville tapahtui."

Viranomaiset vierailivat myös muiden todistajien luona ja useat heistä eivät enää halunneet puhua koko asiasta:

"Tutkijat saivat käsiinsä 1980-luvun puolella kopioita ilmavoimien Blue Book -projektin Kecksburgin tapausta käsittelevistä asiakirjoista. Käsinkirjoitetun asiakirjan mukaan Kecksburgiin oli lähetetty 'kolmen miehen porukka tutkimaan tulipalon aiheuttanutta kohdetta ja kuljettamaan se pois alueelta'. Ilmavoimien asiakirjojen mukaan nämä 662. tutkajoukkueen miehet jatkoivat etsintöjään aamukahteen saakka, mutta joutuivat palaamaan tyhjin käsin takaisin Pennsylvaniaan."

Tunnettu ufoilmiön kriitikko James Oberg pitää Kecksburgissa havaittua kohdetta neuvostoliittolaisten Venera-sarjan Cosmos 96 -luotaimena, joka Yhdysvaltain ilmavoimien avaruuskomentokeskuksen mukaan ilmaantui maan ilmakehään 9.12.1965 kello 03.18. Tämä ei voi kuitenkaan pitää paikkaansa, jos vertaamme sitä kohteen havaintoaikoihin. Keväällä 2005 Yhdysvaltain ilmailu- ja avaruustutkimuslaitos Nasan maapallon kiertoradan kappaleisiin erikoistunut tieteentekijä antoi lopullisen kuoliniskun Obergin teorialle:

"Cosmos 96 -luotaimen osia ei voinut tippua Pennsylvaniaan iltapäivällä 9.12.1965."

Journalisti Leslie Keanin johtama tiedonvapausprojekti (FOIA) oli osa Sci-Fi Channel -televisiokanavan suunnittelemaa "UFO-aloitetta", joka muutamassa vuodessa tuotti valtavat määrät resursseja viranomaisarkistojen tutkimukseen. Monet pitivät Kecksburgin välikohtausta erinomaisena tutkimuskohteena, sillä tapauksesta saatiin silminnäkijälausuntojen lisäksi myös fyysistä todistusaineistoa. Kuten Sci-Fi Channel -televisiokanavan lokakuussa 2003 lähettämässä Kecksburgin tapausta käsittelevässä dokumentissa "The New Roswell: Kecksburg Exposed" tuotiin ansiokkaasti esille, geoarkeologiset ja geomorfologiset tutkimukset ajoittivat törmäysalueen puuston vauriot juuri vuoteen 1965. Washingtonilainen asianajajatoimisto tarjosi työryhmälle apuaan tiedonvapausanomusten välittämisessä ja mahdollisissa oikeudenkäynneissä. Myös suhdetoimintaan erikoistunut yritys PodestaMattoon liittyi projektiin, jonka nimi vaihdettiin myöhemmin tiedonvapauskoalitioksi (Coalition for Freedom of Information, CFI).

Joulukuussa 2003 tiedonvapauskoalitio haastoi Nasan oikeuteen asiakirjojen pimittämisestä. Kanteen asianomaiseksi nimetty Leslie Kean kertoi minulle olleensa erityisen kiinnostunut Nasan "Fragology-asiakirjoista" vuosilta 1962–67:

"Asiakirjat sisältävät raportteja, jotka koskevat avaruudesta peräisin olevien kappaleiden takavarikointioperaatioita sekä analysointia kappaleiden alkuperän selvittämiseksi. Nasa väittää, että asiakirjat olisivat olleet kadoksissa vuodesta 1967, vaikka totuus on, että ainakin osaa niistä säilytettiin liittovaltion kansallisessa arkistossa vielä vuonna 1994.[25]

Sci-Fi Channelin Kecksburg-aloite sai taakseen Washingtonin sisäpiirivaikuttajan, Bill Clintonin henkilöstöpäällikkönä toimineen John Podestan, joka oli osaltaan vaikuttanut merkittävästi siihen, että valtio julkisti Clintonin hallinnon aikana salausluokitusten alta liki 800 miljoonaa asiakirjaa."

John Podesta ei peitellyt liittymistään tiedonvapauskoalitioon. Sci-Fi Channel -televisiokanavan lokakuussa 2003 järjestämässä lehdistötilaisuudessa Podesta antoi kuuluisaksi tulleen lausuntonsa:

"Tämä aloite auttaa meitä pitämään painetta yllä. On tullut aika suorittaa julkinen selvitys viranomaisten ufoihin kohdistuneista tutkimuksista. On tullut aika selvittää minkälainen se totuus on, jonka sanotaan olevan tuolla jossain. Meidän pitää tehdä se, koska Yhdysvaltain kansalaiset kestävät kuulla totuuden. Meidän on tehtävä se, koska laki velvoittaa meidät siihen."[27,28]

Viitteet

1. Frank Edwards, "Flying Saucer – Here and Now!", Lyle Stuart, New York, 1967, s. 42–43.
2. Majuri Donald Keyhoe, "Aliens From Outer Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects", Panther, St Albans, Iso-Britannia, 1975, s. 102–103.
3. "Pilot finally reveals UFO encounter", *MUFON UFO Journal*, nro 375/1999, s. 17.
4. Puhelinhaastattelu, 11.8.2003.
5. "UFOs over Russia", *Flying Saucers*, nro 47, Palmer Publications, Wisconsin, huhtikuu 1966, s. 6–10.
6. Ann Kovalenko, "Saucer Said Responsible In Blackout", *Sunday Call-Chronicle*, Pennsylvania, 19.12.1965, s. B-8.
7. *Le Matin*, Pariisi, 13. 5.1962.
8. Leonard Stringfield, "Roswell & the X-15: UFO Basics", *MUFON UFO Journal*, nro 259/1989, s. 6–7.
9. Stringfieldin edellä mainittu teos.

10. *Time*, 27.7.1962.
11. Sidney Padrickin luento, Reno, Nevada, 10.7.1965.
12. *The Little Listening Post*, Washington, vol. 12, nro 3/1965.
13. Jerome Clark, "Two New Contact Claims", *Flying Saucer Review*, vol. 11, 3/1965, s. 20–22.
14. Majuri Damon B. Keederin raportti, Yhdysvaltain ilmavoimien Hamiltonin lentotukikohta, 10.2.1965.
15. L. D. "Pat" Codyn kirje Arizonan yliopistossa työskennelleelle fyysikolle, tohtori James McDonaldille, 25.8.1967.
16. Filers Files #36, 9.9.1999, www.nationalufocenter.com
17. Keyhoen edellä mainittu teos, s. 149–150.
18. *Japan Times*, Tokio, 21.3.1965.
19. *Mainichi Daily News*, Tokio, 22.3.1965.
20. *Mainichi Daily News*, Tokio, 23.3.1965.
21. Indonesian ilmavoimien komentajan, kenraali Roesmin Nurjadinin 5.5.1967 lähettämä kirje Yusuke J. Matsumuralle.
22. Ilmavoimien kenraalimajuri J. Salutunin kirje julkaistiin *UFO News* -lehden numerossa 1/1974.
23. John G. Fuller, "Aliens in the Skies: The Scientific Rebuttal to the Condon Committee Report", G. P. Putnam's Sons, New York, 1969, s. 87.
24. Vernon Scott, "Big Blackout? Blame Spacemen", *Toronto Daily Star*, 24.12.1965.
25. Leslie Kean, "Forty Years of Secrecy: Nasa, the Military, and the 1965 Kecksburg Crash", *International UFO Reporter*, vol. 30, nro 1/2005, s. 3–9, 28–31.
26. Useita eri lähteitä.
27. Keanin edellä mainittu artikkeli.
28. Televisiokanava Channel Fiven heinäkuussa 2006 lähettämä dokumentti *Apollo 11: The Untold Story*. Astronautti Edwin "Buzz" Aldrinin mukaan Apollo 11 kohtasi kuulennolla tunnistamattoman kohteen.

THE NEW YORK TIMES, SUNDAY, FEBRUARY 28, 1960.

AIR FORCE ORDER ON 'SAUCERS' CITED

Pamphlet by the Inspector General Called Objects a 'Serious Business'

WASHINGTON, Feb. 27 (UPI)—The Air Force has sent its commands a warning to treat sightings of unidentified flying objects as "serious business" directly related to the nation's defense, it was learned today.

An Air Force spokesman confirmed issuance of the directive after portions of it were made public by a private "flying saucer" group.

The new regulations were issued by the Air Force Inspector general Dec. 24.

The regulations, revising similar ones issued in the past, outlined procedures and said that "investigations and analysis of UFO's are directly related to the Air Force's responsibility for the defense of the United States."

Committee Reveals Document

Existence of the document was revealed by the National Investigations Committee on Aerial Phenomena.

The privately financed committee accused the Air Force of deception in publicly describing reports of 'unidentified flying objects as delusions and hoaxes while sending the private admonition to its commands.

Vice Admiral R. H. Hillenkoetter (Ret.), a committee board member and former director of the Central Intelligence Agency, said in a statement that a copy of the inspector general's warning had been sent to the Senate Science and Astronautics Committee.

"It is time for the truth to be brought out in open Congressional hearings," he said.

The Air Force confirmed that the document had been issued.

A spokesman said it was put out by Maj. Gen. Richard E. O'Keefe, acting inspector general at the time, to call attention to revised Air Force regulations concerning unidentified flying objects.

The statement was included in an "operations and training" pamphlet circulated at intervals to bring commands up to date.

Pentagon aides said the new regulations covering seven printed pages, made no substantive change in policy, but had been rewritten as a matter of course.

The Air Force has investigated 6,312 reports of flying objects since 1947, including 183 in the last six months of 1959. The latest Air Force statement, issued a month ago said "no physical or material evidence, not even a minute fragment of a so-called flying saucer, has ever been found."

Admiral Hillenkoetter said that "behind the scenes, high-ranking Air Force officers are soberly concerned about the UFO's."

"But through official secrecy and ridicule, many citizens are led to believe the unknown flying objects are nonsense," the retired admiral said. He charged that "to lude the facts, the Air Force has silenced its personnel" through the issuance of a regulation.

New York Timesin artikkelissa vuodelta 1960 lainataan Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entisen johtajan, vara-amiraali Roscoe Hillenkoetterin kuuluisaa lausuntoa: "Korkea-arvoiset ilmavoimien upseerit ovat kulissien takana todella huolissaan ufoista. Viranomaisten salailu ja naurettavuustekijät saavat ihmiset uskomaan, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat silkkaa pötyä."

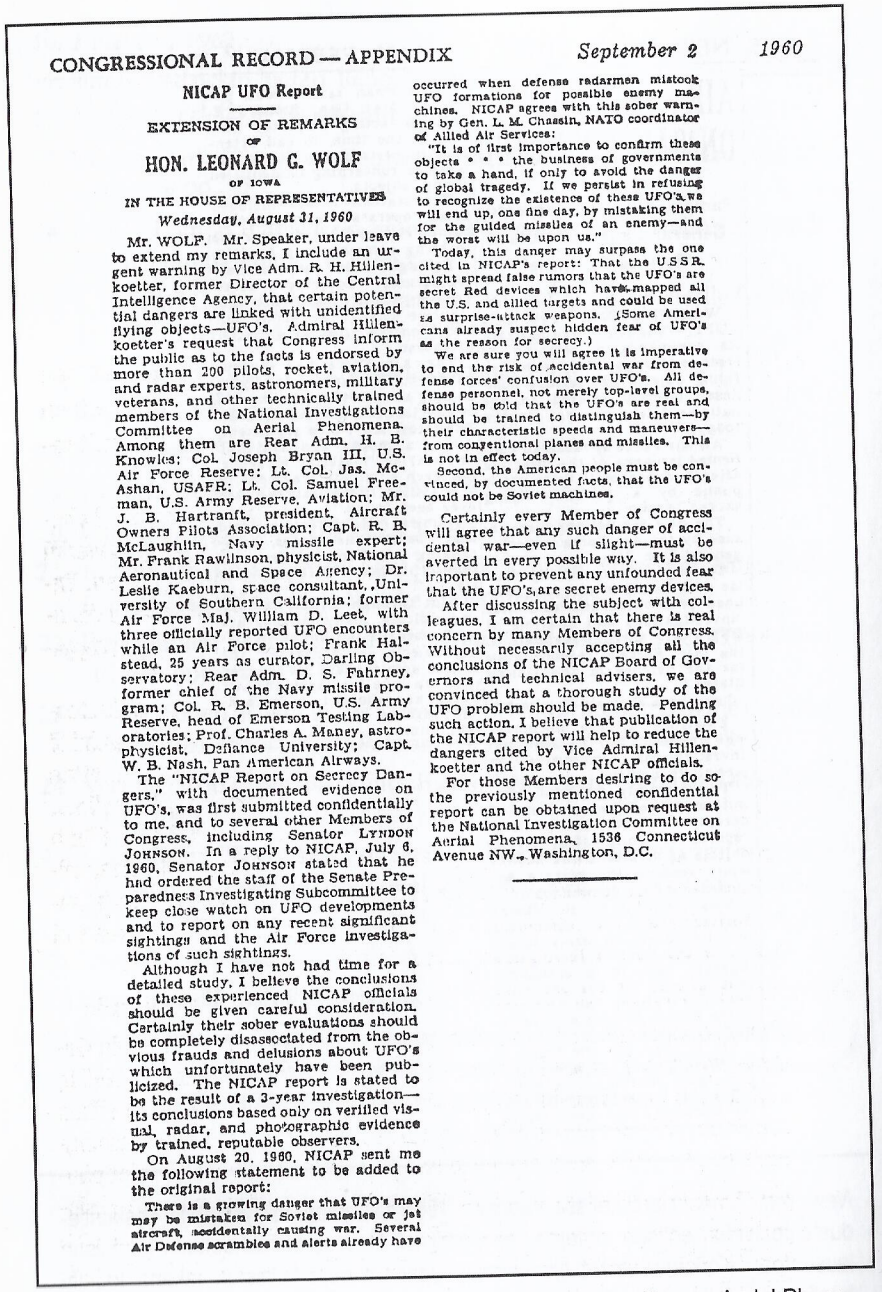

CONGRESSIONAL RECORD — APPENDIX September 2 1960

NICAP UFO Report

EXTENSION OF REMARKS
OF
HON. LEONARD G. WOLF
OF IOWA
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Wednesday, August 31, 1960

Mr. WOLF. Mr. Speaker, under leave to extend my remarks, I include an urgent warning by Vice Adm. R. H. Hillenkoetter, former Director of the Central Intelligence Agency, that certain potential dangers are linked with unidentified flying objects—UFO's. Admiral Hillenkoetter's request that Congress inform the public as to the facts is endorsed by more than 200 pilots, rocket, aviation, and radar experts, astronomers, military veterans, and other technically trained members of the National Investigations Committee on Aerial Phenomena. Among them are Rear Adm. H. B. Knowles; Col. Joseph Bryan III, U.S. Air Force Reserve; Lt. Col. Jas. McAshan, USAFR; Lt. Col. Samuel Freeman, U.S. Army Reserve, Aviation; Mr. J. B. Hartranft, president, Aircraft Owners Pilots Association; Capt. R. B. McLaughlin, Navy missile expert; Mr. Frank Rawlinson, physicist, National Aeronautical and Space Agency; Dr. Leslie Kaeburn, space consultant, University of Southern California; former Air Force Maj. William D. Leet, with three officially reported UFO encounters while an Air Force pilot; Frank Halstead, 25 years as curator, Darling Observatory; Rear Adm. D. S. Fahrney, former chief of the Navy missile program; Col. R. B. Emerson, U.S. Army Reserve, head of Emerson Testing Laboratories; Prof. Charles A. Maney, astrophysicist, Defiance University; Capt. W. B. Nash, Pan American Airways.

The "NICAP Report on Secrecy Dangers," with documented evidence on UFO's, was first submitted confidentially to me, and to several other Members of Congress, including Senator LYNDON JOHNSON. In a reply to NICAP, July 6, 1960, Senator JOHNSON stated that he had ordered the staff of the Senate Preparedness Investigating Subcommittee to keep close watch on UFO developments and to report on any recent significant sightings and the Air Force investigations of such sightings.

Although I have not had time for a detailed study, I believe the conclusions of these experienced NICAP officials should be given careful consideration. Certainly their sober evaluations should be completely disassociated from the obvious frauds and delusions about UFO's which unfortunately have been publicized. The NICAP report is stated to be the result of a 3-year investigation—its conclusions based only on verified visual, radar, and photographic evidence by trained, reputable observers.

On August 20, 1960, NICAP sent me the following statement to be added to the original report:

There is a growing danger that UFO's may may be mistaken for Soviet missiles or jet aircraft, accidentally causing war. Several Air Defense scrambles and alerts already have occurred when defense radarmen mistook UFO formations for possible enemy machines. NICAP agrees with this sober warning by Gen. L. M. Chassin, NATO coordinator of Allied Air Services:

"It is of first importance to confirm these objects * * * the business of governments to take a hand, if only to avoid the danger of global tragedy. If we persist in refusing to recognize the existence of these UFO's, we will end up, one fine day, by mistaking them for the guided missiles of an enemy—and the worst will be upon us."

Today, this danger may surpass the one cited in NICAP's report: That the U.S.S.R. might spread false rumors that the UFO's are secret Red devices which have mapped all the U.S. and allied targets and could be used as surprise-attack weapons. (Some Americans already suspect hidden fear of UFO's as the reason for secrecy.)

We are sure you will agree it is imperative to end the risk of accidental war from defense forces' confusion over UFO's. All defense personnel, not merely top-level groups, should be told that the UFO's are real and should be trained to distinguish them—by their characteristic speeds and maneuvers—from conventional planes and missiles. This is not in effect today.

Second, the American people must be convinced, by documented facts, that the UFO's could not be Soviet machines.

Certainly every Member of Congress will agree that any such danger of accidental war—even if slight—must be averted in every possible way. It is also important to prevent any unfounded fear that the UFO's are secret enemy devices.

After discussing the subject with colleagues, I am certain that there is real concern by many Members of Congress. Without necessarily accepting all the conclusions of the NICAP Board of Governors and technical advisers, we are convinced that a thorough study of the UFO problem should be made. Pending such action, I believe that publication of the NICAP report will help to reduce the dangers cited by Vice Admiral Hillenkoetter and the other NICAP officials.

For those Members desiring to do so the previously mentioned confidential report can be obtained upon request at the National Investigation Committee on Aerial Phenomena, 1536 Connecticut Avenue NW., Washington, D.C.

Ufotutkimusjärjestö NICAPin (National Investigations Committee on Aerial Phenomena) välittömät suositukset Yhdysvaltain kongressille 31.8.1960. *(United States Congress)*

18. Todellinen uhka

Ensimmäinen Gemini-Titan -avaruusalus laukaistiin Floridan Cape Canaveralin ilmatukikohdasta 9.4.1964. Projektissa työskennelleen insinööri Clark C. McClellandin mukaan kaikki ei sujunut kuitenkaan ongelmitta:

> "Useat koelaukaisut olivat menneet mönkään, sillä kantoraketti kohosi taivaalle kuin vieterijalkainen hyppykeppi. Jouduimme työkaverini Chuckin kanssa kovan haasteen eteen ratkaistaksemme ongelman. Yhdeksännen päivän laukaisu meni kuitenkin hienosti, sillä olimme onnistuneet vähentämään merkittävästi kantoraketin edestakaista hyppykeppiliikettä.
>
> Gemini-kapselin saapuessa maapallon kiertoradalle tapahtui kuitenkin jotain hyvin erikoista. Kapselin seurantaryhmä havaitsi, että Geminillä oli seuranaan neljä 'vierailijaa'. Nasan, ilmavoimien ja Martin-Mariettan edustajat olivat kuin ällikällä lyötyjä; neljä kohdetta seurasi kapselia... miten se oli mahdollista? Laukaisuvalvomo meni aivan hiljaiseksi. Sitten sanoin sen; 'Voisivatko ne olla ufoja'. Oli kuin olisin lausunut herran nimen turhaan... Nasan ja ilmavoimien työntekijät tuijottivat minua nenänvartta pitkin... Omasta mielestäni heittoni osui oikeaan; kukaan ei tiennyt mitä ne olivat, joten ne olivat ufoja!"

Muutaman tunnin kuluttua paikalle saapui epämääräinen ryhmä:

> "Varmaa on ainakin se, ettei heitä kiinnostaneet mitkään muut kuin Gemini-Titanin laukaisuun liittyvät asiat. He olivat pukeutuneet kuin siviilit, mutta käyttäytyivät kuin sotilaat. Kuulin heidän puhelevan jotain siihen suuntaan, että heidät olisi lähetetty Cape Canaveraliin suoraan Washingtonista... Valtiovallan, armeijan ja turvallisuuspalveluiden edustajat päätyivät lopulta siihen, että välikohtaus saatettiin selittää hyvinkin yksinkertaisesti; tunnistamattomat kohteet olivat todennäköisesti olleet vain irtokappaleita Titan-kantoraketista. Täytyy sanoa, että pokka meinasi pettää kun kuulin tuon selityksen lehdistötilaisuudessa. Miten ihmeessä tuo olisi edes mahdollista? Sehän tarkoittaisi sitä, että tehtävänsä tehneen

kantoraketin olisi pitänyt ohittaa avaruuskapseli ja parkkeerata turvalliselle etäisyydelle kapselin eteen. Tämän jälkeen ne kiersivät vielä maapallon ympäri. En sanonut asiasta mitään, koska en halunnut menettää työtäni."[1]

Vänrikki Robert Jacobs työskenteli vastaavana upseerina Yhdysvaltain ilmavoimien Vandenbergin (Kalifornia) lentotukikohdan 1369. valokuvauslentueessa samaan aikaan syyskuussa 1964, kun tunnistamaton kohde oli lähestynyt mannertenvälistä Atlas F -ohjusta sen testilennon aikana. Ufon ja ballistisen ohjuksen kohtaaminen saatiin tallennettua 35-millisellä elokuvakameralla noin 200 kilometrin päässä lentotukikohdasta sijainneesta Anderson Peakin seurantakeskuksesta.

Vietyään filmit kehitettäväksi Jacobs sai kutsun lentueen johtavan upseerin, Florenz J. Mansmannin toimistoon. Ilmoittauduttuaan Mansmannille Jacobs huomasi, että toimistoon oli kannettu lukuisia tuoleja ja projektori. Mansmann pyysi Jacobsia astumaan peremmälle:

"Projektori heijasti seinälle kuvaa taivaalle laukaistusta Atlas-ohjuksesta. Sitten näin jotain mitä en sittemmin ole voinut unohtaa; tunnistamaton 'lautasen' muotoinen kohde kaartoi kuvaan vasemmalta. Se lähestyi noin 29 000 kilometrin tuntinopeudella matkanneen ohjuksen taistelukärkeä ja alkoi kierrellä sen ympärillä. Kohteen keskiosasta kohoavasta kupoliosasta lähti neljä kirkasta valosädettä, jotka osuivat taistelukärkeen. Säteet olivat niin kirkkaita, että ne saivat taistelukärjen pinnankin hohtamaan. Lopulta kohde katosi samaan suuntaan mistä oli ilmestynytkin. Ohjuksen lentotesti meni pahasti mönkään, sillä se putosi alas satojen kilometrien päähän alkuperäisestä kohteestaan."

He katsoivat filmin useita kertoja, jonka jälkeen Mansmann antoi Jacobsin tutkia valokuvia suurennuslasilla. Lopulta Mansmann luovutti filmin kahdelle miehelle, jotka oli kutsuttu paikalle Washingtonista asti. Kun tapaus vuoti vuosien kuluttua julkisuuteen, tuolloin Stanfordin yliopiston konsulttina työskennellyt Mansmann vahvisti Jacobsin kertomuksen.[2,3]

Ufohavainnot ovat verrattain yleisiä mannertenvälisten ballististen ohjusten (ICNM) koelaukaisujen yhteydessä. Esimerkiksi vuosien 1965–67 aikana laukaistuja Minuteman- ja Titan-ohjuksien laukaisuja seurannut Pan American Airways -lentoyhtiön palveluksessa lennonvalvojana työskennellyt Richard Bowen väitti nähneensä tut-

karuudultaan miten tunnistamattomat kohteet lähestyivät Titan-ohjusta:

"Ruudulle ilmestyneet kohteet tekivät 90 asteen käännöksiä arviolta 14 500 kilometrin tuntinopeudessa. Rupesin vouhkaamaan, että 'hei kattokaahan pojat tuota'! He eivät jaksaneet innostua havainnostani, vaan tokaisivat, että 'ota ihan rennosti, tuo tapahtuu joka laukaisussa'..."[4]

Vuonna 1958 perustettu Yhdysvaltain ilmatilan turvallisuudesta vastuussa oleva Pohjois-Amerikan ilmapuolustuskomennon (NORAD) sekä Yhdysvaltain laivaston avaruusvalvonta- ja jäljitysjärjestelmät tallentavat päivittäin noin 25 000 havaintoa. Suurin osa näistä havainnoista pystytään identifioimaan, mutta koska järjestelmät tai niiden käyttäjät eivät ole täydellisiä, osa havainnoista merkitään "tunnistuskelvottomiksi".[5] Jos laskemme yhteen liki viidenkymmenen vuoden havaintokertymän voimme päätellä, että "tunnistuskelvottomien" havaintojen määrä liikkuu muutamista miljoonista, aina kymmeniin miljooniin saakka. Vaikka suurin osa näistäkin havainnoista kyetään luultavasti selittämään, jää jäljelle silti vähintään tuhansia aitoja ufotapauksia. Erään NORAD:n tunnistamattomien kohteiden seurantajärjestelmän (NUTR) asiakirjan mukaan NUTR-järjestelmä olisi tallentanut tunnistamattomien lentävien kohteiden jäljitysdataa jo vuodesta 1971 saakka (katso kuvaliite luvun lopusta). Vaikka valtaosa näistäkin raporteista on haudattu salausluokitusten alle, aihepiirin tutkijat ovat saaneet käsiinsä lukuisia asiakirjoja, jotka liittyvät Yhdysvaltain strategisen ilmapuolustuskomennon sekä ydinasetukikohtien lähettyvillä sattuneisiin välikohtauksiin.

Yhdysvaltain ilmavoimien työntekijät tarkkailivat 24.–25.8.1966 kolmen tunnin ajan Minotin (North Dakota) lentotukikohdan Minuteman-ohjussiilojen yläpuolelle ilmestyneitä tunnistamattomia kohteita. Seuraavassa ote kapteeni Robert Salasin ja James Klotzin omakustanneteoksesta "Faded Giant: The 1967 Missile/UFO Incidents" vuodelta 2004:

"Minotin tukikohtaan sijoitettujen ohjussiilojen turvallisuudesta vastasivat 91. strateginen ohjuslennosto, 862. varajoukkue ja 786. tutkalaivue. Lukuisat silminnäkijät eri puolilta tukikohtaa havaitsivat siilojen yläpuolelle ilmestyneet ufot. Myös Minotin tutkat varmistivat työntekijöiden havainnot."[6]

Seuraavassa ote Minotin lentotukikohdan operatiivisen johtajan kuusisivuisesta raportista (katso myös kuvaliite luvun lopusta):

"Maanpinnan alapuolella 18 metriä sijaitsevassa ohjussiilossa työskennelleen kapteeni Smithin mukaan siilon yläpuolelle ilmestynyt ufo oli aiheuttanut häiriöitä hänen radiovastaanottimeensa. Kun sitten kello 05.12 tutkavalvojat ilmoittivat, että ufo oli kiihdyttänyt taivaalle noin kolmen kilometrin korkeuteen (leijuttuaan 15 minuuttia siilojen yläpuolella), hänen radionsa oli alkanut toimia moitteettomasti. Seuraavaksi tukikohdan valmiusjoukot raportoivat, että tutkat olivat havainneet tunnistamattoman kohteen laskeutuvan 16–24 kilometrin etäisyydelle Smithin ohjussiilosta. Paikalle lähetetyt valmiusjoukot olivat noin kymmenen kilometrin päässä tutkan ilmoittamasta laskeutumispaikasta, kun radioyhteys heihin katkesi. Minotin tutkat jäljittivät tukikohdan lähettyviltä myös toisen ufon, josta saatiin lisäksi silminnäkijähavaintoja."[7]

Vain puoli vuotta myöhemmin edellisestä välikohtauksesta, NORAD:n tutkat havaitsivat 5.3.1967 tunnistamattoman kohteen Minotin lentotukikohdan yläpuolella. Hälytystilaan asetetut valmiusjoukot raportoivat kirkkaasti valaistusta, metallimaisesta, kiekonmuotoisesta kohteesta, joka liikkui hitaasti tukikohdan yläpuolella. Kolme kuorma-autolavallista sotilaita jahtasi kohdetta, kunnes se pysähtyi leijumaan paikoilleen noin 150 metrin korkeuteen ja alkoi kierrellä ohjusten laukaisualuetta. Lopulta kohde kiihdytti pystysuoraan taivaalle ja katosi näkyvistä. Tukikohdan hävittäjiä ei ehditty komentaa torjuntatehtäviin.[8]

Yhdysvaltain ilmavoimien Malmstromin (Montana) lentotukikohdan maan alle rakennetun laukaisukeskukseen sijoitetun ohjusjoukkueen (LFC) varakomentaja Robert Salas sai puhelinsoiton turvallisuusupseeriltaan aamuyöllä 17.3.1967:

"Turvallisuusupseeri sanoi, että he olivat nähneet joitakin tunnistamattomia lentäviä kohteita LFC-alueen yläpuolella. Hän osasi oikeastaan kuvailla niitä vain 'valoiksi'... Olin varma, että kyseessä on jokin käytännön pila, joten löin luurin kiinni.

Turvallisuusupseeri soitti uudelleen viiden tai kymmenen minuuttin kuluttua. Tällä kertaa hän vaikutti tuohtuneelta, jotenkin järkyttyneeltä. Upseeri alkoi selittää, että hän oli nähnyt porttien luona oikean ufon! Seuraavaksi keskustelumme katkesi upseerin ilmoitettua, että yksi hänen vartiomiehistään oli loukkaantunut... Otin välittömästi yhteyden joukkueemme komentajaan.

Yhtäkkiä Minuteman-ohjuksemme menivät epäkuntoon. Jotain omituista oli tapahtunut, sillä vain muutamassa sekunnissa kaikki ballistiset ohjuksemme olivat toimintakyvyttömiä. Tämä oli todella epätavallista. Emme olleet kohdanneet vastaavanlaista tilannetta koskaan aiemmin.

Joskus saattoi käydä niin, että paikallinen sähkökatkos aiheutti yhden ohjuksen toimintahäiriötilan. Mutta oli todella harvinaista, että useampi kuin yksi ohjus meni niin sanotusti pois päältä. Ja nyt vaan kaikki ohjuksemme sammuivat, emmekä saaneet niitä takaisin toimintakuntoon. Vika ei ollut sähköyhteyksissä, sillä laitoksessamme olivat tehot tallella. Jokin oli tehnyt ohjuksemme vaarattomiksi.

Soitin turvallisuusupseerille takaisin raportoituani tilanteesta komentopaikalle. Hän kertoi minulle, että hänen aiemmin mainitsemansa vartija oli loukkaantunut yrittäessään lähestyä ufoa. Vahtivuoromme päättyi aamulla, kun toinen työvuoro vapautti meidät tehtävistämme. Huoltotiimimme ei onnistunut saamaan ohjuksia takaisin toimintakuntoon. Keskustelin vielä kasvokkain turvallisuusupseerin kanssa ja sain tietää, että ufo oli ollut lautasen muotoinen. Turvallisuusupseerin mukaan ufo oli hehkunut punaista valoa ja kyennyt lentämään täysin äänettömästi.

Keskustelimme välikohtauksesta joukkueemme komentajan sekä ilmavoimien erityistutkimusviraston (AFOSI) tutkijan kanssa. Komentajamme oli aivan yhtä järkyttynyt tilanteesta kuin me muutkin. Hän kertoi, että hän oli saanut alueen turvallisuusosaston henkilöstöltä useita raportteja ufoista juuri ennen kuin laukaisukeskuksen ohjukset sammuivat. Silminnäkijöiden mukaan yksi kiekonmuotoinen kohde oli leijunut äänettömästi juuri LFC:n yläpuolella."[9]

Malmstromin (Montana) lentotukikohdassa palvellut lentosotamies James J. Ortyl vahvisti Salaksen kertomuksen minulle henkilökohtaisesti:

"Olimme juttelemassa muutaman turvallisuusosaston kaverin kanssa toimistossa. Katsahdin ikkunasta ulos ja näin miten tunnistamaton lentävä kohde ohitti sisäänkäyntiportin. Ainakin kaksi muuta sotilaspoliisia kertoi nähneensä saman kuin minä. Kohde hohti kuin tulipallo... se oli väriltään punertavan oranssi. En erottanut siitä selvää rakennetta tai muotoa... se vaikutti kuitenkin pyöreähköltä."[10]

Seuraava Minotin lentotukikohdasta raportoitu ufotapaus sattui 24.10.1968, kun tukikohdan lennonjohto pyysi B-52H -pommikoneen lennonopettaja Bradford Runyan Junioria "tarkistamaan erään asian":

"Kun kysyin heiltä mitä minun pitäisi etsiä he vastasivat, että 'huomaat sitten'. Parin minuutin kuluttua navigaatioryhmä ilmoitti havainneensa tutkassa tunnistamattoman kohteen, joka lähestyi konettamme takaapäin. Sen vauhti oli sitä luokkaa, että luulimme törmäyksen olevan vain ajan kysymys... Sitten kohde pysähtyi koneemme oikealla puolelle ja loikaten välittömästi koneen vasemmalle puolelle. Menetimme radioyh-

teytemme tukikohtaan, joten päätimme yrittää laskeutumista. Tunnistamaton kohde lensi mukanamme aina 16 kilometrin etäisyydelle tukikohdasta, jolloin se laskeutui maahan. Kun kohde erkani koneemme luota, radioyhteytemme palautui. Sitten lennonjohto käski meitä lentämään kohteen ylitse. Menetimme taas radioyhteyden.

Seuraavan päivän tiedotustilaisuudessa meille kerrottiin, että ohjussiilojen hälytykset olivat lauenneet, sillä niitä suojaava 20 tonnia painava betonikansi oli irronnut tai irrotettu. Pommikoneemme tutkatallenteen mukaan tunnistamaton kohde oli ollut noin viisi kertaa KC-135 -ilmatankkauskoneen kokoinen... ja silti se oli kyennyt lähestymään konettamme 4800 kilometrin tuntinopeudella. Kohteesta saatiin silminnäkijähavaintoja myös tukikohdasta. Tapasin erään tapausta tutkineen Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun agentin, joka kertoi minulle, että Blue Book -projektin tyypit olivat valehdelleet tapauksesta – hänen mukaansa kyseessä oli aito ufo.

Pääsimme näkemään kohteen paremmin lennettyämme sen ylitse noin 600 metrin korkeudelta. Maahan laskeutuneen kohteen runko oli kooltaan 80–150 metriä. Kohteen puolikuun muotoisen osan sisällä vilkkuivat siniset ja vihreät valot. Kohteen pinta oli tummanoranssi – aivan kuin sulaa metallia."[11]

Kansainvälistä yhteistyötä

On vuosi 1967. Yhdysvaltain ydinasearsenaali on viisinkertaistunut kymmenessä vuodessa liki 31 000 ydinaseeseen. Maailmanlaajuisesti raportoitujen ufohavaintojen määrä lisääntyy merkittävästi. Tunkeutumiset Yhdysvaltain ohjustukikohtiin jatkuvat ja yllättävä käänne saa miekkoja kalistelevat suurvallat siirtymään neuvottelupöytään.[12]

Neuvostoliiton harrastusilmailuliiton (DOSAAF) ufoilmiön tutkimusta varten perustama osasto kokoontui 18.10.1967 ensimmäisen kerran Moskovassa. Kokouksessa oli 400 osallistujaa, joista noin puolet oli niin sanottuja havainnoitsijoita ja puolet avaruuslentäjiä, astronomeja sekä eri alojen tieteentekijöitä.[13] Seuraavassa kuussa DOSAAF:n edustajiksi valitut Neuvostoliiton ilmavoimien kenraalimajuri Porfiri Stolyarov ja tohtori Felix Ziegel Moskovan ilmailuinstituutista esiintyivät televisiossa ilmoittaen virallisen komitean perustamisesta. Ziegel:

"Meidän tulee suhtautua tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin tutkimuksellisella vakavuudella. Pyydämme, että katsojat lähettäisivät meille mahdolliset tietonsa Neuvostoliiton ilmatilassa havaituista epätavallisista aluksista. Tunnistamattomat lentävät kohteet ovat todellinen haaste maamme tieteelle, jossa tarvitsemme jokaisen toverin apua."[14]

Komitean vetoomus kansalaisiin tehosi, sillä he vastaanottivat yli kaksisataa yksityiskohtaista uforaporttia. Tämä ei kuitenkaan ollut DOSAAF:n keskusjärjestön puheenjohtajan mieleen ja ufo-osaston toiminta lakkautettiinkin vielä saman kuun aikana.[15]

Siinä missä Stolyarovin komitean perustaminen noteerattiin eri puolilla maailmaa, Neuvostoliiton konservatiiviset tieteentekijät kokivat komitean itselleen tai maalleen hieman nolona asiana. Tohtori Ziegel kirjoitti tilanteesta *New York Timesin* julkaisemassa artikkelissa seuraavasti:

"Valitettavasti osa yhdysvaltalaisista ja neuvostoliittolaisista tutkijakollegoistamme haluaa sulkea silmänsä todellisuudelta. Tieteentekijöiden olisi vastattava ufoilmiön muodostamaan haasteeseen."[16]

Ison-Britannian hallitus tarttui haasteeseen ensimmäisten joukossa. Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) raportin mukaan "Ison-Britannian ulkoministeriö ohjeisti maan lähetystöä yhteistyöhön Neuvostoliiton kanssa tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin liittyvissä projekteissa". Ison-Britannian Moskovan tieteellinen neuvonantaja sai kuitenkin pian tietää ufo-osaston lakkauttamisesta, joten yhteistyö tyrehtyi alkutekijöihinsä.[17]

Ziegel joutui lopettamaan tutkimuksensa ja häntä kiellettiin puhumasta länsimaalaisille toimittajille.[18] Varsinkin yhdysvaltalaiset tutkijat olisivat olleet halukkaita vaihtamaan tietojaan Ziegelin kanssa, sillä ilmavoimien rahoittama Coloradon yliopiston ufotutkimusprojekti (ns. Condonin komitea) oli saatu juuri alulle. Yhteydenpito osoittautui kuitenkin mahdottomaksi. Ziegel ja hänen tutkijakollegansa Yuri Fomin jatkoivat toimintaansa pitämällä ufoaiheisia luentoja hallituksen virkamiehille, asevoimien edustajille sekä valtion turvallisuuskomitealle (KGB).

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun apulaisjohtajan toimeenpanevana assistenttina työskennellyt Victor Marchetti kirjoitti vuonna 1979 seuraavasti:

"Mikäli Yhdysvaltain hallitus tulisi siihen johtopäätelmään, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat maan ulkopuolista perua, pyrkisi se

keskustiedustelupalvelunsa kautta yhteistyöhön muiden teknologisesti kehittyneiden valtioiden kanssa. Eri maiden keskustiedustelupalvelut toimisivat valtioiden edustajina; Yhdysvaltain edustaja olisi CIA, Britannian MI6, Neuvostoliiton KGB ja niin edelleen. Nämä tiedustelupalvelut ovat verrattain tottuneita tekemään yhteistyötä ainakin niillä osa-alueilla, missä niillä on yhteisiä intressejä."[19]

Yhdysvaltalainen journalisti Dorothy Kilgallen sai taas tietää Ison-Britannian asevoimissa työskenteleviltä lähteiltään vuonna 1954, että "maailman johtavat sotilastahot tapaavat julkisuudelta piilossa ensi kesänä keskustellakseen lentävistä lautasista".[20]

Lopulta vuoteen 1955 mennessä, Neuvostoliiton puolustusministeriö oli perustanut oman virallisen ufotutkimuskomiteansa. Yuri Stroganovin mukaan Neuvostoliiton, Ison-Britannian, Ranskan ja Yhdysvaltain turvallisuuspalveluiden johtajat keskustelivat ufoilmiöstä Genevessä pitkin vuotta 1956, jonka aikana he päättivät luokitella ufojen muodostaman ongelman salausluokitusten alaiseksi. Kokouksissa sovittiin ainakin seuraavista menettelytavoista: silminnäkijöiden painostus ja uhkailu, havaintojen valheellinen selitys, tiedeyhteisön, median ja viranomaisten välisen propagandakoneiston rakentaminen sekä ufotutkimusryhmiin soluttautuminen.[21]

Ranskan salaisessa palvelussa (SDECE, Service de Documentation Exteriéure et de Contre-Espionnage) työskennellyt George Langelaan kertoi ranskalaiselle journalistille vuonna 1965, että ufoilmiötä yhteistyössä tutkineet Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain turvallisuuspalveluiden edustajat olivat myöntäneet, että "on vain ajan kysymys milloin lentävien lautasten todellinen, eli maan ulkopuolinen alkuperä tullaan julkistamaan". Valitettavasti me tiedämme, ettei näin kuitenkaan käynyt.[22]

Presidentti Mihail Gorbatšov on kertonut keskustelleensa ufoaiheesta Ronald Reaganin kanssa Geneven huippukokouksen aikana vuonna 1985.

"Yhdysvaltain presidentti sanoi minulle, että mikäli maapallon ulkopuolinen sivilisaatio hyökkäisi planeetallemme, maamme kävisivät yhdessä taistoon valloittajia vastaan. En halunnut kiistää presidentin hypoteesia, mutta minun mielestäni meidän ei tulisi olla vielä huolissaan sellaisesta hyökkäyksestä..."[23]

Viitteet

1. Clark C. McClelland, "Four Guests with Gemini", www.stargate-chronicles.com
2. Tohtori Bob Jacobs, "Deliberate Deception: The Big Sur UFO Filming", *MUFON UFO Journal*, nro 249/1989, s. 3–8.
3. Scott T. Crain Junior, "UFO Intercepts Rocket", *MUFON UFO Journal*, nro 225/1987, s. 5–6.
4. Billy Cox, "Locals tell tales of UFO sightings", *Florida Today*, Melbourne, Florida, 6.7.1997.
5. Lawrence Fawcett ja Barry Greenwood, "Clear Intent: The Government Cover Up of the UFO Experience", Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1984, s. 9–11.
6. Robert Salas ja James Klotz, "Faded Giant: The 1967 Missile/UFO Incidents", omakustannejulkaisu vuodelta 2004, s. 5–6. Teos on tilattavissa Jimmy Klotzilta osoitteesta: P. O. Box 832 Mercer Island, 98040 Washington, mail@cufon.org
7. Yhdysvaltain ilmavoimien Minotin lentotukikohdan raportti, päivätty 30.8.1966. Raportin jäljennös löytyy myös Salaksen ja Klotzin edellä mainitusta teoksesta.
8. Raymond E. Fowler, "Casebook of a UFO Investigator", Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1981, s. 187.
9. Robert Salas, "Minuteman Missile Shutdown", *MUFON UFO Journal*, nro 345/1997, s. 15–17.
10. Salaksen ja Klotzin aiemmin mainittu teos, s. 31–32.
11. Bradford Runyan Juniorin kirjoittama selvitys vuodelta 2000.
12. Michael Light, "100 Suns: 1945–1962", Jonathan Cape, Lontoo, 2003. Ion Hobana ja Julien Weverbergh, "UFOs from Behind the Iron Curtain", Souvenir, Lontoo, 1974, s. 25.
13. Gordon Creighton, *Flying Saucer Review*, vol. 13, nro 6/1967, s. 2.
14. Edellä mainittu Hobanan ja Weverberghin teos.
15. Joe Brill, "UFOs Behind the Iron Curtain", *Skylook*, nro 86/1975, MUFON.
16. *New York Times*, 10.12.1967.
17. Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) raportti, 19.1.1968.
18. Creightonin edellä mainittu artikkeli, s. 10.

KMI 8610.4
June 28, 1967

(4) Refer all inquiries from news media to the Public Information Branch.

(5) Consult with the Senior Scientist, KSC, on all sightings reported.

(6) Call in unidentified flying object reports to the Patrick Air Force Base Command Post, telephone 494-7001.

d. All written communications received from persons or activities reporting a sighting will be immediately transmitted to the Senior Scientist, KSC.

6. RESPONSIBILITIES

a. Test Support Management Office will be responsible for:

(1) Developing and maintaining a capability for receiving, screening, and processing reports of sightings, as defined in paragraph 4, on a 24-hour-day, 7-day-week basis.

(2) Ensuring close liaison with the Senior Scientist, KSC, and the Public Affairs Office on matters pertaining to this Instruction.

(3) Coordinating with the Senior Scientist, KSC, as soon as possible after a reported sighting to determine the action to be taken.

b. The KSC Scheduling Branch, Test Support Management Office, will be responsible for maintaining a 24-hour-day, 7-day-week capability for receiving, screening, and processing reports of sightings, in accordance with paragraph 5c.

c. The Senior Scientist, KSC, will be responsible for:

(1) The overall monitoring of the space vehicle fragment sighting program at KSC.

3

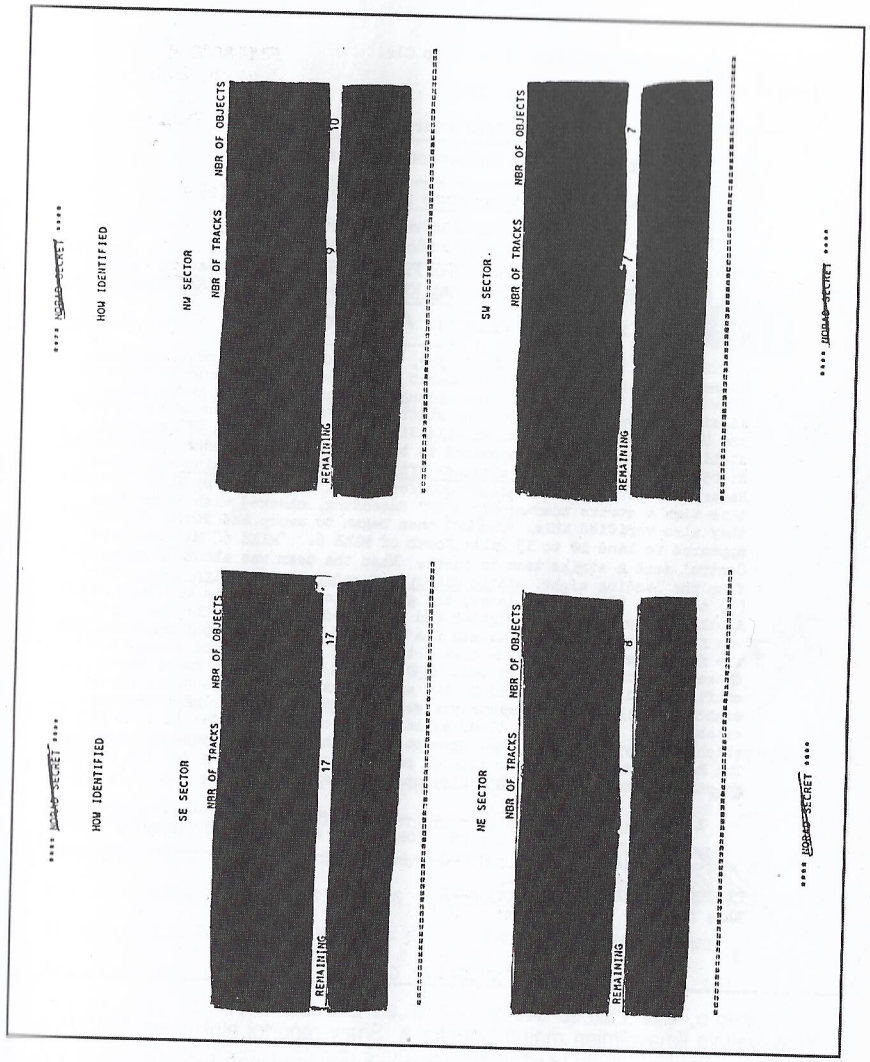

Pohjois-Amerikan ilmapuolustuskomento NORAD jäljitti yli 7000 tunnistamatonta kohdetta vuosina 1971–1990. NORAD luokitteli useimmat tapaukset salaiseksi, ja näin yksityiskohtaisemmat tiedot saatettiin sensuroida. *(NORAD/Citizens Against UFO Secrecy)*

a. Ceiling: 1 - ∅ to Clr.

b. Visibility: 15+.

c. Amount of cloud cover: 1/10 to 0.

d. None. | d. Thunderstorms in area?

e. Vertical temperature gradient: See par g(2).

h. None. | h. Other unusual activity or conditions? i. Interception/identification measures?

i. One (1) F-106, assigned 5th Fighter Interceptor Squadron (ADC) one (1) KC-135, assigned 450th Bomb Wing (906AREFS) Minot AFB, NDak.

j. One (1) KC-135 in area. | j. Air traffic in area?

k. SHAW, CHESTER A., JR., Major, USAF, Base Director of Operations. Comments: Capt Smith (Missile Combat Crew Commander) on duty at Missile Site (MIKE Flt) sixty (60) feet underground indicated that radio transmission was being interrupted by static, this static was accompanied by the UFO coming close to the Missile Site (MIKE Flt). When UFO climbed, static stopped. The UFO appeared to be S.E. of MIKE 6, range undetermined. At 0512Z, UFO climbed for altitude after hovering for 15 minutes. South Radar base gave altitude as 100,000 feet, N.W. of Minot AFB, NDak. At this time a strike team reported UFO decending, checked with Radar Site they also verified this. The UFO then began to swoop and dive. It then appeared to land 10 to 15 miles South of MIKE 6. "MIKE 6" Missile Site Control sent a strike team to check. When the team was about 10 miles from the landing sight, static disruppted radio contact with them. Five (5) to eight (8) minutes later, the glow diminished and the UFO took off. Another UFO was visually sighted and confirmed by radar. The one that was first sighted passed beneath the second. Radar also confirmed this. The first, made for altitude toward the North and the second seemed to dissappear with the glow of red. A3C SEDOVIC at the South Radar base confirmed this also. At 0619Z, two and one half (2½) hours after first sighting, an F-106 interceptor was sent up. No contact or sighting was established. The Control Tower asked the Aircraft Commander of a KC-135 which was flying in the local area to check the area. He reported nothing. The Radar Site picked up an echo on radar which on checking was the KC-135. No other sightings. At 0645Z discontinued search for UFO.

Triple report plans

l. None.

k. Position, title & comments of preparing officer

CHESTER A. SHAW, JR., Major, USAF
Base Director of Operations

3

Yhdysvaltain ilmavoimien majuri Chester A. Shaw raportoi elokuussa 1966 Pohjois-Dakotassa sijaitsevan Minotin lentotukikohdan ilmatilaan tunkeutuneista tunnistamattomista lentävistä kohteista. (Kirja Robert Salas ja James Klotz: "Faded Giant")

118

WPB65

PTTEZYUW RUWMADA6076 3030429-[redacted]--RUEDFIF.

ZNY [redacted]

P 2[redacted]Z OCT 68

FM 852 CMBT SPT GP MINOT AFB NDAK

TO RUWMFVA/ADC ENT AFB COLO

RUWTEMB/WIADIV MALSTROM AFB MONT

RUEDFIF/FTD WPAFB

RUEFRDA/CSAF

BT

UNCLAS E F T O BO. SEC I OF II.

FOR TDPT (UFO). FOR AFRDC. FOR SAF-OI. SUBJ: UFO REPORT.

A. DESCRIPTION OF THE OBJECTS. (1) SHAPE WASDESCRIBED BY VISUAL SIGHTING AS "JUST ABOUT ROUND, A LITTLE OBLONG IF ANYTHING". THE SHAPE ON AN AIRBORNE B-52 RADAR SCOPE WAS VERY SHARP AND IRREGULAR AND AT TIMES RECTANGULAR. (2) VISUAL SIGHTING COMPARED OBJECT SIZE TO BE EQUAL TO THE SUN, VERY LARGE, TOO BIG FOR AN AIRCRAFT. RADAR SIGHTING DESCRIBES THE SIZE ON THE SCOPE TO BE LARGER THAN THAT OF A KC-135 DURING AERIAL REFUELING. (3) COLOR WAS A VERY BRIGHT RED ORANGE MOST OF THE TIME. (4) THE INITIAL SIGHTING WAS ONE OBJECT. THE ONE OBJECT WAS JOINED BY ONE OTHER LIKE OBJECT FOR A SHORT TIME. THE AIRBORNE RADAR

PRIORITY

Ensimmäinen sivu Blue Book -projektin raportista, jossa käsitellään Yhdysvaltain ilmavoimien Minotin lentotukikohdan ufohavaintoja toukokuulta 1968. *(The National Archives, Washington)*

19. Kohtaamiset merillä

Eri maiden laivastojen haluttomuus julkistaa havaintojaan on saanut ihmiset olettamaan, että laivastot kohtaisivat tunnistamattomia kohteita keskimääräisesti ilmavoimia vähemmän. Tämä on kuitenkin harhaluulo.

Argentiinalaisen höyrylaiva *Navieron* miehistö havaitsi epätavallisen sukellusveneen 200 kilometrin päässä Brasilian rannikosta 30.7.1967. Saavuttuaan kannelle, laivan kapteeni Julian Lucas Ardanza näki meressä kiiltävän, noin 30 metriä pitkän sikarinmuotoisen kohteen, joka säteili voimakasta sinivalkoista valoa. Kapteenin mukaan kohteesta ei lähtenyt minkäänlaista ääntä ja meri sen ympärillä oli täysin tyyni. Kukaan silminnäkijöistä ei ollut nähnyt koskaan aikaisemmin mitään vastaavaa. Kohde seurasi *Navieroa* noin 15 minuutin ajan, jonka jälkeen se teki nopean sukellusliikkeen kadoten meren tummiin syihin. Perämies Carlos Lasca kuvaili kohdetta argentiinalaisille tiedotusvälineille: "Se oli ufo, joka pystyi sukeltamaan mereen." Argentiinan laivaston auktoriteetit nimesivät sen myöhemmin "tunnistamattomaksi vedenalaiseksi kohteeksi" (Unidentified Submarine Object, USO).[2]

Shag Harbour

Ensimmäiset havainnot tulivat Kanadan kuninkaallisen laivaston Shearwaterin lentokentän laitamilta 4.10.1967 kello 19.51, ja seuraavat tuntia myöhemmin, kun 60 kilometriä Nova Scotian provinssin eteläpuolella matkanneen moottorialus *Nickersonin* miehistö raportoi nähneensä neljä kirkkaan punaista valoa merenpinnalla tai hieman sen yläpuolella. Laivan tutkien mukaan kohteet sijaitsivat heistä noin 30 kilometriä koilliseen. Don Ledger ja Chris Styles kertovat

tapauksesta seuraavasti kirjassaan "Dark Object: The World's Only Government-documented UFO Crash" (Dell, 2001): "Valot liikkuivat muodostelmassa noin 9,5 kilometrin etäisyydellä toisistaan. Välillä jokin valoista kirkastui niin, että miehistö näki verkkokalvoillaan sen jälkikuvan." Lopulta yksi valoista kohosi ja lensi suoraan *Nickersonin* yläpuolelta.

Laurie Wickens ja hänen neljä ystäväänsä olivat ajelemassa yhdentoista aikaan illalla, kun he huomasivat satama-alueelle laskeutuvan suurikokoisen kohteen, jossa oli peräkkäin neljä meripihkan väristä valonlähdettä. Nuoret päättivät ottaa asiasta selvää, joten he ajoivat satama-alueen parkkialueelle ja juoksivat merenrantaan. Ledger ja Styles:

> "Saavuttuaan rannalle nuoret eivät tienneet kelluiko tämä tummarunkoinen kohde meressä, vai leijuiko se vain aavistuksen verran pinnan yläpuolella. He huomasivat kuitenkin sen, että 200–300 metrin etäisyydellä olevan kohteen yksittäiset valot olivat vaihtuneet tasaiseksi, kalvakan keltaiseksi valoksi."

Wickens oli varma, että kyseessä on lentokoneonnettomuus, joten hän soitti ratsupoliisin Barrington Passagen yksikköön ilmoittaen, että suurikokoinen yksityislentokone tai pieni matkustajalentokone on syöksynyt Shag Harbourin satama-alueelle. Lukuisat muutkin kylän asukkaat ja ratsupoliisit ilmoittivat Barrington Passagen päivystäjälle havaitsemastaan oudosta lentoaluksesta. Asukkaat ja viranomaiset kerääntyivät satama-alueelle nähdäkseen aluksen lähempää. Jonkin ajan kuluttua alus etääntyi katsojista ja sukelsi meren syvyyksiin palaamatta takaisin pinnalle. UFO:sta tulikin USO.

Kohteen perään lähetetyn veneen miehistö löysi katoamisalueelta noin kilometrin pituisen vanan kimaltelevan keltaista vaahtoa, josta erottui selkeä rikinhaju. Tunteja myöhemmin etsintään osallistunut rannikkovartioston alus ei kuitenkaan löytänyt enää jälkeäkään vaahtovanasta. Todisteet aluksen vierailusta olivat huuhtoutuneet pois. Kanadan kuninkaalliset ilmavoimat (RCAF) ja Halifaxin pelastuskeskus luokittelivat "tummarunkoisen kohteen" ufoksi, sillä tutkijat olivat vakuuttuneita siitä, ettei välikohtauksessa ollut kyse ainakaan lentokoneonnettomuudesta.[2]

Kanadan kuninkaallisen laivaston sukellusryhmä saapui katoamisalueella 6.10.1967. Useat kalastajat kertoivat nähneensä sukeltajien tuovan pinnalle erilaisia materiaaleja merenpohjasta. Huhupu-

heiden mukaan sukeltajien löytämät materiaalit kuljetettiin laivaston asevarikolle. Ledger ja Styles:

> "Vaikka Kanadan laivaston ja ilmavoimien tutkijat eivät osanneet sanoa tapauksesta sen enempää kuin paikallisetkaan, eivät ne kuitenkaan olleet tarpeeksi uteliaita tutkimaan tapausta kunnolla, joten Shag Harbourin ufo painui lopulta unholaan."

25 vuotta myöhemmin Shag Harbourin välikohtauksesta, tapauksen silminnäkijöihin kuulunut Chris Styles päätti avata tutkimukset uudelleen tutkija Stanton Friedmanilta saamiensa ohjeiden mukaisesti. Käydessään läpi arkistoja, Styles löysi muun muassa Kanadan puolustusvoimien esikunnan kiireelliseksi luokitteleman viestin Halifaxin pelastuskeskukselle, jossa kerrottiin, että ufo oli syöksynyt Shag Harbourin satama-alueen edustalle. Useat muutkin viranomaisasiakirjat viittasivat siihen, että viranomaiset pitivät välikohtausta ufotapauksena.

Sukeltajaryhmään kuulunut "Harry" kertoi myöhemmin, etteivät etsinnät rajoittuneet pelkästään Shag Harbourin satama-alueelle. Harryn mukaan sukeltajat oli komennettu myös noin 30 kilometriä Shag Harbourista koilliseen sijaitsevan Shelburne Harbourin edustalle, jossa he olivat paikantaneet tunnistamattoman kohteen kaikuluotainten avulla noin 270 metrin päähän rannasta:

> "Tajusimme, että siellä oli jotain... jotain mikä ei ollut täältäpäin... En aio sanoa siitä sen enempää."

Kanadan kuninkaallisten ilmavoimien edustajan mukaan NORAD:n Ontarion operaatiokeskus oli lähettänyt hävittäjät torjuntatehtäviin tulkittuaan tutkahavaintonsa tunnistamattomasta kohteesta mannertenväliseksi ohjukseksi. Ledger:

> "Lähteelleni kerrottiin, että kohde oli matkannut noin 10 Machin nopeudella. On tärkeää ymmärtää, ettei Yhdysvalloilla tai millään valtiolla ole koskaan ollut lentokonetta, joka kykenisi lentämään noin nopeasti. Yhtäkkiä tämä kymmenen Machin nopeudella lentänyt kohde pysähtyi ja leijui paikoillaan muutamia minuutteja, jonka jälkeen se jatkoi matkaansa noin 5,7 Machin nopeudella syöksyen lopulta Shag Harbourin edustalle."

Kanadan puolustusvoimien Barringtonin tukikohdan komentajana toimineen eversti Calvin Rushtonin mukaan tunnistamaton kohde oli ilmestynyt maapallon ilmakehään Siperian yläpuolella. Kohteen sukellettua mereen Shag Harbourin satama-altaan edustalla, Kanadan puolustusvoimien sukellusveneiden havainnointiin erikoistunut, huippusalaiseksi luokiteltu Shelburnen tukikohta oli jäljittänyt kohdetta vedenalaisten havaintolaitteidensa avulla. Tämän jälkeen kohde kiersi Cape Sablen saaren ja eteni koilliseen rannikolle saakka. Eversti Rushtonin mukaan kohde pysähtyi lopulta muutaman kilometrin päähän Shelburnesta.

Paikalle komennettiin 6–7 yhdysvaltalaista ja kanadalaista alusta, joiden joukossa oli muun muassa yksi proomualus. Kaikkien yllätykseksi he paikansivat merestä toisenkin tuntemattoman kohteen. Sukeltajat kuvasivat kohteita ja tutkijat laskivat mereen sensoreita saadakseen niistä mahdollisimman paljon informaatiota. Kanadan puolustusvoimat oli eristänyt alueen tutkimuksien ajaksi. Yhtäkkiä kohteet kuitenkin nytkähtivät liikkeelle matkaten meren alla etelään, kunnes nousivat pintaan ja kiihdyttivät Mainen lahden taivaalle.

Tietojeni mukaan osa sukeltajien ja tutkijoiden keräämästä todisteaineistosta saatettiin kuljettaa paikalta proomualuksella. Televisio-ohjelman *Sightings* työryhmä teki alueella viimeiseksi jääneen merenpohjatutkimuksen vuonna 1995 löytämättä alueelta mitään poikkeavaa. Mielestäni Shag Harbourin välikohtaus jää ufohistoriaan yhtenä kiinnostavimmista tapauksista.[3]

Kiitos australialaisen veteraanitutkija Bill Chalkerin, minulla on mahdollisuus esitellä seuraava ufotapaus, joka on mielestäni jätetty aivan liian vähälle huomiolle.

Chilen laivaston kuljetusalus *Aguilan* tutkat havaitsivat tunnistamattoman lentävän kohteen noin 560 kilometriä Valparaison koillispuolella hieman puolen yön jälkeen 23.10.1969. Vain muutaman minuutin kuluttua kohde oli liikkunut yli 500 merimailia (926 km) alusta kohti. Oli kohde mikä hyvänsä, sen vauhti oli uskomattomat yli 20 500 kilometriä tunnissa.

Kello 00.47 *Aguilan* tutkien näytöille ilmestyi kuusi eri kohdetta, jotka olivat noin 19 kilometrin päässä kuljetusaluksesta. Miehistön saatua kohteista näköhavaintoja he kutsuivat *Aguilan* kapteenin komentosillalle. Eräs tapahtumaa todistamassa ollut miehistönjäsen – josta käytämme tästä lähtien nimimerkkiä Lius – kertoi nähneensä taivaalla viisi pienempää kohdetta ja yhden valtavan kokoisen kohteen, jotka lähestyivät kuljetusalusta. Liuksen mukaan suurikokoinen suorakulmionmuotoinen kohde (jonka sivuilla hän erotti kaksi "puoliympyränmuotoista siivekettä") loisti kirkasta valoa: "Kohteen

täytyi olla metallista tehty, olihan se kooltaan suurempi kuin 113 metrinen fregatti." Hänen arvionsa mukaan viisi pienempää, väriltään sinertävää kohdetta olivat halkaisijaltaan noin 2,5 metriä ja korkeudeltaan enintään 1,8 metriä.[4]

Kun kohteet olivat kuljetusaluksesta vain noin 1900 metrin päässä, pienemmät kohteet siirtyivät isokokoisen kohteen molemmille puolille:

> "Kohteet kiertelivät ajoittain aluksemme ja suurikokoisen kohteen ympärillä. 'Pääalus' ei muuttanut suuntaansa missään vaiheessa – jos se olisi liikkunut merenpinnalla olisimme varmasti törmänneet siihen."

Pääaluksen tultua noin 275 metrin etäisyydelle kuljetusaluksesta, sen kannelle kerääntyneet miehistön jäsenet kuulivat kohteen suunnasta kantautuvaa huminaa. Kohteen kaarrettua *Aguilan* ylitse, kuljetusaluksen sähköt katkesivat. *Aguilan* komentaja juoksi komentosillalle huutaen: "Mitä helkkaria täällä oikein tapahtuu?" Lius:

> "Kohde oli niin kirkas, että tuntui kuin aurinko olisi noussut ennen aikojaan – kaikki näkyi niin selvästi. Kaikki kannelle kerääntyneet kuuntelivat sen ääntä... En ole oikein varma kuinka kauan kohde oli yläpuolellamme."

Liuksen mukaan suorakulmionmuotoisen kohteen alapuolelta hehkuva punainen valo vaikutti liikkuvan edestakaisin kohteen rungon sisällä. Kohteen sivuille levittäytyneissä puoliympyränmuotoisissa siivekkeissä sykkivät taas vihreän tai turkoosinväriset valot. Kohteen lennettyä *Aguilan* ylitse noin 180 metrin päähän, kuljetusaluksen sähköt palautuivat. Pienemmät munanmuotoiset kohteet kiersivät *Aguilan* ja siirtyivät suorakulmionmuotoisen kohteen vierelle. Lopulta kohteet katosivat noin kolmen kilometrin etäisyydellä kuljetusaluksesta jättäen merenpinnalle jälkeensä metallista paperihaketta. Liuksen mukaan *Aguilan* komentaja antoi miehistölleen käskyn olla puhumatta välikohtauksesta. Tapahtumayönä lokikirjanpidosta vastanneen kansiupseerin välikohtauksesta tekemät merkinnät olivat kadonneet lokikirjasta.

Kuljetusaluksen saavuttua Valparaison satamaan, *Aguilan* komentaja käski miehistöään ilmoittautumaan satama-alueelle kuulustelua varten. Paikalle saapuneet Chilen laivaston upseerit ja neljä espanjankielen taitoista siviilipukuista yhdysvaltalaista kuulustelivat miehistön jäseniä yksitellen satama-alueen ampumatarvikevarastossa. Lius:

> "He pyysivät minua selittämään mitä edellisyönä oli tapahtunut. Kerrottuani heille mitä olin nähnyt, he väittivät, että puhuin omiani. Olin varma näkemästäni, joten sanoin heille, että me kaikki olimme nähneet sen. Mutta kuulustelijat kehottivat minua ymmärtämään, etten ollut nähnyt mitään tavallisesta poikkeavaa. Kysyin yhdeltä heistä olinko pidätetty, mutta hän vastasi kieltävästi. Hänen mukaansa kuulustelu tehtiin määräysten mukaisesti, jotta ymmärtäisin mistä tässä oli kysymys."

Kuulustelijat eivät näyttäneet välittävän välikohtauksen yksityiskohdista. Liuksen mielestä oli selvää, että kuulustelijat tiesivät jo valmiiksi mitä he olivat kokeneet: "Heillä oli hallussaan myös tutkakuvia, joissa kohteet näkyivät." Chalker:

> "Tietolähteeni Liuksen mukaan kuulustelijat eivät yrittäneet saada selville mitä oli tapahtunut, vaan pikemminkin he yrittivät vakuuttaa silminnäkijät siitä, ettei mitään ollut tapahtunut. Kuulustelut jatkuivat kahden päivän ajan. Kuulustelijat kävivät huoneisiin suljettujen miehistönjäsenten luona kahden tunnin välein kysymässä, olivatko heidän muistikuvansa muuttuneet. Oli selvää, ettei kuulustelijoilla ollut mitään oikeutta lukita miehistön jäseniä huoneisiin kahdeksi päiväksi.
>
> Lius sanoi kuulustelijoilleen aikovansa valittaa heistä vapautumisensa jälkeen. Kuulustelijoiden mukaan se olisi hänen loppunsa. Tietolähteeni ei nähnyt muita miehistön jäseniä tuon kahden päivän aikana. Kuulustelijat eivät antaneet hänen nukahtaa, ennen kuin hän suostui allekirjoittamaan eteen lätkäistyn asiakirjan. Tämän jälkeen hänet kuljetettiin jeepillä pois ampumatarvikevarastosta. Viikkoa myöhemmin hänen komennuksensa Aguilalla päättyi ennenaikaisesti ja hänet siirrettiin toisiin tehtäviin. Tietolähteeni ei nähnyt tovereitaan sen koommin."

Bill Chalker piti todistajan kertomusta uskottavana, eikä suostunut paljastamaan tietolähteensä sukunimeä:

> "Lius vaikutti minusta erittäin luotettavalta. Hän ei vaikuttanut kertovan tarinaa, vaan hänen kertomuksensa oli selvästi omakohtaisesti koettua. Tietolähteeni on suorittanut asepalveluksensa, mutta pelkää, että jos tietyt tahot saisivat selville hänen vuotaneen kokemuksensa julki, hänet yritettäisiin hiljentää passittamalla hänet takaisin armeijan palvelukseen."[5,6]

Tunnistamaton vedenalainen kohde Vietnamissa

Palvellessaan laivaston lentotukialus *Learylla* Yhdysvaltain laivaston reservijoukkojen aliluutnantti Will Miller ja muutama hänen alaisensa kohtasivat tunnistamattoman vedenalaisen kohteen Etelä-Kiinan meren Tonkininlahdella vuonna 1969. Keskustelin tämän Vietnamin sodan veteraanin kanssa vuonna 2005:

> "Meidät oli komennettu Tonkininlahdelle Vietnamin rantaosien pommitustehtävään. Tulitukialuksena jouduimme olemaan jatkuvasti varotilassa vietnamilaisten kalastusaluksien varalta, olimmehan sijoittuneet verrattain lähelle rannikkoa. Onneksi puiset alukset saattoi havaita niiden keulassa roikkuvasta, kalojen houkuttelemiseksi ripustetusta lampusta. Muistan miten utuinen yö se oli. Käskin vahtimiestä ilmoittamaan minulle heti, kun hän havaitsisi pimeydessä sumeasti hohtavien valojen kirkastuvan. Se tarkoittaisi sitä, että kalastusalus olisi tullut liian lähelle, joten joutuisimme väistämään.
>
> Ei mennyt kauaakaan, kun vahtiperämieheltä pääsi 'no nyt'. Päätin tarkistaa tilanteen. Yllätykseksi kuitenkin huomasin, että pimeässä hehkuva valo sukelsi merenpinnan alle ja alkoi lähestyä meitä 45 asteen kulmassa sukeltaen lopulta aluksemme alitse. Juoksimme aluksen oikealle puolelle katsomaan, josko valo olisi noussut pintaan. Emme kuitenkaan havainneet mitään, kuten eivät kaikuluotaimemme, tutkamme tai ECM-järjestelmämmekään. Olimme varmoja ainakin siitä, ettei kyseessä voinut olla sukellusvene. Päätimme olla herättämättä kapteenia ja kirjata havaitsemamme tiedot lokikirjaan. Laivan alkuperäiset lokikirjat kirjoitettiin protokollanmukaisesti myöhemmin puhtaaksi virallisia selvityksiä varten. Vuosien kuluttua olin vierailemassa Yhdysvaltain laivaston museossa ja lueskelin lentotukialuksemme havaintomme aikaisia lokikirjoja. Ihmetykseksi kuitenkin huomasin, ettei lokikirjan virallisessa versiossa ollut mainintaakaan havainnostamme."[7]

Vietnamin sodassa raportoitiin useita ufovälikohtauksia. Esimerkiksi entinen Yhdysvaltain ilmavoimien esikuntapäällikkö kenraali George S. Brown on kertonut julkisesti, että vihollisen helikoptereiksi oletettuja tunnistamattomia lentäviä kohteita yritettiin ampua alas alkukesinä 1968 ja 1969 (katso kuvaliite luvun lopusta).

Ennenaikainen maailmanloppu

Vuonna 2005 tapasin James M. Kopfin, joka palveli huippusalaisella Crypto-turvallisuusluokituksella viestiliikenteen asiantuntijana Yhdysvaltain 6. laivaston lentotukialus *John F. Kennedyllä*. Hän kertoi minulle kesä-heinäkuussa vuonna 1971 sattuneesta välikohtauksesta:

> "Viestikeskuksessamme monipuolinen viestintäyhteysjärjestelmä sisälsi yhteensä kahdeksan erilaista yhteystyyppiä. Pääyhteyden muodostivat neljä kanavaa, jotka oli sijoitettu yläriville. Loput neljä 'varakanavaa' olivat pääkanavien alla. Minun tehtäväni oli valvoa alukseen tulevia viestejä seinälle niitatun vahtilistan mukaisesti. Työhön kuului ottaa aikajärjestyksessä talteen kaikki ne viestit, joita ei mainittu vahtilistalla.
>
> Viestit olivat alttiita häiriölle, ja aina kun viestit menivät sekaviksi otin yhteyden viereisessä huoneessa sijainneeseen käytönvalvontaan. He hienosäätivät vastaanottimia ja tarkistivat laitteistot yrittäen pitää häirinnän viestiyhteyksien ulkopuolella. Normaalisti kävi niin, että jos yksi kanava rupesi temppuilemaan niin toinen kanava toimi silti normaalisti ja viesti saatiin talteen. Eräänä iltana noin kello 20.30 kaikki kanavat menivät sekaisin. Soitin käytönvalvontaan ja ilmoitin menettäneeni kuudennen laivaston lähetykset. He kertoivat minulle, että kaikki viestintäyhteydet olivat pimeinä – saatoin kuulla miten sotilaat karjuivat toisilleen.
>
> En tiedä montako minuuttia ehti kulua, ennen kuin kuulimme viestintäkeskuksen ja komentosillalla sijaitsevan viestisillan välisestä kaasulla toimivasta viestiputkesta pursimiehen äänen; 'Se on Jumala, tämä on maailmanloppu'! Vilkaisimme toisiamme tyyliin että semmosta. Seuraavaksi kuulimme viestintämiehen verrattain rauhallisemman äänen; 'Hitto, kaverit hei, jokin leijuu meijän yläpuolella'. Viestintäkeskuksessa työskennellyt Dennis Jordan katsoi minua ja sanoi; 'käyvväämpä kahtomassa'.
>
> Kävelimme käytönvalvonnan kautta kulkureitille, joka vei meidät aluksemme vasemmanpuoleiseen päätyyn. Katsoessamme viestisillalle päin, näimme 60–70 asteen kulmassa valtavan kokoisen ja hehkuvan oranssinkeltaisen pallon, jonka värisävyt vaihtelivat sykäysten mukaan. Se ei vaikuttanut tuottavan minkäänlaista ääntä. En osaa sanoa tarkalleen pallon kokoa, mutta se vaikutti jättiläismäiseltä. Katselimme kohdetta noin minuutin ajan, jonka jälkeen miehistön jäsenet kuulutettiin taisteluvalmiuteen. Siirryimme taisteluvalmiustilaan, jossa pysyimme seuraavat kaksi tuntia, kunnes hälytystasoa laskettiin ja tilanne normalisoitui.
>
> Palattuamme hytteihin keskustelin välikohtauksesta muiden kanssa aamuneljään saakka. Erään CIC-keskuksen tutkaoperaattorin mukaan

heidän tutkansa olivat menneet pimeiksi kohteen ilmestymisen jälkeen. Viestintämies, jonka äänen olimme kuulleet viestiputkesta, taas kertoi, että joku miehistä oli viety sairastupaan, ja että tälle oli pitänyt antaa rauhoittavia lääkkeitä. Oletin, että kyseessä oli sama pursimies, joka oli ennakoinut maailmanloppua.

Erään viestisillalla työskennelleen kaverin mukaan suurin osa heidän sähkölaitteistaan ja järjestelmistään oli mennyt pimeiksi pallon ilmestyttyä aluksemme yläpuolelle noin 20 minuutin ajaksi. Hän kertoi myös, etteivät jatkuvassa valmiustilassa olleet F-4 Phantom -hävittäjät olleet käynnistyneet pilottien useista yrityksistä huolimatta.

Luulen, että lentotukialuksen 5000 miehestä vain noin 18 näki tunnistamattoman kohteen. Olimme käyneet vasta läpi rankan harjoitusosion, ja luulen että suurin osa miehistöstä oli nukkumassa tai ruokailemassa. Sain kuulla, että komentavana upseerina toiminut kapteeni Ferdinand B. Koch järkyttyi tapauksesta pahemman kerran. Kapteeni oli tuntenut itsensä avuttomaksi, sillä ilmapuolustuksemme ei kyennyt torjumaan tunkeilijaa. Uskon, että IOIC-viestintätiedustelun upseerit olivat ottaneet kohteesta valokuvia. Kuulin myös, että lentotukialukseemme saapui siviilipukuisia miehiä, jotka kuulustelivat tapauksen silminnäkijöitä. Meitä ei kuitenkaan kuulusteltu. Luulen sen johtuneen siitä, ettei kovinkaan moni tiennyt meidän nähneen kohdetta.

Kahden päivän kuluttua lentotukialuksen päällystö piti tiedostustilaisuuden aluksemme sisäisessä televisiossa, jossa he kehuivat suoritustamme harjoituksessa luvaten miehistölle 30 päivän loman saavuttuamme Virginian Norfolkiin. Tiedotustilaisuuden lopussa kapteeni Koch katsoi suoraan kameraan ja sanoi; 'Haluaisin muistuttaa miehistöä siitä, että lentotukialuspalvelukseen liittyvät tiedot luokitellaan salaiseksi. Niistä keskustelu on sallittua vain asianomaisten kesken.'

Vuosia myöhemmin sain sähköpostiviestin eräältä tietojenkäsittelijältä, joka oli toiminut yhtenä lentotukialuksen tietokonevastaavista. Hän kertoi heränneensä siihen kun tietokoneet olivat "kaatuneet", joten hän oli mennyt tietokonehuoneeseen yrittäen käynnistää niitä uudelleen. Hän ei ollut uskoa, kun hänelle oli kerrottu, että sähkökatkoksen oli aiheuttanut lentotukialuksen yläpuolella leijunut ufo. Hän oli luullut sitä vedätykseksi. Luettuaan kertomukseni hänen mielipiteensä oli kuitenkin muuttunut.

En vielä tänäkään päivänä ole varma, mitä oikein näimme. Olen jälkeenpäin miettinyt myös sitä mahdollisuutta, että kyseessä olisi voinut olla lautasenmuotoinen kohde. Katsoimmehan sitä alhaaltapäin. Oli asia miten oli, kohde näytti minusta todelliselta."[8]

Olen keskustellut *John. F. Kennedyn* tapahtumista sekä muista Yhdysvaltain lentotukialusten ufokohtaamista, USS *Forrestalin* komentajana vuosina 1975–77 toimineen kontra-amiraali Joseph J. Barthin kanssa. Hän on kyseenalaistanut useita kohtia James M. Kopfin kertomuksesta:

> "Lentotukialuksen yläpuolelle ilmaantuneesta kohteesta sekä tutka- ja navigaatiojärjestelmien pettämisestä olisi ilmoitettu mitä kiireellisimmin OPREP:n, eli operatiivisen raportointijärjestelmän kautta. OPREP:n raportit luokitellaan asteikolla yhdestä neljään, ja luulen että Kennedyn väitetty välikohtaus oli luokiteltu kiireellisyydessään kolmannen asteen raportiksi. Olettaisin, että nämä raportit ovat tänä päivänä yleisön saatavilla. Lentotukialusten lokikirjoja säilytetään Yhdysvaltain laivaston arkistoissa, eikä niitä yleisesti ottaen luokitella salaisiksi."[9]

Kerroin kontra-amiraali Barthin esittämistä huomioista Kopfille, joka oli työskennellyt puolitoista vuotta *Kennedyn* navigaatio-osastolla, jossa hänen tehtäviinsä oli kuulunut muun muassa lokikirjanpito:

> "Kontra-amiraali on oikeassa siinä, että välikohtauksesta tehty raportti on varmasti lähetetty eteenpäin. Kukaan meistä ei kuitenkaan koskaan tule näkemään tuota raporttia, jos valtiollinen peiteoperaatio on totta."[10]

Seuraavassa ote Kopfin kirjeestä Yhdysvaltain laivastossa sukellusveneupseerina palvelleelle presidentti Jimmy Carterille, joka oli myöntänyt nähneensä ufon vuonna 1969:

> "Olen seurannut ufoilmiötä suurella mielenkiinnolla viimeiset 14 vuotta, minkä aikana useat Yhdysvaltain laivastossa palvelleet ovat kertoneet minulle vapaa-ajallaan ufoihin liittyvistä kokemuksistaan. Olen kuullut miten Yhdysvaltain ilmavoimien upseerit keskustelevat ufoista avoimesti cocktailkutsuilla ilmoittaen samalla, että ufoista viran puolesta puhuminen vaarantaisi heidän uransa. Mielestäni Yhdysvaltain hallituksen tulisi edesauttaa ufoihin liittyvien tietojen vapauttamista, jotta ihmiset rohkaistuisivat tuomaan kokemuksensa julki. Maanpuolustukselliset näkökohdat voitaisiin ottaa huomioon siten, että tiedustelupalvelut suodattaisivat ufoihin liittyvän materiaalin muille julkisesti toimiville tutkijatahoille. Tämä ennaltaehkäisisi esimerkiksi lentotukialuksilla tapahtuvaa lokikirjojen sensurointia, joka johtuu Yhdysvaltain puolustusministeriön ja sen alaisten organisaatioiden salaiseksi luokitelluista ohjeistuksista."[11]

Sting 27

Lentäjä Gian J. Quasar on tutkinut rutiinilennolla 10.9.1971 Bermudan kolmion alueella kadonneen Phantom II -hävittäjä *Sting 27:n* tapausta. Viimeinen tutkahavainto Floridassa sijaitsevasta Yhdysvaltain ilmavoimien Homesteadin lentotukikohdasta kello 08.08 matkaan lähteneestä hävittäjästä oli saatu 14 minuutin kuluttua noin 130 kilometrin etäisyydellä rannikosta:

> "Hävittäjä oli kääntymässä yhden Machin nopeudessa, kun lennonvalvojat havaitsivat, että hävittäjän SIF-tunnistustoiminto oli heikentynyt; 'Sting 27, SIF heikkenee, meillä on vaikeuksia tunnistaa sinua, vahvista sijaintisi'. Hävittäjän kyydissä harjoittelijana ollut luutnantti Norm Northrup vastasi lennonvalvojille; 'Kuitti, käännymme nyt vasemmalle'. Tutkavalvojat saivat vahvistettua hävittäjän sijainnin, kunnes hävittäjän käännyttyä oikealle kello 08.22 Sting katosi tutkien näytöiltä."

Laajamittaisista etsinnöistä huolimatta hävittäjästä ei löydetty jälkeäkään. Quasar huomauttaa, että onnettomuustutkinnan virallista raporttia oli sensuroitu merkittävästi:

> "Jopa raportin yhteenvetosaraketta oli leikelty. Raportissa ei kerrottu edes sitä, minkä tyyppisestä onnettomuudesta oli kyse. Yleensähän vastaus on jotain väliltä 'kadonnut tai syy tuntematon'."

Raportissa viitataan hävittäjän mahdollisesti törmänneen nimeltä määrittämättömään kohteeseen, jonka myös etsintäoperaatioon osallistuneet kaksi muuta Phantom-hävittäjää (*Sting 29* ja *Sting 30*) olivat havainneet:

> "Raportin mukaan vain muutamia minuutteja Sting 27 katoamisen jälkeen, Sting 29 laskeutui 450 metrin korkeuteen tarkistaakseen merenpinnalla havaitsemansa ilmiön, jota lentäjät kuvailivat seuraavasti; 'suorakulmionmuotoinen muodostelma vedessä, koko arviolta 30x60 metriä, sen eteläinen osa näyttää olevan vedenpinnan alapuolella ja pohjoisosa hieman yläpuolella'. Raportissa ei mainita sanoja UFO tai USO. Itse asiassa kohteen selitysosio oli otettu raportista pois."

Yhdysvaltain rannikkovartiosto ei kuitenkaan löytänyt merestä lentäjien kuvailemaa muodostelmaa. Merenpohjan kaikuluotauskaan ei auttanut selventämään *Sting 27:n* kohtaloa.

Kansainvälinen tapaus

Erään Kanadan kuninkaallisen laivaston hävittäjäaluksen miehistönjäsenen mukaan DC-8 -matkustajalentokoneen kokoinen tunnistamaton lentoalus oli ilmestynyt keskelle Naton sotaharjoitusta Murmanskin lähettyvillä syyskuussa 1974. Yhtäkkiä kesken harjoituksen liki kolmenkymmenen sota-aluksen huomio oli kiinnittynyt hopeanväriseen pitkulamaiseen kohteeseen, joka oli laskeutunut harjoitusalueen merenpinnalle.

Silminnäkijän mukaan epätasaisesti paikallaan leijuneen kohteen yläosassa oli jonkinlainen kupu. Satojen muiden miehistönjäsenten katsellessa puolelta toiselle heiluvaa kohdetta, Yhdysvaltain lentotukialus *John F. Kennedyn* hävittäjät saivat torjuntakäskyn. Ennen kuin arviolta 20 hävittäjää ehti paikalle, ufo kiihdytti ja katosi horisontin taakse. Lopulta hävittäjät kutsuttiin takaisin ja alusten miehistöille ilmoitettiin, ettei välikohtauksesta tulisi raportoida.

Naton sotaharjoitusta kolmen viikon ajan seuranneet Neuvostoliittolaiset hävittäjäalukset olivat ehtineet jo poistua harjoitusalueen liepeiltä olettaen sotaharjoituksen päättyneen. Tunnistamattoman lentoaluksen ilmestyttyä neuvostoalukset olivat kuitenkin palanneet ja lähettäneet kohteen perään kaksi hävittäjäänsä. Kanadan kuninkaallisessa laivastossa palvellut silminnäkijä piti tätä hieman huvittavana: "Se oli lopullinen todiste siitä, että ufomysteeri yhdistää ihmiset kansallisuudesta riippumatta." Hän oli oikeassa, mutta suurvaltojen yhteistyö tapaili tuolloin vasta ensiaskeleitaan.

Lounais-Bermuda

Bostoniin sumusäässä 23.4.1976 matkalla ollut Yhdysvaltain laivaston hävittäjäalus kohtasi tunnistamattoman lentävän kohteen Bermudan lounaispuolella noin 1100 kilometrin etäisyydellä rannikosta. Hävittäjäaluksen kansiupseeri oli ilmoittanut viestintäyhteyksistä vastanneelle luutnantille aluksen edessä, noin viiden kilometrin päässä havaitsemastaan epätavallisesta vihreästä valosta. Tutkat ja kaikuluotaimet eivät kuitenkaan havainneet mitään tavallisesta poikkeavaa.

Kiirehdittyään kannelle luutnantti havaitsi alusta kohti 9–12 metrin korkeudella merenpinnasta lähestyvän hohtavan vihreän valon. Luutnantti teki päätöksen kääntää aluksen kurssia 90 astetta oikealle. Tutkija Donald R. Todd jatkaa tapauksesta:

> "Aluksen käännyttyä 90 astetta oikealle miehistö havaitsi, että yhä isokokoisemmaksi ja kirkkaammaksi paisunut vihreä valo oli kääntynyt heidän suuntaansa. Luutnantti antoi uuden käskyn '90 astetta oikealle', kääntäen aluksen näin tulosuuntaansa. Tunnistamaton kohde toisti aluksen liikkeen ja lähestyi alusta noin 16 metrin etäisyydelle. Yhtäkkiä sumu hävittäjäaluksen ympärillä hälveni ja CIC-järjestelmän tutkien näytöille oli ilmestynyt suurikokoinen kohde. Tässä vaiheessa arviolta puolet aluksen miehistöstä oli herännyt metakkaan ja siirtynyt kannelle seuratakseen tilannetta."

Luutnantin käskettyä ruorimiestä ohjaamaan hävittäjäalus takaisin alkuperäiselle kurssilleen, tunnistamaton kohde kääntyi 180 astetta asettuen lähelle aluksen keulaa. Hävittäjäaluksen kapteeni käveli epäuskoisesti kannelle:

> "Samaan aikaan, kun kapteeni oli saapunut kannelle, ufo kohosi aluksen yläpuolelle kaartaen sen ympärillä muutaman kierroksen ja laskeutuen lopulta hallitusti aluksen eteen. Sitten sen valo kirkastui ja kohde syöksyi mereen. Kohde vaikutti vajoavan verrattain hitaasti, kunnes se lopulta katosi meren tummaan syliin vaimean vihreänä hohtona."

Välikohtauksen jälkeen hävittäjäaluksen kapteeni kehotti miehistöään unohtamaan tapahtuneen. Ymmärrettävistä syistä nimeämättömäksi jäävän luutnantin mukaan kapteeni oli kirjoittanut lokikirjaan, että hävittäjäaluksen kurssin muutokset olivat johtuneet törmäyskurssille eksyneestä tunnistamattomasta laivasta, joka "muistutti neuvostoliittolaista troolaria".[14]

Neuvostoliiton laivastotiedustelu

Vuonna 1977 Neuvostoliiton laivastotiedustelun johtaja, vara-amiraali Y. V. Ivanov pyysi hydroakustiikkaan erikoistunutta Neuvostoliiton laivaston sukellusveneupseeria, tohtori Vladimir Azhazhan järjestämään tutkimuksen "ufoilmiön hydrosfääriin liittyvistä näkökohdista". Eräs Azhazhan tutkimista tapauksista oli sattunut 7.10.1977, kun Barentsinmerellä matkannut Neuvostoliiton laivaston sukellusveneiden huoltoalus *Volga* oli kohdannut useita tunnistamattomia lentäviä kohteita noin 320 kilometrin päässä Kuolan niemimaalta. Yhdeksän ufoa oli kierrellyt huoltoaluksen yläpuolella 18 minuuttia, jonka aikana *Volgan* radioyhteydet eivät toimineet.

Azhazhan mukaan *Volgan* tapaus oli luokiteltu huippusalaiseksi, kuten niin monet muutkin laivaston raportit tunnistamattomista lentävistä tai vedenalaisista kohteista. Azhazha tapasi tutkijat Jacques Valleen ja Martine Castellon vuonna 1990:

> "Neuvostolaivaston arkistoissa oli yksinkertaisesti liikaa ufotapauksia, jotta ne olisi voitu kiistää uskottavasti. Tutkimuksemme alkoi yrityksellä selvittää, mitkä tai minkälaiset kohteet seurailivat sukellusveneitämme. Joskus kohteiden raportoitiin jopa matkivan sukellusveneiden liikehdintää! Luonnollisesti luulimme niitä aluksi yhdysvaltalaisten laitteiksi. Eräänä päivänä kävi kuitenkin niin, että tunnistamaton vedenalainen kohde tuli merenpintaan jokseenkin näyttävällä tavalla. Pohjoista Jäänmerta auranneen jäänmurtajan miehistö oli havahtunut, kun kirkas ympyränmuotoinen alus oli noussut räjähtävällä nopeudella paksujen jääkerrosten läpi. Jäähilekuuron alle jääneen jäänmurtajan miehistö ja upseerit todistivat kohteen omin silmin, eikä kukaan voinut kyseenalaistaa jääkerrosten keskelle ilmestynyttä aukkoa."[16]

Viitteet

1. Oscar A. Galindez, "Crew of Argentine Ship See Submarine UFO", *Flying Saucer Review*, vol. 14, nro 2/1968, s. 22.
2. Don Ledger, "UFO Crash at Shaq Harbour", *International UFO Reporter*, vol. 22, nro 4/1998, s. 8–9 ja 20.
3. Don Ledger ja Chris Styles, "Dark Object: The World's Only Government-documented UFO Crash", toimittanut Whitney Strieber, New York 2001.
4. Bill Chalker, "EM UFO Incident off Chile in 1969", *The APRO Bulletin*, vol. 33, nro 3/1986, s. 7–8. Artikkeli julkaistiin ensimmäisen kerran *International UFO Reporter* -lehden syys-lokakuun numerossa vuonna 1985, s. 4–6.
5. Bill Chalker, *The APRO Bulletin*, vol. 33, nro 5/1986, s. 5–6. Katso myös *International UFO Reporter* -lehden edellä mainittu numero.
6. Bill Chalker, *The APRO Bulletin*, vol. 33, nro 3, s. 8. Katso myös *International UFO Reporter* -lehden edellä mainittu numero.

7. Henkilökohtainen haastattelu, Tampa, Florida, 12.4.2005.
8. Henkilökohtainen haastattelu, Mount Airy, Maryland, 25.9.2005.
9. Kirje, 1.7.2005.
10. Sähköpostiviesti, 21.7.2005.
11. Larry W. Bryant, "UFO Politics at the White House: Citizens Rally Round Jimmy Carter's Promise", The Invisible College Press, P. O. Box 209 Woodbridge, 22194–0209 Virginia, s. 44–47. www.invispress.com
12. Gian J. Quasar, "Into the Bermuda Triangle: Pursuing the Truth Behind the World's Greatest Mystery", McGraw-Hill, 2004, s. 35–36.
13. "UFO Watches NATO Fleet", *Canadian UFO Report*, vol. 4, nro 4/1977.
14. Donald R. Todd, "Ship's Crew Sees UFO", *The APRO Bulletin*, vol. 26, nro 11/1978, s. 1–2.
15. Haastattelu Lawrence Mooren ja Livia Russellin kanssa, Moskova, maaliskuu 1994.
16. Jacques Vallee ja Martine Castello, "UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat", Ballantine, New York, 1992, s. 27–28.

EXCERPTS: PRESS REMARKS CONCERNING UFOs

BY GENERAL GEORGE S. BROWN,

CHIEF OF STAFF, USAF

October 16, 1973

Q. General, one more question. What is the Air Force's position on the UFO business?

I don't know whether this story has ever been told or not. They weren't called UFOs. They were called enemy helicopters. And they were only seen at night and they were only seen in certain places. They were seen up around the DMZ in the early summer of '68. And this resulted in quite a little battle. And in the course of this an Australian destroyer took a hit and we never found any enemy, we only found ourselves when this had all been sorted out. And this caused some shooting there and there was no enemy at all involved but we always reacted. Always after dark. The same thing happened up at Pleiku at the Highlands in '69. And we found there that they had moved the radar in and the Army started to work and we finally got that radar out of there and then they quit worrying about their problem.

Yhdysvaltain ilmavoimien esikuntapäällikkönä toiminut kenraali George S. Brown on myöntänyt, että Yhdysvaltain armeija joutui tekemisiin ufojen kanssa myös Vietnamin sodassa.

20. Maailmanlaajuinen ilmiö

Maailman väkirikkaimpana maana tunnetun Kiinan toisen maailmansodan aikaiset ufohavainnot tulivat julkisuuteen vasta 1970-luvun lopulla. Mielestäni on tärkeää ymmärtää, etteivät suljetussa yhteiskunnassa eläneet kiinalaiset olleet vielä vaikuttuneet länsimaisten tiedotusvälineiden julkaisuista.

Kiinan ufotutkimusjärjestö CURO (Chinese UFO Research Organization) perustettiin vuonna 1980, jolloin se liitettiin osaksi Kiinan tiede- ja teknologiayhdistystä. CURO:n toimipisteet sijoitettiin Pekingiin, Shanghaihin ja moniin muihin provinsseihin. Vuoteen 1992 mennessä organisaatioon oli liittynyt jo 3600 täysjäsentä ja 40 000 tutkimusassistenttia. Tässä suhteessa voimme pitää Kiinaa hyvin edistyksellisenä, vaikka luvut eivät sisälläkään Kiinan salaisen palvelun työntekijöitä, jotka valvovat ja tutkivat ilmiötä. Vaatimustasosta kertonee jo se, että suurin osa CURO:n jäsenistä on koulutukseltaan tieteentekijöitä tai insinöörejä. Myös useat muut kiinalaiset ufojärjestöt vaativat jäsenyyttä hakevilta korkeakoulututkinnon ja jo julkaistun tutkimuksen aiheesta.

Tammikuussa 1964 lukuisat shanghailaiset havaitsivat kaupunkinsa ilmatilassa suuren tunnistamattoman sikarinmuotoisen kohteen. Kiinan ilmavoimien MiG-hävittäjien epäonnistuttua torjuntatehtävässään, viranomaiset selittivät kohteen "yhdysvaltalaisten ohjukseksi".[1]

Alkuvuonna 1968 neljä Kiinan laivaston tykkimiestä raportoi kirkkaan kultaisesta ja ovaalinmuotoisesta kohteesta Liaoningin provinssin taivaalla. Samaan aikaan kun ufon nähtiin lisäävän lentokorkeuttaan, tukikohdan kommunikaatiojärjestelmä ja tutkalaitteisto lakkasivat toimimasta. Katastrofin ainekset olivat koossa. Laivaston komentaja käski valmiusjoukot lähtövalmiuteen. Puolen tunnin kuluttua kohteen katoamisesta laitteistot palautuivat kuitenkin takaisin toimintakuntoon. Seuraavat havainnot ufosta tulivat Liaoningin etelärannikolta, jossa kaksi rannikkovartioston sotilasta kertoi ampuneensa tunnistamatonta kohdetta automaatti- ja konekivääreillään. Paikalle lähetetyt tutkijat eivät kuitenkaan löytäneet kohteesta jälkeäkään.[2]

Algeria

Vuonna 2000 matkustin Pariisiin yhdessä British Airways -lentoyhtiöstä eläkkeelle jääneen kapteeni Graham Sheppardin kanssa haastatellaksemme Algeriassa vuonna 1967 tapahtuneen ufovälikohtauksen silminnäkijöitä.[3]

Algeria oli itsenäistynyt vuonna 1967 ja Ranskan armeija joutui evakuoimaan Saharan autiomaan Columb-Becharin eteläpuolella sijainneen Hammaguirin sotilastukikohtansa, jota he olivat käyttäneet 1950-luvun puolivälistä rakettien testaukseen ja kehittelyyn. Haastateltaviemme joukkoon kuului Ranskan avaruusjärjestö CNES:n (Centre National d'Etudes Spatiales) entinen apulaisturvallisuuspäällikkö Jean-Pierre Morin:

> "Olimme matkalla rakettilaukaisualueelle tammikuussa 1967, kun eräs työtoverini havaitsi taivaalla valon. Aluksi luulimme sitä lentokoneeksi. Valo lähestyi meitä hiljaista vauhtia. Yhtäkkiä auton moottori rupesi käymään kovilla kierroksilla ja lopulta se sammui. Noustuamme autosta saimme ihastella kuuttoman aavikkotaivaan miljoonia tähtiä ja epätavallista valoa, joka jatkoi lähestymistään täysin äänettömästi. Se lähestyi meitä noin 500 metrin etäisyydelle, jääden leijumaan paikoilleen arviolta 45 asteen kulmassa. Nyt huomasin, ettei kyseessä ollut mikään epävallinen valo, vaan isokokoinen sylinterinmuotoinen kohde. Sen ympärillä hohtavat valonleimaukset johtuivat luultavasti siitä, että ilma sen ympärillä oli ionisoitunut. Olimme kuin puulla päähän lyötyjä – viereemme oli laskeutunut 300–400 metrinen tunnistamaton kohde. Korvani alkoivat tinnittää, ja seuraavaksi tunsimme kuin olisimme halvaantuneet. Emme edes kyenneet puhumaan! Yhtäkkiä kohde lähti taas liikkeelle. En ymmärtänyt, miksei siitä lähtenyt minkäänlaista ääntä. Lopulta tähtitieteilijöiden seurue ajoi paikalle. He olivat nähneet meidät tien vieressä ja tuumanneet, että tarvitsisimme apua automme kanssa. Seurasimme kohdetta heidän kanssaan 20–30 minuutin ajan, jonka jälkeen se kiihdytti kohti Orionin tähdistöä ja katosi."

Morin piirros kohteesta muistuttaa päätyosiin kapenevaa sylinteriä. Hänen antamiensa mittasuhteiden perusteella kohteen halkaisijan täytyi olla ainakin 30 metriä:

"Olin nuori insinööri, enkä tiennyt juuri mitään avaruuteen liittyvästä liiketoiminnasta. Työskenneltyäni alalla 40 vuoden ajan, joudun kuitenkin sanomaan olevani varma, ettemme ole saavuttaneet aluksen käyttämää teknologista tasoa vielä tänäkään päivänä."[4]

Madagaskar

Toukokuussa 1967 tiedusteluharjoitusta suorittamassa olleet Ranskan muukalaislegioonalaiset todistivat tunnistamattoman lentolaitteen laskeutumisen Madagaskarille. Upseerien mukaan lentolaite oli lähestynyt maanpintaa kuin "putoava lehti hehkuen intensiivistä ja häikäisevää valoa", laskeutuen lopulta kolmijalkaisen laskeutumistelineensä varaan. Munanmuotoinen lentolaite oli 7–8 metriä pitkä. Sen pinnassa ei ollut minkäänlaisia merkintöjä. Upseerit päättelivät, että heidän havaitsemansa "liekit" olivat tulleet lentolaitteen pohjaosassa olevista aukoista. Huomaa yhteys saman vuoden Algerian ufotapaukseen ja silminnäkijöiden kuvaukseen tunnistamattomasta kohteesta ja liekeistä.

"23:sta paikalla olleesta legioonalaisesta viisi oli upseereita. Olimme kaikki kuin halvaantuneita... Näimme miten laite laskeutui ja lähti takaisin taivaalle... Mutta kukaan meistä ei osannut sanoa miten kauan siinä meni... Kun laite lopulta katosi, pystyimme jälleen liikkumaan... Sitten katsoimme kellojamme... 15.15... Olimme olleet halvaantuneita 2 tuntia ja 45 minuuttia...

Sitten päämajasta tuli käsky, jonka mukaan laskeutumisaluetta ei saa lähestyä, emmekä saisi puhua välikohtauksesta edes toistemme kanssa. Pariisista asti lähetetyt kuulustelijat vannottivat meitä pitämään tapahtuneen omana tietonamme. Meille tehtiin myös lääketieteellisiä testejä. Kaksi päivää välikohtauksen jälkeen aloimme kärsiä voimakkaasta tinnityksestä sekä kivuliaista pää- ja ohimosäryistä... eikä kukaan edes kertonut meille testiemme tuloksia..."[5]

Kuuba

Kuuban armeijan sotilaspartio löysi Isidro Puentes Venturan tajuttomana Cabanasin lähellä sijainneelta vartiopaikaltaan aamuyöllä 15.7.1968 vain muutamia tunteja sen jälkeen, kun useat ihmiset olivat ilmoittaneet viranomaisille mahdollisesta konekiväärin tulituksesta. Ventura vietiin Pinar del Rion sairaalaan, jossa hän vietti kuusi päivää shokkitilassa. Seuraavaksi hänet kuljetettiin Kuuban laivaston Havannassa sijaitsevaan sairaalaan, jossa Venturan todettiin kärsivän emotionaalisesta traumasta. Hänen shokkitilansa kesti lähes kaksi viikkoa.

Kuubalaiset ja neuvostoliittolaiset tiedusteluasiantuntijat löysivät tutkimuksissaan Venturan vartiopaikalta noin 60 litistynyttä hylsyä. He löysivät maasta myös symmetrisiä painaumajälkiä, jotka viittasivat jonkin painavan esineen laskeutumiseen. Tutkimusten mukaan maanpinta oli altistunut epätavallisen korkealle lämpötilalle.

Toivuttuaan shokkitilasta Ventura kertoi tutkijoille, että hän oli lähestynyt maankamaralle laskeutunutta kirkasta, ympyränmuotoista kohdetta noin 50 metrin etäisyydelle. Hän oli olettanut kohdetta yhdysvaltalaisten alukseksi, joten hän oli avannut tulen sitä kohti. Venturan viimeiseksi jääneen muistikuvan mukaan kohde muuttui oranssinväriseksi ja tuotti lujaa vihellystä muistuttavaa ääntä. Neuvostoliiton tiedusteluasiantuntijat kuulustelivat Venturaa 50 tuntia, jonka aikana hänet hypnotisoitiin 15 kertaa. Hänen kertomuksestaan ei löydetty ristiriitaisuuksia.[6]

Saudi-Arabia

Yhdysvaltain ilmavoimien C-5A Galaxy -kuljetuslentokoneen miehistö havaitsi noin 22 kilometrin korkeudessa Saudi-Arabian Maula Idrisin yläpuolella lentävän tunnistamattoman lentoaluksen vuonna 1970. Koneen kapteeni Nicholas Crosslandin mukaan "puolipyöreä kohde oli kuin kaksi päällekkäistä asetettua lautasta. Sen ympärillä loistivat punaisen, vihreän ja keltaiset eri sävyt."[7]

Turkki

Sain mahdollisuuden keskustella Turkin ilmavoimista eläkkeelle jääneiden hävittäjälentäjien kanssa heidän havainnoistaan Istanbulin ufokongressissa joulukuussa 2001. Yksi haastateltavistani oli Suleyman Tekyildirim, joka kertoi minulle ja Graham Sheppardille jahdanneensa tunnistamatonta lentävää kohdetta 17.7.1969:

> "Se oli kuin ylösalaisin ilmassa roikkuva harmaa hehkulamppu. Lennettyäni kohteen yli ilmoitin tukikohtaan, että kyseessä oli luultavasti säähavaintopallo. Yhtäkkiä kohde siirtyi koneeni vasemmalle puolelle ja jatkoi matkaansa äärettömän nopeasti. Olin erehtynyt. Säähavaintopallot eivät yksinkertaisesti voi liikkua noin nopeasti. Lähdin kohteen perään ja yritin saavuttaa sitä... pistin kaiken peliin, mutta en saanut sitä kiinni. Ilmoitin tilanteesta tukikohtaan ja tiedustelin olisiko heillä lähettää avukseni yhtään Starfighter-hävittäjää... arvelin, että ne voisivat pärjätä kohteelle paremmin kuin oma Freedom Fighter -hävittäjäni. Ehdotin heille myös mahdollista tulenavausta, mutta pyyntöihini vastattiin kielteisesti. Lopulta kohde vain katosi." [8]

Toinen haastateltavistamme, Sefik Ayanoglu, kertoi sanomalehteen antamassaan lausunnossa, että vain neljäsosa turkkilaisista lentäjistä uskaltaa puhua ufokokemuksistaan julkisesti. Ayanoglun mukaan kaikki uforaportit kootaan tutkimuksia varten Eskisehirin lennonjohtokeskukseen.[9]

Turkin ilmavoimat vastaanotti 24.–27.10.1970 lukuisia uforaportteja Ankaran yläpuolella havaitusta tunnistamattomasta kohteesta. Turhautuneena postiluukusta tulviviin lomakkeisiin, ilmavoimat päätti lähettää paikalle torjuntahävittäjiä Murtadin lentotukikohdasta. Alkoi päivien mittainen kissa ja hiiri -leikki, jossa hävittäjät jäivät ufolle pahasti alakynteen. Lopulta Murtadin lentotukikohdan komentaja, Ercument Gökaydin halusi nähdä tilanteen paikan päällä:

> "Hävittäjämme kykenivät lentämään hieman yli kymmenen kilometrin korkeuteen, mutta tämä harmaa, ovaalinmuotoinen kohde pysytteli vähintään 15 kilometrin korkeudessa. Tietojemme mukaan Ankaran ilmatilassa ei ollut tuohon aikaan muita lentokoneita... eikä testattavia prototyyppejä..."

Hävittäjien kohteesta ottamaa filmimateriaalia ei ole julkistettu tähän päivään mennessä. Erään hävittäjälentäjän mukaan kohteen

rungossa oli kolme pyöreätä ikkunaa, jotka muistuttivat hänestä hytti-ikkunoita.[10]

Silminnäkijöiden mukaan Turkin eteläosissa sijaitsevan Adanan yläpuolelle ilmestyi kiekonmuotoinen kohde noin kahdeksan aikaan illalla 14.1.1983. Jonkin ajan kuluttua taivaalle ilmestyi Naton Incirlikin lentotukikohtaan sijoitettuja Yhdysvaltain ilmavoimien hävittäjiä.

Yksi hävittäjistä kierteli pienikokoiseksi kuvatun ufon ympärillä, kunnes kohde kiihdytti paikalta Välimeren suuntaan. Hävittäjät lähtivät ufon perään. Useiden silminnäkijöiden mukaan vain yksi hävittäjä palasi takaisin Incirlikin lentotukikohtaan. Tutkija Eric Saunders sai selville, että "Turkin armeija oli suorittanut Välimerellä etsintä- ja pelastusoperaation Yhdysvaltain ilmavoimien pyynnöstä". Vaikka Turkin viranomaiset myönsivät myöhemmin, että yksi hävittäjä oli kadonnut, eivät he kuitenkaan suostuneet keskustelemaan julkisesti katoamiseen liittyvistä tiedoista.[33]

Thaimaa

Thaimaan kuninkaallisten ilmavoimien lentotukikohdassa työskennellyt kersantti Terry W. Colvin kertoi kirjeessään brittiläiselle *Flying Saucer Review* -lehdelle havainneensa tunnistamattoman lentoaluksen Bangkokin esikaupunkialueen yläpuolella kesällä 1974:

> "En valitettavasti voi antaa yksityiskohtaisempaa tietoa tapauksesta, sillä työskentelen tällä hetkellä verrattain eristetyssä tukikohdassa, joka sijaitsee Mukhadanin kaupungin lähettyvillä. Eräät Yhdysvaltain ilmavoimien sotilaat ovat kuitenkin kertoneet minulle, että Kaakkois-Aasian ilmataistelussa kadonneeksi ilmoitetut F-111 -rynnäkkökoneet olivat hävinneet yhtä mysteerisellä tavalla kuin ne koneet, jotka katosivat Nevadan osavaltiossa vuonna 1972. Toisessa tapauksessa F-4 Phantom -hävittäjäpommikone oli kadonnut tutkaruuduilta samaan aikaan kun siipilentokoneen lentäjä oli menettänyt näköyhteyden koneeseen. Hävittäjäpommikoneen jäämistöä ei löydetty etsinnöistä huolimatta. Vihollisvaltioiden ei epäillä liittyvän välikohtaukseen, sillä kone katosi Thaimaan ilmatilassa, vain muutaman kilometrin päässä Thaimaan kuninkaallisten ilmavoimien Ubonin lentotukikohdasta."[11]

Korea

Eräänä syysaamuna vuonna 1974 Etelä-Korean Binnin ilmapuolustustykistön tutkille ilmestyi nopeasti matkaava kohde. Ensimmäisten näköhavaintojen mukaan kyseessä oli arviolta 90 metriä leveä ja yhdeksän metriä pitkä ovaalinmuotoinen ja metallimainen alus, jonka runkoa kiertävässä kehikossa pyöri vihreitä ja punaisia valoja. Yhtäkkiä alus pysähtyi noin 640 metrin korkeuteen. Sen valot välähtelivät nyt entistä nopeammin. Leonard Stringfield jatkaa:

> "D-patterin kapteeni antoi käskyn Hawk-ohjuksen laukaisemiseksi. Erään paikalla olleen silminnäkijän mukaan ohjus irtosi laukaisualustalta normaalisti, mutta sitten tapahtui jotain hyvin epätavallista; voimakas valkoinen valosäde tuhosi sekä ohjuksen, että laukaisimen. Silminnäkijän mukaan ohjus ja laukaisin olivat sulaneet kuin 'tinasotilaat'. Muutaman minuutin kuluttua tunnistamaton alus kiihdytti taivaalle suristen kuin mehiläisparvi. Lopulta alus katosi Binnin ilmapuolustustykistön tutkien ulottumattomiin.
>
> Tietojeni mukaan D-patterin kapteeni typertyi tapauksesta. Kukaan ei voinut käsittää miten miljoonien dollarien arvoiset laitteet olivat sulaneet arvottomaksi metalliklöntiksi. Kauko-ohjaustekniikan ansiosta välikohtauksesta ei aiheutunut ihmisvahinkoja. Seuraavana päivänä tukikohdan komentaja oli käskenyt alaisiaan pitämään tapahtumat omana tietonaan. Tietolähteideni mukaan kaikki olivat melkoisen järkyttyneitä tapauksesta."[12]

Meksiko

Kolme kiekonmuotoista kohdetta asettivat nuoren meksikolaispilotin, Carlos Antonio de los Santos Montielin hengenvaaraan 3.5.1975. Halkaisijaltaan 3–4 metriset kiekot lähestyivät molemmin puolin Piper PA-24 Comanche -pienlentokonetta molemmin puolin ja kolmas kiekko sukelsi koneen alapuolella antaen pohjaan tuntuvan töytäisyn. Koneen laitteistot menivät hetkeksi epäkuntoon, eikä lentäjä kyennyt laskemaan laskutelineitä. Hän lähetti hätäviestin radioteitse. Seuraavaksi kiekot lähtivät paikalta ja lentäjä sai korjattua laskutelineet ruuvimeisselillä. Lopulta hän teki onnistuneen hätälaskun Meksiko Cityn kansainväliselle lentokentälle.[13]

Saksa

Noin viiden aikaan iltapäivällä 13.8.1976 Diepholzista Petershageniin Piper Arrow PA-28 -pienlentokoneellaan matkalla ollut 33-vuotias yksityispilotti – nimimerkki D. W. – havaitsi konettaan lähestyvän epätavallisen valon kello yhdeksän suunnassa. Nasan aliurakoitsijan palveluksessa työskennellyt ja NARCAP:n (National Aviation Reporting Center of Anomalous Phenomena) tieteellisenä johtaja toimiva tohtori Richard F. Haines kirjoittaa tapauksesta seuraavasti:

> "Aluksi lentäjä oletti, että ufo oli hyvinkin kaukana hänestä. Kuitenkin jo 3–5 minuutin kuluttua ufo oli tullut hänen vasemman siipensä lähettyville lentäen hänen vierellään useiden minuuttien ajan."

D. W. havaitsi, että kirkas valo olikin ovaalinmuotoinen kohde, jonka reunat olivat oranssinväriset ja keskiosa hieman kellertävä. Yhtäkkiä pienlentokone ajautui hurjaan syöksykierteeseen, jonka aikana lentäjä menetti lentokorkeuttaan noin 150 metriä. Saatuaan koneen hallintaansa D. W. huomasi, että kompassi oli mennyt epäkuntoon neulan pyöriessä vinhasti vastapäivään. D. W. ilmoitti radiolla tilanteesta Hannoverin lentokentän viranomaisille. Lennonvalvojan mukaan he olivat havainneet hänen lentokoneensa ja sitä seuraavan tunnistamattoman kohteen. Lennonvalvoja ilmoitti, että he lähettäisivät hävittäjän paikan päälle.

Neljän minuutin kuluttua kaksi Yhdysvaltain ilmavoimien F-4 Phantom -hävittäjää lensi pienlentokoneen ohitse arviolta 600–800 kilometrin tuntinopeudella. Hävittäjien saavuttua paikalle tunnistamaton kohde kiihdytti eteenpäin kaartaen yläviistoon 30 asteen kulmassa. Tämän jälkeen ufo kääntyi oikealle ja lensi pienlentokoneen edestä. Hävittäjät eivät kyenneet saavuttamaan kohdetta. Lopulta kohde katosi lentäjien näkyvistä.

D. W. sai ohjeet laskeutua noin 70 kilometrin päässä sijaitsevalle Hannoverin lentokentälle. Vain hetki laskeutumisen jälkeen pienlentokoneen viereen ajoi kilvetön sotilasajoneuvo. Ovet avautuivat ja autosta nousi viisi pukuihin pukeutunutta mieshenkilöä. Miehet eivät suostuneet kertomaan henkilöllisyyttään tai työnantajaansa vaan käskivät lentäjää nousemaan heidän kyytiinsä. Hänet kuljetettiin lentokentän alueella sijaitsevaan maanalaiseen huoneeseen, jossa häntä kuulusteltiin. Häneltä kysyttiin saksaksi yksityiskohtaisia

tietoja välikohtauksesta. D. W.:n mukaan yksi miehistä oli mahdollisesti yhdysvaltalainen.

Yhdessä vaiheessa noin kolme tuntia kestäneitä kuulusteluja D. W.:tä pyydettiin allekirjoittamaan saksaksi laadittu asiakirja, jonka mukaan hän sitoutuisi vaitioloon ufohavaintoonsa liittyvissä tiedoissa. D. W. ei kuitenkaan suostunut laittamaan nimeään paperiin, vaikka hänen olikin annettu ymmärtää, että hänen yhteistyöhaluttomuutensa saattaisi johtaa lentoluvan peruuttamiseen. Tohtori Hainesin mukaan "olosuhteet huomioon ottaen oli selvää, että välikohtaus jäi lentäjälle mieleen henkisesti raskaana prosessina".[14,15]

Iran

Olen kirjoittanut aiemminkin Teheranin ufotapauksesta vuodelta 1976, jolloin Iranin keisarikunnan F-4 Phantom -hävittäjät jahtasivat tunnistamatonta lentävää kohdetta Teheranin ilmatilassa. Tapaukseen on antanut uutta valoa Yhdysvaltain ilmavoimien turvallisuuspalvelun sittemmin julkistama artikkeli (katso kuvaliitteet luvun lopussa). Artikkelissa kerrotaan, että paikalle ensimmäisenä saapunut torjuntahävittäjä oli joutunut palaamaan takaisin tukikohtaansa laitehäiriöiden vuoksi, jonka jälkeen tuuraustehtäviin lähetetty toinen hävittäjä oli joutunut tiukkaan paikkaan – ufosta irtaantunut pienikokoisempi ufo lensi suoraan hävittäjää kohti. Lentäjät olivat koettaneet tuhota kohdetta ohjuksilla, mutta laitehäiriöt olivat estäneet laukaisut. Lentäjien mukaan heidän radioyhteytensä olivat katkenneet miltei samanaikaisesti heidän yritettyään laukaista ohjuksensa.

Vuonna 1994 lähetetyssä *Sightings*-televisiodokumentissa paljastettiin, että yritettyään ampua kohdetta ohjuksilla, tuuraustehtävään lähetetyn hävittäjän miehistö (johon kuului muun muassa majuri Hussan Jafori) oli koettanut paeta koneesta heittoistuimien avulla. Laukaisumekanismi ei ollut kuitenkaan toiminut. Tämän jälkeen miehistö oli päättänyt laskeutua lähellä sijaitsevaan Iranin keisarillisten ilmavoimien Mehrabadin lentotukikohtaan. Suurikokoisempi kohde oli lähtenyt hävittäjän perään ja suorittanut näyttävän ohilennon kiitoradan yläpuolella aiheuttaen tukikohtaan minuutteja kestäneen sähkökatkoksen. Ufot katosivat 25 minuutin kuluttua.

Seuraavat havainnot tunnistamattomasta kohteesta tekivät Egyptin ilmavoimien hävittäjälentäjä Välimerellä ja KLM-lentoyhtiön miehistö lennolla 241 Lissabonin yläpuolelta. Lisää mielenkiintoa tapaukseen tuo se, että Yhdysvaltain armeijan DPS-ohjelmassa (Defence Support Program) työskennellyt analyytikko paljasti, että kyseisenä yönä DPS:n satelliitit olivat poimineet Iranin ilmatilasta "tunnistamattomaan teknologiaan" viittaavia signaaleja.

Iranin keisarillisten ilmavoimien 2. taktisen lentotukikohdan varakomentajan kenraali Mahmoud Sabahatin mukaan Iranin ilmavoimien komentaja sekä Yhdysvaltain ilmavoimien Iranin joukkoosaston komentaja olivat osallistuneet välikohtauksen tiimoilta pidettyyn huippusalaiseen tapaamiseen. Mehrabadin lentotukikohdan lennonvalvonnan esimiehenä toiminut Hossein Pirouzi kertoi tapaamisesta seuraavasti:

> "Kuultuaan raportit sekä lentäjiemme lausunnot, he päättelivät, ettei millään valtiolla yksinkertaisesti voi olla hallussaan vastaavanlaista teknologiaa, joten he olettivat sen tulleen avaruudesta."[16]

Intia

Vuosien ajan Intian uforaporttien määrä pysyi verrattain alhaisena. Matkustettuani maahan vuonna 1964 opin ymmärtämään, että ufot olivat Intiassa tabu. Ilmailukirjailijan ja vanhemman diplomaatin toimesta eläkkeelle jääneen Robert F. Dorrin mukaan tilanne kuitenkin muuttui ratkaisevasti 1970-luvulla, jolloin suuri määrä havaintoja oli aiheuttanut ennennäkemättömän kiinnostuksen ufoilmiötä kohtaan. Seuraavassa lyhyet esittelyt kolmesta Dorrin tutkimasta ufotapauksesta:

– 11.7.1976; Kaksi Intian ilmavoimien MiG-21 -hävittäjää lähetettiin torjuntatehtäviin Pakistanin vastaiselle rajalle. Pakistanin ilmavoimien hävittäjäksi luultu kohde paljastui lopulta tunnistamattomaksi, meripihkanväriseksi lautasenmuotoiseksi alukseksi, jonka hävittäjälentäjät arvioivat kiihdyttäneen paikalta yli 4000 kilometrin tuntinopeudella.

– 11.1.1977; Tuhannet intialaiset seurasivat 45 minuutin ajan Varanasin yläpuolelle ilmestynyttä tunnistamatonta kohdetta. Seuraava havainto tuli Intian ilmavoimien kuljetuslentokoneen miehistöltä,

joka raportoi kohdanneensa kolme kiekonmuotoista tunnistamatonta kohdetta noin 70 kilometriä Varanasin länsipuolella. Kuljetuslentokoneen pilotin mukaan "kohteet sujahtivat ohitseni ja kaartoivat sitten takaisinpäin kierrellen koneeni ympärillä kuin tarkastaakseen sen. Lopulta kohteet jatkoivat itään päin kohti Varanasia."

– 16.7.1977; Kalkutan kansainvälisen Dum Dumin lentokentän lennonvalvojat havaitsivat tunnistamattoman kohteen kiitoradalle laskeutuvan Air India -lentoyhtiön Boeing 747 -matkustajalentokoneen lähettyvillä. Lennonvalvojat tarkastivat tilanteen. Kävi ilmi, ettei ilmassa olisi pitänyt olla ainakaan toista lentokonetta, sillä ainoa sen hetkinen laskeutumislupa oli myönnetty kyseiselle Boeingille. Silminnäkijähavaintojen mukaan lautasenmuotoinen kohde lähestyi lujaa vauhtia Boeing 747 -matkustajalentokonetta. Myös koneen matkustajat ja miehistö näkivät kohteen. Yhtäkkiä tämä matkustajalentokoneen kokoinen tunnistamaton kohde vaihtoi kulkusuuntaansa vain noin kolmen kilometrin päässä Boeing 747:stä. Matkustajalentokoneen kapteeni Dhingra kuvaili kohdetta "epätavalliseksi, mutta todelliseksi ilmestykseksi".[17]

Ranska

Ranskan ilmavoimien Luxeuilin lentotukikohdan 4. lentueeseen sijoitetun ydinasekantokykyisen Dassault Mirage IVA -yliäänipommikoneen miehistö kohtasi tunnistamattoman kohteen 7.3.1979 pidetyssä yöpommitusharjoituksessa. Bordeauxiin matkalla olleet eversti Rene Giraud ja Jean-Paul Abraham tekivät ensimmäisen havaintonsa epätavallisen kirkkaasta valosta noin yhdeksän kilometrin korkeudessa Chaumontin yläpuolelta. Tapasin Giraudin Pariisin ilmanäytöksessä vuonna 2003:

> "Aluksi luulin sitä Mirage III -torjuntahävittäjän laskeutumisvaloksi. Mutta eihän sen pitänyt olla mahdollista, sillä meitä ei ollut varoitettu muusta ilmaliikenteestä. Valon tultua yhä lähemmäs, radioin tilanteesta Contrexevillen lennonjohtokeskukseen. He kuitenkin ilmoittivat ykskantaan, että tutkien mukaan taivas oli tyhjää täynnä. Sitten lennonjohdolta alkoi tulla tiukkasanaisempaa palautetta; 'Mitä sinä oikein olet tekemässä? Et kai torku? Tarkista happitilanteesi!'

> Valo oli meistä katsoen kello kolmessa. Suoritin nopean käännöksen oikealle 0,95 Machin nopeudessa, mutta en saanut karistettua sitä kannoiltani – noin 1,5 kilometrin päässä oleva valo lähestyi konettamme edelleen lujaa vauhtia. Sitten päätin tehdä täyskäännöksen ja valo kiihdytti näkyvistämme uskomattomalla nopeudella. Noin kymmenen sekunnin kuluttua havaitsin valon jälleen ja varoitin navigaattoriani; 'Varo, se tulee takaisin'. Seuraavaksi muistan miten minussa heräsi outo tunne. Ensimmäistä kertaa elämässäni nimittäin tunsin, että joku tarkkailee minua. Tuntemukseeni ei kuitenkaan liittynyt pelkoa.
>
> Arvioin, että valon taakse peittyvä kohde oli jotakuinkin Boeing 747:n kokoluokkaa. Tein toisen nopeahkon käännöksen oikealle ja seuraavaksi täyskäännöksen. Valo pakeni taas näkyvistämme lentokoneelle mahdottomalla, 6000–7000 kilometrin tuntinopeudella. Emme kuitenkaan havainneet äänivallin rikkoutumisesta kantautuvaa pamausta, saati siitä aiheutuvia iskuaaltoja.
>
> Lopulta laskeuduimme kiitoradalle. Emme puhuneet välikohtauksesta viikkoon. Tutkavalvomon työntekijät olivat kuitenkin uteliaita, olivathan he seuranneet koneemme epätavallisia lentoliikkeitä! He myös tiesivät, ettei Mirage IV:n pilotti saanut jäädä nahistelemaan toisen lentokoneen kanssa. Ei, se oli kiellettyä, oli kyydissä ydinase tai ei.
>
> Välikohtauksen jälkeen en saanut viikkoon unta. Olin levoton ja järkyttynyt. Olisin varmaan eronnut ilmavoimista, jos olisin joutunut toiseen samankaltaiseen tilanteeseen. Mikä hyvänsä näkemämme kohde oli, olen varma, ettei se ollut maallista alkuperää. En oleta ymmärtäväni kaikkea, sillä uskon, että he käsittävät ajan toisella tapaa kuin me. Minusta tuntuu, että he ovat kiinnostuneita meistä, enkä usko heidän haluavan vahingoittaa meitä. Jos he ovat lähtöisin toisesta aurinkokunnasta, luulen että he ovat hyväntahtoisia."[18]

Biskajanlahti

Englannin puolustusministeriö (MOD) julkisti tammikuussa 2005 vastaanottamiensa tiedonvapauslakianomusten (FOIA request) johdosta lukuisia aiemmin salaiseksi luokiteltuja ufoasiakirjoja. Yhteen raporttien tapauksista liittyi kuninkaallisten ilmavoimien ydinaseiskujoukkoihin kiinnitetty Vulcan B.2 -pommikone.

Hieman ennen Vulcan B.2 -pommikoneen ja tunnistamattoman lentävän kohteen kohtaamista 21.5.1977, kolme kuninkaallisten ilmavoimien Waddingtonin lentotukikohdan lentosotamiestä havaitsi

taivaalla epätasaisesti matkaavan kolmionmuotoisen valon. Minuuttien kuluttua tutkat jäljittivät lentoradaltaan siksakkaavan "tunnistamattoman kohteen" Patringtonin lentotukikohdan lähettyviltä, noin 80 kilometriä Waddingtonin lentotukikohdasta. Tutkahavainto kesti neljän minuutin ajan, jonka jälkeen "korkeataajuiset häiriötekijät aiheuttivat tutkaruutujen sumentumisen". Laitteiden palauduttua toimintakuntoon kohde oli kadonnut.[19]

Viiden vuorokauden kuluttua 13 kilometrin korkeudessa Biskajanlahden yläpuolella 0,86 Machin nopeudella matkanneen – kuninkaallisten ilmavoimien Scamptonin lentotukikohtaan sijoitetun – Vulcan XL321 -pommikoneen miehistö havaitsi länsisuunnassa kirkkaita valoja, jotka vaikuttivat lähestyvän heitä. Kuten edellä mainitussa Mirage IV:n tapauksessa, myös kapteeni David Edwardsin ohjaaman Vulcanin miehistö piti valoja aluksi "lentokoneen laskeutumisvaloina".

Scamptonin lentotukikohdan puolustusministeriölle lähettämän viestin ensimmäiseen sivuun käsinkirjoitettu huomautus paljastaa, ettei kuninkaallisten ilmavoimien ja puolustustiedustelun tapaukseen kohdistuneiden tutkimusten tuloksia oltu tarkoitettu puolustusministeriön niin sanotun ufotyöryhmän (S4f) tietoon.[20] Puolustustiedustelun ja S4f:n edustajien tapaamisesta vuodelta 1976 kirjatun pöytäkirjan mukaan "osapuolet olivat saavuttaneet yhteisymmärryksen siitä, ettei S4f:n tarvitse tietää muiden erityisjaostojen ufohavaintoja koskevista tutkimuksista, sillä väitettyihin havaintoihin saattaa liittyä maanpuolustuksellisista näkökohdista erittäin salaiseksi luokiteltavaa materiaalia". Pöytäkirjassa mainittiin lisäksi, ettei edellä mainittujen kaltaisia yksityiskohtaisia raportteja voida liittää osaksi lopulta julkistettaviin uforaportteihin.[21]

Jätettiinkö S4f tietoisesti tutkimusinformaation ulkopuolelle? Puolustusministeriön viralliseksi ufotutkimusryhmäksi nimettyä S4f:ää vuosina 1991–94 johtanut Nick Pope ei pidä tätä todennäköisenä:

> "Jos virkamiehet olisi jätetty asiassa tahallisesti pimentoon, he eivät olisi alun perinkään saaneet käsiinsä Scamptonin puolustusministeriöön lähettämää viestiä. Pöytäkirjassa mainitut kommentit kuvastavat mielestäni vain sitä, ettei puolustustiedustelun henkilöstö jakanut tietojaan muille."[22]

Portugali

Nuori Portugalin ilmavoimien 31. lentueessa palvellut pilotti Jose Francisco Rodriguez oli ylittämässä Castelo de Boden patoa 17.7.1977 kevyellä Dornier Do-27 -pienlentokoneellaan huonoissa sääoloissa, kun tunnistamaton tumma kohde ilmestyi pilvien lomasta yhtäkkiä hänen oikealle puolelleen. Kaarrettuaan vasemmalla Rodriguez otti yhteyttä lennonjohtoon ja tiedusteli alueen ilmaliikenneraporttia. Lennonjohdon mukaan taivaan olisi pitänyt olla tyhjillään.

Yhtäkkiä 13–15 metriä leveä kohde ilmestyi "noin kuuden metrin päähän" lentokoneen luoteispuolelle. Rodriguez havaitsi, että kohteen matalassa osassa oli neljä tai viisi "paneelia". Seuraavaksi Dornierin gyroskooppi alkoi pyöriä villisti ja pienlentokone ajautui holtittomaan syöksykierteeseen. Dornier lähestyi maata yhä kiihtyvällä nopeudella Rodriguezin yrittäessä saada konettaan hallintaan. Lopulta Rodriguez onnistui kääntämään koneen vaakatasoon ja laskeutumaan turvallisesti maahan. Rodriguezin järkytyksestä kertonee jo se, ettei hän kyennyt puhumaan kunnolla välikohtauksen jälkeen.[23]

Tapahtumaa ei kyetty koskaan virallisesti selvittämään, vaikka onnistuinkin saamaan Portugalin ilmavoimien virallisen raportin Portugalin Lontoon lähetystöstä, jossa kerrotaan Rodriguezille sattuneen välikohtauksen lisäksi myös muista epämääräisistä ufotapauksista.

Etelä-Afrikka

Etelä-Afrikan ilmavoimien (SAAF) esikuntapäällikkö myönsi vuonna 1955 maan puolustusministeriön luokittelevan tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin liittyvät tiedot turvallisuussuosituksella "huippusalainen – ei julkistettavaa".

Vieraillessani Cape Townissa vuonna 1981 kuulin Etelä-Afrikan puolustusministeriön alaisuudessa työskennelleeltä lähteeltäni eräästä traagisesta tapauksesta, joka oli sattunut Etelä-Atlantilla vain vuorokausi sen jälkeen kun Rodriguezin Dornier 27 -pienlentokone oli joutunut syöksykierteeseen Castelo de Boden padon lähettyvillä.

Kaksi Mirage F1-CZ -hävittäjää oli kadonnut lennonvalvojien

tutkanäytöiltä 18.7.1977 kello 11.15. Viimeinen radioyhteys SAAF:n lentäjiin oli saatu kello 10.48, jolloin heidän sijaintinsa oli noin 64 kilometriä Namibian rannikolta luoteeseen. Oli selvää, että lentäjät yrittivät ottaa yhteyttä tukikohtaan, mutta turhaan: radion lähetinnäppäin oli päällä, mutta kaiuttimet olivat mykkiä.

Oliko kyseessä tavallinen lento-onnettomuus? Ehkä yhteentörmäys? Molemmat hävittäjät olivat varustettu standardinmukaisilla varojärjestelmillä, ja molemmilla lentäjillä oli takanaan 15 vuoden ja noin 7000 tunnin lentokokemus. Etelä-Afrikan laivaston alus saatiin alueelle noin tunnin kuluttua katoamisesta. Helikopterillakin kesti paikalle saapumiseen vain kaksi tuntia. Sääolot olivat hyvät: hahtuvapilviä 7600 metrissä ja untuvapilviä 13 500–15 000 metrissä. Etsinnöistä huolimatta hävittäjistä tai lentäjistä ei löydetty jälkeäkään.[24]

Chile

Vuonna 2002 sain mahdollisuuden haastatella Chilen armeijasta eläköitynyttä kenraali Hernan Gabrielli Rojasia, joka kertoi minulle kohdanneensa tunnistamattoman lentävän kohteen harjoituslennollaan Pohjois-Chilen yläpuolella vuonna 1978. F-5F Tiger II -hävittäjää ohjastaneen Rojasin mukaan valtavan kokoinen tunnistamaton kohde oli ilmestynyt koneen tutkanäytöille Antofagastan liepeillä. Kenraali kertoi välikohtauksesta toimittaja Cristian Riffolle seuraavasti:

> "Se tapahtui puolen päivään aikaan matkatessamme pohjoisesta etelää kohti. Lennolla mukana olivat toinen lentäjä, lennonopettajakollegani kapteeni Danilo Catalan, lentoteknikko Fernando Gomes sekä harjoittelija. Yhtäkkiä tutkanäytölleni ilmestyi koko ruudun halkova viiva. Olin varma, että tutkalaitteisto oli mennyt rikki, sillä esimerkiksi risteilijäkin peittää ruudulta vain noin senttimetrin suuruisen alueen. Kohde näkyi kuitenkin myös kapteeni Catalanin tutkanäytöllä, joten päätimme ilmoittaa radiolla tilanteesta Antofagastan lennonvalvontaan. Kohta hekin ilmoittivat, että suuri kohde näkyi myös heidän maatutkassaan. Saavuttuamme Mejillonesin lähettyville näimme idässä savuun verhoutuneen sikarinmuotoisen kohteen, joka oli kuin suuri lentävä banaani."

Kenraali Rojas arvioi kohteen olleen noin 12 lentotukialuksen kokoinen.

> "Kohde näytti valtavan kokoiselta, vaikka olikin meistä 24–32 kilometrin päässä. Olimme palaamassa hyökkäysharjoituksesta, jossa olimme käyttäneet ainoastaan tykkikameroitamme, joten koneestamme oli riisuttu kaikki aseistus – voit siis ymmärtää miksi olimme hieman huolissamme. Aloimme kuitenkin lähestyä savukerroksiin kääriytynyttä kohdetta. Se ei reagoinut meihin mitenkään. Täytyy sanoa, että kohde oli aika vaikuttavan näköinen ilmestys."

Vaikka kenraali Rojas mainitsikin hyökkäysharjoituksessa käytetyt tykkikamerat, ei hän kuitenkaan kertonut mitään siitä, saivatko he koteesta mahdollisesti kuvamateriaalia.

> "Lopulta kohde kiihdytti erittäin kovalla nopeudella kohti Pääsiäissaarta. Taivas selkeni ja kohde katosi tutkiemme ulottumattomiin. Kaiken kaikkiaan olen varma siitä, että kyseessä oli todellinen kohde."

Helmikuussa 2001 Ranskan tietotoimisto AFP:n (Agence France Presse) julkaiseman uutisen mukaan Chilen ilmavoimat oli luovuttanut salaiseksi luokittelemiaan uforaportteja Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelulle (DIA).[25]

Kiina

Gansun maakunnassa sijaitsevassa Kiinan ilmavoimien Lintiaon lentotukikohdassa 23.10.1978 pidetty ulkoilmaelokuvanäytös keskeytyi hieman iltakahdeksan jälkeen, kun lentäjistä ja upseereista koostunut yleisö alkoi liikehtiä levottomasti. Paikalla ollut Kiinan ilmavoimien lentäjä Zhou Quintong kuvaili tapahtumia seuraavanlaisesti:

> "Näytös oli kestänyt vain muutamia minuutteja, kun havaitsin isokokoisen suorakulmionmuotoisen kohteen lentävän suoraan ylitsemme itälänsi -suunnassa. Kohteen etuosassa oli kaksi valkoista hehkuvaa valoa, jotka muistuttivat minusta etsintävaloja. Kohde jätti jälkeensä läpinäkyvää lentovanaa. Kohde lensi verrattain hitaasti, eikä kovinkaan korkealla. Se oli näkyvissämme noin parin kolmen minuutin ajan."[26]

Kiinalaiset tutkijat ovat spekuloineet, että Quintongin havaitsema kohde saattoi liittyä Frederick Valentichin katoamiseen Bassinsalmen yläpuolella 21.10. Nuori australialaislentäjä Valentich oli kadonnut yhdessä Cessna 182 -pienlentokoneen kanssa vain hetki sen jälkeen, kun hän oli raportoinut suurikokoisesta metallimaisesta kohteesta. Australialaislentäjän ja Melbournen lennonvalvonnan ra-

diokeskustelusta kirjatun jäljennöksen mukaan Valentichin viimeisiksi sanoiksi jäivät (katso kuvaliite luvun lopusta):

"Melbourne. Se outo lentolaite lensi jälleen yläpuolelleni – se ei ole lentokone, se leijuu yläpuolellani." [27]

Korea

Seuraavaa tapausta ei tietääkseni ole julkaistu Etelä-Korean ulkopuolella ennen tätä. Sain tiedot tapauksesta Cambridgen yliopistossa tekniikkaa opiskelleelta eteläkorealaiselta ufotutkija Sunglyul Maengilta tavattuani hänet vuonna 1996.

Vuosittain järjestettävästä Yhdysvaltain ja Etelä-Korean yhteisestä sotaharjoituksesta Taekun lentotukikohtaan paluumatkalla olleet Etelä-Korean ilmavoimien Phantom F4D -hävittäjälentäjät everstiluutnantti Seungbae Lee ja eversti Byungsun Lim havaitsivat epätavallisen valon Palkong-vuoren lähettyvillä maaliskuussa 1979. Lentäjien mukaan tähteä muistuttava valopisteen koko kasvoi huomattavasti heidän lähestyessään sitä noin 4500 metrin korkeudessa. Phantomien tutkat eivät kuitenkaan havainneet kohdetta, joten Lee ja Kim raportoivat havainnostaan lentotukikohdan lennonvalvojille. Hekään eivät nähneet kohdetta tutkaruuduillaan. Lentäjien lähestyttyä kohdetta arviolta 24 kilometrin etäisyydelle, valo kiihdytti itään päin ja pysähtyi jääden leijumaan paikoilleen. Sunglyul Maeng:

"Hävittäjät pääsivät lähimmillään 30 metrin päähän ufosta. Heidän mukaansa lautasenmuotoisen ufon pinta hohti kirkkaan kultaista valoa kuin masuuni. Lautasen reunoilla kipinöi taas sinipunaista valoa. Pilotit arvioivat ufon olleen jumbojetin kokoluokkaa. F-4 -hävittäjien kierreltyä pari kierrosta ufon yläpuolella, ufo kiihdytti kadoten Korean niemimaan itäosien suuntaan." [28]

Espanja

Espanjan lentokuljetusyhtiön (TAE) Super-Caravelle -lentokoneen miehistön mukaan he olivat olleet lähellä törmätä "jumbojetin kokoiseen" tunnistamattomaan lentoalukseen Ibizan yläpuolella 11.11.1979. Muutaman minuutin kuluttua, kello 02.20, Espanjan ilmavoimien Los Llanosin lentotukikohdan Mirage F1-CE -hävittäjä

komennettiin tunnistus- ja torjuntatehtäviin Valencian lähialueilla havaittujen tunnistamattomien kohteiden vuoksi.

Miragen kapteeni Fernando Camara ei kuitenkaan kyennyt paikallistamaan kohteita. Lentäessään 7500 metrin korkeudessa Valencian ylitse tapahtui kuitenkin jotain odottamatonta, kun palosireenin kaltainen ääni valtasi hävittäjän radiokanavat. Seuraavaksi Camara havaitsi taivaalla epätavallisen valon, joka ei kuitenkaan näkynyt hänen tutkallaan. Camara lähti valon perään, mutta valo tuntui pysyttelevän turvallisen välimatkan päässä hävittäjästä. Toisen lähestymisyrityksen jälkeen valo kiihdytti hävittäjää karkuun 1110 kilometrin tuntinopeudella. Camara yritti saada kohteesta kuvamateriaalia, mutta hänen videokameransa ei suostunut toimimaan. Seuraavaksi kissa ja hiiri -leikki siirtyi Valencian Sagunton yläpuolelle, kunnes Miragen polttoainetankit hupenivat ja Camaran täytyi palata tukikohtaansa. Epätavallinen valo seurasi Camaraa loppumatkan aiheuttaen katkoksia hävittäjän sähkölaitteistoihin.[29]

Seuraava havainto tunnistamattomasta kohteesta Espanjan taivaalla tuli kuusi päivää myöhemmin 17.11. kello 17.20. Los Llanoksen lentotukikohdan Mirage F1 -hävittäjä lähetettiin tunnistus- ja torjuntatehtäviin Granadan Morrilin eteläpuolelle. Hävittäjän saavuttua paikalle kohde oli kuitenkin jo kadonnut tutkilta. Palatessaan kohti Los Llanoksen lentotukikohtaa kello 18.16, Miragen lentäjä oli havainnut 19 kilometrin etäisyydellä kolme punakeltaista ja kolmionmuotoista valoa. Nämäkään kohteet eivät näkyneet hävittäjän tai tukikohdan tutkilla. Lentäjä koetti saavuttaa kohteita, mutta turhaan. Laskeutuessaan takaisin lentotukikohtaan lentäjän radiosta alkoi kuulua lasten nauravaisia ääniä: "Heips, mitäs kuuluu? Halooja!" Espanjankielinen radioshow kesti noin 40 sekunnin ajan. Jostain syystä lentotukikohdan lennonvalvojat eivät kuitenkaan olleet kuulleet sitä.[30]

Peru

Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) mukaan Perun ilmavoimien henkilöstö oli raportoinut kahdesta ufohavainnosta toukokuussa 2005. Seuraavassa otteita DIA:n asiakirjasta (katso kuvaliite luvun lopusta):

"...Tunnistamaton lentävä kohde oli havaittu La Joyalissa sijaitsevan Mariano Melgarin lentotukikohdan lähettyvillä... Laite havaittiin kahteen eri otteeseen. Ensimmäinen havainto tuli aamuyön tunteina 9.5.1980 ja toinen alkuillasta 10.5.1980...

Muodostelmassa Mariano Melgarin yläpuolella lentäneet Perun ilmavoimien upseerit havaitsivat ympyränmuotoisen ufon leijuvan lentokentän lähettyvillä, jonka jälkeen lennonjohtaja oli antanut Sukhoi Su-22 -hävittäjälle torjuntakäskyn. Toisen käden tietojen mukaan hävittäjän lentäjä oli tulittanut kohdetta lähietäisyydeltä saamatta aikaan näkyviä vaurioita. Lentäjän yritettyä kaartaa hävittäjä toiseen hyökkäykseen, ufo oli karannut hävittäjän saavuttamattomiin."[31]

Puerto Rico

Puerto Rico sijoittuu legendaarisen Bermudan kolmion eteläiseen kärkeen, jonka mysteerisistä tapahtumista on kerrottu jo aiemmin tässä kirjassa.

Dominikaanisen tasavallan Santo Domingosta Puerto Ricon San Juaniin 28.7.1980 lentäneet Jose L. Maldonado Torret ja Jose A. Pagan Santos katosivat yhdessä Ercoupe 415-D -pienlentokoneen kanssa, vain hetki hätäkutsun lähettämisen jälkeen. Seuraavat otteet hätäkutsusta ovat peräisin Yhdysvaltain kansallisen liikenneturvallisuuslautakunnan onnettomuusraportista (katso kuvaliite luvun lopusta):

"Mayday Mayday... olemme eksyksissä... havaitsimme kurssillamme oudon kohteen, joka pakotti meidät muuttamaan kurssiamme kolme kertaa. Se on tällä hetkellä edessämme kello yhden suunnassa... meidän pitäisi olla tällä hetkellä noin 56 kilometrin päässä Puerto Ricon rannikosta... Nyt se taitaa alkaa taas..."

Tämän jälkeen radioyhteys katkesi. Meripelastusryhmä ei etsinnöistä huolimatta löytänyt lentokoneen jäämistöä tai lentäjien ruumiita. Liikenneturvallisuuslautakunnan onnettomuusraportin mukaan "lentokone on todennäköisesti uponnut mereen ja molemmat lentäjät ovat kuolleita".[32]

Viitteet

1. Wendelle C. Stevens ja Paul Dong, "UFOs over Modern China", UFO Photo Archives, P. O. Box 17206 Tucson, 85710 Arizona, 1983, s. 45. Katso myös kiinalaiset uforaportit, jotka julkaisin teoksissani "Above Top Secret" ja "Beyond Top Secret".
2. Edellä mainittu teos, s. 48–49.
3. Katso teokset "Beyond Top Secret" ja "Unearthly Disclosure".
4. Henkilökohtainen haastattelu, Pariisi, 12.12.2000.
5. H. Julien, "A 1967 Landing in Madagascar", *Flying Saucer Review*, vol. 23, 1977, s. 29–30. Katso myös teokseni "Alien Base".
6. Jacques Vallee ja Martine Costello, "UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat", Ballantine Books, New York, 1992, s. 82–85.
7. Kirjeitä, päiväykset 5.12.1995 ja 15.12.1995.
8. Henkilökohtainen haastattelu, Istanbul, 15.12.2001.
9. *Posta*, Istanbul, 17.12.2001, kääntäjä Esen Sekerkarar.
10. Eric Saunders, "UFO Cases From Turkey", omakustanne.
11. Kersantti Terry W. Colvinin kirje, *Flying Saucer Review Case Histories*, liite numero 18, helmikuu 1974, s. 17. Kirje löytyy myös Internet-sivulta www.fsr.org.uk
12. Leonard H. Stringfield, "Situation Red, The UFO Siege", Doubleday, New York, 1977, s. 135–136.
13. Timothy Good, "Alien Base: Earth's Encounter with Extraterrestrials", Century, Lontoo, 1998, Avon Books, New York, 1999.
14. Richard F. Haines, "An Aircraft/UFO Encounter over Germany in 1976", *International UFO Reporter*, vol. 24, numero 4/1999, s. 3–6.
15. National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena, P. O. Box 1535 Vallejo, 94590 Kalifornia. www.narcap.org
16. Televisio-ohjelma "Sightings", Paramount Pictures.
17. Ronald Drucker (Robert F. Dorr), "UFO Crisis in India", *UFO Report*, vol. 6, numero 4/1978, s. 25–27 ja 65–68.
18. Henkilökohtainen haastattelu, Pariisin lentonäytös 19.7.2003.
19. Britannian kansalliset arkistot, DEFE 71/34.
20. Britannian kansalliset arkistot, DEFE 71/35.
21. Britannian kansalliset arkistot, DEFE 24/977–979.
22. Muistiinpanot, 18.1.2006.

23. Tohtori Willy Smith, "Unknown Intruder over Portugal", *International UFO Reporter*, vol. 10, numero 6/1985, s. 6–8.
24. Timothy Good, "Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1996, s. 276–277.
25. Scott Corrales, "Military Implications of UFOs in Latin America and Spain", *Inexplicata* (latinalaisamerikkalaisesta ufologiasta kertova julkaisu), numero 12, 2003,
26. Stevensin ja Dongin aiemmin mainittu teos.
27. Richard F. Haines, "Melbourne Episode: Case Study of a Missing Pilot", LDA Press, Los Altos, Kalifornia, 1987. Katso myös "Above Top Secret" ja "Beyond Top Secret".
28. Kirje, 4.7.1996.
29. Plana J. Crivillen, "Encounters in Spanish Air-Space between Aircraft and UFOs", *Flying Saucer Review*, vol. 34, numero 1/1989, s. 22.
30. Vicente-Juan Ballester Olmos, "UFO Declassification in Spain – Military UFO Files Available to the Public: A Balance". Ballester Olmos piti esitelmänsä BUFORA:n (Britannian ufotutkimusyhdistys) kansainvälisessä ufokongressissa Sheffield Hallamin yliopistossa 19.–20.8.1995.
31. Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) raportti numero 6–876–0146–80.
32. Yhdysvaltain kansallisen liikenneturvallisuuslautakunnan onnettomuusselvitys numero MIA–80–D–A079. Katso myös teokseni "Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence", Century, Lontoo, 2000, s. 34–39.
33. Eric Saundersin aiemmin mainittu teos.

SECRET

NOW YOU SEE IT, NOW YOU DON'T! (U)

Captain Henry S. Shields, HQ USAFE/INOMP

(S) Sometime in his career, each pilot can expect to encounter strange, unusual happenings which will never be adequately or entirely explained by logic or subsequent investigation. The following article recounts just such an episode as reported by two F-4 Phantom crews of the Imperial Iranian Air Force during late 1976. No additional information or explanation of the strange events has been forthcoming; the story will be filed away and probably forgotten, but it makes interesting, and possibly disturbing, reading.

* * * * *

(S) Until 0030 on a clear autumn morning, it had been an entirely routine night watch for the Imperial Iranian Air Force's command post in the Tehran area. In quick succession, four calls arrived from one of the city's suburbs reporting a series of strange airborne objects. These Unidentified Flying Objects (UFOs) were described as 'bird-like', or as brightly-lit helicopters (although none were airborne at the time). Unable to convince the callers that they were only seeing stars, a senior officer went outside to see for himself. Observing an object to the north like a star, only larger and brighter, he immediately scrambled an IIAF F-4 to investigate.

(S) Approaching the city, the F-4 pilot reported that the brilliant object was easily visible 70 miles away. When approximately 25 NM distant, the interceptor lost all instrumentation and UHF/Intercom communications. Upon breaking off the intercept and turning towards his home base, all systems returned to normal, as if the strange object no longer regarded the aircraft as a threat.

32

SECRET

Yhdysvaltain ilmavoimien salaiseksi luokitellussa MIJI Quarterly -artikkelissa kerrotaan Iranin ilmavoimien F-4 Phantom -hävittäjien ja tunnistamattomien lentävien kohteiden kohtaamisesta Teheranin yläpuolella 19.9.1976. *(Air Force Electronic Warfare Center via William L. Moore Publications & Research)*

(S) A second F-4 was scrambled ten minutes after the first. The backseater reported radar-lock on the UFO at 27 NM/12 o'clock high position, and a rate of closure of 150 knots. Upon reaching the 25 NM point, the object began rapidly moving away to maintain a constant separation distance while still visible on the radar scope. While the size of the radar return was comparable to that of a KC-135, its intense brilliance made estimation of actual size impossible. Visually, it resembled flashing strobe lights arranged in a rectangular pattern and alternating blue, green, red, and orange. Their sequence was so fast that all colors could be seen at once.

(S) As the F-4 continued pursuit south of Tehran, a second brightly-lit object (about one-half to one-third the size of the moon) detached from the original UFO and headed straight for the F-4 at a high rate of speed. The pilot attempted to fire an AIM-9 missile at the new object but was prevented by a sudden power loss in his weapons control panel. UHF and internal communications were simultaneously lost. The pilot promptly initiated a turn and negative-G dive to escape, but the object fell in behind the F-4 at 3-4 NM distance. Continuing the turn, the pilot observed the second object turn inside of him and then away, subsequently returning to the primary UFO for a perfect rendezvous.

(S) The two UFOs had hardly rejoined when a second object detached and headed straight down toward the ground at high speed. Having regained weapons and communications systems, the aircrew watched the third object, anticipating a large explosion when it struck the ground. However, it landed gently and cast a bright light over a two-three kilometer area. The pilot flew as low over the area as possible, fixing the object's exact location.

(S) Upon return to home base, both crewmen had difficulty in

adjusting their night vision devices for landing. The landing was further complicated by excessive interference on UHF and a further complete loss of all communications when passing through a 150 degree magnetic bearing from the home base. The inertial navigation system simultaneously fluctuated from 30 to 50 degrees. A civil airliner approaching the area also experienced a similar communications failure, but reported no unusual sightings.

(S) While on a long final approach, the F-4 crew noted a further UFO. This was described as a cylinder-shaped object (about the size of a T-33 trainer) with bright steady lights on each end and a flasher in the middle. It quickly approached and passed directly over the F-4. In answer to the pilot's query, the control tower reported no other air traffic in the area, although they subsequently obtained a visual sighting of the object when specifically directed where to look.

(S) The following day, the F-4 crew was flown by helicopter to the location where they believed the object had landed. This turned out to be a dry lake bed, but nothing unusual was noticed. As the helicopter circled off to the west, however, a very noticeable beeper signal was received, and eventually traced to a nearby house. They immediately landed and asked the inhabitants if anything strange or unusual had occurred the previous night. Yes, they replied, there had been loud noises and a very bright light, like lightning. The helicopter returned to base and arrangements were made to conduct various tests, such as radiation checks, in the vicinity of the house. Unfortunately, the results of such tests have not been reported. (XS03 2)

- 3 -

TIME	FROM	TO	TEXT
:08	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET CONFIRM THE ER AIRCRAFT JUST VANISHED
:14	DSJ	FS	SAY AGAIN
:17	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET IS THE AIRCRAFT STILL WITH YOU
:23	DSJ	FS	DELTA SIERRA JULIET (ITS AH NOR) // open microphone 2 seconds // (NOW) APPROACHING FROM THE SOUTHWEST
:37	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET
:52	DSJ	FS	DELTA SIERRA JULIET THE ENGINE IS IS ROUGH IDLING IVE GOT IT SET AT TWENTY THREE TWENTY FOUR AND THE THING IS (COUGHING)
0912:04	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET ROGER WHAT ARE YOUR INTENTIONS
:09	DSJ	FS	MY INTENTIONS ARE AH TO GO TO KING ISLAND AH MELBOURNE THAT STRANGE AIRCRAFT IS HOVERING ON TOP OF ME AGAIN // two second open microphone // IT IS HOVERING AND ITS NOT AN AIRCRAFT
:22	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET
:28	DSJ	FS	DELTA SIERRA JULIET MELBOURNE // 17 seconds open microphone //
:49	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET MELBOURNE

Viimeinen sivu puhtaaksi kirjoitetusta radiokeskustelusta australialaisen lentäjän, Frederick Valentichin ja Melbournen lennonjohdon väliltä 21.10.1978. *(Australian Department of Transport)*

CONFIDENCIAL

MINISTERIO DE DEFENSA

CUARTEL GENERAL DEL EJERCITO DEL AIRE
Secretaría Militar del Aire

Gráficas Virgen de Loreto

S/Rf.°	Núm.	Fecha	N/Rf.°	Núm.
			02-0	96 -SMA.

ASUNTO:
NOTA PARA LA DIVISION DE OPERACIONES.

S. 1. 7.

La Junta de Jefes de Estado Mayor en su reunión del 3 de marzo actual, acordó que los asuntos relacionados con OVNI,s continuen, de acuerdo con la legislación vigente, considerados como "materia clasificada".

Lo que comunico para conocimiento y cumplimiento de esa División.

Madrid, 26 de marzo de 1.979.

EL GENERAL SECRETARIO MILITAR DEL AIRE,

ESTADO MAYOR DEL AIRE
28 MAR. 1979
Núm. 236-R
Sec. E.A.

CONFIDENCIAL

Asiakirjan mukaan Espanjan esikuntapäälliköiden neuvosto luokitteli ufoaiheen salaiseksi jo vuonna 1979. *(Ministerio de Defensa / Vicente-Juan Ballester Olmos)*

DEPARTMENT OF DEFENSE

JOINT CHIEFS OF STAFF

MESSAGE CENTER

PAGE 2 18134

8A. DETAILS: SOURCE TOLD RO ABOUT THE SPOTTING OF AN UNIDENTIFIED FLYING OBJECT IN THE VICINITY OF MARIANO MELGAR AIR BASE, LA JOYA, PERU (168058, 0715306W). SOURCE STATED THAT THE VEHICLE WAS SPOTTED ON TWO DIFFERENT OCCASIONS. THE FIRST WAS DURING THE MORNING HOURS OF 9 MAY 80, AND THE SECOND DURING THE EARLY EVENING HOURS OF 18 MAY 80.

SOURCE STATED THAT ON 9 MAY, WHILE A GROUP OF FAP OFFICERS WERE IN FORMATION AT MARIANO MALGAR, THEY SPOTTED A UFO THAT WAS ROUND IN SHAPE, HOVERING NEAR THE AIRFIELD. THE AIR COMMANDER SCRAMBLED AN SU-22 AIRCRAFT TO MAKE AN INTERCEPT. THE PILOT, ACCORDING TO A THIRD PARTY, INTERCEPTED THE VEHICLE AND FIRED UPON IT AT VERY CLOSE RANGE WITHOUT CAUSING ANY APPARENT DAMAGE. THE PILOT TRIED TO MAKE A SECOND PASS ON THE VEHICLE, BUT THE UFO OUT-RAN THE SU-22.

THE SECOND SIGHTING WAS DURING HOURS OF DARKNESS. THE VEHICLE WAS LIGHTED. AGAIN AN SU-22 WAS SCRAMBLED, BUT THE VEHICLE OUT-RAN THE AIRCRAFT.

8B. ORIG CMTS: RO HAS HEARD DISCUSSION ABOUT THE SIGHTING FROM OTHER SOURCES. APPARENTLY SOME VEHICLE WAS SPOTTED, BUT ITS ORIGIN REMAINS UNKNOWN.

Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) raportin mukaan tunnistamaton lentävä kohde oli ilmestynyt Perun ilmatilaan toukokuussa 1980. Torjuntatehtäviin lähetetyt Perun ilmavoimien Sukhoi Su-22 -hävittäjät eivät kuitenkaan saaneet kohdetta kiinni. *(Defence Intelligence Agency)*

0003:25 GMT	N3808H	Mayday Mayday we are lost we found a strange object in our course
0003:35 GMT	IB976	Station calling Mayday Mayday Iberia nine seven six Iberia nine seven six go ahead
0003:45 GMT	N3808H	Ah we are going from Santo Domingo to ah San Juan International but we found (Ah a weird object in our course that made us change course about three different times we got it right now in front of us at one o'clock our heading is) zero seven zero degrees... our altitude one thousand six hundred at zero seven degrees... our VORs got lost off frequency.
0004:15 GMT	IB976	Station calling one two one five Mayday Mayday Iberia nine seven six go ahead
0004:20 GMT	N3808H	Mayday Mayday this is Air-Coupe three eight zero eight Hotel in flight from Santo Domingo to San Juan Puerto Rico. we have a very weird ah object in front of us that make us lose course... our present heading is one thirty degrees at one thousand five hundred feet sir

Yhdysvaltain liikenneturvallisuuslautakunnan asiakirjassa kerrotaan Ercoupe 415-D -pienlentokoneen sekä sen miehistön, Jose L. Maldonado Torresin ja Jose A. Pagan Santosin katoamisesta 28.7.1980. *(National Transportation Safety Board, Washington)*

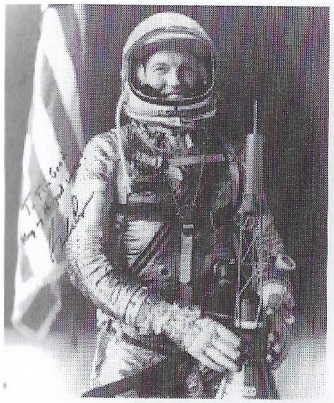

Lentäjä, astronautti ja ufotutkija L. Gordon Cooper. *(Flight Data Center)*

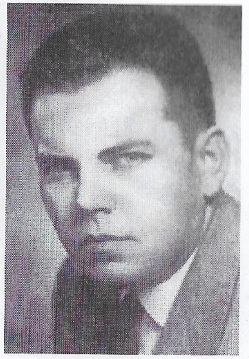

Tiedustelu-upseerina työskennellyt kapteeni Edward J. Ruppelt johti Yhdysvaltain ilmavoimien Blue Book -projektia.

Yhdysvaltain merijalkaväen ilmavoimissa lentäjänä palvellut majuri Donald Keyhoe paljasti ensimmäisenä ufoilmiöön kohdistuvat peiteoperaatiot. *(Fortean Picture Library)*

The Weather

The Washington Post FINAL

Seventy-fifth Year in the Nation's Capital

NO. 27,801 FIVE CENTS

'Saucer' Outran Jet, Pilot Reveals

Washington Postin etusivun uutinen 29.7.1952: "Lentäjän paljastukset – 'lautanen' päihitti hävittäjän"

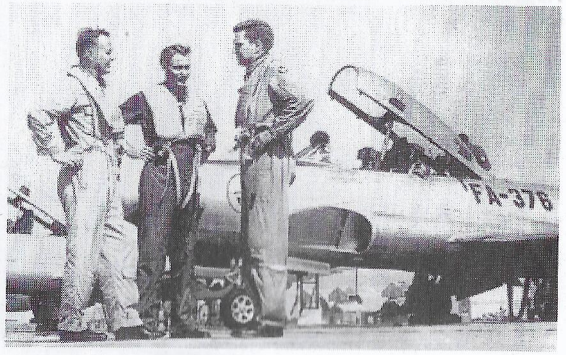

Tutkanavigaattorit ja lentäjät seisoskelemassa F-94B Starfire -torjuntahävittäjien edessä Yhdysvaltain ilmavoimien Newcastlen lentotukikohdassa. Kuva on otettu heinäkuussa 1952, eli samaan aikaan kun Washingtonin ilmatilassa havaittiin lukuisia tunnistamattomia kohteita. *(UPI Newspictures)*

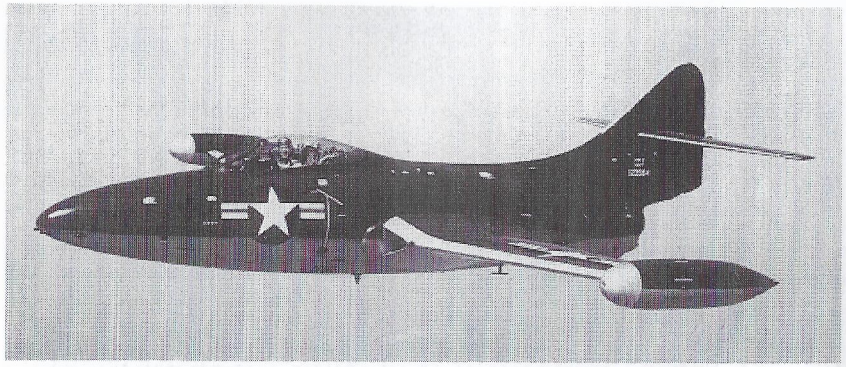

Yhdysvaltain merijalkaväen ilmavoimien vänrikki Edward P. Balocco lensi kuvassa olevan kaltaisella F9F Panther -hävittäjällä torjuntatehtävässään Pohjois-Carolinan Edentonin kaupungin yläpuolella helmikuussa 1953. *(US Navy)*

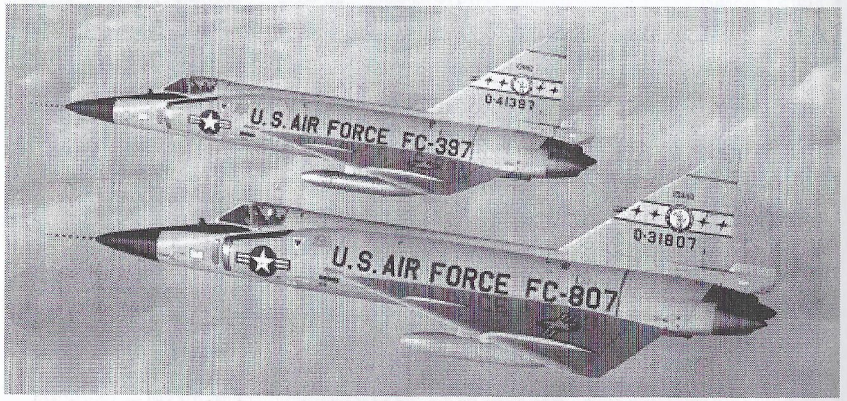

Kuvassa kaksi F-102 Delta Dagger -hävittäjää. *(US Air Force)*

Kuvassa Lockheed F-94C Starfire -torjunta hävittäjä. *(The National Archives, Washington, DC)*

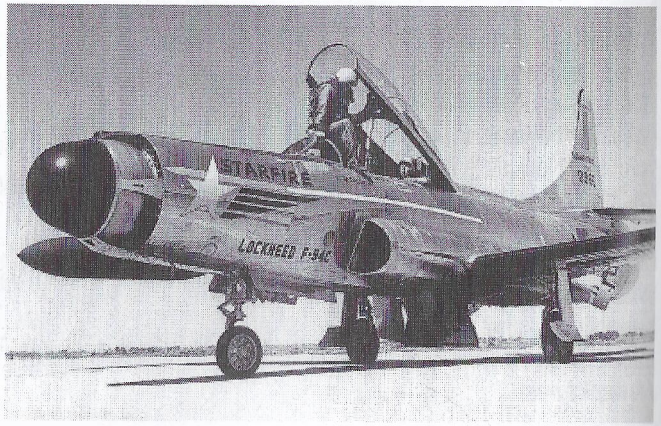

Maailman ensimmäinen varta vasten ydinaseiden kuljettamiseen suunniteltu Convair B-36 Peacemaker -pommikone. *(Don Bishop)*

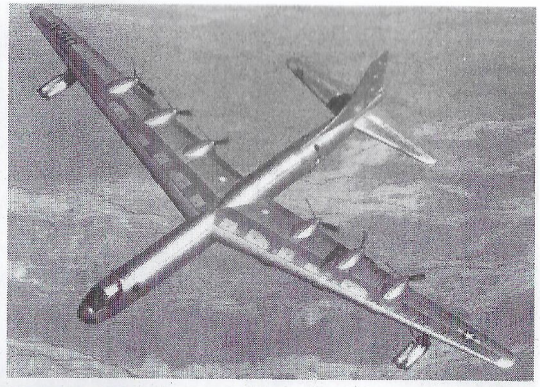

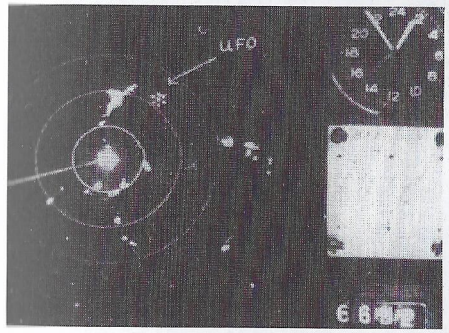

Tunnistamaton kohde Yhdysvaltain ilmavoimien lentokoneen tutkanäytöllä 3.7.1954. *(The National Archives, Washington, DC)*

Vuonna 1963 Barcelonasta Venezuelan Maiquetiaan matkalla olleen AVENSA-lentoyhtiön DC-4 -matkustajalentokoneen lentoperämies sai napsaistua valokuvan tunnistamattomasta kiekosta. Geometrikkona ja topografian tutkijana työskennelleen Fernando de Calvetin mukaan kuvan kohteet ovat oikeassa suhteessa toisiinsa nähden. *(Aerial Phenomena Research Organisation)*

Yhdysvaltain presidentin käyttöön tarkoitettu Air Force One -lentokone. *(US Air Force)*

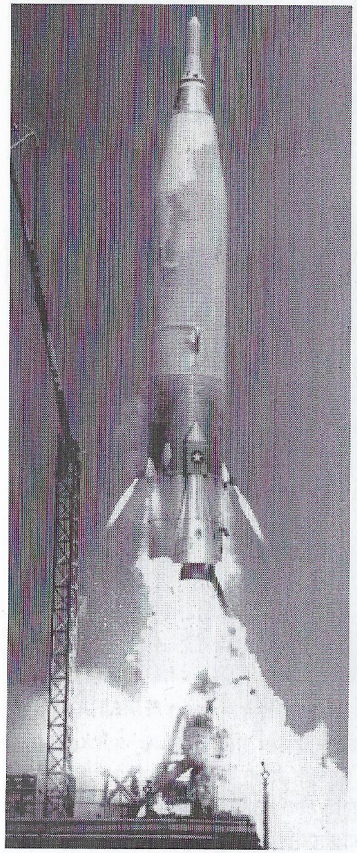

Mannertenvälinen ballistinen Atlas-ohjus. *(US Air Force)*

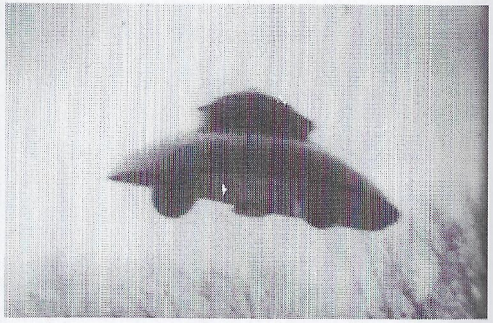

Still-kuva George Adamskin helmikuussa 1965 kuvaamalta kahdeksanmillimetriseltä värifilmiltä. Madeleine Rodeffer oli yksi tapahtuman silminnäkijöistä. *(Madeleine Rodeffer)*

Piirros Pennsylvanian Kecksburgiin joulukuussa 1965 maahansyöksyneestä kohteesta. *(C. M. Hanna)*

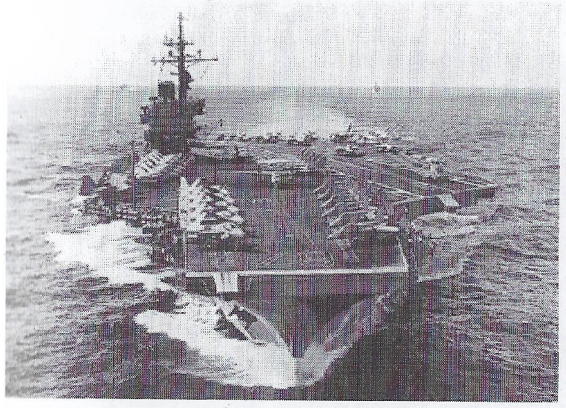

Suurikokoinen ufo ilmestyi Yhdysvaltain laivaston lentotukialus John F. Kennedyn yläpuolelle vuonna 1971. *(US Navy)* Kuvassa yksi välikohtauksen silminnäkijöistä, huippusalaisella crypto-turvallisuusluokituksella radioliikenteen erityisasiantuntijana työskennellyt James M. Kopf.

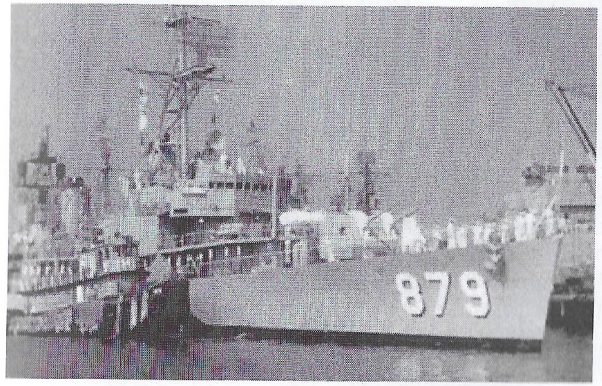

Yhdysvaltain laivaston lentotukialus *Leary* kohtasi tunnistamattoman vedenalaisen kohteen Vietnamin sodassa. *(US Navy)*

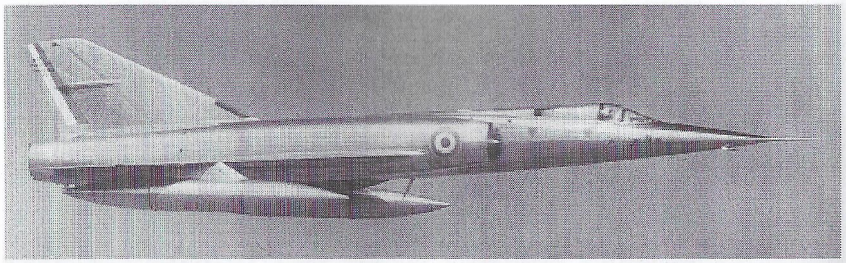

Ranskan ilmavoimien Dassault Mirage IVA -yliäänipommikone kykeni kantamaan jopa 60 kilotonnin ydinaseen. *(Philip Jarret)*

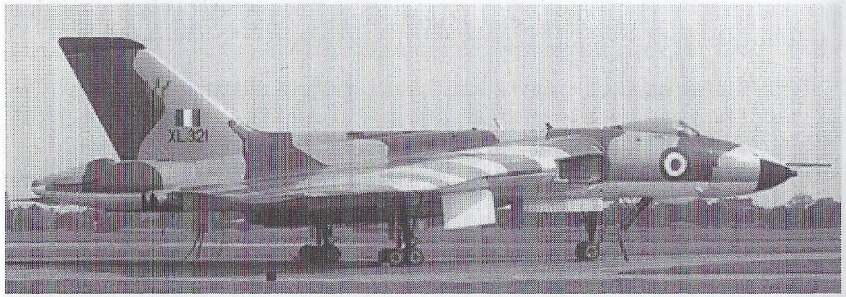

Ison-Britannian ilmavoimien ydinasekantokykyinen Vulcan B.2 Blue Steel XL321 -pommikone näytillä Finningleyn lentotukikohdassa vuonna 1969. *(Steve Williams)*

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen pääsihteerinä, ja valtion turvallisuuskomitean (KGB) johtajana toiminut Juri Andropov laittoi alulle kymmenvuotisen ufotutkimusohjelman, jonka alaisuudessa työskenteli jopa neljä miljoonaa neuvostoliittolaista upseeria. *(US Information Service)*

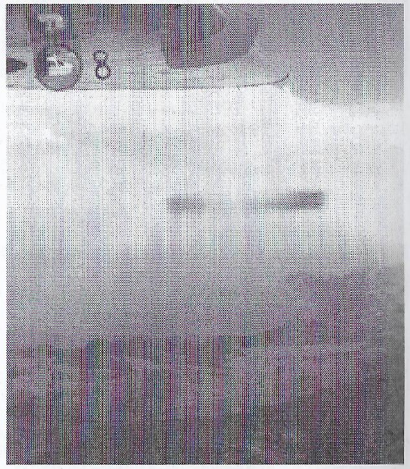

Kaksimoottorinen Cessna 337 Super Skymaster, ja taustalla siihen melkein törmännyt tunnistamaton kohde. Kuva on otettu Mojaven aavikon yläpuolella syyskuussa 1985. *(David J. Hastings)*

Japan Airlines -lentoyhtiön Boeing 747–400 -kuljetuslentokone kohtasi tunnistamattoman kohteen Alaskan ilmatilassa marraskuussa 1986. Oikealla kuljetuskoneen kapteenin Kenju Terauchin piirros kohteesta. *(Japan Airlines / Kenju Terauchi)*

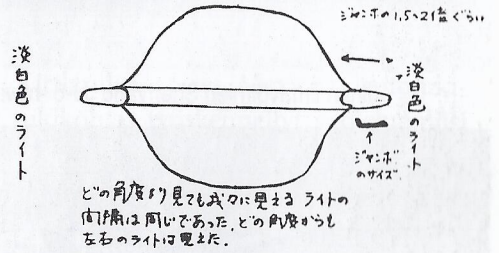

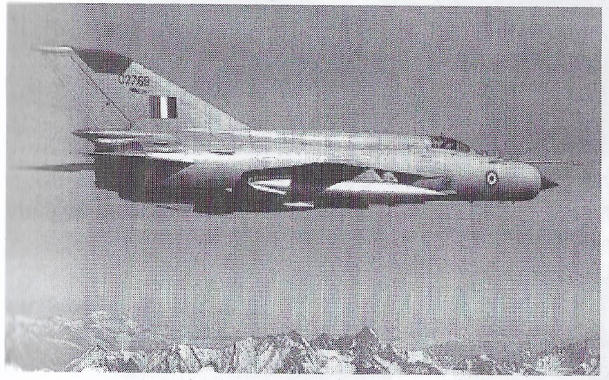

Kahdestakaan Intian ilmavoimien MiG-21 -hävittäjästä ei ollut vastusta Pakistanin ilmatilassa havaitulle tunnistamattomalle kiekonmuotoiselle kohteelle heinäkuussa 1976. *(Indian Air Force)*

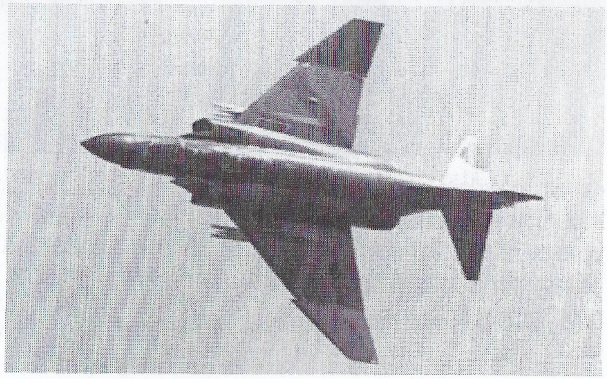

F-4 Phantom -hävittäjää käytettiin usein tunnistamattomia kohteita vastaan tehdyissä torjuntatehtävissä. *(Timothy Good)*

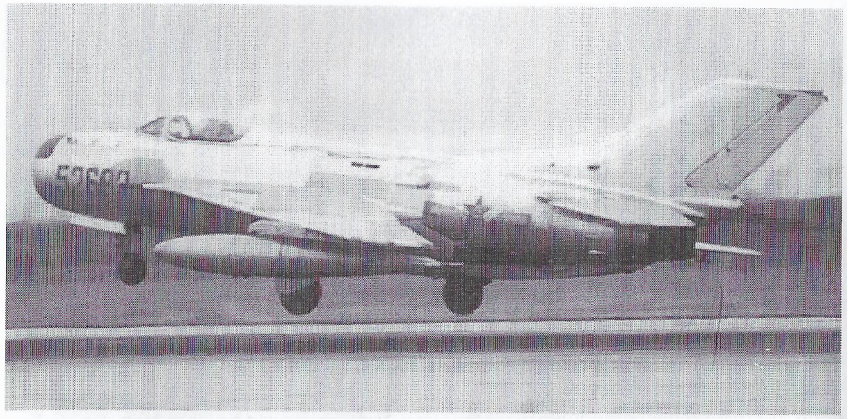

Kiinan ilmavoimien Shenyang JJ-6 -hävittäjä. *(Chinese Air Force)*

Kolmiomaisen aluksen väitetään hätyytelleen Dublinin lentokentälle 4.1.2004 laskeutunutta irlantilaisen Aer Lingus -lentoyhtiön Boeing 737–448 -matkustajalentokonetta. *(Andrzej Krzewski)*

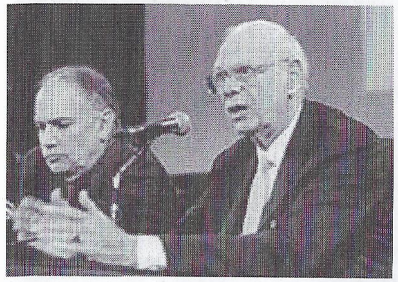

Kuvassa oikealla eläkkeelle jäänyt Kanadan puolustusministeri Paul Hellyer vuonna 2005: "Ufot ovat aivan yhtä todellisia kuin taivaalla näkyvät lentokoneet." *(Ethan Eisenberg)*

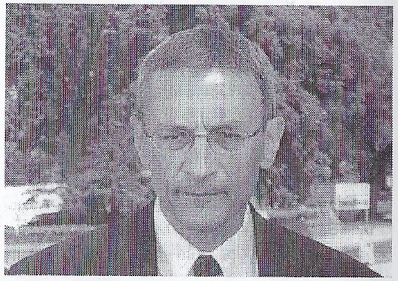

Yhdysvaltain entisen presidentin, Bill Clintonin henkilöstöpäällikkö John Podesta vuonna 2002: "On tullut aika suorittaa julkinen selvitys viranomaisten ufoihin kohdistuneista tutkimuksista. Meidän pitää tehdä se, koska Yhdysvaltain kansalaiset kestävät kuulla totuuden ja laki velvoittaa meidät siihen." *(Leslie Kean)*

21. Tunkeutumiset Yhdysvalloissa

Yhdysvaltain ilmavoimien Kirtlandin (New Mexico) lentotukikohdassa (entinen Sandian tukikohta) työskennellyt suojelupoliisi havaitsi suurikokoisen ja hehkuvan kohteen Manzanon laboratorioalueen (entinen Sandian kansalliset laboratoriot) ydinaseiden tutkimuslaitoksen yläpuolella 6.11.1973 kello 21.45. Tästä alkoi uskomaton välikohtauksen sarja, joka jatkui pitkin vuosia 1973–74. Ufotutkimusjärjestö APRO:n (Aerial Phenomena Research Organization) edustaja R. C. Hecker jatkaa tapauksesta:

> "Lähteeni mukaan öylätin muotoinen, arviolta 45 metriä leveä kullanvärinen kohde liikkui äänettömästi noin 30 metrin korkeuteen rakennus numero kolmen yläpuolelle. Suojelupoliisi hälytti paikalle yhdeksän ilmavoimien sotilaspoliisia. Myös apuvoimia soitettiin paikalle. Lähteeni mukaan neljä F-101 Voodoo -hävittäjää lähetettiin torjumaan kohdetta. Hävittäjien ryhmittyessä Kirtlandin tukikohdan länsipuolen yläpuolelle, kohde alkoi liikkua kohti itää. Kohta kohde oli ylittänyt Manzanon vuoret niin matalalla, etteivät tutkat kyenneet jäljittämään sitä. Hävittäjien kaarrettua vuorten lähelle kohde oli kuitenkin jo hävinnyt näkyvistä.
>
> Sotilaspoliisina palvelleen tietolähteeni mukaan tukikohdan upseeristo oli hyvin tuohtunut tapahtuneesta. Hän kertoi minulle, ettei välikohtausta kirjattu ylös tukikohdan virallisiin tiedusteluraportteihin. Virallisesti mitään ei siis ollut tapahtunut. Kunnioitan lähteeni pyyntöä jäädä tässä yhteydessä nimeämättömäksi."[1]

Manzanon laboratorioalueen lähistöllä asunut pariskunta havaitsi iltapäivällä 15.4.1974 tunnistamattoman halkaisijaltaan 15–22 metrisen kohteen arviolta 600 metrin korkeudessa. Hecker:

> "Todistajien mukaan kohde kieppui epätasaisesti. Kohteesta ei lähtenyt minkäänlaista ääntä, eikä pariskunta osannut sanoa miten kohde pysyi

ilmassa. Jonkin verran pariskunnan talosta etelään sijaitsi Manzanon tarkoin vartioitu alue, jonka ilmatila oli suojattu 900 metriin saakka kaikelta lentoliikenteeltä."

Kuukauden kuluttua kiekkomaisen kohteen kerrottiin syöksyneen Manzanon vuorten itäpuolelle noin 48 kilometriä Albuquerquesta lounaaseen. Hecker:

"Kirtlandin lentotukikohdassa sijaitsevan Manzanon laboratorion elektroniset mittauslaitteet havaitsivat massiivisen energiapurkauksen noin kymmenen aikaan illalla 17.5.1974. Itse asiassa se oli suurin energiapurkaus, minkä laitteistot olivat koskaan mitanneet. Yläilmakehässä tapahtuneen purkauksen liikerata saatiin laskettua ja takavarikointiryhmä lähetettiin oletetulle törmäysalueelle (Uudessa Meksikossa sijaitsevan Chililin vuoristokylän lounaispuolelle). Parin tunnin kuluttua Kirtlandin tukikohtaan kuljetettiin halkaisijaltaan noin 18 metrinen metallimainen ja pyöreähkö kiekko.

Keskustelin laboratoriossa elektronisten mittalaitteiden parissa työskennelleen miehen kanssa, joka oli havainnut energiapurkauksen. Hän on kertonut minulle myös muista ufohavainnoista. Tutkittuani näitä tapauksia voin sanoa, että hänen kertomuksensa pitävät paikkansa. Paluumatkalla tapahtui mielenkiintoinen episodi, kun Kirtlandin lentotukikohdan upseeriksi esittäytynyt mies pysäytti minut kehottaen minua unohtamaan kaiken mitä olin kuullut välikohtauksesta."[2]

Useiden tunnistamattomien lentävien kohteiden raportoitiin laskeutuneen Yhdysvaltain ilmavoimien aselaboratorion, Sandian kansallisten laboratorioiden, Yhdysvaltain ydinaseviraston (Defence Nuclear -virasto muuttui myöhemmin Defense Special Weapons -virastoksi, joka taas yhdistettiin vuonna 1998 Defense Threat Reduction -virastoksi), ja Yhdysvaltain energiaministeriön käyttöön rajoitetulle Coyote Canyonin koealueelle elo-syyskuussa vuonna 1980 (katso myös kuvaliite luvun lopusta). Manzanon ydinasevarastoalueen turvallisuusvastaavana työskennellyt majuri Ernest E. Edwards vahvisti tiedot tehdessäni kenttätutkimusta Manzanon alueella heinäkuussa 1989. Hän osoitti havaintopaikat minulle henkilökohtaisesti.

Kerroin hieman aiemmin korkea-arvoisesta sotilaslähteestäni, jonka kertoman mukaan muukalaiset olisivat rakentaneet tukikohdan Manzanon vuoriston ydinasevarastoalueen lähettyville. Toinen lähteeni on myöhemmin vahvistanut tämän. Mielestäni laaja todisteaineisto alueen ufohavainnoista tukee tätä mahdollisuutta.

Sieppaus

Yhdysvaltain ilmavoimien lentotukikohtien ja Uuden Meksikon ydinlaitoksien ufohavainnot saivat uuden käänteen elokuussa 1975, kun Hollomanin (New Mexico) lentotukikohdassa palvellut ilmavoimien lentomekaanikko väitti tulleensa siepatuksi.

Kersantti Charles L. Moody oli lopettanut työnteon 13.8.1975 kello 23.30. Moody päätti valvoa tavallista myöhempään seurataksen Perseidien tähdenlentoparvea ja ajoi jonkin matkan päähän kodistaan. Meteoriittinäytös jäi kuitenkin seuraamatta:

"Noin kello 01.20 havaitsin taivaalla metallimaisen kiekon, joka ikään kuin pudottautui arviolta 30 metrin etäisyydelle autostani. Kohde jäi leijumaan paikoilleen vaappuen hieman puolelta toiselle. Sitten se alkoi lähestyä autoni... väänsin starttia, mutta oli kuin auton akku olisi tyhjentynyt.

Kohde pysähtyi ja jäi ikään kuin roikkumaan ilmasta. Se oli halkaisijaltaan noin 15 metriä leveä. Keskikohdan paksuus oli 4,5–6 metriä. Laitoin kädet vaistomaisesti korvilleni kuullessani ujeltavan, villiintyneen hammasporan kaltaisen äänen. Seuraavaksi havaitsin kohteen keskikohdan oikealla puolella suorakulmiomaisen ikkunan, jonka takaa näkyi 2–3 ihmisen muotoista varjoa.

Saatoin ottaa kädet pois korvilta. Ääni oli sammunut. Huomasin, että vartaloni oli mennyt turraksi. Pelko oli poissa ja tunsin itseni rauhalliseksi. Sitten kohde ampautui ylös täysin äänettömästi. Autoni toimi taas moitteettomasti. Ajaessani kotiin vilkaisin kelloani – se näytti 02.45. Minusta tuntui kuin olisin katsellut tuntematonta kohdetta vain parin minuutin ajan, mutta kellon mukaan pari minuuttia oli venähtänyt liki puoleksitoista tunniksi..."[3]

Välikohtaukseen jälkeen Moody löysi alavartalostaan palovammoja. Hän kärsi myös alaselän kivuista. Kaksi APRO:n (Aerial Phenomena Research Organisation) tutkijaa, Wendelle C. Stevens ja Jim Lorenzen tapasivat Moodyn ja hänen vaimonsa syykuussa 1975. He pitivät Moodyn tarinaa uskottavana.

Moody oli kertonut kokemuksestaan vain yhdelle ilmavoimien palveluksessa olleelle ystävälleen, joka oli auttanut häntä palauttamaan muistiaan takaisin. Syyskuun lopulla Moody sai komennuksen Espanjassa sijainneeseen ilmavoimien lentotukikohtaan – aivan kuten Hollomanin lentotukikohdassa palvellut, sotilasturvallisuuskäytäntöihin tutustunut Lorenzen oli ennustanutkin. Seuraavassa otteita

Moodyn kirjeestä Lorenzenille, jossa tämä yrittää kuvailla kokemuksesta jälkeenpäin muistamiaan asioita:

"Olennot olivat noin puolentoista metrin pituisia. Ne muistuttivat monessa suhteessa meitä, mutta eroavaisuuksiakin löytyy; suurikokoisemmat päät, ei hiuksia (tai muutakaan karvoitusta), olemattoman pienet korvat, hieman suuremmat silmät kuin meillä, pienet nenät ja erittäin ohuet huulet. Arvioisin olentojen painoksi 50–60 kiloa. Olennot olivat pukeutuneet mustaan vartalonmukaiseen pukuun (ilman nappeja tai vetoketjuja). Tosin yhdellä heistä oli päällään hopeanvalkoinen puku. Aivan kuin he olisivat pystyneet lukemaan ajatuksiani. Vaikka emme esittäytyneet, he tiesivät kuka olen. He kutsuivat minua oikealla nimelläni, Charles, eivätkä käyttäneet lempinimeäni.

Minut vietiin huoneeseen, jossa joukon vanhin (tai johtaja) kosketti selkääni ja jalkojani sauvamaisella laitteella. He kertoivat minulle haluavansa korjata mahdolliset väärinymmärrykset, jotka aiempi – epäonnistunut – kontaktiyritys oli saattanut aiheuttaa.

Alus vaikutti puhtaalta kuin leikkaussali. Sisällä oli valoisaa, mutten osannut määritellä valonlähdettä.

Muistan ajatelleeni; 'Olisipa hienoa, jos saisin nähdä aluksen ohjaushuoneen', jonka jälkeen Vanhin laittoi käden olalleni ja pyysi minua seuraamaan häntä. Saavuimme heikosti valaistuun kalustamattomaan huoneeseen, jonka lattia vaikutti toimivan jonkinlaisena hissinä. Laskeuduimme alas noin pari metriä, ja saavuimme arviolta 7,5 metriä leveään huoneeseen, jonka keskellä oli lattiasta kattoon ulottuva hiilisauvan kaltainen tanko. Sauvan ympärillä oli kolme reikää, jotka vaikuttivat kuin lasilla päällystetyiltä. Jokaisen reiän sisällä oli suurikokoinen kristallia muistuttava kappale, jonka molemmille puolille oli asetettu samankaltainen 'hiilisauva' kuin huoneen keskellä – pienemmässä mittakaavassa siis. Minulle kerrottiin, että tämä on niin sanottu ohjausyksikkö. Heidän mukaansa saattaisin ymmärtää kuinka se toimii… en havainnut missään kaapeleita tai johtoja.

Lähdimme Vanhimman kanssa pois huoneesta. Hän kertoi, että alus oli tarkoitettu lähinnä tarkkailuun. Heidän pääaluksensa sijaitsi noin 640 kilometriä maanpinnan yläpuolella. Pääaluksen ajo-ohjaus oli sitten jo eri luokkaa… Kysyin olisiko minun mahdollista päästä käymään pääaluksella. He vastasivat kieltävästi. Heillä ei ollut riittävästi aikaa sellaiseen. He kuitenkin pystyivät etsimään minut myöhemmin. Itse asiassa, he kertoivat minulle, että me näkisimme pian uudelleen. Minun piti vain luottaa häneen… ja mennä lääkärille. Ja niinhän minä sitten teinkin.

Lukuisat eri sivilisaation edustajat tarkkailevat maapalloamme. Hekään eivät ole vapaita kuolemanpelosta – he suojelevat itseään viimeiseen asti. Heidän aikeensa ovat hyväntahtoisia. Jos valtioiden ja yritysten johtajat kuuntelisivat heitä, ihmisille koittaisivat paremmat ajat. Tällä kertaa kysymys ei ole siitä, että muukalaisten pitäisi hakea ihmiskunnan hyväksyntää olemassaololleen – itse asiassa, se on meidän tehtävämme…"[4]

En ole selvillä Charles L. Moodyn elämän myöhemmistä vaiheista. Tiedän kuitenkin, että Charles McQuistonin suorittaman psykologisen PSE-stressikokeen mukaan oli todennäköistä, että Moody puhui totta. Korkealla turvallisuusluokituksella Hollomanin lentotukikohdassa palvellut Moody oli myös profiloitu ilmavoimien HRM-ohjelman (Human Reliability Program) taholta. Kaikki viittaakin siihen, että Moodyn tapaus on aito.

Tunkeutumiset ohjustukikohtiin

Viranomaistahot alkoivat olla yhä huolestuneempia Yhdysvaltain strategisen ilmapuolustuskomennon Mainen, Michiganin, Montanan ja Pohjois-Dakotan mannertenvälisten ohjustukikohtien lähettyvillä havaituista tunnistamattomista kohteista. Seuraavat otteet ovat kahdesta viranomaisasiakirjasta:

– Yhdysvaltain ilmavoimien ilmakehä- ja avaruustiedustelujaoston hälytysvalmiuskeskus (ACB), 31.10.1975;

"Ilmoitin keskustiedustelupalvelun OPS-keskukselle kahden Kanadan rajalla sijaitsevan SAC-tukikohdan (ilmapuolustuskomento) yläpuolella havaitsemistamme U/I-lennoista. CIA… pyysi, että heidät pidettäisiin tilanteen tasalla."

– Yhdysvaltain ilmapuolustuskomennon vastaavalle komentajalle;

"CFS Falconbridgen tutkat havaitsivat 11.11.1975 (tänä aamuna) 7,5–23 kilometrin korkeuksilla lentävän kohteen noin 55 kilometrin päässä tukikohdasta… Kiikareilla saadun silminnäkijähavainnon mukaan kohteen halkaisijaksi arvioitiin noin 30 metriä… Ilmaisin huoleni tapahtuneesta myös ilmavoimien päätiedottajalle. Mielestäni on tärkeää, että voimme tarjota tiedotusvälineille valmiiksi mietityt vastaukset ehkäistäksemme kansalaisten mahdollista ylireagointia."

Lentäjiä ahdistellaan

Majuri Donald Keyhoe kertoi vuonna 1975 nimeämättömäksi jääneeltä lähteeltään kuulemastaan ufotapauksesta. Keyhoe piti tapausta hyvin vakuuttavana: "En voi paljastaa tapahtumapaikkaa tai tarkkaa ajankohtaa. Sanotaan vaikka, että se tapahtui yli kaksi vuotta sitten." Leonard Stringfield jatkaa:

> "Lentotukikohdan tutkat havaitsivat yläpuolellaan kiertelevän tunnistamattoman kohteen. Kolme torjuntatehtäviin lähetettyä hävittäjää lähestyi kohdettaan, kunnes yhtäkkiä ufo kääntyi ja kiihdytti suoraan lentuetta kohti. Hävittäjät tekivät nopean väistöliikkeen. Sitten ufo kiihdytti lentueen yläpuolella, ja samassa hävittäjät katosivat tutkien ruuduilta."

Keyhoe kirjoitti tapauksesta seuraavasti:

> "Oli kuin tunnistamaton kohde olisi nielaissut hävittäjät. Lopulta ufo katosi yli 300 kilometriin kantavien tutkien ulottumattomiin. Etsintäoperaatio ei tuottanut tulosta – hävittäjiä tai niiden pilotteja ei koskaan löydetty."[5]

Bob Bratt haastatteli Keyhoeta tapauksesta vuonna 1978. Keyhoe vahvisti luottavansa edelleen lähteeseensä, ja kertoi lisäksi, että torjuntatehtäviin lähetetyt F-102 Delta Dagger -hävittäjät olivat Floridassa sijaitsevasta ilmavoimien lentotukikohdasta.[6]

Leonard Stringfield on tuonut esille myös erään järkyttävän välikohtauksen vuodelta 1976. Stringfieldin lähde – kuulustelutilaisuudessa paikalla ollut insinööri – kertoi hänelle, että uutta lentoteknistä laitetta 5.6. testaamassa ollut lentäjä kohtasi ryhmitelmän kiekkoja Cincinnatin pohjoispuolen ja ilmavoimien Wright-Pattersonin itäpuolen kautta kulkevalla sotilaskäyttöön rajatulla ilmakäytävällä:

> "Lentäjä näki kolme hopeista kohdetta jossain Wright-Pattersonin (Ohio) lentotukikohdan itäpuolella. Muodostelmassa matkanneet tunnistamattomat kohteet lähestyivät hävittäjää erittäin nopeasti.
>
> Lentäjän 'massiivisiksi kiekoiksi' kuvailemat kohteet olivat yhtäkkiä vaarallisen lähellä hävittäjää. Hänen mukaansa kiekoissa oli valoa heijastavia ikkuna-aukkoja. Lentäjä päätti väistää kohteita laskeutumalla 300 metriin... kiekot eivät antaneet periksi, vaan siirtyivät hävittäjän siipien ja rungon vierelle. Tilanteesta säikähtänyt lentäjä yritti karkottaa kohteet nostamalla lentokorkeuden kilometriin saakka. Kiekot kuitenkin seurasivat hävittäjää vielä reilun tunnin verran, jonka aikana koneen ohjauspaneelin laitteet olivat menneet sekaisin. Epätavallista tai ei, lentäjä ei osannut sanoa miten kauan välikohtaus oli kestänyt. Insinöörin mukaan lentäjä oli niin järkyttynyt tapahtuneesta, että hän oli alkanut itkemään kuulusteluissa. Tunnistamattomista kohteista oli saatu myös tutkahavaintoja."[7]

Välikohtaus muistuttaa erehdyttävästi edellisessä luvussa kerrotun meksikolaisen lentäjän Carlos de los Santosin ufotapausta, josta oli raportoitu vain kolme päivää aikaisemmin.

Rendlesham Forest

Ison-Britannian kiistattomasti kuuluisimpana ufotapauksena voidaan pitää Yhdysvaltain ilmavoimien ja Naton käytössä olleen Bentwatersin ja Woodbridgen kaksoislentotukikohdan lähettyvillä joulukuussa vuonna 1980 sattunutta välikohtausta. Samoin kuin Roswellin tapahtumista, niin sanotusta Rendlesham Forestin välikohtauksesta on tehty useita kirjoja ja televisiodokumentteja.

Haastattelin kahteen eri otteeseen lentotukikohdan varakomentajana toiminutta everstiluutnantti Charles I. Haltia, joka oli lähettänyt tapahtumaselostuksen välikohtauksesta Ison-Britannian puolustusministeriöön (katso kuvaliite luvun lopusta). Jälkimmäiseen tapaamiseen osallistui myös puolustusministeriön virallista ufotutkimusprojektia vuosina 1991–94 johtanut Nick Pope, joka oli osaltaan tehnyt mittavaa tutkimusta tapauksesta. Halt oli varma, että tietyt yhdysvaltalaiset viranomaistahot olivat tietoisesti peitelleet Rendlesham Forestin tapahtumia.

Silminnäkijähavaintojen mukaan useat tunnistamattomat lentävät kohteet kohdistivat valonsäteitä kaksoislentotukikohdan ydinasevarastoalueelle (mielenkiintoista on myös se, että kyseissä lentotukikompleksissa oli tuona aikana enemmän ydinaseita kuin koko Euroopassa). Illan dramaattiset vaiheet käyvät hyvin ilmi tilannetta tutkimaan lähteneiden everstiluutnantti Haltin ja hänen alaistensa kasettinauhurille tallentamastaan keskustelusta. Mielestäni on tärkeää huomauttaa, että lukuisat silminnäkijät kertoivat nähneensä kaksoislentotukikohdan lähettyvillä havaitun aluksen tuntomerkkeihin sopivan kohteen Kaakkois-Lontoon ja Luoteis-Kentin yläpuolella saman kuun 15. päivä. Pilvettömällä taivaalla lipunut kohde jakaantui ajoittain viiteen erilliseen osaan, kunnes ryhmittyi taas

yhdeksi kiinteäksi kohteeksi. Onnekseni sain myös itse mahdollisuuden seurata jonkin aikaa kohteen liikkeitä, mutta epäonnekseni, mukanani ei tietenkään ollut kameraa, eikä kiikareita. Ja kuinka ollakaan, haettuani kameran kotoani, kohde oli jo kadonnut.[8]

Tapauksesta kiinnostuneille suosittelen Georgina Brunin kirjaa "You Can't Tell the People", sekä Larry Warrenin ja Peter Robbinsin uusintapainosta yhteisteoksestaan "Left at East Gate".[9,10]

Bruni otti kirjansa nimen Ison-Britannian entisen pääministerin Margaret Thatcherin kanssa toukokuussa 1997 käymästä keskustelusta, jossa Bruni oli nostanut esille Rendlesham Forestin tapahtumat. Thatcher:

> "UFOJA? Tiedätkö mistä sinä oikein puhut... eihän ihmisille niistä voi kertoa!"

Viitteet

1. R. C. Hecker, "New Mexico Reports", *The APRO Bulletin*, vol. 23, numero 2/1973, s. 5.
2. Edellä mainittu teos.
3. L. J. Lorenzen, "The Moody Case", *The APRO Bulletin*, vol. 24, numero 12/1976, s. 6.
4. *The APRO Bulletin*, vol. 25, numero 1/1976, s. 2 ja 5–6.
5. Leonard H. Stringfield, "Situation Red, The UFO Siege!", Doubleday, New York, 1977, s. 143–144.
6. www.mufon.com/bobpratt_frame.htm
7. Stringfield, edellä mainittu teos, s. 145–146.
8. "Above Top Secret" ja "Beyond Top Secret".
9. Georgina Bruni, "You Can't Tell the People: The Cover-up of Britain's Roswell", Sidwick & Jackson, Lontoo, 2000.
10. Larry Warren ja Peter Robbins, "Left at East Gate: A First-Hand Account of the Rendlesham Forest Incident, Its Cover-up, and Investigation", Cosimo-on-Demand, New York, 2005.

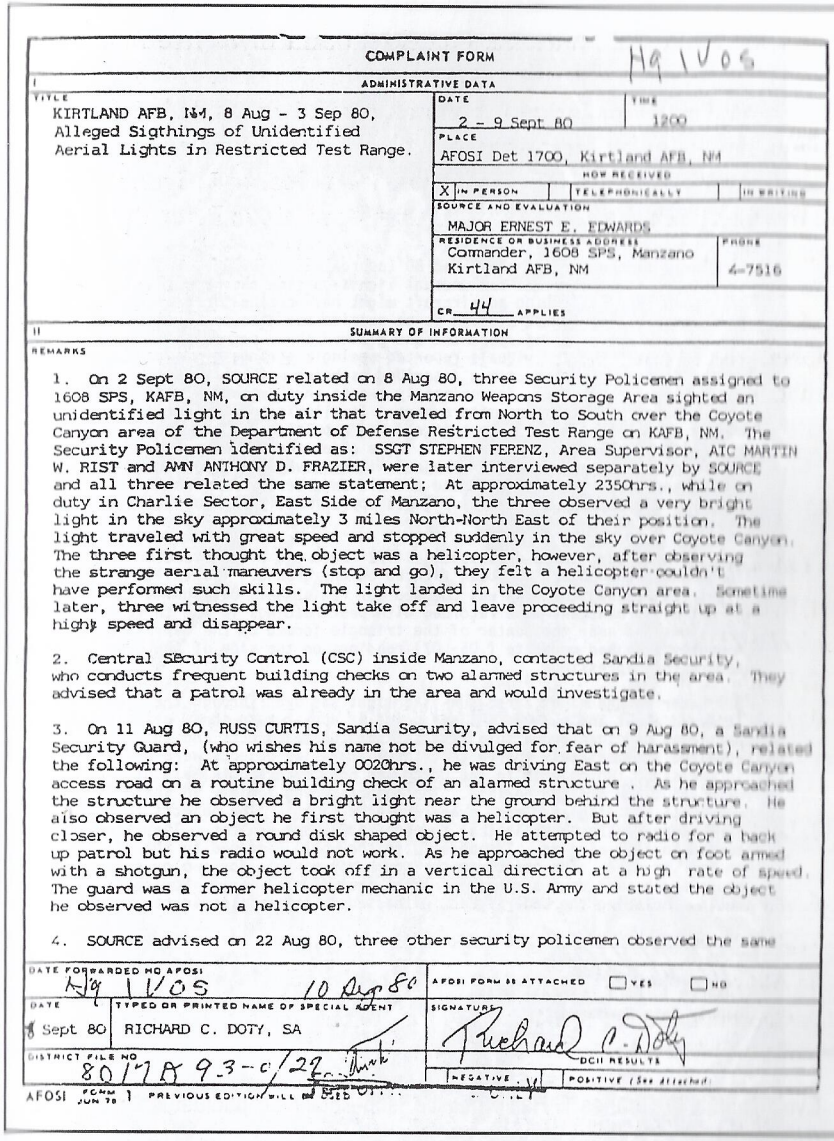

COMPLAINT FORM Hq 1VOS

I ADMINISTRATIVE DATA

TITLE: KIRTLAND AFB, NM, 8 Aug - 3 Sep 80, Alleged Sigthings of Unidentified Aerial Lights in Restricted Test Range.

DATE: 2 - 9 Sept 80 | TIME: 1200

PLACE: AFOSI Det 1700, Kirtland AFB, NM

HOW RECEIVED: X IN PERSON | TELEPHONICALLY | IN WRITING

SOURCE AND EVALUATION: MAJOR ERNEST E. EDWARDS

RESIDENCE OR BUSINESS ADDRESS: Commander, 1608 SPS, Manzano Kirtland AFB, NM | PHONE: 4-7516

CR 44 APPLIES

II SUMMARY OF INFORMATION

REMARKS

1. On 2 Sept 80, SOURCE related on 8 Aug 80, three Security Policemen assigned to 1608 SPS, KAFB, NM, on duty inside the Manzano Weapons Storage Area sighted an unidentified light in the air that traveled from North to South over the Coyote Canyon area of the Department of Defense Restricted Test Range on KAFB, NM. The Security Policemen identified as: SSGT STEPHEN FERENZ, Area Supervisor, AIC MARTIN W. RIST and AMN ANTHONY D. FRAZIER, were later interviewed separately by SOURCE and all three related the same statement; At approximately 2350hrs., while on duty in Charlie Sector, East Side of Manzano, the three observed a very bright light in the sky approximately 3 miles North-North East of their position. The light traveled with great speed and stopped suddenly in the sky over Coyote Canyon. The three first thought the object was a helicopter, however, after observing the strange aerial maneuvers (stop and go), they felt a helicopter couldn't have performed such skills. The light landed in the Coyote Canyon area. Sometime later, three witnessed the light take off and leave proceeding straight up at a high speed and disappear.

2. Central Security Control (CSC) inside Manzano, contacted Sandia Security, who conducts frequent building checks on two alarmed structures in the area. They advised that a patrol was already in the area and would investigate.

3. On 11 Aug 80, RUSS CURTIS, Sandia Security, advised that on 9 Aug 80, a Sandia Security Guard, (who wishes his name not be divulged for fear of harassment), related the following: At approximately 0020hrs., he was driving East on the Coyote Canyon access road on a routine building check of an alarmed structure . As he approached the structure he observed a bright light near the ground behind the structure. He also observed an object he first thought was a helicopter. But after driving closer, he observed a round disk shaped object. He attempted to radio for a back up patrol but his radio would not work. As he approached the object on foot armed with a shotgun, the object took off in a vertical direction at a high rate of speed. The guard was a former helicopter mechanic in the U.S. Army and stated the object he observed was not a helicopter.

4. SOURCE advised on 22 Aug 80, three other security policemen observed the same

DATE FORWARDED HQ AFOSI: Hq 1VOS 10 Sep 80 | AFOSI FORM 88 ATTACHED ☐ YES ☐ NO

DATE: 8 Sept 80 | TYPED OR PRINTED NAME OF SPECIAL AGENT: RICHARD C. DOTY, SA | SIGNATURE: Richard C. Doty

DISTRICT FILE NO: 8017A 93-0/22 | DCII RESULTS: NEGATIVE | POSITIVE (See Attached)

AFOSI FORM JUN 78 1 PREVIOUS EDITION WILL BE USED

Yhdysvaltain ilmavoimien erityistutkimusviraston (AFOSI) asiakirjan mukaan tunnistamattomat lentävät kohteet olivat tunkeutuneet useaan otteeseen Manzanon lentotukikohdan ydinaseiden varastoalueelle elo-syyskuussa vuonna 1980. *(The National Archives)*

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
HEADQUARTERS 81ST COMBAT SUPPORT GROUP (USAFE)
APO NEW YORK 09755

REPLY TO ATTN OF: CD 13 Jan 81

SUBJECT: Unexplained Lights

TO: RAF/CC

1. Early in the morning of 27 Dec 80 (approximately 0300L), two USAF security police patrolmen saw unusual lights outside the back gate at RAF Woodbridge. Thinking an aircraft might have crashed or been forced down, they called for permission to go outside the gate to investigate. The on-duty flight chief responded and allowed three patrolmen to proceed on foot. The individuals reported seeing a strange glowing object in the forest. The object was described as being metalic in appearance and triangular in shape, approximately two to three meters across the base and approximately two meters high. It illuminated the entire forest with a white light. The object itself had a pulsing red light on top and a bank(s) of blue lights underneath. The object was hovering or on legs. As the patrolmen approached the object, it maneuvered through the trees and disappeared. At this time the animals on a nearby farm went into a frenzy. The object was briefly sighted approximately an hour later near the back gate.

2. The next day, three depressions 1 1/2" deep and 7" in diameter were found where the object had been sighted on the ground. The following night (29 Dec 80) the area was checked for radiation. Beta/gamma readings of 0.1 milliroentgens were recorded with peak readings in the three depressions and near the center of the triangle formed by the depressions. A nearby tree had moderate (.05-.07) readings on the side of the tree toward the depressions.

3. Later in the night a red sun-like light was seen through the trees. It moved about and pulsed. At one point it appeared to throw off glowing particles and then broke into five separate white objects and then disappeared. Immediately thereafter, three star-like objects were noticed in the sky, two objects to the north and one to the south, all of which were about 10° off the horizon. The objects moved rapidly in sharp angular movements and displayed red, green and blue lights. The objects to the north appeared to be elliptical through an 8-12 power lens. They then turned to full circles. The objects to the north remained in the sky for an hour or more. The object to the south was visible for two or three hours and beamed down a stream of light from time to time. Numerous individuals, including the undersigned, witnessed the activities in paragraphs 2 and 3.

CHARLES I. HALT, Lt Col, USAF
Deputy Base Commander

Everstiluutnantti Charles I. Haltin muistio Ison-Britannian puolustusministeriölle. *(US Air Force)*

Mike Sacksin piirustus perustuu silminnäkijäkuvaukseen Yhdysvaltain ilmavoimien Bentwatersin ja Woodbridgen lentotukikohtien alueelle joulukuussa 1980 laskeutuneesta aluksesta. *(Brenda Butler, Dot Street, Jenny Randles: "Sky Crash: A Cosmic Conspiracy")*

22. Snowbird-projekti

Yhdysvaltain laivastossa fyysikkona työskennelleen Thomas Townsend Brownin vuonna 1956 perustamasta ja majuri Donald Keyhoen johtamasta NICAP:ista (National Investigations Committee on Aerial Phenomena) muotoutui maailman tunnetuin ufotutkimusryhmä.

NICAP:n pitkäjänteiselle ja ansiokkaalle työlle ei löydy vertaistaan ufotutkimuksen historiasta. Tutkimuskomitean jäsenistöön kuului lukuisia Yhdysvaltain armeijasta eläkkeelle jääneitä upseereita, tieteentekijöitä, CIA:n sekä muiden tiedustelupalveluiden työntekijöitä.

Ei ollut mikään salaisuus, että Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entisestä johtajasta, kontra-amiraali Roscoe Hillenkoetterista tuli NICAP:n johtokunnan jäsen. Myös useat muut CIA-kytköksistään tunnetut henkilöt soluttautuivat NICAP:n tärkeille paikoille. Seuraavassa muutamia heistä: CIA:n psykologisten strategioiden lautakunnan perustaja eversti Joseph J. Bryan, CIA:n psykologisen sodankäyntiyksikön entinen jäsen Nicolas de Rochefort (myöhemmin NICAP:n varapuheenjohtaja) sekä CIA:ssa työskennellyt Karl T. Pflock, joka on kirjoittanut kaksi kirjaa Roswellin tapahtumista. Entinen Yhdysvaltain armeijan turvallisuuspalvelun (Army Security Agency 1945–76) upseeri Todd Zechel on paljastanut myös muita henkilöitä, joista kerroin kirjassani "Above Top Secret".

Zechelin mukaan keskustiedustelupalvelun miehet savustivat Keyhoen ulos kuvioista, jonka jälkeen NICAP:n johtoon valittiin CIA-kytköksistä tunnettu John L. Acuff. Tämä oli ratkaiseva käänne tutkimuskomitean historiassa. Lopulta NICAP:n toimintakyvyttömyys aiheutti sen, että sen tutkimusarkistot saatettiin tohtori J. Allen Hynekin vasta perustaman The Center for UFO Studies -järjestön (CUFOS) haltuun.[1] Kuten tiedämme, Hynek toimi konsulttina ufo-

asioissa niin Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelulle kuin ilmavoimillekin. On siis ymmärrettävästi vaikeaa olla kyseenalaistamatta CUFOS:n puolueettomuutta.

Vakoilusatelliitit

Ufotutkimusjärjestö NICAP:in johtokunnan jäseneksi valittu amiraali Roscoe Hillenkoetter sanoi vuonna 1957:

> "Satelliittien ja avaruusohjelmien pitäisi tuoda meille uutta ja arvokasta todisteaineistoa ufoista."[2]

Hillenkoetterin puhe osoittautui enteenomaiseksi. Vakoilusatelliitit ovat keränneet tunnistamattomista lentävistä kohteista huomattavat määrät kuva-aineistoa. Suurin osa materiaalista on kuitenkin luokiteltu perinteisiä turvallisuusluokituksia salaisemmaksi.

CUFOS:n ufotutkija, fysiologi ja tohtori, Irena Scott oli työskennellyt vuosina 1968–69 Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) "Keyhole-" ja "Talent" -vakoilusatelliittiohjelmissa. "America's Secret Eyes in Space" -teoksen kirjoittaja Jeffrey T. Richelsonin mukaan "Keyhole-ohjelma oli yksi 1900-luvun merkittävimmistä – ellei jopa merkittävin – sotilasteknologisista kehitysprojekteista".[3]

Vuonna 1968 Scott työskenteli DIA:n Neuvostoliiton ja Itä-Euroopan osastossa, joka tunnettiin paremmin nimellä Air Order of Battle -jaostona. Scott kirjoittaa seuraavasti:

> "Tehtäväämme kuului identifioida alueella havaitut lentävät kohteet – lentokoneet, ohjukset ja niin edelleen. Toimitimme raportit suoraan Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelulle.
>
> Heinäkuussa 1968 kerroin työtovereilleni minun ja siskoni mahdollisesta ufohavainnosta. He suhtautuivat tarinaani yllättävän vakavasti. He kertoivat minulle, että ennen kuin olin aloittanut työni jaostossa, Keyhole-vakoilusatelliitti oli napannut kuvia tunnistamattomasta lentävästä kohteesta. Sain nähdä kyseiset kuvat, mutten voinut kirjata ylös raporttien identifiointitietoja – ne oli luokiteltu salaiseksi.
>
> Kuvissa näkyvän lautasenmuotoisen kohteen keskikohdassa oli jonkinlainen kupuosa. Kohteen taustalla näkyi vettä. Aaltokuviosta saatoin päätellä, ettei kohde kuitenkaan ollut vedessä, vaan hieman sen yläpuolella. Raportin mukaan kuva oli otettu luultavasti Mustaltamereltä… Vuoristoalueella sijaitseva Neuvostoliiton salainen sotilastukikohta oli jonkin matkan päässä lännessä. Kohteesta saatiin ainakin kaksi valoku-

vaa kahdella eri satelliitilla. Kyseisten satelliittien kiertoaika oli noin 90 minuuttia, joten kohde oli pysytellyt suunnilleen samalla alueella ainakin puolentoista tunnin ajan.

Otin kopioita kuvista määritelläkseni tarkemmin kohteen koon sekä tunnuspiirteet. Jatkoin kuvien tutkimusta, kunnes sain hahmotettua kohteen eri kuvakulmista. Se vaikutti lautasmaiselta. Kohteesta erottuva kupu vaikutti liioitellun kokoiselta sen reunoihin nähden – se oli kuin sylinteri... tai vähän niin kuin se Kecksburgin kohde. En voi kuitenkaan olla täysin varma siitä, oliko kohde todella tämän muotoinen, vai olivatko kuvat vääristyneet käsittelyssäni.

Esimieheni kertoivat minulle, että he olivat luokitelleet kohteen ufoksi raportissaan CIA:lle. Vaikka keskustiedustelupalvelu kunnioitti yleensä DIA:n työntekijöiden asiantuntemusta, he eivät olleet hyväksyneet tätä luokittelua. CIA:n mukaan kyse oli satelliittifilmin puutteellisesta kuvanlaadusta. DIA:n kanta taas oli se, ettei kyse voinut olla 'puutteellisesta kuvanlaadusta', sillä kohteesta oli saatu kuvamateriaalia kahteen eri otteeseen (muistelisin, että kuvia oli yhteensä kolme kappaletta). Esimieheni päättivät lähettää kuvat asiantuntijoiden tutkittavaksi. Analysoituaan filmin asiantuntijat ilmoittivat, että kuvissa oli oikea kohde. CIA ei kuitenkaan muuttanut mielipidettään asiassa."[4]

Kohtalokas lähikontakti

Noin kello yhdeksän aikaan illalla 29.12.1980, Betty Cash, Vickie Landrum ja hänen seitsemänvuotias lapsenlapsensa Colby havaitsivat tulisen kohteen Houstonin Huffmanin esikaupunkialueen yläpuolella. Kohde laskeutui puiden latvojen korkeudelle ja pysähtyi noin 30 metrin etäitäisyydelle heidän autostaan. Todistajien mukaan kohteesta lähti liekkejä. Betty ja Vickie nousivat autosta tarkkaillakseen kohdetta lähempää. Colby jäi autoon.

Silminnäkijät kuvailivat näkemäänsä hieman eri tavalla. Bettyn mielestä kohteella ei ollut selkeää muotoa, mutta Vickie taas oli varma, että kohde oli ollut timantinmuotoinen. Liekkien yhteydessä kuultiin "liekinheittimen puhahdus" tai "murahdus". Kohteesta kuultiin myös "piipittävää ääntä". Yrittäessään palata autoon Betty huomasi etuoven lämminneen niin kuumaksi, ettei hän kyennyt avaamaan ovea paljaalla kädellään. He jatkoivat kohteen tarkkailua autostaan ja huomaisivat, että paikalle ilmestyi yli 20 helikopteria,

jotka vaikuttivat kuin saattavan kohdetta. Helikopterit pysyttelivät kuitenkin noin kilometrin päässä kohteesta. Pysähdyttyään kolme kertaa tien viereen seuraamaan näytöstä, Betty vei Vickien ja Colbyn kotiinsa saapuen lopulta asunnolleen kello 21.50. Järkytyksekseen hän huomasi välikohtauksen aiheuttamat jäljet vartalossaan (katso kuvaliitteet luvun lopusta). Myöhemmin kävi ilmi, että myös Vickie ja Colby kärsivät fyysisistä oireista, joskaan ei niin vakavista kuin Betty.[5]

Helikopterien saattokulkue voisi viitata siihen, että kohde oli kokeellinen lentolaite, joka ei ollut toiminut suunnitelmien mukaan. Helikopterit olivat luultavasti turvaamassa lentolaitteen turvallisen laskeutumisen, jonka jälkeen laite saatettiin kuljettaa pois paikalta. Joidenkin lähteiden mukaan lentolaite oli Snowbird-projektin tuotos – joko ydinkäyttöinen avaruussukkulan prototyyppi tai sitten rakettimoottorinen "valaisulaite". Vuonna 1988 lähetetyssä "UFO Cover-Up? Live" -televisio-ohjelmassa Yhdysvaltain armeijan tiedustelu-upseereina esittäytyneet henkilöt toivat esille mielenkiintoisia ajatuksia edellä kerrotusta välikohtauksesta. Agentit "Falcon" ja "Condor" (heidän kasvonsa olivat peitetyt ja äänet elektronisesti muunnellut) kertoivat, että "muukalaisalusta ohjanneet sotilashenkilöt olivat menettäneet hallinnan laitteesta, ja luulleet sen syöksyvän maahan... tätä ei kuitenkaan tapahtunut."[6]

Nimimerkkejä käyttäneet agentit olivat mitä todennäköisimmin Sandian kansallisessa laboratoriossa plasmafysiikan osastolla vuonna 1988 työskennellyt ilmavoimien kapteeni Robert M. Collins ("Condor") sekä erikoisagentti Richard C. Doty ("Falcon") ilmavoimien erityistutkimusvirastosta.[7] Seuraavassa ote Collinsin ja Dotyn kirjasta "Exempt From Disclosure"(2005):

> "Kansallisessa laboratoriossa työskentelevän lähteen mukaan kyseessä oli erittäin primitiivinen yritys Yhdysvaltain hallituksen taholta, jonka tarkoitus oli löytää nopea ja salainen keino avaruusmatkailun mahdollistamiseksi antigravitaation avulla... aluksen voimanlähteessä sekä materiaaleissa ilmeni kuitenkin ongelmia. Sanotaan, että Edward Teller olisi tunnistanut muukalaisten voimanlähteen jo vuonna 1957."[8]

Yhdysvaltain armeijan ufotutkimusprojekteissa 12 vuoden ajan työskennellyt tiedustelu-upseeri Steve Lewis kertoi vuonna 1982, että armeija oli julkistanut ufoarkistoistaan vain murto-osan. Hänen mukaansa ilmavoimat olettaa, että ufojen lähettyvillä havaitut

kirkkaat – usein sokaisevat – valot liittyvät alusten voimanlähteen toimintaan, joka mahdollistaa valonnopeuden ylittämisen.[9]

Koska Betty Cash ja Vickie Landrum luulivat havaitsemansa kohteen yhdysvaltalaiseksi, he nostivat 20 miljoonan dollarin vahingonkorvauskanteen maansa hallitusta vastaan. Kanne hylättiin näytön puutteessa. Oikeuden mukaan ei ollut mitään näyttöä siitä, että Yhdysvaltain ilmavoimat, armeijan maajoukot, laivasto tai ilmailu- ja avaruushallinto (Nasa) omistaisivat tai käyttäisivät Cashin ja Landrumin havaitseman kaltaista laitetta.

Tapauksesta on saatavilla runsaasti lisätietoa, muun muassa todistajanlausuntoja sekä Nasasta eläköityneen teknikon ja nykyisen ufotutkimusjärjestö MUFON:in johtajan, John F. Schuesslerin kirjoittamasta kirjasta "The Cash-Landrum UFO Incident".[10]

Betty Cash kuoli 29.12.1998 ufokohtaamisen aiheuttamiin vammoihin liittyviin terveysongelmiin tasan 12 vuoden jälkeen tapahtumasta.

Hälytys!

Merle S. McDow työskenteli Virginian Norfolkiin sijoitetussa Yhdysvaltain laivaston Atlantic Command Support -keskuksessa. Hänen ryhmänsä tehtäviin kuului tilanneselvitysten tekeminen Yhdysvaltain Atlantin laivaston (sisältäen myös Nato-joukot) komentaja kontra-amiraali Harry DePue Train II:lle. Huippusalaisella SCI-turvallisuusluokituksella (Sensitive Compartmented Information) palvellut McDow kertoi kokemuksistaan Steven Greerin vetämän "Disclosure Projectin" todistajana seuraavasti:

> "Minun tehtäväni oli nauhoittaa keskukseen saapuvat video- ja audiomateriaali, ja kirjata ne ylös asianmukaisella tavalla. Toukokuussa vuonna 1981 tapahtui jotain ennenkuulumatonta. Yhtäkkiä valmiustason ilmoitettiin muuttuneen "Condition Zebraksi", Yhdysvaltain laivaston korkeimmaksi hälytystasoksi. Ne olivat olleet aina ennen harjoituksia, mutta tällä kertaa oli tosi kyseessä.
>
> NORAD:lta tulleen ilmoituksen mukaan tunnistamaton kohde oli tunkeutunut Atlantin operaatioalueelle pohjoisesta. Lähetimme sen perään koneita niin Grönlannista kuin Virginiastakin saakka. Tilanne oli niin sanotusti päällä noin tunnin ajan. Kuuntelimme pilottien radiolähetyksiä... päästyään kohteen lähelle pilotit kertoivat, ettei kyseessä ollut mikään meidän tuntemamme lentokonetyyppi.

Kohteesta saatiin useita valokuvia KH-11 -satelliittien avulla. McDow:

> "Valokuvissa näkyi sylinterinmuotoinen kohde, jonka äkkijyrkät reunat heijastivat auringonvaloa. Se oli selvästi metallinen esine. Amiraali Train oli täysin kyrsiintynyt tilanteeseen. Hänelle oli liikaa se, että kohde hallitsi tilannetta täysin kyeten siirtymään paikasta toiseen vain muutamassa sekunnissa... Train määräsi jatkuvasti lisää hävittäjiä kohteen torjuntatehtäviin. Kohde matkasi Nova Scotiasta Virginian Norfolkiin vain yhden tutkapyyhkäisyn aikana. Lopulta se katosi ennen näkemättömän nopeasti."

Myöhemmin kaksi pukumiestä saapui keskukseen ottaen haltuunsa kaikki välikohtaukseen liittyvät tallenteet. Miehet haastattelivat McDowta uhkaillen häntä jälkiseuraamuksista, jos tämä kertoisi kokemuksestaan kellekään.[11]

Entinen Yhdysvaltain laivaston reservijoukkojen komentaja kertoi minulle yrittäneensä saada tietoa välikohtauksesta henkilökohtaisesti amiraali Trainilta. Amiraali ei kuitenkaan ollut halukas paljastamaan tietojaan:

> "En ole koskaan ollut kiinnostunut aiheesta."[12]

NSA

Yhdysvaltain kansallinen turvallisuusvirasto NSA (National Security Agency) ylläpitää maailman suurinta elektronisen tiedustelun (ELINT) vakoiluverkostoa. Kongressin tarkastajien mukaan NSA luokittelee vuosittain salaiseksi jopa 50–100 miljoonaa asiakirjaa. Turvallisuusvirastosta kaksi kirjaa kirjoittaneen James Bamford kertoo aiheesta seuraavasti:

> "On todennäköistä, että NSA on maailman suurin salaisuuksien haltija, onhan turvallisuusvirastolla arkistoissaan enemmän salaisuuksia kuin CIA:lla, Pentagonilla tai Yhdysvaltain ulkoministeriöllä yhteensä."[13]

Tietojeni mukaan NSA on Yhdysvaltain hallituksen ainoa signaalitiedustelun (SIGINT) saralla operoiva tiedusteluelin. Turvallisuusvirasto kategorioi muut tiedustelun osa-alueet, kuten henkilötiedustelun (HUMINT) ja kuvatiedustelun (IMINT – muun muassa

lentokoneet ja satelliitit) rinnakkaisiksi tiedustelutoiminnan muodoiksi.

Vuosien varrella NSA on kerännyt ja raportoinut – kuten muutkin kansalliset turvallisuuspalvelut – ufoilmiöön liittyvää materiaalia. Tämän lisäksi turvallisuusvirasto on kerännyt signaalitiedustelunsa avulla tietoa vieraiden valtioiden ilmavoimien ja maanpuolustusjoukkojen suhteesta tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin. Tämä ei kuitenkaan ollut yleisessä tiedossa ennen 1980-lukua. Esimerkiksi turvallisuusviraston virallisen, vuonna 1976 tutkija Robert Toddille antaman vastauksen mukaan "NSA:lla ei ole mitään tekemistä ufojen kanssa".

Tammikuussa 1980 ufoaktivismistaan tunnettu CAUS-järjestö (Citizens Against UFO Secrecy) sai haltuunsa joitakin turvallisuusviraston ufoasiakirjoja. Tämän jälkeen NSA myönsi, etteivät he olleet julkaisseet kaikkea ufoilmiöön liittyvää materiaalia. Myöhemmin samana vuonna, turvallisuusviraston edustajana oikeudessa toiminut Eugene Yeates kertoi, että NSA oli löytänyt arkistoistaan ufodokumentaatiota, joka olisi periaatteessa pitänyt julkistaa aiheesta tehdyn tiedonvapausanomuksen nojalla. CAUS-järjestön lakimies Peter Gersten nosti kanteen NSA:ta vastaan, olihan turvallisuusvirasto myöntänyt, että sillä oli hallussaan 135 ufoihin liittyvää asiakirjaa, joita se ei vastoin lakia kuitenkaan suostunut julkistamaan. Oikeuden tuomarin sai luettavakseen kyseiset, "huippusalaista salaisemmaksi" luokitellut asiakirjat, jonka jälkeen hän päätti, että NSA:lla ei ollut velvollisuutta julkistaa asiakirjoja.[15,16]

Vuonna 2005 turvallisuusvirasto julkisti huomattavasti vähemmän sensuroidun version vuoden 1980 huippusalaiseksi luokitellusta UMBRA-asiakirjoista (viestiliikennetiedustelun vuoteen 1999 käyttämä koodinimi). Katso myös kuvaliitteet luvun lopusta).[17] TOP SECRET UMBRA -salausluokitus ei itse asiassa ole todellinen salausluokitus, vaan enemmänkin tiedon osastoimiseen liittyvä koodinimike. Suomeksi sanottuna: huippusalaisen turvallisuusluokituksen omaava henkilö ei siis voi saada tietoa TOP SECRET UMBRA -salausluokituksella suojatusta tiedosta – hänen ei tarvitse tietää kyseiseen projektiin liittyvää informaatiota, sillä hänen sen hetkinen työnkuvansa ei oletettavastikaan edellytä sitä. Salausjärjestelmä on erittäin monitahoinen. Esimerkiksi SCI-salausluokitus (sensitiivinen, osastoitu informaatio) jakaantuu eri alaluokkiin, kuten esimerkiksi TOP SECRET GAMMA GUPPY -salausluokitukseen. Kaikki salausluokitukset jaetaan henkilöille pääsääntöisesti sen perusteella, edellyttääkö heidän työnsä kyseisen informaation sisäistämistä. Tätä kutsutaan tietotarpeiden (NTK, Need To Know) perusteeksi. Eräs lähteeni selitti asian seuraavasti:

> "SCI-turvallisuusluokituksen alaisena työskentelevät jakavat tietojaan toisten SCI-työntekijöiden kanssa vain, jos heillä on informaatioon liittyvä NTK-peruste. Kyseisen tietotarveperuste on peruskäytäntö huolimatta hallintojärjestelmän monimutkaisesta rakenteesta."

Koetan selvittää salausjärjestelmää hieman yksinkertaisemmin. Seuraavassa muutamia Yhdysvaltain viranomaisten salausluokituksia:

- TOP SECRET (Huippusalainen): Informaatiota, jonka sellaisenaan julkistamisen voidaan olettaa vaarantavan kansallista turvallisuutta.
- SENSITIVE COMPARTMENTED INFORMATION (Sensitiivinen, osastoitu informaatio): Sensitiiviseen ja osastoituun informaatioon oikeuttava salausluokitus pitää sisällään rajoitetun oikeuden tiedustelutoimijoiden nykyisiin ja tuleviin ohjelmiin sekä niiden lopputuotoksiin.
- SPECIAL ACCESS PROGRAM (Erityisohjelma): Ohjelman edellyttämä tietotarveperuste ylittää perinteiset luottamukselliseen, salaiseen tai huippusalaiseen tietoon oikeuttavat turvallisuusluokitukset.[18]

Washington-lähteeni mukaan UMBRA-asiakirjoissa ei mainita mitään maahansyöksyneistä avaruusaluksista tai muukalaisista, ja että suurin osa sensuroinnista oli tehty tiedustelupalvelun tiedonhankintakeinojen suojaamiseksi. Lähteeni on kuitenkin sitä mieltä, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat Washingtonin salaisimmaksi luokiteltu aihe.

Yhdysvaltain laivaston ja ilmavoimien välinen yhteistyö

Yhdysvaltain ilmavoimien veteraanipilotti sekä ilmailukirjailija Robert F. Dorr on tuonut julkisuuteen mielenkiintoista informaatiota

Yhdysvaltain laivaston Marylandin Patuxent Riverin lentotukikohtaan 1970-luvun puolivälissä sijoitetusta pienikokoisesta ilmavoimien ryhmittymästä. Dorr kirjoitti vuonna 1977:

> "Useat johtolangat vihjaavat siihen, että Marylandin Patuxent Riveriin on keskitetty Yhdysvaltain salainen ufo-ohjelma. Siihen sisältyy myös niiden armeijan upseerien uskottavuuden heikentämiskampanja, jotka kertovat julkisesti nähneensä ufoja.
>
> Olen saanut selville, että laivaston Patuxentin lentolaitteiden testikeskuksessa tapahtuu mitä ihmeellisimpiä asioita; laivaston VX-8 -laivue tutkii maailman merillä sattuneita selittämättömiä ilmiöitä, ilmavoimien tutkavalvojat raportoivat havainnoistaan suoraan Pentagoniin, ja joukko ilmavoimien siviilipukuisia tiedustelu-upseereita työskentelee huippusalaiseksi rajatulla alueella laivaston tukikohdassa. Eräs upseeri kertoi minulle seuraavaa;
>
> 'Tämähän on sentään päämajamme! Heidän kokeidensa tarkoitus on kontaktin saaminen avaruusälykkyyden edustajiin. Operaation vastaava johtaja raportoi tutkimustuloksista suoraan huipulle.'
>
> Nämä paljastukset ovat kuitenkin pelkkiä aihetodisteita. Patuxentin suhdetoimintahenkilön W. M. Frierson Juniorin antaman lausunnon mukaan tukikohdassa ei ollut meneillään mitään ufoihin liittyvää toimintaa, ja että moinen kansallisen mittaluokan salaliitto – jos siis sellainen olisi olemassa – olisi soluttautunut todennäköisesti myös useisiin valtion virastoihin. Vannoutuneemmatkaan ufouskovaiset eivät luultavasti osaa selittää sitä, miten niin laaja salaliitto pysyisi salassa niin monta vuotta..."[19]

Ufotyöryhmä

New York Timesin reportteri Howard Blum kertoi kirjassaan "Out There" Yhdysvalloissa joulukuussa 1987 perustetusta huippusalaisesta ufotyöryhmästä nimeltä *UFO Working Group*. Työryhmän 17-jäseninen tutkijakaarti – johon kuului useita tiedustelun ammattilaisia – kokoontui säännöllisesti Pentagoniin arvioidakseen ufohavaintoja sekä keskustellakseen muista ilmiöön liittyvistä asioista.[20] Aivoriihi kokoontui niin sanotussa Tank-huoneessa, joka oli Yhdysvaltain armeijan puolustushaarakomentajien neuvoston (JCS) konferenssihuone.

Blumin mukaan työryhmä aloitti toimintansa joulukuussa 1987. Olen kuitenkin kuullut, että työryhmä olisi kokoontunut jo ennen

tätä. Kanadalaisen tutkijan Grant Cameronin haltuun saamassa muistiossa kirjoitetaan, että "Advanced Theoretical Physics Conference" -tilaisuus oli pidetty Virginiassa sijaitsevan BDM McClean Secure Facilityn tiloissa 20.–25.5.1985. Muistiossa kerrottiin myös, että tilaisuuteen osallistuminen edellytti huippusalaiseen/rajoitettuun tietoon oikeuttavaa turvallisuusluokitusta. Cameron sai tietoonsa myös useimpien osallistujien henkilöllisyydet. Vuosien kuluttua sain vastaavanlaisen listan eräältä lähteeltäni.

Saamieni tietojeni mukaan ufotyöryhmäprojekti oli Yhdysvaltain armeijasta everstinä eläköityneen John Alexanderin hengentuote. Työryhmä vastasi toiminnastaan armeijan tiedelautakunnalle ja laboratoriokomitealle. Minulle on kerrottu, että entisen CIA:n apulaisjohtajan, laivaston tiedustelun ja NSA:n johtajan amiraali Bobby Ray Inmanin alaisuudessa toiminut työryhmä työskenteli "merkittävän suunnitteluprojektin" parissa.

Useat BDM:n tiloissa pidetyn tilaisuuden osallistujista ovat kertoneet minulle, että tilaisuus liittyi ufotyöryhmän perustamiseen. Eräs paikalla olleista oli neljäkymmentä vuotta McDonnell Douglas -yhtiön palveluksessa työskennellyt ilmailuinsinööri, tohtori Robert M. Wood. Hän kertoi minulle seuraavaa tavattuamme vuonna 2005:

> "Olin paikalla. Kokoontumiset pidettiin BDM:n kellaritiloissa. Koko homman idea oli se, että aivoriihen jäsenet kertoivat kokouksissa kaiken ufoihin liittyvät tietonsa. Lopuksi yrittäisimme tehdä jonkinlaisia johtopäätelmiä. Useat henkilöt pitivät esitelmiä, joista suurin osa ei sisältänyt mitään erityisen salaista. Olin huoneen ulkopuolella muutaman minuutin ajan, kun osallistujat keskustelivat jostain erityisasiasta. Kaikki muistiinpanoni luokiteltiin salaisiksi ja luulen, että ne on sittemmin tuhottu."

Seuraavassa muita osallistujia: Ronald Blackburn, Milt Janzen ja Don Keuble (Lockheed-yhtiö), Howell McConnell (NSA), tohtori Harold Puthoff (fyysikko ja entinen NSA:n työntekijä), Ed Speakman (armeijan tiedustelu) ja Bill Wilkinson (CIA).

NMCC

Yhdysvaltain kansallinen sotilaskomentokeskus NMCC (National Military Command Center) oli Pentagonin vastuutoimija hätätoimintaviestien (EAM) lähettämisestä laukaisuvalvomoihin, ydin-

sukellusveneisiin, tiedustelulentokoneisiin sekä taistelualueiden komentajille.[21] Maailmanlaajuisista turvallisuuskysymyksistä, tiedustelusta sekä maanpuolustusnäkökohdista vuosikymmenten ajan kirjoittanut journalisti Anthony L. Kimery paljasti vuonna 1989, että erään sotilaskomentokeskuksessa työskennelleen lähteen mukaan NMCC oli operoinut ufoaiheen parissa jo 70-luvun lopulta saakka. Kimery raportoi tapauksesta seuraavasti:

> "Puolustushaarakomentajien neuvostossa työskennelleen lähteen sekä muilta todistajilta saamieni tietojen mukaan Yhdysvaltain armeijan edustajat sekä poliitikot ovat järjestäneet ufoilmiötä varten vahvan ja keskitetyn valvonta- ja operointimekanismin. Näiden tietojen valossa on päivän selvää, että Yhdysvaltain viranomaiset pitävät ufoilmiötä jatkuvan valvonnan sekä mahdollisesti sotilasoperaatioita vaativana aiheena."[22]

Huippusalaista brittitutkimusta

Kerroin teoksissani "Beyond top Secret" ja "Alien Liaison" Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien P&SS-joukkojen (Provost and Security Forces) FCF-yksikössä (Flying Complaints Flight) suorittamasta huippusalaisesta ufotutkimuksesta. P&SS:lla (brittivastine Yhdysvaltain ilmavoimien erityistutkimusvirasto AFOSI:lle) on pitkä historiansa suhteessa ufoilmiöön. P&SS:ssa työskennelleen lähteeni mukaan FCF oli kuninkaallisten ilmavoimien rikospoliisin ja turvallisuustutkimusryhmän (Security Investigators) muodostama yksikkö, jonka tehtävä oli tutkia lentoturvallisuudesta raportoidut valitukset – eritoten ufohavainnot:

> "Kuninkaallisten ilmavoimien poliisi on itse asiassa ilmavoimien niin sanottu erityisjaosto. Heidän koulutusohjelmansa ja valintakriteerinsä ovat jopa korkeatasoisempia kuin MI5:n vastaavat. Erityisjaoston koulutusohjelmaa arvostetaan niin paljon, että MI5 lähettää omia työntekijöitään heidän kursseilleen. Kaiken kaikkiaan voitaisiin siis sanoa, että erityisjaosto lienee mitä parhain elin uforaporttien tutkimusta ajatellen... Erityisjaostolla on operatiivisia työntekijöitä MI5/MI6:sta, Uudessa Scotland Yardissa sekä useissa ulkomaisissa tiedusteluorganisaatioissa."

Bromyard Avenuen valtion virastotalossa (jonne FCF-yksikkö oli sijoitettu) turvallisuuspäällikkönä vuosina 1963–65 työskennelleen lähteeni sai tietää huippusalaisesta ufotutkimuksesta:

> "Turvallisuusluokitukseni takasi minulle mahdollisuuden lukea huippusalaisia asiakirjoja. Oikeastaan pääsin käsiksi kaikkiin muihin arkistoihin, paitsi matalalentoon liittyviin tietoihin – juuri ne käsittelivät ufoja. Heillä on pienikokoinen ryhmä, joka työskenteli nimenomaan ufojen parissa. Ryhmällä oli rakennukseen jopa oma sisäänkäyntinsä. Pääsin kulkemaan vapaasti muualla rakennuksessa... ryhmän alueelle minulla ei ollut kuitenkaan mitään asiaa. Muistan, että ryhmän sisäänkäyntiovea vartioi ilmailuministeriön sotilas. He lukitsivat ovensa aina sisäpuolelta kiinni..."[23]

FCF-yksikkö siirrettiin myöhemmin Wiltshiren kreivikunnassa sijaitsevaan P&SS-joukkojen päämajaan RAF Rudloe Manoriin (puolustusministeriön poliisit pidättivät minut nuuskimasta lentotukikohdan liepeiltä vuonna 1985, jonka jälkeiset kuulustelut hoitivat kuninkaallisen laivaston henkilöstö sekä siviilipoliisi). Tukikohtaa on pidetty viimeisiin vuosiin saakka Englannin hallituksen sodanaikaisena päämajana. Sen massiivinen, yli 4000 ihmisen väliaikaiseen majoittamiseen tarkoitettu maanalainen bunkkeri tunnetaan muun muassa koodinimillä Burlington, Subterfuge ja Turnstile.

Vuonna 1978 Rudloe Manorin lentotukikohdassa järjestetyssä ufotutkimusprojektissa työskennellyt lähteeni sai selville, että projektiin oli syydetty jopa 11 miljoonaa puntaa.

Entinen New Yorkin osavaltion yliopiston filosofian professori, tohtori Robert F. Creegan matkusti 1970-luvulla useita kertoja Britanniaan keskustellakseen ilmiöön kytkeytyneiden tahojen kanssa:

> "Sain sen käsityksen, että Yhdysvaltain viranomaisten painostus oli yksi niistä syistä, joiden vuoksi Britannian viranomaiset olivat haluttomia julkistamaan aiheeseen liittyvää informaatiota."

Tohtori Creegan kertoi mielipiteistään avoimemmin yhdysvaltalaisessa lehdessä julkaistussa artikkelissaan:

> "Oli päivän selvää, että britit yrittivät miellyttää Yhdysvaltain viranomaisia. Minulle vihjailtiin vahvasti siihen suuntaan, että Yhdysvaltain viranomaiset tekivät valtavia työmääriä tyrehdyttääkseen suuren yleisön kiinnostuksen ilmiötä kohtaan. Valtiollinen järjestelmä kokee ufot itselleen uhkana, sillä – olipa mikä teoria tahansa oikeassa – hallitsemattomana ilmiönä ne kyseenalaistavat vallan käsitteen. Tätä ei tietenkään edesauta se, että päättäjät vaikuttavat olevan yhtä hämmentyneitä tilanteesta kuin kansalaisetkin..."[24]

Viitteet

1. Timothy Good, "Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1987; William Morrow, New York, 1988. Katso myös "Beyond Top Secret".
2. "Will Sputniks Solve Flying Saucers Puzzle?", *The Washington Daily News*, 18.11.1957.
3. Jeffrey T. Richelson, "America' Secret Eyes In Space: The US Keyhole Satellite Program", HarperCollins, 1990.
4. Irena Scott, "Ohio UFOs (and many others)", vol. 1, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, s. 115–117.
5. "Burns Follows UFO Incident", *The APRO Bulletin*, vol. 29, numero 8, 1981, s. 1–4. "UFO Cover-Up? Live", tuottaja Michael Seligman ja LBS, 14.10.1988.
7. Timothy Good, "Alien Liaison: The Ultimate Secret", Century, 1991. Teos julkaistiin Yhdysvalloissa nimellä "Alien Contact: Top-Secret UFO Files Revealed", William Morrow, 1993.
8. Robert M. Collins ja Richard C. Doty, "Exempt From Disclosure", Peregine Communications, 865 Helke Road, Vandalia, Ohio 45377, 2005, s. 177.
9. *The APRO Bulletin*, vol. 30, numero 7.
10. John F. Schuessler, "The Cash-Landrum UFO Incident", Geo Graphics Printing Co., La Porte, Texas, 1998.
11. Steven M. Greer, "Disclosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secret in Modern History", Crossing Point, P. O. Box 265, Corzet, Virginia, 22932, 2001, s. 238–245. Lisätiedot saatu Yhdysvaltain laivaston reservijoukkojen komentajana toimineelta Will Miller Juniorilta.
12. Haastattelu, Tampa, Florida, 12.4.2005.
13. James Bamford, "Body of Secrets: How America's NSA and Britain's GCHQ Eavesdrop on the World", Century, Lontoo, 2001, s. 516.
14. Kirje Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusviraston tiedostusupseerilta.
15. Lawrence Fawcett ja Barry J. Greenwood, "Clear Intent: The Government Cover-up of the UFO Experience", Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1984, s. 181–182.
16. Yhdysvaltain käräjäoikeuden muistio, "Citizens Against UFO Secrecy (Plaintiff) versus National Security Agency (Defendant), 18.11.1980.
17. William M. Arkin, "Code Names: Deciphering US Military Plans, Programs, and Operations in the 9/11 World", Steerforth Press, Hanover, New Hampshire 03755, 2005, s. 538.
18. Yhdysvaltain hallituksen tilintarkastustoimisto, GAO/NSIAD-96-64, Defence Industrial Security.
19. Rufus Drake (Robert F. Dorr), "Operation Ridicule", *UFO Report*, vol. 4, numero 6/1977, s. 16–19.
20. Howard Blum, "Out There: The Government's Secret Quest for Extraterrestrials", Simon & Schuster, New York, 1990.
21. www.globalsecurity.org
22. James Neilson (Anthony L. Kimery), "Secret US/UFO Structure", *UFO Magazine* (USA), vol. 15, numero 9/2000, s. 28.
23. Good, edellä mainittu teos.
24. "Above Top Secret" ja "Beyond Top Secret".

COMPLAINT FORM — Hq 1WOS

I ADMINISTRATIVE DATA

TITLE: KIRTLAND AFB, NM, 8 Aug - 3 Sep 80, Alleged Sigthings of Unidentified Aerial Lights in Restricted Test Range.

DATE: 2 - 9 Sept 80 | TIME: 1200

PLACE: AFOSI Det 1700, Kirtland AFB, NM

HOW RECEIVED: X IN PERSON | TELEPHONICALLY | IN WRITING

SOURCE AND EVALUATION: MAJOR ERNEST E. EDWARDS

RESIDENCE OR BUSINESS ADDRESS: Commander, 1608 SPS, Manzano Kirtland AFB, NM | PHONE: 4-7516

CR 44 APPLIES

II SUMMARY OF INFORMATION

REMARKS

1. On 2 Sept 80, SOURCE related on 8 Aug 80, three Security Policemen assigned to 1608 SPS, KAFB, NM, on duty inside the Manzano Weapons Storage Area sighted an unidentified light in the air that traveled from North to South over the Coyote Canyon area of the Department of Defense Restricted Test Range on KAFB, NM. The Security Policemen identified as: SSGT STEPHEN FERENZ, Area Supervisor, AIC MARTIN W. RIST and AMN ANTHONY D. FRAZIER, were later interviewed separately by SOURCE and all three related the same statement; At approximately 2350hrs., while on duty in Charlie Sector, East Side of Manzano, the three observed a very bright light in the sky approximately 3 miles North-North East of their position. The light traveled with great speed and stopped suddenly in the sky over Coyote Canyon. The three first thought the object was a helicopter, however, after observing the strange aerial maneuvers (stop and go), they felt a helicopter couldn't have performed such skills. The light landed in the Coyote Canyon area. Sometime later, three witnessed the light take off and leave proceeding straight up at a high speed and disappear.

2. Central Security Control (CSC) inside Manzano, contacted Sandia Security, who conducts frequent building checks on two alarmed structures in the area. They advised that a patrol was already in the area and would investigate.

3. On 11 Aug 80, RUSS CURTIS, Sandia Security, advised that on 9 Aug 80, a Sandia Security Guard, (who wishes his name not be divulged for fear of harassment), related the following: At approximately 0020hrs., he was driving East on the Coyote Canyon access road on a routine building check of an alarmed structure . As he approached the structure he observed a bright light near the ground behind the structure. He also observed an object he first thought was a helicopter. But after driving closer, he observed a round disk shaped object. He attempted to radio for a back up patrol but his radio would not work. As he approached the object on foot armed with a shotgun, the object took off in a vertical direction at a high rate of speed. The guard was a former helicopter mechanic in the U.S. Army and stated the object he observed was not a helicopter.

4. SOURCE advised on 22 Aug 80, three other security policemen observed the same

DATE FORWARDED HQ AFOSI: Hq 1WOS 10 Aug 80 | AFOSI FORM 88 ATTACHED ☐ YES ☐ NO

DATE: 9 Sept 80 | TYPED OR PRINTED NAME OF SPECIAL AGENT: RICHARD C. DOTY, SA | SIGNATURE: Richard C. Doty

DISTRICT FILE NO: 80178 93-0/22 | DCII RESULTS: NEGATIVE | POSITIVE (See Attached)

AFOSI FORM JUN 76 1 PREVIOUS EDITION WILL BE USED

Yhdysvaltain oikeusministeriölle lähetetty vahingonkorvausvaatimus, jossa kolme silminnäkijää väittää kohdanneensa epätavallisen tunnistamattoman aluksen Huffmanin kaupungin lähettyvillä 29.12.1980. *(John F. Schuessler, "The Cash-Landrum UFO Incident")*

(11. Description of Accident cont.)

flames emanating from the bottom. Claimant stopped her automobile since the object was now blocking the road. Claimant and the two passengers proceeded to leave the vehicle and look at the object which was now hovering at treetop level approximately 135 feet from the people. Claimant experienced intense and excruciating heat which appeared to be caused by the object. After approximately five minutes claimant returned to her automobile and the object appeared to move further away. Claimant proceeded to drive along the road where approximately three miles away she observed what appeared to her to be double rotary type, in the general vicinity of the object. Finally there came a time when both the object and helicopters disappeared.

(13. Personal Injury cont.)

Her eyes closed completely and she could not see for several days. The red blotches became blisters of clear fluid. Claimant was unable to eat and continued to suffer nausea, vomiting and diarrhea. Four days after the incident, claimant entered Parkway General Hospital in Houston, Texas where she was treated and remained for twelve days. Furthermore claimant suffered severe loss of hair and loss of fingernails. After being discharged, she continued to suffer swellings, headaches and loss of appetite. A little over a week later she returned to the hospital for an additional fifteen days of treatment. During the following year claimant continued to have medical problems including, but not limited to, recurring blisters, constant headache and back pains, weight loss, chronic diarrhea and bowel problems. Claimant experiences intense pain when she takes a hot bath and must take cold baths. In October, November and December of 1981 Claimant was treated at the Lloyd Noland Foundation, Inc. (Hospital & Clinic) Fairfield, Alabama for various ailments associated with her encounter with the object. As of the date of this claim, claimant remains constantly tired continues to experience recurring headaches, chronic diarrhea and associated bowel problems.

SUMMARY OF MEDICAL EFFECTS: Erythema, acute photophthalmia, impaired vision, dystrophic changes in the nails, stomach pains, vomiting, diarrhea, anorexia, loss of energy, lethargy, scarring and loss of pigmentation, excessive hair loss, and hair regrowth of a different texture.

DIAGNOSIS: Radiation damage confined to the skin and the immediate subcutaneous area. The type and dosage of radiation is unknown-possible radiodermatitis secondary to ionizing radiation.

DEGREE OF PERMANENT DISABILTY: Unknown at this time

PROGNOSIS: Unknown at this time

~~TOP SECRET UMBRA~~

UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE DISTRICT OF COLUMBIA

CITIZENS AGAINST UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS SECRECY, Plaintiff, v. NATIONAL SECURITY AGENCY, Defendant.	)	Civil Action No. 80-1562

IN CAMERA
AFFIDAVIT OF EUGENE F. YEATES

County of Anne Arundel)
) ss:
State of Maryland)

Eugene F. Yeates, being duly sworn, deposes and says:

1. (U) I am the Chief, Office of Policy, of the National Security Agency (NSA). As Chief, Office of Policy, I am responsible for processing all initial requests made pursuant to the Freedom of Information Act (FOIA) for NSA records. The statements herein are based upon personal knowledge, upon my personal review of information available to me in my official capacity, and upon conclusions reached in accordance therewith.

2. (U) This affidavit supplements my unclassified affidavit executed on September 30, 1980 regarding all documents which have been located by NSA pursuant to plaintiff's FOIA request but which have been withheld wholly or in part by NSA. I submit this affidavit in camera for the purpose of stating facts, which cannot be publicly disclosed, that are the basis for exempting the records from release to the plaintiff.

3. ~~(S CCO)~~ At the beginning of each paragraph of this affidavit, the letter or letters within parentheses designate(s) the degree of sensitivity of information the paragraph contains.

~~TOP SECRET UMBRA~~

Approved for Release by NSA on 11-03-2005
pursuant to E.O. 12958, as amended

Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusviraston (NSA) huipousalaiseksi luokittelema valaehtoinen selvitys listaa syyt, jotka mahdollistavat tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin liittyvän informaation salaamisen. *(National Security Agency)*

~~TOP SECRET UMBRA~~

NSA25X1
NSA25X3

c. Twelve NSA-originated COMINT reports target the communications links and systems of [redacted] Two documents, in summary format, report the decrypted text of military communications. Two of the records are in message format and report the decrypted texts of [redacted] communications which relate that an unidentified flying object was sighted in the air by a [redacted] unit. One report contains a summary of [redacted] activity based upon communications in reaction to an unidentified flying object along the [redacted] Two documents report on communications transmitted between [redacted] and [redacted] who report visual observations of luminous spheres. One report is a summary of a transmission between [redacted] Finally, four documents in this group of twelve were intercepted from other non-military communications targets. One document is based on the intercepted transmission of a [redacted] reporting a bright light. The second record is based on the intercept of a transmission of an [redacted] to a [redacted] station seeking a report on any shining phenomena or falling meteorites observed on specified dates. The third and fourth reports are a summaries of on-going debates on UFOs among [redacted] based on intercepted communications transmitted on [redacted] nets.

d. Five of the NSA-originated COMINT reports target government net communications [redacted] All five of these documents are based on intercepted military communications between [redacted] units and [redacted] commanders reporting observations of luminous objects in the sky.

11

~~TOP SECRET UMBRA~~

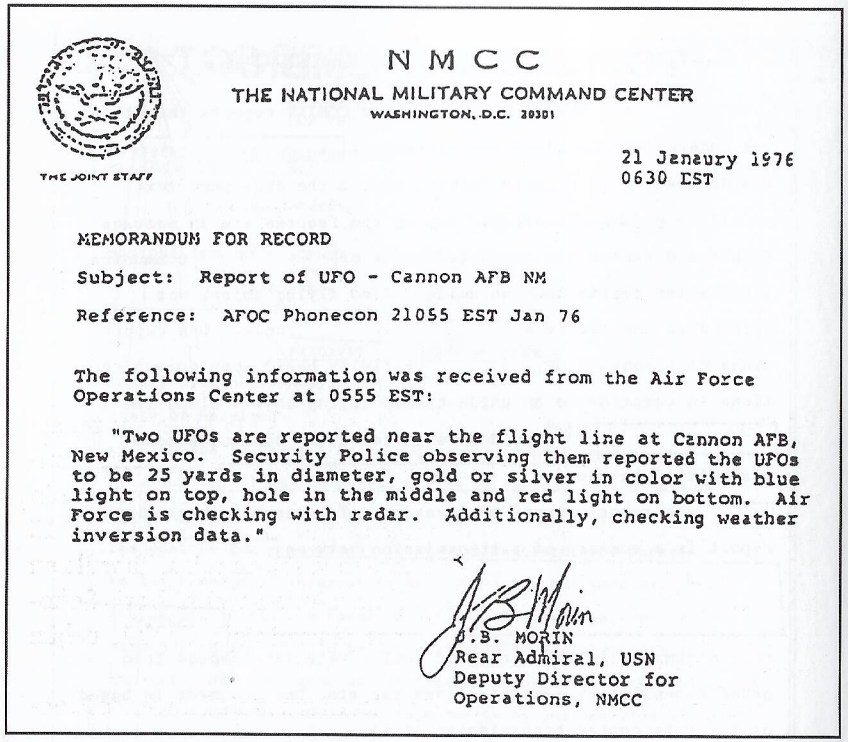

N M C C

THE NATIONAL MILITARY COMMAND CENTER

WASHINGTON, D.C. 20301

THE JOINT STAFF

21 January 1976
0630 EST

MEMORANDUM FOR RECORD

Subject: Report of UFO - Cannon AFB NM

Reference: AFOC Phonecon 21055 EST Jan 76

The following information was received from the Air Force Operations Center at 0555 EST:

"Two UFOs are reported near the flight line at Cannon AFB, New Mexico. Security Police observing them reported the UFOs to be 25 yards in diameter, gold or silver in color with blue light on top, hole in the middle and red light on bottom. Air Force is checking with radar. Additionally, checking weather inversion data."

J.B. MORIN
Rear Admiral, USN
Deputy Director for
Operations, NMCC

Yhdysvaltain armeijan komentokeskuksen (NMCC) muistiossa kerrotaan ufoista, jotka havaittiin Uudessa Meksikossa sijaitsevassa Cannonin lentotukikohdassa tammikuussa 1976. *(National Military Command Center)*

23. Tunkeutumiset Neuvostoliitossa

Yli 170 neuvostoliittolaista silminnäkijää, joihin kuului muun muassa sotilashenkilöstöä sekä rajavartijoita, havaitsi valosäikeitä kipunoivan suurikokoisen ja hehkuvan sikarinmuotoisen kohteen noin aamuneljän aikaan 20.9.1977. Kohteen leijuttua paikallaan noin 15 minuutin ajan, se kiihdytti kohti Suomen vastaista rajaa. Tapauksen tutkijaksi määrätyn Neuvostoliiton ilmavoimien eversti Boris Sokolovin mukaan kohteesta oli silminnäkijähavaintoja ainakin neljän tunnin ajalta.[1]

Boris Sokolov kertoi tapauksesta televisiotuottaja Lawrence Moorelle vuonna 1994:

> "Sain selville, että lukuisat sotilaat olivat todistaneet tapahtuman satojen kilometrien päässä Petroskoista. He yrittivät raportoida näkemästään, mutta puhelin- tai radioyhteydet eivät toimineet. Havainnot kestivät useiden tuntien ajan. Kommunikaatioyhteydet palautuivat normaalikuntoon kohteen matkattua Suomen rajan yläpuolelle."[2]

Instituutti 22

Vuonna 1978 Neuvostoliiton armeijan alaisuuteen perustettiin valtiorahoitteinen sotilastieteellinen tutkimusprojekti yhteistyössä puolustusministeriön sekä tiedeakatemian kanssa. Huippusalaiseksi luokiteltu tutkimusprojekti sai koodinimen Instituutti 22. Alexander Plaksin, yksi projektin jäsenistä, kertoi kokemuksistaan seuraavasti:

> "Tutkijoiden tehtäväksi tuli selvittää tunnistamattomien lentävien kohteiden mahdolliset vaikutukset sotilastekniseen kalustoon. Kellekään ei kerrottu sen tarkemmin mihin raportit oli tarkoitettu."[3]

Eversti Sokolov jatkaa aiheesta:

> "Puolustusministeriön antaman erillisen määräyksen mukaisesti jokaisesta sotilasyksiköstä ja -alueelta nimettiin vastuuhenkilöt, joiden tehtäväksi tuli tarkkailla mahdollisia epänormaaleja ilmiöitä. Projektiin osallistui kuusi miljoonaa sotilasta. Jos ajatellaan sitä, että vastuuhenkilöt vaihdettiin yhteensä kolme kertaa, voisi sanoa että koko maa oli mukana projektissa."[4]

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen lyhytaikainen pääsihteeri sekä pitkäaikainen valtion turvallisuuspalvelun (KGB) johtaja Yuri Andropov oli hyvin kiinnostunut ufoilmiöstä. Andropovin avustajana toimineen Igor Sinitsinin mukaan 13-vuotinen ja neljää miljoonaa sotilasta koskenut tutkimusprojekti laitettiin alulle juuri Andropovin käskystä (eversti Sokolovin mainitsemat kuusi miljoonaa saattaa käsittää myös valtion virkamiehet).[5] Journalisti George Knapp haastetteli Sokolovia Moskovassa 1990-luvulla:

> "Sokoloville toimitettiin tuhansia niin sanottuja uforaportteja, joista jotkin sisälsivät kuvauksia sotilaslentokoneiden ja tunnistamattomien kohteiden kohtaamisista. Kolme kyseisistä lentokoneista oli syöksynyt maahan ja kaksi pilottia oli menehtynyt. Yksi raporteista kertoi Neuvostoliiton ydinasetukikohdan yläpuolelle ilmestyneistä ufoista, jotka olivat manipuloineet ohjusten laukaisukoodeja."[6]

Knappin mainitsema ydinasetukikohta sijaitsi Neuvosto-Ukrainan alueella Byelokorovichessa. Noin kuuden aikaan illalla 4.10.1982 paikalliset asukkaat sekä tukikohdan sotilaat havaitsivat ohjussiilon yläpuolella arviolta 900 metriä leveän geometrisen muotoisen kohteen. Ohjusinsinööri everstiluutnantti Vladimir Plantonevin mukaan kohde vaikutti pinnaltaan täydellisen tasaiselta.[7] Yhtäkkiä ohjussiilon työntekijät huomasivat, että laukaisumekanismi oli kytkeytynyt päälle. Lähtölaskenta oli alkanut:

> "Viestintäupseerin mukaan laukaisukoodi oli aktivoinut lähtölaskennan. Moskovasta ei kuitenkaan ollut tullut laukaisukäskyä, eikä kukaan ohjussiilon työntekijöistä ollut koskenut ohjauspaneeliin. Seuraavien 15 sekunnin aikana teknikot koettivat peruuttaa lähtölaskennan, kunnes yhtäkkiä se keskeytyi selittämättömästi."

Instituutti 22:n tutkijat eivät löytäneet huomautettavaa ohjussiilon laukaisulaitteistosta.[8]

Ilmapuolustus

Paul Stonehillin mukaan Neuvostoliiton ilmavoimien MiG-21 -hävittäjä katosi rutiinilennolla Valko-Venäjän yläpuolella vuonna 1982:

> "Seuraavana päivänä hävittäjä ilmestyi kuin tyhjästä ja laskeutui sotilasalueelle. Hävittäjän ohjaamon kellon viisarit olivat pysähtyneet juuri siihen kellonlyömään, jolloin hävittäjän raportoitiin kadonneen. Oli yksinkertaisesti mahdotonta, että hävittäjä olisi voinut pysyä ilmassa koko tuon ajan ilman tankkausta. Lentäjä oli muuten kunnossa, mutta hän ei vaikuttanut muistavan katoamisesta mitään."[9]

Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) salaiseksi luokitellussa viestistä joulukuulta 1989 viitataan lukuisiin Neuvostoliiton ilmavoimien henkilöstön uforaportteihin. Yksi mielenkiintoisimmista välikohtauksista sattui MiG-23 -hävittäjälle (Naton koodinimi "Flogger"):

> "Rykmentin komentaja määräsi sotilas xxx:n torjuntatehtäviin keväällä 1984 Mikha Tskhakayan lentokentän lähettyvillä havaitun äänennopeudella lentävän kohteen perään. Silminnäkijät eivät kuitenkaan kuulleet äänivallin rikkoutumista kohteen kaartaessa pohjoisesta etelään tukikohdan yläpuolelta. Torjuntatehtäviin lähetetty MiG-23 ei kyennyt saavuttamaan kohdetta, vaikka lensi 1,2 Machin nopeudella.
>
> Hävittäjän ja tunnistamattoman kohteen saavuttua Mustanmeren rannikon tuntumaan, MiG-23 oli kiihdyttänyt nopeutensa 1,6 Machiin. Lentäjä kytki päälle infrapunakäyttöisen etsintä- ja jäljitysjärjestelmän noin 12 kilometrin etäisyydellä kohteesta. Lentokoneen järjestelmänäytölle ilmestyi jotain ennennäkemätöntä ja lentäjä kertoi tilanteesta radiolla lennonvalvojille.
>
> Lentäjä joutui keskeyttämään takaa-ajon polttoaineen vähyyden vuoksi. Hävittäjä oli roikkunut kohteen perässä parhaimmillaan kahden Machin nopeudella. Lentäjä ei kyennyt tunnistamaan kohdetta noin viiden kilometrin korkeudessa käydyn takaa-ajon aikana."

DIA:n viestissä kerrotaan myös Azerbaidzhanin ilmatilassa sattuneesta välikohtauksesta, jossa yölennolla olleiden lentokoneiden miehistöt olivat raportoineet havainneensa "ellipsin muotoisen kohteen" (katso myös kuvaliite luvun lopusta):

> "Lentokoneiden tutkat eivät havainneet kohdetta. Kaikki kohteen nähneet lentäjät ohjeistettiin laskeutumaan välittömästi. Miehistöille annetun käskyn mukaisesti, he eivät koskaan saisi keskustella havainnostaan."

Lokakuussa 1991 Sosialististen Neuvostotasavaltojen liiton valtion turvallisuuskomitea (KGB, 1978–91; SVR 1991–, Venäjän ulkomaantiedustelupalvelu muodostettiin KGB:n ulkomaantoimintoja hoitaneista direktoraateista Neuvostoliiton hajottua vuonna 1991) julkisti neuvostokosmonautti Pavel Popovichin pyynnöstä lukuisia asiakirjoja niin sanotusta "Sinisestä kansiosta". Vadim K. Ilyin sai dokumentaation haltuunsa Venäjän maantieteellisen järjestön ufologisen komitean edesmenneeltä jäseneltä, Vyacheslav Shtyepalta. Asiakirjoissa kerrotaan muun muassa Turkestanin sotilasalueella vuonna 1984 sattuneesta välikohtauksesta, jossa Astrakhanin lähellä sijaitsevan ilmantorjuntatukikohdan tutkat olivat havainneet tunnistamattoman lentävän kohteen kahden kilometrin korkeudessa Kaspianmeren rannikon yläpuolella. Ilyin jatkaa:

> "Kohteen perään lähetettiin kaksi hävittäjää. Ne eivät kuitenkaan saaneet ammuttua sitä alas. Itse asiassa, hävittäjien avattua tulen kohdetta kohti, se laskeutui noin sadan metrin korkeuteen tehden ampumisen näin mahdottomaksi… ufon nopeus ei kuitenkaan muuttunut tulituksen aikana."

Ilyinin mukaan kohteesta saatiin kuvamateriaalia. Ufon lähestyttyä Krasnovodskia sen perään lähetettiin sotilashelikopteri. Kohde pysytteli kuitenkin helikopterin aseistuksen kantaman ulkopuolella. Jonkin ajan kuluttua helikopterin ammukset loppuivat ja lentäjät laskeutuivat läheiseen tukikohtaan. Ufo teki nopean käännöksen ja katosi merihorisonttiin.

KGB:n "Sinisessä kansiossa" kerrotaan myös toisesta, Krasnovodskissa vuonna 1985 raportoidusta ufotapauksesta, jossa ilmapuolustustukikohta jäljitti 20 kilometrin korkeudessa havaittua tunnistamatonta kohdetta. Ilyin:

> "Kohde oli halkaisijaltaan liki tuhat metriä! Se leijui paikoillaan, mutta jonkin ajan kuluttua siitä irtaantui pieni, arviolta viiden metrin kokoinen kiekkomainen kohde, joka laskeutui Krasnovodskin niemelle."

Useita partioveneitä kiirehti laskeutumispaikalle. Kun ne pääsivät noin sadan metrin päähän kohteesta, se kiihdytti noin kilometrin etäisyydelle Partioveneistä. Ne yrittivät lähestyä kohdetta viitisen kertaa, mutta turhaan – ufo piti turvaetäisyytensä. Seuraavaksi kohde kiihdytti taivaalle ja liittyi osaksi isokokoista ufoa, joka katosi pian avaruuden tummaan syliin.[10]

Neuvostoliiton ilmapuolustuksen entinen komentaja kenraali

Igor Maltsev kertoi vuonna 1996 George Knappille, että Neuvostoliiton ilmavoimien käskyn mukaan ufoja vastaan ei saanut avata tulta, sillä "niillä saattaa olla suunnaton potentiaali kostotoimenpiteisiin". Eräs toinen lähde taas kertoi Knappille, että Venäjän ilmavoimat on jatkanut salaiseksi luokiteltuja ufotutkimuksia "Thread 3" -koodinimisen projektin kautta:

> "Tutkimuksen koordinaattorina toimineen upseerin mukaan Venäjän sotilasviranomaiset olivat tulleet jo kauan sitten siihen johtopäätelmään, että tunnistamattomat lentävät kohteet olivat erittäin teknologisesti kehittyneen, mahdollisesti maan ulkopuolisen sivilisaation tuotoksia."[11]

Tunkeutumiset sotilastukikohtiin

Kapustin Jarissa sijaitsevan Astrakhanin sotilastukikohdan henkilöstö raportoi havainneensa tunnistamattomia kiekon muotoisia kohteita 28.–29.7.1989 välisenä yönä. Seuraavassa ote KGB:n salaiseksi luokitellusta, sittemmin julkistetusta asiakirjasta:

> "Silminnäkijähavaintojen mukaan 2–5 metrin kokoisissa ufoissa oli kirkkaasti valaistuja puoliympyrämäisiä kupoleita. Ufot liikkuivat jotensakin epätasaisesti, mutta äänettömästi. Aika ajoin ne laskeutuivat leijumaan 20–60 metrin korkeuteen. Torjuntatehtäviin hälytetty hävittäjälentäjä ei raportoinut tarkempia tunnuspiirteitä, sillä se ei kyennyt lähestymään ufoa tarpeeksi lähelle."

Silminnäkijöihin kuuluneen alokas Bashevin mukaan "yläpuolellemme kaartanut kohde muuttui yhtäkkiä kolmion muotoiseksi". Viestintäupseerina palvellut vänrikki Valery N. Voloshin seurasi tunnistamattoman kohteen liikehdintää kahden tunnin ajan yhdessä alokas Tishchayevin kanssa. Voloshin kertoi kokemuksestaan seuraavasti:

> "Voimakkaasti vilkkuva valo oli kuin tasaisesti räpsähtävä salamavalo. Kohde lensi logistiikkayksikön ylitse ohjus- ja asevaraston luokse, jääden leijumaan sen yläpuolelle 20 metrin korkeuteen. Ufon runko hohti himmeän vihreää valoa…
>
> Kohteen leijuessa varastoalueen yläpuolella sen pohjaosasta – missä olimme havainneet vilkkuvan valon – syttyi kirkas säde. Kohde kiersi varastojen yläpuolella pari kierrosta ohjaten säteen yhteen rakennuksista… säde katosi ja edelleen vilkkuva kohde liikkui junaradan suuntaan. Sitten kohde palasi leijumaan varastojen yläpuolelle…"

Viimeisten silminnäkijähavaintojen mukaan kohde matkasi Akhtubinskin suuntaan noin puoli kahden aikaan aamuyöllä (katso kuvaliite luvun lopusta).[12]

Edellä kuvaillulla ufotapauksella on yhteneväisyytensä kuuluisaan Rendlesham Forestin välikohtaukseen, sillä alus "jakaantui" ja suuntasi valosäteitä asevarastoihin. Mielestäni kyseisen kaltaiset sotilastukikohtiin tunkeutumiset viittaavat laajamittaiseen ohjusten ja aseiden strategiseen valvontaan.

Voronezh

Syyskuussa 1989 tuhannet silminnäkijät väittivät nähneensä tunnistamattoman lentoaluksen kahden viikon aikavälillä Keski-Venäjällä sijaitsevassa Voronezhin kaupungissa. Yli 40 heistä kertoi nähneensä myös lentoaluksen laskeutumisen sekä jättiläiskokoisen hopeiseen asusteeseen pukeutuneen humanoidin ja "robotin". Yhden neljästä laskeutumistapauksesta väitettiin tapahtuneen kaupungin eteläpuistossa. Sensaatiomainen tarina sai osakseen maailmanlaajuista huomiota. Valitettavasti suurin osa Voronezhiin liittyvistä tarinoista eivät pidä paikkaansa.

Voronezhin tapahtumia tutkineen Jacques Valleen mukaan lukuisat insinöörit ja viranomaiset – joihin kuului muun muassa KGB:n agentteja – olivat olleet yhtä mieltä siitä, että tunnistamaton kohde oli laskeutunut kaupungin alueelle. Todisteaineistoon kuului maanpinnassa näkyvien jälkien lisäksi – kuten Rendlesham Forestin välikohtauksessa – laskeutumispaikalta mitatut, epätavallisen korkeat taustasäteilyarvot.[13]

Totuudesta tragediaan

Neuvostoliiton ilmapuolustusvoimien pääesikunnan päällikkö, kenraali Igor Maltsev oli virallisen lausuntonsa mukaan tietoinen yli sadasta ufotapauksesta. Suurin osa havainnoista oli lentäjien tekemiä. Seuraavassa eräs tapaus kenraalin kertomana:

> "Kiekon muotoinen ufo oli halkaisijaltaan 100–200 metriä. Sen kylkiosissa oli sykkiviä valonlähteitä. Kohde pyöri akselinsa ympäri ja teki s-käännöksen. Seuraavaksi ufo leijui maanpinnan yläpuolella, kunnes kiihdytti 2–3 kertaa nykyaikaisten hävittäjien maksiminopeudella. Kohteen nopeus oli suoraan verrannollinen sen kylkiosien valojen vilkkumisnopeuteen – mitä nopeammin ne välähtelivät, sitä nopeammin kohde liikkui. Ufosta ei lähtenyt minkäänlaista ääntä. Mekaniikan toinen peruslaki – kappaleen kiihdyttämiseen tarvittava voima on suoraan verrannollinen kappaleen massaan – ei näyttänyt vaikuttavan kohteisiin lainkaan."[14]

Paikalliset työläiset kysyivät ufoaiheesta Neuvostoliiton entiseltä presidentiltä Mihail Gorbatšovilta tämän vieraillessa Ural-vuoriston alueella 26.4.1990. Seuraavassa ote hänen vastauksestaan: "Ufoilmiö on todellinen. Meidän tulisi käsitellä ilmiötä vakavasti ja tutkia sitä."[15] Myös Neuvostoliiton entisen apulaisministerin kenraali Ivan Tretiakin mielestä ufot ovat todellinen ilmiö. Hänen mukaansa todisteet osoittivat joidenkin tunnistamattomien lentävien kohteiden olevan ihmiskuntaa paljon kehittyneemmän sivilisaation tuotoksia, ja että "sotatoimet niitä vastaan osoittautuisivat toivottomiksi".[16] Valitettavasti tämä neuvo kantautui vain kuuroille korville.

Turkmenistan oli yksi Neuvostoliiton 15 Neuvostotasavallasta. Useat sotilashenkilöt havaitsivat noin kilometrin korkeudessa Maryn kaupungin yläpuolella jättiläismäisen, punertavan keltaisen kiekon muotoisen aluksen 25.5.1990. Kohteen arvioitiin olleen halkaisijaltaan liki 300 metriä leveä. Silminnäkijöiden mukaan aluksen rungossa oli jonkinlaisia aukkoja. Yksi Venäjän etevimmistä ufotutkijoista, insinöörinä ja journalistina työskennellyt Nikolai Lebedev kertoo tapauksesta seuraavasti:

> "Afganistanin sodan takia alueen ilmatila oli erittäin kurinalaisessa valvonnassa. Neuvostoliiton ilmapuolustusjoukot oli jaettu alueellisiksi armeijaosastoiksi. Maryn kaupunki kuului 12. ilmapuolustusarmeijan toimialueeseen, jonka ilmapuolustusdivisioonan komentajana toimi eversti Anatoli Kurkchy.
>
> Kurkchy antoi maajoukoille määräyksen kohteen pudottamiseksi sen jälkeen, kun tunnistamattomasta kohteesta oli raportoitu hänelle. Laukaisun jälkeen ufo liikahti sivusuuntaisesti ja tuhosi ohjukset kolmella säteellään. Seuraavaksi Kurkchy antoi torjuntakäskyn kahdelle hävittäjälle. Kun kaksipaikkaiset torjuntahävittäjät olivat lähestyneet kohdetta kilometrin etäisyydelle, ne tippuivat maahan yhtäkkiä kuin rukkaset. Koneet murskaantuivat ja lentäjät kuolivat.
>
> Välikohtauksen jälkeen eversti Kurkchy siirrettiin välittömästi toisiin tehtäviin, ja 12. ilmapuolustusarmeijan sotilassyyttäjät haastoivat hänet

sotilasoikeuteen.[17] Erään lähteeni mukaan syyttäjät lopettivat yllättäen tutkimuksensa, ja kaikki välikohtaukseen liittyvä informaatio luokiteltiin salaiseksi. Kuulin myöhemmin, että lentue, jossa menehtyneet pilotit olivat palvelleet, hajotettiin ja lentäjät sijoitettiin muualle."

Nikolai Lebedevin artikkeli tragediasta julkaistiin – joskin päätoimittajan sensuroimana – eräässä pietarilaisessa iltalehdessä. Kirjoitus herätti kuitenkin huomiota. Esimerkiksi paikallisen ilmapuolustushenkilökunnan kenraali Kremenchuk kiisti koko välikohtauksen. Hänen mukaansa mitään sellaista ei olisi voinut tapahtua ilman, että hän ei olisi kuullut siitä. Kenraali lupasi ottaa yhteyden Maryn alueen ilmapuolustukseen, ja pyysi Lebedeviä soittamaan hänelle uudelleen:

> "Kenraali Kremenchuk kertoi minulle, ettei Maryn ilmapuolustusdivisioonan arkistoista löytynyt mitään ufoihin tai menehtyneisiin hävittäjälentäjiin liittyvää tietoa. Itse asiassa, asiakirjoista ei löytynyt mainintaakaan eversti Kurkchystä."

Myös eräs nimeltä mainitsematon everstiluutnantti otti yhteyden Lebedeviin:

> "Vaikka everstiluutnantti ei vahvistanut tai kiistänyt artikkelissani esittämiäni tietoja, hän oli varma kuitenkin siitä, että eversti Kurkchy oli todellinen henkilö. Hän kertoi jopa, että Kurkchy toimi Novaja Zemljan alueen ilmapuolustuksen komentajana. Kyseinen alue oli itse asiassa Neuvostoliiton toiseksi suurin ydinaseiden testauspaikka. Kurkchyn tapaaminen osoittautui kuitenkin mahdottomaksi.
>
> Haluaisin mainita myös sen, että siinä missä sotilashenkilöt ovat sitoutuneita armeijan vaitiolovelvollisuusvaloihin, KGB painostaa henkilöstöään allekirjoittamaan virallisen asiakirjan, jossa työntekijöitä varoitetaan paljastamasta huippusalaiseksi luokiteltuja tietoja teloituksen uhalla."[19]

Tutkatukikohta hyökkäyksen kohteena

Moskovasta 800 kilometriä itäkaakkoon sijainneella Kuybyshevin tutka-asemalla (nykyisin Samaran tutka-asema) työskennellyt majuri A. Duplin havaitsi suurikokoisen kohteen arviolta 100 kilometrin päässä asemalta hieman puolen yön jälkeen 13.9.1990. Kello 00.10 tutkien näytöille ilmaantunut kohde vaikutti "hajaantuvan" ja kohta, kun kohde oli enää 42 kilometrin etäisyydellä asemasta, sen havaittiin muuttuneen tasakylkiseksi kolmioksi. Kohteen matkattua yhä lähemmäs Kuybysheviä, aseman maanalaisen osaston komentaja lähetti kapteeni P. Lazeikon johtaman ryhmän ottamaan tilanteesta selvää. Ryhmän saavuttua maanalaisen bunkkerin ulkopuolelle, tunnistamaton kohde lensi vain kymmenisen metriä heidän yläpuoleltaan. Lazeiko kertoo tapauksesta:

> "Näimme kohteen selkeästi, sillä tutka-aseman ulkoalue oli aina hyvin valaistu. Sen pohja oli tasainen – ei kuitenkaan peilimäinen, vaan enemmänkin kuin paksu kerros nokea. Emme havainneet kohteessa laskeutumistelineitä, ikkunoita tai aukkoja, mutta huomasimme kolme valkosinistä valonsädettä. Kohteen kulmat olivat pyöreähköt."

Kello 00.20 tutka-aseman vartioston päällikkö, ylikersantti B. Gorin – joka oli tapahtumahetkellä vartioston valvontahuoneessa – lähetti kaksi sotilasta selvittämään miksei 4. vartiopaikan korpraali A. Blazhisiin saatu yhteyttä. He eivät kuitenkaan löytäneet jälkeäkään Blazhisista. Gorin komensi vartiostonsa hälytystilaan, ja he aloittivat korpraalin etsinnät. Puoli tuntia myöhemmin Gorinille ilmoitettiin, että myös vartiomies A. Varenitsa oli kadonnut. Majuri A. Duplin:

> "Kun vartiomiesten katoamisista oli raportoitu minulle, päätin suunnata tutkalaitteen tunnistamattomaan kohteeseen, joka oli laskeutunut 12. aseman viereisen aidan läheisyyteen. Ehdin nähdä kolmion muotoisen kohteen tutkan ruudulla. Itse asiassa, tutkaosuma säilyi näytöllä vielä jonkin aikaa sen kadottua tutkan ulottumattomiin."

Kapteeni Lazeiko kertoi nähneensä epätavallisen valonvälähdyksen saavuttuaan 12. vartiopaikan luokse. Vartiopaikan antennit olivat syttyneet tuleen "kuin ne olisi tehty puusta". Eräs toinen todistaja, korpraali S. Dudnik kuvaili tapahtumia seuraavasti:

> "Seisoskelin 6. vartiopaikalla, kun havaitsin suuren ja mustan värisen, noin 15 metriä pitkän kolmiomaisen lentävän kohteen. Sen laskeutuessa mielestäni hallitusti maahan, siitä lähti rapisevaa ääntä. Kohde oli noin kolme metriä paksu. Välähdys, joka oli sytyttänyt antennit tuleen, oli peräisin kohteen kyljen keskiosasta. En havainnut siinä minkäänlaisia aukkoja, mutta yhtäkkiä vaikutti siltä kuin olisin joutunut kohteen välähdysaseen tulilinjalle. Tuntui omituiselta, että selvisin tilanteesta ehjin nahoin..."

P. Beshmetov kiirehti Dudnikin luokse havaittuaan tulipalon. Hän kertoi kokemuksestaan seuraavasti (katso myös kuvaliite luvun lopusta):

"Dudnik seisoi rautalanka-aidan vieressä. Hän osoitti kiväärillään suurikokoista kolmiota, joka oli noin sadan metrin päässä aidan toisella puolella. Poistin varmistimen aseestani. Noin 1,5 tunnin kuluttua kohde kiihdytti paikalta, ja vartioston komentaja käski sotilaita palaamaan takaisin vartiopaikoilleen. Tummanvihreä tutkarekka oli muuttanut välikohtauksen aikana väriään mustaksi. Jotkin osat rekasta olivat sulaneet, sen pinta oli jopa kuplinut. Rekan ylempi antenni oli irronnut paikoiltaan. Se makasi noin kolmen metrin päässä alkuperäiseltä paikaltaan. Antennin teräsosat olivat sulaneet, paitsi alumiininen lautasosa.

Saavuttuani varastolle törmäsin korpraali Blazhisiin. Hän yllättyi nähdessään minut vartioalueellaan. Kysyin häneltä missä hän oli ollut koko tämän ajan. Hän alkoi nauraa ja kertoi raportoivansa tilanteesta puhelimella kersantti A. Romanoville. Sitten hän vaikutti kuin muistinsa menettäneeltä... Toisen kadonneeksi ilmoitetun vartiomiehen A. Varenitsan raportoitiin ilmestyneen samoihin aikoihin vartiopaikalleen. Hänkin oli menettänyt muistinsa, mutta oli vakuuttunut, ettei ollut poistunut vartiopaikaltaan. Varenitsa kuvaili tilannetta elokuvamaiseksi.

"Siinä missä Blazhisin rannekello oli jäljessä liki kaksi tuntia, Varenitsan kello jätätti tunti neljäkymmentä minuuttia. Itse asiassa kadonneesta ajasta muodostuva numerosarja vastasi Blazhisin sotilasnumeroa."

Kapteeni D. Rudzit toi välikohtauksen ensimmäisenä julkisuuteen kirjoittamalla artikkelin armeijan *Za Rodinu* -sanomalehteen. Artikkeli sai huomiota myös kansallisissa sanomalehdissä.[20] Lehtitietojen mukaan Neuvostoliiton armeijan sotilasaluekomentaja kenraali Makashov oli kutsunut *Za Rodinun* apulaisjohtajan luokseen, ja että kapteeni D. Rudzit oli sittemmin kiistänyt koko välikohtauksen. Saman vuoden marraskuussa myös Neuvostoliiton varapuolustusministeri kenraali Ivan Tretiak otti tapaukseen kantaa sanomalla, että välikohtaus oli "lehden henkilökunnan kehittämä huijaus, jonka tarkoitus oli herättää vain lukijakunnan kiinnostusta".[21]

Tutkija Emil Bachurinin mukaan kyseessä ei ollut mikään huijaus. Eräs Bachurinin tuntema eversti oli vieraillut tutkatukikohdassa 18.9. Bachurin kertoi Nikolai Lebedeville lähteeltään saamistaan tiedoista:

"Everstille kerrottiin, että puolustusministeriön edustajat olivat takavarikoineet 12. tutka-aseman antennin sekä muita instrumentteja tutkittavaksi puolustusministeriön alaiseen tieteellisen tutkimuksen virastoon. Eversti oli saanut nähdä alueen, jossa välikohtaus oli tapahtunut sekä kohteesta tallennetut tutkavideot. Keskusteltuaan välikohtauksen todistajien kanssa hän tuli siihen johtopäätelmään, että kapteeni D. Rudzitin reportaasi piti paikkansa."[22]

Kosmonauttien ja sotilaslentäjien havainnot

Kaksi viikkoa Kuybyshevin tutkatukikohdan tapahtumien jälkeen 28.9.1990, Mir-avaruusaseman kosmonautit Gennadi M. Manakov ja Gennadi Strekalov havaitsivat "erittäin mielenkiintoisen luonnonilmiön". Manakov kertoi heitä haastatelleelle journalisti Leonid Lazarevichille seuraavaa:

"Eilen näin jotain sellaista, jota joku voisi kutsua tunnistamattomaksi lentäväksi kohteeksi. Olimme juuri ylittäneet Kanadan Newfoundlandin alueen kello 22.50.

Se oli erittäin suurikokoinen hopeinen ja helmiäismäinen ympyrä. Taivas oli täysin selkeä. On vaikea antaa tarkkaa arviota, mutta arvioisin sen olleen 20–30 kilometrin korkeudessa. Se oli paljon suurempi kuin isokokoinen laiva. Se vaikutti säännöllisen muotoiselta, mutta en osaa sanoa mikä se oli. Enpä tiedä, ehkä se oli suunnattoman kokoinen jokin kokeellinen juttu tai jotain sen suuntaista... Seurasin sitä noin 6–7 sekunnin ajan, kunnes se katosi. Kohde ei liikkunut, se vain leijui Maan yläpuolella."[23,24]

Useat kosmonautit ovat kertoneet havainneensa tunnistamattomia lentäviä kohteita. Jos haluat lukea aiheesta enemmän, suosittelen lukemaan Paul Stonehillin teoksen "The Soviet UFO Files" (1998).

Groznyin ilmapuolustustukikohdan komentajana toimineen S. Prokoshinin mukaan tukikohdan tutkat havaitsivat kaksi valtavan kokoista tunnistamatonta kohdetta 8.10.1990. Torjuntatehtävään lähetetty hävittäjälentäjä majuri P. Riabishev kertoi kokemuksestaan seuraavasti:

"Sain kohteen koordinaatit kello 11.27. Tehtäväni oli paikallistaa kohde. Komentokeskuksen mukaan kohde oli 4,5 kilometrin korkeudessa. Taivas oli tuolloin selkeä, mutta en onnistunut paikallistamaan kohdetta. Raportoin tilanteesta komentokeskukseen, ja käänsin koneen kohti tukikohtaa. Yhtäkkiä jokin pakotti minut kääntymään takaisin.

Sitten havaitsin takanani kaksi kohtalaisen isokokoista sikarinmuotoista kohdetta. Kohteet olivat pituudeltaan arviolta 2,4 kilometriä. Kohteet matkasivat vierekkäin. Ne näkyivät selkeästi vasten sinistä taivaan-

kaarta. Vain pienempi kohteista heijasti auringonvaloa... ufot liikkuivat sivusuuntaan erittäin nopeasti. Tein käännöksen ja yritin lähestyä kohteita, mutta yhtäkkiä ne katosivat jonnekin, vaikka tutkani mukaan niiden olisi pitänyt olla vielä siinä."[25]

Yhdysvaltain presidentti Ronald Reagan avautui Neuvostoliiton presidentti Mihail Gorbatšoville Geneven konferenssissa vuonna 1985:

"Kuinka helpompaa meidän työmme näissä konferensseissa olisi, jos kävisikin ilmi, että joltain toiselta planeetalta kotoisin olevat muukalaisrodut uhkaisivat maapallomme turvallisuutta. Unohtaisimme pienet valtioiden väliset erimielisyytemme, ja ymmärtäisimme viimeinkin sen, että tärkein meitä yhdistävä tekijä on ihmisyys."[26]

Gorbatšov kertoi toimittajille samaisessa konferenssissa seuraavaa:

"Presidentti Reaganin mukaan Yhdysvallat ja Neuvostoliitto liittyisivät yhteen puolustusrintamaan avaruuden muukalaisvalloittajia vastaan, jos kyseisenkaltainen uhka olisi olemassa."

Viitteet

1. Timothy Good, "Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1996, s. 276–277.
2. "Network First: UFO", tuottaja ja ohjaaja Lawrence Moore, Central Productions for Central Television", 10.1.1995.
3. "Soviet UFO Secrets Revealed", History Channel, Bill Brummell Productions Inc.,
4. "Network First: UFO".
5. Nick Paton Walsh, "KGB chief ordered 4m soldiers to keep watching the skies for UFOs", *Observer*, 23.3.2003.
6. George Knapp, "UFOs Over Russia: Don't Believe Everything You Hear", *UFO Magazine* (USA), vol. 14, numero 4/1999, s. 24–31.
7. Paul Stonehill, "The Soviet UFO Files", Bramley Books, Quadrillion Publishing Ltd., Godalming Surrey, GU7 1XW, Iso-Britannia, 1998, s. 81.
8. "Soviet UFO Secrets Revealed".
9. Stonehillin edellä mainittu teos, s. 91.
10. Vadim K. Ilyin, "KGB's 'Blue Folder' reveals shootings, landings in USSR", *MUFON UFO Journal*, numero 403/2001, s. 8–9.
11. Knappin edellä mainittu teos, s. 28.

12. KGB:n asiakirja, "Communications on Observation of Anomalous Event in the District of Kapustin Yar (28.7.1989)", kääntänyt Dimitri Ossipov, *AURA-Z*, vol. 1, numero 1/1993, s. 19–20.
13. Jacques Vallee ja Martine Castello, "UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat", Ballantine, New York, 1992, s. 40–61.
14. *Rabochaya Tribuna*, Moskova, 19.4.1990.
15. *Sovietskaya Molodezhi*, 4.5.1990.
16. Lehdistötiedote, CIA, FBIS (Foreign Broadcast Information Service), 2.1.1991.
17. Turkmenistanin rikosoikeuden säännöstön artikla 1, kohta 5.
18. *Vecherni Petersburg*, 17.11.1991.
19. Nikolai Lebedev, "Important Developments in the Former Soviet Union", "Alien Update", Timothy Good, Arrow, Lontoo, 1993, s. 184–186.
20. *Pravda*, 11.10.1990.
21. *Literaturnaya Gazeti*, 7.11.1990.
22. Nikolai Lebedev, "The Soviet Scene 1990", "The UFO Report 1992", Timothy Good, Sidwick & Jackson, Lontoo, 1991, s. 73–78.
23. *Sovietskaya Molodezhi*, 2.11.1990.
24. *Rabochaya Tribuna*, 16.10.1990.
25. *Rabochaya Tribuna*, 20.10.1990.
26. *Daily Telegraph*, Lontoo, 5.12.1985.

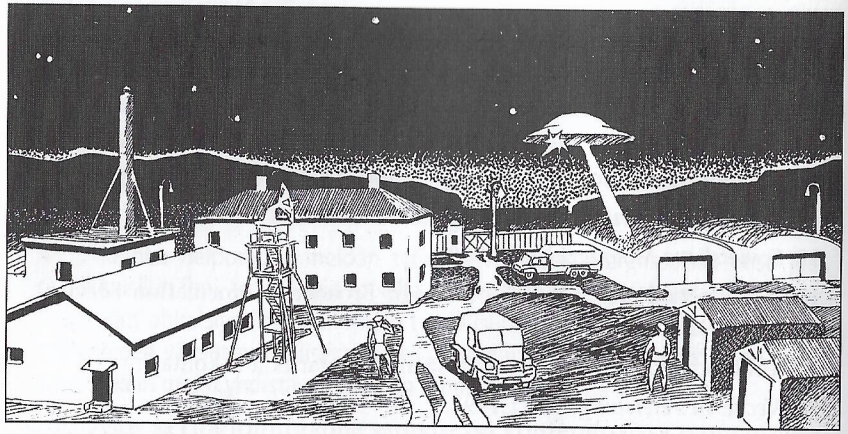

Neuvostoarmeijan asevarikon ja Kapustin Jarin alueella sijainneen tukikohdan sotilashenkilöstö raportoi nähneensä kiekonmuotoisia kohteita 28.–29.7.1989 välisenä yönä. Piirros perustuu kahden silminnäkijän, vänrikki Valery N. Voloshinin ja sotamies Tishchayevin kuvauksiin välikohtauksesta. *(AURA-Z)*

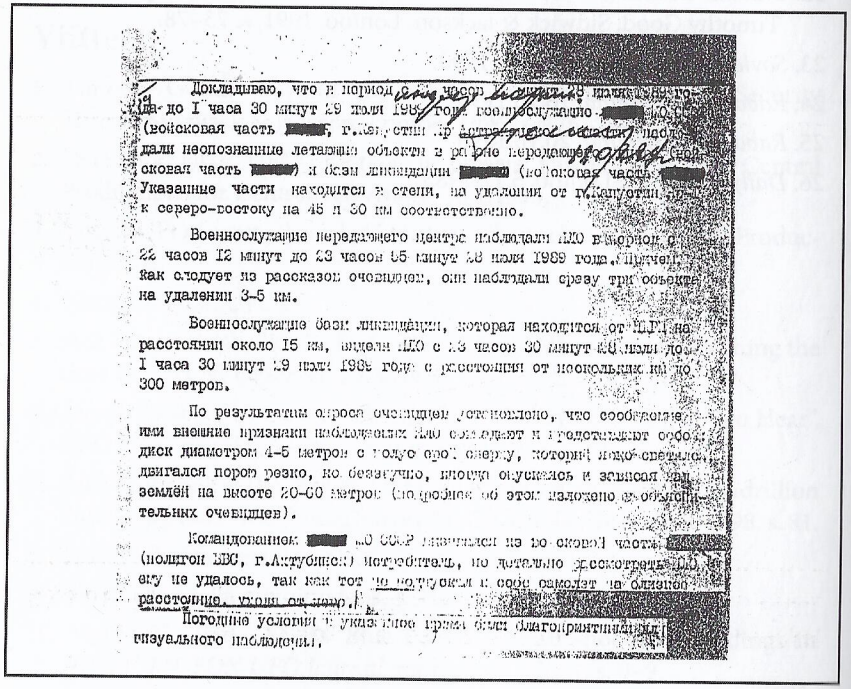

Докладываю, что в период с 23 часов 28 июля 1989 года
до 1 часа 30 минут 29 июля 1989 года военнослужащие
(войсковая часть , г. [illegible]) дважды
дали неопознанные летающие объекты в районе передающего
ковая часть) и базы ликвидации (войсковая часть
Указанные части находятся в степи, на удалении от [illegible]
к серо-востоку на 45 и 30 км соответственно.

Военнослужащие передающего центра наблюдали НЛО в период с
22 часов 12 минут до 23 часов 45 минут 28 июля 1989 года. Причем,
как следует из рассказов очевидцев, они наблюдали сразу три объекта
на удалении 3-5 км.

Военнослужащие базы ликвидации, которая находится от ПРЦ на
расстоянии около 15 км, видели НЛО с 23 часов 30 минут 28 июля до
1 часа 30 минут 29 июля 1989 года с расстояния от нескольких км до
300 метров.

По результатам опроса очевидцев установлено, что сообщаемые
ими внешние признаки наблюдаемых НЛО совпадают и представляют собой
диск диаметром 4-5 метров с полусферой сверху, который иногда светился,
двигался порой резко, но бесшумно, иногда опускаясь и зависая над
землёй на высоте 20-60 метров (подробное об этом изложено в объяснительных очевидцев).

Командование [illegible] НЛО было доложено в войсковую часть
(полигон ЦВС, г. Актубинск) потребитель, но детально рассмотреть НЛО ни
кому не удалось, так как тот не поступал в зоне самолет на близком
расстоянии, уходя от него.

Погодные условия в указанное время были благоприятствующими
визуального наблюдения.

Neuvostoliiton turvallisuuskomitean (KGB) salaiseksi luokiteltu raportti 28.–29.7.1989 välisen yön tapahtumista. *(Magazin 2000, Verlag Michael Hesemann)*

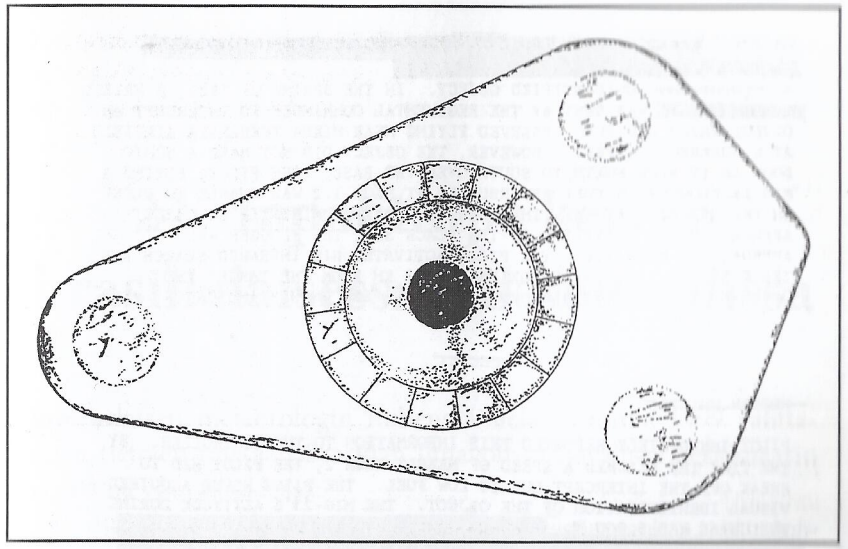

Piirros Belgian Mazyn yläpuolella 11.12.1989 havaitusta kohteesta. *(Gerald Gredo)*

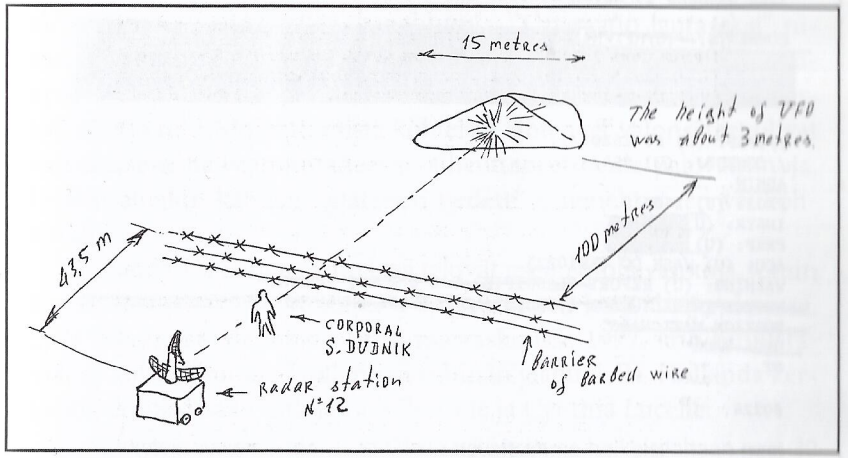

Tutkija Nikolai Lebedevin piirros Neuvostoliiton armeijan tutka-asemalle 13.9.1990 laskeutuneesta kolmionmuotoisesta aluksesta. *(Nikolai Lebedev)*

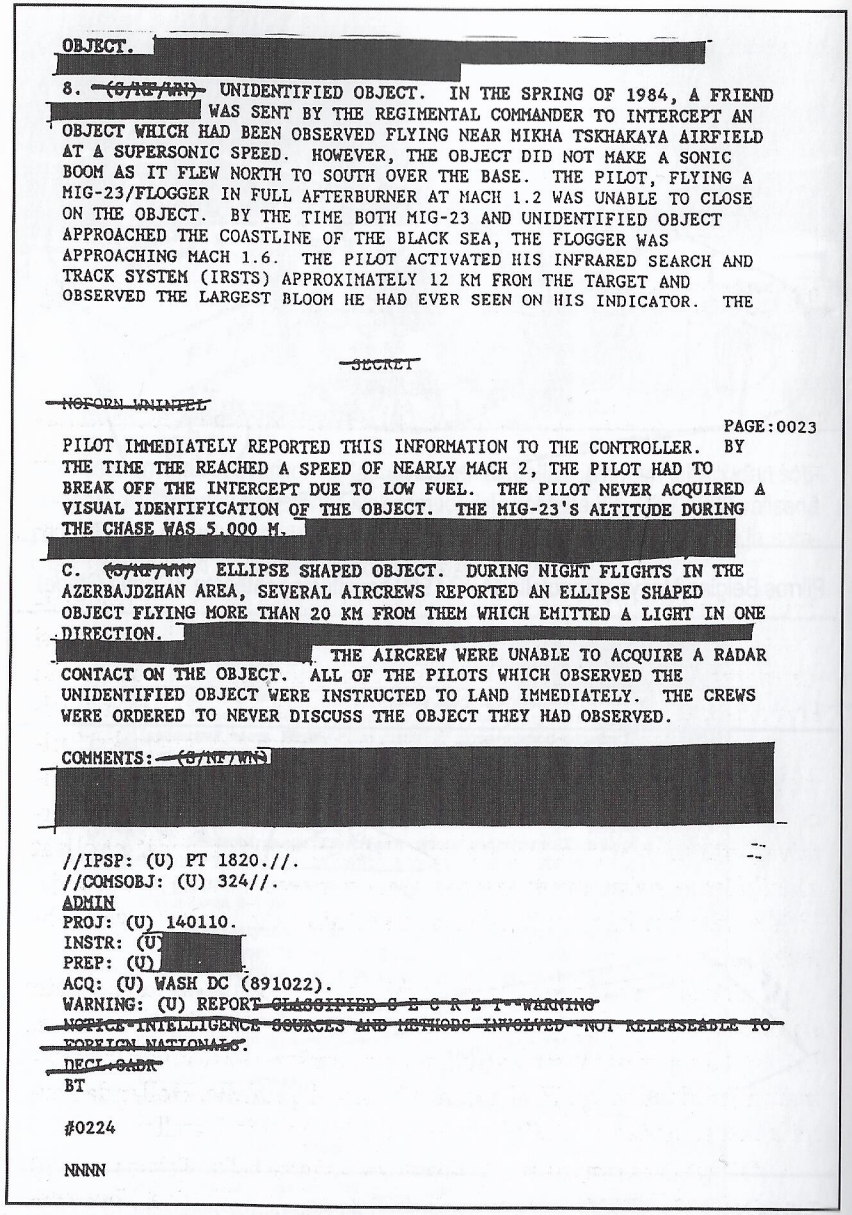

OBJECT. [redacted]

8. ~~(S/NF/WN)~~ UNIDENTIFIED OBJECT. IN THE SPRING OF 1984, A FRIEND [redacted] WAS SENT BY THE REGIMENTAL COMMANDER TO INTERCEPT AN OBJECT WHICH HAD BEEN OBSERVED FLYING NEAR MIKHA TSKHAKAYA AIRFIELD AT A SUPERSONIC SPEED. HOWEVER, THE OBJECT DID NOT MAKE A SONIC BOOM AS IT FLEW NORTH TO SOUTH OVER THE BASE. THE PILOT, FLYING A MIG-23/FLOGGER IN FULL AFTERBURNER AT MACH 1.2 WAS UNABLE TO CLOSE ON THE OBJECT. BY THE TIME BOTH MIG-23 AND UNIDENTIFIED OBJECT APPROACHED THE COASTLINE OF THE BLACK SEA, THE FLOGGER WAS APPROACHING MACH 1.6. THE PILOT ACTIVATED HIS INFRARED SEARCH AND TRACK SYSTEM (IRSTS) APPROXIMATELY 12 KM FROM THE TARGET AND OBSERVED THE LARGEST BLOOM HE HAD EVER SEEN ON HIS INDICATOR. THE

~~SECRET~~

~~NOFORN WNINTEL~~

PAGE:0023

PILOT IMMEDIATELY REPORTED THIS INFORMATION TO THE CONTROLLER. BY THE TIME THE REACHED A SPEED OF NEARLY MACH 2, THE PILOT HAD TO BREAK OFF THE INTERCEPT DUE TO LOW FUEL. THE PILOT NEVER ACQUIRED A VISUAL IDENTIFICATION OF THE OBJECT. THE MIG-23'S ALTITUDE DURING THE CHASE WAS 5,000 M. [redacted]

C. ~~(S/NF/WN)~~ ELLIPSE SHAPED OBJECT. DURING NIGHT FLIGHTS IN THE AZERBAJDZHAN AREA, SEVERAL AIRCREWS REPORTED AN ELLIPSE SHAPED OBJECT FLYING MORE THAN 20 KM FROM THEM WHICH EMITTED A LIGHT IN ONE DIRECTION. [redacted] THE AIRCREW WERE UNABLE TO ACQUIRE A RADAR CONTACT ON THE OBJECT. ALL OF THE PILOTS WHICH OBSERVED THE UNIDENTIFIED OBJECT WERE INSTRUCTED TO LAND IMMEDIATELY. THE CREWS WERE ORDERED TO NEVER DISCUSS THE OBJECT THEY HAD OBSERVED.

COMMENTS: ~~(S/NF/WN)~~ [redacted]

//IPSP: (U) PT 1820.//.
//COMSOBJ: (U) 324//.
ADMIN
PROJ: (U) 140110.
INSTR: (U) [redacted].
PREP: (U) [redacted].
ACQ: (U) WASH DC (891022).
WARNING: (U) REPORT ~~CLASSIFIED S E C R E T WARNING NOTICE INTELLIGENCE SOURCES AND METHODS INVOLVED NOT RELEASEABLE TO FOREIGN NATIONALS~~.
~~DECL:OADR~~
BT

#0224

NNNN

Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelun (DIA) raportti Neuvostoliiton ilmavoimien hävittäjälentäjien ufohavainnoista, ja niitä vastaan suoritetuista torjuntatehtävistä. *(Defence Intelligence Agency)*

24. Tapahtuipa kerran brasilialaisessa leikkaussalissa

Brasilialaisen meteorologin Rubens Villelan vuonna 1999 välittämien tietojen mukaan Brasilian ilmavoimat havaitsee keskimäärin viisi ufoa vuorokaudessa:

> "He ovat mitanneet jopa 40 000 kilometrin tuntinopeuksia. Jotkin kohteista ovat olleet lähes 600 metriä pitkiä."

Brasilian ilmavoimien 1. komennon (1 COMAR) tiedustelupalvelussa kapteenina palvellut, myöhemmin everstiluutnantiksi ylennetty Uyrange Hollanda lähetettiin vuonna 1977 tutkimaan Pohjois-Brasilian syrjäseuduilta, muun muassa Colaresin alueelta raportoituja epätavallisia tapahtumia. "Operaatio lautaseksi" nimetty tutkimusprojekti kesti neljä kuukautta. Hollandan tiedusteluupseereista koottu ryhmä haastatteli 30 kylän asukkaita, jotka kertoivat, että tunnistamattomista kohteista lähteneet valonsäteet olivat väliaikaisesti halvaannuttaneet ja aiheuttaneet heille palovammoja. Lisäksi ainakin kahden kyläläisen tiedettiin menehtyneen välikohtauksissa.

Hollandan ja hänen ryhmänsä tekivät useita ufohavaintoja, joihin kuului myös niin lähikontakteja epätavallisten lentoalusten kanssa. Eräs tällainen välikohtaus sattui marraskuussa 1977, kun tunnistamaton kohde ilmestyi Hollandan ryhmän yläpuolelle. Hollanda kertoi kokemuksistaan tutkija Bob Prattille ja Cynthia Lucelle:

> "Järkytyin näkemästäni... Yhtäkkiä havaitsimme halkaisijaltaan noin 30 metrisen kiekon muotoisen kohteen leijuvan yläpuolellamme. Siitä lähtevä ääni muistutti tuulettimen hurinaa ja polkupyörän ketjuhammasten rahinaa (taaksepäin poljettaessa). Kohde hehkui keltaista valoa, joka laajeni ja tummui joka toisen, joka kolmannen sekunnin välein. Myös kohteen keskiosassa hehkui pieniä keltaisia valoja."

Lopulta kohteen valot muuttuivat vaalean sinertäviksi, ja kohde katosi meren suuntaan.

Hollandan ryhmä haastatteli erästä colaresilaista kalastajaa, joka oli nähnyt tunnistamattoman vedenalaisen kohteen (USO) syöksyvän mereen. Kalastaja kertoi lisäksi nähneensä vedenpinnan alapuolella sinisiä valoja. Myös Hollanda todisti henkilökohtaisesti yhden USO-tapauksen. Ryhmä otti tunnistamattomista kohteista satoja valokuvia käyttäen erikoissuodattimia sekä ultravioletti- ja infrapunafilmiä. Kuvamateriaalista pystyttiin erottamaan kahdeksan erimuotoista kohdetta. Seuraavassa Hollanda kertoo Baia de Solin lähistöllä havaitsemastaan kohteesta:

> "Se oli sata metriä pitkä ikkunallinen kohde. Havaitsimme, että kohteen sisältä tuli lentäviä lautasia, jotka palasivat myöhemmin takaisin kohteeseen... Katseltuamme kohteita huomasimme, että näkömme alkoi heikentyä. Aluksi se ei tuntunut mitenkään vaaralliselta, mutta myöhemmin paljastui, että useimmat meistä olivat joutuneet hankkimaan silmälasit."

Operaatio Lautanen luokiteltiin salaiseksi, ja Hollanda velvoitettiin sotilasuran kestävään vaitiolovelvollisuuteen:

> "Brasilian viranomaiset tai armeija eivät olleet kiinnostuneita ilmiön julkistamisesta, sillä kellään ei ollut vastausta kolmeen tärkeään kysymykseen; Ketä he ovat? Mistä he tulevat? Mitä he haluavat?"[1]

Paholaisen hautausmaa

Vuoden 1981 loppupuolella noin 640 kilometriä Colaresin länsipuolella sijaitsevalla "Paholaisen hautausmaaksi" kutsutulla alueella tehtiin useita havaintoja tunnistamattomista vedenalaisista kohteista. Tapahtumia paikan päällä tutkineen International UFO Investigative Bureau -tutkimusjärjestön puheenjohtaja Charles Tuckerin mukaan "kaikki todisteaineisto viittasi vedenalaiseen tukikohtaan Amazonjoessa".

Raporttien mukaan tunnistamattomat lentoalukset olivat lentäneet ajoittain niin lähellä kalastusaluksia ja matkustajalaivoja, että ihmiset olivat kertoneet nähneensä veden ryöppyävän pitkin alusten metallista pintaa. Kohteiden tiedettiin polttaneen valonsäteellä 47-vuotiaan maatilatyöläisen sairaalakuntoon, ja tainnuttaneen erään kohdetta kohti ampuneen metsästäjän.

Eräänä iltana laivan kaiteelta maisemia ihaillut luokanopettaja Noemi Rodrigues huomasi kuinka Amazonjoen pinta alkoi pyörteillä ja kuplia epätavallisesti:

> "Yhtäkkiä veden alta syöksyi lautasenmuotoinen alus... säikähdimme kannelle pärskyvää jokivettä ja voimakasta ilmapyörrettä. Aluksessa ei ollut minkäänlaisia valoja. Se jäi noin kolmen metrin korkeuteen veden pinnan yläpuolelle. Alus seurasi meitä 20–40 minuutin ajan, jonka jälkeen se sukelsi hujauksessa takaisin jokeen."

Paholaisen hautausmaa rajoittuu Amazonjoen varrella sijaitseviin Obidon, Monte Alegren ja Santaresin kaupunkialueisiin. Eräs poliisiasiamies otti julkisesti kantaa raportoituihin UFO/USO-tapauksiin:

> "Kyseisellä alueella on tehty satoja havaintoja. Myös armeijan korkea-arvoiset sotilashenkilöt ovat käyneet tutkimassa alueella tapahtuneita välikohtauksia. Olemme vakuuttuneita siitä, että alueella on ufojen vedenalainen tukikohta."

Brasilian armeijasta kenraalina eläköitynyt Alfredo Moacyr Uchôa kommentoi tilannetta seuraavasti:

> "Maamme ilmavoimilla on merkittävää todisteaineistoa siitä, että alueella sijaitsee ufojen vedenalainen tukikohta."[2]

Tapasin Brasilian sotilasakatemian apulaisjohtajana toimineen kenraali Uchôan vuonna 1988. Kenraali kertoi minulle 1960-luvun lopulla ja 1970-luvun alussa Alexanian ja Goianian lähettyvillä sattuneista ufolähikontakteistaan (hän luettelee kirjassaan lukuisia kanssatodistajiaan). Hän paljasti myös olleensa kommunikaatioyhteydessä joidenkin muukalaisälykkyyttä edustavien tahojen kanssa. Kenraali Uchôa kirjoittaa eräässä kirjassaan seuraavasti:

> "Useimmat heistä eivät tahdo ihmiskunnalle mitään pahaa. Jotkin heistä eivät taas piittaa meistä laisinkaan. He haluavat vain tutkia planeettamme, elinolojamme, eläimistöämme, kasvistoamme ja niin edelleen. He eivät kuitenkaan pidä ihmisiä minään luomakunnan kruununa, jonka vastuulle maailma olisi sysätty. Itse asiassa, he saattavat olla toimissaan joskus aggressiivisiakin..."[3]

Leikkauspöydällä

Pohjois-Amerikan ilmapuolustuskomennon (NORAD) tutkat jäljittivät lukuisia tunnistamattomia kohteita 12.–13.1.1996 välisenä yönä läntisen pallonpuoliskon yläpuolella, joista osan havaittiin tunkeutuneen Brasilian ilmatilaan. NORAD:n tutkanvalvojat ottivat yhteyttä Brasilian armeijan sekä siviilitoimijoiden ylläpitämään CINDACTA-virastoon, jonka tehtäviin Brasilian ilmatilanvalvonta kuului. Saatuaan tiedon tunkeilijoista CINDACTA:n virkailijat ilmoittivat tilanteesta Brasilian sotilaskomento ESA:lle.

Aamulla 13.1.1996 eräs silminnäkijä väitti havainneensa matalalla lentäneen sikarinmuotoisen aluksen, joka vaikutti pahasti vaurioituneelta. Silminnäkijä seurasi kohdetta ajaen avopakettiautollaan noin 15 kilometriä, kunnes hän saapui pirstaleiden peittämälle alueelle. Paikalla olleet sotilaat vangitsivat hänet, jonka jälkeen kaksi siviiliasuista henkilöä käski tätä poistumaan alueelta ja olemaan hiljaa näkemästään.

Viikon kuluttua aamutunteina 20.1. kaksi henkilöä raportoi vain 4–6 metrin korkeudella Varginhaan päin matkanneesta "sukellusvenemäisestä" aluksesta, jonka he olettivat olevan jonkinlaisissa vaikeuksissa. Havaitsijoiden mukaan kohteesta jäi ilmaan savumaista lentovanaa. Päivällä useat varginhalaiset kertoivat nähneensä epätavallisen näköisiä olentoja eri puolilla kaupunkia. Etsintäoperaatioon hälytetyt Varginhan palokunta ja paikalliset armeijan joukot saivat otettua kiinni kaksi oliota, joista toinen oli loukkaantunut. Kolmannen olion uskotaan menehtyneen ampumavälikohtauksessa.

Useiden todistajien mukaan fyysisesti terveeltä vaikuttanut olio vietiin ESA:n tiloihin Tres Coracoesiin, ja loukkaantunut aluksi paikalliseen sairaalaan. Loukkaantunut olio siirrettiin hieman myöhemmin Humanitas-sairaalan tiloihin, jossa sen terveydentilaa arvioitiin 15 lääkärin toimesta. Brasilian armeijasta paikalla Humanitas-sairaalassa olivat muun muassa everstiluutnantti Olimpio Vanderlei Santos, luutnantti Tiberio, kapteeni Ramirez ja sotilastiedustelussa palvellut kersantti Pedrosa, joka otti myös videomateriaalia oliosta.[4]

Roger Leir on yhdysvaltalainen kirurginen jalkahoitaja ja yksityislentäjä, joka on kirjoittanut useita kirjoja, jotka käsittelevät hänen potilailtaan leikkaamistaan muukalaisimplanteista (muun muassa "The Aliens and the Scalpel").[5] Vuonna 2002 Leir matkusti Varginhaan ja haastatteli useita Humanitas-sairaalan henkilöstön jäseniä, jotka olivat osallistuneet muukalaisolion hoito-operaatioon. Leir sai myös mahdollisuuden keskustella olion leikanneen tohtorin kanssa. Leir antoi minun lainata pitkiä osia merkittävästä teoksestaan "UFO Crash in Brazil", jossa hän kertoo kokemuksistaan Brasiliassa. Tapauksen tutkijaryhmään kuuluivat Leirin lisäksi yliopiston professori (lakimiehenä työskentelevä) Ubirajara F. Rodriguez ja hänen poikansa Rudolfo sekä Phil Serrins. Leir kirjoittaa:

> "Haastattelussa esiintyvä nimimerkki MP:llä (Medical Personnel) viitataan lääkäriin sekä hänen työtovereihinsa. Oli selvää, että haastattelu oli emotionaalisesti latautunut. Heidän kasvojensa ilmeet vaikuttivat jännittyneiltä, eikä tunteiden pidättely ollut helppoa itsellenikään.

MP: Sotilaat pitivät huolta, että ovet pysyivät kiinni. Kukaan ei saanut poistua sisään tai ulos. Emme voineet käydä edes wc:ssä!

Leir: Mitä kirurgisella osastolla oikein tapahtui?

MP: Siellä oli täysi kaaos. Sotilaat olivat ottaneet tilanteen hallintaansa, emmekä tienneet mitä oikein oli tapahtumassa. Tiesimme ainakin sen verran, että sotilaat olivat tuoneet potilaan kirurgiselle osastolle sairaalan takaoven kautta. Oletimme, että tukikohdassa oli sattunut kamala onnettomuus… meille kerrottiin, ettemme saisi puhua työtehtäväämme liittyvistä tiedoista kellekään. Valmistauduimme siis leikkaukseen tietämättä minkälainen operaatio tai potilas oli kyseessä. Sotilaat olivat kuljettaneet potilaan suoraan yhteen leikkaussaleistamme.

Leir: Voitko kertoa meille erikoistumisalueesi?

MP: Toki. Ortopedinen kirurgia.

Leir: Ole hyvä ja jatka kertomustasi.

MP: Eräs upseereista pyysi minua tekemään normaalit aloitustoimet ja valmistautumaan potilaan jalan avomurtuman operoimiseen. Leikkaussalin ovea vartioi kaksi sotilasta, joten oletin, että potilas oli viety jo leikkauspöydälle. Tunsin oloni epämiellyttäväksi, sillä kyseessä oli ensimmäinen kerta, kun sotilaat olivat tulleet sairaalaamme kovat piipussa.

Leir: Saitko nähdä potilaan sairaushistorian? Kerrottiinko sinulle missä kunnossa potilas oli?

MP: Ei. En saanut potilaasta mitään informaatiota. Kaikki paikalla olleet käyttäytyivät mielestäni hyvin epämääräisesti – keskustelutkin käytiin supisemalla. Pestyämme ja kuivattuamme kätemme,

sotilaat avasivat leikkaussalin ovet. Potilas makasi leikkauspöydällä steriilisuojakaapu niskaan asti peitettynä. Kaksi sairaanhoitajaa alkoi pukea meitä leikkaussalivaatteisiin. He vaikuttivat järkyttyneiltä. Lähestyin leikkauspöytää kollegani kanssa. Ensi näkemältä potilas vaikutti hieman pienikokoiselta…

Nähtyäni potilaan kasvot menin shokkiin. Ne eivät todellakaan olleet mitkään ihmisen kasvot. Sen suuret ja punaisen väriset silmät tuijottivat elottomina kattoon. Seuraavaksi eräs korkea-arvoinen upseeri kertoi meille, että potilaan jalka oli murtunut, ja että meidän pitäisi 'korjata' se. Kysyin upseerilta lisäinformaatiota potilaasta, mutta hänen mukaansa meitä ei kutsuttu paikalle kysymään kysymyksiä, vaan suorittamaan annettu tehtävä. Upseeri kehotti meitä tekemään parhaamme…

Päätimme kollegoidemme kanssa tarkastella tilannetta tarkemmin. Luulen, että ymmärsin vasta tässä vaiheessa, että potilas ei todennäköisesti ollut tästä maailmasta. Olimme kuulleet aikaisemmin päivällä huhuja kaupungilla havaituista epätavallisista olioista ja sotilasjoukoista.

Olento ei ollut puoltatoistakaan metriä pitkä. Sillä oli kaksi jalkaa ja kaksi kättä. Olennon iho vaikutti kiiltävän tumman ruskealta – aivan kuin se olisi öljymäinen tai vetinen. Mutta ei, ihon pinta oli täysin kuiva. Se oli verkkomaista, aivan kuin olennon iho olisi muodostunut suurista suomuista, mutta koskettaessa sen pintaa iho tuntui yhtenäiseltä. Iho oli rakenteeltaan hyvin pehmeää.

Otsasta leukaa kohti kapeneva pää oli suhteettoman isokokoinen verrattuna olennon vartaloon. Päälaen molemmilla puolilla ja keskiosassa oli jonkinlaisia luukyhmyjä, jotka kiersivät kalloa kuin harjanteet pään etuosasta aina takaraivoon saakka. Olennolla ei ollut hiuksia tai muutakaan karvoitusta vartalossaan.

Olennon silmät olivat suuret, itämaistyyliset. Silmät olivat väriltään punaiset. Ne olivat kuin kaksi kimaltelevaa nesteallasta. Jostain syystä jotkut meistä eivät halunneet katsoa niihin. Olennolla oli erittäin pieni suu, ja nenän paikalla kaksi pientä reikää. Korvanlehtiä ei ollut. Oli vain kaksi ahdasta korvakäytävää. Olennon kapea kaula näytti siltä kuin se ei olisi jaksanut kannatella suurikokoista kalloa. Olennon kehon kevytrakenteisessa yläosassa oli selkeästi havaittava rintakehä. Olennolla ei ollut rintoja tai nännejä. Kehon alavatsa muistutti ihmisen vastaavaa, mutta olennon kehosta puuttui napa.

Olennolla ei ollut myöskään sukupuolielimiä.

Olennon reisien yläosat olivat suhteettoman lihaksikkaat ja kookkaat verrattuna kehon muihin osiin. Reisien lihakset erosivat todella paljon muun muassa olennon erittäin kapeista ja kuivakoista käsivarsista. Sen sormet erosivat huomattavasti ihmisten sormista. Se, että olento kykeni niveltämään jokaista sormeaan vastasi luultavasti ihmisten kykyä käyttää peukaloita. Emme osanneet päätellä johtuiko olennon sormien taipumiskyky luuston rakenteesta, vai siitä, että sen sormet vaikuttivat toimivan kuin yhtenä sormena.

Olennon reidet kapenivat liioitellun kokoiseen lumpiota muistuttavaan pallukkaan. Olennon sääret olivat rakenteeltaan kuin ihmisten vastaavat. Sääret ja pohkeet olivat erittäin lihaksikkaat, ja ajattelin itsekseni, että olento oli saattanut elää ja kasvaa paikassa, jossa oli paljon suurempi painovoima kuin maapallolla. Jalkaterä oli kapea, mutta siinä oli havaittavissa selvästi lihaskudosta. Jalkaterän sisäpuolelta lähti erikoinen vajaan parin sentin mittainen lisäke, joka vaikutti olevan jonkinlainen kynnen ja sormen yhdistelmä. Myöhemmin – kun olento oli kuntoutunut tarpeeksi kävelläkseen – huomasimme, että tämä kynnen ja sormen yhdistelmä taipui jalkaterän suuntaisesti. Se auttoi sitä siis liikkumisessa.

Leir: Tutkitteko olennon kärsimät vauriot?

MP: Kyllä. Paikallistimme vaurion olennon yläreiteen, jossa havaitsimme reisiluun murtuman. Luu näkyi työntyneen iho läpi. Haavan ympärille vuotanut veri oli hyytynyt, eikä verta enään tullut… Yllätykseksemme huomasimme, että olennon veri oli tumman punaista aivan kuten omamme. Sen solurakenne muistutti hyvin paljon ihmisveren rakennetta, vaikka olennon veressä olikin huomattavasti enemmän verihiukkasia. Lisäksi saimme selville, että olennon veri hyytyi liki välittömästi purkauduttuaan verisuonista. Emme taaskaan pystyneet tarkalleen määrittelemään mistä tämä johtui, mutta epäilimme sen johtuvan joko verihiukkasten määrästä tai siitä, että olento oli tottunut erilaiseen ilmakehään.

Leir: Otitteko olennosta röntgenkuvia? Tutkitteko niitä?

MP: Kyllä. Ripustimme kuvat leikkaushuoneen valotaululle. Kuvat osoittivat selkeästi, että olennon reisiluu oli murtunut. Oletin, että voisimme hoitaa sen aivan kuten hoidamme ihmisluuston murtumat.

Leir: Muistuttiko olennon luu ihmisluuta?

MP: Kyllä, paitsi että se oli väriltään vaaleanpunaisempi, ja rakenteeltaan huokoisempi. Se muistutti hieman osteoporoosista kärsivän potilaan luuta. Toinen merkittävä ero löytyi sen vahvuudesta, sillä se oli ihmisluuta paljon kestävämpää laatua. Mitattuamme luun pituuden havaitsimme murtumakohdan sen verran stabiiliksi, ettemme kokeneet tarvetta käyttää luuta tasapainottavia laitteita.

Leir: Oliko potilas tajuissaan? Yrittikö hän kommunikoida teille?

MP: Potilas vaikutti olevan tajuissaan, sillä aika ajoin olennon pää liikahteli. Suurimman osan aikaa olennon katse oli liimautunut leikkaussalin kattoon. Yritimme puhua potilaalle vastausta kuitenkaan saamatta. Olimme huolissamme olennon kiputiloista, mutta emme osanneet arvella mitä se todella tunsi. Tutkiessamme murtumakohtaa olento pysyi täysin liikkumatta. Se ei ynähtänytkään.

Leir: Annoitteko potilaalle minkäänlaista nukutusainetta?

MP: Päätimme olla nukuttamatta potilasta, koska emme tienneet mitään sen aineenvaihdunnasta. Olisihan voinut käydä niin, että kaasulla annettava nukutusaine olisi tappanut sen. Olimme epävarmoja jopa hapen käytöstä, sillä emme tienneet, minkälaiseen ilmankoostumukseen se oli tottunut. Päätimme koettaa paikallispuudutusta, ja huomasimme, ettei potilaan tila ainakaan heikentynyt siitä, joten saatoimme jatkaa operaatiotamme.

Leir: Tekikö potilas missään vaiheessa minkäänlaista vastarintaa? Huusiko se esimerkiksi kivusta?

MP: Kuten sanoin, ei. Potilas pysyi leikkauspöydällä liikkumatta. Se hengitti harvakseltaan, josta päättelimme, ettei se tarvitse kovinkaan paljon ilmaa pysyäkseen hengissä.

Leir: Saitteko mitattua potilaan pulssin?

MP: Yritimme sitä huonolla menestyksellä. Saatoimme kuulla sydämen lyönnin, ja kun jäimme odottamaan seuraavaa, sitä ei tullutkaan.

Tässä vaiheessa päätimme pitää lyhyen tauon. Huoneeseen laskeutui täydellinen hiljaisuus. Katsoimme toisiamme hieman epäuskoisina. Lääkintähenkilökunnan jäsenet istuivat hiljaa ajatuksissaan. Heidän kasvonsa vaikuttivat jännittyneiltä, tuhkanharmailta. Jatkoimme haastattelua noin kymmenen minuutin kuluttua;

MP: Olimme erittäin jännittyneitä vielä leikkauksen jälkeenkin. Emme olleet varmoja toimenpiteemme lopputuloksesta, eli siitä miten potilas reagoisi operaatioon. Pelkäsimme myös mahdollista

sanktiota armeijan taholta, jos potilas menehtyisi tai leikkaus olisi vain huonontanut hänen kuntoaan. Ajatukset vyöryivät päässäni, kunnes yhtäkkiä huone alkoi värjääntyä vihreästä usvasta. Hyppäsimme taaksepäin leikkauspöydän luota. Emme tienneet mistä usva oli lähtöisin, mutta pelkäsimme sen olevan myrkyllistä. Yksi hoitajista alkoi takoa paniikinomaisesti leikkaushuoneen ovea. Meille huudettiin, että meidän tulisi suorittaa leikkaus loppuun. Vastasimme heille, että leikkaus oli jo päättynyt, mutta nyt täällä tulvii jotain vihreää usvaa, emmekä tiedä mistä sitä oikein tulee… meitä käskettiin paikallistamaan usvan alkuperä ja kertomaan se heille. Emme tienneet oliko 'usva' kaasua, höyryä vai jonkinlaista sumua… sitten havaitsimme, että usvan alkuperä oli lähempänä kuin luulimmekaan. Olin todella peloissani. Aloin lähestyä hitaasti leikkauspöydällä makaavaa olentoa… Seuraavaksi huomasin katsovani suoraan olennon punaisina hehkuviin silmiin. Tuntui kuin ne olisivat vetäneet minua syvemmälle hänen katseeseensa. Yhtäkkiä päähäni alkoi tulvia suunnattomia määriä informaatiota, jotka olivat kuin 'ajatushologrammeja'. Laajat tietomäärät tunkeutuivat minuun aivan kuin joku olisi hakannut lekalla niitä kallooni. Aloin voida pahoin, ja minua alkoi pyörryttää.

Leir: Selvisit kuitenkin tilanteesta. Voitko kertoa meille noiden 'ajatushologrammien' sisällöstä?

MP: Olen valmis kertomaan sinulle ainoastaan siitä, mitä olento kertoi minulle ihmiskunnasta. Haluan sinun ymmärtävän, että hän 'latasi' aivoihini suuria tietomääriä. Kärsin pääkivuista vielä kaksi viikkoa leikkauksen jälkeen.

> Lyhyesti sanottuna olento kertoi minulle, että hänen rotunsa oli pahoillaan ihmiskunnan puolesta lähinnä kahdesta syystä. Ensiksikin ihmiskunta voisi periaatteessa saavuttaa kaiken sen minkä he ovat saavuttaneet. Ihmisissä on potentiaalia saavuttaa kaikki ne asiat, joita pidämme maagisina, mutta joita emme koe osaavamme tehdä. Esimerkkinä hän kertoi, että heidän kehonsa on itsestään (tai kollektiivisesti) korjaantuva, eikä heidän tarvitse mennä sairaalaan parantaakseen itseään.
>
> Toiseksi hän kertoi olevansa pahoillaan, koska ihmiset eivät vaikuta ymmärtävän, että me olemme vain hetkellisesti kehossamme asuvia henkisiä olentoja. Hän mielestään ihmiset eivät ole yhteydessä henkisyyteensä.

Leir: Mitä olennolle tapahtui leikkauksen jälkeen?

MP: Kävimme tarkastamassa olennon kuntoa aika ajoin. Olento vaikutti paranevan leikkauksesta ennätyksellisen nopeasti; reiden haava ja murtunut luu paranivat täydellisesti seuraavan vuorokauden aikana. Lopulta armeijan sotilaat kuljettivat olennon pois sairaalasta taka-oven kautta.

Leir: Leikkauksesta täytyy olla olemassa jonkinlaisia asiakirjoja. Mitä niille tapahtui?

MP: Uskomme armeijan takavarikoineen kaikki leikkaukseen liittyvän dokumentaation.

> Lopetettuamme haastattelun katseeni viivähti huonoryhtisenä tuolillaan istuvassa lääkärissä, jonka otsalle kihonnut hiki oli värjännyt pulisonkeja tummaksi. Lääkäri alkoi täristä. Kyynelten ilmestyttyä hänen poskilleen nousin ylös ja halasin häntä."[36]

Olentoa paljain käsin koskettanut sotilaspoliisi, korpaali Marco Chereze kuoli vain kolme viikkoa leikkauksen jälkeen. Hänen perheelleen oli kerrottu, että kuolinsyy oli "myrkytys", joskaan he eivät koskaan saaneet nähdä Cherezen ruumiinavauksesta kirjattua raporttia. Tohtori Leir on kuitenkin epäillyt, että Chereze olisi saattanut menehtyä Ebola-viruksen kaltaiseen virukseen.[7]

Useiden lähteiden mukaan kuoliaaksi ammutun muukalaisolennon ruumiinavaus suoritettiin Campinasin yliopiston lääketieteellisellä puolella, jonka johtaja Fortunato Badan Palhares oli maan etevimpiä patologeja. Entä mitä muille muukalaisolennoille tapahtui? Vaikuttaa siltä, että yksi olennoista vietiin pois Yhdysvaltain ilmavoimien kuljetuslentokoneella Sao Paulon kansainväliseltä lentokentältä. Saman kuljetuskoneen tiedetään palanneen kahden päivän kuluttua Campinasin lentokentälle – kuljettaakseen ehkä yliopistossa tutkitun ruumiin?

Sattumaa tai ei, vain kahden kuukauden kuluttua Yhdysvaltain ulkoministeri Warren Christopher ja Nasan johtaja Daniel S. Goldin matkustivat Brasiliaan vieraillakseen muun muassa Sao Paulossa.[8] Tohtori Leir sai Varginhassa nähtäväkseen asiakirjoja Nasan ja Brasilian viranomaisten välisestä sopimuksesta, jossa Brasilian viranomaiset olivat sitoutuneet "toimittamaan kaiken Brasiliaan tippuneen avaruusmateriaalin suoraan Yhdysvaltojen edustajille". Mainittakoon vielä, että havainnot epätavallisista olennoista Varginhassa jatkuivat toukokuuhun 1996 asti.

Vuonna 1997 televisiotuottaja Bruce Burgess onnistui saamaan lausunnon Varginhan tapahtumista ESA:n tukikohdassa palvelleelta majuri Eduardo Calzalta. Burgess:

> "Jos jotkin silminnäkijälausunnot tuntuvat sinusta hieman epätavallisilta, niin kuunteleppa mitä armeijalla on sanottavaa tapauksesta. ESA:n tukikohdan majuri Calza nimittäin ilmoitti, että ihmiset olivat erehtyneet luulemaan 'raskaana olevaa kääpiötä sekä hänen kääpiömiestään' ja yhtä 'vammaista kääpiötä' avaruusolioiksi."[10]

Viitteet

1. Timothy Good, "Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence", Century, Lontoo, 2000, s. 187–200.
2. Joe Mullins ja Chuck Michelini, "Secret UFO Base Under Amazon River", *National Enquirer,* 20.10.1981. Olen hyvin perillä siitä, että kyseinen lehti on julkaissut täysin paikkansa pitämättömiä reportaaseja. Ufotutkija Bob Pratt on kuitenkin vakuuttanut minulle, että kyseinen artikkeli on totuudenmukainen.
3. www.mufon.com/bobpratt_frame.htm
4. Good, edellä mainittu teos.
5. Tohtori Roger Leir, "The Aliens and the Scalpel: Scientific Proof of Extraterrestrial Implants in Humans", Granite Publishing, P. O. Box 1429 Columbus, 28722 Pohjois-Carolina, 1998/1999.
6. Roger Leir, "UFO Crash in Brazil: A Genuine UFO Crash with Surviving ETs", The Book Tree, P. O. Box 16476 San Diego, 92176 Kalifornia, 2005, s. 75–85.
7. Edellä mainittu teos, s. 137–47.
8. Good, edellä mainittu teos.
9. Roger Leir, "UFO Crash in Brazil", s. 8–9.
10. "The Brazilian Roswell", Bruce Burgessin ohjaama ja Jackie Stableforthin tuottama dokumentti, Transmedia Productions, Lontoo, 1998.

25. Avoimet taivaat

1980-luvulla raportit epätavallisista, usein kolmiomaisista aluksista yleistyivät maailmanlaajuisesti. Käyn seuraavassa lävitse kahta dramaattista välikohtausta vuoden 1988 marras- ja joulukuulta, joissa suurikokoisten ufojen havaittiin vetävän lentokoneita puoleensa magneetin lailla.

Varttia vaille kahdeksan illalla 28.12. lukuisat caborojolaiset Puerto Ricossa näkivät kotikaupunkinsa taivaalla massiivisen ja sokaisevan keltaisen valon. Tapahtuman silminnäkijöihin kuulunut Manuel Mercado kertoo kokemuksestaan:

> "Huomasin, että sen lähelle oli ilmestynyt kaksi hävittäjää. Ne tekivät tiukkoja kaarroksia yrittäen kai pakottaa sen vaihtamaan kurssiaan. Yhtäkkiä kohde pysähtyi kuin seinään... olimme varmoja, että hävittäjät törmäisivät siihen. Vaikutti kuitenkin siltä, että hävittäjät ajautuivat kohteen sisään, sillä yhtäkkiä ne olivat kadonneet kuin tuhka tuuleen. Seuraavaksi kohde kaarsi hieman taaksepäin, ja me huomasimme, että se oli muodoltaan kolmiomainen. Kohde jatkoi matkaansa Saman-järven yläpuolelle, jossa se jakaantui kahdeksi kolmionmuotoiseksi kohteeksi. Lopulta ne katosivat – toinen itään, toinen pohjoiseen."

Sain mahdollisuuden tavata Mercadon lisäksi suurimman osan välikohtauksen silminnäkijöistä ensimmäisellä Puerto Ricon matkallani elokuussa 1990. Mielestäni todistajat olivat kertomuksissaan rehellisiä. Epätavallisesti kadonneet lentokoneet olivat F-14 Tomcat -hävittäjiä, jotka oli mahdollisesti lähetetty torjuntatehtäviin Cadorojon lähelle sijoitetusta lentotukialuksesta.

Kaksi viikkoa tapahtuman jälkeen Jorge Martin keskusteli erään Yhdysvaltain laivastossa palvelleen lähteen kanssa. Upseeri kertoi Martinille seuraavaa:

> "Välikohtauksesta taltioidut, salaiseksi luokitellut tutkakasetit lähetettiin Washingtoniin analysoitaviksi. Saimme nähtäväksemme alueelle ankkuroitujen alusten tutkamateriaalit... näimme miten pienikokoiset hävittäjät sulautuivat yhteen suurikokoisemman kohteen kanssa. Välikohtaus lakaistiin maton alle aivan kuin sitä ei olisi koskaan tapahtunutkaan..."[1]

Tilanneselvitys

Hieman puolenyön jälkeen 18.–19.7.1990 kirkas valkoinen valo syttyi Yhdysvaltain armeijan reservijoukkojen Juana Diazin tukikohdan yläpuolelle kuin taivaallinen hehkulamppu ilman varjostinta. Jorge Martinin lähteeltään saamien tietojen mukaan suurin osa Puerto Ricon etelärannikolle sijoitetun tukikohdan sotilaista oli tapahtumahetkellä parakkialueella, kun he kuulivat keskusradiosta upseerin tiukkasanaisen käskyn:

> "Pysykää sisätiloissa. Kenelläkään ei ole lupaa poistua rakennusten ulkopuolelle missään olosuhteissa."

Jorgen lähde, nimeämättömäksi jäävä upseeri, kuuli keskusradiosta kantautuneen lähetyksen samalla, kun hän huomasi ikkunasta jotain erikoista:

> "Havaitsin tukikohdan yläpuolella rannikon suunnalla kirkkaan ympyrän muotoisen, metallimaisen kohteen. Minusta vaikutti siltä kuin se oli valmistettu alumiinista. Kohteen keskiosassa oli ikkunamaisia aukkoja, joissa kiersivät keltavalkoiset valot. Alaosassa oli pyöreä, voimansiirtolaitteelta vaikuttava laite. Sen ympärillä oli useita värivaloja. Kohteen alta pisti esiin vaaleanpunainen ja kirkas valo. Se hyöri aivan kuin se olisi etsinyt jotain."

Yhtäkkiä hävittäjien jyly katkaisi hiljaisuuden, kun kaksi oletettavasti F/A-Hornettia kaarsi tukikohdan ylitse:

> "Hävittäjät lähestyivät ufoa, mutta samassa se kiihdytti lujaa länteen päin. Hornettien täytyi olla laivaston Roosevelt Roadsin lentotukialukselta, joka osallistui samoihin aikoihin pidettyyn sotaharjoitukseen. Olen melkein varma tästä, sillä Puerto Ricon alueella ei ole tavallisesti F/A-Hornetteja.
>
> Täällä tapahtuu jotain hyvin omituista, sillä viime aikoina tukikohdan henkilöstölle on näytetty ufovideoita, joiden sanoman mukaan ilmiö on todellinen. Meille näytettiin esimerkiksi vuosia vanhaa mustavalkoista filmiä, joka kertoi Uuden Meksikon tapahtumista. Filmissä näkyi 45 asteen kulmassa maahan hautautunut alus, ja sen miehistön jäseniä. Ne olivat noin puolitoista metriä pitkiä, isopäisiä, ja pigmentiltään erittäin vaalei-

ta. Olennoilla oli suurikokoiset pyöreät silmät ja pienet nenät. Saimme nähtäväksemme myös toisen videon, jossa ufot kiertelivät erään saaren ympärillä.

Minusta tuntui, että he halusivat meidän ymmärtävän, että alukset ja olennot olivat todellisia. He eivät kuitenkaan suostuneet antamaan niistä meille yksityiskohtaisempaa tietoa. Oli kuin he halusivat meidän tietävän, että olennot olivat tavallaan inhimillisiä, erehtyväisiä ja haavoittuvia. Minusta tuntui, että meidät yritettiin saada hyväksymään se, että joku päivä meidän olisi tehtävä yhteistyötä olentojen kanssa.

Tiedotusupseerit eivät puhuneet ufoista muukalaisaluksina, vaan kertoivat, että ne olivat todellisia, ja että maan hallituksen edustajat valvovat tilanteen kehitystä. Lopuksi he ilmoittivat odottavansa jotakin suurta tapahtuvaksi. He eivät suostuneet kertomaan siitäkään sen tarkemmin, mutta sen täytyi liittyä siihen, mitä he olivat jo kertoneet meille. Jos he olisivat oikeassa, meidän täytyisi selvittää tilanne ihmisille."

Kaksi toisistaan riippumatonta sotilaslähdettä vahvisti upseerin kertomuksen Jorge Martinille ja tutkija John Timmermanille. Martin kertoi tiedoistaan seuraavasti:

"Useita Puerto Ricoon sijoitettuja armeijan erityisjoukkoja oli nähtävästi informoitu ufotilanteesta jo vuodesta 1988 alkaen. Kyseinen vuosi oli erityinen siinä mielessä, että tuolloin jättiläismäinen kolmionmuotoinen ufo oli siepannut hävittäjiä Cabo Rojossa ja San Germanissa."[2]

Jorge Martinin saamat tiedot eivät ole mitenkään mullistavia, sillä lukuisat sotilashenkilöt ovat kertoneet palvelusaikanaan näkemistään virallisista ufovideoista. Yksi heistä oli eversti Ellison Onizuka, joka menehtyi *Challenger*-avaruussukkulan onnettomuudessa tammikuussa 1986. Onizuka kertoi Kennedyn avaruuskeskuksessa ilmakehä- ja avaruusinsinöörinä työskennelleelle Clark C. McClellandille, että hän oli saanut nähtäväkseen tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin liittyvää kuvamateriaalia noin yhdeksän vuotta ennen siirtymistään astronauttikoulutukseen:

"Kun hän oli astunut huoneeseen, valaistus pimennettiin ja seinäkankaalle heijastettu filmi alkoi pyöriä ilman ilmavoimien virallista alkuintroa. He hämmästyivät nähdessään filmillä lääkintähuoneen kaltaisen tilan, jossa makasi neljä pientä ruumista. Pienet, oudonnäköiset olennot olivat humanoidimaisia. Niillä oli suurikokoiset päät, isot silmät, ohuet rintakehät, kädet ja jalat.

Ellison sanoi minulle; 'Clark... Olin järkyttynyt näkemästäni... Nämähän olivat sentään korkeasti koulutettuja upseereita. Emme olleet valmistautuneet mihinkään sellaiseen. Ehkä he halusivat testata psyykettämme.'"[3]

Euroopassa tapahtuu

Yhtenä kaikkien aikojen laajimmista havaintoaalloista voidaan perustellusti pitää lukuisten eurooppalaisten siviili- ja sotilaslentäjien sekä muiden silminnäkijöiden 5.–6.11.1990 välisenä yönä raportoimia havaintoja tunnistamattomista lentävistä kohteista.

Ranskan ilmavoimien entinen lentäjä ja Air France -lentoyhtiössä työskennellyt Jean Gabriel Gresle on yksi Euroopan parhaista ufotutkijoista. Pidän useita ufohavaintoja tehnyttä Gresleä ammattitaitoisena havainnoitsijana. Hän kertoi minulle hämmästyttävästä kokemuksestaan, joka tapahtui seitsemän aikaan illalla 5.11., kun Gresle oli seisoskelemassa Gretz-Armainvilliersissä sijaitsevan urheilusalin ulkopuolella itsepuolustuskurssille osallistuneiden oppilaiden kanssa:

"Yhtäkkiä näin tämän valtavan kokoisen laitteen arviolta 300 metrin korkeudessa. Se oli ensivaikutelmaltaan kuin erittäin hyvin valaistu jättiläismäinen nostokurki. Laite oli meistä noin 800 metrin päässä. Yksi silminnäkijöistä kertoi nähneensä laitteen muuttavan lentoasentoaan. Laite lensi meitä kohti. Siitä lähti kaksi isokokoista erisuuntiin haraavaa valosädettä. Ne eivät yltäneet aivan maanpintaan saakka. Säteiden valossa oli jotain erikoista; lumière morte – kuollutta valoa. Valosäde ei käyttäytynyt samalla tapaa kuin tavallinen valo. Se oli tiivis ja kirkas. Aivan kuin se olisi 'leikannut' ilmaa.

Sen täytyi olla pituudeltaan ainakin 300 metriä, ja paksuudeltaan 60–75 metriä. Laite oli kolmiomainen, ja siinä oli lukuisia valoja. Laitteen käännyttyä meistä poispäin, juoksin puiden toiselle puolelle nähdäkseni sen paremmin. Ihmettelin miten sen valot himmenivät niin nopeasti. Olivathan valosäteet ainakin kilometrin pituisia. Lopulta laite katosi pilviverhoon.

Yhden oppilaani, Janinen, mukaan laitteen takaosa oli puolisuunnikkaan muotoinen. Laite matkasi korkeitaan 160 kilometrin tuntinopeudella, eikä siitä lähtenyt minkäänlaista ääntä. Outoa oli kuitenkin se, että laitteen ilmestyttyä läheisyyteemme emme kuulleet enää liikenteen ääniä, alue oli kuin äänieristetty. Tilanteen päätyttyä minusta tuntui kuin muistiini olisi kajottu... Myös toiset todistajat näkivät laitteet alueen lähistöllä. Kaiken kaikkiaan välikohtaus oli täysin uskomaton kokemus – laite oli kuin pilvissä matkaava kaupunki!"[4]

Samoihin aikoihin kolme Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien Saksassa sijainneeseen Laarbruchin lentotukikohtaan matkalla ollutta Tornado GR.1 -hävittäjää havaitsi kuuden aikaan illalla Pohjanmeren yläpuolella suurikokoisen ja "lentokoneen muotoisen" kohteen, joka oli ilmestynyt lentueen oikealle puolelle.[5] Lentäjien mukaan kohde lensi 0,8 Machin nopeudella. Britannian puolustusministeriön ufotutkimusprojektin johtajana vuosina 1991–94 työskennellyt Nick Pope kirjoittaa tapauksesta seuraavasti:

> "Mysteerinen alus ilmestyi hävittäjien vierelle kuin tyhjästä. Kohde oli todella suurikokoinen. Siitä hehkui sinistä ja valkoista valoa. Kohde lensi hetken Tornadojen edessä, kunnes kiihdytti horisonttiin uskomattoman nopeasti. Lennonjohto oli kykenemätön vastaamaan lentäjien tiedusteluihin, sillä he eivät olleet havainneet kohdetta tutkissaan. Virallisesti alusta ei siis koskaan ollut olemassa."[6]

Puolustusministeriön sähkeen mukaan Tornadojen pilotit olivat nähneet kohteen, jota he arvelivat "häivehävittäjäksi".[7] Tämä ei ole kuitenkaan loogista, jos pidämme mielessämme pilottien havaintokertomukset. Olisi nimittäin hyvin epätodennäköistä, että pilotit olisivat kuvailleet häivehävittäjää todella suurikokoiseksi kohteeksi, joka hehkui sinistä ja valkoista valoa.

Todellisuudessa useat kuninkaallisten ilmavoimien lentäjät raportoivat ufohavaintoja 5.–6.11. välisenä yönä. Keskustelin havaintojen jälkeen erään ystäväni kanssa, jonka lähteen – Saksassa palvellut kuninkaallisten ilmavoimien upseeri – mukaan Rheindalenin alueella oli kuultu kyseisenä yönä kaksi massiivista räjähdystä. Toisen räjähdyksen jälkeen kello 22.00 Phantom-hävittäjän miehistö raportoi havainneensa tunnistamattomia lentäviä kohteita, jotka matkasivat "sormimuodostelmassa" pohjoista kohti. Lähteen mukaan Pohjanmeren ylittäneet Tornadot olivat kohdanneet kaksi suurikokoista ja ympyrämäistä kohdetta. Molemmista kohteista lähti lentäjien kertoman mukaan viisi sinistä ja useita valkoisia valoja. Tornadon yritettyä lähestyä tunnistamattomia kohteita, toinen kohteista syöksyi kohti Tornado-hävittäjää. Vain lentäjän nopea väistöliike esti yhteentörmäyksen. Lopulta kohteet suuntasivat kohti pohjoista. Lentäjien mukaan Tornadojen tutkalaitteet eivät havainneet kohteita.

Kyseinen lähde kirjoitti tapahtumista reportaasin ystävälleni. Olen saanut oikeuden lainata kyseistä dokumenttia sillä ehdolla, etten paljasta hänen henkilöllisyyttään:

> "Tapahtumasarja alkoi 5.11. kello 19.00, kun RAF-Rheindalenista raportoitiin 'yliäänipamauksesta'. Tiesimme, että kaksi Phantom-hävittäjäämme oli korkealla Saksan ilmatilassa pidetyssä torjuntaharjoituksessa. Harjoitus oli luonnollisesti tutkavalvonnassa. Yhtäkkiä toisen Phantom-hävittäjän miehistö ilmoitti ufohavainnosta kuin yhdellä suulla; heidän mukaansa laaja tunnistamaton lentokonemuodostelma matkasi pohjoista kohti sormimuodostelmassa. Hävittäjät koettivat turhaan saavuttaa tunnistamattomia kohteita, jotka katosivat horisontin taa. Hävittäjien tutkat eivät havainneet kohteita. Myöhemmin Naton ilmapuolustusorganisaatio raportoi havainneensa useita nopeasti matkaavia tutkakohteita saman illan aikana kyseisellä alueella. Saamme tuskin koskaan selville mitä miehistöt tai muut silminnäkijät todellisuudessa näkivät?"

Myös useat siviililentäjät ovat kertoneet havainneensa noihin aikoihin jotain erikoista. Esimerkiksi eräs British Airways -lentoyhtiön matkustajakoneen lentäjä kertoi tutkija Paul Whiteheadille nähneensä Pohjanmeren yläpuolella kaksi "erittäin kirkasta ja arvoituksellista valoa". Whitehead keskusteli myös toisen Tornado-hävittäjän pilotin kanssa, jonka kertoman mukaan arviolta yhdeksän "kirkasta valoa olivat lähestyneet hävittäjiä muodostelmassa". Pilotin kertomuksessa on muitakin yhtenevyyksiä edellä mainitsemani lähteen kirjalliseen lausuntoon.[8]

Virkamiehen muistelot

Saavuttuaan Whitehallin työhuoneelleen aamulla 31.3.1993, Nick Pope sai selville, että lukuisat britit olivat raportoineet epätavallisista havainnoistaan eilisiltana. Silminnäkijät, joihin kuului lukuisia poliiseja ja sotilashenkilöitä, kuvailivat tunnistamatonta kohdetta kolmion muotoiseksi – aivan kuten Belgian havaintoaallossa vuosina 1989–90, jolloin silminnäkijöitä arvioitiin olleen jopa noin parituhatta.

Nick huomasi, että suurin osa ufohavainnoista ajoittui aikavälille 01.00–01.30, huipentuma oli kello 01.10. Hän kertoo kokemuksistaan kirjassa "Open Skies, Closed Minds":

> "Lounasaikaan mennessä minulle oli selvinnyt, että olin keskellä Britannian historian laajinta ufohavaintoaaltoa. Sain haltuuni uforaportteja Irlannista, muutaman päivän kuluttua Ranskasta, ja erityisesti Belgiasta."

Nick kävi lävitse Wolverhamptonin lähellä sijaitsevan RAF-Cosfordin sotilasvartion lähettämän raportin sekä kertomuksen Rugeleyssä (Staffordshire) asuvalta viisihenkiseltä perheeltä, jonka mukaan arviolta 200 metriä leveä timantin muotoinen kohde oli lentänyt 300 metriä heidän yläpuoleltaan. Nick jatkaa:

"Todistajat kertoivat myös matalasta, humisevasta äänestä, hieman samankaltaisesta värinästä, joka virtaa lävitsesi seisoessasi konsertissa ison kaiuttimen edessä.

Ehkä mielenkiintoisin raportti tuli Shrewsburyn pohjoispuolella sijaitsevasta RAF-Shawburystä, jonka meteorologin havaintokertomus oli aivan omaa luokkaansa. Meteorologi oli havainnut taivaalla paikoillaan leijuvan kohteen, joka oli alkanut lähestyä häntä epävakaasti satojen kilometrien tuntivauhdilla. Jonkin ajan kuluttua kohteesta ampautui valosäde, joka haravoi maaseutua puolelta toiselle aivan kuin se olisi etsinyt jotain pientareilta tai pensasaidoista. Havainto kesti noin viisi minuuttia, joka riitti meteorologille arvioidakseen kohteen olevan kooltaan jumbojetin luokkaa. Lisäksi hän kertoi kuulleensa samankaltaista matalataajuista värinää, josta rugelayneläinen perhe oli raportoinut.

Missä oli puolustusministeriön vastaus? Havaintoalueilla ei ollut mitään erityistä siviili- tai sotilasilmaliikennettä, joka voisi mitenkään selittää ihmisten kertomukset. Viralliset johtopäätelmäni tapahtuneesta olivat seuraavanlaiset:

'Alustyyppi – tuntematon, aluksen alkuperä – tuntematon, aluksen miehistön motiivit – tuntemattomat.'"[9]

Laittomat muukalaiset

Folkstone Herald -lehden toimittaja Sarah Hall oli ajamassa Kentissä sijaitsevan Burmarshin kylän läpi paluumatkallaan kotiinsa Hytheen aamutunteina 8.3.1997. Hän kertoi kokemuksestaan UFO Monitors East Kent -järjestön (UFOMEK) Chris Rolfelle:

"Arvelisin, että se tapahtui noin aamukolmen aikaan. Olin ollut viemässä joitain kavereitani kotiin. Käännyttyäni paluumatkalla minulle tuli jotenkin omituinen tunne. Seuraavaksi näin edessäni jotain omituista ja muistan ajatelleeni, että hyvä jumala, mikäs himskatti tuo nyt sitten on? Hidastin välittömästi, sillä minusta vaikutti kuin se lähestyisi minua. Lopulta se pysähtyi noin 200 metrin päähän eteeni."

Hallin mukaan kohde leijui pellon yläpuolella Burmarshin ja Dymchurchin välisellä alueella:

"Se oli jättiläiskokoinen, semmoinen kolmio, se oli lentokonetta paljon suurikokoisempi. Joka puolella sen ulkopintaa näkyi valoja, ja etuosassa hehkui muita isokokoisempi valo. Kolmion takaosassa oli kiekkomainen osa. Ajoin tien viereen pysähtyäkseni, ja siinä samassa kolmio lähti kuin tykinsuusta, kirjaimellisesti. Se pysähtyi noin puolen kilometrin päähän, kiihdytti taas, se teki niin neljä kertaa. Se pysyi liikkeessä noin 5–6 sekunnin ajan, jonka jälkeen se pysähtyi paikoilleen noin kahdeksi sekunniksi. Kohde matkasi länttä kohti. Siitä lähti outoa humisevaa ääntä… vähän niin kuin suurten voimalinjojen alapuolella.

Kohde oli todella erikoinen. Ei kiiltävä, mutta jotenkin hohtava… sen valot olivat todella kirkkaat. Etuosan valo oli erittäin kirkas. Kun kohde kiihdytti, valkoiset valot syttyivät sen jokaiseen kulmaan. Kohteen ulkoreunojen valot ja keskiosan ympyrämäisesti sirotellut valot olivat väriltään enemmänkin kellertävän valkoisia.

Se vaikutti tasakylkiseltä kolmiolta, kooltaan ainakin kaksi kertaa matkustajalentokoneen kokoiselta. Kohde saattoi olla kooltaan jopa jalkapallokentän kokoinen. Se ei ollut kovinkaan paksu, vaan vaikutti siltä kuin kohde olisi ohentunut kolmion kärkiä kohti. Keskiosa oli enemmän kumpumainen kuin tasapaksu. Kun näin kohteen ensimmäistä kertaa, sen kärkiosa oli minua kohti, mutta sen kiihdytettyä… äh, en ole varma, ehkä se kääntyi jossain vaiheessa, vaikka olenkin melko varma, ettei se kääntynyt. Tarkkailin kohdetta altapäin joitakin sekunteja, jonka jälkeen se kiihdytteli poispäin. Näytöstä kesti noin 25 sekunnin ajan.

Olin havaintoajan kananlihalla. Pelontunne tärisytti käsiä vielä kotimatkalle asti. Saavuin kotiovelle ehkä noin 03.30, en ole kuitenkaan täysin varma… Otin drinkin rauhoittuakseni, herätin kaikki ja kerroin heille mitä oli tapahtunut. Olin todella järkyttynyt tapahtuneesta."[10]

Sarah Hall kirjoitti kokemuksistaan lehteensä nimimerkillä "Sophie Wadleigh". Keskustelin hänen kanssaan puhelimessa jonkin aikaa tapahtuneen jälkeen. Mielestäni oli selvää, että Sarah oli hyvin järkyttynyt kokemuksestaan. Hänen kertomustaan tukee myös se, että useat muutkin ovat väittäneet nähneensä tunnistamattoman lentoaluksen Kentin alueella aikavälillä 02.10–03.30.

Ison-Britannian konservatiivisen puolueen edustajana ja sisäasianministerinä vuosina 1993–97 toimineen Michael Howardin kotitalo sijaitsee Lympnessä, vajaan 2,5 kilometrin päässä paikasta, jossa Sarah Hall havaitsi tunnistamattoman kohteen. Chris Rolfen saamien tietojen mukaan kaksi paikallisen paloaseman pelastustyöntekijää oli nähnyt kohteen lentävän suoraan Howardin talon yläpuolelta. Huhupuheet taas kertoivat, että palokunta oli saanut hä-

lytyssoiton Howardin talolle juuri näihin aikoihin.

Seuraavan vuoden helmikuussa keskustelin UFOMEK-järjestön tutkijan Jerry Andersonin kanssa Canterburyssä pitämäni luennon jälkeen, kun eräs mieshenkilö tuli esittelemään itsensä Jerrylle Michael Howardin naapurina. Hän kertoi Jerrylle heränneensä vaimonsa kanssa aamutunteina 8.3.1997 Howardin talolta kantautuvaan metakkaan. Stuart Miller ja Chris Rolfe kirjoittavat tapauksesta seuraavasti:

> "Ihmiset juoksivat ja huusivat pihamaalla. Naapuri oletti heidät poliiseiksi, joiden tehtävänä oli suojella silloista sisäasianministeriä. Helikopteri humisi talon yläpuolella valaisten aluetta. Naapurin mukaan etsintävalo ei kuitenkaan kohdistunut maahan, vaan taivaalle..."

Todisteaineisto viittaa siihen, että viranomaiset tiukensivat turvallisuusprotokollaansa tapahtuman jälkeen. Esimerkkinä mainittakoon, että Chris Rolfe ja Jerry Anderson saivat Burmarshin tapaukseen liittyneestä puhelinkeskustelustaan äänitetyn radionauhan postitse alkuvuonna 1999. Keskustelu oli käyty vuotta aiemmin.[11]

Brittilehdistö reagoi tapaukseen saman vuoden elokuussa, kun konservatiivinen puolue oli kärsinyt tappion eduskuntavaaleissa. *Sunday Times* kommentoi tilannetta seuraavanlaisesti: "Howardin tiukka muukalaispolitiikka suututti maailmankin ulkopuolelta tulevat."[12] Samainen lehti julkaisi aiheesta Sebastian Hamiltonin artikkelin seuraavan vuoden alussa otsikolla "Howardiin liittyy sittenkin jotain hämäräperäistä" ("So there really was something of the night about Michael Howard". Kyseessä on alkuperäisen, joidenkin tulkintojen mukaan Howardin persoonaa ja hänen sukuhistoriaansa kommentoivasta lausahduksesta: "There is something of the night about him", suom. huom):

> "Howardin edustaja myöntää vedonneensa lehden päätoimittajaan yksityiskohtaisempien lehtiartikkeleiden julkaisematta jättämiseksi. Eräät politiikan sisäpiiriläiset ovat kertoneet olevansa tietoisia paikallislehden reportaasista, joka liittyi Howardin kotitalon alueella sattuneeseen välikohtaukseen. Paikalliset asukkaat tekivät kahdeksan uforaporttia harmaasta kolmion muotoisesta aluksesta, jonka havaittiin leijuneen noin 25 kilometrin säteellä Howardin kotitalosta. Paikallispoliisin ja puolustusministeriön mukaan viranomaiset eivät ole tietoisia tapahtuneesta... Poliisin edustaja kuitenkin kertoi, että Howardin omat poliisiturvajoukot ovat saattaneet hoitaa mahdollisen välikohtauksen keskenänsä."[13]

Seuraavassa ote Kentin paikallispoliisin konstaapelin, Roy O'Connellin kirjeessään tapausta tutkineelle tohtori Colin Ridyardille:

> "Normaalitilanteessa kyseisenlainen 'turvallisuusnäkökohtiin' liittyvä välikohtaus olisi saatettu välittömästi viranomaisten tietoon... Ainoa alueella sattunut välikohtaus, josta olemme tietoisia – ja johon oletettavasti viittaat – saatiin käsiteltyä asianmukaisesti, eikä siihen liity mitään olennaista tutkimuskohteesi, ufojen kanssa."[14]

Herää kysymys oliko entinen sisäasianministeri Howard tietoinen tapahtuneesta? *Daily Mailin* nimeämättömäksi jääneen lähteen mukaan "Howardilla oli tärkeämpiä huolen aiheita kuin ufot. Hän tiesi raporteista, mutta tuskinpa hän piti niitä kovinkaan merkittävinä."[15] Seuraavassa ote Howardin lausunnosta *Kentish Expressille*:

> "Rehellisesti sanottuna olen aikalailla hämmentynyt koko jutusta. Vaikka olisinkin ollut kotona kyseisenä yönä – kuten usein olenkin – en todellakaan nähnyt mitään erikoista. Tämä kaikki on mennyt jo hieman naurettavaksi."[16]

Penättyäni konservatiivisen puolueen johtajaksi valitulta Howardilta lausuntoa kolme kertaa, sain lopulta hieman epäloogisen vastauksen:

> "En ole koskaan tiennyt, enkä edelleenkään tiedä mitään kyseisestä välikohtauksesta."

Valot Phoenixin yllä

Viikko Burmashin tapahtumien jälkeen (13.3.1997) tuhannet ihmiset eri puolilta Arizonan osavaltiota väittivät nähneensä ainakin puolitoista kilometriä pitkän V-muodostelmassa lentäneen valorykelmän. Ensimmäisen havaintoraportin tehnyt entinen poliisi kuvaili ufoa "bumerangin muotoiseksi kohteeksi, josta erottui punaisen ja oranssin värisiä valoja". Myös matkustajalentokoneiden lentäjät raportoivat ufohavainnoistaan. Kohteen perään lähetettiin torjuntahävittäjiä läheisestä ilmavoimien Luken lentotukikohdasta. Tohtori Lynne Kitei kuvailee illan tapahtumia seuraavasti kirjassaan "The Phoenix Lights":

> "Koko kaupunki seurasi hiljaa kuinka sen yläpuolella matkaavat valot siirtyivät kohti Tusconia. Rekkamiehet radioivat tilanteesta toisilleen, ja automatkalaiset pysähtyivät tien viereen seuraamaan illan henkeäsalpaavaa näytöstä."[18]

Itse asiassa Phoenixin alueella havaituista epätavallisista valoista oli raportoitu jo tammikuusta lähtien. Tapahtumat 13.3. eivät kuitenkaan jättäneet arvailuille enää sijaa.

Kohteen havainnut Mike Fortson kertoi nähneensä noin 1,5 kilometrin pituisen, Chevron-logon muotoisen tumman läpikuultavan kohteen, joka "leijui" taivaalla arviolta 40–60 kilometrin tuntinopeudella. Joidenkin toisten silminnäkijälausuntojen mukaan "kolmionmuotoisen ja useita kaupunkikortteleita leveän kohteen kulmaosissa hehkui valoja".[19]

Ilmavoimien Luken lentotukikohdassa työskennellyt naishenkilö paljasti eräälle tapahtuman silminnäkijälle, että heidän linjansa olivat mennä tukkoon havaitsijoiden soitoista. Myöhemmin lentotukikohdan edustajat ilmoittivat, ettei heille tullut yhtään ufoihin liittyvää yhteydenottoa. National UFO Reporting Center -järjestön (NUFORC) johtaja Peter Davenportin saamien tietojen mukaan kohteen perään lähetettiin useita Arizonan kansalliskaartin ilmavoimien Lockheed Martin F-16C -hävittäjiä.[20] Davenportille oli kerrottu, että hävittäjät olivat ottaneet kohteesta valokuvia ja palanneet takaisin Luken lentotukikohtaan. Kitei kertoo aiheesta seuraavasti:

> "Davenportin lähteiden mukaan lentotukikohta asetettiin varotilaan. Hävittäjät olivat lähestyneet kohdetta 1,5 kilometrin etäisyydelle, jonka jälkeen kohde oli 'neutralisoinut' heidän ohjustutkansa. Lähteet olivat saaneet tietoonsa hyvin seikkaperäistä informaatiota illan tapahtumista. He osasivat esimerkiksi luetella hävittäjälentäjien sotilasarvot ja yksityiskohdat näiden käymästä radiokeskustelusta. Lähteet olivat saaneet tietoonsa myös tapahtuman tarkat kellonajat, ja kohteen tuntomerkit. Valitettavasti Davenportin alaiset eivät kyenneet vahvistamaan lähteiden kertomuksia, vaikka soittajien puhelinnumerot paikannettiin Luken lentotukikohtaan. Joidenkin päivien kuluttua Davenport sai uuden yhteydenoton eräältä lähteeltään, joka kertoi tulleensa siirretyksi Grönlannin joukko-osastoon."[21]

Eräs eläkkeelle jäänyt matkustajakoneen lentäjä oli havainnut oranssin värisen valomuodostelman esikaupunkialueen yläpuolella yhdessä naapureidensa kanssa. Hän kertoi näkemästään Kiteille:

> "Se lensi suoraan yläpuoleltamme, muttemme osanneet sanoa tarkalleen minkä muotoinen se oli. Olimme kuitenkin varmoja, että se oli jättiläismäinen, kooltaan ainakin puolitoista kilometriä. Sitä paitsi, se liikkui täysin äänettömästi."[22]

Phoenixin lähellä sijaitsevassa Sunnylopen laaksossa asunut Tim Ley ja hänen perheensä havaitsivat jättiläiskokoisen aluksen hieman iltakahdeksan jälkeen. Oletettavasti ainakin kaksi korttelia pitkä kohde lensi suoraan Leyn ja hänen perheensä yläpuolelta:

> "Ensin luulin, että se oli ehkä vain noin metrin korkeudella. Kohde oli ulkomuodoltaan täydellisen geometrinen terävine reunaosineen. Se oli kuin 60 asteeseen käännetty kulmamitta. Kohteen siipiosissa oli tasaisin välein hehkuvia valoja.
>
> Oli outoa, ettei siitä lähtenyt minkäänlaista ääntä, vaikka se lensi niin läheltä. Kohteen lipuessa yläpuolellemme tunsin itseni yhtäkkiä levottomaksi aivan kuin ala-asteen näytelmässä. Lapsetkin alkoivat osoittaa hysterian merkkejä; he alkoivat hyppiä ja vertaamaan tilannetta Independence Day -elokuvaan... Kohteen saavuttua vuorten huippujen väliin, vaimoni kertoi havainneensa kohteen yläosassa kupolin muotoisen kohdan, joka heijasti kaupungin valoja sen ulkopintaan. Keskustelimme tästä ilmiöstä vaimoni kanssa tapahtuman jälkeen, ja päättelimme, että heijastuksen täytyi kai jotenkin liittyä häiveteknologiaan."[23]

Vaikka Phoenixin kansainvälisen lentokentän Sky Harborin tutkat eivät havainneet taivaalla mitään erikoista, tapahtumaillan lennonvalvojat ovat sittemmin julkisesti ilmoittaneet, että he havaitsivat ainakin yhden tunnistamattoman kohteen. Esimerkiksi Sky Harborin lennonvalvoja Bill Grava kertoi "ettei hän ollut nähnyt mitään vastaavaa koko uransa aikana".[24]

Ufosta saatiin myös runsaasti videomateriaalia, josta suurin osa esittää aidosti tunnistamatonta kohdetta – ei taivaalla leijuvia sotilassoihtuja. Phoenixin valojen virallisen selityksen mukaanhan ufohavainnot olisivat johtuneet Snowbird-operaatioon osallistuneiden Thunderbird A-10 -hävittäjien Barry Goldwaterin harjoitusalueelle pudottamista soihduista.[25]

CBS-televisiokanavan Dan Rather raportoi Phoenixin valoista seuraavan aprillipäivän iltauutisissa. Kitei:

> "Ratherin mukaan muutkin kuin hullut ja kulttilaiset uskovat ufoihin. Hän raportoi, että miljoonat yhdysvaltalaiset uskovat ufoihin, ja viranomaisten totuuden varjelemiseksi kyhäämään salaliittoon. Rather kertoi tiedustelleensa asiaa Pentagonista, jonka edustajan mukaan viranomaisilla ei ole hallussaan todisteita ufoista, eivätkä he näin ollen voi vahvistaa ufojen puolesta esitettyjä väitteitä. Ilmavoimat lakkautti ufotutkimuksensa vuonna 1969..."[26]

Puola

Kaksi päivää Phoenixin tapahtumien jälkeen (13.3.1997), tunnistamattoman kohteen havaittiin räjähtävän taivaalla ja syöksyvän Suwalkin maakunnassa sijaitsevan Wegorzewon kylän lähialueille. Joidenkin tietojen mukaan sotilaat olivat kuljettaneet kohteen jäänteet välittömästi pois paikalta. Tutkija Robert K. Lesniakiewicz jatkaa:

> "Tuolloin Puolan armeija kielsi tietävänsä mitään kyseisestä tapauksesta. Myöhemmin armeijan tiedottajana toiminut pääesikunnan jäsen eversti Zdzislaw Czekierda on kuitenkin kertonut julkisesti, että armeijan alaisuudessa palvelee eräs erityisjoukko, joka arvioi ufohavaintoihin ja väitettyihin ensimmäisen asteen lähikontakteihin liittyvää informaatiota."

Tutkija Robert Bernatowiczin mukaan erityisjoukon uforaportit luokiteltiin normaalisti salaisiksi tai huippusalaisiksi.[30]

Vierailu Pentagoniin

Kansallisen tiedusteluviraston alaisuudessa toimiva puolustusilmatiedusteluvirasto (DARO, Defence Airborne Reconnaissance) oli aikanaan vastuussa Yhdysvaltain armeijan miehittämättömien lentoalusten (UAV) kehittelyprojektista. Eräs ystäväni järjesti minulle tapaamisen DARO:n johtajan kenraalimajuri Kenneth R. Israelin kanssa keskustellaksemme yhteisistä mielenkiinnon kohteistamme.

Minut saatettiin 6.5. DARO:n vastaanottokeskukseen hieman ennen puolituntiseksi suunniteltua tapaamisestamme. Huomioni kiinnittyi kahteen ilmoitukseen, joista toisessa luki "Ei salaiseksi luokiteltavaa tietoa", ja toisessa "DARO toivottaa herra Goodin tervetulleeksi". Kun kello näytti tasan puoli neljä, minut johdatettiin pieneen konferenssihuoneeseen, jossa kahdeksan nuorta upseeria nousi tervehtimään minua. Olin odottanut kahden keskistä tapaamista kenraali Israelin kanssa, mutta yllätyksekseni sainkin huomata, että DARO oli järjestänyt huoneeseen lehdistötilaisuuden.

Kenraalin astuttua huoneeseen nousimme ylös, esittäydyimme, ja vaihdoimme kohteliaisuuksia kotimaastani Englannista. Tämän jälkeen kenraali piti lyhyen esitelmän DARO:n toiminnoista: "Timothy, olemme tällä hetkellä kiinnostuneita Pohjois-Korean maanalaisista tunneleista." Lopuksi hän näytti meille Global Hawk UAV

-lentoaluksen tallentamaa videokuvaa, ja pyysi minua aloittamaan esitykseni.

Kerroin heille, että toivoin tapaamisen edesauttavan minua ufoaiheeseen liittyvissä tutkimuksissani, jotka koskettivat myös sotilas- ja tiedustelupiirejä. Kenraali vastasi:

> "Timothy, en ole koskaan tavannut ketään, joka olisi nähnyt ufoja. Tiedän, etteivät pentagonilaiset instituutiot tai yksilöt ota aihetta vakavasti."

En ollut varma miten minun pitäisi suhtautua kenraaliin. Kerrottuaan, ettei hän ollut koskaan lukenut aihepiirin kirjallisuutta, kaivoin laukustani "Beyond Top Secret" -teokseni ja annoin sen hänelle. Kenraali kiitti minua ja nosti kirjan kaikkien nähtäville: "Vau, katsokaas tätä, *huippusalaistakin salaisempi!*" Hän selasi kirjaa lävitse ja sanoi, että olin selvästi perehtynyt aiheeseen, eikä hän missään nimessä halunnut vähätellä tutkimustyötäni. Kenraali näytti vaikuttuneelta huomattuaan George Adamskin kahdeksan millimetrisellä kameralla Silver Springsissä 26.2.1965 ottamat filmit:

> "Kuinka he pystyvät selittämään nämä? Minusta ne näyttävät aidoilta."

Kenraalin kysyttyä olinko koskaan nähnyt ufoa kerroin hänelle tunnistamattomista kohteista, jotka olin havainnut 15.12.1980 Lontoon ja Kentin välisellä alueella vain kuukautta ennen Yhdysvaltain ilmavoimien Bentwatersin ja Woodbridgen välikohtausta. Kenraali ei vaikuttanut kovinkaan kiinnostuneelta tapauksesta, ja mainitsi lentäneensä Douglas RB-66 Destroyer -tiedustelukoneella Bentwaterista kuninkaallisten ilmavoimien Alconburyn lentotukikohtaan.

Seuraavaksi saimme nähtäväksemme Dark Star UAV -lentoaluksen nauhoittaman videon, jonka jälkeen vertailimme miehittämättömien lentoalusten ja lentävien lautasten sivuprofiileja. Kerroin heille, että Dark Star -lentoalusta on ehdotettu syyksi lukuisiin ufohavaintoihin. Kenraali alkoi nauraa:

> "Dark Staria on lennätetty tasan kaksi kertaa, ja viimeiseksi jääneellä kerralla se syöksyi maahan!"

Juuri ennen tapaamisen päättymistä kenraali Israel kertoi minulle, että ilmavoimien erityistutkimusten virasto (AFOSI) olisi luultavasti ainoa pentagonilainen järjestö, joka saattaisi tietää jotain ufoaiheesta, sillä hänen mielestään ilmiöllä ei ollut kansalliseen turvallisuuteen liittyviä vaikutuksia. Sanoin hänelle olevani tietoinen viraston osallisuudesta ufoaiheeseen. Jätin kuitenkin mainitsematta, että vuo-

teen 1989 mennessä vähintään sadat AFOSI:n työntekijät olivat saaneet tietää muukalaisten läsnäolosta maapallollamme.

Kissa ja hiiri -leikkiä

Kiinan Hebein maakunnan neljä tutka-asemaa jäljittivät 19.10.1998 Changzhoun lähellä sijaitsevan sotaharjoituksissa käytetyn lentotukikohdan yläpuolella lentänyttä kohdetta. Tukikohdassa työskennelleiden silminnäkijöiden mukaan aluksi kohde ilmestyi taivaalle "pienikokoisena tähtenä", joka laskeutuessaan lähemmäksi maanpintaa kasvoi yhtä suuremmaksi. Joidenkin mukaan kohteella oli sienen muotoinen kupoli ja tasainen pohjataso. Välikohtauksella oli yhteensä ainakin 140 silminnäkijää.

Tukikohdan komentajan tarkastettua, ettei alueen ilmatilassa pitänyt olla siviili- tai sotilaslentoliikennettä, kohteen perään lähetettiin Shenyang JJ-6 -harjoitustorjuntahävittäjä. Hävittäjälentäjien päästyä näköetäisyydelle kohteesta, he ilmoittivat lennonjohdolle nähneensä vastaavanlaisia laitteita vain ulkomaisissa science fiction -elokuvissa. Kissa ja hiiri -leikki saattoi alkaa hävittäjien saavuttua Qingin yläpuolelle, kun ufo teki odottamattoman syöksyliikkeen ylöspäin, jääden leijumaan paikoilleen jonkin matkan päähän. Hävittäjien yritettyä lähestyä kohdetta, ufo lisäsi etumatkaansa.

Tapahtumaraportin mukaan lennonvalvojat olivat vastanneet kieltävästi lentäjien pyydettyä lupaa tulenavaukseen. Hävittäjän jouduttua laskeutumaan takaisin tukikohtaan tankkausta varten, ufo katosi alueen ilmatilasta, eikä sen perään ehditty lähettää enempää torjuntahävittäjiä.[31]

Turkkilaista ilmahippaa

Kaksi Turkin ilmavoimien 122. lentueen ("skorpionit") lentäjää oli lähtenyt 6.9.2001 harjoituslennolle Cessna T-37B Drangonfly -hävittäjällään Izmirin lentotukikohdasta. Harjoitellessaan lentoliikkeitä Aigeian mereen kuuluvan Candarlin lahden yläpuolella lentäjät, kapteeni Ilker Dincer ja hänen oppilaansa vänrikki Arda Gunyel havaitsivat erittäin kirkkaan kohteen. Lentäjien mukaan kiekon (tai

kartion) muotoisen kohteen pohjaosassa oli jonkinlainen säiliö (tai kapseli). Upseerien raportoitua tilanteesta lennonjohdolle ja COC-keskukselle selvisi, ettei kohde näkynyt siviili- tai sotilastutkissa.

Tunnistamaton kohde alkoi lähestyä hävittäjää erittäin nopeasti. Se siirtyi hävittäjän vierelle, taakse, ja suoraan hävittäjän yläpuolelle. Dincer kertoi radiolla tilanteesta tukikohtaan:

> "Kohde lensi juuri yläpuolellemme. Se suorastaan leikittelee kanssamme."

Lennonvalvojat ilmoittivat, etteivät tutkat edelleenkään havaitse lentäjien kuvailemaa kohdetta. Kohde jatkoi leikittelyään jonkin aikaa, kunnes katosi erittäin suurella nopeudella.

Turkkilaiset sanomalehdet uutisoivat välikohtauksesta painostaen maan ilmavoimia antamaan lausunnon tapauksesta. Jonkin ajan kuluttua ilmavoimien edustaja ilmoitti, että kyseessä oli ollut säähavaintopallo. Väitteen tueksi ei kuitenkaan esitetty todisteita, eikä tapahtuma-alueen ilmatilassa sitä paitsi pitänyt olla ainuttakaan säähavaintopalloa. Lisäksi mielestäni ei ole uskottavaa, että säähavaintopallo kykenisi kisailemaan hävittäjän kanssa.[32,33]

Heinäkuussa 2003 selvisi, että Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu oli esittänyt Turkin kansalliselle tiedustelupalvelulle (MIT) virallisen pyynnön kaikista viimeaikaisista uforaporteista, jonka jälkeen se kehotti maan ilmavoimia, lentoyhtiöitä ja useita muita instituutioita lähettämään raportit heille. Samalla MIT ehdotti maansa ilmavoimia perustamaan alaisuuteensa virallisen tutkimusosaston, jonka tehtävänä olisi perehtyä ufoilmiöön.[34]

Ufojahti Washingtonissa

Kaksi kansalliskaartin ilmavoimien Andrewsin (Maryland) lentotukikohtaan sijoitettua F-16 Fighting Falcon -hävittäjää lähetettiin Yhdysvaltain ilmapuolustuskomennon (NORAD) käskystä tarkastus- ja tunnistuslennolle Washingtonin lähellä havaitun tunnistamattoman kohteen vuoksi 26.7.2002 aamuyhden aikaan.[35] Tutkien mukaan kohde lähestyi edellisvuoden terroristihyökkäyksen jälkeen luotua väliaikaista lentokieltoaluetta. Yhdysvaltain ilmavoimien avaruuskomennon sekä NORAD:n edustaja majuri Mike Snyder ilmoit-

ti myöhemmin, että kohteen "tutkajälki, lentonopeus ja lentokorkeus viittaisivat siihen, että kyseessä oli yksityislentokone". Tapauksen virallisen version mukaan havaintoalueelle saapuneet hävittäjät eivät löytäneet kohdetta, joka pian katosikin NORAD:n tutkajärjestelmästä.[36]

Yötöihin 26.7. komennettu Gary Dillman kertoi nähneensä aamuyhden aikaan yhteensä neljä hävittäjää, jotka olivat nousseet taivaalle vajaan kymmenen kilometrin päässä sijaitsevasta Andrewsin lentotukikohdasta. Dillman jäi seuraamaan hävittäjien lentoa, kunnes puolen tunnin päästä hänestä tuntui, ettei kyseessä ollut mikään tavallinen lentoharjoitus. Seuraavassa ote tapausta tutkineen Joan Woodwardin raportista:

> "Hävittäjät kiertelivät ja kaartelivat, joten suurimman osan aikaa Dillman näki vain yhden hävittäjän valot. Hävittäjät lensivät sen verran kaukana, ettei hän kuullut niistä lähtevää ääntä. Aika ajoin kaksi hävittäjää palasi Andrewsin lentotukikohdan alueelle, jonka jälkeen ne suuntasivat takaisin kaakkoon päin. Hänen mielestään hävittäjät eivät vaihtuneet tapahtuman aikana kertaakaan, sillä muuten hän olisi kuullut uusien hävittäjien lähtökiihdytyksestä kantautuvan jylyn. Omien sanojensa mukaan Dillman ei kuitenkaan voinut sulkea tätä vaihtoehtoa täysin pois laskuista, vaikka kertoikin tunnistavansa kiihdytysäänet vaikka 'kuulosuojaimet korvilla'."

Puoli kahden aikaan Dillman soitti WTOP-uutisradioon ja kertoi havainnostaan. Woodward jatkaa:

> "Dillmanin soitettua WTOP:lle hän vilkaisi lounaaseen päin ja näki pyöreän ja teräväpiirteisen hehkuvan oranssisen kohteen arviolta 25–30 asteen kulmassa horisontin yläpuolella. Kohde kasvoi suurikokoisemmaksi mitä lähemmäksi se tuli. Kun kohde oli noin 20 asteen kulmassa, Dillman havaitsi pilvien takaa syöksyvän hävittäjän. Hän arveli sen tulleen joko itä- tai pohjoissuunnasta. Hävittäjän kaarrettua hehkuvaa palloa kohti, kohde vaihtoi suuntansa kohti etelää. Hävittäjä lähti seuraamaan kohdetta, kunnes ne molemmat katosivat Dillmanin näköpiiristä itään päin.[37] Välikohtaus toistui kello 01.40. Tällä kertaa kohde ilmestyi paikalle lounaasta hävittäjä kintereillään."[38]

Samoihin aikoihin Waldorfin lähellä asunut Renny Rogers heräsi hävittäjien jylyyn jo toista kertaa. Rogers meni kotinsa pihalle tarkastamaan tilanteen. Woodward:

> "Rogers näki noin 35 asteen kulmassa koillisessa kirkkaan vaaleansinisen valon, joka vaikutti liikkuvan erittäin nopeasti. Valon lentorata muuttui äkkiarvaamatta pudoten noin 600 metrin korkeuteen, jonka jälkeen se nousi taas hiukan ylemmäs lentäen erittäin nopeasti pohjoisesta kaakkoon päin kunnes se katosi Rogersin näköpiiristä. Valo liikkui vaivattomasti, mutta erittäin kovalla nopeudella. Valosta ei kuitenkaan lähtenyt minkäänlaista ääntä. Valon kirkkausaste himmeni ja kirkastui noin puolentoista sekunnin viiveellä. Valon kadottua Rogers juoksi jonkin matkaa etelää päin, ja huomasi, että valo oli siirtynyt lounaispuolelle.
>
> Rogers näki, että myös hänen naapurinsa Mike oli tullut pihamaalleen. Yhtäkkiä hävittäjä pyyhkäisi Rogersin talon yläpuolelta valon suuntaan muuttaen jatkuvasti lentokurssiaan. Hävittäjä ei käyttänyt jälkipoltintaan. Rogersin mukaan valo liikkui hävittäjää huomattavasti nopeammin. Hävittäjä ja valo lensivät pilvimassan alapuolella (korkeintaan 1,8 kilometriä), pysytellen kuitenkin noin kilometrin korkeudessa sijainneen hajanaisen pilvikerroksen yläpuolella."

Edellä kuvatut tapahtumat sattuivat mielenkiintoisesti tasan viisikymmentä vuotta Washingtonin vuoden 1952 heinäkuun ufoaallon jälkeen. Woodward jatkaa:

> "Tilanne ei ole olennaisesti muuttunut 50 vuodessa; alle 1,8 kilometrin korkeudessa jälkipolttimiaan käyttävät modernit sotilashävittäjämme ovat siis lennelleet yöaikaan asuinalueiden yläpuolella, kykenemättä torjumaan tai tunnistamaan vartioitujen alueiden ilmatilaan ilmaantuneita kohteita.[39]
>
> Mielestäni on selvää, että NORAD tai ilmavoimat eivät ole halunneet kertoa mitä todellisuudessa tapahtui aamuyöllä 26.7. Salatakseen tapahtumat viranomaiset ovat jopa väärentäneet Andrewsin lentotukikohdan lennonjohdon lokikirjoja. He eivät yksinkertaisesti suostu kommentoimaan koko välikohtausta."[40]

Maaliskuussa 2007 Arizonan entinen kuvernööri Fife Symington III myönsi nähneensä 13.3.1997 massiivisen kolmion muotoisen aluksen sittemmin "Phoenixin valoiksi" kutsutun tapahtumasarjan aikaan illalla. Yhdysvaltain entisen sotaministerin serkku Symington ei ollut suhtautunut näkemäänsä aiemmin kovinkaan vakavasti, mutta hänen lausuntonsa CNN-televisiokanalle vuodelta 2007 puhuu puolestaan:

> "Näkemäni kohde oli todennäköisesti muukalaisten avaruusalus. Pysyn kannassani niin pitkään, kunnes Yhdysvaltain puolustusministeriö osoittaa minun olleen väärässä."[41]

Viitteet

1. Jorge Martin, "US Jets Abducted by UFOs in Puerto Rico", "The UFO Report 1991", toim. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, 1990, s. 192–204.
2. Jorge Martin, "Puerto Rico's Astounding UFO Situation", "The UFO Report 1992", toim. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1991, s. 103–105.
3. Filers Files # 41, 2005, www.georgefiler.com
4. Henkilökohtaiset haastattelut, Pariisi 12.12.2000 ja Gretz-Armainvilliers 15.11.2004.
5. Richard Foxhall, "The 1990 Tornado UFO Sighting", *UFO Magazine* (Iso-Britannia), elokuu 2002, s. 58–64.
6. Nick Pope, "Britain's Real X-Files", *Daily Mail*, 2.2.2005, s. 13.
7. Ison-Britannian puolustusministeriön (MOD) viesti (061340Z) kuninkaallisten Ilmavoimien West Draytonin lentotukikohtaan, marraskuu 1990.
8. Paul Whitehead, "Special Report to FSR", *Flying Saucer Review*, vol. 36, numero 2/1991, s. 10.
9. Nick Pope, "Open Skies, Closed Minds", Simon & Schuster, 1996, s. 134–140.
10. Chris Rolfe, "The Kent Flying Triangle", *UFO Magazine* (Iso-Britannia), syys-lokakuu/1997, s. 22. Chris Rolfen sähköpostiosoite: ufomek@hotmail.co.uk
11. Stuart Miller ja Chris Rolfe, "Something of the Night", *UFO Magazine* (Iso-Britannia), tammikuu 2004, s. 4–11.
12. "Alien revenge hits Howard", *Sunday Times*, 24.8.1997.
13. Sebastian Hamilton, "Tories hid Howard's 'alien visitation'", *Sunday Times*, 18.1.1998.
14. "Howardgate", *UFO Magazine* (Iso-Britannia), maalis-huhtikuu 1998, s. 6.
15. David Derbyshire, "Take us to your leader", *Daily Mail*, 19.1.1998.
16. "Howardgate", edellä mainittu lähde, s. 8.
17. Kansanedustajan ja opposition johtajan Michael Howardin kirje, Ison-Britannian parlamentin alahuone, 24.9.2005.
18. Tohtori Lynne D. Kitei, "The Phoenix Lights", Hampton Roads, Charlottesville, Virginia 22902, 2000/2004, s. 1–2.
19. Edellä mainittu teos, s. 20.

20. National UFO Reporting Center, P. O. Box 45623, University Station, Seattle, 98145 Washington, www.nuforc.org
21. Kitein aiemmin mainittu teos, s. 23.
22. www.qtm.net/~geibdan/a1999/aug/b7.htm Katso myös Kitein aiemmin mainittu teos.
23. Kitein aiemmin mainittu teos.
24. Kitei, s. 48.
25. Edellä mainittu teos, s. 64–65.
26. Edellä mainittu teos, s. 31.
27. Georgina Howell, "One glance at the shining metallic object in the sky changed this writer's life for ever", *Sunday Times Magazine*, 9.8.1998, s. 10–13.
28. Puhelinhaastattelu, 7.7.1998.
29. Howellin edellä mainittu teos, s. 13.
30. Robert K. Lesniakiewicz, "UFOs, Allen-Stones and Stone Balls", *UFO Magazine* (Iso-Britannia), touko-kesäkuu/1998. Toukokuussa 2006 osallistuin Puolan Wroclawissa pidettyyn ufokonferenssiin. Julkisen osuuden jälkeen otin osaa yksityiseen keskustelupaneeliin, jonka yksi jäsenistä, Puolan ilmavoimista eläkkeelle jäänyt lentäjä kertoi minulle, että Puolan armeija suhtautui ufoilmiöön vakavasti.
31. *Agence France-Presse*, Shanghai, 5.11.1998.
32. Demir Metehan, "Turkish Jet's Dogfight with UFO", *Hurriyet*, Ankara, 8.8.2001. Kääntäjänä toiminut Eden Sekerkarar.
33. Bernard Thounel, "Objects Volants Non Identifies", Michel LAFON, Pariisi, 2003, s. 203.
34. *Vatan*, 2.7.2003; *Sabah*, 2.7.2003; *UFO Magazine* (Iso-Britannia), elokuu 2003, s. 57.
35. Kirje Joan Woodwardilta, 19.4.2006.
36. Kenny Young, "UFO Violates DC Airspace", *MUFON UFO Journal*, numero 413, syyskuu 2002, s. 11.
37. Joan Woodward, "The Washington, DC, Jet Chase of July 26, 2002", *International UFO Reporter*, vol. 27, numero 4/2002–2003, s. 3–7, 22–25.
38. Woodwardin kirje, 19.4.2006.
39. Woodward, "The Washington, DC, Jet Chase".
40. Woodwardin kirje.
41. Leslie Kean, "Symington confirms he saw UFO 10 years ago", *Prescott Daily Courier*, 18.3.2007.

26. Ruuhkaa ilmaliikenteessä

Pariisista Pekingiin 11.7.1985 matkalla ollut Kiinan siviili-ilmailuhallinnon Boeing 747 -matkustajalentokone oli joutua tekemään pakkolaskun kohdattuaan tunnistamattoman kohteen Lanzhoun (noin 1500 km Beijingistä itään) yläpuolella. Kapteeni Wang Shutingin ja hänen miehistönsä mukaan kirkkaasti valaistu ellipsin muotoinen kohde ilmestyi noin kymmenen kilometrin korkeudessa lentäneen matkustajalentokoneen reitille kello 22.40. Erittäin isokokoisessa kohteessa oli kolme riviä sinivalkoisia valopisteitä, jotka antoivat kohteesta sen vaikutelman, että siinä oli useita eri tasoja. Tapauksesta raportoidun uutisen mukaan kukaan matkustajista ei havainnut kohdetta.[1]

Elokuussa 1985 Zürichistä Ateenaan matkannut Olympic Airways -lentoyhtiön lentokone oli törmätä Italian ja Sveitsin rajavyöhykkeellä kohtaamaansa tunnistamattomaan kohteeseen. Kuukautta myöhemmin Buenos Airesiin lennolla olleen Boeing 737 -koneen miehistö ja kyydissä olleet 45 journalistia havaitsi useita tunnistamattomia kohteita. Kapteenin mukaan ufot ottivat matkustajakoneeseen etäisyyttä hänen yritettyä lähestyä niitä.[2]

Kalifornia

Britti David J. Hastings ja hänen lennonopettajansa Yhdysvaltain ilmavoimien entinen pilotti David Patterson olivat taittamassa matkaa 10.9.1985 San Franciscosta New Yorkiin kuusipaikkaisella Cessna 337 Super Skymaster -pienlentokoneella. Nostettuaan koneen lentokorkeuden 3,2 kilometriin Grand Canyonin Bakersfieldin välisellä alueella (lähellä Mojaven aavikkoa) lentäjät huomasivat jotain erikoista. Hastings kertoi kokemuksestaan *Pilot*-lehdelle:

"Yhtäkkiä havaitsimme nopeasti liikkuvan kohteen kello kahdessatoista. Yritin estää yhteentörmäyksen ohjaamalla koneen syöksyyn... painoimme päämme kumaraan ja jäimme odottamaan pamausta. Kohteen varjo pyyhkäisi yläpuoleltamme, mutta emme kuulleet yhtikäs mitään. Katsoimme toisiamme silmiin; 'mitä helkkaria'...

Meistä tuntui, että jokin liikkui vasemmalla puolella, mutta emme nähneet mitään. Tunne oli niin vahva, että irrottauduin vöistäni ja pengoin tavaroiden seasta kamerani. Lukitsin vyöt takaisin ja otin pari otosta vasemman puoleisesta ikkunasta. Sitten soitimme lennonvalvomoon ja kysyimme oliko heillä tietoa alueen ilmaliikenteestä. Heidän mukaansa ilmatilan piti olla tyhjillään...

Palattuamme maanpinnalle vein kuvat kehitettäviksi. Toinen kuvista oli epäonnistunut, mutta toisessa näkyi sumeahko kohde. Useat organisaatiot ovat tutkineet kuvaa – myös Yhdysvaltain ilmavoimat – mutta kukaan ei ole pystynyt selittämään mikä kohde oikeastaan oli."[3]

Alaska

Japanin ilmaliikennehistorian ylivoimaisesti dramaattisin tunnistamattoman kohteen ja lentokoneen kohtaaminen tapahtui 17.11.1986. Japan Air Lines -lentoyhtiön reittilento 1628 Reykjavikista Anchorageen oli saapumassa Yhdysvaltain ilmatilaan noin 12 kilometrin korkeudessa, kun laskeutumistoimenpiteitä suorittamassa olleen Boeing 747 -kuljetuskoneen miehistö havaitsi taivaalla epätavallisia valoja.

Koneen tutka jäljitti tunnistamatonta ilmaliikennettä (UAT) 13–14 kilometriä koneen reitin suunnassa noin 12 minuutin ajan, kunnes kohteet siirtyivät koneen vasemmalle puolelle. Kuljetuskoneen kapteenin Kenju Terauchin kertoman mukaan "emoalus ja kaksi pienempää alusta liikkuivat ja pysähtyivät äkkiarvaamatta". Terauchi arvioi suurikokoisen kohteen kooltaan ainakin "kaksi kertaa lentotukialuksen kokoiseksi".

Lennonvalvojat ohjeistivat kapteeni Terauchia laskemaan koneen lentokorkeuden 1,2 kilometriin ja tekemään käännöksiä. Kohde kuitenkin seurasi konetta vasemmalla puolella 32 minuuttia, jonka jälkeen se katosi. Yhdysvaltain liittovaltion ilmailuhallinnon (FAA) viranomaisten mukaan kohteesta oli saatu tutkahavaintoja, mutta se ei näkynyt tutkatallenteissa.[4] Välikohtauksesta uutisoitiin maailmanlaajuisesti.

Kyseisenä ajankohtana FAA:n onnettomuus- ja tutkintaosaston johtajana työskennellyt John Callahan ja FAA:n apulaisjohtaja matkustivat tapahtumien jälkeen New Jerseyihin arvioidakseen todistusaineistoa (aineistoon piti kuulua myös sotilastutkien tallentama materiaali, jonka kerrottiin myöhemmin "vain kadonneen"). Callahan kertoi tapahtuneesta Disclosure-projektille antamassaan todistajanlausunnossa vuonna 2000:

> "Haluisimme kuulla ja nähdä kaiken minkä lennonvalvoja oli kokenut. Meillä kesti kaksi päivää sitoa yhteen kaikki informaatio; perinteiset ja digitaaliset tutkahavainnot sekä äänimateriaali."

Tutkimustensa jälkeen parivaljakko palasi FAA:n päämajaan Washingtoniin. Mukanaan heillä oli video, joka sisälsi kaiken sen informaation tapauksesta, jonka he olivat saaneet tutkittavakseen. Tapauksen vuoksi järjestetyssä selvitystilaisuudessa silloinen FAA:n johtaja Donald Engen pyysi Callahania esittämään videon hänelle:

> "Katsottuaan videota viitisen minuuttia, Engen käski henkilöstöään perumaan loppupäivän tapaamisensa. Hän katsoi vähän päälle puoli tuntia kestäneen videon alusta loppuun, ja sanoi minulle 'älä puhu tästä kellekään ennen kuin annan siihen luvan'."

Seuraavana päivänä FAA:n "pyöreään huoneeseen" järjestettiin uusi kokous, jossa esiteltiin lisää tapaukseen liittyvää todisteaineistoa:

> "Paikalle oli saapunut kolme tyyppiä CIA:sta, FBI:stä ja Reaganin tutkimusosastosta. Minulla ei ole aavistustakaan ketä ne muut olivat... Laitoimme videon pyörimään, ja kaikki alkoivat seurata sitä hyvin innostuneina. Sitten yksi keskustiedustelupalvelun agentti sanoi paikalla olijoille, ettei tätä koskaan tapahtunut, ettei tätä tapaamista koskaan ollutkaan. Sanoin hänelle, että jos se todellakin on ufo, niin mikseivät he yksinkertaisesti voisi kertoa mitä on tapahtunut? Hän vastasi, että se on mahdotonta, sillä ihmiset menisivät vain paniikkiin."

Viranomaiset ottivat mukaansa suurimman osan kokoukseen tuodusta todistemateriaalista. Callahan kuitenkin onnistui pitämään hallussaan alkuperäisen videon sekä lentäjän ja FAA:n ensimmäisen raportin.[5]

Lennon 1628 kapteeni Terauchi joutui julkisen nöyryytyksen kohteeksi lausuntonsa takia, jonka jälkeen Japan Air Lines -lentoyhtiö siirsi hänet paperihommiin määrittelemättömäksi ajaksi.

Pariisi

Nizzasta Lontooseen 28.1.1994 matkalla olleen Air France -lentoyhtiön Airbus A320-111 -reittilentokoneen stuertti havaitsi mielestään sääpalloa muistuttavan kohteen heidän lentäessään 11,7 kilometrin korkeudessa Pariisista itään sijaitsevan Coulommiersin yläpuolella noin kello 13. Hän kertoi havainnostaan välittömästi kapteeni Jean-Charles Dubocille ja hänen apupilotilleen Valerie Chaufourille, joista ensin mainittu oletti, että kyseessä oli 45 asteen kallistuskulmassa lentävä kone. Seurattuaan kohdetta jonkin aikaa lentäjät ja stuertti joutuivat kuitenkin myöntämään, etteivät he olleet koskaan nähneet mitään vastaavanlaista.

Hyvien sääolosuhteiden ansioista Duboc kykeni arvioimaan, että 10,5 kilometrin korkeudessa matkaava kohde oli heistä noin 46 kilometrin etäisyydellä. Lentäjien mukaan "kirkonkellon muotoinen" kohde muuttui linssimäiseksi vain hieman ennen kuin se katosi "silmänräpäyksessä".

Reimsin lentoliikennekeskuksen lennonjohdon työntekijät kirjasivat kapteeni Dubocin OVNI-raportin (Objet Volant Non Identifie, tunnistamaton lentävä kohde) tunnistamattomaksi lentoliikenteeksi, jonka jälkeen he ilmoittivat tilanteesta Pariisin lähellä Tavernyssä sijaitsevalle ilmapuolustuksen operaatiokeskukselle (CODA). Muutaman päivän kuluttua Ranskan virallisen ufotutkimuskomitea SEPRA:n (Service d' Expertise des Phénoménes de Rentrées Atmosphériques) johtaja Jean-Jacques Velasco matkusti Tavernyyn tutkiakseen havainnosta saatua tutkamateriaalia. Velasco sai nähtäväkseen 50 sekuntia kestävän tutkanauhan tunnistamattomasta kohteesta, joka katosi tutkan ulottumattomiin täsmälleen kapteeni Dubocin raportissa kuvailemalla tavalla. Tutkijoiden laskelmien mukaan kohde oli pituudeltaan noin 250 metriä.[6,7,8]

Mainittakoon vielä, että vuosien 1977–2003 välisenä aikana toiminut SEPRA vastaanotti noin 6000 OVNI-havaintoa, joista 110 raporttia tuli suoraan siviili- tai sotilaslentomiehistön jäseniltä.[9]

Manchester

Milanosta 6.1.1995 paluulennolla olleet British Airways -lentoyhtiön Boeing 737 -matkustajakoneen lentäjät kapteeni Roger Wills ja perämies Mark Stuart raportoivat vaaratilanteesta tunnistamattomaan lentoaluksen kanssa heidän ollessaan laskeutumassa Manchester Ringway -lentokentälle kello 18.48. Seuraavassa otteita virallisesta vaaratilanneraportista:

> "Boeing 737:n kapteenin kertoman mukaan he lensivät Penniinien vuorijonon yläpuolella noin kilometrin päässä Manchesterin lentokentältä. Lentäessään joidenkin repaleisten pilvien ylitse, kapteeni ja perämies havaitsivat koneen oikealla puolella kovalla nopeudella päinvastaiseen suuntaan lentävän valaistun kohteen. Kapteeni ehti seurata kohdetta noin kahden sekunnin ajan ohjaamon oikeanpuoleisesta ikkunasta. Heidän mukaansa kohteesta ei lähtenyt ääntä tai paineaaltoja.
>
> Kohteen ilmestyttyä koneen oikealle puolelle, perämies oli painanut päänsä vaistomaisesti kyyryyn. Nostettuaan katseensa perämies oli nähnyt tumman, kiilan muotoisen kohteen, jonka sivuosassa saattoi mahdollisesti olla musta viiva... Kohde ei yrittänyt muuttaa kurssiaan... Alueen ilmatilan piti olla tapahtuma-aikaan tyhjillään, eivätkä tutkalaitteet havainneet mitään erikoista."

Seuraavassa ote Ison-Britannian siviili-ilmailukomitean vaaratilannetyöryhmän (JAWG) välikohtauksen loppuraportista:

> "Kohdetta ei ole saatu jäljitettyä laajamittaisista tutkimuksista huolimatta. Haluamme tuoda esille sen, että suhtauduimme tapaukseen tutkimuksellisella vakavuudella. Lisäksi työryhmämme haluaa kiittää näitä kahta vastuuntuntoista pilottia, joilla oli rohkeutta kertoa kokemuksistaan eteenpäin."[10]

Kiina

Helmikuussa 1995 Guizhoun maakunnan lentokentälle laskeutumassa ollut Boeing 737 -matkustajalentokone joutui läheltä piti -tilanteeseen kohdattuaan tunnistamattoman lentävän kohteen noin 2,4 kilometrin korkeudessa. Uutisten mukaan koneen törmäyksenesto-tutka oli havainnut kohtisuoraan edestä päin lähestyvän kohteen noin 1,8 kilometrin etäisyydessä. Silminnäkijälausuntojen perusteella kohteen muoto ja väritys vaihtelivat suunnikkaasta ympyrämäiseksi, ja keltaisesta punaiseen.

Matkustajalentokoneen lentäjä onnistui laskeutumaan turvallisesti, joskin tunnistamaton kohde säilyi koneen tutkalla vielä jonkin aikaa ennen kuin se katosi etelän suuntaan. Guizhoun lentokentän lennonjohto vahvisti tiedon, jonka mukaan alueen ilmatilassa ei ollut muita lentokoneita tapahtuman aikana.[11]

Vuonna 1995 julkisuuteen tuotujen tietojen mukaan China North Industries -yhtiön armeijan aseteollisuuden akateemiseen osastoon Etelä-Pekingiin sijoitettu Kiinan ufotutkimusjärjestö CURO (Chinese Ufo Research Organisation) oli kerännyt arkistoihinsa yli 5000 maan ilmatilassa raportoitua ufohavaintoa. Yhtenä järjestön johtajista toiminut Wang Changting kertoi heidän toiminnastaan seuraavasti:

> "Tutkimme myös ufoilmiön mahdollisia soveltuvuuksia maamme taloudelle, kuten esimerkiksi uutta teknologiaa ja materiaaleja."[12]

Argentiina

Rio Negren maakunnassa sijaitsevan San Carlos de Barilochen lentokentälle 31.7.1995 kello 20–22 aikoihin laskeutumassa ollut Boeing 727 -matkustajalentokoneen kapteeni Jorge Polanco joutui tekemään jyrkän väistöliikkeen havaittuaan tunnistamatonta ilmaliikennettä:

> "Yhtäkkiä näin valkoisen valon, joka lähestyi meitä todella lujaa... se pysähtyi noin sadan metrin päähän koneestamme..."

Polancon mukaan kohteen keskellä oli oranssin värinen valohehku, ja sen päädyissä hohtivat vihreät valopisteet.

> "Käännettyäni koneen viimeiseen kaarrokseen kohti laskeutumisaluetta, kiitorata ja lentokenttä menivät pimeiksi. Jouduin nostamaan lentokorkeuden takaisin kolmeen kilometriin OVNI:n liihottaessa seuranamme... Lentokentän ja kiitoradan valojen tultua näkyviin pyysin lennonjohdolta laskeutumislupaa. Samassa OVNI katosi mahdottomalla vauhdilla."

Myös alueen ilmatilassa samaan aikaan lentäneen Gendarmeria Piper PA-31-310 -pienlentokoneen pilotti raportoi OVNI-havainnostaan lennonjohdolle. Boeing 727 -koneen matkustajat pääsivät laskeutumaan turvallisesti maanpinnalle, joskin tunnin myöhässä. Laskeutumisen jälkeen Polanco jäi ohjaamoon pohtimaan näkemäänsä:

"Se mitä näimme vastasi jokseenkin kuvaa ylösalaisin käännetystä lentävästä lautasesta. OVNI oli yhtä suurikokoinen kuin Boeing 727, ja sen kirkkaasti hehkuvat valot sokaisivat meidät hetkellisesti."

Boeing 727:n kyydissä matkustanut *La Nacion* -lehden toimittaja kertoi myös havainneensa kohteen. Lentokentän edustajien mukaan lennonjohto oli estänyt matkustajakoneen ensimmäisen laskeutumisyrityksen havaittuaan epämääräisen kohteen lentokentän yläpuolella. Sekunteja myöhemmin sähkökatkos oli lamauttanut lentokentän, jonka silloinen päällikkö majuri Jorge Orviedo kommentoi välikohtausta seuraavasti:

"Yhtäkkiä lentokentän radioyhteydet katkesivat. Sähkökatkos ylsi aina kaupunkiin saakka."[13,14]

Tässä yhteydessä on ehkä hyvä palauttaa mieleen iranilaisten hävittäjälentäjien ufojahti syyskuulta 1976, jolloin tunnistamaton kohde oli seurannut yhtä hävittäjää Iranin ilmavoimien Mehrabadin lentotukikohtaan. Ufo oli lentänyt matalalla tukikohdan yläpuolelta aiheuttaen sekunteja kestäneen sähkökatkoksen.

Seuraavassa ote Ison-Britannian ilmailukomitean vaaratilanne-työryhmän raportista, jossa British Airways -lentoyhtiön matkustajalentokoneen lentäjä Graham Sheppard kommentoi tunnistamattomien lentävien kohteiden ja lentokoneiden lähikontaktien turvallisuusnäkökohtia:

"Mielestäni ei olisi ollenkaan yllättävää, jos saisimme selville, että ennen selittämättömäksi jääneet lentokoneonnettomuudet olisivat johtuneet tunnistamattomista lentävistä kohteista... Lentoyhtiöiden taloudelliset tavoitteet ja lehdistön kyvyttömyys asianmukaiseen uutisointiin aiheesta on jätettävä toissijaisiksi asioiksi, sillä muuten tämä lentoliikenneturvallisuutta vakavasti vaarantava uhkatekijä jää ymmärrettävästi aina virallisten tilanneselvitysten ulkopuolelle."[15]

Sveitsi

Siviililentokoneiden miehistöjen vaaratilanneraportit tunnistamattomista lentävistä kohteista jatkuivat maailmanlaajuisesti.

Zürichin lennolla ollut Swissair-lentoyhtiön Boeing 747-300 -matkustajalentokone oli taittamassa Philadelphian ja Bostonin väliä 9.7.1997. Koneen saavuttua New Yorkin osavaltion sijaitsevan Long

Islandin yläpuolelle kello 17.07 Yhdysvaltain itäistä kesäaikaa, kapteeni Philippe Bobet ja hänen apupilottinsa Kurt Grunder havaitsi pienlentokoneen kokoisen, sylinterin muotoisen ja "valkoista valoa hehkuvan" kohteen, joka vaikutti lähestyvän heitä erittäin nopeasti. Pilvettömällä taivaalla tapahtumahetkellä yli 900 kilometrin tuntinopeudella matkanneen Boeing 747:n lentokorkeus oli noin seitsemän kilometriä. Välikohtauksen jälkeen Yhdysvaltain kansallisen liikenneturvallisuuslautakunnan, ilmailuhallinnon sekä liittovaltion poliisin edustajat kuulustelivat molempia lentäjiä. Philippe Bobet kertoi kokemuksistaan Swissairin lentoliikenteen operatiivisen osaston työntekijöille seuraavanlaisesti:

"Olin puhumassa ohjaamosta matkustajille kaiuttimien kautta. Käännettyäni päätäni havaitsin koneen etuoikealla tunnistamattoman lentävän kohteen. Arvioin, että kohteen etäisyys koneeseemme oli 30–60 metriä. Seuraavaksi huomasin, että apupilottini oli kumartunut hieman alaspäin. Hän kertoi minulle pelänneensä yhteentörmäystä. Ufo vaikutti lentävän erittäin nopeasti."

Havainto kesti noin sekunnin ajan. Lentäjien mukaan kohteesta ei lähtenyt minkäänlaista ääntä, turbulenssia tai jättövanaa. Matkustajakoneen elektroninen törmäyksenesto-tutka ei havainnut kohdetta, joka tarkoittaa sitä, että jos kohde oli lentokone, se ei ainakaan käyttänyt lähetintä. Toisaalta maatutkatkaan eivät havainneet kohdetta, joten loogisin jäljelle jäävä selitysmalli viittaisi ohjukseen.

Vain 13 kuukautta aiemmin Trans World Airways -lentoyhtiön Boeing 747 oli tuhoutunut ilmassa Long Islandin rannikkoalueen yläpuolella surmaten kaikki matkustajat. Virallisen selityksen mukaan onnettomuus oli johtunut matkustajalentokoneen keskuspolttoainesäiliössä tapahtuneesta räjähdyksestä. Ilmailupiireissä levinneet huhut taas kertoivat, että turman syynä oli ollut matkustajakoneeseen iskeytynyt ohjus.

Swissairin vuoden 1997 tapahtumista kirjan kirjoittaneet Don Berliner ja Robert J. Durant suhtautuvat skeptisesti ohjusteoriaan:

"Se, että lentäjät eivät havainneet kohteessa siipiä tai 'eviä' kertoo mitä luultavimmin vain siitä, ettei siinä ollut niitä, eikä tietojemme mukaan sellaisia pieni- tai keskikokoisia ohjuksia ole yksinkertaisesti olemassa. Ohjusteorialta vie pohjaa lisäksi se, ettei kohteesta lähtenyt minkäänlaista jättövanaa. Vastaamatta jää myös kysymys, miksi Swissairin lentoa jäljittänyt tutka ei havainnut kohdetta..."

Berliner ja Durant kumoavat Swissairin tapauksen virallisen selityksen, jonka mukaan lentäjien havaitsema kohde oli säähavaintopallo, jonka United Airlines -lentoyhtiön reittilennolla olleen matkustajalentokoneen miehistö oli havainnut samalla alueella ja samalla lentokorkeudella 72 minuuttia Bobetin ja Grunderin havainnon jälkeen:

> "Tietojemme mukaan alueen ilmatilassa ei voinut olla yhtään säähavaintopalloa. Ne säilyvät lentokelpoisina noin yhden tunnin verran. Kun United Airlinesin miehistö raportoi havainnostaan, oli kulunut jo 11 tuntia viimeisestä säähavaintopallon laukaisusta."[16]

Chile

Chilen parlamentin edustajainhuoneen puolustuskomitea otti tunnistamattomat lentävät kohteet käsiteltäväkseen ensimmäisen kerran vuonna 2003. Samana vuonna 26.8. pidetyssä istunnossa puolustuskomitea kuuli tunnistamattomia ilmakehän ilmiötä tutkivien CEFAA:n (Comité de Estudios de Fenómenos Aéreos Anómalos) ja OVNIVISION:in edustajia, joiden lausunnot käsittelivät pääasiassa matkustajalentokoneiden pilottien ja lennonvalvojien OVNI-havaintoja.[17] Kuulemistilaisuuden jälkeen puolustuskomitean puheenjohtaja Arturo Cardemil antoi lehdistölle lausunnon, jossa hän myönsi, että tunnistamattomien lentävien kohteiden tiedettiin aiheuttaneen – ja edelleen aiheuttavan – häiriöitä lentoliikenteeseen. Puolustuskomitealle toimitetut OVNI-raportit eivät todellakaan ole mitään helppoa luettavaa.

Irlanti

Aer Lingus -lentoyhtiön Boeing 737-448 oli lähestymässä 4.1.2004 Irlannin itärannikkoa noin 28 kilometrin etäisyydellä Ashbournen VOR-lentomajakasta (Very High Frequency Omni-Directional Range) ennen laskeutumistaan Dublinin lentokentälle. British Midland -lentoyhtiön Airbus A330-200 lensi vajaan kymmenen kilometrin päässä em. Boeing-matkustajalentokoneesta, ja molemmat lentokoneet matkasivat 463 kilometrin tuntinopeudella noin 900 metrin korkeudella.

Irlantilaisten ufotutkijoiden Dermot Butlerin ja Carl Nallyn mukaan Boeing-matkustajakoneen saavuttua noin 50 kilometrin etäisyydelle Dublinin luoteispuolella sijaitsevasta Slanen alueesta, Airbus A330:sen miehistö havaitsi tunnistamattoman kohteen, joka kiihdytti kohtisuorassa kulmassa taivaalle läheiseltä peltoaukealta. Silminnäkijöiden mukaan kolmionmuotoisessa kohteessa oli jonkinlaiset vilkkuvalot. Yksityislentäjän lupakirjan suorittanut Carl Nally kertoo tapauksesta:

> "Tunnistamaton kohde nousi Boeingin lentokorkeudelle ja alkoi kierrellä matkustajakoneen ympärillä. Samalla Boeingin miehistön jäsenet huomasivat, että heidän koneensa alkoi menettää tehojaan. Tässä vaiheessa Airbus A330:n miehistö kertoi havainneensa Boeingin ympärillä purppuranpunaista valoloistoa. Ufon lennettyä Boeingin etupuolelle koneen kapteeni pyysi lennonjohtoa mittamaan heidän etäisyytensä kohteeseen yhteentörmäyksen välttämiseksi. Vaikka Ashbournen VOR-tutka seurasi Boeingia, Dublinin lentokentän lennonjohto ohjeisti Boeingin uudelle kurssille samalla kun he jatkoivat tunnistamattoman kohteen jäljittämisistä omissa tutkissaan. Tämä on erittäin epätavallista, sillä kyseinen menettely ei sotke pelkästään takana tulevan lentokoneen lentosuunnitelmaa, vaan kaikkien alueen ilmatilaan saapuvien ja lähtevien koneiden reititykset.
>
> Seuraavaksi ufo siirtyi Boeingin vasemmalle puolelle, ja lämpötila matkustajakoneen ulkopuolella kohosi koneen digitaalisten mittareiden mukaan jopa 164 celsiusasteeseen. Boeing tärisi erittäin voimakkaasti turbulenssin kourissa noin 15 sekunnin ajan, jonka jälkeen ufo katosi kaakkoissuuntaan todella kovalla nopeudella. Ainoat luonnonilmiöt, joka olisi voinut aiheuttaa lämpötilan nousun ja turbulenssi olisivat olleet rankka ukonilma ja salamat. Boeingin takana lentäneen Airbus A330:n miehistö todisti tapahtuman omin silmin. Myös heidän koneensa joutui turbulenssin vavisuttelemaksi.
>
> Boeingin laskeuduttua lentokentälle miehistö huomasi, että koneen siivet ja siipien nopeusjarrut olivat vahingoittuneet välikohtauksen aikana. Asiantuntijoiden tutkittua lentokonetta he huomasivat, että koneen siivet olivat kuin lekalla taotut. Myös jarrujen hydrauliikka oli vahingoittunut. Koneen miehistö komennettiin ilmavoimien kenraalin pakeille, jonka jälkeen heidät käskettiin kotiin pariksi päiväksi."

Seuraava matkustajalentokoneen ja tunnistamattoman lentävän kohteen lähikohtaaminen tapahtui vielä saman illan aikana kello 22.30. Yhdysvaltalaiselta AtlasAir-lentoyhtiöltä Air Tours -yhtiön liisaama lentokone oli lähestymässä Irlannin itärannikkoa tarkoituksenaan

laskeutua Dublinin lentokentälle, kun koneen miehistö havaitsi epätavallisia valoja Slanen alueen yläpuolella. Carl Nally jatkaa:

"Kapteenin kiihdytettyä koneen reilun 400 kilometrin tuntinopeuteen 800 metrin korkeudessa, tunnistamaton kohde lensi koneen eteen alkaen vilkkua kuin kameran salamavalo. Silminnäkijöiden mukaan kohde muuttui tässä vaiheessa enemmän kolmionmuotoiseksi. Lennonjohto ohjeisti konetta muuttamaan kurssiaan kymmenen astetta yhteentörmäyksen välttämiseksi. Kapteenin yritettyä muuttaa reittiään, ufo alkoi kierrellä koneen ympärillä entistä aggressiivisemmin. Miehistö järkyttyi näkemästään peläten törmäävänsä arviolta sadan metrin kokoiseen kohteeseen, ja kapteeni ilmoitti vaaratilanteesta lennonjohdolle.

Ufon kierrellessä lentokoneen ympärillä, koneen sisävalot himmenivät. Kapteeni ilmoitti tilanteesta matkustajille, jotka olivat itse asiassa tarkkailleet kohdetta paniikinsekaisissa tunnelmissa jo jonkin aikaa. 8–10 minuuttia kestäneen välikohtauksen ehkä dramaattisin hetki sattui, kun ufon aiheuttama turbulenssi heitteli lentokonetta niin, että sen ilmakuopista ilmoittavat varolaitteet alkoivat hälyttää. Eräs toinen alueen ilmatilassa tapahtumahetkellä lentänyt kone seurasi ufon ja matkustajakoneen kohtaamista hieman kauempaa, samalla kuunnellen kapteenin ja lennonjohdon käymää radiokeskustelua. Lopulta ufo katosi kaakkoissuuntaan vain kaksi minuuttia ennen lentokoneen laskeutumista Dublinin lentokentän kiitorata numero kymmenelle.

Lentomiehistön keskusteltua välikohtauksesta muiden lentäjien kanssa, he saivat selville, että tunnistamattomia kohteita oli havaittu Slanen ilmatilassa jo 3–4 vuoden ajan. Useimmat lentäjät eivät halua kertoa kokemuksistaan työnantajapuolelta tulevien jälkiseuraamusten pelossa. Dublinin lennonjohto on järjestelmällisesti kiistänyt kaikki ufoihin liittyvät tiedot."[18]

Irlannin ilmailuhallinnon edustaja Lilian Cassin kommentoi Butlerin ja Nallyn julkisuuteen tuomia tietoja seuraavasti:

"Tällä jutulla ei ole minkäänlaista uskottavuutta. Lennonjohto ei missään tapauksessa yrittäisi ohjata lentokonetta tunnistamattoman kohteen tieltä. Jos kyseinen lentokone oli vahingoittunut vakavasti, tapauksesta olisi tehty asianmukainen raportti, mutta sellaista ei yksinkertaisesti ole tehty."[19]

Tuntuu vaikealta uskoa edellä kuvatun kaltaisia tarinoita. Henkilökohtaisesti luotan Butleriin ja Nallyyn ja voin hyvin ymmärtää, mikseivät kyseiset matkustajakoneen lentäjät halua tuoda nimiään julkisuuteen. Minun on kuitenkin vaikeata käsittää sitä, miksei kukaan lennon matkustajista olisi kertonut kokemuksestaan edes nimettömänä, vaikka kapteenin sanottiin ilmoittaneen tilanteesta matkustajille.

Marraskuussa 2004 sain mahdollisuuden keskustella tapauksesta tarkemmin Butlerin, Nallyn ja Graham Shepardin sekä hänen vaimonsa kanssa Dublinissa. Myöhemmin annoin lausunnon eräälle paikallislehden toimittajalle, jossa ilmoitin, että Butlerin ja Nallyn julkisuuteen nostamat tapaukset ovat ehkä vakuuttavimpia ufotapauksia, joihin olen tutustunut. Esitin samassa artikkelissa pyynnön koneen matkustajille ottaakseen yhteyttä tapauksen tutkijoihin. Valitettavasti kukaan ei ole kuitenkaan ilmoittautunut.[20]

Butler ja Nally suorittivat tapauksesta hyvin mittavan tutkimuksen. He ottivat yhteyttä Aer Lingusiin ja Dublinin lentokentän viranomaisiin, joihin kuuluivat muun muassa Aer Riantan poliisiyksikkö ja pelastushenkilökunta, FLS Aerospace (lentokoneita huoltava yhtiö) sekä paikallinen Beaumontin sairaala, joka oli asetettu hälytysvalmiuteen illan tapahtumien takia. Seuraavassa muutamia otteita heidän saamistaan vastauksista:

– FLS Aerospace; *"Aer Lingusin lentokalustoon liittyvät tiedustelut on tehtävä suoraan lentoyhtiölle."*[21]

– Dublinin lentokentän pelastuspäällikkö (Aer Rianta); *"Käytäntömme mukaisesti suosittelen, että kysytte kysymyksenne suoraan Aer Lingus -lentoyhtiöltä."*[22]

– Aer Lingus; *"Jotta voisin selvittää mitä Aer Lingusin Boeing 737-400 -matkustajalentokoneelle tapahtui, tarvitsen kyseisen lennon numeron ja lähtöpaikan."*[23] (Valitettavasti Butler ja Nally eivät tienneet tätä.)

– Beaumontin sairaala; *"Olisi sopivampaa, jos osoittaisitte tammikuiseen välikohtaukseen liittyvät kysymyksenne suoraan Dublinin lentokentän viranomaisille."*[24]

– Irlannin ilmailuhallinto; *"Kaikki Dublinin lentokentän pelastustoimintaan liittyvät kysymykset on osoitettava Aer Riantalle. Kysymykset, jotka koskevat kertomaanne lentokonemallia on kysyttävä Aer Lingus -lentoyhtiöltä."*[25]

Mielestäni viranomaisten vastaukset eivät ole totuudenmukaisia. Esimerkiksi Aer Lingus olisi halutessaan aivan varmasti saanut selville kyseisen lentokonemallin lähtökentän ja lentonumeron. Butler, Nally ja eräs ilmailubisneksessä työskentelevä ystäväni kohtasivat tutkimuksissaan muitakin esteitä. Esimerkiksi Beaumontin sairaa-

lan henkilökunta ei suostunut kommentoimaan tutkijoiden kysymystä siitä, oliko sairaala asetettu varotilaan Dublinin lentokentän tapahtumien vuoksi. Myöhemmin tutkijat saivat selville, että sairaalan ambulanssit ja palontorjuntalaitteisto oli kuljetettu lentokentälle, mutta tilanteesta ei annettu minkäänlaista tiedotetta lehdistölle.

Butler ja Nally saivat tietonsa suoraan kahdelta nimeämättömäksi jääneeltä matkustajalentokoneen lentäjältä, joihin he ovat oppineet luottamaan vuosien varrella. Kyseiset lähteet ovat ilmoittaneet antavansa tapauksesta valaehtoiset lausunnot, mikäli tilanne joskus vaatisi sitä.

Eräs toinen matkustajalentokoneen ja ufon kohtaaminen tapahtui aamuyöllä 30.7.2005, jolloin Dublinin lentokentän yläpuolella havaittiin useita tunnistamattomia valoja. Yli 900 metrin korkeudessa lentänyt matkustajakone joutui turbulenssin heittelemäksi, kun noin yhdeksän metriä pitkä ja kolmisen metriä leveä tunnistamaton kohde lensi vaarallisen lähelle sitä. Miehistö kertoi myös, että ilma lentokoneen ulkopuolella oli lämminnyt merkittävästi. Kapteenin käännettyä matkustajakoneen kohti määränpäätään Malahidea, tunnistamaton kohde oli alkanut seurata konetta, jonka aikana kapteeni oli menettänyt hallinnan koneestaan useiden minuuttien ajaksi. Tilanteesta ilmoitettiin myös Lontoon lentoliikenteen valvontakeskukselle (LATCC).

Tunnistamattomasta kohteesta lentokoneeseen osunut vilkkuvalo oli aiheuttanut lentäjissä pahoinvointia ja huimausta. Apupilotti oli muun muassa oksentanut useita kertoja. Yhtäkkiä lentäjät tunsivat olonsa kuitenkin epätavallisen rentoutuneiksi. Apupilotti kuvaili kokemustaan seuraavasti:

> "Tunnistamaton alus alkoi käyttäytyä aggressiivisesti. Se lähestyi meitä kovalla vauhdilla, liitäen taas hieman kauemmas. En tiedä miten saatoimme välttää yhteentörmäyksen... välillä se vaikutti olevan vain muutamien senttimetrien päässä koneestamme. Yhdessä kohtaa jouduin tekemään äkkikäännöksen oikealle. Käännös oli todella jyrkkä, sillä koneemme oli mennä ylösalaisin.
>
> Otimme yhteyden Lontooseen; 'Tarvitsisimme hieman apua. Koneemme lähellä on aggressiivisesti käyttäytyvä alus... joudumme tekemään lentoturvallisuuttamme vaarantavia manööverejä välttääksemme osumasta siihen. Yritin karistaa sen nostamalla lentokorkeuttamme.' Kapteeni ilmoitti matkustajille, että olimme joutuneen pahaan ukonilmaan, mutta tilanteesta ei tarvitsisi olla huolissaan... Kohta lennonvalvojat ilmoittivat, että kuninkaallisten ilmavoimien hävittäjiä koetettiin saada avuksemme. Sitten ufo tuli takaisin koneemme lähelle... olin varma, että kuolisimme siihen paikkaan. Ilmavoimien Tornadot ilmestyivät taaksemme 25 minuutin kuluttua. Ne eivät mahtaneet ufolle mitään. Se oli niille aivan liian nopea."

Tunnistamaton kohde seurasi Tornado-hävittäjiä niiden saattaessa matkustajalentokonetta lentokentälle. Apupilotti jatkaa kertomustaan:

> "Meitä vannotettiin pitämään tapaus omana tietonamme. Meitä muistutettiin tästä erään toisenkin kerran."

Onko edellä kerrottuna tarina totta? Ainakin Dermot Butler ja Carl Nally vaikuttavan pitävän tapausta aitona. Lisätietoa tapahtumien kulusta saa heidän kirjastaan "Conspiracy of Silence".[26]

Argentiina

Heinäkuun viimeisellä viikolla vuonna 2005 Santa Rosan lentokentän lentotornin operaattori havaitsi kiitoradalle laskeutuvan matkustajalentokoneen rinnalla hitaasti lentävän kirkkaan kohteen. Operaattori ilmoitti havainnostaan lentosuunnitelmista vastaavalle kollegalleen, jonka jälkeen he molemmat seurasivat kohdetta, kunnes se pysähtyi paikoilleen päästäen ilmaan kirkkaan sinivalkoisen valonvälähdyksen. Seuraavaksi kohde liikahti taas ja valonvälähdys toistui. Lopulta kohde katosi. Matkustajalentokoneen miehistö ei havainnut kohdetta missään vaiheessa.[27]

Meksiko

Lokakuun ensimmäiselle viikolla vuonna 2005 Magnicharter-lentoyhtiön Boeing 737-300 -matkustajalentokone kohtasi erittäin kirkkaan kiekon muotoisen kohteen Oaxacan ilmakäytävässä noin kuuden kilometrin korkeudessa. Tapaus sattui hieman puolen päivän jälkeen, taivas oli selkeä. Miehistön mukaan kohde ilmestyi heidän näköpiirinsä pilvistä, joihin se lopulta katosikin.

Hieman ennen edellä kerrottua ufotapausta toisen Magnicharterin

lentokoneen miehistö oli raportoinut oudosta ympyränmuotoisesta kohteesta, jonka he olivat havainneet Meksiko Cityssä sijaitsevan World Trade Centerin yläpuolella.[28]

Lautasen muotoinen arvoitus

Kymmenet Chicagossa sijaitsevan O'Haren kansainvälisen lentokentän työntekijät kertoivat havainneensa tunnistamattoman lautasen muotoisen aluksen leijuvan alle 600 metrin korkeudessa kentän terminaalin yläpuolella useiden minuuttien ajan 7.11.2006 hieman ennen auringonlaskua. Silminnäkijät arvioivat kohteen olleen halkaisijaltaan noin seitsemän metriä. Heidän mukaansa kohde oli harmaa, eikä siitä lähtenyt minkäänlaista ääntä. Lopulta kohteen noustua taivaalle siitä jäi selkeästi havaittava reikä pilviverhoon useiden minuuttien ajaksi.

Silminnäkijät olivat varmoja näkemästään, vaikka kohteesta ei saatu tutkahavaintoja, eivätkä lennonjohtotornin työntekijät kertoneet nähneensä mitään erikoista. Kansallisen ilmailuhallinnon edustajan mukaan kyseessä oli luultavasti luonnonilmiö.[29]

Viitteet

1. *People's Daily*, 28.7.1985 ja 9.8.1985.
2. *Sunday Express*, Lontoo, 25.8.1985.
3. David J. Hastings, "Across the USA in a Cessna Skymaster", *Pilot*, heinäkuu 2000, s. 56–59.
4. Timothy Good, "Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat", Pan, 1997, s. 280–283.
5. Steven M. Greer, "Disclosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History", Crossing Point, P. O. Box 265 Corzet, 22932 Virginia, 2001, s. 79–85.
6. "Les OVNI et la Defence: A quoi doit-on se preparer?" (Ufot ja maanpuolustus: Mihin meidän olisi syytä valmistautua?), *VSD*-lehden julkaisema COMETA:n raportti, GS Press-Communication, 1999, s. 11. vsd_hs@worldnet.fr
7. Bernard Thouanel, "Objets Volants Non Identifies", Michel LAFON, Pariisi, 2003, s. 189–190.
8. Adam Sage, "Salut Earthlings", *The Times*, Lontoo, 5.2.2003, T2, s. 7.
9. Edellä mainittu lähde.
10. Matkustajalentoliikenteen vaaratilanneraportit (tammi–huhtikuu 1995), Joint Airmiss Working Group, Civil Aviation Authority, tammikuu 1996.
11. *People's Daily*, 28.7.1985 ja 9.8.1985.
12. *Sunday Express*, Lontoo, 25.8.1985.
13. *Agence France-Presse*, 1.8.1995.
14. Mariano De Vedia ja Carolina Arenes, "A reporter from La Nacion was in the plane when a UFO was seen over Bariloche", *La Nacion*, Buenos Aires, 2.8.1995.
15. Kapteeni Graham Sheppard, "Safety Implications of UFO Close Approaches". Joint Airmiss Working Group -työryhmän tapaamista varten kirjatut muistiinpanot, 20.2.1995.
16. Don Berliner ja Robert J. Durant, "Near Miss with a UFO: Swissair Flight 127", The UFO Research Coalition, Fairfax, Virginia, 1999.
17. Filer's Files, #36-2003, 3.9.2003.
18. Carl Nally "Aircraft Buzzed by Giant Triangular UFO over Slane", *UPRI Newsletter*, 1. painos, 2004, s. 29–30.
19. Noelle Jennings, "Boyne Valley UFO claims are denied", *Drogheda Leader*, 19.5.2004.
20. Kevin Jenkinson, "Expert on Trail of Irish UFO", *The Star*, Dublin, 20.11.2004.
21. Kirje FLS Aerospace -yhtiön laadunvalvojana Dublinin lentokentällä työskennelleeltä Frank Buggielta, 2004.
22. Kirje lentokentän johtavalta paloturvallisuushenkilöltä Gerry Keoghilta, 19.4.2004.
23. Kirje Aer Lingus -lentoyhtiön asiakaspalvelijalta Fiona Carrenilta, 27.4.2004.
24. Kirje Beaumontin sairaalan toimitusjohtajalta Liam Duffylta, 31.5.2004.
25. Kirje Irlannin ilmailuhallinnon edustajalta Lilian Cassinilta, 27.7.2004.
26. Dermot Butler ja Carl Nally, "Conspiracy of Silence: UFOs in Ireland", Mercier Press, Cork, Irlanti, 2006.
27. Raul Oscar Chavesin *Inexplicata*-lehdessä julkaistu artikkeli, 14.10.2005.
28. Ana Luisa Cidin *Inexplicata*-lehdessä julkaistu artikkeli, 20.10.2005.
29. Paul Simmons, "Flying saucer punches a hole in the clouds", *The Times*, 10.1.2007. Lisätietoa osoitteesta: www.narcap.org

China Daily 27.8.85.

UFO引起廣泛興趣 全國兩萬人參加研究

新華社大連八月二十七日電 （記者趙昌春）UFO這個“宇宙之謎”正在中國引起廣泛興趣，中國數十名科學工作者新近聚會大連，第一次交流了UFO的研究成果。

UFO現象，是指“空中不明飛行物”。中國史書上對它早有記載，據瞭解，世界公認的地球上第一張UFO照片，是一九四五年在天津拍攝的。

爲了揭開UFO之謎，中國在一九八一年建立了UFO研究學會，一些地方設立了分會。“中國UFO研究學會”現有會員兩千多人，加上地方分會會員，全國總共有兩萬人左右。全國還出版了《飛碟探索》、《太空探索》等雜誌。

中國UFO研究學會理事長、廣州暨南大學物理系教授梁榮麟在這次學術交流會上稱，最近五年來中國各地搜集到六百多例有關UFO的現象。

向這次會議提交的論文有四十多篇。會議選出了有代表性的論文十七篇，擬編成一本論文集，論文包括的內容有，中國人研究UFO的觀點、方法；在中國的UFO現象，UFO現象的理論著作；UFO與人體科學的關係等。

UFO是現今世界上影響頗大的一個未知之謎，支持者深信不疑，反對者則認爲是虛構或幻覺。這兩種見解在國外都受到重視。世界上許多國家，包括美國、蘇聯、英國、日本和中南美洲一些國家，都建立了各種各樣的研究組織，探索UFO之謎。

China Daily -sanomalehden 27.8.1985 julkaisemassa artikkelissa kerrotaan Darlian kaupungissa pidetystä tiedekonferenssista: "Kiinassa ollaan hyvin kiinnostuneita ilmiöstä ja noin kaksikymmentätuhatta kiinalaista työskentelee ufotutkimuksen parissa." *(China Daily)*

Seuraava sivu:

Ison-Britannian puolustusministeriön (MOD) virallinen ohjeistus lennonjohtajille ufohavaintojen raportoinnista. Ohjeistus on otettu lentoliikenteen MATS-ohjekirjasta *(Manual of Air Traffic Services)* vuodelta 1991. *(MATS Part I / Civil Aviation Authority)*

3 UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS

A controller receiving a report about an unidentified flying object must obtain as much as possible of the information required to complete a report in the format shown below.

Report of Unidentified Flying Object

A **Date, Time and Duration of Sighting**
Local times to be quoted.

B **Description of Object**
Number of objects, size, shape, colours, brightness, sound, smell, etc.

C **Exact Position of Observer**
Geographical location, indoors or outdoors, stationary or moving.

D **How Observed**
Naked eye, binoculars, other optical device, still or movie camera.

E **Direction in which Object was First Seen**
A landmark may be more useful than a badly estimated bearing.

F **Angular Elevation of Object**
Estimated heights are unreliable.

G **Distance of Object from Observer**
By reference to a known landmark wherever possible.

H **Movements of Object**
Changes in E, F and G may be of more use than estimates of course and speed.

J **Meteorological Conditions During Observations**
Moving clouds, haze, mist, etc.

K **Nearby Objects**
Telephone or high-voltage lines; reservoir, lake or dam; swamp or marsh; river; high buildings, tall chimneys, steeples, spires, TV or radio masts; airfields, generating plant; factories; pits or other sites with floodlights or other lighting.

L **To Whom Reported**
Police, military organisations, the press, etc.

M **Name and Address of Informant**

N **Any Background Information on the Informant that may be Volunteered**

O **Other Witnesses**

P **Date and Time of Receipt of Report**

The details are to be telephoned immediately to AIS (Military), LATCC.

The completed report is to be sent by the originating air traffic service unit to the Ministry of Defence Sec (AS).

A LIST OF TELEPHONE NUMBERS AND LOCATIONS IS SHOWN IN THE DIRECTORY AT APPENDIX 'H'

27. Tähtien sota

Yksi yleisimmistä muukalaishypoteesia vastaan esitetyistä vasta-argumenteista on tieteellisen todistusaineiston puuttuminen. Tämä ei yksinkertaisesti pidä paikkaansa. On kuitenkin totta, ettei suurimmalla osalla ihmiskuntaa ole aikaa tutustua laajaan todisteaineistoon, joka koostuu muun muassa tutka- ja kaikuluotainten tallenteista, laskeutumisalueiden selittämättä jääneistä taustasäteilyarvoista tai kemikaalitason muutoksista, kymmenistä tuhansista armeijan ja tiedustelupalveluiden raporteista, ja tuhansien luotettavaksi todettujen lentäjien, astronauttien, laivastoupseerien ja monien muiden viranomaisten sekä siviilien todistajanlausunnoista. Lopulliset todisteet, kuten muukalaisten avaruusalukset, pidetään kuitenkin suljettujen ovien takana.

Seuraavassa ote ufoaihetta tutkineen tiedetoimittaja Terry Hansenin teoksesta "The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover-up":

> "Yhdysvaltalaisen tieteen akilleen kantapää on siinä, että se on erittäin riippuvainen Pentagonista, jonka päämäärät ovat täysin vieraita perinteisen tieteen harjoittajille. Ensinnäkin, yksi tieteellisen kehityksen edellytyksistä on se, että tieteentekijät voivat esitellä aikaansaannoksiaan laajemmalle tutkijayhteisölle. Tämä taas ei ole Pentagonin etujen mukaista kansalliseen turvallisuuteen liittyvien näkökohtien vuoksi. Tieteen voidaankin katsoa jakautuneen yksityiseen ja julkiseen tieteeseen.
>
> Pentagon on yrittänyt rajata yksityisen tiedesektorin löydökset (joihin tarvitaan lisäksi tietty turvallisuusluokitus) niin, etteivät julkiset tiedetoimijat hyödy sen rahoittamasta tutkimuksesta. On olemassa todisteita, joiden mukaan yksityinen tiedesektori tietää ufoilmiöstä paljon enemmän kuin julkinen tiede. Pentagon tuntuu tehneen konsensuspäätöksen värväämällä vaikutusvaltaisia yksilöitä kampanjaansa, jonka tarkoitus on saada yhdysvaltalaiset uskomaan, ettei ufoilmiössä ole pohjaa vakavasti otettavalle tutkimukselle. Useat Yhdysvaltain maineikkaimmat akateemikot ja journalistit työskentelevät maansa hallituksen palkkalistoilla sitoutuen tiettyihin salassapitovelvollisuuksiin..."[2]

Hansen lainaa Pulitzer-palkitun toimittajan Carl Bernsteinin reportaasia vuodelta 1977, jossa Bernstein paljasti, että yli 400 yhdysvaltalaista journalistia oli työskennellyt Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun toimeksiannoissa yli neljännesvuosisadan ajan. Hansen jatkaa:

> "Usein toimeksiannot – joihin kuului muun muassa disinformaation ja propagandan levittämistä – suoritettiin usein uutisorganisaatioiden myötävaikutuksella."[3]

Kyseisenkaltaisia menettelytapoja oli käytetty jo aiemmin muun muassa Manhattan-projektissa ja saksalaisten sukellusveneiden upotettua liki 300 kauppalaivaa Yhdysvaltain itärannikolla vuonna 1942. Hansen:

> "Yhdysvaltalaiset saivat tietää tapahtumien todellisesta kulusta vasta sotien jälkeen, sillä tapaukset saatiin pidettyä salassa armeijan salassapitotoimenpiteiden, sensuurin ja viranomaispropagandan avulla."[4]

Seuraavassa ote teokseni "Beyond Top Secret" esipuheesta, jonka kirjoitti entinen Naton sotilaskomitean puheenjohtaja ja Ison-Britannian esikuntapäällikkö amiraali Lordi Hill-Norton:

> "Todisteaineisto on laajuudeltaan niin vakuuttava, ettei kukaan itseään älykkäänä pitävä voi kiistää ilmakehässämme tapahtuvia selittämättömiä ilmiöitä. Olen usein miettinyt, voisivatko brittilehdistön pyrkimykset saattaa aihe naurunalaiseksi johtua välinpitämättömyydestä tai yksinkertaisesti tuntemattomiin asioihin liittyvästä pelkokertoimesta? Voisiko kyse olla siltikin siitä, että toimittajat kirjoittavat saamansa ohjeistuksen mukaisesti?"[5]

Kaikkea todisteaineistoa ei kuitenkaan voida piilottaa julkisuudesta. Aiemmissa teoksissani olen käynyt läpi lukuisia eläinten – pääasiassa karjan – silpomistapauksia, jotka on raportoitu lähinnä Pohjois-, Keski- ja Etelä-Amerikasta. Useimmissa tapauksista eläimet löydetään vailla tärkeimpiä elimiään – kuten silmiä, kieltä, utareita ja sukupuolielimiä – ja niiden peräsuolet on poistettu ihmiselle vieraalla kirurgisella taidolla. Karjaa on löydetty ilman veren tippaa ruhossaan, eikä alueelta ole havaittavissa minkäänlaisia merkkejä operaation tekijöistä. Useissa tapauksista on käynyt ilmi, että silvotut eläimet on pudotettu maahan tietyltä korkeudelta. Silpomistapausten

tutkimusten yhteydessä on selvinnyt, että alueella on saatettu havaita aiemmin tunnistamattomia lentäviä kohteita. On olemassa myös muutama harvinaisempi tapaus, joissa silminnäkijät ovat kertoneet nähneensä miten eläintä kuljetetaan alukseen painovoimalakien vastaisesti.

Eläinten silpomistapausten tieteellinen todisteaineisto osoittaa, ettei kyseessä voi pelkästään olla uskonnollisten lahkojen tai petoeläinten aiheuttama ilmiö. Ranskan valtion astrofysiikan instituutissa työskentelevä tohtori Pierre Guerin kertoi minulle vuonna 1984, että "todistajan lausunnot eivät yksistään todista mitään, mutta eläinten silpomisilmiön tieteelliset faktat ovat kiistämättömät".[6] Hematologiaan (suom. huom. vereen ja sen tauteihin) erikoistunut silpomistapausten edesmennyt asiantuntija tohtori John Altshuler keräsi tuhansien kudosnäytteiden arkiston laboratorioonsa. Käydessäni Altshulerin luona seuraamassa hänen tutkimuksiaan, hän painotti, ettei maapallolla ole sellaista teknologista osaamista, jollaista useimmissa eläinten silpomistapauksissa oltiin käytetty.[7]

Sisäpiiriläiset

Olen saanut selville, että useat Yhdysvaltain armeijan ja tiedusteluyhteisöjen tietyn turvallisuusluokituksen vaatimat "pimeät" SAP-erityisohjelmat (SAP, Special Access Program) ovat erikoistuneet muukalaisilmiön käsittelemiseen. Näitä osittain ase- ja tiedusteluohjelmiin kytkettyjä ohjelmia ei luokitella luottamuksellisen tiedon alaisiksi.

SAP-ohjelmat saattavat olla joko "tiedostettuja" tai "tiedostamattomia", joista jälkimmäinen merkitsee tiedekirjoittaja Bill Sweetmanin mukaan "suojatuimpia salaisuuksia". SAP-ohjelmista annetaan tietoa tai selvitys ainoastaan niille henkilöille, joiden katsotaan työnsä vuoksi tarvitsevan tietää niistä. Allekirjoittamansa salassapitovelvollisuuden mukaisesti henkilöt ovat velvoitettuja kiistämään kaiken SAP-ohjelmaan liittyvät tietonsa. Pelkkä "ei kommenttia" voidaan tulkita vakavaksi turvallisuusrikkeeksi.

Tiedon osastoiminen voi ilmetä esimerkiksi siten, että tietyistä SAP-ohjelmista vastaavan kenraalitason henkilön ei ole välttämättä katsottu tarvitsevan tietää kaikista toimivaltansa alaisista ohjelmista.

Sweetmanin mukaan tiedot SAP-ohjelmista voidaan rajata äärimmäisen tiukkojen salassapitovelvollisuuksien, ja edellä esitetyn esimerkin kaltaisen "rehdin tietämättömyyden" avulla.[8,9]

Yleisesti oletetaan, että armeijan ylipäällikkönä toimiva Yhdysvaltain presidentti saisi tietää muukalaisilmiöstä automaattisesti pelkän asemansa perusteella. Tämä ei pidä paikkaansa, vaikka armeijataustaisilla presidenteillä saattaa olla paremmat mahdollisuudet kuin muilla. Tiedon osastoimiseen liittyvät luokitukset eivät kuitenkaan katoa, vaikka kysymyksen esittäjä olisi itse Yhdysvaltain presidentti. Esimerkiksi Bill Clintonin tiedetään valtuuttaneen oikeusministerinsä Stuart Webster Hubbellin tutkimaan ufoilmiöön liittyvää viranomaistietoa. Presidentti Clintonin kerrotaan olleen pettynyt tutkimuksen tuloksiin – tai yksinkertaisesti siihen, ettei hän kokenut saavansa riittävästi informaatioita aiheesta.[10]

Useat Yhdysvaltain presidentit, kuten Harry S. Truman ja Dwight D. Eisenhower ovat kuitenkin olleet tietoisia muukalaisilmiöstä. Joillekin presidenteistä on tehty aiheesta erilaajuisia selvityksiä, ja jotkut ovat saaneet nähdä avaruusaluksen tai muukalaisen – elävän tai kuolleen. Esimerkiksi Richard Nixonin kerrotaan järjestäneen ystävälleen Jackie Gleasonille (koomikko ja muusikko) mahdollisuuden nähdä muukalaisten ruumiita ilmavoimien Homesteadin lentotukikohdassa vuonna 1973.[11]

Vuonna 2003 kirjoitin kirjeen Yhdysvaltain entiselle presidentille ja keskustiedustelupalvelun johtajalle George H. Walker Bushille, jossa pyysin häneltä mahdollisuutta henkilökohtaiseen tapaamiseen "keskustellaksemme ilmakehään ja sukellusveneisiin liittyvästä ilmiöstä, sillä minusta tuntuu, että juuri Te saattaisitte tietää kyseisistä asioista enemmän kuin muut". Sain ystävällisen vastauksen hänen assistentiltaan:

> "Herra Bush on mielissään yhteydenotostanne. Vaikka herra Bush arvostaakin kysymystenne luonnetta, valitettavasti hän joutuu kieltäytymään tapaamisesta muiden tapaamiskiireiden vuoksi."[12]

Eräs Valkoisessa talossa työskentelevä ystäväni, joka tuntee vanhemman Bushin pojan, Yhdysvaltain presidentiksi kahdeksi kaudeksi (2001–2009) valitun George W. Bushin, piiritti tätä muutamia vuosia sitten ufoilmiöön liittyvillä kysymyksillään. Lopulta presidentti sanoi "kysy Cheneyltä" viitaten Yhdysvaltain sen hetkiseen vara-presidenttiin Dick Cheneyhin.

Jo pitkään on huhuttu, että Yhdysvaltain laivastossa toisessa maailmansodassa palvellut John F. Kennedy olisi ollut hyvin perillä ufoilmiöstä. Kerroin kirjassani "Alien Base" presidentti Kennedyn ja muukalaisten kontaktihenkilöksi valituksi tulleen George Adamskin salaisesta tapaamisesta Washingtonissa. Adamski tunsi lukuisia poliitikkoina toimineita aikalaisiaan ja armeijan korkea-arvoisia upseereita, kuten esimerkiksi brittiläiset lordit Dowdingin ja Mountbattenin. Adamski piti hallussaan erityisoikeuksia sisältävän erityispassin lisäksi Yhdysvaltain viranomaisten myöntämän OD-luokituksen (Ordnance Department), joka antoi hänelle mahdollisuuden vierailla missä tahansa Yhdysvaltain armeijan tukikohdassa. OD-luokitus takasi hänelle myös pääsyn joillekin erityisturvallisuusluokituksen alaisille sotilasalueille. Adamski kertoi ystävälleni Madeleine Rodefferille, että Kennedyn ja muukalaisten tapaaminen oli järjestetty Yhdysvaltain ilmavoimien salaiseksi luokiteltuun Desert Hot Springsissä (Kalifornia) sijainneeseen lentotukikohtaan.[13]

Alkuvuonna 2006 sain tietooni tärkeätä informaatiota eräältä Kennedyn lähipiiriin ja Valkoisen talon henkilökuntaan kuuluneelta lähteeltäni:

> "Kuten voit varmaan kuvitella keneltä tahansa armeijassa palvelleelta upseerilta, vahva kansallistunne ja lojaalisuus säilyvät pitkään palvelusuran jälkeenkin. Toivottavasti näistä tiedoista on apua sinulle…
>
> Vuosien 1961–62 taitteessa presidentti Kennedy ilmoitti haluavansa nähdä maahansyöksyssä menehtyneiden muukalaisten ruumiit. Oli siis selvää, että tilanteesta oli informoitu hänelle jo aikaisemmin. Kysymys oli lähinnä siitä, että Kennedy halusi tutkia todisteaineistoa myös itse. Järjestelyistä vastannut kenraali McCue hoiti lennot ilmavoimien kautta. Matkan tarkoitus yritettiin pitää salassa, mutta kokeneemmat kaverit ymmärsivät jo pian mistä oli kysymys. Lennolla oli muuten pelkästään Valkoisen talon henkilökuntaa. Jopa lentäjät olivat suoraan Valkoisen talon palkkalistoilla.
>
> Lennon matkustajat kuiskailivat maahansyöksyalueelta löydetystä metallimaisesta materiaalista, ja sen erikoislaatuisista ominaisuuksista. Se oli kuulemma erittäin kevyttä, joustavaa, ja materiaali vaikutti tuhoutumattomalta. Se ei ainakaan ollut kotoisin maapallolta…
>
> Alun pitäen muukalaisten ruumiit vietiin Wright-Pattersonin lentotukikohtaan, josta ne siirrettiin Floridassa sijaitsevaan Tyndallin lentotukikohtaan… Tietojeni mukaan Kennedy sai nähdä ruumiit Tyndallin sairaalarakennuksessa. Ruumiita on sittemmin kuljettu paikasta toiseen…
>
> Huhupuheet muukalaisista ovat jatkuneet aina viranomaisten ensimmäisistä peiteoperaatioista saakka. On epätodennäköistä, että Yhdysvaltain viranomaiset mahdollistaisivat todellisen tiedon vapaan saatavuuden. On luultavaa, ettei arkistoissa ole mitään merkintää presidentin henkilökohtaisen lentokoneen visiitistä Tyndallin lentotukikohtaan… Mielestäni on selvää, että maailman hallitukset ovat tehneet kansainvälisen sitoumuksen peitelläkseen ufoilmiöön liittyvää informaatiota."

Yhteistyötä

Yhdysvaltain senaatin kansalliseen turvallisuuteen liittyvien aiheiden hyväksymiskomitean neuvonantajana työskennellyt ystäväni kirjoitti vuonna 2002 kirjeen puolustusministeriön apulaisassistenttina ja keskustiedustelupalvelun tiedustelu-upseerina työskennelleelle Karl T. Pflockille (katso kuvaliite luvun lopusta):

> "Olisin kiinnostunut keskustelemaan näistä asioista sellaisten henkilöiden kanssa, joiden uskot tietävän jotain kyseisenlaisten teknologioiden alkuperästä ja luonteesta, ja niistä mahdollisista yhdysvaltalaisista tai muista organisaatioista, jotka ovat osallistuneet vastaavien teknologioiden kehittämistyöhön. Olen valmis noudattamaan keskusteluilmapiirin vaatimia pelisääntöjä, ja voin vannoa, etten omalla toiminnallani tule vaarantamaan keskustelukumppaneideni identiteettisuojaa."

Kaksi kirjaa Roswellin tapauksesta kirjoittanut Karl T. Pflock ei vastannut kirjeeseen. Avustin hyväksymiskomitean neuvonantajaa ehdottamalla hänelle henkilöitä, joiden tiesin olevan perillä ufoaiheesta toivoen, että yhteydenotot poikisivat lisävalaistusta ilmiön tutkimiseksi. Neuvonantaja ihmetteli aiheen ympärillä liikkuvien kuulopuheiden määrään, pääsemättä koskaan käsiksi armeijan ja tiedusteluyhteisöjen tietokantoihin. Tilanne vaikutti olevan, kuten Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entinen operatiivisen osaston apulaisjohtaja kertoi kirja-agentilleni Andrew Lownielle vuonna 1986:

> "Ufot ovat tiedusteluyhteisöjen tarkimmin varjeltu aihe."

Yhdysvaltain puolustusministeriön tiedotusvastaava Arthur Sylvester kertoi lehdistölle vuonna 1962: Jos ufoihin liittyvät tiedot uhkaisivat Yhdysvaltain kansallista turvallisuutta, niitä ei kerrottaisi kongressille, saati kansalaisille.[14] Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö

kongressissa tiedettäisi ufoaiheesta. Päinvastoin, tiedän useita, jotka ovat hyvin perillä näistä asioista.

Pääasiassa maailmanlaajuisesta turvallisuudesta, tiedustelusta ja maanpuolustuksesta kirjoittava journalisti Anthony L. Kimery keskusteli vuonna 1989 lähteensä kanssa, joka väitti saaneensa nähdä erään Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusneuvoston huippusalaiseksi luokitellun raportin, joka oli tarkoitettu presidentti George H. W. Bushin uudelle hallinnolle. Lähteen mukaan raportissa oli viitattu Uuden Meksikon pohjoispuolella sijaitsevaan laitokseen, jonka erityistehtävänä oli toimia muukalaisaiheeseen liittyvien asioiden parissa. Kimery kertoo saamistaan tiedoista seuraavasti:

> "Lähteen mukaan kyseessä oli syvälle maan alle rakennettu laitos, jonka toiminta liittyi supertietokoneen ja keinoälyn kehittämistyöhön muukalaisteknologian soveltamisella. Lähde kertoi saaneensa sen vaikutelman, että muukalaiset olivat tarjonneet teknologiansa viranomaisten tutkittavaksi... ja vaikuttivat johtavan koko projektia..."

Kuten kerroin jo hieman aiemmin, olen saanut selville, että kyseinen laitosalue sijaitsee todennäköisesti ydinasevarastoalueen yhteydessä Manzanon vuoristossa. Kimery jatkaa:

> "Lähteen kertomus tukee lukuisia muita vastaavanlaisia peiteoperaatioihin ja kansallisen turvallisuuteen liittyviä todistajanlausuntoja, joita on julkaistu lukuisissa arvostetuissa sanoma- ja aikakausilehdissä. Edellä mainitun lähteen lisäksi tapasin erään pääesikunnassa työskentelevän henkilön, joka kertoi myös nähneensä kyseisen raportin."[15]

Armeijan tiedustelu- ja uhka-analyysikeskuksessa (ITAC) työskentelevän analyytikon mukaan ITAC:n kautta kulkee merkittäviä rahasummia suoraan ufoaiheen parissa toimiville organisaatiolle. Kimery:

> "Osa näistä summista on korvamerkitty Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusviraston (NSA) pyörittämiin salaiseksi luokiteltuihin ohjelmiin. Myös keskustiedustelupalvelun sanotaan tekevän erittäin tiivistä yhteistyötä ITAC:n kanssa."[16]

Vuonna 1989 tutkija Bob Oechsler kävi nauhoitetun puhelinkeskustelun (minun ja Lordi Hill-Nortonin pyynnöstä) Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusviraston (NSA) ja laivastotiedustelun johtajan sekä keskustiedustelupalvelun apulaisjohtajana toimineen amiraali Bobby Ray Inmanin kanssa:

> Oechsler: "Luuletko, että armeijapiirien ulkopuolisilla tahoilla olisi jonain päivänä mahdollisuus tutkia takavarikoitujen alusten sisältämää teknologiaa?"
>
> Inman: "Rehellisesti sanottuna enpä tiedä. Jos olisit kysynyt minulta tuota kymmenen vuotta sitten, vastaus olisi ollut kielteinen. Mutta sittemmin he ovat alkaneet olla avoimempia... se saattaa olla mahdollista."[17]

Lausunnon julkaisun jälkeen Inman kertoi ymmärtäneensä toimittajan kysymyksen väärin. Hän luuli, että he olivat keskustelleet sukellusveneistä, ei avaruusolioista.

Kirjassani "Unearthly Disclosure" kerroin sisäpiirilähteeltäni saamistani tiedoista, joiden mukaan Yhdysvaltain armeija pitää hallussaan lukuisia muukalaisaluksia, ja että tehtävään valitut armeijan ja tieteellisen yhteisön toimijat ovat työskennelleet (yhdessä muukalaisten kanssa) alusten erittäin pitkälle kehittyneiden voimanlähdejärjestelmien parissa. Aihetodisteet viittaavatkin siihen, että kyseiset toimijat ovat saattaneet kehittää maailman ensimmäisen todellisen avaruusaluksen.

Edesmennyt Lockheed Martin -suunnitteluyhtiön Advanced Development Programs -yksikkön johtaja sekä Stealth-häivehävittäjän kehittäjänä tunnetuksi tullut Ben Rich piti mielenkiintoisen esitelmän 23.3.1993 Kalifornian yliopiston teknillisen puolen UCLA:n tiloissa. Paikalla luentoa kuuntelemassa ollut UCLA:n entinen opiskelija Jan Harzan kertoi minulle tapahtumasta:

> "Hän lopetti esitelmänsä F-117 Stealth -häivehävittäjään ja sanoi, ettei voi puhua sen jälkeisestä tutkimustyöstä kansalliseen turvallisuuteen liittyvien näkökohtien vuoksi. Rich laittoi viimeisen diakuvan koneeseen, jonka jälkeen hän sanoi 'teknologinen kehityksemme on nyt siinä vaiheessa, että voimme viedä ET:n takaisin kotiinsa'. Kangasta vasten heijastuneessa diakuvassa näkyi musta kiekko, joka suuntasi maapallolta kohti avaruutta."

Esitelmän jälkeen Harzan ja parikymmentä muuta kerääntyivät Richin ympärille jutellakseen tämän suurmiehen kanssa. Harzan:

> "Rich sanoi, että 'tiedämme miten tähtiin voidaan matkustaa, eikä kyseessä ole mikään elinikäinen reissu. Olemme korjanneet yhtälöistämme löytyneen virheen, ja avaruusmatkailu on nyt todellakin mahdollista.'
>
> Rich painotti, etteivät ne salassapitovelvoitteet, joiden alaisina hän ja hänen kollegansa olivat joutuneet työskentelemään, olleet enää tarpeelli-

sia. Rich oli sitä mieltä, että kyseinen teknologia tulisi valjastaa maailman parantamiseen ihmiskunnan hyväksi. Minusta tuntui, että hän oli rehellinen puheissaan. Aivan kuin Rich ei olisi halunnut salailla enää mitään."[18]

Lopullinen selonteko

Kanadan puolustusministerinä vuosina 1963–67 sekä Pierre Trudeaun hallituksen varapääministerinä toiminut Paul Hellyer otti vahvasti kantaa ufoilmiön puolesta Torontossa 25.9.2005 pidetyssä Exopolitics Symposium -konferenssissa ilmoittaen, että "ufot ovat aivan yhtä lailla olemassa kuin taivaalla matkaavat lentokoneet". Vaikka Hellyer oli ollut tietoinen uforaporteista jo puolustusministerikaudellaan, kiinnostui hän ufoista lopullisesti luettuaan presidentti Eisenhowerin kansallisen turvallisuusneuvoston jäsenen sekä Yhdysvaltain armeijan ulkomaisten teknologioiden osaston entisen johtajan, eversti Philip J. Corson teoksen "The Day After Roswell".

Kirjassaan Corso kuvailee muun muassa muukalaisten teknologian avulla kehiteltyjä aseita. Esimerkkeinä tällaisesta aseistuksesta Corso mainitsi hiukkassädeaseet, joita käytettiin Yhdysvaltain ilmavoimien ensimmäiseen satelliittiohjelmaan kuuluneissa "Saint- ja Blue Gemini" -asejärjestelmissä:

> "Asejärjestelmät olivat suunniteltu paikallistamaan, jäljittämään sekä tuhoamaan vihollisten satelliitit – ja tietenkin maan ilmakehässä havaitut ufot. Myöhemmin molemmat asejärjestelmät hajotettiin osiksi muita järjestelmiä. Tänä päivänä ne kuuluvat ilmapuolustuksen ohjuskilpeen, jonka toiminta-alueeseen kuuluvat myös tunnistamattomat lentävät kohteet."

Corson mukaan Yhdysvaltain SDI-hankkeen (Strategic Defence Initiative) Star Wars-projektin – joka tunnetaan tänä päivänä paremmin ohjuskilpenä – päätarkoitus ei ollut suojata Yhdysvaltoja Neuvostoliiton mahdolliselta ydinasehyökkäykseltä, vaan torjua ufojen muodostama turvallisuusuhka.[20] Corso väittää, että Neuvostoliiton sotilasjohtajat ja päättävässä asemassa olleet poliitikot olisivat olleet tietoisia asiasta. Neuvostoliiton vastaavassa hankkeessa vanhempana insinöörinä työskennelleen tohtori Rimili Avramenkon mukaan myös heidän ilmapuolustusprojektiinsa sisällytettiin tietoa tunnistamattomista lentävistä kohteista. Corso kertoi toimittaja George Knappille eräästä ohjelmasta, johon hän viittasi "muukalaisten aseena":

> "Tiedämme tasan tarkkaan, että SDI:n todelliset kohteet olivat muukalaisten alukset, joita muukalaiset itse pitivät tuhoutumattomina ja näkymättöminä. He asuttivat kuumme, häiritsivät lento- ja tietoliikennettämme, silpoivat karjaamme hirvittävillä biologisilla kokeillaan… he sieppasivat jopa ihmisiä lääketieteellisiin kokeisiinsa kehittääkseen meistä jonkinlaisen hybridirodun."[21,22]

Hellyer oli hyvin vakuuttunut Corson kirjassaan esittämistä väitteistä:

> "Roswellin tapahtumien ympärille kudottu salaisuuksien verkko oli ennätyksellisen tiheää laatua. Tapahtumiin liittyvät tiedot luokiteltiin huippusalaista salaisemmiksi. Suurin osa yhdysvaltalaisista poliitikoista ja viranomaisista jätettiin sisäpiirin ulkopuolelle.
>
> Muukalaisteknologian avulla kehitetyn teknologian alkuperää ei ilmoitettu, kun sitä syötettiin Yhdysvaltain teollisuustuotantoon. Eversti Corsolla oli sitä paitsi loistava veruke tuntemattoman teknologian alkuperälle, työskentelihän hän ulkomaisten teknologioiden osastossa. Voitiinkin olettaa, että kyseessä oli neuvostoliittolaisten tai saksalaisten kehitystyöstä. Sotilaspiireissä ei ole sijaa liioille kysymyksille tai selvityksille. Sitä paitsi, Yhdysvaltojen asevoimien puolustushaarat, maajoukot, ilmavoimat tai laivasto eivät halunneet jakaa salaisuuksiaan…"

Luettuaan Corson teoksen Hellyer otti yhteyden erääseen ystäväänsä, joka oli jäänyt eläkkeelle kenraalina Yhdysvaltain ilmavoimista:

> "Ystäväni vahvisti Corson kertomuksen ja kertoi, että aiheesta oli olemassa paljon häkellyttävämpääkin tietoa. Keskustelimme tästä noin 20 minuuttia. Hän kertoi minulle niin paljon kuin pystyi rikkomatta salassapitovelvollisuuttaan. Ystäväni sanat tuntuivat lähes yhtä vaikuttavilta kuin Corson kirja;
>
> 'Meillä on käsissämme ongelma, sillä vain tunteja Roswellin maahansyöksyn jälkeen kenraali Nathan F. Twining luokitteli muukalaiset vihollisiksi, ja vaikuttaa siltä, että kyseinen linja on säilynyt aina tähän päivään saakka. Tuolloin oli kyse vihollisesta, jolle Yhdysvallat ei yksinkertaisesti voinut panna hanttiin. Ne olivat teknologiselta tasoltaan aivan toista luokkaa kuin me. Salailun takana piilevä logiikka on siinä, että yleisesti uskottiin, että ihmiset panikoituisivat, sillä he eivät kykenisi sulattamaan todellisuutta sellaisena kuin se on. Esimerkkinä tästä käytettiin Orson Wellesin Maailmojen sota -radiokuunnelmaa, joka oli aiheuttanut mit-

tavaa kaaosta. Joten ajateltiin, että olisi parasta, jos ihmiset eivät yksinkertaisesti tietäisi asiasta mitään. Tämä käytäntö osoittautui ehkä maailmanhistorian onnistuneimmaksi peiteoperaatioksi.

Asiat ovat kuitenkin muuttuneet tavattomasti puolen vuosisadan aikana. Merkittävin muutos lienee se, että Yhdysvaltain armeija onnistui kehittämään laser- ja partikkelisädeaseita soveltamalla muukalaisten teknologiaa. Yhdysvaltain armeija pystyy nykyisin käyttämään tuota aseistusta muukalaisia vastaan... Bushin hallinto on myöntänyt armeijalle luvan rakentaa kuuhun tukikohdan vuodesta 2018 alkaen. Tämä antaa armeijalle paremmat mahdollisuudet jäljittää ja seurata muukalaisten liikkeitä, ja mahdollisesti hyökätä heidän kimppuunsa, jos he niin päättävät..."[23]

Mielestäni on tärkeää huomauttaa, etteivät kaikki muukalaisrodut ole osoittautuneet vihamielisiksi. On käynyt ilmi, että jotkin muukalaisrodut vaikuttavat olevan vuosituhansia ihmiskuntaa eettisesti kehittyneempiä. Tilanteemme on kuitenkin se, että joidenkin muukalaisrotujen ja ihmiskunnan välille on syntynyt konfliktitilanne. Tämän ei pitäisi toisaalta olla kovinkaan yllättävää, sillä elämää täynnä kuhiseva universumimme sisältää monenlaista elämää eri evoluutioasteilla.

Olen jo pitkään pitänyt mahdollisena, että ihmiset ovat jonkin muukalaisälykkyyden vuosituhansia sitten geneettisesti kehittämä laji. Mielestäni jotkin näistä muukalaisroduista saattavat asuttaa maapalloa vielä tänäkin päivänä. Jo vuosisatojen ajan dokumentoitu ufoilmiö – joka toistuu eritoten tietyillä alueilla, kuten Bermudan kolmiossa – viittaa erittäin kehittyneeseen teknologiaan. Aggressiiviset ufokohtaamiset voivat merkitä sitä, etteivät ihmiset ole aina kovinkaan haluttuja vieraita – varsinkaan tietyillä alueilla.

Kerroin kirjassani "Unearthly Disclosure" sisäpiirilähteeltäni 1980-luvun lopulla saamistani tiedoista, joiden mukaan jotkin muukalaisrodut olivat uhka elinympäristöllemme, sillä niiden oli havaittu "operoivan Tyynenmeren alla sijaitsevien mannerlaattojen kanssa". Lähteen mukaan muukalaisalusten tiedettiin myös "lämmittäneen merivesiä". Kerrotaan myös, että muukalaiset olivat vastanneet kieltävästi sisäpiiriläisten pyydettyä heitä hylkäämään merenalaiset tukikohtansa. Vaikuttaa lisäksi siltä, että joidenkin muukalaisrotujen maapalloa koskevat intressit ovat ristiriidassa toisensa kanssa.

Läheistä yhteistyötä Yhdysvaltain kansallisen turvallisuusviraston kanssa tekevän Ison-Britannian GCHQ-keskuksen (Government Communications Headquarters) ufoprojektiin liittyvää tutkimusta 1990-luvulla tehnyt Robin D. Cole sai kuulla eräältä GCHQ:n signaalitiedustelun analyytikolta, että ihmiskunta oli jo vuosia sitten ajautunut sotatilaan joidenkin muukalaisrotujen kanssa. Voisiko tämä pitää paikkansa? Lähteen kertomus on anekdoottimainen, mutta kyse ei ole pelkästään yhdestä irrallisesta lausunnosta, sillä olen kuullut vastaavaa lukuisilta toisistaan riippumattomilta lähteiltä.

Tutkimusteni perusteella voin sanoa, että Yhdysvaltain ilmavoimien avaruuskomento (AFSPC) on mitä todennäköisimmin muukalaisten aiheuttamasta uhkaskenaariosta vastuussa oleva sotilastaho. Vuonna 2004 pidetyssä kansainvälisessä kokouksessa AFSPC:n komentaja kenraali Lance W. Lord antoi paljon puhuvan lausunnon:

"Meidän täytyy työskennellä erittäin uutterasti saadaksemme avaruuden hallintaamme. Tämän tavoitteen voidaan katsoa olevan aivan yhtä tärkeä kuin sen, että hallitsemme omaa ilmatilaamme."[25]

Useisiin Yhdysvaltain viranomaisten tietoverkkoihin hakkeroitunut Gary McKinnon pidätettiin tietokoneiden väärinkäyttölain perusteella vuonna 2002. Hänen tarkoituksena oli löytää tietoja tunnistamattomista lentävistä kohteista. McKinnonia vastaan ei aluksi nostettu syytteitä, mutta vuonna 2005 hän sai kuulla, että Yhdysvaltain viranomaiset olivat vaatineet Ison-Britannian viranomaisilta hänen luovutustaan Yhdysvaltoihin. Jos Yhdysvaltain viranomaiset saavat tahtonsa lävitse, McKinnon voi saada jopa 60 vuoden ehdottoman vankilarangaistuksen.[26] McKinnonin tärkeimmät löydökset liittyvät edellä mainittuun AFSPC-keskukseen. Seuraavassa ote toimittaja Jon Ronsonin haastattelusta:

"Löysin erään listan upseereista, joka sijaitsi 'Non-Terrestrial Officers' -nimisessä kansiossa. En usko, että sillä tarkoitetaan pieniä vihreitä miehiä. Luulen, että kyseiset upseerit eivät palvele maanpinnalla. Löysin myös listat laivuesiirroista ja alusten nimistä. Tarkistin alusten nimet, mutta ne eivät kuuluneet ainakaan Yhdysvaltain laivastolle. Lopulta latasin näytölleni erään kuvan, joka sai minut pitämään mahdollisena, että heillä saattaa olla käytössään jonkinlainen maapallon ulkopuolelle sijoitettu avaruusalus. Kuvassa näkyi maapallo – tai ainakin sitä muistuttava – joka peitti näytöstäni noin kaksi kolmasosaa. Kuvan keskiosassa näkyi sikarinmuotoinen kohde, jonka ylä- ja alapuolella sekä molemmilla sivuilla oli säännöllisen muotoiset kupuosat. En ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa."[27,28]

McKinnonin kertomukseen liittyen, Kanadan pääministeri Paul Martin varoitteli kuulijoitaan Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksessa syyskuussa 2004:

> "Avaruus on ihmiskunnan viimeinen virstanpylväs. Mikä tragedia olisikaan, jos se muuttuisi yhdeksi suureksi asevarastoksi."

Eläkkeelle jäänyt puolustusministeri Paul Hellyer on liittynyt kolmen siviiliorganisaation muodostamaan koalitioon, jonka tarkoitus on saada Kanadan parlamentti järjestämään kuulemistilaisuus muukalaisilmiöstä. Henkilökohtaisesti pidän Hellyerin vuonna 2005 pitämää puhetta merkittävän rohkeana tekona. Hellyer:

> "Minun oli yksinkertaisesti pakko ottaa kantaa, sillä planeettainvälisten sotatoimien jälkiseuraamukset voisivat olla erittäin vakavia. Kyseessä on yksi merkittävimmistä planeettaamme koskevista aiheista. Kaikki siihen liittyvät salaisuudet on tuotava julkisen keskustelun piiriin."[29]

Päätin edellisen kirjani sanomalla, että muukalaisrotuja suurempi uhka ihmiskunnalle on ihmiskunta itse, ja että ehkä virallinen selonteko aiheesta olisi meille juuri oikeanlaista shokkiterapiaa. Olen samaa mieltä Hellyerin kanssa siitä, että aiheen julkinen käsittely on pahasti aikataulusta myöhässä, mutta luulen, että huolimattomasti ajoitettu lopullinen selvitys aiheesta saattaisi vain lamauttaa yhteiskuntamme. Yli puolen vuosisadan aikana kertyneen informaation kertajulkaisulla on suuret riskinsä, ja siksi uskon, että asteittainen ja hyvin suunniteltu julkistaminen olisi kaikkein viisain ratkaisu.

Viitteet

1. Terry Hansen, "The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover-up", XLibris Corporation, 2000, s. 299.
2. Edellä mainittu teos, s. 141.
3. Edellä mainittu teos, s. 63.
4. Edellä mainittu teos, s. 147–148.
5. Timothy Good, "Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat", Sidgwick & Jackson, Lontoo, 1996, s. XII.
6. Katso "Above Top Secret" tai "Beyond Top Secret".
7. Timothy Good, "Alien Liaison: The Ultimate Secret", Century, 1991.
8. Bill Sweetman, "On Black Special Access Programs", www.ufoskeptic.org/black.html

9. *USA TODAY*, 6.9.2000.
10. Gary Aldrich, "Unlimited Access: An FBI Agent Inside the Clinton White House", Regnery, Washington, DC, 1996.
11. Katso "Alien Liaison/Alien Contact".
12. Kirje presidentti Bushin avustaja Linda Casey Poepselta, George Bushin virasto, Houston, 77024 Teksas, 2.7.2003.
13. Katso "Alien Base".
14. Eversti Philip J. Corso ja William Birnes, "The Day After Roswell", Pocket Books, 1997, s. 264.
15. James Nielsen (Anthony Kimery), "Gov't. Source Describes UFO Brief", *UFO Magazine* (USA), vol. 4, numero 2/1989, s. 10.
16. Richard Neilson, *UFO Magazine*, vol. 15, numero 9/2000, s. 29.
17. Katso "Alien Liaison" ja "Alien Contact".
18. Sähköpostiviesti, 8.2.2006.
19. "Paul Hellyer Speaks", *UFO Magazine* (USA), vol. 20, numero 5, joulu-tammikuu/2006, s. 36–39.
20. Corson edellä mainittu teos, s. 264–267.
21. George Knapp, "UFOs Over Russia: Don't Believe Everything You Hear", *UFO Magazine* (USA), vol. 14, numero 4, huhtikuu/1999, s. 28.
22. Corson aiemmin mainittu teos, s. 267.
23. "Paul Hellyer Speaks".
24. Nick Redfern, "View from a Brit: British Intelligence Deep Into UFO Matters", *UFO Magazine* (USA), vol. 19, numero 4, elo-syyskuu/2004, s. 20–21.
25. "Harnessing the Power of Space", Yhdysvaltain Ilmavoimien avaruushallinnon komentajan, kenraali Lance W. Lordin 1.11.2004 pitämä juhlapuhe MILCOM:n kansainvälisessä konferenssissa (Monterey, Kalifornia).
26. Henkilökohtainen haastattelu, Lontoo, 19.5.2006.
27. Jon Ronson, "Game Over", *The Guardian/Guoardian Unlimited*, 9.7.2005.
28. Henkilökohtainen haastattelu, Lontoo, 5.7.2006.
29. www.rense.com

[redacted]

United States Senate

COMMITTEE ON APPROPRIATIONS
WASHINGTON, DC 20510-6025

December 10, 1992

Mr. Karl Pflock
[redacted]

Dear Karl:

As you know I am Counsel to the Senate Appropriations Committee for National Security matters. [redacted]

I have recently become troubled and interested in the mounting series of reports and indications of unreported or unidentified airborne vehicles. I would be very interested in discussing these matters with individuals who you believe may shed light on the nature and/or origin of such technologies, and the history and nature of any relationships that have been developed between entities of the United States Government or other organizations with such phenomenon. I am prepared to engage in such discussions under whatever ground rules might be necessary and can insure that the identity of the sources of such information will be completely protected. [redacted]

Thank you for any help you can give me in pursuing this inquiry.

Sincerely,

[redacted]

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun (CIA) ja puolustusministeriön virkamiehenä työskennelleelle Karl T. Pflockille osoitettu kirje vuodelta 1992. Tekstiä on sensuroitu kirjeen kirjoittajan pyynnöstä.

[redacted]

LOOSE MINUTE

D/Sec(AS)12/7(JC106/93)

22 April 1993

ACAS

SIGHTINGS OF UNIDENTIFIED OBJECT

1. I do not normally concern you with the UFO aspect of Sec(AS)'s work but in the light of previous conversations we have had, you may wish to be aware of a recent particularly unusual incidence of UFO sightings over the UK, involving descriptions that match some of the reported characteristics of the so-called "Aurora".

2. The sightings took place over a period of about 3 hours early on Wednesday 31 March. Most of them were in Devon and Cornwall, South Wales and Shropshire. There is a number of factors which make these sightings unusual; firstly, there is a good deal of commonality in the description of the object, and considerable commonality in the times of many of the sightings - around 1.10 am (although several occurred in locations some distance apart at about the same time indicating the possibility of more than one phenomenon); secondly, none of the usual explanations put forward to explain UFO sightings seem applicable; and thirdly, the reliability of the witnesses, a good many of whom were police officers and military personnel. Our latest information indicates that at least seventy people witnessed something, and I have attached a small selection of the reports.

3. My staff have made extensive efforts to find an explanation for these sightings, including discussions with air defence and both civil and military ATC authorities; generally it has been confirmed that nothing unusual was seen, and no requests for clearance for any "unusual activity" have been acknowledged to have been received. However the ATC radar at Burrington recorded some slow moving contacts over North Devon at the same time as some of the sightings in that area were reported. Despite this coincidence West Drayton suggest these recordings could be attributed to clutter. The only other main ATC radar (Clee Hill) which might have picked up contacts in the area in which sightings were reported was in fact not working on primary radar during the period of the sightings and therefore only aircraft working Secondary Surveillance Radar could be seen. Routine checks have advised us that there were no military aircraft operating at the time.

4. Some of the reports state that the object was moving at a very high speed, while some say that it was hovering or moving very slowly. Many of the reports refer to the object being very large, flying low and making a low humming sound. My staff have spoken to a number of the military and police witnesses, many of whom commented that the object was unlike anything they had ever seen before; a

[redacted]

Ison-Britannian kuninkaallisten ilmavoimien esikunnan pääsihteerin pöytäkirja ilmavoimien esikunnan varakomentajalle. Pääsihteeri kirjoittaa johtopäätelmiään muun muassa ufohavainnoista, jotka oli raportoitu ilmavoimien Shrewsburyn lentotukikohdasta 31.3.1993. *(Crown Copywright)*

Met Officer at RAF Shawbury reported seeing the object projecting a narrow beam of light at the ground at a height of 400-500 feet and estimated its size at somewhere between a CI30 and B747 when it passed over his head at an estimated 4000 feet.

5. In summary, there would seem to be some evidence on this occasion that an unidentified object (or objects) of unknown origin was operating over the UK. Given recent speculation about Aurora by both media and MPs it is surprising that so far this has not been taken up by the Press or, indeed, again by MPs. Frankly, I can see little that we can do to follow it up. If there has been some activity of US origins which is known to a limited circle in MOD and is not being acknowledged it is difficult to investigate further. I would however be interested in your views in the light of your earlier interest about Aurora. I attach a copy of a letter I sent to the US Embassy not long ago which I am assured has been disseminated to all "interested Agencies" in the US.

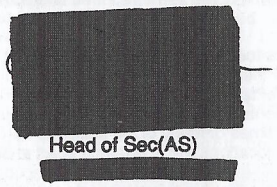

Head of Sec(AS)

Hakemisto

A

A-4/A-10 -raketit 49, 57
aaveraketit 47, 49, 50, 54, 55, 56, 57, 58, 61, 98, 146, 148, 173, 215
Abraham, Jean-Paul 330
Acuff, John L. 366
Adamski, George 159, 350, 425, 454
Aer Lingus 354, 440, 443, 447
Aer Rianta 443
Aerial Phenomena Research Organisation (APRO) 42, 163, 262, 268, 317, 318, 355, 357, 362, 378
Aguila (laiva) 307, 308, 309
Airbus 435, 440, 441
Air China 73
Air India 330
Air Tours 441
Aldrin, Edwin "Buzz" 286
Alexander, John 375
Alexander, Rolf 96, 187
alkuräjähdysteoria 239
Allen, James van 70
Allen, Robert 202
Altshuler, John 452
Alvarez, Luis 212
Amelia J. 24
American Airlines -lentoyhtiö 116, 223
Anaya, Pete 90
Anaya, Ruben 90
Anchorage 433
Anderson, Jerry 420
Andrea 25
Andropov, Yuri 352, 386
Apollo 11 286
Araujo, Jorge C. 260
Archives for UFO Research (AFU) 52
Ardanza, Julian Lucas 304
Area 51 140
Arkin, William M. 68, 77, 379
Arnold, Kenneth 60, 75, 118, 119, 129
Ashbourne 440, 441
Askania 249, 250, 251
Aspin, Les 99
Atkins, William E. 222
AtlasAir 441
Australian kuninkaalliset ilmavoimat 24, 30
Avila, kersantti 41
Avramenko, Rimili 458
Avro Lancaster 30
Ayanoglu, Sefik 324
Azhazha, Vladimir 316, 317

B

B-17 Flying Fortress 34, 72, 119
B-24 Liberator 73
B-25 Mitchell 118, 119, 156
B-36 Peacemaker 192, 349
Baca, Reme 41
Bachurin, Emil 394
Bajenov, majuri 34, 35
Baker, Frank E. 251
Balbo, Italo 26
Baldwin, Hanson 71, 78
Ballester Olmos, Vicente-Juan 340, 345
ballistiset ohjukset 49, 97, 290, 292, 350

Balocco, Edward P. 210, 211, 348
Bamford, James 371, 378
Barefoot, Terry 179
Barentsinmeri 316
Barkhoff, Robert 217, 218
Barnett, Grady L. 89
Barratt, Arthur 238
Barrington 305, 306
Barth, Joseph J. 10, 313,
Bashev, alokas 389
Bassinsalmi 24, 30, 335
Battelle Memorial -instituutti 247
BDM McClean Secure Facility 375
Beaumontin sairaala 443, 447
Beckwith, Robert W. 170
Bedetti, Andrea 27
Belgian havaintoaalto 417
Belgian ilmavoimat 191
Belgian Kongo 191
Bell Labs 86
Berkner, Lloyd V. 145, 212
Berliner, Don 9, 439, 440, 447
Berlitz, Charles 101, 142, 170, 242
Bermudan kolmio 24, 222, 236, 314, 315, 338, 460
Bermudez, Ricardo 17
Bernatowicz, Robert 424
Bernstein, Carl 451
Beshmetov, P 393
Bethune, Graham 164, 166, 170
Betters, Jerry 283
Bird-Wilson, eversti 174
Birnes, William J. 94, 102, 463
Biskajanlahti 331, 332
Bittick, James 249, 251
Blackburn, Ronald 375
Blanchard, William H. 84
Bleichenroden rakettitutkimuskeskus 49
Blount, Bertie K. 177, 182
Blount, Robert H. 195
Blue Book 67, 99, 141, 190, 192, 200, 206, 214, 225, 233, 246, 251, 257, 284, 294, 303, 347
Blue Gemini -asejärjestelmä 458
Blum, Howard 374, 379
Blum, Ralph 256
Bodler, J. R. 166, 167, 170
Boeing 727 437, 438
Boeing 737 354, 432, 436, 440, 443, 445
Boeing 747 330, 331, 353, 432, 433, 438, 439
Boggs, Jeremiah 254
Bowen, Richard 290
Bowsher, Charles 99
Braniff Airways 254
Brasilian ilmavoimat 15, 262, 401
Brasilian kansallinen turvallisuusneuvosto 263
Brasilian laivasto 263
Braswell, R. O. 254
Braun, Wernher von 49, 57, 70, 72, 77, 97, 98, 155
Brazel, William 82, 84, 156
British Airways 14, 321, 417, 436, 438
British Midland 440
Bronk, Detlev 146
Brown, Bill 93
Brown, Frank 118
Brown, George S. 310, 319
Brown, Thomas Townsend 366
Browning, Frederick 241
Bruni, Georgina 362
Bryan, Joseph J. 270, 271, 366
Bryant, Larry 9, 318
Bulebush, Bill 283
Buran-avaruussukkula 35
Burdakov, Valery P. 120, 129
Burgess, Bruce 411
Burlington 377
Burmash 421
Bush, George H. Walker 453
Bush, George W. 453, 456, 460, 463
Bush, Vannevar 70, 145, 146, 147, 149, 215
Butler, Brenda 365
Butler, Dermot 10, 441, 442, 443, 444, 445, 447
Byelokoroviche 386

C

C-5A Galaxy 323,
C-46 38, 75, 153, 261
C-47 58, 72, 75, 117, 254, 260
C-54 72, 73, 74, 116, 235
Cabell, Charles P. 125, 189, 190, 194
Callahan, John 9, 434
CallAir 75
Calza, Eduardo 411
Camara, Fernando 337
Cameron, Grant 9, 151, 375
Cammell, Gordon W. 33, 43
Campbell, Glenn 140
Cape Girardeau 39
Cardemil, Arturo 440, 440
Carlan, U. G. 185
Carleton, R. V. 255
Carpenter, Donald G. 259
Carpenter, Joel 224, 226
Carrizozo 76, 117, 118, 129
Carter, Franklin 9, 255, 256
Carter, Jimmy 313, 318
Cash, Betty 368, 370
Cash-Landrum 370, 378, 380
Cassin, Lilian 442, 447
Castello, Martine 317, 318, 397
Catalan, Danilo 334
Cavett, Sheridan 82
Cecchini, Gino 26
CEFAA 440
Center for UFO Studies (CUFOS) 366, 367
Cessna 182 335
Cessna 337 Super Skymaster 352, 432
Cessna T-37B Dragonfly 426
CF-100 Canuck 222
Chadwell, Marshall H. 177, 204, 205
Chalker, Bill 9, 27, 42, 307, 309, 317
Challenger-avaruussukkula 414
Changting, Wang 437
Charter, David 14, 20
Chaufour, Valerie 435
Cheney, Dick 453
Chereze, Marco 410
Chidlaw, Benjamin 128, 205
Chilen ilmavoimat 17, 335
Chilen laivasto 307, 308
Chilen parlamentti 440
Chiles, Clarence 57
Chilili vuoristokylä 356
China Daily -sanomalehti 9, 448
China North Industries 437
Christopher, Warren 410
Churchill, Winston 199
CINDACTA-virasto 404
CIRVIS 234
Citizens Against UFO Secrecy (CAUS) 372
Claridge, Ronald C. 9, 35, 43
Clark, Jerome 126, 130, 286
Clarke, David 9, 42, 175, 181
Clinton, Bill 285, 354, 453, 463
CNES 321
Cockcroft, G. N. 32
Cody, L. D. 278, 286
Cole, Robin D. 179, 182, 461
Collins, Glen E. 220
Collins, Paul T. 42
Collins, Robert M. 369, 378
Colman, Philip A. 224
Colvin, Terry W. 325, 339
COMETA 446
Condign-projekti 22
Condon, Edward 225, 286, 295
Connors, Wendy 10, 77, 130, 194, 206
Convair 246, 280, 349
Cook, Charles H. 200
Cooper, L. Gordon 19, 20, 21, 188, 194, 249, 250, 251, 256, 257, 347
Cooper, Timothy 112
Cordes, Rogene 90
Cornine, Lance 67
Corona 82, 84, 87, 88, 89, 117
Corsair 72, 116
Corso, Philip J. 9, 85, 86, 93, 94, 95, 102, 111, 146, 155, 458, 459
Cosford 418
Cosmos 96 -luotain 284

Coudon, Henry 222
Cox, Billy 297
Crain, Scott T. 151, 297
Creegan, Robert F. 377
Creighton, Gordon 27, 173, 297
Crisman, Fred 119
Crivillen, Plana J. 340
Crofts, David 178
Crossland, Nicholas 323
Crugan, Charlie 224
Cummings, Jerry 189, 190
Curtiss-Wright 184
Czekierda, Zdzislaw 424

D

Dahl, Harold 119
Dargie, Clarence O. 217
Davenport, Peter 422
Davidson, William 118
De Beyssac, Jean Vincent 261
Debus, Kurt 299
Dennis, Glenn 9, 90, 91, 92, 102, 108, 157
Desert Hot Springs 454
Dhingra, kapteeni 330
Dickerson, Robert 252
Dillman, Gary 428
Dincer, Ilker 426, 427
Disclosure-projekti 370, 378, 434
Dong, Paul 339, 340
Donovan, William 33
Doolittle, James H. 55, 98, 99
Dornier 333
Dorr, Robert F. 9, 329, 339, 373, 374, 379
Doty, Richard C. 369, 378
Douglas R5D 164
Douglas RB-66 425
Dow Corning -yhtiö 86
Drake, Joe 118
Dremin, Alexander 129
Dryden, Hugh L. 33
Dublinin lentokenttä 170, 354, 440, 441, 442, 443, 444, 447
Duboc, Jean-Charles 435
DuBose, Thomas J. 101, 106
Dudnik, S. 393, 394
Dunn, Frank 168
Duplin, A 392, 393
Durant, Frederick C. 9, 158, 199, 212, 214, 215, 224
Durant-raportti 210, 214
Durant, Robert J. 9, 439, 440, 447

E

Eastern Airlines 57, 73
East Wretham 34
Edwards, David 332
Edwards, Ernest E. 356
Edwards, Frank 207, 220, 244, 255, 285
Edwardsin lentotukikohta 19, 237, 249, 250, 274
Egyptin ilmavoimat 329
Einstein, Albert 58
Eisenberg, Ethan 9, 354
Eisenhower, Dwight D. 85, 145, 146, 148, 236, 237, 238, 242, 453, 458
Elektroninen tiedustelu ELINT 371
El Paso 72, 76, 78, 80, 129, 204
El Vado Dam 139
Endres, Terry 216, 225
Engen, Donald 434
Ercoupe 415-D 338, 346
erityistutkimusryhmä RS/33 26
Espanjan esikuntapäälliköiden neuvosto 345
Etelä-Afrikan ilmavoimat 333
Evans, Chris B. 141
Evans, luutnantti 185
Evans, Robley D. 195
Exon, Arthur E. 85, 87, 148
Exopolitics Symposium -konferenssi 458

F

F-4 Phantom 312, 325, 327, 328, 336, 341, 353
F-5F Tiger II 334
F-14 Tomcat 412
F-16 422, 427
F-84 Thunderjet 188, 211
F-86 Sabre 19, 188, 201, 219
F-94 Starfire 193, 197, 219, 221, 223, 347, 348
F9F Panther 210, 348
F-101 Voodoo 355
F-102 Delta Dagger 19, 252, 348, 360
F-106 Delta Dart 265
F-111 325
F-117 457
F/A-Hornet 413
Falconbridge 359
Fanton, Eileen M. 92, 157
Farley, Ken 138, 139
Farnborough 57, 159, 174, 176
Fenoglio, Alberto 273
Ferguson, Bill 138
Filler, Robert 10, 272,
FLS Aerospace 443, 447
Flying Saucer Working party 174, 183, 199
Flying Tiger Line 279
Fomin, Yuri 295
Fontes, Olavo 207, 261, 262, 268
Foo-hävittäjät 31, 32, 33, 46, 180
Formby, Myles 173, 176
Forrestal, James S. 145, 146
Fortenberry, W. H. 198
Fortson, Mike 422
Fournet, Dewey 212, 213, 214
Fowler, Raymond E. 9, 60, 217, 225, 228, 229, 241, 297
Fowler, Wallace 247, 248
Fragology-asiakirjat 284
Freedom Fighter 324
Friedman, Stanton 89, 147, 149, 151, 306
Frierson, W. M. 374
Fund for UFO Research (FUFOR) 10, 59, 101, 106, 107, 108
Fugo 36, 37, 43

G

G-1 -ohjukset 57
Gabinetto RS/33 26
Galaksit 15, 16
Galindez, Oscar A. 317
Gallo, Anthony 67, 77
Gamow, George 127
Ganderin lentokenttä 166
Gapat 70
Garavaglia, Antonio 26
Gardner, Robert 205
Garrett, luutnantti 220
Gdynia (Puola) 40
Gemini-Titan 289
Geneven kokous 296, 396
George Washingtonin yliopisto 197
Gersten, Peter 372
Gettys, Jack 249, 251
Giraud, Rene 9, 330
Glass, Henry F. 50
Gleason, Jackie 453
Gloster Meteor 173
Golden Eagle -projekti 225
Goldin, Daniel S. 410
Goldmanin lentokenttä 75
Gonzalez, Enrique Diaz 71
Gorbatšov, Mihail 296, 298, 391, 396
Gordon, Stan 283
Gorin. B 393
Goudsmit, Samuel 212
Gourley, Jay 9, 219, 221, 222, 225
Grava, Bill 423
Green, Gabriel 237
Greer, Steven 370, 378, 446
Gresle, Jean Gabriel 9, 415
Groom-kuivajärvi 140, 142
Gross, Loren E. 59, 206
Groves, Leslie 68, 99
Grudge-projekti 42, 43, 174, 189, 190, 212, 225
Grunder, Kurt 439, 440
Grusinski, Chester C. 260, 264, 265
Gröttrup, Helmut 49

Guerin, Pierre 452
Gunston, Bill 10, 12, 13, 57
Gunyel, Arda 426
Gökaydin, Ercument 324

H

Haines, Richard F. 9, 185, 194, 246, 247, 255, 327, 328, 339, 340
Haisch, Bernard 16, 20
Hall, Michael David 10, 77, 130, 194, 206
Hall, Richard H. 9, 59, 194, 256
Hall, Sarah 418, 419
Hallion, Richard P. 83
Halt, Charles I. 361, 364
Hamilton, Sebastian 420, 430,
Hamilton, William F. 242
Hammaguir (Algeria) 321
Hammond, pilotti 122
Hannoverin lentokenttä 327
Hansen, Terry 10, 18, 21, 450, 451, 462
Harder, James 39
Hartinger, Pete 184
Harzan, Jan 9, 457
Hastings, David J. 9, 352, 432, 446
Hatch, Carl 98
Hau, John C. 260
Hault, Walter 84
Havaiji 40, 168, 169, 235
Hawk-ohjus 326
Hayes, Barbara 123
Hearst Newspaper -yhtiö 238
Hecker, R. C. 355, 356, 362
Heiland, Carl A. 136
Hellyer, Paul 354, 458, 459, 462, 463
Helms, Paul Roy 238
Hendricks, pilotti 122
henkilötiedustelu (HUMINT) 371
Hermes/Wasserfall 72
Hertzberg, Edward 123, 211
Hesemann, Michael 398
Hillenkoetter, Roscoe 18, 59, 112, 145, 146, 216, 270, 271, 287, 366, 367
Hitler, Adolf 69
hiukkassädeaseet 458
Hollanda, Uyrange 401, 402
Hollannin armeija 73
Homer, John 70, 71
Horsley, Peter 172, 174, 180, 182, 238, 242
Horst, Carl O. 123
Howard, David 182
Howard, Michael 419, 420, 421
Howell, Georgina 9, 431
Hubbard, Stan 159, 175, 176
Hubbell, Stuart Webster 453
Hughes Aircraft 86
Hunsaker, Jerome C. 74, 75, 147
Hynek, Allen 174, 212, 214, 256, 366

I

Iahn, Tim 9, 224, 256
IBM 86
Icelandic Airways 73
Idlewildin lentokenttä 204
Ilmailuministeriö 49, 54, 55, 56, 173, 174, 177, 179, 180, 199, 377
Ilyin, Vadim K. 388, 396
Inaba, Yoshiharu 280
Independence Day 423
Indonesian ilmavoimat 281, 286
Indonesian parlamentti 281
Infrapunakäyttöinen etsintä -ja jäljitysjärjestelmä 387
Inman, Bobby Ray 375, 456, 457
Instituutti 22 385, 386
International UFO Investigative Bureau 402
Intian ilmavoimat 9, 329, 353
Iran 167, 167, 328, 329, 341, 438
Irlannin ilmailuhallinto 442, 443, 447
Islannin hallitus 164
Ison-Britannian GCHQ-keskus 179, 182, 378, 460, 461
Ison-Britannian ilmailuministeriö 173
Ison-Britannian kuninkaalliset ilmavoimat 9, 22, 30, 32, 33, 35, 73, 159, 177, 178, 179, 180, 238, 352, 376, 416, 465
Ison-Britannian laivasto 177
Ison-Britannian puolustusministeriö 9, 14, 15, 361, 364, 430, 448
Ison-Britannian siviili-ilmailukomitean 436, 438
Ison-Britannian sotaministeriö 174
Israel, Kenneth R. 424, 425
Itaipun linnoitus 261
Italian ilmavoimat 26
Italian salainen palvelu 25
Ivanov, Y. V. 316

J

Jacobs, Bob 297
Jacobs, Robert 290
Jafori, Hussan 328
JANAP 234, 241
Janus 239, 240, 241, 242
Janzen, Milt 375
Japan Air Lines 9, 353, 433, 434,
Japanin ulkoministeriö 148
Johnson, Cathy 200
Johnson, Clarence 223, 224
Johnson, Don 237
Johnson, Kelly 224
Johnson, Terry S. 179
Jolliffe, Frank 176
Jones, Eric M. 16, 20
Jones, George 24
Jones, Robert S. 206
Jones, R. V. 56, 57, 60
Jones, William 167, 170
Jordan, Dennis 311
Juarez (Meksiko) 71, 72
Junkers 73

K

Kanadan hallitus 18, 148, 162
Kanadan kuninkaalliset ilmavoimat 32, 37, 222, 305, 306
Kanadan kuninkaallinen laivasto 168, 304, 305, 306, 315
Kanadan parlamentti 462
Kanadan puolustusvoimat 162, 222, 306, 307, 354, 458
Kaplan, Joseph 127
Kapustin Yar 49, 57, 389, 398
Karman, Theodore von 125, 127
KC-135 294
Kean, Leslie 10, 283, 284, 286, 354, 431
Kecksburg 10, 282, 284, 285, 286, 351, 368
Kempf, C. R. 55
Kennedy, John F. 454
Kennedyn avaruuskeskus 97, 299, 414
Keuble, Don 375
Keyhoe, Donald 78, 124, 200, 214, 219, 220, 221, 227, 235, 252, 253, 254, 270, 280, 347, 360, 366
Keyhole 367, 378
KH-11 -satelliitit 371
Kidd, J. L. 223
Kiinan ilmavoimat 9, 320, 335, 354
Kiinan laivasto 320
Kiinan salainen palvelu 320
Kiinan siviili-ilmailuhallinto 432
Kiinan tiede- ja teknologiayhdistys 17, 320
Kiinan ufotutkimusjärjestö (CURO) 17, 320, 437
Kilburn, John 178
Kilgallen, Dorothy 172, 173, 296
Kimery, Anthony L. 9, 376, 379, 456, 463
Kingdon, luutnantti 165
Kingman (Arizona) 228
Kisling, Jean 37, 153, 204
Kissner, Jon Andy 10, 66, 68, 69, 70, 71, 72, 74, 84, 116, 117, 118, 119, 120, 150, 155
Kitei, Lynne 10, 421, 422, 423, 430
Knapp, George 9, 386, 389, 396, 459, 463
Knight, Alice 89
Koch, Ferdinand B. 312
Konservatiivinen puolue (Britannia) 420
Kopf, James M. 10, 311, 313, 351
Korean sota 94, 159, 185, 194, 210

Korolyev, Sergei P. 120, 121
Krause, Otto 140, 141
Kreikan armeija 58
Kreikan astronauttinen yhdistys 58
Kreivi Ciano 25
Kremenchuk, kenraali 392
Kreml 188, 202
Krzewski, Andrzej 9, 354
kummituslentokoneet 24, 25
Kurkchy, Anatoli 391, 392
Kuuban armeija 323
Kuvatiedustelu (IMINT) 371
Kuybyshev (tutka-asema) 392, 393, 395

L

Laarbruchin lentotukikohta (Saksa) 416
Landis, James M. 75
Landrum, Colby 368
Landrum, Vickie 368, 370
Langelaan, George 296
LaPaz, Lincoln 125
Lasca, Carlos 304
Lauro, Achille 243
Lautasprojekti 146, 225
Lazarevich, Leonid 395
Lazeiko, P. 393
Lebedev, Nikolai 10, 391, 394, 397, 399
Ledger, Don 10, 304, 305, 306, 317
Lee, Phil 272
Lee, Seungbae 336
Leed, William 89
Leger, Daniel 40
Leir, Roger 10, 404, 405, 407, 408, 409, 410, 411
LeMay, Curtis 98, 99, 271
Lentotutkimuskeskus (FRC) 274
Leslie, Desmond 237
Lesniakiewicz, Robert K. 424, 431
Lever, kapteeni 31
Lewis, Steve 369
Ley, Tim 423
Lim, Byungsun 336
Lissoni, Alfredo 11, 25, 27, 28
Little Rissington 178, 179, 182
Lloyd, Jimmie 246
Lockheed U-2 140, 223
Lockheed WV-2 224
Lockheed-yhtiö 164, 375
Long, Joseph F. 251, 252, 257, 438, 439
Lontoon lennonjohtokeskus (LATCC) 444
Lordi Cherwell 199, 206
Lordi Clancarty 237
Lordi Dowding 181, 454
Lordi Hill-Norton 451, 456
Lord, Lance W. 463
Lorenzen, Coral 163, 170, 262, 267
Lorenzen, Jim 163, 357, 358
Los Alamosin kansallinen laboratorio 16, 66, 68, 125
Los Angelesin ilmahälytys 29, 30, 44
Los Angeles Times 9, 29, 152, 250, 256, 257
Los Llanos (Espanja) 336
Lownie, Andrew 10, 455
Luce, Cynthia 401

M

MacArthur, Douglas 67, 241, 243
Maccabee, Bruce 16, 20, 265, 268
MacIntyre, James 238
Mack, John 17
Madagaskar 322
Madson, Raymond A. 101
Maeng, Sunglyul 336
Magnet-projekti 148
Maguire, William 177
Majestic 145, 148
Majima, Tetsu 280
Makashov, kenraali 394
Malone, majuri 49, 54
Maltais, Jean 89, 89
Maltais, LaVerne 89, 107
Manakov, Gennadi M. 395
Manchester Ringway -lentokenttä 436
Mandelkorn, Richard S. 130
Manhattan-projekti 66, 68, 69, 146, 150, 451
Mann, Charlotte 38
Mansmann, Florenz J. 290
Mantell, Thomas 122, 123, 158, 190, 244, 245, 254, 277
Manzanon laboratoriot 355, 356
Manzanon vuoristo 355, 356
Manzanon ydinasevarasto 85, 128, 356, 456
Marcel, Jesse 82, 83, 84
Marcel , Jesse Jr. 83
Marchetti, Victor 295, 298
Marconi, Guglielmo 26
Markham, rouva 239, 240
Marquis, Lenny 246
Marshall, George C. 29, 44, 96, 97, 186, 187
Martin, Jorge 412, 413, 414, 430
Martin, kenraali 238, 239, 240
Martin-Marietta 289
Martin, Paul 462
Massachusettsin teknologinen instituutti (MIT) 66, 67, 147, 195
Matthews, Robert 14, 20
Maury Island 119
McClelland, Clark C. 97, 98, 289, 297, 414
McConnell, Howell 375
McCue, kenraali 454
McDonald, George C. 48
McDonald, James 192, 278, 281, 286
McDonnell Douglas 375
McDow, Merle S. 370, 371
McFarlane, George R. 168, 169
McHenry, J. C. 76
McKinnon, Gary 461, 462
McLaughlin, Robert B. 126
McMullen, Clements 157
McQuiston, Charles 359
Meksiko 39, 70, 71, 72, 187, 326, 361, 445, 446
Meksiko Cityn lentokenttä 186, 326
Melbourne 335, 336, 340, 344
Menzel, Donald 147
Mercado, Manuel 412
Merkel, Lee 244, 245
Messerschmitt 34
MI5 376
MI6 56, 296, 376
MI10 49, 173
Miehittämättömät lentoalukset (UAV) 70, 424
MiG-15 188
MiG-21 329, 353, 387
MiG-23 387
Miller, Stuart 420, 430
Miller, Will 10, 310, 378
Minto, Wallace 167
Minuteman-ohjus 290, 291, 292
Mirage 330, 331, 332, 333, 336, 337, 352
Mir-avaruusasema 395
Miss Hobart 24
Mittelwerke 49
MJ-12 145, 146, 147, 150, 151, 230, 231
Mogul 83, 100
Mojaven aavikko 352, 432
Moncla, Felix Jr. 220
Montague, Robert 70, 99
Montieli, Carlos Antonio de los Santos 326
Montoya, Joseph 89, 90
Moody, Charles L. 357, 358, 359, 362
Moore, Charles B. 126
Moore, Lawrence 43, 99, 318, 385, 396
Moore, William L. 101, 141, 142, 170, 242, 341
Morin, Jean-Pierre 9, 321, 322
Mount Rainier 75, 203
MUFON 9, 16, 17, 20, 370
Murmanski 315
Murphy, John 283
Mussolini, Benito 11, 25, 26, 27
Mustang 122, 123, 158, 184, 245
muukalaishypoteesi (ETH) 16, 450

N

Nally, Carl 10, 441, 442, 443, 444, 445, 447
NARCAP 327

Nasa 10, 19, 86, 95, 97, 129, 185, 274, 284, 285, 289, 299, 370, 410
Nash, William B. 198
National Enquirer 411
National UFO Reporting Center (NUFORC) 422, 431
Nato 177, 315, 325, 361, 370, 417, 451
Naton sotilaskomitea 451
Naviero 304
Negishi, Joji 280
Neuvostoliiton armeija 273, 385, 394, 399
Neuvostoliiton hallitus 49, 271
Neuvostoliiton harrastusilmailuliitto (DOSAAF) 294, 295
Neuvostoliiton ilmapuolustus 266, 388, 390, 391
Neuvostoliiton ilmavoimat 34, 294, 385, 387, 389, 400
Neuvostoliiton laivasto 316
Neuvostoliiton puolustusministeriö 296
Neuvostoliiton turvallisuuspalvelu (KGB) 296, 386, 398
Nevada 140, 252, 273, 286, 325
NICAP 59, 253, 254, 270, 288, 366, 367
Nike-ohjus 58
Nixon, Richard 453
Nolan, Doug 138
NORAD 234, 291, 292, 301, 306, 370, 404, 427, 428, 429
Northrup, Norm 314
North Weald 180
Nourse, Edwin 238
Novaja Zemlja 392
Nurjadin, Roesmin 281, 286

O

Oakington 35, 36
Oberg, James 284
O'Brien, Lincoln 140, 141
O'Connell, Roy 421
Oder, Frederick C. 127
Oechsler, Bob 138, 150, 456, 457
O'Haren lentokenttä 202, 446
Oliveira, Joao A. 262
Olympic Airways 432
Olympic operaatio 148
Onizuka, Ellison 414
operaatio lautanen 402
operaatio Mainbrace 177
Oppenheimer, Robert 66
Ordway III, Frederick I. 77, 129
Orr-Ewing, Malcolm, 180
Ortyl, James J. 293
OVNIVISION 440

P

P-80 72, 76, 117, 118
P-84 72
Pace, Glenn 140, 141
Padilla, Faustino 41
Padilla, Jose 41
Padrick, Sidney 9, 275, 276, 277, 278
Page, Thornton 212
Paholaisen hautausmaa 402, 403
Palhares, Fortunato Badan 410
Pan American Airways 197, 290
Paperclip-operaatio 69
Papoose-kuivajärvi 140
Parker, Michael 241
Patringtonin lentotukikohta 332
Patterson, David 432
Patterson, Robert 99
Paulsen, kapteeni 165
Peacemaker 192, 246, 349
Pearl Harbor 168
Pedrosa, kersantti 404
Peenemünde 48, 55
Pekingin ufotutkimusyhdistys 17
Pentagon 58, 85, 98, 99, 124, 162, 168, 189, 198, 204, 212, 234, 235, 249, 250, 265, 280, 371, 374, 375, 423, 424, 425, 450
Perun ilmavoimat 337, 338, 346
Pestalozzi, majuri 192
Petroskoi 385
Pflock, Karl T. 92, 94, 366, 455, 464
Philadelphia-koe 162

Phoenixin valot 421, 423, 429
Pike, Thomas 174
Pinotti, Roberto 11, 25, 26, 28,
Piper Apache 280
Piper Arrow 327
Piper PA-24 326
Pirouzi, Hossein 329
Plaksin, Alexander 385
Plantonev, Vladimir 386
Podesta, John 285, 354
Polanco, Jorge 437
Pope, Nick 11, 332, 361, 416, 417
Popovich, Pavel 388
Portlandin lentokenttä 76, 252, 254
Portugalin ilmavoimat 333
Possony, Stefan T. 203
Pratt, Bob 82, 198, 200, 218, 219, 401, 411
Prinssi Philip 180, 239, 240, 241
Prouty, Fletcher L. 234, 235
Psykologinen sodankäynti 31, 95, 146, 213, 270, 366
Puckett, James 50
Puerto Rico 338, 412, 413, 414
Puolan armeija 424, 431
Puolan ilmavoimat 431
Puthoff, Harold 9, 16, 375

Q

Qantas Empire Airways 24
Quasar, Gian J. 9, 236, 314
Quintanilla, Hector 192

R

Rabinowitz, Dorothy 17
Ramey, Roger 84, 198
Ramirez, kapteeni 404
Ramsey, Scott 136, 139, 138, 140
Ramsey, Suzanne 11, 136
Randle, Kevin 148
Randles, Jenny 365
Ranskan astrofysiikan instituutti 452
Ranskan avaruusjärjestö (CNES) 321
Ranskan ilmapuolustuksen operaatiokeskus (CODA) 435
Ranskan ilmavoimat 37, 330, 352, 415
Ranskan salainen palvelu (SDECE) 296
Ranskan turvallisuuspalvelu 269
Ranskan ufotutkimuskomitea (SEPRA) 435
Rather, Dan 423
rautaesirippu 241, 266
Reagan, Ronald 296, 396, 434
Redfern, Nick 9, 177
Redmondin välikohtaus 252, 253, 267
Reed, Fred 139
Reed, Walter 94
Reeder, Damon B. 277, 278, 286
Rees, Doyle 130
Rendlesham Forest 361, 362, 390
Retyi, Andreas von 86, 95, 96, 102, 113
Reuterswärd, Carl Fredrik 25
Rheindalen 416, 417
Riabishev, P. 395
Rich, Ben 457, 458
Richelson, Jeffrey T. 367
Ridyard, Colin 421
Riffo, Cristian 334
Riggs, Thomas 211
Robbins, Anne 87
Robbins, Ernest R. 87, 88, 89
Robbins, Peter 362
Roberts, Andy 9, 42, 175, 176, 182
Robertson, H. P. 212
Robertsonin paneeli 145, 212, 214
Rochefort, Nicolas de 366
Rodeffer, Madeleine 9, 350, 454
Rodgers, James 190
Rodrigues, Naomi 403
Rodriguez, Jose Francisco 333
Rodriguez, Rudolfo 405
Rodriguez, Ubirajara F. 405
Rogers, Renny 428, 429
Rojas, Hernan Gabrielli 334, 335
Rolfe, Chris 11, 418, 419, 420
Romanov, A. 394
Romansky, James 283
Ronson, Jon 461
Roosevelt, Franklin D. 29, 44, 265

Roswell 77, 84, 88, 89, 91, 101, 104, 139, 140
Roswellin tapaus 69, 82, 83, 85, 86, 87, 90, 92, 94, 97, 98, 99, 105, 106, 114, 116, 118, 120, 136, 145, 147, 148, 149, 155, 156, 157, 361, 366, 455, 459
Rudloe Manor 179, 377
Rudzit, D. 394, 395
Runyan, Bradford 293
Ruotsi 47, 48, 50, 51, 53, 54, 55, 56, 61, 125
Ruotsin armeija 51, 56
Ruotsin ilmavoimat 25, 49, 50, 52, 54, 124, 154
Ruppelt, Edward 10, 124, 141, 178, 189, 190, 192, 193, 212, 198, 201, 347
Rushton, Calvin 306, 307

S

Saab 52, 154
Sabahat, Mahmoud 329
Sacks, Mike 9, 365
Saladin, James 180
Salas, Robert 9, 291, 292, 297, 302
Salutun, J. 198, 199
Samford, John A. 198, 199
San Antonio 41, 68, 74
San Juan 338
Sanderson, Ivan T. 167, 170
Sandia National Laboratories 66, 68, 77, 150, 355, 356, 369
Sandia Base 66, 130, 135, 139, 147, 355
Sandwich 177
Santa Barbaran salmi 29
Santorini, Paul 58
Santos, Carlos de los 326, 361
Santos, Jose A. Pagan 338, 346
Santos, Olimpio Vanderlei 404
SAP-ohjelmat 452, 456
Sarbacher, Robert I. 98, 149, 160, 161
Sarnoff, David 55
satelliitit 329, 367, 368, 371, 372, 458
Saudi Arabia 323
Saunders, David R. 214, 225
Saunders, Eric 325, 339
Schiff, Steven 99, 100, 114, 155
Schmidt, John W. 220
Schmitt, Donald 102, 148, 151
Schuessler, John F. 9, 370, 378, 380
Schulgen, George 98, 121, 122, 129
Schwarz, Berthold 141, 137
Sci-Fi Channel 284, 285
Scorpion-hävittäjä 220, 271
Scotland Yard 376
Scott, Gerald 268
Scott, Irena 11, 167, 184, 247, 248, 367
Scott, Vernon 286, 282
Scully, Frank 136, 137, 138, 141, 166
Second Storey -projekti 201
Segerhorn, kersantti 52
Seidel, John E. 29
Selff, Naomi Maria 91
SETI 15
Shag Harbour 304, 305, 306, 307
Shandera, Jaime 145
Shapiro, Sumner 138
Shawbury 418
Shaw, Chester A. 302
Shawcross Tim 9, 89, 102
Shenyang 354, 426
Sheppard, Graham 9, 321, 324, 438, 447
Shili, Sun 17
Shockley, Larry 100
Shtyepa, Vyacheslav 388
Shuting, Wang 432
Sider, Jean 40
Signaalitiedustelu (SIGINT) 179, 371
Sign-projekti 146, 190, 225
Simoes, A. 261
Sinitsin, Igor 386
Skow, Brian 216, 225
Sky Harborin lentokenttä 423
Skyhook-pallo 122, 123
Slane (Irlanti) 441, 442
Smith, Edward 118, 119
Smith, James 149
Smith, kapteeni 292
Smith, Ray 32
Smith, Sory 254
Smith, Walter Bedell 146, 204, 205, 209
Smith, Warren 43
Smith, Wilbert 148, 149, 159, 160, 201, 202
Smith, Willy 256, 340
Smythe, Geoffrey 179
Snowbird-operaatio 423
Snowbird-projekti 366, 369
Snyder, Mike 427
Soares, Edgar O. 260
Sokolov, Boris 385, 386
Sonoran aavikko 39
sotilastiedustelupalvelu 9, 173, 247, 295, 297, 335, 337, 346, 367, 387, 400
Souers, Sydney 147
Soule, Floyd G. 117, 118
Southey, R. J. 76
Spaatz, Carl 47, 60
Sparks, Brad 126, 130
Speakman, Ed 375
Stalin, Josef 49, 120, 121
Stansel, Arthur 9, 228
Stefani, Agenzia 26
Steinman, William 67, 77, 137, 149, 150, 151, 161
Sterling, F. 203
Stevens, Wendelle C. 77, 141, 339, 357
Stolyarov, Porfiri 294, 295
Stonehill, Paul 298, 387, 395, 396
Storch, Klaus von 17
Strategisten palveluiden virasto (OSS) 33, 69, 139
Street, Dot 365
Strekalov, Gennadi 395
Stringfield, Leonard 37, 38, 39, 123, 137, 205, 218, 219, 236, 274, 275, 326, 360
Stroganov, Yuri 296
Stuart, Mark 436
Sturrock, Peter 15
Styles, Chris 10, 304, 305, 306, 317
Suffern, Robert 162
Suggs, Charles 217, 218
Sukhoi Su-22 338, 346
Suomen ilmavoimat 51
Suomen raja 385
Super-Caravelle 336
Super Constellation 204, 236
Supermarine Attacker 180
Surikov, Boris 34, 35, 43
Suurten järvien alue 219, 222, 236
Svahn, Clas 9, 53, 54
Sweetman, Bill 452, 453, 462
Swiney, Michael 178, 180
Swissair 438, 439, 440
Swords, Michael 203, 251, 256, 257
Syerstonin lentotukikohta 30
Sylvester, Arthur 455
Symington, Fife 429
Symington, Stuart 98

T

Talent vakoilusatelliittiohjelma 367
Tangmeren tukikohta 179
Tanskan kuninkaalliset ilmavoimat 223
Tekyildirim, Suleyman 324
Teller, Edward 125, 127, 369
Terauchi, Kenju 353, 433, 434
Thaimaa 325
Thatcher, Margaret 362
Theseus lentotukialus 117
Thompson, Marvin 194
Thoren, Rudy 224
Thunderbolt 34, 153
Thurmond, Strom 94, 102
Tiedon osastoiminen 68, 121, 149, 372, 452, 453
Tiedonvapauskoalitio (CFI) 284, 285
Tiedonvapauslaki (Iso-Britannia) 14, 331
Tiedonvapauslaki (Yhdysvallat) 168, 265, 284, 372
Tieteellinen tutkimus- ja kehittelyvirasto (OSRD) 68
Tieteellisen tiedustelun virasto (OSI) 199, 212, 215
Tietokoneiden väärinkäyttölaki (Iso-Britannia) 461

tietotarveperuste 121, 373
Timmerman, John 10, 123, 128, 131, 185, 211, 414
Titan-ohjus 290, 291
Tizard, Henry 173, 177, 182
TOA Airlines 280
Todd, Donald R. 316, 318
Todd, Robert 372
tohtori Cris 86, 95, 96, 113
tohtori Gee 136
Topcliffe 178
Tornado-hävittäjä 416, 417, 430, 445
Torres, Jose L. Maldonado 346
Train, Harry DePue II 370, 371
Trans World Airways 439
Treadwell, Leon 260
Tretiak, Ivan 391, 394
Trudeau, Arthur 85, 155
Trudeau, Pierre 458
Truman, Harry S. 49, 50, 55, 75, 98, 99, 145, 146, 147, 198, 199, 200, 238, 453
Tšekkoslovakia 266, 267
Tucker, Charles 402
tunnistamaton vedenalainen kohde (USO) 11, 30, 166, 168, 169, 304, 305, 314, 402, 403
Turkin ilmavoimat 324, 426
Turkin kansallinen turvallisuuspalvelu (MIT) 427
Turner, Harold R. 69, 70, 76, 84
Turner, Stansfield 150
Turney, G. 177
turvallisuusluokitus 18, 68, 89, 126, 147, 201, 214, 238, 247, 311, 351, 367, 370, 372, 373, 375, 450, 452, 454
Twining, Nathan F. 70, 98, 121, 124, 132, 147, 230, 231, 459

U

Uchôa, Alfredo Moacyr 403
UFOMEK 418, 420
Ufotyöryhmä (S4f) 332
UFO Working Group 374, 375
Ulam, Stanislaw 127
Umbrello, Paul 237
UMBRA 372, 373
Uuden-Seelannin kuninkaalliset ilmavoimat 33

V

Valentich, Frederick 335, 336, 344
Valkoinen talo 19, 145, 198, 453, 454
Vallee, Jacques 317, 390, 397
Vampire-hävittäjä 178, 179
Vandenberg, Hoyt 50, 55, 98, 99, 124, 127, 133, 147, 159
Varenitsa, A. 393, 394
Varig Airlines 260, 261
vastatiedustelu 77, 127
Velasco, Jean-Jacques 435
Ventura, Isidro Puentes 323
Venäjän ilmavoimat 389
Venäjän tiedeakatemia 120
Venäjän ulkomaantiedustelu (SVR) 388
Verkaik, Robert 14, 20
Vietnam 310, 319, 351
Villela, Rubens 129, 401
Voloshin, Valery N. 389, 398
Voronezh 390
Vulcan-pommikone 331, 332, 352

W

Waddington 331, 332
Walker, Eric A. 149, 150, 151
Walker Field 139
Walker, Joseph A. 274
Wall, Francis P. 185, 186
Ware, Joseph F. 224
Warren, Larry 362
Watson, Harold 189
Weaver, Richard L. 100
Wegorzewo (Puola) 424
Welles, Orson 187, 459
Wertz, Laverne 252, 253
West Malling 179, 182
Westrell, C. F. 52
Whitehead, Paul 417, 430
White, Robert 274, 275
White Sands 69, 72, 76, 97, 98, 117, 126, 140, 147, 154, 155, 202, 248, 256
Whiting, Fred 10, 98, 101, 103
Whitman, Stuart 282
Whitted, John 57
Wickens, Laurie 305
Wilcox, George 82
Wilkins, Harold T. 180, 182, 194, 223, 226
Wilkinson, Bill 375
Wills, Roger 436
Wilmot, Dan 82
Wilson, John W. 219, 220
Wilson, R. R. 220
Wood, Robert M. 150, 375
Woodward, Joan 11, 428, 429, 431
Worley, Don 43
Wright Field -tukikohta 84, 85, 94, 98, 122, 130, 137
Wright, William D. 59
Wright-Patterson 85, 101, 137, 149, 184, 185, 203, 211, 250, 278, 360, 454
Wyman, W. G. 75

X

X-15 -rakettilentokone 274, 285
Xeno 275, 276, 277, 278

Y

ydinaseet 12, 66, 68, 82, 83, 85, 128, 139, 156, 191, 241, 264, 291, 294, 330, 331, 355, 356, 361, 363, 386, 392, 456, 458
Yeates, Eugene 372
Yhdysvaltain armeijan turvallisuuspalvelu 366
Yhdysvaltain atomienergiakomissio (AEC) 69, 84, 125, 127, 139, 146, 147, 185
Yhdysvaltain erikoisaseprojekti (AFSWP) 127
Yhdysvaltain esikuntapäälliköiden neuvosto (JCS) 150, 186, 189, 198, 234, 345
Yhdysvaltain ilmavoimien erityistutkimusvirasto (AFOSI) 126, 127, 198, 293, 363, 376, 425, 426
Yhdysvaltain kansallinen liikenneturvallisuuslautakunta 222, 338, 340, 346, 439
Yhdysvaltain kansallinen sotilaskomentokeskus (NMCC) 375, 384
Yhdysvaltain kansallinen turvallisuusneuvosto (NSC) 111, 199, 205, 456
Yhdysvaltain kansallinen turvallisuusvirasto (NSA) 9, 68, 150, 179, 198, 217, 371, 372, 378, 382, 456, 460
Yhdysvaltain kansalliskaartin ilmavoimat 83, 217, 244
Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu (CIA) 9, 33, 202, 204, 209, 213, 214, 215, 216, 238, 264, 270, 287, 294, 296, 366, 427, 451, 456, 464
Yhdysvaltain liittovaltion ilmailuhallinto (FAA) 253, 433
Yhdysvaltain liittovaltion poliisi (FBI) 9, 40, 98, 112, 145, 159, 174, 189, 191, 196, 199
Yhdysvaltain maatarkkailujoukot (GOC) 244
Yhdysvaltain puolustusilmatiedusteluvirasto (DARO) 424
Yhdysvaltain sotaministeriö 47, 54, 59, 60, 61, 64, 98, 148, 151
Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelu (DIA) 9, 247, 295, 335, 337, 346, 367, 387, 400
Yhdysvaltain tietoliikennetiedustelu (COMINT) 68
Yhdysvaltain tähtitieteellinen seura 15
Young, Hugh 173

Z

Zacharias, Jerrold R. 77
Zak, Anatoly 49, 59
Zechel, Todd 366
Zhou, Quintong 335
Ziegel, Felix 294, 295
Ziegler, Philip 181
Z-jaosto 66

Nyt se on virallista – eri maiden armeijoiden ja tiedustelupalvelujen raporttien mukaan tunnistamattomat lentävät kohteet ovat olemassa.

"Korkea-arvoiset ilmavoimien upseerit ovat kulissien takana todella huolissaan ufoista. Viranomaisten salailu ja naurettavuustekijät saavat ihmiset uskomaan, että tunnistamattomat lentävät kohteet ovat silkkaa pötyä." Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun entinen johtaja, amiraali Roscoe Hillenkoetter.

Toivottavasti mahdollisimman moni suomalainen vallankäyttäjä rivikansalaisen lisäksi lukee tämän kirjan. On tullut aika nähdä maailma sellaisena kuin se on.

Maailmanlaajuisesti tunnetun ufotutkijan vuosien tutkimustyö sisältää lukuisten sotilas- ja tiedustelualan ammattilaisten, lentäjien, poliitikkojen, sekä tieteentekijöiden haastattelujen lisäksi huippusalaiseksi luokiteltuja asiakirjoja ja raportteja. Teoksessa käydään läpi niin länsimaista kuin maailmanlaajuista ufohistoriaa ensimmäisestä maailmansodasta aina nykyhetken tapahtumiin saakka.

ISBN 978-951-98374-8-2
9789519 837482

www.ufofinland.org

ISBN 978-951-98374-8-2 15.7